



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

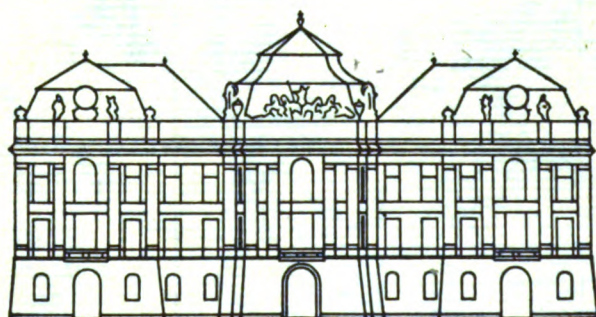
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>



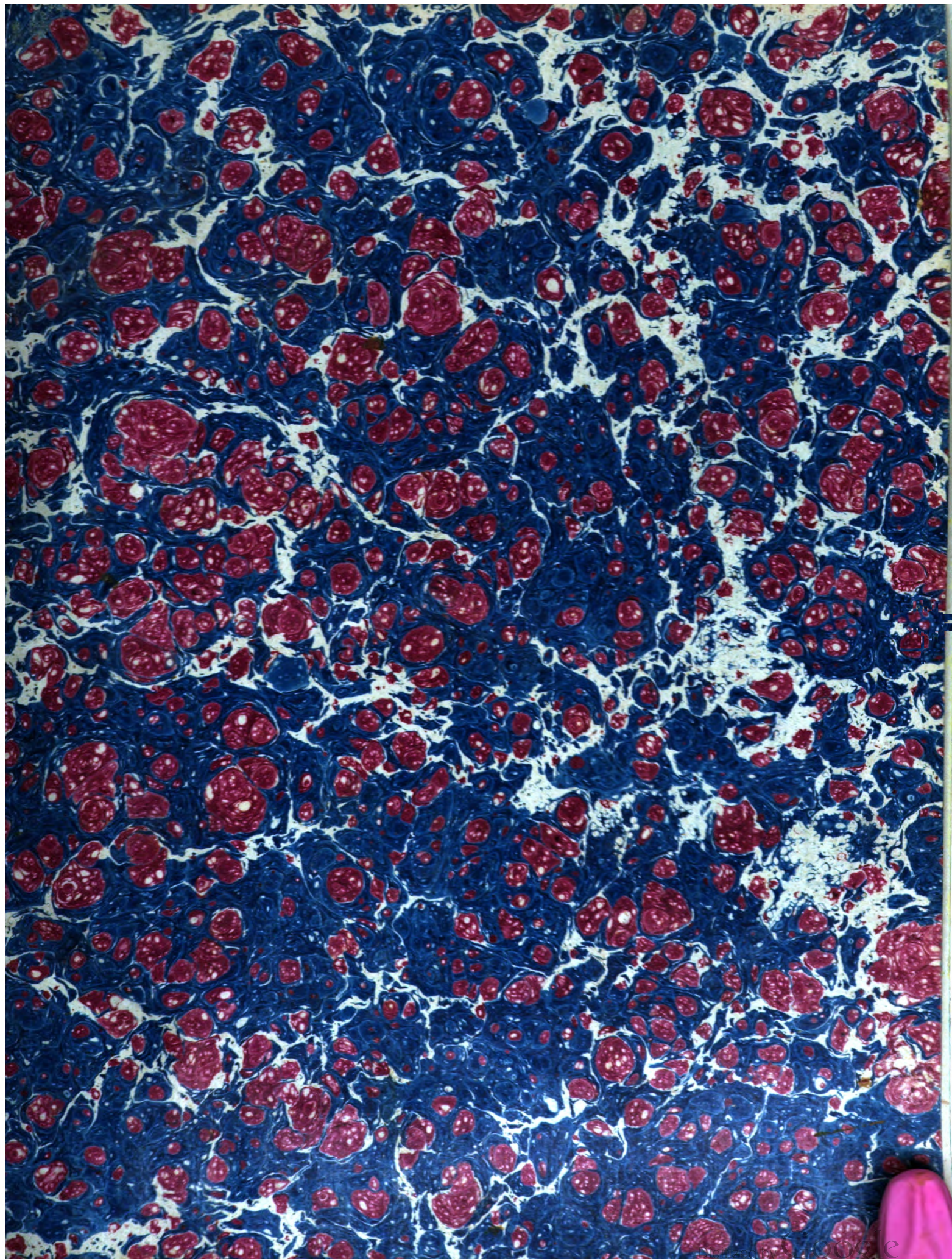
I. E. 7.

MENTEM ALIT ET EXCOLIT



K. K. HOFBIBLIOTHEK
ÖSTERR. NATIONALBIBLIOTHEK

1. E. 7



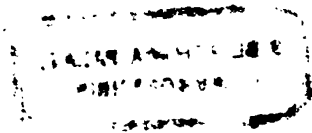
O R I O N I S . T H E B A N I
E T Y M O L O G I C O N

EX MVSEO FRID. AVG. WOLFII

PRIMUM EDIDIT

ANNOTATIONES PET. HENR. LARCHERI EIVSDEM WOLFII NONNVLLAS ET SVAS
INDICESQVE LOCVPLETISSIMOS ADIECIT

FRIDERICVS GVILIELMVS STVRZIVS



ACCEDVNT PET. HENR. LARCHERI OBSERVATIONES CRITICAE IN ETYMOLOGICVM MAGNVM ET AMED.

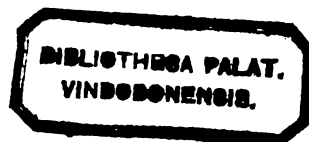
PEYRONI COMMENTATIO IN THEODOSII ALEXANDRINI TRACTATVM DE PROSODIA.

L I P S I A E

APVD IOA. AVG. GOTTL. WEIGEL

M D C C C X X.

LITERIS FR. CHR. DÜRRIL.



LECTORI

S. D.

F R I D. G V I L. S T V R Z I V S

Mirum est, Orionis Etymologicon, quanquam ab *Etymologici Magni auctore*, a *Suida* et *Pha- uorino* aliisque laudatum, tamen a nullo Criticorum diligentissimorum, qui saeculo XVI. florere, ne ab *Henrico Stephano* quidem aut *Friderico Sylburgio*, neque consultum neque editum fuisse. Etiam praestantissimis saeculi XVII. Philologis, ut *Claudio Sulmasio* et *Isaaco Casaubono*, igno- tam vel saltem non memoratam fuisse Orionis praestantiam, mirum est. Nam viris doctis, qui istud saeculum ornabant, omnino non cognitum fuisse hoc Orionis Etymologicon, nullo modo mihi persuadeo. Certe *Martinus Brunnerus*, Professor Graecae linguae Vpsaliensis, et Johan- nis Schefferi socer, in animo habuit, illud *Thomae Magistro* et *Moeridi Atticistae* adicere, et eruditus Sculus, *Martinus la Farina*, integrum Orionis Etymologicum ex MSto Bibliothecae S. Laurentii seu Scorialiensis in Hispania incepit edere¹⁾. Sed *Georgii Matthiae Koenigii*, Graecae linguae eodem saeculo in Academia Altorfina Professoris, inscitia non miranda sed stupenda ac- que ac ridenda videatur, qui Lexico *Phauorini*, inter alias notas, marginibus editionis Basileensis in exemplo quod Bibliotheca Paulina Lipsiensis seruat adscriptas, p. 54, 7. ubi *Phauorinus* recte scripserat οὐρανός Ὠρίων, alleuerit haec: „an est Horapollo?“ Viris eruditis saeculi superioris, imprimis *Dauidi Ruhnkenio*, qui Lutetiae Parisiorum versans Orionis Etymologicon in vsum suum descripserat, deinde autem nonnulla ex eo aliis quoque impertiuerat, fere vnice hoc deberi exi- stimandum est, ut non solum utilitas Orionis perspecta fuerit, sed etiam Lutetiae vnum saltem Codicem MStum, qui illius opus contineret, reperiri apparuerit. Sunt vero ibi plures, e quibus *Gottlieb Christophorus Harlesius*²⁾ Codices MMDCLIII. et MMDCX. indicauit. Vtrum quidem horum *Ruhnkenius* descripserit, non compertum habebam. Vix tamen dubium est, quin ille non minus quam *Larcherus* descripserit priorem, quo totum Orionis Etymologicon contineri di- citur, quum alter, ut Codex CCCCLXIV., tantum Excerpta habeat. Nostra aetate Orionis Lexi- con etymologicum praecipue per *Fridericum Iacobum Bastium* innotuit, qui partim in Epistolae criticae appendice, partim in Notis ad *Gregorii Corinthii* de Dialectis libellum a *Schaefero* edi- tum passim Glossas inde attulit, vel emendauit. Verum ne ille quidem, quo potissimum Codice vsus sit, indicandum putauit, atque interdum ita de eo loquitur, ut non nisi vnus, qui Orionis Etymologicon contineat, in Regia Bibliotheca Parisiensi extare videri queat. Coniicere tamen possu- mus, eum locos, quos ex Orione attulit, ex eodem Codice, quem *Larcherus* sibi describendum sumisit, hausisse. Saltem vtrumque, cuius vsus mihi fuit, *Larcheri* apographum valde vitiose scri- ptum est: quae quidem vitiositas non *Larcheri* negligentiae tribui debet, sed librario, qui Codi- cem Parisinum descripserat. Hoc ipsum vero *Bastius* de eo, qui ipsi ad manus fuit, Codice pas- sim praedicat³⁾. *Ruhnkenius* autem, nisi correctiorem Codicem inuenit, id quod mihi non est verisimile, ubi locos ex eo attulit ipse statim emendasse vitia manifestiora putandus est, qua de re plus semel in notulis meis monui.

Ipsam quidem *Orionem* caeteris Lexicographis multum profuisse, cognosci vel ex eo potest, quod eius testimonio multi saepe vtuntur; ut *Etymologici* et *Magni* et *Gudian* auctores, *Suidas*,

¹⁾ Vid. *Petri Burmanni* Addenda ad *Henr. Valesii* Emendationum libros V. Amst. 1740. 4. editos, p. 233. ubi hanc in rem laudant *Octauii Falconerii* et *Nico- lai Heinsii* epistolas, Tomo V. Sylloges Epistolarum a viris illustribus scriptarum, quam idem *Burmannus*

Lugd. Bat. 1727. 4. publicauit, p. 497. 498. 503. et 526. 3.

²⁾ ad *Ioh. Alb. Fabricii* Bibl. Graec. Vol. VI. p. 347.

³⁾ ut ad *Gregorium Corinthium* p. 161. „Codex (Orionis) vitiosis scatet.“ p. 289. „vitia, quibus misere scatet Orion, tollenda.“ Conf. p. 584. et 773.

Zonaras, Phauorinus, qui quum non raro eius verba omisso nomine afferunt, dubito an semper ipsi sint accusandi. Fieri enim facile potuit, ut aliquis senioris aetatis librarius, vel per negligentiam, vel imminuturus sibi describendi laborem, nomen Orionis supprimeret, vel etiam, si quando illud nimis corruptum inuenisset, quod interdum factum esse pluribus exemplis docere poteram⁴⁾, non describere quam vitiose scribere mallet. Nam si me quidem audire velis, non omnes librarii prorsus inscii eorum, quae describerent, fuisse iudicandi sunt. E recentioribus, qui Orionem merita laude non fraudarunt, inprimis *Bastum* commemorare debet, qui⁵⁾, „testimoniis accurate citatis, inquit, maxime excellit Orion, dignissimus ille, qui tandem in lucem protrahatur.“ Atque huic Orionis primum vulgandi officio me praepositum fuisse, etiam ideo mihi laetandum esse intelligo, quod rursus in hoc negotio, ut nuper in Etymologico Gudiano edendo et in colligendis ad Etymologicon Magnum annotationibus, summa hominum doctissimorum humanitas apparuit. Nam PETRVS HENRICVS LARCHER, de cuius in Grammaticos veteres meritis nuper⁶⁾ nonnulla dixi, non modo duplex Orionis Etymologici apographum, sed etiam notas criticas et grammaticas, illi emendando et illustrando scriptas, quibus multos locos Etymologici MSti, quod in Bibliotheca Regia Parisiensis est, apte hic illic inseruerat, dono misit Viro Illustri FRIDERICO AVGVSTO WOLFIO, Augustissimo Borussiae Regi a Consiliis intimis, cuius insignia in literaturam veterem merita celebrare, esset Iliada post Homerum canere. Hic quum eo consilio, ut ederet, aliquamdiu penes se seruasset opus Orionis, tandem, quia vel taedebat, *Larcheri* annotationes, valde illas confuse conscriptas, in ordinem redigere, vel aliis iisdemque grauioribus negotiis distinebatur, misit Weigelio, qui edendum curaret; atque is hanc curam mihi demandauit. In quo ille *Wolffius* ostendit animum gratissimum aequae ac liberalissimum. Et gratum quidem erga *Larcherum* animum etiam antea declarauerat⁷⁾, sed magis ostendit eo, quod amici laborem inutiliter impensum esse noluit. Verum in hoc ipso cernitur etiam egregia eius liberalitas. Qualquam enim praeuidere poterat, me, si opus vulgandum susciperem, minus bene quam ipsum rem peracturum, maluit tamen eam mediocriter, modo citius, quam omnino non agi. Neque vero tantum *Larcheri* copias nobis tradidit *Wolffius*, sed etiam quae GEORGIUS HENRICVS CAROLVS KOËS ex Parisinis Codicibus Manuscriptis, Orionem continentibus, excerpta ipsi miserat. Descripsit autem ille Codicem MMDCX. duodenis scriptum, et CCCCLXIV. forma maxima, qui vterque exhibet particulas Orionis, non minus, quam quae Etymologico Gudiano nuper p. 611 — 617. Excerpta ex Orione Thebano addita sunt, ab Orionis Etymologico diuersas. E qua diuersitate non ego quidem collegerim, Orionis Etymologicon, quod nunc editum vides, non integrum esse, sed mutilum. Inimmo apparere inde arbitror, fere omnia, quae in Excerptis a *Koësio* suppeditatis reperiuntur, quum interdum nimis putida sint, Orioni Thebano esse supposita. Vtrumque Codicem, licet non saeculo XVI. demum scriptum, ut in Catalogi Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Volumine secundo dicitur, certe non vetustum esse censet KOËSIVS, qui ipse animaduertit, literis $\bar{\iota}$ et $\bar{\upsilon}$ plerumque duo puncta superscripta cerni, figuram literae η similem esse literae χ , circumflexorum formam prodere originem recentiore, sine vlla tamen dubitatione hos Codices haberi posse antiquiores Codice MMDCLIII., qui, ut supra dixi, Orionis Etymologicon a me editum praebet integrum. Huc enim ita scriptum esse, ut vix hodie aliter scribi poterit, fere nulla in eo reperiri scribendi compendia, plerumque adeo $\bar{\iota}$ subscriptum esse non modo Datiuis, sed etiam Infinitiuus in $\bar{\alpha}\nu$ exeuntibus. Illa igitur Excerpta Koësiana quum fere spuria putarem, separatim edidi, statim tamen post genuinum Orionis opus col-

4) Vnum saltem ut afferam, in Etymologico Gudiano p. 576, 6. pessime $\omega\pi\alpha\rho\epsilon\varsigma$ pro $\omega\pi\alpha\rho\omega\varsigma$ scriptum est, vel saltem pro $\omega\pi\alpha\rho\epsilon\varsigma$, quem ipse Orion p. 167, 13. auctorem laudauit.

5) ad *Gregor. Corinth.* p. 459.

6) in Praefatione, quam Etymologico Gudiano praemisi, p. XIV.

7) Nintum $\alpha\rho\iota\sigma\tau\acute{o}\gamma\epsilon\upsilon$ loco *Wolffius* suam editionem *Ciceronis* quae vulgo feruntur orationum quatuor, quae Berolini 1801. 8. prodit, *Larchero* dedicauit. Conf. *Ioh. Fr. Boissonade* sur la vie et les écrits de Mr. *Larcher*, cuius commentarii partes insunt in *Analectorum* literariorum, quae *Wolffius* edere instituit, Parte I. Berolini 1816. 8. p. 205 — 213. vbi huc maxime pertinet pagina 213.

locui, quia saltem nomina Orionis prae se ferunt, et quia fieri potest ut alii ea pluris quam ego aestiment. Melioris notae sunt, quae idem *Koësius* e Codice MMDCXXX. excerpserit, Excerptis modo memoratis a me subiuncta. Hic enim Codex non differre ab eo videtur, e quo multa *Larcherus* in suis ad Orionem Notis petiit, ubi laudat Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae. Ut plurimum ille cum Etymologico Gudiano et Codice Havniensi 1971. quo in Annotationibus ad Etymologicon Magnum vsus sum, interdum etiam cum hoc ipso Etymologico consentit, sed non minus vitiose scriptus est, quam Codex MMDCCLIII. e quo Orionem edidi. Quemadmodum autem illa Excerpta, quae Etymologico Gudiano adiuncta sunt, et quae diligentissime cum Orionis opere integro contuli, ita etiam Excerpta Koësiana dedi qualia acceperam. Si quid vero mutandum videretur, in Notulis subiectis breviter monui. Eodem modo in Orione ipso versandum existimaui, nisi quod pauca quaedam ab initio, *Wolfio* praeunte, mutanda censui; reliqua, *Larcheri* exemplum secutus, in Notas conieci, unde facile, qui volet, petet. Quin ne accentus quidem et spiritus, ubi vitiose scripti erant, semper mutavi. Ut enim, quia nondum editum fuerat Orionis Etymologicum, ita potissimum versarer, meum primi editoris officium flagitare videretur, quo facilius iudicari de eius Codice ac certius posset.

Iam quum supra professus sim, Orionis Etymologicum mihi integrum videri, neque mutilum, velim hoc intelligi ratione eorum habita, quae *Koësius* e Codicibus MMDCX. et CCCCLXIV. excerpserit. Et huius quidem variantes lectiones subiectis, quae e priore allata sunt⁸⁾. Nam prior ille in Catalogo Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Parisiensis⁹⁾ ita describitur: „Lexicon etymologicon, ex Orione Thebano, ut fert titulus, collectum.“ Sed quae una cum Etymologico Gudiano edita sunt Excerpta, de iis aliter statuendum videtur. Partim enim Glossas Orionis pleniores exhibent, ut

p. 611, 4. ἀναξ	collato Orione p. 16, 17.	p. 614, 31. καρδαμίν	collato Orione p. 79, 22.
22. ἀμφισβη-		52. λυπη	p. 92, 10.
τῆν	p. 5, 3.	p. 615, 11. μυελός	p. 100, 16.
44. αἰδοῖα	p. 15, 22.	13. μεταλλοχ	p. 101, 33.
p. 612, 11. ἀκριβής	p. 18, 8.	15. μακάριος	p. 102, 24.
24. αὐχὴν	p. 17, 1.	μῦς	p. 102, 10.
34. ἀλευτῶρ	p. 22, 18. vbi vid. n. 34.	18. μέλιθσα	p. 102, 29.
36. αἰξ	p. 24, 1. vbi vid. n. 52.	20. μοχλός	p. 103, 3.
43. Ἀτρεύς	p. 30, 5. vbi vid. not. *	29. νίτρον	p. 107, 26.
p. 613, 3. βότρως	p. 32, 7.	33. νηπίος	p. 108, 11.
26. γήρας	p. 40, 28.	36. νεῦρον	p. 109, 15.
38. δαλῆ	p. 46, 15.	53. ὄσιος	p. 122, 18.
p. 614, 14. Ἴρις	p. 77, 9.	p. 616, 25. στόμα	p. 145, 9.
20. ἰχθύς	p. 78, 9.	40. τέκνον	p. 151, 3.
29. κύπελλον	p. 79, 15.	p. 617, 10. φύσις	p. 160, 17.

Partim Excerpta, quae dixi, suppeditant eas Glossas, quas in Orionis Etymologico a me edito frustra quaeras, sed quae magnam partem genuinae videantur, ut

p. 611, 1. ἀποινα.	p. 612, 16. αἰσθήρ	p. 614, 6. θεός	p. 616, 3. περιστέρα
8. ἀνηθον	18. μιθήρ	18. ἵππος equus	9. προφήτης
15. ἀγγελος	21. ἀριατέρα	21. ἰδρώς	15. ῥάβδος
18. ἀπηνής	23. ἀδελφοί	26. κριτής	27. σωφροσύνη
19. προσηγής	26. ἀμφίβλη-	31. κοιλία	37. τηλυγετός
27. Ἀμαζών	στρον	32. κύστης	39. τάπις
40. ἀγλαα	29. Ἀθήνη	39. κίων	44. τέχνη
41. ἄλγος	31. ἀμήτωρ	41. κρόμμυον	p. 617, 16. χελιδών
43. ἀγορή	40. Ἀχιλλεύς	42. κρέας	18. χλαῦνις
p. 612, 1. ἀγασάμενοι	p. 613, 23. γλώσσα	45. κοίτη	19. χύτρα
6. ἀμφίχειρ	39. διαβήτης	49. λέων	χολή
8. αἰσχροός	extr. ἡπειρος	p. 615, 1. λαός	22. ψυχή.
12. ἀπειρος	p. 614, 5. θρίξ	40. νεοσσός	
14. ἀλάστωρ	6. θυμός	47. οἶνος	

8) Quare hypothetae culpandi sunt, qui in quatuor LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV. Legendum est primis plagulae M. paginis posuerint DIVERSITAS CCCCLXIV.

9) Vol. II. pag. 528.

Si quis igitur Orionis Codicem contractum et ex his Excerptis passim supplendum augendumque existimauerit*), non magnopere cum eo pugnabo, praesertim quum etiam aliunde conquiri talia supplementa possint, quale hoc est °): Ἀγνῖαι· ἄμφοδα, ῥύμαι. καὶ Ὀμηρος εὐρυάγνιαν λέγει τὴν πλατυάμφοδον, οἶον

νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγνιαν¹¹⁾.

ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πῶς γνῖα καὶ μέλη καὶ κἀμύρεις· τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτη διαφέρει. ἢ παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι, οἶον

Λαοδικὴν ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην¹²⁾.

οὕτως Ὠρίων. Apud Orionem nunc primum editum haec tantum¹³⁾ leguntur: Ἀγνῖα· ἢ ὁδός, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι. Neque tamen propterea putem, haec sola genuina esse, sed potius mancum locum ex anonymi Grammatici loco supplendum.

Verum ne quid dissimulasse videar, potest haec tanta Codicum diuersitas fortassis eo explicari, quod nomina Ori et Orionis non solum ab antiquis Grammaticis saepe inter se permutata esse constat, cuius permutationis exempla satis multa Larcherus in Notis attulit, sed etiam inter recentiores sunt qui eundem hominem modo Orum, modo Orionem appellatum fuisse opinentur¹⁴⁾. Et habet sane haec sententia, quo se muniat. Nam nomina Ὠρος et Ὠρίων re vera non nisi eo differunt, quod illud primitiuum est, hoc patronymicum, vt Κρόνος et Κρονίων. Notissimum autem est, alterum cum altero saepe commutari, quemadmodum Φίλων cum Φιλωνίδης¹⁵⁾. Accedit quod non tantum Orion, sed etiam, quanquam raro, Orus dicitur Thebanus fuisse, vt a Zonara¹⁶⁾ et in Etymologico Magno¹⁷⁾. Eodem modo nonnunquam Alexandrinus Orion non minus quam Orus Alexandrinus vel Milesius commemoratur. Et Alexandrinus quidem Orionem librum περὶ Ἑτυμολογίας tribuit Suidas¹⁸⁾, sed Ori Milesii Etymologicum MS. apud se esse ait Fuluius Vrsianus¹⁹⁾. Ab auctore libri de artium et disciplinarum inuentoribus, vbi Grammaticorum mentionem facit²⁰⁾, memoratur Ὠρος, deinceps inter eos qui de Orthographia scripserunt, iterum Ὠρος, vt a Suida²¹⁾ Ὠρος Ἀλεξανδρεὺς, tum inter eos qui de vocalibus ancipitibus egerunt, rursus Ὠρος, sed bis, ita vt alterutro loco Ὠρίων legendum videatur, qui deinceps diserte Ὠρίων Θεβαῖος appellatus in scriptorum de gentilibus numero ponitur. Et tamen Suidas horum Ἑθνικῶν auctorem facit Ὠρον Alexandrinum, Etymologici Magni auctor interdum Orum²²⁾, interdum Orionem²³⁾, sed auctor alius cuiusdam Lexici²⁴⁾ videtur eadem Oro Milesio tribuere. Ne vero talibus diutius immorer, sed tandem, quid mihi verum videatur, ingenue profitear, nomina Ori et Hori et Orionis perperam interdum confundi aio, sed certe illud Lexicon etymologicum, quod in Bibliothecae Regiae Neapolitanae Codice CLXXIX. reperitur, Orionem nostro Thebauo tribui posse nego²⁵⁾, et Codicibus Parisiensibus MMDCX. et CCCCLXIV. contineri Orionis Alexandrini potius quam Thebani particulas iudico, ab hoc autem Thebano, Aegypto, scriptum esse Etymologicon, quod hic a me editum habes.

*) Cuius rei vestigia etiam alibi extant. Vid. v. c. not. 41. ad p. 23.

10) desumptum e Συναγωγῇ λέξεων χρησίμων, in *Imman. Bekkeri* Anecd. Graec. Vol. I. p. 332, 13—21.

11) Loc. est Iliad. B. 29. et 66.

12) Versus Homeri est Iliad. Z. 252.

13) p. 22, 17.

14) vt Harlesius ad Fabric. Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 374. et 603. Conf. Ludov. Casp. Valckenaer Diatrib. in Euripidis perditorum reliquias cap. 25. p. 291. B. qui Orum ait multa ex Theonis in Lycophronem Scholiis in suum Etymologicum transtulisse.

15) Vid. Gisbert. Koenii Praefat. ad Gregorium de Dialectis p. XVIII. edit. Schaefer.

16) in Lexico p. 1334. in voc. Μανίφυλλον.

17) vt p. 26, 12. et 681, 11. in primis p. 2, 27. vbi Ὠρος ὁ Θεβαῖος diserte Ἑτυμολόγος vocatur.

18) in Ὠρίων Ἀλεξανδρεὺς. Orionem simpliciter, nulla

patriae mentione facta, liber περὶ Ἑτυμολογιῶν tribuitur in *Scholiis a Villoisono primum editis* ad Iliad. K. 290.

19) in Notis ad Festum in voc. Cibus.

20) in Bibliotheca Coisliniana, quam Bernardus de Montfaucon. Paris. 1715. fol. edidit, p. 597. vbi Ὠρος sine spiritu scribitur, ita vt vel Ὠρος vel Ὠρος legi possit. Hoc alterum, cum spiritu leni, praetulit Montfaucon.

21) in Ὠρος Ἀλεξανδρεὺς, vbi Ὠρος edi solet.

22) vt p. 250, 34.

23) v. c. p. 145, 9.

24) in Codice Coisliniano CCCXLVI. apud Montefalconium p. 501. Ibi enim haec leguntur; Σίγυρις, ποταμὸς Φονγίης, ἀπὸ Σιγύρου, τοῦ υἱοῦ Μιθῶν. οὕτως Ὠρος ὁ Μιλήσιος. Hoc vero argumentum esse admodum leue, nemo non videt.

25) Ori vel Hori Milesii illud esse non male conuincit Harlesius ad Fabric. Biblioth. Graec. Vol. V. p. 786. et Vol. VI. p. 603.

De aetate, qua Orion noster vixerit, vix aliud quid dicere quisquam videtur posse, quam quae a *Larchero* statim ab initio Etymologici Orionei dicta sunt. E quibus quum perspicuum sit, Orionem saeculo quinto vixisse, mirum videri debet, auctores Etymologici Magni et Gudiani, et quotquot ex Orionis opere etymologico sua hauserunt, eius stylum non vsquequaque imitatos esse, sed oratione paulo elegantiore vsos. Licet enim non ego is sim, qui a Grammatico, cui nihil propositum est, nisi vt de origine et notione verborum diligenter quaerat et exponat, aliquem orationis ornatum expectem, quare nec magnopere repreheudo, quod auctor Etymologici Magni²⁶⁾ scripsit τὸ κ ἀντὶ τοῦ π κέχρηται, pro τῷ κ, ant hac verborum structura vsus est²⁷⁾: ἀπὸ τοῦ τὸ Δίκτον. et²⁸⁾ ἐκ τοῦ τὸ τέχος. quae duo tamen magis videntur ferri posse, quam ἀπὸ τοῦ ὁ χάρις²⁹⁾, quod rursus magis excusandum puto, quam παρὰ τὸ ἰλύν³⁰⁾, et παρὰ τὸ τὴν χαράν³¹⁾, quum paulo ante παρὰ τὴν ἀράν recte dixisset: tamen haec, quam damno, structura, παρὰ τὸ, sequente Accusatiuo Feminini, quae auctori Etymologici Magni raro excidit, quum frequentissima sit Orioni, cuius locos in Indice Graeco indicaui, prodere videtur insignem ac nimiam scriptoris vel inscitiam, vel oscitationem. Saepe quidem istam structuram in Notis tam *Larcherus* quam ego corrigendam putauimus, sed nunc vt Orioni peculiarem seruandam censeo, quemadmodum nemini vnquam in mentem venit, *Aquilae* versionem primorum Geneseos verborum, ἔκτισεν ὁ θεὸς σὺν τὸν οὐρανὸν καὶ σὺν τὴν γῆν, emendare velle. Alia Orionis negligentia in eo cernitur, quod saepe, quum glossam posuisset primam personam Indicatiui, interpretamentum addidit in Infinitiuo³²⁾. Huius vero negligentiae, quae probari nemini potest, accusandi sunt alii quoque Grammatici veteres, quin etiam recentiores.

Praeter Annotationes, partim a *Larchero* partim a me verbis Orionis subiectas, confeci Indices tres, quorum primus exhibet verba, quae Orion vel explicauit, vel paulo aliter quam caeteri scriptores vsurpauit³³⁾; secundus indicat scriptores aut ab Orione laudatos, aut in Annotationibus emendatos, ita quidem, vt illorum nomina maiusculis literis, horum minoribus scripserim; tertius enumerat Dialectos, quarum Orion mentionem fecisse reperitur. Atque hi indices pertinent etiam ad ea, quae e Codicibus Bibliothecae Regiae Parisiensis CCCCLXIV. et MMDCX. et MMDCXXX. adiecta esse dixi. Quemadmodum autem hos Indices ipse composui, ita eorum Indicem, qui Etymologico Gudiano additi sunt, auctor fuit C. R. MEYNERVS, qui quum rem bene peregerit, vellem etiam scriptorum in Etymologico Gudiano memoratorum indicem confecisset. Quem *Meynerum* quod in Praefatione ad illud Etymologicon non laudaui, eius rei haec est causa, quod tum, quum illam praefationem scripsi, nomen illius omnino mihi ignotum fuit.

Menior promissi in eadem Praefatione facti, genuino Orionis Etymologico et Excerptis quae feruntur subiunxi p. 193 — 235. *Larcheri* Remarques critiques sur l'Etymologicon Magnum. Hae enim Observationes, praeterquam quod multa vilia continent, etiam ad Orionem spectantia, et Commentariorum Academiae Inscriptionum et literarum elegantiorum Parisinae Tomo XLVII. ad quos Commentarios paucis aditus patet, insertae leguntur, vel eam ob causam addendae erant, vt viri docti omnia, quae ad Etymologica Graeca pertinent, non pluribus quam tribus voluminibus comprehensa inuenirent³⁴⁾. Denique p. 236 — 240. addidimus vtilissimam aequae ac rarissimam *Amadei Peyroni* Commentationem in *Theodosii* Alexandrini tractatum de Prosodia.

26) p. 475, 49.

27) p. 250, 14.

28) p. 361, 10.

29) p. 284, 1.

30) p. 701, 30.

31) p. 127, 19.

32) vt p. 13, 16. Ἀνέγω, τὸ ἀναγινώσκειν καὶ στέρεσθαι. p. 20, 9. Ἀνέγω — κυρίως τὸ ἀποστρεφῆναι μὲν δος. p. 20, 28. κῶ, δηλοῦν τὸ κῶσθαι. p. 25, 20. ἦγω, δηλοῦν τὸ κορεσθῆναι. et sic saepissimo.

33) Inter haec tamen referre noli nomen μετάθεσις

Hoc enim praeter *Dionem Cassium* p. 931, 28. etiam *Isocrates* alique scriptores de mutatione vsi sunt. Sed volui, praeunte *Sylburgio* in Indice ad Etymologicon Magnum, quem *Meynerus* in Indice ad Etymol. Gud. ipse quoque secutus est, eos Orionis locos, vbi μετάθεσις mutationem significat, diligenter indicare, quum eos, vbi de transpositione dicitur, praetermittendos putauerim.

34) Qui multos praeterea Etymologici Magni locos emendatos cupit, is diligenter perlegat, quae *Lobeckius* ad *Phrynichum* contulit.

Quibus omnibus me non male Philologorum commodis prospexisse spero, iduare eadem certe voluisse mihi conscias sum. Neque enim is sum, qui mea sola laudem, numerisque omnibus absoluta et perfecta putem, neque desunt quae me imbecillitatis humanae admoneant, et opera mea manca atque imperfecta esse declarent. Quapropter quae partim a typotheta partim a me ipso peccata sunt, hic indicare nequaquam me puduit.

- P. 4, 7. not. 27. adde: ac deinde, pro puncto, quod est post ἀργυρίου, comma reponendum, atque adeo totus locus ita scribendus: ἀπὲρ πρὸ τῆς χρησιμότητος τῶν ἀργυρίων, διὰ τῶν ἀνθρώπων κ. τ. λ.
- P. 6, 4. lege τὴν μὴ εὐδαιμον. Ita enim reperitur in Codice.
- P. 8, 29. debebam fortassis scribere ἀναρχῆσθαι. Nam Phrynichus Arabius in Bekkeri Anecd. Graec. Vol. I. p. 19, 25. ἀναρχῆσθαι, inquit, πάντῃ Ἀττικῇ ἢ φωνῇ σημαίνει δὲ τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, αἶον ἀνέχοντα. οἱ δὲ δύο ὅρ. γὰρ φόντες ἀμαρτύνουσιν.
- P. 15, 12. vitium in Codice repertum, διαχεῖν, muta in διαχεῖσθαι. Ita enim p. 4, 4. τὸ χαίρειν εἰρηται παρὰ τὸ διαχεῖσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς. cuius loci tum, quum notas scripsi, non statim memineram.
- P. 18, 21. pro γρ. Ἀργυρῖν. lege γρ. ἀργυρῖν.
- P. 25, 14. lege νενομήνους. pro νενομένους
- P. 28, 20. in Apographo. altero est ἀφρηδίου
- P. 32. not. 48. lege fornax pro fornax
- P. 34, 15. scribe αἰρεσθαι pro αἰρεσεσθαι
- P. 41. not. 44. scribe γαμψόνυχες — καμψόνυχες — γαμψόνυχες — καμψόνυχες. pro γαμψόνυχος etc.
- P. 50. not. 43. in loco Arati reponere θηρία πάντα pro θηρ. λαπάντα
- P. 52, 9. pro Ἐρημῇ scribe Ἐρεμνῇ.
17. scribe ἐνὶ τινι ὄντι
- P. 58, 1. scribe ἔλαφον et ἔλαφρον
- P. 72. not. 58. nates muta in vales
- P. 95, 6. pro εἰρία lege Αἰρία
- P. 98, 20. lege εἰρηται pro εἰρεται
- not. 19. lege fortassis emendanda pro fortassise mendanda
- P. 100, 6. monere debebam, pro τὸ μ. scribendum esse τοῦ μ.
- P. 102, 25. τὸ μ. sine τὸ μ. pro τὸ μα. legendum esse, apparet ex iis, quae p. 101. not. 49. ex Orionis Excerptis retuli.
- P. 104. not. 74. Adde: „Etiam praecedentia, στερητικοῦ, ἢ corrupta sunt, et sic emendanda: στερητικοῦ γν. vel γ.”
- P. 117, 1. scribe “Ορασις et ὀρασις.”
- P. 120. not. 16. lege Eudociam pro Eudeciam.
- P. 122, 29. emendare debebam: ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις.
- P. 132, 23. omisi hanc notam: „Pro ἀπὸ τοῦ πέδου legendum quis putet ἀπὸ τοῦ πέτου. Conf. supra in v. Πισσοί p. 127, 5. Tamen etiam Etymologicum M. p. 603. extr. habet ἀπὸ τοῦ πέδου, ὅ ἐστι τῆς γᾶς, ita ut corrigendi nulla potestas sit.”
- P. 145, 18. notare debebam vitium ἢ δραχμῇ, et emendare ἢ δόχμῃ. Vid. p. 130, 3. et 9. et 17.
- P. 149. ad not. 86. adde: „Sed legendum est λόγον στίσαι.”
- P. 152. not. 12. negaueram, me locum Apollonii, quem Orion laudavit, reperire potuisse. Reperi vero postea. Extat enim in Bekkeri Anecd. Graec. Vol. II. p. 607, 2 — 5. ubi haec leguntur: παρὰ τὸ τῆς τὸ τηλοῦ, [ὅ] δίνεται καὶ τῷ τέλος παρακείσθαι, γενομένης ἐκτίσεως τοῦ εἰς τὸ ἦ, τελὸς τηλοῦ. καὶ γὰρ ἐπὶ τέλους δίκονόμενα μεγαλύνεται.
- P. 163, 13. monere debebam, ὁμωνύμως scribendum esse pro ὁμονύμοις.
- Ibidem ad not. 13. adde: „vel τὸ περὶ τὸ ἔμβρον.”
- P. 166. post notam 38. adde hanc, quae ad v. 14. pertineat: „38. b) εἴω ἔδρα] Sequentia docent, legendum esse εἴω ἔδρα.”
- P. 167. ad notam 46. addere volueram: „Praecedens ἄλλω in ἄλλω mutandum est.”
- P. 169, 1. lege Ὄρες.
5. lege Ὄπυες.
- P. 179, 25. pro 124) reponere 124. b) et hanc eandem notam pone infra, sic: „124. b) ἡ σελήνη edidi e Cod. 464. pro ἡ σελήνη, quod habet Codex 2610. In eodem Cod. 464. recte legitur ἐν ταυτῷ pro ἐν αὐτῷ.”

Caeterum per hanc occasionem tollenda putavi duo vitia, quae in Praefatione Etymologico Guadiano praefixa vidi commissa esse. Vtrumque inquinavit paginam III. Primo enim vers. 9 et 10. legendum est „primas 584 paginas“ pro „primus.“ Deinde in subiecta nota * pro „Reiziano“ rescribendum „Reiskiano.“ Nam Photii Lexicon Graecum ineditum inter Codices Graecos MSS. ab Ioh. Iac. Reiskio relictos ponitur in ipsius Vita (von ihm selbst aufgesetzte Lebensbeschreibung), quam eius vxor Lipsiae 1783. 8. edidit, pag. 172.

Vale. Scr. Grimae, mense Iulio A. C. ccccxcx.

ΟΡΙΩΝΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΩΝ.

In Codice legitur *Ὀρίωνος Θηβαίου Γραμματικοῦ Καισαρείας περὶ Ἑτυμολογιῶν*. Duo sunt Oriones, vnus Alexandrinus, alter Thebanus Aegyptius, iambo Grammatici. Thebanus, de quo hic sermo est, vixit quinto saeculo. Nam, teste *Suida*, scripsit Collectionem sententiarum, seu Florilegium, ad Eudociam, Imperatoris Theodosii iunioris vxorem. Grammaticam professus est Caesareae, vix fert titulus eius Etymologici. Sunt multae vrbes istius nominis, sed quum metropolis Cappadociae, prius Eusebia et Mazaca dicta, fuerit celeberrima, verosimile est, esse eam, de qua hic agitur. LARCHER. Sed *Wolfio*, nesciebam cur, verba *Γραμματικοῦ Καισαρείας* omittenda videbantur. Ego seruanda putavi, quum etiam in fine Etymologici addita reperiantur. STVRZ. *Orionis* Tractatus περὶ Ἑθνικῶν laudatur ab Etymologici Magni auctore in vocabulo *Ἄστυ* p. 145, 9. Neque alium *Orionem*, sed nostrum, ibi intelligendum esse, docet locus Anonymi a *Montefalconio* in Bibliotheca Coislinaiana p. 597. editus: "Ὅσοι ἑθνικῶν (i. e. περὶ ἑθνικῶν) Ὀρίων Θηβαῖος κ. τ. λ. Confer *Tourneum* ad *Longinum* p. 403. edit. in 8vo (p. 547. edit. *Weisk.*), qui etiam *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. IX. p. 601. laudauit, quia is quoque ex alio Codice eadem protulit. LARCHER.

Ἀγαθόν¹⁾ παρὰ τὸ ἄγαν θεῖν²⁾ ἡμᾶς εἰς αὐτό³⁾, ὅλον ἐφ' ᾧ ἄγαν θέομεν. ἔνθεν οὐ λέγομεν ἀγαθώτερος, οὔτε ἀγαθάτατος, ὡς ἐγκειμένου⁴⁾ ἐπιτατικοῦ μορίου τοῦ ἄγαν, ἵνα μὴ γένωνται ἐν αὐτῷ δύο ἐπιτάσεις⁵⁾, ἀπὸ τε τοῦ ἄγαν, καὶ τῆς παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ τερρος, ἀλλὰ βητέον, μᾶλλον ἀγαθὸς τοῦδε ὅδε⁶⁾.

Ἀρετὴ⁷⁾· αἰρετὴ τις οὐσα, ἣν αἰροῦνται πάντες· οὕτω Δίδυμος ἐν Ἰπομνήματι⁸⁾. ὁ δὲ Ἡρακλείδης κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, ἀρετὴ⁹⁾ τις οὐσα, ἡ ἐπέραστος κτήσις· ὡς δὲ ἄλλοι, ἀρεστὴ, καὶ ἀποβολὴ τοῦ σίγμα, **ἰο** ἀρετὴ, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα.

Ἄφενος· Ὀμηρος οὐδατέρως¹⁰⁾, „ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξαι·“ ἄφενος οὖν βαρυτόνως ὁ πλοῦτος· ὁ ξυτόνως δὲ ἄφενός, ὁ ἀνθρώπος ὁ μετέχων τοῦ ἀφένου· ὡς ἀσφόμελος καὶ ἀσφόμελος. ἀσφόμελος λέγομεν βαρυτόνως τὴν βοτάνην· ἀσφόμελος δὲ ὁ τόπος ὁ περιέχων τὴν ἀσφόμελον ἀξυτόνως¹¹⁾· ὡς Ὀμηρος Φησί, „κατ' ἀσφόμελον λειμῶνα¹²⁾“, τὸν τόπον δηλῶν. ἄφενός οὖν καὶ ἄφενός, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ἰ ἀφενείος, καὶ συγκοπῇ ἀφενείος, ὡς ἀδελφεός, καὶ ἀδελφεός. Αὐτός, ὁ ξηρός, ἀπὸ τοῦ ὕψ· αὐῶ, αὔρος, καὶ κατὰ συν- αἵρεσιν αὐτός, ὁ μὴ ὕγρός· οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ¹³⁾.

1) *Ἀγαθόν*] Rectius sic legitur, quam in Etymol. M. p. 5, 18. *ἀγαθός*.

2) *θεῖν*] Ex Etym. M. l. l. scribendum est *θείν*, quod ipsum extat in Excerptis ex *Orione* p. 611, 1.

3) *εἰς αὐτό*] Legendum est *εἰς αὐτόν*. In Etymol. est *παρὰ τὸ ἄγαν θέιν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν*. LARCHER. Sed ibi quoque αὐτό legendum esse, satis ibi in Notis docuimus. Et Excerpta ex *Orione* habent *ἐπ' αὐτό*. St. Ineptum etymon et vanam ratiunculam de graduum formis hinc attulit Etymol. M. Conf. *Eustath.* ad *Odys.* A. 14. p. 1384, 49. *Phrynich.* Eclog. p. 32., quae loca iam notarunt *Fischerus* Animaduersion. in *Welleri* Grammat. Graec. Specim. II. p. 96. et *Sturz.* de Dialecto Macedon. p. 143. *Wolf.*

4) Etymol. *ἐγκεισθαι δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπέρθεσιν, ὡς ἐγκειμένου κ. τ. λ.* LARCHER.

5) Etymol. post *ἐπιτάσεις* addit *ὁμοῦ*. Vide infra *Orionem* in *Ἀγαθός*. LARCHER.

6) Ita interpungendum est. In Codice male interpungitur sic: *ἀλλὰ βητέον μᾶλλον· ἀγαθὸς τοῦδε ὅδε. Phrynichus* Eclog. pag. 32. *ἀγαθὸς μᾶλλον λέγεται, μὴ ἀγαθώτερος, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγαθω- τερρος, ἀγαθὸς μάλιστα*. vbi vide interpretes. LARCHER.

7) Etiam quae hic sequuntur, partim transumpsit Etymol. M. p. 125, 25., sed sine auctoritatibus *Heraclidis* et *Didymi* ex commentario, opinor, Homericō. *Wolf.*

8) *Δίδυμος ἐν Ἰπομνήματι*] *Didymus* scripsit Commentaria in ETYMOLOG. T. III.

Homerum. De istis commentariis hic locus intelligendus est. LARCHER.

9] In Codice est *ἐραστή*. male. Etiam pro sequente *ἐπέραστος* legendum videtur *ἐπέρastos*. Nam apud Etymol. M. p. 125, 25. haec habes: *παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρατὴ*. — *τοῦτέστιν, ἡ φιλητὴ κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου, ἀρετὴ, ἡ ἐπέρastos κτήσις*. LARCHER. Per se quidem vtrumque recte dicitur. Nam *Hezychius* *ἐράσμιον* interpretatur nomine *ἐπέρaston*, et nomen *ἐρατὰ* per *ἐραστά*. Sed h. l. vbi id agitur, vt etymon nominis *ἀρετὴ* afferatur, non dubito quin recte iudicaueris *Larcherus*. Seruauit tamen *ἐπέρastos*, quod aliquo modo ferri poterat.

10) Locus *Homeri* est II. A. 171.

11) Male Codex dat *ὁξυτόνος*. LARCHER.

12) Locus extat *Odys.* A. 538., vbi *Eustathius* p. 1698, 26. *ὁξύνεται δὲ ὁ Ὀμηρικός οὗτος ἀσφόμελος πρὸς διαστολήν, ὡς περιεκτικός ὢν ἀσφόμελων. ἀσφόμελος μὲν γὰρ προπαροξυστόνως, τὸ φυτόν, κατὰ Ἑρένιον Φίλων· ἀσφόμελος δὲ ὁξυτόνως, ὁ αὐτοῦ τόπος. Ἀσφόμελος, cum accentu in antepenultima, accipitur pro planta *asphodelus* dicta. Exemplum sunt obvia, vt apud *Hesiod.* *Egy.* 41. LARCHER. Conf. *Herennius* (siue *Eranius*) p. 161. cum nota *Valckenarii*. In reliquis etyma, quae apud *Orionem* desunt, habet Etymol. M. p. 161, 53. et 146, 12. *Wolf.**

13) *Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ*] Optime. Hinc eluenda

Ἀπερίσσια, ὧν πέρας οὐκ ἔστιν.

Ἀναυρος¹⁴), ὁ ἐξ ὑπερῶν συνιστάμενος ποταμός· διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐρας¹⁵).

Ἄνθος, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῇ αὐξήσει· οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. . . . ἡ γὰρ δίκταμος βοτάνη καιομένη ἀπελαύνει τοὺς ὄφεις, καὶ οὐδέποτε ἂν κληθεῖται ἔλαφος¹⁶).

Ἀγαυός, παρὰ τὸ ἀγαμαι, ἀγαός, καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ὕ, ἀγαυός. ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγαυός, οὐκ Αἰολικῶς, ὡς ναός, ναυός¹⁷).

Ἀβρός, ὁ κοῦφος¹⁸) βαλίων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν Ἰππομνήματι Ἀνακρίοντος εὐρον¹⁹). παρὰ τὸ²⁰) ἔνευ βίας αἰρεσθαι, καὶ ὀρύττεσθαι· οὕτως ἐν Ἰππομνήματι Σαπφούς.

Ἀκίων, παρὰ τὸ μὴ χαίνειν²¹), ἀφ' οὗ τὸ ἡσυχάζειν τὸ δὲ ἀκίων, εἰ καὶ θηλυκόν²²) παρασχηματισμὸν ἔχει,

est menda, quae Etymologum M. p. 22, 57. deformat: ὁ Ζηνοβίος εἰς τὸ ἑπὶ τὸν τοῦ Ἀπολλωνίου. Lege εἰς τὸ Ῥηματικόν. LARCHER. Conf. Fabric. Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 275. edit. Harles. De etymo nominis αἰός vid. Excerpta ex Orione p. 611, 59. infra ad voc. Ἄον allata.

14) Ἀναυρος pro vitiosa Codicis scriptura Ἀγαυρος legendum esse, patet ex Etymol. M. in v. Ἀναυρος p. 91, 58. Anacreon VII. 4. διὰ δ' ὄξιν μ' ἀναύρων

ἐνλύων τε καὶ φαραγγίων
τροχάοντα τείρεν ἰδρωτός.

LARCHER.

15) διὰ τὸ μὴ ἔχειν.] In his Codex desinit. Quae desunt, facile suppleuntur ex Etymol. M. διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐρας· οἱ χειμάρροι, καὶ διόρυγες, καὶ ὀρετοί. Διογένης. LARCHER. Ego saltem αὐρας recipiendum putavi.

16) Orionis locus in Codice valde mutilus ac depravatus legitur sic: οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. Α δίκταμος βοτάνη, καὶ ἀπελαύνει τοὺς ὄφεις. Nos autem recte deficientia supplevisse, et nonnulla emendasse, docet hic locus Etymologici M. p. 98, 32. Ἄνθος, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν καὶ τρέχειν ἐν τῇ αὐξήσει. οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. οὐ γὰρ εἰ τὸ ἄνω θεῖν καὶ αὐξῆται, τοῦτο καὶ ἄνθος λέγεται. ἰδοὺ γὰρ πάντα τὰ φυτὰ ἄνω θέουσι καὶ αὐξοῦσι, καὶ ὅμως ἄνθος οὐ λέγεται. ὁμοίως δὲ ἔλαφος, παρὰ τὸ ἐλαύνειν τοὺς ὄφεις εἰρηται· ὅπερ ποιεῖ τοῦτον τὸν κέραθ δυνάμενον· καὶ οὐκ, εἰ τι τοῦτο ποιεῖ, τοῦτο καὶ ἔλαφος λέγεται. ἡ γὰρ δίκταμος βοτάνη καιομένη τοῦτο ποιεῖ, καὶ οὐδέποτε ἂν κληθεῖται ἔλαφος· οὕτως Ὠρίων ὁ Θηβαῖος. In quo ipso Etymologici loco, pro ἀδιόμνην τοῦτο ποιεῖ, legerim ex Orione, καιομένη ἀπελαύνει τοὺς ὄφεις. LARCHER. Conf. Excerpta ex Orione p. 611, 3.

17) ὡς ναός ναυός.] Ita pro ὡς ναός ναυός correxi ex Etymol. M. p. 6, 26. Joh. Tzetzes ad Hesiodi Opera et Dies pag. 178. (ex edit. Basileensi 1542.) [siue p. 147. edit. Heins.] οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ἡ φωνήν, προστιθέουσιν τὸ ὕ· οἶον, ἀγρὰν, αἰς οὕτως, ἀγρὸς αἰγρὸς, [Koenius ad Gregor. de Dialectis p. 612. edit. Schaefer. scribendum putabat ἀγρὸς ἀγρὸς. St.] αἰτὶν τὴν βλάστην καὶ τὴν ἀκρόστον ἀνάτην, καὶ τὰ ὅμοια. Johannes Grammaticus de Dialect. Aeol. p. 244. lin. 16. ex edit. Aldi (p. 384. edit. Venet. 1698. 8.): προστιθέασι τῷ ἂ τὸ ὕ· ναόν ναόν, ἀγρὰν αἰγρὰν, αἰς αἰγρὸς. Ναυός pro ναός hic reperitur in Marmore Cumaeo, in Comitibus de Caylus Recueil d'Antiquités Etrusques etc. Tom. II. Tab. LVI. lin. 6. et 16. LARCHER. Conf. Bast. ad Gregor. de Dialectis p. 613. edit. Schaefer. Sturz. Etiam ordo verborum Orionis mutandus est, ut sit: πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ἔ ἀγαυός, ὡς ναός ναυός· ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγαυός οὐκ Αἰολικῶς. WOLF.

18) κοῦφος.] Ita legendum iudicavi pro κοῦφος. LARCHER.

19) εἶρον.] Post hoc verbum in Codice sequitur Ὀμηρος. Quod lectionis monstrum quid sit, videant peritiores. Interea dele istud importunum Ὀμηρος. LARCHER. Ego obsecutus sum.

20) παρὰ τὸ ἄνευ βίας αἰρεσθαι.] Ita legendum est pro παρὰ τὸ τῇ ἄνευ αἰρεσθαι. Nam Etymol. M. p. 4, 13. deducit βάρος παρὰ τὸ βίᾳ αἰρεσθαι. LARCHER. Etiam h. l. secu-

,,ἡ δ' ἀπέουσ' ἀπεβήσατο²¹),“ ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπὶ βόημα πληθυντικῶς εἴρηται τὸ ἀκίων²²).

Ἄχος, παρὰ τὸ μὴ διαχεῖσθαι, ἀλλὰ συνέχεσθαι τὴν ψυχὴν ἐν τῇ λύπῃ· ὁ δὲ τὸ χαίρειν εἴρηται, παρὰ τὸ διαχεῖσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς· ἡ²³) ὁ μὴ ἐθέλει τις ἔχειν. ἔχει αὐτὸς ἔχος.

Ἀρρυσθαι, καταλλάττεσθαι· ἐπὶ τὸ²⁴) τῆς χρήσεως τοῦ ἀργυρίου. διὰ τῶν ἀρῶν τὰς ἀμοιβὰς ἐποιοῦντο οἱ πάλαι²⁵), καὶ διὰ τῶν ἄλλων ζῶων· ὕστερον δὲ δι' ἀργυρίου, ὡς καὶ Ὀμηρος²⁶).

10 Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθῶνι σιδήρῳ,

ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσιν.

Ἀταρτηρός, παρὰ τὴν²⁷) ἄτην ἀτηρός, καὶ διπλασιασμῷ, ἀταρτηρός.

Ἀπούρας, ἀπὸ τῶν τοῦ ὄρους²⁸) ἀποσπώντων, ἀπουρίσας, καὶ συγκοπῇ ἀπούρας²⁹).

tus sum Larcherum, quia Codex secundum utrumque apographum exhibet παρὰ τὸ τῇ ἄνευ. Sed Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 576. edit. Schaefer. in eodem Codice legit: Ὀμηρος, παρὰ τὸ τῇ ἄνευ αἰρεσθαι, et haec annotavit: „Pro ἄνευ legendum ἄμν.“ Ὀμηρος autem, quam vocem Codex versus initio sic scriptam habet, ut spatium vacuum literae rubrae reliquit, videretur, mutò in Ἀμάρ, quod initium sit novi articuli. „Certe vox ἀμάρ inserenda est, cuiusvis Ὀμηρος. collato nomine ἀμάρης II. Φ. 259. retinendum censeas. Sic Etymolog. M. p. 70, 13. Ἀμάρ, ὁ ὀρετός . . . ἡ τὰ φρεσ. ἡ ἰδρυθ-ήσῃ (Sorbos. ἡ ἰδρυθ-ήσῃ) . . . παρὰ τὸ τῇ ἄμν αἰρεσθαι.“ Quod iudicium mihi quidem valde probatur. Quare nec Wolfii rationem laudare possum, ὀρύττεσθαι in θρύττεσθαι mutantis.

21) Sic Eustathius ad Homer. Iliad. Φ. pag. 723, 25. τὸ γὰρ ἀκίων, ὡς καὶ ἀλλοῦ φαίνεται, ταῦτον ἐστὶ τῷ ἀκίῳ. αὐτὸ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικῶν καὶ τοῦ γαίνειν. τὸ δὲ μὴ χαίνειν ὅλως, ταῦτόν ἐστι τῷ μηδὲν τι εἰπεῖν. LARCHER.

22) Vitiosus Codex dat θηλυκόν. Sed θηλυκόν recte etiam Etymol. MS. Biblioth. Reg. Paris. Hinc emendandum Etymol. M. p. 43, 55., in quo legitur θηλυκὸν παρασχηματισμὸν ἔχει. LARCHER.

23) Ita legendum pro ἡ δὲ ἀκίων ἀπεβήσατο. In Etymologico MS. Biblioth. Reg. Paris. post παρασχηματισμὸν ἔχει reperiuntur: Ὀμηρος· ἡ δὲ ἀκίων ἀπεβήσατο. sed apud Etymologum Magn. l. l. ἡ δὲ ἀκίων ἀπέβη, sine ulla mentione Homeri. Hanc versiculi partem nondum apud Homerum reperire potui. LARCHER. Equidem vix dubium esse posse existimo, quin locus Iliad. E. 352. intelligatur, ubi nunc legitur, ἡ δὲ ἀκίων ἀπεβήσατο.

24) τὸ ἀκίων] Exemplum, quod deest ad sensum, suppeditat Etymol. M. p. 43, 1. ἀλλ' ἀκίων δαίνυσθε. Est pars versus Homeri Odys. Φ. 89. LARCHER. Conf. Etymol. Gudian. p. 25.

25) ὅθεν τὸ χαίρειν] Ita etiam in Excerptis ex Orione legitur p. 611, 17. Malim ὅθεν καὶ τὸ χαίρειν εἶρ.

26) ἡ ὃ μὴ ἐθέλει τις ἔχειν] Fortasse legendum, ut in Etymol. M. p. 165, 13. legitur, ἡ παρὰ τὸ ἔχω, κατὰ ἀντίφρασιν, ὃ μὴ ἐθέλει τις ἔχειν. LARCHER.

27) ἐπὶ τὸ τῆς χρήσεως] Haud dubie legendum est ἐπὶ πρὸ τῆς χρ.

28) Eustath. ad Homer. Odys. p. 1383, 10. καὶ ἐστὶ νυρίως μὲν ἀρρυσθαι, τὸ, ἄρρα δίδόντα ὡς ἐν καταλλῇ, ἀντίλαμ-βάνειν τε ἔτερον χρήσιμον. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ἀπλῶς ἀντικαλλάσσεσθαι. Conf. Etymol. M. in v. Ἀρρυσθαι p. 133, 42. LARCHER.

29) Locus Homeri est Iliad. Z. 473. et 475. Nam versus 474. ab Orione omissus est. In Etymologico M. p. 133, 46. male legitur ἄλλοι δ' ἀνδραπόδοις. LARCHER.

30) Post τὴν ἄτην Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: ὃ σημαίνει τὴν βλάβην. LARCHER.

31) τοῦ ὄρους] Legendum τοὺς ὄρους. LARCHER.

32) ἀπούρας passim apud Homerum reperitur pro aufereus, adimens, priuans, ut Odys. N. 270. λέγον δὲ ἐ θυμὸν ἀπού-ρας. Et apud Apollon. Rhod. IV. 1455. ὅστις ἀπούρας φρου-

Ἀτρεκές, ὁ μῆδεϊς³³⁾ παρατρέχει. ἔθεν οἱ Δωριεῖς ἀτρε-
χέας³⁴⁾ λέγουσι.

Ἀμφισβητεῖν, ἀπὸ τοῦ χωρὶς βαίνειν, ὃ ἐστὶ μὴ συμφω-
νεῖν, μῆτε συμβαίνειν.

Αἰγίς, οὐχ, ὡς τινες, ἀπὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγός, ἀλλ' ἀ-
πὸ τοῦ συστροφῆς ἀνέμων ποιεῖν κινουμένην³⁵⁾. αἰγί-
δες, καὶ καταιγίδες, αἱ τῶν ἀνέμων σφοδραὶ πνοαί.

Ἀρουρεν³⁶⁾, παρὰ τὸ ἀροῦν, ἢ παρὰ τὸ ἀρχειοῦσθαι αὐ-
τὴν γεωργουμένην³⁷⁾. κυρίως δὲ ἡ πρασορᾶν³⁸⁾ καὶ
ἀροτρίαν ἐπιτηδεύειν.

Ἀθίσφατον³⁹⁾, ἀθίσφατον ἀντὶ τοῦ πολὺ, καὶ πλεονασμῷ
τοῦ ὄ.

Ἀελλα, ἡ ἄγαν εἰλουσα⁴⁰⁾. ἡ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω
ἀφ' οὗ τὸ ἄημι καὶ μετοχηδὸν αἰέντες, αἰέσω, οὖν⁴¹⁾ ἄε-
λα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, ἄελλα.

Ἀγέρωχος⁴²⁾, ὁ ἄγαν γερούχων, ὡς εἶναι τὸ ἄ ἐπιτατι-
κόν. ἐπὶ δὲ τῶν Ῥοδίων ἀγερῶχων⁴³⁾, παρὰ τὸ ἐπεισ-
άκτω⁴⁴⁾ κεχρησθαι τροφῇ.

Αἰψα⁴⁵⁾, εἰρηται κατὰ στέρησιν τοῦ ἴψαι, ἢ βλάψαι· διὰ
δὲ τοῦ βλάψαι, καὶ ἐμποδίζειν ἀνάγκη. τὸ δὲ ἀνεμπό-
20 διστον ταχὺ γίνεται καὶ εὐκίνητον ἐστίν.

Αἰπόλος, ὁ περὶ τὰ ἐπη⁴⁶⁾ εἰλούμενος, ὃ ἐστὶν ὄρη, ὃ

ρὸν ὅριον ζωῆς, qui ut vitam ademit serpentis custodi. LAR-
CHER.

33) Optime Etymolog. M. p. 150, 28. ὁ μὴ παρατρέχων τὴν
ἀλίσθιαν. ἢ ὁ οὐδεὶς δύναται παραδραμεῖν εὐ φρονῶν. LARCHER.

34) Hinc Hesychius: Ἀτρέχως· ἀτρέβως. Sed legendum est
ἀτρεβῶς pro ἀτρέβως, vt recte viri docti emendant, et retinen-
dum ἢ in ἀτρέχως, vt monuit Ruhnkensius. Forsan respexit
Orion ad Theocrit. Idyll. II. 151., vbi nunc legitur:

οὐκ ἔφατ' ἀτρεκές ἰδμεν.

Toupius in Appendicula Notarum atque Emendationum ad Theo-
critum p. 9. Orionis ope corrigebat ἀτρεκής; approbante Fal-
ckenario; hinc in prima editione admisit in textum, sed in se-
cunda ἀτρεκές posuit. LARCHER. Conf. Koen. ad Gregor.
de Dialectis p. 562. extr. edit. Schaefer. In Excerptis ex Orione
p. 611, 20. est: Ἀτρεκές, τὸ ἀληθές· ὁ οὐδεὶς παρατρέχει εὐ
φρονῶν· ὅθιν κ. τ. λ.

35) Fortassis legendum est; ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τὰς συστροφῆς ἀνί-
μων ποιεῖν κινουμένης, vt est apud Phauorinum. LARCHER.
Mihi nihil mutandum videtur.

36) Mallem Ἀρουρα, quamquam etiam Bastius l. l. pag. 349.
e Codice afferi Ἀρουραν.

37) Ex Etymologico MS. Paris., quod Bastius l. l. memora-
vit, legendum videatur ἀραιουθεῖν τὴν γεωργουμένην γῆν. Certe
τὴν γεωργουμένην γῆν habet etiam Etymol. M. p. 133, 27. et
Etymol. Gud. p. 80, 1. Conf. Excerpta ex Orione p. 611, 24.
STYKX. Lego ἀραιουθεῖν τὴν γεωργουμένην γῆν. Erat quum
emendarem ἀρουσθαι, vt est in Etymol. M. [sed e Sylburgii
coniectura. St.] et in Scholiis Homeri ad II. Γ. 246. Sed vo-
tat auctor Etymologici MS. Biblioth. Reg., apud quem legitur:
ἀρουρα Ῥοδίων· παρὰ τὸ ἀραιουθεῖν κ. τ. λ. LARCHER.

38) πρασορᾶν est vox nihili. Emendo ἡ πρὸς σποράν καὶ
ἀροτρίαν ἐπιτηδεύειν. Conf. Etymolog. M. in v. Ἀρορα.
LARCHER. Etiam Etymol. Gudian. l. l. habet πρὸς σποράν
καὶ ἀροσιν.

39) ἀθίσφατον ὄμβρον apud Homer. II. Γ. 4. Scholiastes ex-
ponit πολὺν. Vid. Etymol. M. p. 22, 23., cui consonat Ety-
mol. MS. Biblioth. Reg. LARCHER.

40) Apposite Homer. II. A. 293. παρὰ νηϊ, ἦνπερ ἄελλα εἰ-
λίωσιν. LARCHER.

41) οὖν sic quidem stare non potest. Aut igitur delenda est
particula, aut ex Etymol. M. p. 18, 47. legendum καὶ ἐξ αὐ-
τοῦ, vel ἔστιν οὖν, pro αἰέσω οὖν. Paulo ante mallei, ἀφ' οὗ
καὶ τὸ ἄημι.

42) Etymol. M. p. 7, 49. παρὰ τὸ ἄγαν γερούχων. οὕτως
Ῥοδίων. LARCHER. Excerpta ex Orione p. 611, 25. ὁ ἄγαν
γερούχων· ἢ ὁ ἄγαν περούχων (pro quo legendum videtur γερού-
χων) κ. τ. λ.

43) Vid. Homer. II. B. 654.

44) Haec quidem Glossographorum sententia falsa est. Nam,

ἐστὶν αἰπόλος· ἡ περὶ τὰς αἰγας ἀναστρεφόμενος, εἶον
αἰπόλος⁴⁷⁾.

Ἀτη, ὡς τινες⁴⁸⁾ κατὰ στέρησιν τοῦ ἄ ἀάτη βούλονται
εἶναι· τὴν μὲν εὐώσαν⁴⁹⁾ πληρῶσαι ἀγαθὴν εἶναι· ἄσαι
γὰρ τὸ πληρῶσαι καὶ κορέσαι. ἐστὶ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄω,
βήματος δευτέρας συζυγίας, τὸ ἄσαι δηλοῦντες, τὸ
βλάψαι.

Αἰγιαλός, παρὰ τὸ τὴν ἄλα ἐκπλᾶσθαι·*) ἄξει γὰρ τὸ
κλᾶσαι.

10) Ἀλαλητός, παρὰ τὸ⁵⁰⁾ ἀλάλην. ἢ ἐστὶν ἐναρθρός⁵¹⁾ Φω-
νῆ· κατὰ στέρησιν τοῦ λαλεῖν· ἢ κατ' ἐπίτασιν τοῦ
λαλεῖν⁵²⁾. εἶον πολὺλαλος, Θορυβώδης Φωνή.

Ἀλυσκάζειν⁵³⁾, τὸ Φεύγειν· παρὰ τὴν ἄλην. οἱ γὰρ Φεύ-
γοντες ἀλύνται⁵⁴⁾.

Ἀλύειν, τὸ ἀπορεῖν τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν πλάνῃ εἶναι· ἢ
παρὰ τὸ ἀλύτως αὐτὴν ἔχειν καὶ συνδεδεμένως. ὁτὰ δὲ
ἐπὶ τοῦ χαίρειν·

ἢ Ἀλύειν, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλύοντα⁵⁵⁾.

παρὰ τὸ ἄγαν λελύσθαι αὐτὴν καὶ διακεχύσθαι· τοῦ ἄ
ἐπίτασιν δηλοῦντος.

Ἀσκός, ἀσκός⁵⁶⁾ τις ὢν, ὁ ὑγίης καὶ⁵⁷⁾ ἐσχιμμένος, πρ-
20 ρᾶ⁵⁸⁾ τροπὴν τοῦ χ εἰς ἦ· καὶ τὸ ἀσκηθεῖς⁵⁹⁾ ἐντεῦ-

vt optime loco laudato obseruat auctor Etymologici, Troes Iiad.
Γ. 36. et alibi dicuntur ab Homero ἀγέρωχοι, quamvis non
erant insulares, et proinde non vtebantur cibo aduectitio. Conf.
Scholia in Iiad. Γ. 36. quae debemus eruditissimo D'Ansse
de Villotson. LARCHER.

45) Quae hic leguntur, eadem fere ad verbum sunt in Etymo-
logico M. p. 37, 4. LARCHER.

46) τὰ ἐπη est vox nihili [quae tamen etiam in Excerptis ex
Orione p. 611, 30. exstat. St.] Procul dubio legendum τὰ αἰπη.
Nam τὸ αἰπος notat altitudinem et cacumen montis. LARCHER.

47) εἶον αἰπόλος.] Legendum est εἶον αἰγοπόλος, vt postulat
analogiae ratio. LARCHER. Etiam Excerpta p. 611, 30. habent
αἰγοπόλος.

48) ὡς τινες] Delendum videtur ὡς, et τινές scribendum,
quod cum βούλονται cohaereat.

49) εὐώσαν nullum sensum efficit. Lege δυνώσαν. LARCHER.
Sed nec hoc quid sibi velit, facile aliquis dixerit. Certe non
potest significare δυνάμενην. Melius videatur εὐώσαν. Verum ne
sic quidem intelligi, quid sit μὴ εἶν πληρῶσαι ἀγαθὴν εἶναι.
Ita enim verba ἀγαθὴν εἶναι delenda essent. A corrupta Codi-
cis scriptura non nimis longe discederet, qui legeret μὴ εὐώσαν
πληρῶσαι (vel πληρῶσασθαι) κατὰ τὴν θούην, vel μὴ ἄσαι
καὶ πληρῶσαι ἀγαθὴν εἶναι.

*) κλᾶσθαι] Excerpta ex Orione p. 611, 6. pro eo dant
ἄγνωσθαι.

50) Legendum est vel παρὰ τὸ ἀλάλη, vel παρὰ τὴν ἀλάλην.

51) Emendandum ἐναρθρός φωνή, vt est in Etymologico M.
p. 51, 58.

52) Sic, λαλεῖν, legendum, non λαχεῖν, quod est in Codice.
LARCHER.

53) Ἀλυσκάζειν legendum est pro Ἀλυσκάζειν, vt postulant sen-
sus et ordo literarum. Vid. Etymol. M. p. 65, 54. LARCHER.

54) παρὰ τὴν ἄλην· οἱ γὰρ φεύγοντες ἀλύνται.] Lege, vt in
Etymol. M. loco laudato, παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην· οἱ γὰρ
φεύγοντες πλανῶνται. LARCHER. Sed haec mutatio non neces-
saria videtur.

55) Est versus Homeri Odys. Σ. 332., e quo apud Orionem
ἀλήτην pro ἀλύοντα scribendum. LARCHER.

56) Pro ἀσκός τις ὢν lege ἀσχος τις ὢν. quia ἀσχος dicitur
τροπή τοῦ χ εἰς ἦ, vt Orion dicit paulo post. Etymologici M.
auctor p. 140, 2. deduxit a σχῶ, σχῆμα, ἀσχος. LARCHER.
In Excerptis ex Orione p. 611, 7. est ἀσχος τις.

57) καὶ ἐσχιμμένος] Particula negatiua est omissa. Legendum
καὶ μὴ ἐσχιμμένος. Nam ἀσχος est ἐκ τοῦ σχίζω κατὰ τοῦ στε-
ρητικοῦ ἄ . . . ἀσχος. ὁ ἀβλαβής καὶ υγιής καὶ μὴ ἐσχι-
μμένος. Vid. Etymol. M. loco laudato. LARCHER.

58) παρὰ τροπὴν] Lege κατὰ τροπὴν. LARCHER.

59) ἀσκηθεῖς] Emendandum ἀσκηθῆς. LARCHER. Larcher

θεν, ὁ καὶ ἀβλαβής, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσπυ, κατὰ τὸ ἔτοιμον, ἢ τὸ ἀληθές.
 Ἀβληχρόν, δύναται τὸ ἄ κατ' ἐπίτασιν σφόδρα ἀσθενές· βληχρόν γὰρ τὸ ἀσθενές, ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων Φωνῆς· τὸ γὰρ βληχρόν ἐπ' αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται τὸ βληχρόν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν⁶⁰). ποτὲ δὲ καὶ τὸ ἀναιρεῖν, ὡς δύνασθαι τὸ ἀσθενές δηλοῦν, καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρόν, τοῦ ἄ ἀνείρεσιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντες. οὕτως εὖρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.
 Ἀλθετο, ἔδραπευτο. ἀπὸ τοῦ ἀλδαίνω, τὸ αὐξάνω.
 Ἀχνη, τὸ λεπτότατον τῶν ἀχύρων, ὧν οὐκ ἂν τις ἔχασθαι δύναται⁶¹) διὰ τὴν σμικρότητα.
 Ἀχυρμαί, οἱ τόποι τῶν ἀχύρων, ὅθεν ἀχυρμαί τινες εὔσαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἀχυρμαί.
 Ἀλιον, τὸ μάταιον, τὸ εἰς θαλάσσαν ῥιπτόμενον καὶ ἀφανιζόμενον, ἢ παρὰ τὴν ἄλα· ἀπὸ τοῦ εὐχρηστίου⁶²) εἰς πόσιν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ.
 Ἀντιβιον⁶³), παρὰ τὸ τὴν βίαν εἰς τὸ ἐναντίον ἐνεγκεῖν τὸν μαχόμενον.
 Ἀντιβολῆσαι· ὅθεν ἀντιμολῆσαι· κατὰ μετάθεσιν τοῦ μ εἰς τὸ β.
 Ἀμφιλύκη, κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς τὸ κ· λυγαῖον γὰρ τὸ σκοτεινόν. παρὰ τὸ λύειν, ἢ μὴ εἶναι⁶⁴) συστήναι τὴν αὐγὴν. οὕτως εὖρον⁶⁵) καὶ ἡ λύγη ἢ σκιά ἢ λυρυσά τὴν αὐγὴν.
 Ἀσχαλάαν, τὸ ἀπορεῖν, ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι ἐν σχολάσματι, ὅθεν ἀσχαλάαν καὶ διαχεῖσθαι τὴν ψυχὴν.
 Ἀτυχεῖς, ἀντὶ τοῦ ἀτυχεῖς⁶⁶, οὐ βουλούμενος τυχεῖν,

ἀλλ' ἀποστρεφόμενος εἰς τὸ διαμαρτυρεῖν τοῦ ἀποτρέχοντος.
 Ἀκην,⁶⁷) ἐν τῷ ἀκμαιότητι τῆς σιωπῆς ἐγένοντο· ἀκὴ γὰρ ἡ ἀκμή.
 Ἀζήχες, παρὰ τὸ ἀδδην⁶⁸), κατὰ συγγένειαν τοῦ ζ πρὸς τὸ δ.
 Ἀπακάλυτο, ἐνίκησε· παρὰ τὸ τοὺς ἰκῶντας⁶⁹) αἰνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἑπαθλον· οἱ δὲ παρὰ τὸ καλνεῖν καὶ Φονεύειν· ὥστε κυρίως τὸ ἀπακάλυτο ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων.
 Ἀλδαίνω, παρὰ τὸ ἄλλασθαι καὶ πηδᾶν κατὰ τὴν αὐξῆσιν.
 Ἀκιδνοί, παρὰ τὸ μὴ κίειν δι' ἀσθένειαν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. δύναται καὶ παρὰ τὸ αἰκίζω αἰκιδνός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἰ αἰκιδνόν, τὸ αἰσιμένον καὶ εὐτελές. ὁ μὴ νο νημένος⁷⁰) αἰκινός τις ὢν, καὶ πλεονασμῷ ου γνός⁷¹).
 Ἀψα⁷²) ἀπὸ τοῦ ἄπτεσθαι ἀλλήλων τὰ μέλη, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἄπτω, ἄψω, τὸ ἄψος· καὶ ἄψα πληθυντικῶς. Αἱμασιά, ἀπὸ τοῦ αἱμάσσεσθαι τοὺς υπερβαίνοντας τὰς ἀκάνθας.
 Ἀλίσσον, τὸ ποτήριον· ἐκ τοῦ ἄλσειν⁷³) καὶ ἀθρόον ποιεῖν· οὕτως ἐν Ἰπομνήματι εὖρον Ὀδυσσεύς.
 Ἀμυστις, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πσιῖν ἢ φιάλη⁷⁴) χωρὶς τοῦ δαπνεύσαι⁷⁵). οὕτως εὖρον ἐν Ἰπομνήματι Ἀριστοφάνει⁷⁶).
 Αἴσα, ἡ αἰεὶ οὖσα ἴση, καὶ μὴ μεταβαλλομένη⁷⁷).
 Ἀρεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ αἶρεσθαι⁷⁸) τὰς χεῖρας ἐπὶ παραιτήσε⁷⁹).
 Ἀραχνία, παρὰ τὸ ἀναβρίχασθαι⁸⁰) εἴρηται· ἢ παρὰ⁸¹)

notae 57. 58. 59. confirmantur per Excerpta ex *Orione* p. 611, 7. et 8. Quid verbis ultimis, κατὰ τὸ ἔτοιμον, faciam, non habeo. Suspicio ea loco alieno posita, et ἔτοιμον in ἔτυμον mutandum esse.

60) Haec partim ab *Orione*, quem laudat, mutuatur, auctor Etymologici M. p. 3, 28. Vid. *Falckenar*. ad *Theocriti* decem idyllia pag. 218. (p. 215. B. edit. 2.) LARCHER.

61) δινάται] Seruau indicatium, quanquam ἄν praecedat. Nam Glossographi talia saepe negligunt.

62) Pro ἐνχρηστῆν lege ἀχρηστῆν. Nam in Etymologico M. p. 59, 37., qui totus locus cum *Orione* conferendus est, legitur, τὸ γὰρ τῆς θαλάσσης ἕδωρ ἀχρηστον εἰς πόσιν. οὕτως ὦρος. vbi legendum est οὕτως ὦριον. LARCHER.

63) Etymol. MS. Biblioth. Regiae: Ἀντίβιον· τὸ ἐναντίον τῷ ξενίῳ, ἐπὶ ῥήματι. τὸ ὄν μικρόν· διὰ τί; τὰ ἀπὸ διαφορῶν πτώσεων εἰς ἐπὶ ῥήματι συνταξὶν μεταγόμενα, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ταῖς πτώσεσιν ἔχει. γίνεται δὲ ἐκ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ βίαι, ὁ σημαίνει τὴν δύναμιν. σημαίνει δὲ ἡ ἀντὶ πρόθεσις ἐξ ἐναντίας οὐσίαν. LARCHER.

64) εἶν] Legendum εἶν. Haec paene ad verbum reperies in Etymologico M. p. 85, 26., vbi laudatur ὦρος, sed legendum est ὦριον, vt mihi videtur. LARCHER.

65) οὕτως εἶρον] Addidi lacunae notam Videtur enim deesse nomen auctoris, quem *Orion* secutus sit.

66) ἀντὶ τοῦ ἀτυχεῖς] Etymol. M. p. 152, 20. ἡ μετοχή, ὁ τυχεῖς, καὶ ὁ τυχεῖς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ. LARCHER.

67) Ἀκην] Supple ex *Homeri* II. Γ. 95. ἐγένοντο σιωπῇ. Reliqua apud *Orionem* declarandae voci inseruiunt. LARCHER.

68) ἔδδην] Lege ἔδην. Vid. Etymol. M. p. 20, 46. qui *Orionem* exscripsit. LARCHER.

69) Facili medicina huic loco medebimur legendo νικῶντας. LARCHER.

70) ὁ μὴ νο νημένος] Restitue ὁ μὴ νινόμενος. Nam apud Etymologium M. p. 44, 19. reperitur αἰκιδνός, ὁ μὴ νινόμενος. LARCHER. Paulo ante pro αἰσιμένον legendum puto αἰσιμένον.

71) Locus fere conclamatus. Primo pro particula ον, quae nullum sensum efficit, lego τοῦ. Deinde supra γιός scriptum est eadem manu ὄνός, vnde exsculpo δ αἰκιδνός, vt sit: καὶ πλε-

ονασμῷ τοῦ δ, αἰκιδνός. Etymologici M. auctor p. 44, 18. παρὰ τὸ κινᾶ, αἰκινός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, αἰκιδνός, ὁ μὴ νινόμενος. LARCHER.

72) In Codice *ψα* legitur. Ἀψα restituiimus. LARCHER. Sic supra Ἀλυσάσειν. Vid. not. 53.

73) ἐκ τοῦ ἄλσειν etc.] Ἀλίσσον non potest deriuari ab ἄλεις. Nam ἄ in ἄλεις longum est, breue vero in ἄλίσσον. Vid. Etymol. M. in Ἀλίσσον p. 56, 30. LARCHER. Legendum vero est ἐκ τοῦ ἄλεις καὶ ἀθρόον πσιῖν.

74) ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πσιῖν ἢ φιάλη] Fortasse legendum, transpositis vocibus, ἢ φιάλη, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πσιῖν. Haec emendatio firmatur auctoritate Etymologici M. p. 79, 24., in quo legitur: ἔστι δὲ καὶ φιάλης εἶδος μεγάλης, ἣ ἐν πότει ἐχρῶντο. LARCHER.

75) δαπνεύσαι] Lege διαπνεύσαι ex Etymol. M. p. 79, 23. LARCHER.

76) Legendum est Ἀριστοφάνους, vel Ἀριστοφάνειον. Quae leguntur in Scholiis ad *Aristoph.* *Acharn.* 1227., non sunt eadem. LARCHER. Istud Ἀριστοφάνειον non concoquo. Saltem Ἀριστοφάνειον scribendum esset, quemadmodum *Σωκρατικός* scribitur. Immo vel Ἀριστοφάνους vel Ἀριστονίκου legendum esse arbitror.

77) Auctor Etymologici M. p. 35, 55. addit: πᾶσι γὰρ ἴσως ἔπεισαν. LARCHER.

78) αἶρεσθαι] Sic scribendum fuit. Male Codex dat αἶρεσθαι. Conf. supra not. 20.

79) ἐπὶ παρατήσει, in deprecationibus, in causationibus. Eadem fere ad verbum reperies in Etymologico M. p. 152, 18. LARCHER. Pro χεῖρας scripsi χεῖρας.

80) ἀναβρίχασθαι edidi pro ἀναριχᾶσθαι. STURGE. Etymol. M. p. 90, 14. Ἀναβρίχασθαι σημαίνει — οἰονεῖ τρόπον ἀράχνης τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶν ἀντιλαμβάνεμενον ἀνίγει πρὸς τὸ πρόσαντες. Schol. *Aristoph.* ad *Pac.* 69. τὸ πρὸς τοῖς χερσὶ ἀναβαίνειν καὶ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀναβρίχασθαι φασί. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀράχνης, ἀραχνῶν, καὶ ἐν υπερβρασμῷ ἀναβρίχῳ. LARCHER.

81) παρὰ τὸ τὴν] Puto τὸ esse delendum. Sic supra not. 20. *Larochermes*, pro παρὰ τὸ τῇ, docuit, παρὰ τὸ legendum esse.

τὸ τὴν ἀραιότητα· ἀραιὸν⁸²⁾ δὲ τὸ λεπτόν. οὕτως εὐ-
ρον ἐν Ἰπποκράτει εἰς τὴν Ὀδύσειαν.
Αἰκός, ὁ χαλκός καὶ σκληρός· παρὰ τὸ αἶψος, τὸ ἀκρω-
τήριον, τὸ τραχύ.
Αἰτὰ βέεθρα, παρὰ τὸ αἰτὺ αἰτέα⁸³⁾· ὅθεν τὸ ἄ βραχύ.
αἰτὰ οὖν βέεθρα τὰ δύσβατα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀ-
κρωτείων· αἶψος γὰρ τὸ ἀκρώρειον⁸⁴⁾.
Ἀθερίζειν, ἀπὸ τῶν ἀθέρων⁸⁵⁾, ἢ ἀπὸ τῶν θαρίζεσθαι
μὴ δυναμένων καρπῶν διὰ σμικροτήτα. ἀθερίζειν οὖν,
τὸ ἐξευτελίζειν, καὶ σμικρύνειν.
Ἀμη⁸⁶⁾, τὸ σκαφαῖον· παρὰ τὸ ἀθροῖσαι καὶ ἐπισπᾶν
ἐνδον καὶ τὸ ἀμῆσατο παρὰ⁸⁷⁾ τῷ Ποιητῇ ἐπὶ τοῦ θα-
ρίζειν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐπισπᾶν.
Ἀσκέλες⁸⁸⁾ τὸ σκιδρόν· παρὰ τὸ ἄγαν ἐσκληκέναι· ὅθεν
καὶ σκέλος εἴρηται τὸ ἄγαν ἐσκληκός· καὶ Ἀσκληπίος⁸⁹⁾,
ὁ μὴ ἐὼν⁹⁰⁾ ἐσκληκέναι, ἥτοι ξηραίνεσθαι καὶ ἀποθα-
νεῖν τῶν θαρραλευμένων τὰ σώματα.
Ἀθηρῇ λογιόν⁹¹⁾, τὸ πτύον, ὃ τοὺς ἀθέρας διαχωρίζου-
σιν, ἥτοι τὸ τοὺς ἀθέρας συλλέγον⁹²⁾.

Ἀποβρίξαι, ἀπὸ τοῦ τὴν βορᾶν⁹³⁾ καὶ τοῦ ἵζειν καὶ κα-
τανεύειν· ὥστε κυρίως τὸ ἀποβορᾶς⁹⁴⁾ νυστάζειν. οἱ
δὲ παρὰ τὸ βρι. βαρύνονται γὰρ οἱ εἰς ὕπνον κατα-
φερόμενοι.
Ἀλαῶσαι⁹⁵⁾, παρὰ τὴν ἄλῃν· οἱ γὰρ τυφλώττοντες ἀλῶν-
ται· ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ὃ ἐστὶ βλέπειν.
Ἀλῶν, τὸ σύνδενδρον χωρίον, παρὰ τὴν ἄλσιν καὶ⁹⁶⁾
τὴν αὐξήσιν· ὅθεν ἴσως καὶ τὸ ἄλσος.
Ἀκτὴ, ἐπὶ τοῦ καρποῦ, παρὰ τὸ κτεαχθῆναι⁹⁷⁾, τῷ ἀλῇ-
10 θεσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ παραθαλασίου τόπου, παρὰ τὸ
καταγύνυσθαι εἰς αὐτὴν τὰ κύματα.
Ἀμαυρόν, τὸ μὴ ὁρώμενον, ἢ τὸ μεταυρᾶς φερόμενον⁹⁸⁾.
ὁ δὲ Φιλόξενος Φησί, παρὰ τὸ μαῖρω, τὸ λάμπω, ὅθεν
μαρμαῖρω, ὡς καίω καύσω, καὶ κλαίω κλαύσω· οὕτως
καὶ παρὰ τὸ μαρμαῖρω⁹⁹⁾· κατὰ στέρησιν ἀμαυρός.
Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη, παρὰ τὸ ἄσπιν τεῦ σώματος μι-
νύθειν· τούτῃσι τὸν ῥύπον.
Ἀμπελος, παρὰ τὸ ἄνω πελάζειν· ὅλον ἀνάπελός¹⁰⁰⁾ τις
οὕσα.

Excerpta ex Orion⁸²⁾ p. 611, 32. ἀράχνη παρὰ τὸ ἀραριχᾶσθαι·
ἢ παρὰ τὸ ἀραιὰ ἶχνη ἔχειν, ἥγαν λεπτά.

82) ἀραιὸν δὲ τὸ λεπτόν] Sic Aristoph. Pac. 68. ἔπειτα λε-
πτὰ κλημάτια ποιοῦμενος, πρὸς ταῦτα ἀνερῶνται· ἂν ἐς τὸν οὐ-
ρανόν. Lucian. in Lexiph. c. 8. T. II. p. 334. μετὰ δὲ ὁ μὲν
εἰς ἐπὶ τὴν κατὰ γῆν ἀναρῶντα, ἐπιφύσημα εἴρηται. Ety-
mol. M. p. 122, 5. παρὰ τὴν ἀραιότητα, ὃ ἐστὶ λεπτότητα·
ἀραιὸν γὰρ τὸ λεπτόν. LARCHEL.

83) παρὰ τὸ αἰτὺ αἰτέα] Auctor Etymologici M. p. 34, 42.
addit: καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰτὰ. Αἰτὰ βέεθρα reperiuntur
apud Homerum II. 6. 369. et Φ. 9. LARCHEL.

84) τὸ ἀκρώρειον] Vailatius est ἡ ἀκρώρεια, a qua ipsa for-
ma paulo ante ductus est genitiuus pluralis τῶν ἀκρωρείων. Ety-
mol. M. l. I. habet τῶν ἀκρωτείων et τὸ ἀκρωτήριον, vt Ety-
mol. Gud. p. 20, 49. et p. 21, 9.

85) ἀπὸ τῶν ἀθέρων] Ἀθήρ notat aristas, vel partes eorum,
quae post factam triturationem remanent, et ab agricola auer-
runtur a reliquo frumento et inter paleas referuntur. LAR-
CHER.

86) Ἀμη notat falcem, vt optime Etymologus M. p. 243, 52.
ἀμῦ ἐκ τοῦ ἄμῃ, ὅπερ ἐστὶ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, ἢ λεγομένη
δρεπάνη. Orion vero, deceptus vsu temporis, quo vivebat,
explicat per vocem σκαφεῖον, quae significat ligonem. Nam
Phokius in Lexico: Σκαφεῖον· ἡ νῦν λεγομένη ἄμῃ, ἐν ἣ σκά-
πτουσιν. LARCHEL. Conf. supra not. 20.

87) παρὰ τῷ Ποιητῇ] Nusquam apud Poetam reperitur ἀμῆ-
σατο, sed ἡμῶν II. 2. 551. ἀμῶν pro ἀμῶσιν Odys. I. 135.
ἀμῶσιν II. 2. 451. ἀμῶσιν Odys. I. 247. Antiquissimi
sic metebant, vt sinistra manu comprehenderent calamorum
quantum poterant, dextra vero secarent. Hinc generalis notio
colligendi facile intelligitur. Ἀμῶσατο bis est apud Apollonium
Rhodium I. 1305.

καὶ ἀμῶσατο γαῖαν

ἀμῶ αὐτοῖς.

Et III. 858.

τῆς (ὀλῆς) οἶν τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἱμάδα
φηνού.

Κασπίη ἐνὶ κόλῳ ἀμῶσατο φαρμάσσεσθαι.

LARCHEL.

88) Ἀσπίλις τὸ σκιδρόν] Optime Orion. Nam scirrhus est
umor durus, vt auctor est Galenus in Methodo therapeutica
Lib. XIV. pag. 187. lin. 23. Tom. IV. ex editione Basilicensi:
σκιδρόν ὀνομάζουσι δὲ σκληρόν, ἀνώδυνον, οὐ μὴν ἀναι-
σθητόν γε πάντως. LARCHEL.

89) Asclepius (Aesculapius), qui prius appellabatur Hepius,
nominatus fuit Asclepius, quod non sineret corpora indurascere
ac mori. (Vid. Etymol. M. p. 140, 43.) Etymologicon MS.
Biblioth. Regiae: Ἀσκληπίος· ὁ τὰ ἄγαν σκληρὰ ἥπια ποιεῖν
τοῦ ἄ ἐπιτίσιν σημαίνοντος. Ἀσκληπίος· ὁ τὰ σκέλη καὶ πᾶν
τὸ σῶμα ὑγιὲς ἔχειν καὶ ἀνώδυνον. οὕτως Ἡρώδιανός. LAR-
CHER.

90) ἐὼν pro vitioso ἐὼν edidisssem, eūam non Etymologicon
M. l. I. potuisssem consulere.

91) Ἀθηρῇ λογιόν] Legendum est vno verbo Ἀθηρηλογιόν.
Homer. Odys. A. 126.

ὅπποτε κεν δὴ τοι ἐμβλήμενος ἄλλος οὐδέ τις
φήη Ἀθηρηλογιόν ἔχειν ἀνά παιδίμω θυμῷ.
ad quem locum vide Scholiasten. Veteres sic nominabant ven-
tilabrum, sed recentiores per hanc vocem intelligebant κώταλιν,
iudicium. Vid. Eustath. ad Odys. A. p. 1675. lin. 56. Conf.
Hesych. in hac voce, Apollonii Lexicon Homericum, et Ety-
mol. M. in v. Ἀθηρηλογιόν p. 23, 24, qui Orionem auctorem
laudat. Eodem significationis est Ἀθηροφύωντον, quam vocem
vsurpauit Sophocles in Vlysse ἀκαιοφύωντον. Vide Eustath.
dicto loco, Hesychium, et doctissimum Sophoclis interpretem
Brunchium in Lexico Sophocleo. LARCHEL.

92) συλλέγον scribendum putavi. Male Codex συλλέγων exhi-
bet. Etymologus M. l. I. habet διαλέγων καὶ διαγορίζον.

93) ἀπὸ τοῦ τὴν βορᾶν] Legendum est ἀπὸ τοῦ βορᾶ. Conf.
not. 81. Etymologicon M. p. 115, 52. habet παρὰ τὴν βορᾶν,
et Etymol. Gud. p. 65, 56. παρὰ τὸ βορᾶ. Sturz. Eustath.
ad Homer. Odys. I. p. 1620. lin. 23. κυρίως βορίζειν ἐστὶ τὸ
βαρὺ ἵζειν, ἢ μετὰ βορᾶν ἵζειν. Nam secundum primam ra-
tionem βορίζω significat sedeo deses et grauis. Est enim a syl-
laba intensiva βρι, quae a βαρὺ orta est, et ab ἵζω, sedeo,
quiesco, quasi βαρὺ ἵζω. LARCHEL.

94) ἀποβορᾶς] Legendum procul dubio ἀπὸ βορᾶς. Vid.
Etymol. M. p. 115, 54. LARCHEL.

95) Ἀλαῶσαι deprauata scriptura est. Legendum Ἀλαῶσαι.
Vid. Etymol. M. p. 52, 13. LARCHEL.

96) παρὰ τὴν ἄλσιν καὶ τὴν αὐξήσιν] Auctor Etymologici M.
p. 68, 26. particulam καὶ omittit. Sed non opus est, vt eam
etiam in Oriono deleamus. Est enim explicantis, idem valens
quod τούτῃσι. Sic paulo ante in v. Ἀποβρίξαι est ἵζειν καὶ
κατανεύειν. Et in v. Ἀμη, ἀθροῖσαι καὶ ἐπισπᾶν.

97) κτεαχθῆναι, τῷ ἀλῇθροσθαι] Sic in Codice legitur librarii
errore, qui corrigendus est κατεαγῆναι ἐν τῷ ἀλῇθροσθαι, mola
frangi, frangi dum molitur. LARCHEL. Propius ad corrup-
tam scripturam accederet κατεαχθῆναι. Nam etiam κατεαχθῆ
legitur, vt Ierem. XXXI. 25.

98) ἢ τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον] Etymol. M. p. 72, 43. ἢ ὁ
ἄμα ταῖς αἰσῶν φερόμενος. Etymolog. MS. Biblioth. Regiae
totum locum sic exhibet: Ἀμαυρόν· ἥτοι τὸ μὴ ὁρώμενον, ἢ
τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον. LARCHEL.

99) παρὰ τὸ μαρμαῖρω] Post haec desunt verba μαρῶ, πλο-
νασμῶ τοῦ ὕ, μαρῶ, quae adde ex Etymol. M. p. 72, 41.
LARCHEL. Recte. Sed scribendum etiam est παρὰ τὸ μαῖρω.

100) ἀνάπελός τις] Legendum ἀνάπηλός τις. Vid. Etymol.
M. p. 79, 37. LARCHEL. Etiam in Excerptis ex Oriono p.
611, 9. legitur ἀνάπελος. Conf. infra Ἀμπελος, e quo loco
patet, ἀναπελος hic seruandum esse.

Ἀποφύλια), ἀπαλειψα· Φωλαὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια ἐλεγ-
γον· παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς Φωλεύειν καὶ ἐνδιατρίβειν. κα-
ρίως δὲ Φωλεὸς ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολωλέ-
ναι τὸ Φῶς ἐκεῖ.

Ἀδὼν, τὸ πρὸς αὐτὴν καὶ καὶ οὖσαν ἐπιτήδειον *).

Ἀρά, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἀράσθαι εἰς οὐρανὸν ἐκτείνεσθαι **)

τὰς χεῖρας.
Ἀχλὺς, ἡ ἄγαν εἰλύουσα¹⁾ καὶ ἀποκρύπτουσα τὰ ὀρα-
σθαι μέλλοντα.

Ἀπιος, ἡ ἥκιστα πίνουσα ὀκῶρα²⁾. ἥδεται γὰρ ξηρὰ γῆ¹⁰
ἡ τοιαύτη ὀκῶρα. ἔστι δὲ ὀκῶρα οὕτω λεγομένη.

Ἀφλοισμός. ἀφρός, οἶονει ἀφρασμός⁴⁾.

Ἀκὴν, παρὰ τὴν ἄγην, τὴν ἐκπληξιν, ἥτις οἶδα ποιεῖν
ἀφωρίαν· τροπὴ οὖν τοῦ ἡ εἰς ἡ, ὡς λυκοφως παρὰ
τὸ λύγον³⁾ τὸ σκοτεινόν. τινὲς δὲ παρὰ τὸ μὴ χαίρειν,
τροπὴ τοῦ χ εἰς ἡ.

Ἀτύξεσθαι, ταράττεσθαι· παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ ταράττεσθαι.

Ἀμυδὶς, Αἰολικῶς· παρὰ γὰρ τὸ ἄμυδὶς καὶ ἄμυδὶς, τροπὴ
τοῦ α εἰς ὕ κατ' Αἰολαίς, ὡς σάρκας, σύρκας⁶⁾.

Ἀντυγες, αἱ ἀνωτάτω τοῦ ἄρματος τετυγμέναι⁷⁾ καὶ γὰρ 20
καὶ⁸⁾ ἡ εἰς τὸ κάτω τετυγμένη καταίτυξ καλεῖται.

Ἀμάρρα, τὸ ὑδραγωγίον τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· διὰ τὸ περὶ
τὰς αἰμασιὰς ῥεῖν· ἡ ὅτι οὐκ εἴ τα παραπεφυτευμένα
αὐτῇ μαραινέσθαι.

Ἀράβησεν, κυρίως ἐπὶ τῆς ἔρας βοή⁹⁾ ἐράβησε, καὶ

τροπὴ τοῦ ε εἰς α ἀράβησε. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ
τοῦ ἔρας¹⁰⁾.

Ἄκος, κυρίως τὸ, σιδήρῳ θεραπεύεις¹¹⁾ εἰς ἀκὴν ἀπο-
ξυμμένω· ἐνθεν καὶ τὸν ἱατρὸν Φρύγες ἀκαστὴν λέ-
γουσι¹²⁾. τὴν δὲ διὰ τῶν ὀξείων ῥαφιδίων¹³⁾ ἰωμένην τὰς
τῶν ἱματίων λακίδας ἀκαστρίαν¹⁴⁾ Ἀθηναῖοι καλοῦσιν.

Ἀσφάραγον, τὸν βρόχον¹⁵⁾, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ λαλεῖν δια-
στάσεως. τὸ γὰρ διατείνεσθαι σφαραγεῖν ἔλεγον¹⁶⁾.
οὐθῶτα γὰρ σφαραγεῖν τὸ¹⁷⁾, ὥστε τὸ α κατ' ἐπίτα-
σιν λαμβάνεσθαι. δύναται δὲ τὸ σφαραγεῖν¹⁸⁾, μετάθε-
σιν ἔχουσιν τοῦ π εἰς φ. παρὰ τὸ σπᾶν, ὃ ἐστὶ διατε-
νέσθαι.

Ἀφάρτεροι, ταχύτεροι. παρὰ τὸ ἀφάρ. ἐνθεν Ἀλεξαν-
δρεῖς¹⁹⁾ ἀφάρ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερι-
σκεπτῶς.

Αἰμύλος, ὁ πανοῦργος. παρὰ τὸ δαίω, δαίσω, δαίμων ὁ
ἐμπειρος, καὶ ἀποβολὴ τοῦ δ αἵμων. (Ὀμηρος Φησίην²⁰⁾
αἵμονα θήρης. τούτου ὑποκοριστικόν, αἰμύλος· αἰμύλιος
κτητικόν. αἰμυλλοῦσι λόγοις²¹⁾, ἀντὶ τοῦ ἐμπειροῦ καὶ
συνετοῖς.

Ἄνεμοι, οἶονει ἀμενοί τινες, οἱ μὴ μένοντες, καὶ τροπὴ
τοῦ ν εἰς μ²²⁾ ἄνεμοι· μᾶλλον δὲ μεταθέσει τοῦ
στοιχείου· οἱ μὴ ἡρεμούντες, μηδὲ ἐν ταύτῃ²³⁾ μέ-
νοντες.

1) Ἀποφύλια] Vide Hesychium, Suidam, Etymolog. M. p. 118. 48. Apollonit Lexicon Homericum, in quo post τὸ φως addenda est vox ἐκεῖ, et H. Stephani Thesaur. Linguae Graecae. LARCHER.

2) Ἀδὼν, τὸ πρὸς αὐτὴν καὶ καὶ οὖσαν ἐπιτήδειον] Excerpta ex Orione p. 611, 39. αὐτὸς ὁ ξηρὸς· κατὰ στήθεσιν τοῦ ἴσθαι· ὁ εἰς αἶσιν καὶ καὶ οὖσαν ἐπιτήδειος. Certe αἶσιν malim quam αὐτῇ.

3) εἰς οὐρανὸν ἐκτείνεσθαι] Propius ad vocabuli originem acce-
dit αἰρεσθαι, quod pro tribus illis exhibent Excerpta p. 611, 34.

4) εἰλύουσα] Scribendum videtur εἰλύουσα, ex Etymol. M. p. 164, 35. Sed tamen ibid. lin. 41. legitur ἡ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ εἰλῶ, ἡ ἄγαν συγκλείουσα καὶ ἀποκρύπτουσα. Et in Etymo-
logico Gudiano p. 99, 56. ἡ παρὰ τὸ ἄγαν εἰλῶν καὶ ἀπο-
κρίπτειν. Excerpta ex Orione p. 612, 20. habent: ἀπὸ τοῦ
τὰς ὄψεις ἡμῶν ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν.

5) ὀκῶρα ter scripsi pro ὀκῶρα. Intelligitur autem pomum, quod pirum dicitur.

6) Quid sit ἀφρασμός, nescire me fateor. Sed fortasse legen-
dum est ἀφρισμός, ut sit ἀφλοισμός μεταβολὴ τοῦ φ εἰς λ, καὶ πλεονασμὸς τοῦ ὁ. Vid. Etymolog. M. p. 161, 50. Huic coniecturae patrocinatur Eustathius ad Iliad. O. 607. pag. 1033, 7. γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς ἀπὸ τοῦ ἀφρισμός μεταβολὴ τοῦ ἀμεταβόλου ὁ καὶ πλεονασμὸς τοῦ ὁ. Confer Scholiasten ad Homeri l. I. in nupera editione Iliados, quam debemus cu-
ris eruditiss D'Ansse de Villosion. LARCHER.

7) παρὰ τὸ λῖγον] Reponendum haud dubie est παρὰ τὸ λυ-
γαῖον, ut habet Etymol. M. p. 43, 13. Conf. Etymolog. Gu-
dian. p. 25, 45. vbi λῖγαῖον scribitur.

8) σάρκας, σύρκας] Hesychius: σάρκας· σαρξίν. Αἰολαίς. Item: σαρκαζέ· σάρκαζε. Etymol. M. p. 441, 9. οἱ Αἰολαῖς τὸ ε εἰς α (immo τὸ α εἰς ε) τρέπονται, τὰς σάρκας σάρκας λέ-
γοντες. Sic Tzetzes in Hesiodi Opera et Dies pag. 86. ex edit. Basileensi 1552. (p. 54. b. edit. Heins.) Ὀλύμπος — παρὰ
τὸ ὀλολαμπῆς εἶναι. φιλοῦνται δὲ, ὅτι συνεκόπη Αἰολικῶς, ὀλό-
λαμπος καὶ ὀλύμπος· τρέπονται γὰρ καὶ τὸ α εἰς ε, τὰς σάρκας
σάρκας λέγοντες. LARCHER.

9) Post τετυγμέναι deesse mihi videtur περιεγέραι. Vid.
Scholiast. Homeri ad Il. E. 728. et Etymol. M. p. 104, 39, vbi male legitur περιεγεγέραι, quod dudum vidit modo lauda-
tus D'Ansse de Villosion ad Apollonit Lexic. Homer. in v. Ἀν-
τη. Confer. Scholia ab eodem viro docto edita ad Iliad. l. I. LARCHER. Adde quae ad Etymol. M. l. I. annotavi.

8) καὶ post καὶ γὰρ dele. LARCHER.

9) ἐπὶ τῆς ἔρας βοή] Legendum est ἐπὶ τῆς ἔρας (terrae)
βοή. LARCHER. Malletur βοῆς, vel potius ἡ ἐπὶ τῇ ἔραν βοή.
ἐραβος· ἐξ οὗ τὸ ἐραβῶ. ἐράβησε, καὶ etc. Vid. Etymol. M.
p. 122, 29. et Phavorinus in v. Ἀραβος.

10) ἐπὶ τοῦ ἀρεῖας] Fortasse legendum est Ἀρεῖας. Sed prae-
fero ex Etymol. M. p. 122, 32. ἐπὶ τοῦ σιδήρου, παρὰ τὸ
ἄρα καὶ τὸ βοή. LARCHER.

11) θεραπεύεις] Lege θεραπεύειν. LARCHER. Recte. Ex-
cerpta ex Orione p. 611, 35. κυρίως τὸ τῷ σιδήρῳ θεραπεύειν.

12) τὸν ἱατρὸν Φρύγες ἀκαστὴν λέγουσι] Vid. Lexic. Xeno-
phont. Vol. I. p. 99. Proprie enim ἀκαστῆς est sator, qui ve-
stimenta reficit.

13) ὀξείων ῥαφιδίων] Vel ὀξείων ῥαφιδίων legendum est, vel
ὀξείων ῥαφιδίων.

14) Μοεῖς Atticist. p. 48. Ἀκαστρία, Ἀκτινῶς· ἡγήτρια,
Ἑλληνικῶς. LARCHER.

15) τὸν βρόχον] Legendum τὸν βρόχον, vel τὸν βρόχον.
LARCHER.

16) ἀπὸ τῆς — σφαραγεῖν ἔλεγον.] Eadem reperiuntur in
Etymol. M. p. 145, 56. ἡ παρὰ τὸ σπᾶν, σπᾶματος καὶ σφά-
ραγος· τείνεται γὰρ ἐν τῷ λέγειν. Contraria hisce affert Ety-
mol. MS. Biblioth. Reg. ἄλλοι δὲ διὰ τὸ μὴ σπᾶσθαι σπᾶρα-
γον· κεραιώδη γὰρ εἶναι. LARCHER.

17) σφαραγεῖν τὸ] Monstrum lectionis. Lege σφαραγεῖντο.
Nam verba οὐθῶτα γὰρ σφαραγεῖντο sunt Homeri Odys. I.
440. LARCHER.

18) σφαραγεῖν] Lege σφαραγεῖν. LARCHER.

19) Ἀλεξανδρεῖς ἀφάρ λέγουσι] Non soli Alexandrini sic lo-
quuntur, sed Iones quoque et Ephesii. Vid. Etymol. M. p. 158,
14. et p. 159, 24. vbi cum diphthongo scriptum est, ἀφάρει,
sed sine diphthongo apud Eustathium p. 158, lin. 35. LAR-
CHER. Vid. quae breviter monui ad Etymol. M. l. I.

20) Verba Homeri sunt Il. E. 49. LARCHER.

21) Apollon. Rhod. III. 1140.

τέρπετο γὰρ οἱ

θυμὸς ὁμῶς μορῇ τε καὶ αἰμυλλοῖσι λόγοισιν.
LARCHER.

22) καὶ τροπὴ τοῦ ε εἰς μ] Legendum est καὶ τροπὴ τοῦ
μ εἰς ν καὶ τοῦ ν εἰς μ. LARCHER.

23) ἐν ταύτῃ] In margine scriptum est ἐν τῷ αὐτῷ, quod est
glossema. LARCHER. Conf. Excerpta ex Orione p. 611, 10.
vbi additur αἰεῖ.

Ἀπληγέως, ἥτοι ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἡ ἀπο-
 λεγέως²⁴⁾, ἀφροντίστως· παρὰ τὸ μὴ λέγειν.
 Ἀμαθος, ἡ τῆς παιδίας²⁵⁾, ἥς οὐκ ἔστι μαθεῖν μέτρον
 καὶ ἀριθμὸν.
 Ἀλκυών, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἀλλί κύειν.
 Ἀσύφλητον²⁶⁾, παρὰ τὸ ἄσαι καὶ Φηλῶσαι, ἥτοι κακῶ-
 σαι, ἡ ἀπαιδεύτον καὶ ἀνόητον· καὶ Αἰολικῶς ἀσύφ-
 λον, ὡς ὄνομα, ὄνυμα²⁷⁾.
 Ἀβροτάξομεν, κυρίως ἐπὶ τῶν τοξοτῶν τὸ ἀποτυχεῖν, παρὰ
 τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.
 Ἀφυσγετόν, μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ σ, τὸν μὴ ἀναφεύ-
 γοντά· ἄ²⁸⁾· βρύματος φερόμενον· ἡ ἀπὸ τοῦ²⁹⁾ κατα-
 φερόμενα· συναφὴν ποιεῖν καὶ μὴ χωρίζεσθαι, ἡ πα-
 ρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ βρύματος³⁰⁾.
 Ἀλῶναι, ἐπὶ τῶν ἰχθύων, παρὰ τὸ ἐν ἀλλί ληφθῆναι.
 Ἀμέρδω, τὸ ἀφαιρῆσθαι καὶ στέρεσθαι. κυρίως δὲ τὸ
 μερίδος . . . οὐτινος οὖν στέρεσθαι³¹⁾. κυρίως ἀμε-
 ρίζειν· καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ.
 Αὐλός, παρὰ τὸ αὐσαι καὶ Φωνῆσαι· αὐς δ' Ἀρης³²⁾. πα-
 ρὰ τὸ αὐ τὸ πνέει καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ.
 Ἀστεροπῆ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α· εἰρηται γὰρ παρὰ
 τὸ στεριάκειν τοὺς ὄπας τὸ ὄραν³³⁾ διὰ τῆς ἀντιτύπο-
 σης³⁴⁾ λαμπηδόνος.
 Ἀζήχης, ἀπὸ τοῦ ἀζῆ, ἡ ἐστὶ ξηρασία, ἐναντία τοῖς
 θαλουσι³⁵⁾ καὶ χλωροῖς, κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν· τὰ
 γὰρ ζῶντα καὶ χλωρὰ ἐστὶν, ὡς ἐπὶ δένδρων. κατα-
 στρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρὰ³⁶⁾. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀδια-
 λείπτως, παρὰ τὸ ἀδην, ἀδελχῆς καὶ ἀζήχης.
 Ἀσπαστός, ὃ ἂν τις πρὸς ἐαυτὸν σπᾶσαιτο, ἢ ἡ³⁷⁾·
 κατ' ἐπίτασιν.

Ἀγαυρός, παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς γῆς αἵρεσθαι. ἡ παρὰ τὸ
 γαίων, τὸ γαυριῶν· ἡ παρὰ τὸ ἄγην τὴν ἐκπληξιν,
 ἀγῆρος. οὕτως εὖρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.
 Ἀβρῆν³⁸⁾, τὸ πρόβατον, παρὰ τὸ ἀβῶμαι· τὸ εἰς θυσίαν
 καὶ εὐχὴν ἐπιτιθεῖον. κατὰ δὲ ἀποβολὴν³⁹⁾ ῥήν, καὶ
 συνδατον πολυῖν. ἡ δὲ γενικὴ ἀβρῆνος⁴⁰⁾ καὶ συγκο-
 πῇ ἀρνός. τὸ δὲ ἀρᾶσθαι ἐπὶ τοῦ εὐχεσθαι.
 Αἰώρα, ἐκ τοῦ αἶρω, τὸ ἐπαίρω, αἶρα, καὶ αἰώρα.
 Ἀμβλὺς, ὃ μὴ εὐθετῶν εἰς πόλεμον. ἀμωλὺς⁴¹⁾· καὶ ὡς
 10 ἵππος ἱπκὺς· καὶ μῶλος μωλὺς. καὶ κατὰ στέρησιν
 ἀμωλὺς· καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεονασμῷ τοῦ β⁴²⁾.
 Αὔρα, παρῶνυμεν κατὰ ἀναστρεφῆν, ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς
 θηλυκόν· ὡς ξυστήρ, ξύστρα· γαστήρ, γάστρα· καὶ
 ἀήρ, ἄρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ αὔρα· ὡς αἱ γράες,
 γραῦς· αἱ νάες, ναῦς.
 Ἀνάγκη· ἀνάσσω, ἀνάξω· ἀνάγκη πλεονασμῷ τοῦ γ.
 Ἄγρος· ἄγω τὸ φέρω, ἄγος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἄγ-
 γος, ἐν ᾧ τίς ἄγεται⁴⁴⁾.
 Ἀγρός, παρὰ τὴν ἄγραν ἐν ᾧ γίνεται· ἡ παρὰ τὸ ἀρῶ,
 20 ἀρὸς καὶ ἄγρος, πλεονασμῷ τοῦ γ.
 Ἀβλαμέως, πλεονασμῷ τοῦ β, ὅλον ἀμελῶς⁴⁵⁾, ὑπέρθεσις
 ἀλεμέως, καὶ ἐπένθεσις τοῦ β, ἀβλεμέως.
 Ἀκμή, παρὰ τὸ ἀκῆ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἀκμή.
 Αὔριον, πλεονασμῷ τοῦ ρ· ἐστὶ γὰρ παρὰ τὴν αὖω Αἰο-
 λικῶς εἰρημένην Φωνήν. οὕτω γὰρ λέγουσι τὴν ἡῶ αὖω
 τὴν αὖριον οὖν τὴν ἐπιούσαν⁴⁶⁾ ἡμέραν, αὖω, αὖιν,
 καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, αὔριον.
 Ἀφορδία, ὃ εἰς τὸ ἀποκατεῖν τόπος· πλεονασμῷ τοῦ ζ,
 30 ἀφορδία ἀφορδία⁴⁷⁾.

24) In Codice scriptum extat ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἡ ἀπολεγέως. Lege ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ παθ' ὑπέρθεσιν ἀπληγέως. Vid. Etymol. M. p. 110, 17. LARCHER. Priora duo recepi. STYKX. Ad ultima, παρὰ τὸ μὴ λέγειν, conf. Eustathii. ad Homeri Odys. p. 1424. lin. 18. τὸ ἀπληγέως πλεονασμὸν ἔχει τοῦ γ· οἷον τὸ ἀπὸ τοῦ λέγειν. LARCHER.

25) ἡ τῆς παιδίας. Ἀμαθος idem est, quod ψάμμος et ψάμαθος. Al-
 ludit Orion ad Oraculum Croeso datum, de quo conf. Hero-
 dot. I. 47. LARCHER. Post παιδίας addiderim ψάμμος.

26) Homerus II. I. 643. ὅς μ' ἀσύφλητον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν. LARCHER.

27) Αἰολικῶς ἀσάφελον, ὡς ὄνομα, ὄνυμα. Optime. Nam ab ἄσαι et φηλῶσαι fit ἀσάφελον, Aeolice ἀσάφελον, mutato α in φ. Vid. paulo ante not. 6. LARCHER.

28) ἃ βρύματος. Pro δ legendum videtur αῖς, νεροτε. LARCHER. Immo διὰ βρύματος legerim, et colon post ἀναφύσσεσθαι deleuerim.

29) ἀπὸ τοῦ καταφερόμενα· συναφὴν ποιεῖν. Lege ἱπὸ τοῦ βρύματος καταφερόμενα συναφὴν ποιεῖν. LARCHER. Conf. infra not. 48.

30) παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ βρύματος. Lege παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ βρύματος. Etymol. M. p. 163, 51. addit: τρέπει γὰρ τὰ δύο σε εἰς γ. LARCHER.

31) μερίδος . . . οὐτινος οὖν στέρεσθαι. Post μερίδος deesse aliquid, v. c. ἐπειτα δὲ, siue καταχρηστικῶς δὲ, facile cuique pateret, etiamsi lacunam non indicasset. Pro στέρεσθαι Codex vitiose scriptum exhibet στέρεσθαι. Infra est ἀποστερεῖν.

32) Sunt verba Homeri II. T. 61. LARCHER.

33) Valde corruptae sunt hae voces. Lege παρὰ τὸ στεριάκειν τοὺς ὄπας τοῦ ὄραν, ut est in Etymol. M. p. 143, 41. LARCHER.

34) ἀντιτύποσης. Legendum censeo ἀντιτυπτοῖσης, nisi quis ἀντιλαμπτοῖσης malit ex Etymol. M. p. 143, 42. Caeterum paulo inferius iterum explicatur nomen ἀστεροπῆ.

35) θαλουσι. Scribe θαλλουσι.

36) Post ζῆν posui puncti loco colon, post χλωρὰ ἐστὶν, pro quibus in Etymologico Gudiano p. 11. lin. antepenult. est χλωρὰ, posui comma pro puncto, et punctum demum post δύν-
 δρων. vbi in Codice nulla est interpunctio. Pro καταστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρὰ, quae significare videntur, συνάδουσι igitur dura, Etymologicon Gud. habet καταστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρὰ. Mox ex eodem ἀδιάλειπτον malim quam ἀδιάλειπτως.

37) Post ἦν ἡ addendum est τὸ α. Ab initio mallet vel Ἀσπαστός, ὃν ἂν τις, vel Ἀσπαστόν, ὃ ἂν τις.

38) Ἀβρῆν. Lege Ἀρῆν. LARCHER.

39) Post ἀποβολὴν adde τοῦ α. Vid. Etymol. M. p. 127, 56. LARCHER.

40) Pro ἀβρῆνος legendum est ἀρῆνος, pro quo per syncopen ἀρνός dicitur. Vid. Etymol. M. p. 127, 55. LARCHER.

41) Scripsi αἰώρα pro αἰώρα, et αἶρω pro αἶρω. LARCHER.

42) ἀμωλὺς et μωλὺς scribendum putavi pro ἀμωλὺς et ἄμω-
 λος (ita enim in altero loco habet Codex) et μώλως. LARCHER.

43) καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεονασμῷ τοῦ β. Transpositae sunt hae voces. Lege συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀμβλὺς. LARCHER.

44) Legendum est ἐν ᾧ τίς ἄγεται. LARCHER. Etymol. M. p. 6, 51. Ἀγγεῖον, ἀπὸ τοῦ δὲ· αὐτοῦ τίς ἄγειν καὶ φέρειν. οὕτως Ὠρίων.

45) ἀμελῶς. Legendum est ἀμείλως. Nam descendit παρὰ τὸ μέλιν. Vid. Etymol. M. p. 3, 24. vbi eadem, quae hoc loco exstant, cum hac clausula, οἷον Ὠρίων. LARCHER. Etiam Suidas in v. ἀβλεμέως, qui et ipse Orionem laudat, habet ἀμελῶς, sed pro Ὠρίων exhibet, ut Phavorinus, Ὠρίων.

46) ἐπιούσαν scripsi pro ἐπίουσαν.

47) ἀφορδίων non solum latrinam significat, sed etiam excrementum. Nicander Theriac. 692.

τῆς δ' ἐξ ἑκῶν πάντων βαλὼν καὶ ἀφορδία γαστρός. LARCHER. Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 902. edit. Schaefer. vbi Orionis verba affert, dat ἀφορδία καὶ ἀφορδία.

Ἀφυσγετός, ἀφύσσω, τὸ ἐπαντλῶ⁴⁸⁾; καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀφυσγετός καὶ ἀφυσγετός.
 Ἀγχεῖν, παρὰ τὸ ἄγω· τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἄγχεῖν⁴⁹⁾ ἢ τὸ ἄγειν τὸν λαρυγγα καὶ συναγεῖν;
 Ἀχανής, παρὰ τὸ ἄγαν κεχηγμέναι⁵⁰⁾.
 Ἀκρίς· ἡ μεγαλοκέφαλος, παρὰ τὸ ἄγαν ἄκραν εἶναι· οἱ δὲ παρὰ τὸ τοὺς ἄκρους στάχνας νενέμεσθαι⁵¹⁾.
 Ἀσκληπίος· παρὰ τὸ τὰ σκέλη ἥπια⁵²⁾ ποιεῖν, ἢ ἀπὸ μέρους ὅλον τὸ σῶμα· ἀσκληπιούς οὖν ἐστὶ, καὶ συγκοπῇ Ἀσκληπίος.
 . . . Ἐπαινος⁵³⁾, παρὰ τὸ λαίνω, ἀποβολῇ τοῦ γ, αἶνος, παρὰ τὸ διαχεῖν καὶ χαίρειν τὴν ψυχὴν τούτω· δύναται γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ μυθώδους καὶ παροιμιακοῦ λόγου λαϊνόμεθα γὰρ τῇ εὐηγησεί⁵⁴⁾ τῶν τοιοῦτων λόγων.
 Ἀστρον, παρὰ τὸ αἰθω· ἄστρον, ἀποβολῇ τοῦ ι⁵⁵⁾.
 Ἀμαλδύναι, παρὰ τὸ μαίρω· ὁ μέλλων μαρῶ· ἀφ' οὗ μαραινῶ μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, μάλω⁵⁶⁾· πράγῳ γον ἀμαλύνω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω κυρίως τὸ διὰ πυρός ἀφανίσαι.
 Ἀνδρα, τὰ χρώματα, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερῶν.
 Αἰδοῖα, ἀπὸ τοῦ ἀνοιδάινειν ἐπὶ συνουσίαν⁵⁷⁾ ὀργῶντα· οἷον αἰδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ θ, αἰδοῖα⁵⁸⁾.

48) ἐπαντλῶ] Legendum est ἀπαντλῶ. Nam verba ἀφύσσω et ἀπαντλῶ significan. haurio et exhaustio, ἐπαντλῶ vero infundō. Etymol. MS. Biblioth. Reg. Ἀφυσγετός· ἡ ἀκαθαρεία καὶ ὁ ῥύπος· παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥυμματος. LARCHER. Conf. superius not. 30.

49) Inter τὸ ἄγχεῖν et ἡ deest ἀλλ'. ut sit τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἄγχεῖν ἀλλ' ἢ τὸ ἄγειν. Etymol. MS. Biblioth. Regiae: οὐ γὰρ ἐστὶν ἄγω ἀλλ' ἢ τὸ ἄγω καὶ συνάγω τὸν λαρυγγα. Conf. Etymol. M. p. 13. 11. et 12. LARCHER: In Excerptis ex Orione p. 612, 3. illud ἀλλ' non magis reperitur. Sed post verba, παρὰ τὸ ἄγω, additum est πλεονασμῷ τοῦ χ.

50) κεχηγμέναι est infinitivus perfecti mod. verbi χαίνω. Etymol. MS. Biblioth. Reg. Ἀχανές· ἀφ' ἡγγίς (Lege ἀφ' ἡγγίς). στερετικόν τὸ α. σημαίνει τὸ μέγα, καὶ βαθύ· ἢ τὸ ἡπλωμένον (εσραπνῆμ). εἰ δὲ ἐπιτατικόν, τὸ λίαν ἀνεοργμένον· παρὰ τὸ ἄγαν κεχηγμέναι. Ἀχανές· ἀπὸ τοῦ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α, τὸ λίαν χαίνοι. δηλοῖ καὶ στέρεσιν τοῦ χαίνειν· οἷον ἐρεόν, μὴ διαρῆαι τὸ στόμα δύνασθαι. Ἀχανές· ἄλλος καὶ ἄφρονος, ὁ μὴ κεχηγμένος, ἐνός. LARCHER.

51) νενέμεσθαι] Legendum est νέμεσθαι, ut etiam Etymol. M. habet p. 48, 39. LARCHER.

52) ἥπια] Vitiose in Codice est ἥπια. Vide etiam supra Ἀσκέλις τὸ σκελετόν.

53) Excidit Αἶνος. Lege Αἶνος· Ἐπαινος. Mox legendum est δύναται δὲ καὶ pro δύναται γὰρ καί. Ad rem facit Etymol. M. p. 33, 16. αἶνος, γνώμη, παροιμία. LARCHER.

54) εὐηγήσει] Fortassis legendum est ἐξηγήσει. LARCHER.

55) Plenius ac melius Etymologici M. auctor p. 144, 25. παρὰ τὸ αἰθω τὸ καίω, αἰθω, γίνεται αἰστρον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἄστρον. LARCHER.

56) μάλω] Saltem ἀμαλῶ legendum puto. Post μαραινῶ vero ex Etymol. M. p. 69, 21. et e Zonarae Lexico p. 153. haec inserenda: καὶ μετα τοῦ στερετικῶ α, ἀμαρῶ, post quae ponantur μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ ἀμαλῶ. Vterque enim auctorem laudat Orionem.

57) Malim ἐπὶ συνουσίαν.

58) Emendandum omnino est: οἰδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α, αἰδοῖα. Etymol. M. p. 28, 2. παρὰ τὸ ἀνοιδάινειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. ἐστὶν οὖν Ἰωνικόν, οἰδοῖα· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α, αἰδοῖα. οὕτως Ὁρίων. LARCHER. Conf. Kulenkamp, ad Etymol. M. l. l. Mirum est, in Excerptis ex Orione p. 611, 44. haec legi: Αἰδοῖα παρὰ τὴν αἰδῶ· καὶ γὰρ γεμνῶσαι ταῦτα ἢ ὀνομάσαι αἰδοῦμεθα. quorum nullum est in Codice Orionis vestigium.

59) Lacuna est in Codice, quam sarcire potes hoc modo: τὴν βάσιν τοῦ [ποδός, ἀστράγαλος] καὶ πλεονάσαντος κ. τ. λ. Vid.

Ἀστράγαλος, ἀπὸ τοῦ ὀρθῆν καὶ ἀστραβῇ φυλάσσειν τὴν βάσιν τοῦ καὶ πλεονάσαντος⁵⁹⁾ τοῦ ρ, ἀστράγαλος· οὐ πρὸς τὸ μένειν καὶ ἐστάναι γεγονώς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κινεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ⁶⁰⁾ τῶν ἄλλων ὁπτεῶν τῶν ἐπὶ τῷ νῶτῳ⁶¹⁾. παρὰ τὸ ἐμπεπάρθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι.

Αἷμα, παρὰ τὸ ἔσω⁶²⁾, ὡς ἄμμα, καὶ δεσμός πάντων δυναστεύων· ὡς Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος Φησὶν· αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιον ἐστὶ νόημα⁶³⁾.

10) Ἀνδραπος, κατὰ Πλάτωνα⁶⁴⁾ παρὰ τὸ ἀδρεῖν καὶ νοεῖν ἃ δὴ ὅπως καὶ εἶδε· τῶν ἀλόγων μὴ λογισμένων καὶ προνοουμένων. οὐ γὰρ ἂν ἰχθύς εἰς κύρτον εἰσῆλθαν, ὥρων ἄλλον κρατούμενον. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀναπλῶντα τὴν ὄψιν ἄνω ἀδρεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἐναρδρον ἔχειν ἔπος⁶⁵⁾, τουτέστι Φωνήν.

Ἀναξ, ὁ ἄνω αἴσων κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν.

Ἀνὴρ, παρὰ τὸ ἄνω, ὁ ἐστὶν ἀνύω. πρακτικὸν γὰρ⁶⁶⁾ ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή.

Ἀνδρεῶν, διὰ τὸ θορεῖν δι' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα· ἢ οἶον ἐνδρεῶν⁶⁷⁾, ὅτι κατὰ τὴν ἐνθεσιν τῆς τροφῆς κινεῖται καὶ ἐν τῇ καταπίνειν ἀνατρέχει⁶⁸⁾. ὡς δὲ ἄλλοι, παρὰ τὴν ἀνδρῆσιν τῶν τριχῶν.

Etymol. M. p. 144, 40. et 43. Sed meliora nos docebit Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: ἀστράγαλος, καὶ τροπῇ τοῦ ρ εἰς γ, ἀστράγαλος. LARCHER. Conf. Zonarae Lexicon p. 313. 60) ἐπεὶ δὲ] Legendum est ἐπὶ δὲ. Optime auctor Etymologici M. p. 144, 44. ἐπὶ δὲ τῶν νοτιῶν ὁπτεῶν. LARCHER. 61) νῶτῳ pro νῶτῳ scribendum fuit.

62) ἔσω] Legendum videtur αἰθω, ut volunt auctor Etymologici M. p. 31, 11. et Moschopolus p. 74. vel propius ad ductum literarum ἔσω. Nam, ut ait Varinus Phauorinus p. 20. (p. 67. lin. 32. edit. Basil.), ἡ δὲ ἐτυμολογία ἀπὸ τοῦ κορίννυσθαι τὸς ψυχῆς αἵματος. Sed obstat Etymologicon MS. Biblioth. Regiae, in quo eadem reperitur, quae sunt in Orione. Hinc corrigendum Etymolog. M. p. 31, 19., vbi legitur αἷμα, παρὰ τὸ αἷμα τι εἶναι τοῦ σώματος. Emenda, αἷμα, παρὰ τὸ ἄμμα τι εἶναι τοῦ σώματος. Etymol. MS. Biblioth. Reg. παρὰ τὸ ἄμμα καὶ σύνθεσμά τι εἶναι τοῦ σώματος. LARCHER. Veram lectionem apud Orionem esse αἰθω, apparet ex Excerptis p. 612, 38. Αἷμα περὶ (lege παρὰ) τὸ αἰθω τὸ καίω· θερμὸν γὰρ. Sed deinde puto Orionem addidisse ἢ παρὰ τὸ ἄμμα, ὡς δεσμός κ. τ. λ.

63) Apud Etymol. M. p. 31, 20. in Empedoclis versu deest verbum ἐστὶ, quod non minus necessarium est ad sensum, quam ad versum efficiendum. Deest quoque ἐστὶ in Etymolog. MS. sed alio loco in eodem Etymol. MS. sic afferuntur verba Empedoclis: αἷμα γὰρ ἀνθρώπῳ ποιήσει· περικάρδιον νόημα τοῦ ἀνθρώπου λέγει αὐτό. Sylburgius in Notis emendat περὶ κραδίον νόημα. LARCHER. Vid. Kulenkamp ad Etymol. M. l. l.

64) Platonis verba in Cratylō T. I. Opp. p. 399. C. sunt haec: σημαίνει τούτο τὸ ὄνομα, ὁ ἀνθρώπος, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία, ὧν ὅρα, οὐδὲν ἐπισκοπεῖ, οὐδὲ ἀναλογίζεται, οὐδὲ ἀναθρεῖ· ὁ δὲ ἀνθρώπος αἷμα εἴρωται (τούτο δ' ἐστὶ τὸ ὅποιε) καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται τούτῳ ὁ ὅπως. ἐντεῦθεν δὴ μόνον τῶν θηρίων ὁρθῆς ὁ ἀνθρώπος ὀνομάσθη, ἀναθρεῖν αὐτῷ ὅπως. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 99, 22. et pro παρὰ τὸ ἄνω ἔπειν legendum παρὰ τὸ ἄνω ἀδρεῖν. LARCHER.

65) ἔπος] Procul dubio corrigendum est ὅπα. Et sic legitur in Etymologico M. p. 99, 24. LARCHER. Etiam Excerpta p. 611, 46. habent τὴν ὅπα, τούτῳτι φωνήν· γραφομένη καὶ νοούμενη.

66) πρακτικὸν γὰρ] In Etymologico M. p. 97, 32. πρακτικός γὰρ legitur. Perinde est. In Orione subintelligi debet χρήμα. Etymologus M. addit καὶ ἀνωστικός, quod propius ad etymologiam. LARCHER. Vel μάλλον subaudiendum est, vel πρακτικόν in πρακτικώτερον mutandum.

67) ἐνδρεῶν] est conterens, alterens. Phauorinus pag. 188. (p. 653, 47.) Ἐνδρεῖ· τὴν χλαῖναν κατατρίβει. LARCHER.

68) ἀνατρέχει deest in Etymologico M. p. 99, 29. LARCHER.

ἑξῆς⁶⁹⁾, ἀπὸ τῆς ἀνω τῆς κεφαλῆς νεύσεως, ἐπὶ τῶν αὐθιγάνων ἢ ἐπὶ τιτίν αὐχούτων.

Ἀρτηρία, ὅσον ἀερσηρία, ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὸ πνεῦμα καὶ τηρεῖν. δύναται καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ρ, ὅσον ἀλτηρία παρὰ τὴν ἄλσιν⁷⁰⁾.

Ἀγαστός, ὁ ἄγαν ὁστώδης τόπος, ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι καὶ ἐπικαμπεῖν⁷¹⁾ τὴν χεῖρα.

Ἀγκών, ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν ἄγεσθαι τὴν χεῖρα, καὶ ὅσον ἄγκυαθαι. Χρυσίππος δὲ ἐγκών, ἀπὸ τοῦ ἐγκαῖσθαι τὰ ἐτέρω ὁστέω τὸ ἔτερον.

Ἀράχης⁷²⁾, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινα κηρύσσθαι τῇ ἰδία χεὶρὶ, ὡς Ὀμηρος Φησί⁷³⁾· κατὰ κνηστὶν μέσα νῦτα.

Αἰγίριος, παρὰ τὸ αἰρεσθαι εἰς ὕψος, καὶ αὐξέσθαι ὡς Ὀμηρος Φησί⁷⁴⁾· μακροδὴς αἰγίριοιο. οὕτως εὖρον ἐν τῇ Ὀρδογραφίᾳ Ἡρωδιανού.

Ἀτρακτος, τάρεσσιν ταρακτός· ἀτράκτος, καὶ συγκοπὴ ἀτρακτος.

Ἀφον, παρὰ τὸ ἀφανὲς ἀφανὸς· ἐδεῖ περισπωμένως· ἐξ-έστι⁷⁵⁾ τὸ σ καὶ μετέστη ὁ τόπος· ἐπειδὴ τὰ εἰς ὦ20 λήγοντα ἐπιβήματα δισύλλαβα, μὴ ὄντα Ἀφρία, βαρύνονται⁷⁶⁾· πόρρω, κάτω, ἔξω.

Ἀστερόπκη⁷⁷⁾, ἑπὶ τῇ, ἀστέροπκη· κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ ἀστερόπκη. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παιδῶν.

Ἀόρες⁷⁸⁾, αἱ γυναῖκες, κατὰ ὑπέρθεσιν, παρὰ τὸ ἀορίζειν· ἔνθεν καὶ τὸ ὄρων⁷⁹⁾.

Ἀφρα, ἢ σφύρα⁸⁰⁾. Καλλιμαχος⁸¹⁾, αἰράων ἐργα ἀδασκόμενος· παρὰ τὸ βαῖω τὸ φθείρω· κατὰ Δωριέας φθερῷ φθάρω⁸²⁾, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φθ.

Ἀλλότριος, πλεονασμῷ τοῦ τ. ἀλλοότριος γὰρ ἐστὶν ὁ ἄλλων ὀρίων ὑπάρχων.

Ἀνία, ἀνίατος τις οὐσα, ἢ θυσίατος· τὸ γὰρ ἀν οὐ μόνον στήρησιν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ δοσ.

Ἀκριβής, τινὲς παρὰ τὸ ἄχρι καὶ βαίον⁸³⁾.

Ἀμφιτρίτη, παρὰ τὸ τρεῖν, ὃ ἐστὶ φοβεῖσθαι· ἢ φοβε-10 ρὰ τοῖς πλεουσιν.

Ἀμείνων, παρὰ τὸ μεῖον· ὃ μὴ ἐλάττων τινός· ἐστὶ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ν, ὅσον ἀμείων τις ἄν.

Ἀρειή· ἢ ἀπειλή⁸⁴⁾, Ἀρεως γενική⁸⁵⁾· ἀρμόττει δὲ πο-λαμικῇ προσώπῳ τὸ ἀπειλεῖν.

Ἀτειρής, παρὰ τὸ τέρεν τὸ ἀπαλόν⁸⁶⁾, τὸ εὐχερῶς τει-ρόμενον.

Ἀβαξ, ὃ μὴ βάσιν ἔχων⁸⁷⁾· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ αἰουδῆποτε σανιδίου⁸⁸⁾.

Ἀγρυπνία, ἀγρυπία τις οὐσα, κατὰ πλεονασμὸν τῶν συμ-φώνων τοῦ γρ⁸⁹⁾. Ἀγρυπνία· οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀχαιά⁹⁰⁾, ἢ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ οὐδαικτοῦ Ἀριστο-φάνους⁹¹⁾. εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τὴν Περ-σαφονή⁹²⁾. τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Τα-ναγραιοῖς μετατασσιν ἐκ τῆς Τανάγρας, ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἢ Δημήτηρ φανεῖν αὐτοῖς ἀκολουθεῖν αὐτῷ.

69) De differentia, quae est inter αυήν et δέση, vide *Ammonium* de differentiis vocum p. 27. et nos, si tanti est, ad *Herodotum* Tom. II. pag. 27. Paulo post in Etymologico MS. Biblioth. Reg. est καὶ ἐπὶ τισιν αὐχούτων. LARCHER.

70) Etymologico M. p. 136, 25. ἀλτηρία τις οὐσα, ὅτι ἄλ-λίσθαι δοκεῖ, πάλμους ποιοῦσα. Scribendum igitur apud *Orionem*, παρὰ τὴν ἄλσιν cum aspero spirita, et supra ἀλτηρία. LARCHER. Confer Excerpta p. 612, 4.

71) Legendum est ἐπικαμπτεῖν τὴν χεῖρα. Intellige brachium. Vide, si tanti est, notas nostras ad *Herodotum*, II. 121. Tom. II. pag. 398. LARCHER.

72) Ἀράχης] Locum mire deprauatus. Legendum procul dubio est: Ἀρμηστis ἢ ῥάχis. Nam ἀρμηστis est spina dorsi in qua drupedibus. LARCHER.

73) Pro κατὰ κνηστὶν lege κατ' ἀκνηστὶν. Sic enim est in loco *Homeri* *Odyss.* K. 161. κατ' ἀκνηστὶν μέσα νῦτα πληῖα, περ' ἑσπινὰν μέδιο τέργῳ περὶ κούσσι. LARCHER.

74) *Odyss.* H. 106. οἷά τε φύλλα μακροδὴς αἰγίριοιο. LARCHER.

75) ἐξέστι] Legendum ἐξέστη. Error ortus est ex peruersa literarum pronuntiatione. Vid. *Koen.* ad *Gregorium* de *Dialecticis* pag. 187 et 188. (p. 402 sq. edit. *Schaefer.*) LARCHER.

76) βαρύνονται] Scribe βαρύνονται.

77) Ἀστεροπὴ] Vid. etiam Ἀστεροπὴ supra. LARCHER.

78) Ἀόρες] Sic etiam *Cuicidas*, ubi *Kusterus* corrigat *ἀόρες*, conferens *Schol. Homeri* *Iliad.* I. 527. Sed non recte. Nam *ἀόρες* dictum est per transpositionem, uti observat *Orion*, qui deducit hanc vocem ab ἀορίζειν. Melius esset ab ἀορίζειν, *confabulari*, per metathesin. Optime *Eustathius* ad *Iliad.* B. pag. 573. lin. 21. ἔστι ῥῆμα ἀείρων τὸ ὁμοῦ εἰρῶ καὶ συζευγνῶ, οἷς τὸ συν δ' ἡμεῖν (*Iliad.* K. 499), ἡγοῖν συνεζεύξε, συνε-δθσεν. ἐξ αὐτοῦ ῥηματικὸν ὄνομα ἀορ, ἢ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὐσα τῷ ἀνδρὶ γονή. διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ εἶρος συνεμπτω-αὶν μετασθέν τὸ ἀορ, γέγονεν ἀορ. Hinc explodenda est ety- mologia, quam affert *Scholias* *Homeri* ad *Iliad.* I. 527. Conf. *Hezych.* in v. ἀόρες, ibique *Alberti* T. I. p. 417. not. 2. LARCHER.

79) ὁ ἄρων] Rescribendum ὁἄρων una voce, vel ἀῶρων. LARCHER.

80) ἡ σφύρα] Hinc corrigendum Etymologico M. p. 35, 36. et reponendum est ἡ σφύρα pro ἡ σφαῖρα. LARCHER.

ETYMOLOG. T. III.

81) Plenius *Callimachi* verba refert Etymologici M. auctor, quem vide l. l. et *Fragmenta Callimachi* Bentleiana Nr. CXXIX. pag. 494. edit. *Ernest.* LARCHER.

82) φθερῷ φθάρω] Legendum ομαίνο φθάρω φθάρω. Optime Etymol. M. p. 244, 50. γίνεται ἀπὸ τοῦ φθάρω φθάρω· τοῦτ' ἀπὸ τοῦ φθείρω· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν εἰ δίφθογ-γον εἰς αἰ τρέπονσι. LARCHER.

83) Multa desunt. Vid. Etymol. M. p. 48, 55. LARCHER.

84) ἡ ἀπειλή] Nempe ἀρεῖη significat minas bellum parien-tes. *Homerus* *Iliad.* φ. 339.

85) Ἀρεως γενική] Legendum cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὴν Ἀρεως γενικήν· ἀρεῖα· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ εἰ ἀρεῖα; καὶ κατὰ τροπὴν ἑωνικήν τοῦ αἰ εἰς ἡ. LARCHER. Mox pro ἀρμόττει scripsi ἀρμόττει.

86) Rursus ἀπαλόν pro ἀπαλόν dedi.

87) Ἀβαξ, ὃ μὴ βάσιν ἔχων] *G. I. Vossius* in Etymologi- co Latino: „Itaque proprie *Abacus* est mensa, quae basin non habet; ut illa *logistiarum*, de pariete suspensa: item *coquina*, „ria, quae nunc parietui adplicatur, nunc soluta demittitur, ut „vasa super ea reponantur: unde et *repositorium* dicitur *Plinio* „Lib. XXVIII. cap. 2.“ Tom. II. pag. 448. lin. 7. LARCHER.

88) Hinc sua sumsit Etymologici M. auctor p. 2, 10. LARCHER.

89) τῶν συμφώνων τοῦ γρ] Dele importunum istud τοῦ. LARCHER.

90) Rescribe Ἀχαιά. LARCHER.

91) *Aristophanes* in *Acharnensibus* vers. 709.

οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥαδίως ἠγνόετο. In Etymologico M. p. 163, 35. hic versus exstat cum diuersa lectione, de qua vide *Bruckium* ad *Acharnensium* dictum lo- cum. LARCHER.

92) Legendum est ἐπὶ τῇ Περσιφόνῃ, ut recte edidit *Bruckius* ad *Aristoph.* l. l. Iota ad latus adscriptum ansam dedit librariis et editoribus efformandi literam π. Vide nos, si tamē est, ad *Herodotum*. Vol. IV. pag. 284 et 285. LARCHER.

γινωσκόμενῳ ἤκω, καὶ ὅπου ἂν παύσῃς⁹³), ἐκπὶ πόλιν
κτίσαι. καὶ διόδουον⁹⁴) ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων
καὶ τυμπάνων. καὶ παυσανέων⁹⁵) περὶ τὴν Ἀττικὴν,
ἐκτίσαν πόλιν, καὶ ἰδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιῶς Δημητρος.
οὕτως εὖρον ἐν Ἰπποκρήματι εἰς Ἀριστοφάνην⁹⁶).
Ἄρης, παρὰ τὴν ἀράν, τὴν βλάβην τὴν ἀπὸ τοῦ πολέμου.
Ἄηρ, παρὰ τὸ ἡρησθαι τοῦ αἵματος, ὃ ἐστὶ καλοντος
αὐτὸν αἰθέρος. ἡ ἀπὸ τοῦ αἵναι καὶ πνεῖν. ἡ κίνησις
γὰρ αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἀνεμον. ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ τινα
ζῶα αἶρειν καὶ κουφίζειν.
Ἀμβροσία, ἡ τῶν θεῶν τροφή, ἥς βροτὸς οὐ μετέχει.
Ἀγγελιδν, ἀπὸ τοῦ διαγίνειν⁹⁷) τί δι' αὐτῶν.
Ἀγκη, τὰ τῶν ὀρνῶν κοιλώματα, ἀπὸ τοῦ συγκεκῶσθαι⁹⁸),
καὶ συνδεῖσθαι⁹⁹).
Ἀχλὺς, ἀπὸ τοῦ τὰς ὀφείας ὄχλειν καὶ λυπεῖν. οὕτως
Ἡρακλειδὴς ὁ Ποντικὸς ἐτυμολογεῖ.
Ἀήτης, ὁ ἀνεμος. παρὰ τὸ αἶναι καὶ πνεῖν. αἶω, αἴσω,
αἴτης. οὕτως Ἡσιόδος Φησὶν¹⁰⁰). διασκιδνᾷσιν ἀέντος.
Ἀμνός, στερητικὸν τοῦ αἵ) ἐγκτεται. ὁ ἐκ τοῦ μνοῦ
μεταβιβηκώς. μνοῦς δὲ λέγεται ἡ μαλακὴ θρίξ ἡ ἐκ²⁰ Ἀμαξα¹⁰),
γενετὴς παντὸς ζώου.
Ἀσπάξασθαι, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ἀποσπᾶν. ὁ γὰρ
διαλυόμενος ἀπὸ τινός καὶ ἐχθραίνων, ἀποσπᾷ ἑαυτὸν
ἀπ' αὐτοῦ. καὶ Ὀμηρος ὁ δὲ δεξιτερὴν χεῖρα σπάσεν
Ἀντιόοιο²¹).
Ἄλα, τὴν θάλασσαν, παρὰ τὸ ἄλις. ἀθρόαν γὰρ ὕδωρ
ἐστί.
Ἀβροτάξαι, κυρίως ἀπὸ τῶν ἐν τῇ πολέμῳ ἀποτυγχα-
νόντων βροτοῦ.
Ἄτλας, κατὰ στέρησιν τοῦ τλῆναι, τουτέστι κοπιᾶν.
Ἀκολασία, κατὰ στέρησιν ἐγκτεται τοῦ αἵ). παρὰ τὸ μὴ
κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ὃ ἐστὶν ἐκκόπτεσθαι.
Ἄνεως, ἰά, ἡ Φωνή, πλεονασμῷ τοῦ ὦ, ἰω⁴). ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ πᾶσαν ἀκοὴν ἰέναι καὶ κατὰ στέρησιν ἰέναι ἀνιός,
ὡς χωρὰ ἀχωρος. μεταθέσει τοῦ ἰ εἰς ε, ἄνεως, καὶ

Ἀττικῶς ἄνεως. δύναται καὶ παρὰ ῥῆμα τὸ αἶω, αἶω
δ' Ἄρης ἐτέρωθεν¹). ὄνομα ῥηματικόν, ἄναυος²), ἀπο-
βολῇ τοῦ ὦ, ἄναυος, Ἀττικῶς ἄνεως. αἶω δὲ ἀναυός,
ὡς αὐτῷ ἀναυός, Φυτῷ νεόφυτος. οὕτως Ἀπολλωνίος
ἐν τῷ περὶ Ἐπιβόρημάτων⁷).
Ἀχαρδός, βοτάνη ἣν οὐκ ἐστὶ τῇ χειρὶ ἐλεῖν. ἀκανθα-
δης γάρ.
Ἀμέρδω, μέρῳ, μερίζω, ἀμέρῳ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ
ἀμέρδω, ὥσπερ καὶ δεῖω δεῖδω. κυρίως τὸ ἀποστρεφῖν
10 μερίδος⁸). καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων θη-
λούται.
Ἀκμή, παρὰ τὸ κμῶ, ὃ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ κάμω συγκοπὴν,
καὶ μετὰ τῆς α στερήσεως, ἀκμή, μὴ κάμνουσα τα-
χέως.
Ἀσκελές, παρὰ τὸ σκέλω, καὶ ξηραίνω⁹). καὶ ἀσκελές τὸ
ἄγαν σκληρόν. ὅθεν τὸ σκέλος. οὕτω Φιλόξενος.
Ἄσωτος, παρὰ τὸ τῷ, οὐ παρακείμενος σέσωσμαι, ὁ μέλ-
λων σώσω, σωτός, ἄσωτος. ὡς πληρώσω πληρωτός,
ἀπλήρωτος.
Ἄμαξα¹⁰), ἄξω, ἄξα. ἄμαξα σύνθετον.
Ἀρόην, παρὰ τὸ αἶρω ἀρόην. ὡς Φύρω Φύρδην. μίγω μί-
γην. οὕτω Φιλόξενος.
Αἰγλή, αἰσσω, αἰξω. κατὰ συναίρεσιν αἰξω, ὄνομα αἰγλή,
ἡ ὀξείας ἀποκεμνομένη. οὕτω Φιλόξενος.
Αὐλή, αἰώ¹¹) τὸ πνέω. οὐ ὁ μέλλων ἄσω, ὡς ἀπὸ βαρυτό-
νου πλεονασμῷ τοῦ ὦ, αἰσω. ὄνομα ῥηματικόν. αὐλή.
Ἄγκος¹²), οἱ κοῖλοι τόποι τῆς γῆς, παρὰ τὸ κέω. οὐ κα-
τὰ συναλοιφὴν κῶ, δηλοῦν τὸ κείσθαι¹³).
Ἄμωτον, παρὰ τὸ μένω, μῆτος ἄμωτος¹⁴). εἰάν δὲ σημαί-
30 νη τὸ ὑπομονητικόν, τὸ ἄ ἐπιτακτικόν.
Ἀχανές¹⁵), παρὰ τὸ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τὸ λίαν χαί-
νον. δηλοῖ δὲ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν. ὅθεν ἐνεὸν εἶναι
καὶ μὴ διάραι τὸ στόμα δύνασθαι.
Ἀσχαλαῖαν, παρὰ τὸ ἀχα τὸ λυπῶ. οὐ κηθητικὸν ἀχο-
μαι. νῦν δ' ἀχομαι κακότητι¹⁶). παράγωγον ἀχάλλω,

93) Lege cum Etymologico M. p. 163, 41. καὶ ὅπου ἂν παύ-
σῃς. Et sic reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae.

LARCHER.

94) Scribe διώδουον. LARCHER.
95) καὶ παυσανέων] πεπρα ψοφῖν κυμβάλων καὶ τυμπά-
νων. Vel legendum est cum Brunckio: καὶ παυσανέων, scilicet
τοῦ ψοφῖν. LARCHER.

96) Mutilla sunt, quae exsiant, Commentaria in Aristophanem.
Integriora habebat Orion. LARCHER.

97) Pro διαγίνειν rescribendum est αἰγίνει. Vid. supra not. 44.
Habetur tamen διαγίνειν etiam in Excerptis ex Orione p. 612, 20.
Ex iisdem in fine glossae scribendum puto δι' αὐτοῦ.

98) ἀπὸ τοῦ συγκεκῶσθαι] Quid hoc sibi velit, nescio cum
ignarissimis. Legendum suspicor ἀπὸ τοῦ ἀνακείσθαι συγκέκο-
πται, ut sit dictum per syncopen. Vide Varinum Phaurinum
pag. 6. lin. 45. (p. 19, 46. edit. Basil.) Συγκόπτω eo sensu
proba vox est. Eustathius ad Odys. pag. 1447. lin. 19. ἰστέον
δὲ ὅτι ὁ μέγας οἷα συγκοπεῖς ἐκ τοῦ ὁ μέγας, οὐ κλητικῇ
μὲν ἐνικῇ παρ' Ἀισχύλῳ ἐν τῷ, ὃ μεγάλη Ζεῦ. LARCHER. Conf.
paulo post in v. Ἀκμή.

99) καὶ συνδεῖσθαι] Legendum videtur, ut est partim in Ety-
mologico M. p. 10, 46. ἡ ἀπὸ τοῦ συγκεκῶσθαι καὶ συνάγε-
σθαι. Conf. infra in Ἄγκος. LARCHER.

100) Ἡσιόδος φησὶν] Fortasse respexit Orion ad versum 875.
Theogoniae, ubi legitur,

ἄλλοτε δ' ὅλλαι αἶεσι διασκιδνᾷσι τε νῆας.
Vel potius memoria falsus laudavit Hesiodum pro Homero, apud
quem Iliad. E. 526. legitur διασκιδνᾷσιν ἀέντες. LARCHER.

1) Legendum est οτεινητικόν τὸ αἵ. Μνοῦς est prima Ianugo,
pilius tener. Ab Hesychio explicatur: ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ
πῶλων ἐξάνθησις, ἔριον ἀπαλώτατον. LARCHER. Conf. mox
not. 3.

2) Odys. B. 321. legitur ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντιόοιο.
LARCHER.

3) Legendum est ἐγκτεται τὸ αἵ. Vid. not. 1. paulo ante.

4) πλεονασμῷ τοῦ ὦ, ἰω⁴] Hinc corrigendum est Etymologi-
con M. p. 95, 19. ubi legitur πλεονασμῷ τοῦ ὦ, ἰω⁴. LARCHER.

5) αἶε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν] Sunt verba Homeri Iliad. T. 51.
LARCHER.

6) ἄναυος — Ἀττικῶς ἄνεως] Lingua communi dicitur
ναός, λαός, Attico vero νείως, λείως. Vid. Etymol. M. p. 96, 37.
LARCHER.

7) Vid. Bekkeri Anecd. Graec. Vol. II. p. 554 sq.

8) Vid. etiam supra Ἀμέρδω.

9) Vide supra Ἀσκελές τὸ σκελῶν. LARCHER.

10) Ἀμαξα et ἄμοξα pro Ἀμαξα et ἄμαξα edidi, quanquam
spiritum lenem Excerpta quoque exhibent p. 612, 28.

11) αἰώ] Legendum est αἰω. LARCHER.

12) Ἄγκος, οἱ κοῖλοι τόποι] Vel legendum est Ἄγκη, ut
paulo superius, vel ὁ κοῖλος τόπος. LARCHER.

13) κείσθαι.] Lege κείμαι. Etymol. M. p. 533, 38. ἐκ δὲ
τοῦ κέω τὸ κείμαι, ὃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν κῶ, γίνεται
ὄνομα μοκροσύλλαβον κοῦ. καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ αἵ, πλεονα-
σμῷ τοῦ γ, γίνεται ἄγκος. LARCHER.

14) Ἀμωτον et μῆτος ἄμωτος scriptum est in Codice, sed
legendum hand dubie Ἀμωτον παρὰ τὸ μένω μοτὸς ἄμωτος,
ut videre est apud Etymol. M. p. 77, 1. cuius sententia nititur
auctoritate Orionis. Sed μῆτος, cum circumflexo, idem est
quod μῆτις, et ἄμωτος vel ἄμωτος est ὁ χρόνος ἐν ᾧ ἀμώσιν,
ἤκων ὁ θείσιμος. καὶ ὁ καρπὸς ὁ ἀμώσιμος, ut opime Mo-
schopolus περὶ Σχεδῶν pag. 187 et 188. LARCHER.

15) Ἀχανές] Vide supra.

16) νῦν δ' ἀχομαι κακότητι] Apud Homerum Odys. Z. 255.

- καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἀσχάλλω. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς Φησὶν· παρὰ τὸ σχῶ¹⁷⁾ σχάλλω, καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἀσχάλλω.
- Ἀποδρᾶν, παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὑπηρετῶ, ὅθεν δραστηρὲς παρ' Ὀμηρῷ¹⁸⁾. τὸ οὖν ἀποδρᾶν ἐστὶ, τὸ ἔξω γενέσθαι τῆς δεούσης ὑπηρεσίας¹⁹⁾. οὕτω Φιλόξενος.
- Ἰδνός, εἶδω τὸ βλέπω, ἢ φθίνω²⁰⁾. ῥηματικὸν ὄνομα, ἰδνός, μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, εἰδνός, ὡς στίλβω στίλβνός.
- Αἰσῦλος, ἀπὸ τοῦ ἄσω μέλλοντες, τοῦ ἀηλοῦντος τὸ βλέψα.
- Ἀφρός, ἀπὸ τοῦ φρῶ²¹⁾.
- Ἀκέραιος, παρὰ τὸ κερῶ²²⁾, οὗ παράγωγον τὸ κεραιῶ ὃ μὴ κεκραμένος κακοῖς, ἀλλ' ἀπλοῦς.
- Ἀλαός, ὁ τυφλός, κατὰ στερήσιν τοῦ λαεῖν, ἢ βλέπειν. παρ' Ὀμηρῷ²³⁾. λαεὺς νεβρόν ἀπάγχων.
- Ἄρτος, παρὰ τὸ αἶρειν, τὸ προσφέρειν καὶ μάττειν· καὶ Ἰπποκράτης προσάρματα²⁴⁾ τὰ στίλβω Φησί. καὶ Ἀριστοφάνης²⁵⁾, Αἶρ, αἶρε μάζαν. καὶ ἀρμαλιά ἐπὶ τῆς²⁶⁾ τροφῆς. παρὰ τὸ αἶρω τὸ προσφέρειν, ἀρμός. οὕτω καὶ θαίρω καθαίρω. παρὰ οὖν τὸ ἀρμός, ἀρμός, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, ἀρμαλιά.
- Ἀκόλαστος, ὁ ἀκαίθευτος, διὰ τὸ μὴ ἀγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχημέναι τῆς ἐπιτηδεύσεως. οὕτω Φίλων. τινὲς δὲ αὐτὸν καλοῦσι καταφερῆ πρὸς συνουσίαν²⁷⁾. διὰ τὸ μὴ καλᾶζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ἀκόλαστος ἀκούει τις.
- Ἀβρώστος, παρὰ τὸ βῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑγιαίνω, οὗ ὁ μέλλων βῶσω, καὶ ὄνομα βῶσις, καὶ παρὰ τὸ βῶ τεύχε-30 σιν ἐβρώσαντο²⁷⁾. πρέπεται γὰρ τοῖς ὑγιαίνουσιν καὶ τὸ

- ὄρωαν. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ βῶω, οὗ ὁ μέλλων βῶσω.
- Ἀχρεῖον· χρωῖ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἄπτομαι καὶ πλησιάζω, οὗ παράγωγον χαύω²⁸⁾. χραύση μὲν τ' αὐλῆς²⁹⁾. ἀφ' οὗ τὸ ἔχρεσε³⁰⁾, τὸ ἐπιβαρύνειν. χρωῖ οὖν καὶ μετὰ τοῦ ᾱ στερητικοῦ, ἀχρω, καὶ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενές, καὶ βάρους ἀμέτοχον. ἐπὶ δὲ Πηνελόπης· ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε³¹⁾. ἐπὶ πλάστον καὶ ὑποκεκριμένον καὶ ἐπιτόλαιον μέχρι τοῦ τα χεῖλη διανοήγειν.
- Ἰο Ἀκωκή, παρὰ τὸ ἀκῆν. ἐστὶ καὶ ἀναδιπλασιασμός ἀκωκῆν³²⁾, ὡς ἄγω ἀγωγῆ.
- Ἀμέγαρτον, ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ εὐτελές καὶ μὴ ἄξιον φθόνου, ὡς τὸ³³⁾, ἀμέγαρτε συβῦτα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ³⁴⁾, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὀφείλεν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ εὐτελοῦς κατὰ στερήσιν τοῦ ᾱ, ἐπὶ δὲ τοῦ πολὺ κατ' ἐπίτασιν.
- Ἀγυιά, ἡ ὁδός, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι.
- Ἀλέκτωρ, ἐπὶ τοῦ ὀρνέου· ἀγρυπνητικὸν γάρ· καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν λέκτρων ἡμᾶς ἐγείρειν, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ἦ. αἰρήται ἐπὶ τοῦ ἡλίου ὥστ' ἡλέκτωρ ὑπερίων³⁵⁾. ὕπνου γὰρ καὶ κοιμᾶσθαι ἄμοιρος.
- Ἀκροῦ³⁶⁾· ἀκούω, ἀκούω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀκροῦ³⁶⁾. οὕτω Φιλόξενος.
- Ἀκόνη, παρὰ τὴν ἀκμήν καὶ τὴν ὀξύτητα³⁷⁾.
- Ἀπτήν· πετῶ πετῆν, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀπετῆν, καὶ συγκοτῆ ἀπτήν.
- Ἀκτίς, παρὰ τὸ αἰτσω, αἶξω, αἰτός. καὶ παρώνυμον ἀκτίς. ἢ αἰτσωσα πανταχόθεν.
- Ἀκῶ³⁸⁾, τὸ θεραπεύω. ἀκέσω μέλλων.
- Ἀθῶος, θωῆ ἢ ζημία³⁹⁾.

et T. 129. legitur νῦν δ' ἄχομαι. Addidit Orion πανότητι, sic: *πανοι tristor*, „nempe ob mala.“ LARCHER.

17) σχῶ idem est quod *εχέω*, habeo, teneo, inusitatum. Vid. Etymol. M. in ν. *Σκῆτος*, *Σκηρῶ*, et *Σχῆς*, p. 650, 42. et 50. et p. 671, 7. Secundum istam etymologiam optime interpretatus est auctor Etymologici M. p. 146, 37. ὁ ἐπέχειν οὐ δυνάμεσθαι. LARCHER.

18) παρ' Ὀμηρῷ] Odyss. II. 248. et alibi. LARCHER.

19) δεούσης ὑπηρεσίας] Quamvis ex istis qualiscunque sensus elici possit, malim tamen legere cum Etymologico M. p. 115, 45. *δεοποιτικῆς ἱστορίας*. LARCHER.

20) φθίνω est monstrum lectionis, facile vero procurandum ope Etymologici M. p. 38, 48. ubi legitur *φαίνω*. LARCHER.

21) ἀπὸ τοῦ φρῶ] Plenus ac dilucidius Etymol. M. p. 162, 48. quem vide. LARCHER.

22) κερῶ, κερᾶω, κερᾶννμι. LARCHER.

23) παρ' Ὀμηρῷ] Odyss. T. 230. Etymologici M. auctor p. 52, 6. exponit verbum *λαεῖν* per *βλέπειν*, et Crates apud Scholiasten Homeri ad Odyss. T. 229. eodem modo: *Κράτης λαῶν φησὶν, ἀντὶ τοῦ βλέπων ὅθεν κατὰ στήθεσιν ἀλαός, ὁ τυφλός*. LARCHER.

24) Erotianus in Expositione Vocabulorum Hippocratis: *Προσάρματα τρέφει*. Adi Forcellii Oeconomiam Hippocratis pag. 534. docte disserentis de potestate huius vocabuli. LARCHER.

25) in Pace vers. 1.

26) Passim eo sensu ἀκόλαστος apud auctores. Hinc apud Aristophanem Lysistr. 398. *τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστὶν ἀκόλαστ' ἔσματα*, tales earum sunt obscenae cantilenae. LARCHER.

27) Homer. Odyss. II. 69.

πολλοὶ δ' ἤρωες Ἀχαιοὶ
τεύχεσιν ἐβρώσαντο πυρὴν περὶ καιομένοιο.

LARCHER.

28) χαύω] Luce meridiana clarius est, παράγωγον verbi *χρῶ* esse *χαύω*. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 165, 38. cuius auctor Orionem excerpit. LARCHER.

29) Homer. II. E. 137.

ὃν ἔατε ποιμὴν ἀγρῶ ἐπ' αἰρηπόκοις οἰέσει
χραύση μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον.

LARCHER.

30) Melius esset ἀφ' οὗ ἔχρας, τὸ ἐπιβαρύνειν, ut est in Etymologico M. I. I. *Hesychius*: *Ἐχρας* ἐπιβαρύνειν. LARCHER.

31) ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε, apud Homer. Odyss. II. 162. *σινυλаторie ridebat*. Sic debet reddi. Passim vulgata versio, *effuse ridebat*. LARCHER.

32) ἀκωκῆν] Non video, quomodo accusatio possit locus esse. Scribe *ἀκωκῆ*.

33) Homer. Odyss. P. 219. φ. 362. LARCHER.

34) Homer. II. B. 420. Hinc emendandum Etymologicon M. p. 74, 29. ubi male legitur *φθόνον* pro *πόνον*. Certe *πόνον*, ut est apud Orionem, exhibent omnes Homeri editiones. LARCHER. Contra perperam in Orionis Codice scribitur *ὀφείλεν*, pro quo *ὀφείλεν* restituendum putavi.

35) Homer. II. T. 398. LARCHER. Etymon vocabuli *ἀλέκτωρ* addi potest ex Excerptis p. 612, 34.

36) Ἀκροῦ] Eius futurum dicitur *ἀκροάσω*. Vid. Etymol. M. p. 183, 6. LARCHER.

37) ἀκροῦ est imperativus verbi *ἀκροάομαι*. Aristophanes Lysistr. 503. *ἀκροῦ δὴ, ausculca iam*. LARCHER.

38) Fortasse legendum est, παρὰ τὴν ἀκῆν τὴν ὀξύτητα, ut legitur in Etymol. M. p. 46, 28. Nam eodem p. 45, 14. auctore, παρὰ τὸ ἴκω, ὄνομα ῥηματικὸν ἦκη, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα. — ἀκῆ οὖν. LARCHER.

39) Propria notio verbi *ἀκῶ* est *acuio*. Ab *ἄκω* derivatur nomen *ἄκος*, *acus*, quod Latini servauerunt. Inde *ἀκῶς*, et contracte *ἄκω*, *acu pungeo*. Medium *ἀκόμαι*, proprie *acu sarcio*, *acuio instrumento sarcio*; hinc *sano*, *medeor*. Vid. *Lehner*. Etymologicum Linguae Graecae p. 91. LARCHER.

39) Ἀθῶος. θωῆ ἢ ζημία. ἀδολοχεῖν ἔγχεται τὸ αἰθεῖν κ. τ. λ.] Duas glossas in vnam coaluerant librarii incuria. Enas distinxi. Ἀθῶος originem trahit a θῶ, *impono*. Hinc θωῆ, B 2

Ἀδολοσχεῖν. ἔγκειται τὸ αἰθεῖν⁴⁰), ὅπερ λέγεται ἐπὶ τοῦ τα αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος· ἡ πόλις ὅλη γὰρ αἰθεῖ τὸ κακόν. οὐχ, ὡς τινές, παρὰ τὸ ἀδὴν. οὐτως ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων⁴¹).

Ἀεῖδῃλον⁴²), τὸ αἰεῖ δῆλον. Ἄρατος⁴³· τοῦ δὲ τέρας περίσημον αἰδέλον ἐστήρικται, καὶ ἐστὶ παρὰ τὸ εἶδω εἶδελος, καὶ μετὰ ἐπιτάξεως⁴⁴) τοῦ αἰεῖδῃλον⁴⁵). αἰεῖδῃλον δὲ τὸν ἀέρα ἀφανιστικόν, καὶ ἔγκειται τὸ δηλοεῖν⁴⁶), ὃ ἐστὶ βλάπτειν. εὐθεν τὸ δηλήμονες καὶ δηλήσασθαι.

Ἀλεισον, τὸ ποτήριον. ἐξ οὗ ἄλις καὶ ἀθρό οντίων⁴⁷).

Ἀχνη, παρὰ τὸ αἴσσω ἄχνη⁴⁸).

Ἀληθής, ὁ μὴ λήθη⁴⁹), τοῦ δικαίου υποκίπτων.

Ἀμαρύσσειν καὶ λάμπειν. μαίρω τὸ λάμπω. ὅθεν μαρμαίρω διπλασιασμός. καὶ παράγωγον μαίρισσω⁵⁰), καὶ δι' εὐφωσίαν, ἀποβολή τοῦ ἰ μαρύσσω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἢ κατ' ἐπίτασιν, ἀμαρύσσω.

Ἀποκναίω. κτῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ φονεύω. οὗ παράγωγον κταίνω, καὶ ἀποβολή τοῦ τ, καίνω, καὶ μεταθέσει τοῦ ν, κναίω, καὶ σύνθετον ἀποκναίω.

Ἀλαλάζειν, ἐκ τοῦ λαλῶ λαλήσω καὶ ἀλαλάζω, ὡς τὸ σιγῇ⁵¹) σιγάζω.

Ἀἶξ, παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὄραμα. τοῦ ὁ μέλλων αἶξα, ἀποβολή τοῦ ὦ αἶξ⁵²).

Ἄρπη⁵³), παρὰ τὸ ἄρπω ῥῆμα, οὗ παράγωγον τὸ ἀρτάζω καὶ ἄρπη.

Ἀοιδίμος, παρὰ τὸ αἰεῖδῃν, ἀοιδίμος⁵⁴).

Ἀχραντος, ὡς παρὰ τὸ χραίνω χραντός καὶ ἄχραντος, καὶ παρὰ τὸ φαίνω φαντός καὶ ἄφαντος.

Ἀκαλαρεῖται⁵⁵), παρὰ τὴν ἀκὴν δηλοῦσαν τῇ ἡσυχίαν, καὶ ἄλλο παράγωγον ἐκ τοῦ ἀκος καὶ τοῦ ἀλ πλεονασμῶντος ἐγένετο ἀκαλος⁵⁶).

Ἀκατος, μικρὸν πλοῖον. ἐκ τοῦ ἄγω, ἄξω ἀκτός καὶ ἀκατος⁵⁷). ὡς ἀπὸ τοῦ λέγω, λεπτός.

Ἀγισθος, παρὰ τοῦ θῶ⁵⁸) θηλάζω, Ἀγισθος ὄνομα ἐγένετο καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, Ἀγισθος. ἱστοροῦσι γὰρ αἰγὴν γάλακτι χρῆσασθαι τὸ πρῶτον.

Ἀριδείκτος⁵⁹), ἐκ τοῦ δείκω δείξω, δείκτος καὶ ἀριδείκτος.

Ἄδευκῆς, παρὰ τὸ δείκω ἀδεικῆς, καὶ τροπή τοῦ ἰ εἰς υ, ἀδευκῆς.

Ἀμαλδύναι, τὸ ἀφανίσει, παρὰ τὴν ἄμμου⁶⁰) ἀποβολή

imposita multa. Hanc derivationem veram esse, monstrat Homerus, quum dixit Odys. B. 192.

σοὶ δὲ, γέρον. θωὴν ἐπιθήσομεν.

ad quem locum Eustathius p. 1441, 1. θωὴν εἰπὼν ἐνυμολογῶ, τὴν ἐπιτεθειμένην τινὶ ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀδώς ὁ μὴ θωὴν πάσχων. Voce ἀδώς vsus est Euripides Med. 1299.

πίποιθ'· ἐποικτεῖνασα κοιράνοισι χθονός,

ἀδώς αὐτῇ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων.

Et in Bacchis vers. 661.

λέγ', ὡς ἀδώς ἐξ ἐμοῦ πάντως ἔσθ.

LARCHER.

40) τὸ αἰθεῖν] Lege τὸ αἰθεῖν. Nam αἰθεῖν significat cantare eo sensu, quo dixit Plautus in Trinummo Act. II. Scen. II. vers. 10. „haec dies noctesque tibi canto, vt caueas.“ Haec etymologia eo verisimilior est, quod prima in ἀδολοσχεῖν est longa, vt patet ex Aristoph. Nubb. 1480.

ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολοσχία.

Et vers. 1484.

ἀλλ' ὡς τάχιστα ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν τῶν ἀδολοσχῶν.

Eodem sensu usurpavit Menander verbum ἄδω in versu quem adduxit Orion, qui versus sic legendus est:

ὅλη γὰρ ἄδει τὸ κακόν.
ἡ πόλις

Hinc citari possunt fragmenta Menandri. LARCHER.

41) ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων] Haec verba innuunt, Orionem prius mentionem fecisse Eudaeomonis in hac eadem glossa, quae non integra ad nos peruenit. Eudaeomon vero celebris fuit Grammaticus, qui scripsit de Orthographia, vt legitur in Etymologico M. p. 414, 12. et apud Stephanum Byzantinum in Ἀνθολογία. LARCHER.

42) Ἀεῖδῃλον] Lege Ἀεῖδελον. LARCHER.

43) Ἄρατος] Falsus est Orion. Optime Etymol. M. p. 19, 22 et 25. Νικάνδρος. Ea versus Nicandri, qui sunt e Thieriacis vers. 19.

τοῦδε τέρας περίσημον ἐν ἀστράσι ἀπλανὲς οὕτως, οἷα κυνηγετούντες, αἰδέλον ἐστήρικται.

LARCHER.

44) μετὰ ἐπιτάξεως] Legendum μετὰ ἐπιτάσεως. Pau'o inferioris, in Ἀμαρύσειν, est κατ' ἐπίτασιν. Sic dicunt Grammatici, vel μετὰ τοῦ ἐπιτατικού α, vt fere semper in Etymologico M. LARCHER.

45) αἰεῖδῃλον] Lege αἰεῖδελον. LARCHER.

46) δηλοεῖν] Fortassis δηλέειν vel δηλαῖν legendum est. LARCHER.

47) ἀθρό οντίων] Pro hac vitiosa scriptura legendum videtur ἀθρόως ἐστὶ πῖπιν, vel ἀθρόον τι ὄν. Sed potior iudico Etymologi M. p. 56, 32. rationem, quam ex Apollonio attulit. Vid. Apollonii Lexicon Homer. pag. 112. LARCHER. Praece-

cedens ἄλις videtur vel in ἄλις vel in ἄλις mutandum. Vide supra in voc. Ἀλεισον.

48) Plinius tradit Etymol. M. p. 165, 56. Ἀσκληπιδὲς λίγες αὐτὴν παρὰ τὸν αἶξω μέλλοντα εἶναι, ὡς τεῖχος τεῖξω τέχνη, ἀποβολή τοῦ ἰ. Sed vide Brunck. ad Sophocl. Trach. 847. LARCHER.

49) λῆθη] Legendum est λήθη cum iota subscripto. Vid. Etymol. M. p. 57, 51. LARCHER. Hinc emendanda sunt Excerpta p. 612, 40.

50) μαίρισσω] Lege μαίρυσσω. LARCHER.

51) οἰγῇ] Orionis verba praecedentia postulare videntur οἰγῷ.

52) Etymol. M. p. 34, 55. optime notat. omnium nominum in ξ desinentium solum αἶξ habere genitium per γ. Quod si verum est, vt non dubito, αἶξ non potest deduci ab αἴσσω, sed ab ἄγω, αἶγω, αἶγίς, αἶγς, inde genitius αἶγός. Vid. Ierem. Markland de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica pag. 286. ad calcem Supplicum Euripidis LARCHER. Sed in Excerptis ex Orione p. 612, 37. legitur: ἀποβολή τοῦ ὦ, καὶ συναλοιφή, αἶξ. ὁμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

53) Ἄρπη] Vid. van Lennep in Etymologico Linguae Graecae pag. 163. LARCHER.

54) ἀοιδίμος non est vox Graeca, et, si esset, non posset derivari a nomine αοιδῆ. Lege αοιδίμος. Etymolog. M. p. 105, 26. παρὰ τὴν αοιδῆν, αοιδίμος, ὡς τροφή, τροφίμος. LARCHER. Pro παρὰ τὸ αοιδῆν apud Orionem legi debet vel παρὰ τὸ αοιδῆ, vel παρὰ τὴν αοιδῆν.

55) Ἀκαλαρεῖται] Vel legendum est Ἀκαλαρρέειτης, vel Ἀκαλαρρέιταιο. Homer. Il. II. 422.

ἐξ ἀκαλαρρέιταιο βαθυρρόον Ὀϊσεύοιο.

LARCHER.

56) ἀκαλος] Etymol. MS. Biblioth. Regiae post hanc vocem addit: οὕτω φιλόθενος ἐν, τῷ περὶ διπλασιασμοῦ. LARCHER.

57) ἀκτός καὶ ἀκατος] Idem Etymol. MS. ἀκτός, καὶ προσθήκη τοῦ α, ἀκατος. Etymol. M. p. 41, 43. addit: ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκτῆ γίνεται ἀκατος. ἢ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτῆν περιεχομένην, ὡς πορθμῆν (lege πορθμῆαν) λέγομεν, τὴν μὴ πελαγοδομοῦσαν. οὕτω Μεθόδιος. LARCHER.

58) παρὰ τοῦ θῶ] Lege παρὰ τὸ θῶ. Praepositio παρὰ eo sensu semper cum accusativo iungitur apud Orionem et Grammaticos. Supra vidimus παρὰ τὴν αοιδῆν, et παρὰ τὸ ἄρπω, et παρὰ τὴν ἀκὴν. Orionem exscripsit auctor Etymologici M. p. 25, 55. LARCHER.

59) Ἀριδείκτος] Lege Ἀριδείκτος, quae est vox Homérica. LARCHER.

60) Scribendum est ἄμμου, et infra ἄμμος, cum spiritu leni, pro ἄμμου et ἄμμος. Vid. Etymol. M. p. 69, 25. cuius auctor laudat Orionem. LARCHER. Alia verbi ἀμαλδύνειν origo tradita fuit supra.

- ***Άλις**, τὸ ἐπὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ θαψιλὲς καὶ πολὺ. παρὰ δὲ τὸ ἄλις ἔλιθα, καὶ τροπῇ τοῦ α̅ εἰς ἦ, ἤλιθα πολ-
λὴν ἐκ παραλλήλου⁸²).
- ***Άγυρις**, τὸ ἄφροισμα καὶ ἡ ἐκκλησία. παρὰ δὲ τὸ ἀγο-
ρῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητής, καὶ⁸³) θηλυκὸν ὄνομα ἀγο-
ρις⁸⁴), καὶ τροπῇ τοῦ ὅ εἰς ὕ κατ' Αἰολέας, ἄγυρις,
καὶ πανηγυρις.
- ***Άζομαι**, ἐστὶ χάζομαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ χ, ἄζομαι. ὡς
λείβω εἴβω, γαῖα αἶα. οἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦ-
σιν⁸⁵).
- ***Άζω**, τὸ ξηραίνω κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν. τὸ γὰρ ζῶν
καὶ ὕγρον ἐστὶ⁸⁶). ἐνθεν καὶ διερός βροτός⁸⁷), ὁ ζῶν.
καὶ ἀλβας ὁ νεκρὸς εἰρηται⁸⁸).
- ***Άσπασίως**, σπῶ ἐστὶ τὸ ῥῆμα, οὐ καθητικὸν σπῶμαι,
καὶ τοῦ σπῶ παράγωγον σπάζω. ὡς βῶ βάζω. τούτῳ
τῷ σπάζω ἡ α̅ ἐπίτασις ἐπῆλθα, καὶ ἐποίησεν ἀσπάζω
καὶ ἀσπάζομαι. τὸ ἀσπάζεσθαι γὰρ ἐστὶ, τὸ ἄγων ἐπι-
σπᾶσθαι. καὶ κυρίως τοῦτο ἐστὶ τὸ δεξιῦσθαι ἐπι-
σπῶμενον τὴν χεῖρα. ἐνθεν παρ' Ὀμήρῳ⁸⁹), ἡ ῥα καὶ
ἐκ χειρὸς χεῖρα σπᾶσεν Ἀντινόοιο, ἐπὶ τοῦ ἀποστρε-
φόμενου. παρὰ δὲ τὸν ἀσπᾶσω μέλλοντα, ἀσπᾶσις
ὄνομα ῥηματικόν. ὡς θαυμασῶ θαυμασίως.
- ***Άντίον**, παρὰ τὸ ἄντω βαρύτερον ῥῆμα. ἐστὶ δὲ καὶ
ἀντῷ περισπῶμενον. ἀφ' αὐτοῦ τὸ ἀντίσω. καὶ ἀντίον
ἐπὶ ῥῆμα καὶ ἀντίης⁹⁰).
- ***Άλκη**, παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων⁹¹). ἀφ' οὗ ἄλ-
κτηρ. ὡς παρὰ τὸ ἔλκω ὀλκῇ, ὁ σταθμός. καὶ παρὰ
τὸ ἄλκω (ὅθεν καὶ διπλασιασμός ἄλαλκα⁹²)) ἄλκι τὸ
δὲ ἄλκι πεποιθώς. κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς δεχομένη
διχόμηνι⁹³).

***Άηδών**, παρὰ τὸ αἰδῶ, καὶ τροπῇ τῆς αἰ⁹⁴) διφθόγ-
γου εἰς ἦ, ἀηδών.

***Άποσινδμαίνε**⁹⁵). σινύζω ἐστὶ ῥῆμα, οὐ ὄνομα ῥηματι-
κόν σινύδος ἡ λοιδορία⁹⁶). καὶ ὡς παρὰ τὸ ἄζω, ἀζαί-
νω. Σώφρων. ἐγὼ δὲ εἶτον μὲν οὐδὲν ἀζαίνομαι. καὶ
παρὰ τὸ ἄζω ἀζαίνω, καὶ ἰωνικῶς παρ' Ὀμήρῳ⁹⁷)
καταζήνασκε δὲ δαίμων. οὕτω καὶ σινύζω, σινυζαίνω,
καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ ἐνθάσει τοῦ μ, καὶ ζ δια-
τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ⁹⁸), ἐγένετο σινυδαίνω.
ἐρίζω ἐριζαίνω, καὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐριδμαίνω.

***Άμύμων**, παρὰ τὸ μύω, μύσω. μύμων ἄμύμων. ὁ μὴ τε-
ταπεινωμένος, μὴ δὲ ἀνακυκαμμένος⁹⁹). οἱ δὲ παρὰ
τὸν μῶμον. ἄμωμος ἄμώμων, παρὰσύνθετον, καὶ τρο-
πῇ τοῦ ω εἰς ὕ, ἄμύμων τροπῇ δὲ¹⁰⁰) τοῦ ω εἰς ὕ.
ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη¹) χελύνη.

***Άρπυια**, παρὰ τὸ ἄρπω, οὐ παράγωγον ἄρπάζω. οὕτως
Ἡρωδιανός.

***Άθρόως**, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν. ἄθροος δὲ οὐκ
ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου κατὰ στέρησιν τοῦ θρο²). Οὐ γὰρ
πάν ἦεν ὁμός θρόος, οὐδ' ἴα γῆρις³).

***Άνεψιός**, παρὰ τὸ ἀνῆψθαι. ὁ ἀνωθεν συνημμένος εἰς
συγγένειαν.

***Άνγη**, παρὰ τὸ ἄγω ῥῆμα, ἡ διαγόμεθα. σκότος⁴) πα-
ρὰ τὸ σχεθεῖν ἡμᾶς.

***Άμενηρός**, μένος, ἄμενός, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν⁵).

***Άκρέμων**, κρέμω ῥῆμα. ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα κρέμων,
καὶ κρέμονες τὸ πληθυντικόν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ α̅
ἀκρέμων. πλεονάζει δὲ τὸ α̅ ὡς στάχυς ἀσταχυς. ὁ-
τῶς Ἡρωδιανός.

82) Locus ita restituendus est: καὶ τροπῇ τοῦ α̅ εἰς ἦ, ἤλιθα.
"Ἰλιθα πολλῇ, ἐκ παραλλήλου. Haec enim formula legitur apud
Homerum Odys. I. 483. et saepius.

83) Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 585. vbi hunc Orionis
locum laudat, omittit particulam καὶ ante θηλυκόν.

84) Bastius l. I. ἀγορις scribit.

85) οἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσιν] Legendum est ὃν δὲ τι-
μῶσι, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦσιν. Etymol. M. p. 20, 25. ὃν γὰρ
αἰζῶμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦμεν.

86) τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὕγρον ἐστὶ] Sic reperitur etiam in Ety-
mologico M. p. 20, 29. vbi laudatur Orion. LARCHER.

87) Homar. Odys. Z. 201. οὐκ ἐσθ' οὐτος ἄνθρωπος διερός βρο-
τός. LARCHER.

88) Hinc Lucianus Necomant. c. 20. pag. 483. lepide finxit
vocem γελῆς Ἀλβαντιάδης. LARCHER.

89) παρ' Ὀμήρῳ] Odys. B. 321. LARCHER.

90) ἀντίσω ὀρθόν est ex vitiosa pronuntiatione literae ἦ.
Legit ἀρ' οὐ τὸ ἀνῆσαι. καὶ ἀντὴν ἐπὶ ῥῆμα. καὶ ἀντίος. vt
est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

91) παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων] Orion videtur scripsisse
παρὰ τὸ ἄλκω. ὅθεν καὶ ἄλξω ὁ μέλλων.

92) ἄλαλκα] Legendum est ἀλάλκω. LARCHER.

93) ἄλκι τὸ δὲ ἄλκι πεποιθώς. κατὰ μεταπλασμὸν. ὡς δι-
χομήνην διχόμηνι.] Legendum, vt est in Etymologico M. p. 60,
1. ἀλκή, κατὰ μεταπλασμὸν ἀλκι, οἶον ἄλκι πεποιθώς. ὡς
δικομήνην, διχόμηνι. Istud ἀλκι πεποιθώς bis reperitur apud
Homerum, Iliad. E. 299. Z. 158. LARCHER.

94) παρὰ τὸ αἰδῶ, καὶ τροπῇ] Legendum est παρὰ τὸ αἰ-
δῶ αἰδῶν. καὶ τροπῇ. Eadem reperies in Etymologico M. p.
21, 38. sed plenius, sic: καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς εἰ διφθόγγου
εἰς ἦ, ἀηδών. οὕτως Ἀηδών. Etymol. MS. Bibliothecae Re-
giae: Ἀηδών. κατὰ διάλεκτον Αἰολικῶν. LARCHER.

95) Ἀποσινδμαίνε legitur apud Homerum II. Z. 65. LAR-
CHER.

96) σινύδος ἡ λοιδορία] Legendum mihi videtur σινύδος. καὶ
ἀποβολῇ τοῦ σ, κινύδος, λοιδορία. Nam σινύδος non est vox

Graeca, sed solum adhibita ad seruandam etymologiae rationem,
κινύδος vero eo sensu, quem explicat Orion, obuia est apud opti-
mos auctores. LARCHER.

97) παρ' Ὀμήρῳ] Odys. A. 586. LARCHER.

98) ἐνθάσει τοῦ μ, καὶ ζ διατὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ]
Fortasse legendum est ἐνθάσει τοῦ μ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ δ
καὶ ζ. LARCHER.

99) μὴ δὲ ἀνακυκαμμένος] Forsan legendum μηδὲ πεκαμ-
μμένος. LARCHER. Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 586.
scribendum, vt puto, μηδὲ ἀνακυκαμμένος, ab ἀνακαμμένος.
Conf. quae plura ille et Schaeferus ibidem annotarunt.

100) τροπῇ δὲ τοῦ ω εἰς ὕ] Haec, quum sint bis repetita,
delenda sunt. LARCHER. Bastius l. I. τροπῇ δὲ scripsit, cae-
terum nihil mutavit. Koenius ad eundem Gregorii locum verba
Orionis contracta sic exhibet: Ἀμύμων, παρὰ τοῦ ἀμώμων,
τροπῇ τοῦ ω εἰς ὕ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ κ. τ. λ.

1) χελώνη χελύνη.] In multis ὕ pro ὠ vel ὡ solebant efferre
Aeoles. In Hesychio legitur ἄνωθεν pro ἄνωθεν. In Marmore
Comitis de Caylus (Recueil d'Antiquités Tom. II. Tab. LVII.)
vers 24. est ἀνωθεδῶσαι pro ἀποθεδῶσαι. Ibid. vers. 29. ἀ-
νωθεῖα pro ἀποδοῖ. De hac consuetudine Acolensium vide
Hemsterhusium ad Hesych. Tom. I. pag. 556. not. 16. LAR-
CHER. Conf. Koen. l. I.

2) Haec glossa, Ἀθρόως — τοῦ θρο, sic refingenda mihi
videtur: Ἀθρόως, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν. προπαροξυτό-
νως δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου. κατὰ στέρησιν τοῦ α̅, θρόος. Ἀ-
θρόος, accentu in penultima posito, est confertus, densus; ac-
centu vero in antepenultima, sine tumultu praecio, subitus et
demto α̅, tumultus. LARCHER.

3) Οὐ γὰρ — γῆρις] Est versus Homericus Iliad. A. 437. et
sic legendus: Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμός θρόος, οὐδ' ἴα γῆρις.
LARCHER.

4) Inter σκότος et παρὰ, inseri γὰρ debet. Plenius Etymolo-
gici M. auctor p. 652, 31. παρὰ τὸ σχέθειν ἡμᾶς πολλάκις
προϊέναι, ὅ ἐστιν ἐπισχεῖν. LARCHER.

5) τοῦ ῥ] Vel legendum est τοῦ νῆ, vel τῆς νῆ συλλαβῆς.
LARCHER.

Ἀγαθός⁶), τινὰς παρὰ τὸ ἀγῶ τὸ θαυμάσιον, οὐ παρὰ
 γωνίαν εἰς μὴ ἀγῶνι. ὅθεν ἀγαμμι παθητικόν. παρὰ
 δὲ τὸ ἀγῶ ἀγῶν γίνεται ὡς σκεδῶ σκεδάζω· ἀφ' οὗ
 ὄνομα ῥηματικὸν ἀγαστος καὶ ἀποβολὴ τοῦ σ καὶ
 τροπὴ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθός· ὡς ἐπὶ τοῦ κρεμῶ κρε-
 μάσσω κρεμάσθω⁷): οὕτως Ἡρωδιανός. ὁ δὲ Φιλόξε-
 νος Φησὶ συνδεσθαι αὐτὸ παρὰ τὸ ἀγαν καὶ θεός, καὶ
 σκεδᾶσθαι καὶ συγκοπὴ ἀγαθός· ὅθεν οὐ λέγεται ἀγαθό-
 παρος⁸; ἢ μὴ ᾔσθην ὡς δύο ἐπιτάσεις, ἀπὸ τοῦ ἀγαν
 καὶ τῆς συνερπτικῆς παραγωγῆς⁹).
 Ἀσπίς, παρὰ τὸ σπῶ, οὐ παρὰ γωνίαν σπίζω· ἀφ' οὗ
 ὄνομα ῥηματικὸν σπῖ¹⁰) ἦτοι μακρὸν, παρὰ τὸ ἀποσπᾶ-
 σθαι καὶ ἀποτείνεσθαι. τοῦ δὲ σπίζω, ὁ μέλλων σπῖ-
 σω· καὶ ἀποβολὴ τοῦ ω μέγα¹¹) σπῖς, καὶ μετὰ τοῦ
 α ὀσθητικοῦ ἀσπίς· ἦτις τοῦ μακρῶν εἶναι ἀπῆλλα-
 κται¹²). καὶ γὰρ περιφερὴς τῷ σώματι ἐστίν.
 Αἰκέλιος, παρὰ τὸ εἶκω, εἶκος, ὄνομα ῥηματικόν, καὶ
 πλεονασμῷ τοῦ εἰ εἰκέλιος, καὶ μετὰ τῆς α στερήσεως,
 αἰκέλιος, ὁ ἀνόμιμος.
 Ἀπαλός, παρὰ τὴν ἀφῆν¹³) ὁ εὐαφής, οἶον ὁ εἰκων¹⁴·
 τῇ ἀφῇ. κατὰ μετέθεσιν τοῦ φ εἰς π, ἀπαλός.
 Ἀέλλης, παρὰ τὸ εἶλλω, ἡ ἀέλλω, τροπὴ τοῦ σ εἰς δ¹⁵)
 ἀολής, ἀέλλης εἶναι· αὐτὸ κατὰθεν δὲ τῷ σημαίνοντι¹⁶)
 τοῦ ἀέλλης τὸ ἀολλής. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ ἀθροισίς
 καὶ ἡ συστροφὴ· οὕτως Ἡρωδιανός.
 Ἀττική, παρὰ τὴν ἀττήν· παραθαλασσία γὰρ ἐστίν¹⁷)·
 ὡς Κρήτη, Κρητική.

6) Ἀγαθός] Vid. supra ab initio. LARCHER.

7) κρεμάσσω κρεμάσθω] Legendum est κρεμάσω κρεμάσθω
 κρεμάσθω. Vid. Etymol. M. p. 5, 22. LARCHER. Paulo ante
 ἀγαστός malim pro ἀγαστός.

8) Scribe ἀγαθώτερος. Vid. pag. 1.

9) Lege παραγωγῆς. LARCHER.

10) ὄνομα ῥηματικὸν σπῖ] Legendum censo σπιδίς pro σπῖ.
 Nam σπιδίς est verbale a σπίζω, et significat longum, exten-
 sum. Reperitur in pupera Homeri editione Venetus excusa
 Iliad. A. 753.

τώρα γὰρ, οὐν ἐκόμεθα διὰ σπιδίς πεδίοιο.

In aliis vero editionibus legitur δι' ἀσπίδος πεδίοιο. Sed prior
 lectio stabilita est auctoritate Ptolemaei Ascalonitae, Zenodoti,
 Amerlae, et illius, qui Scholia Villosioniana in Iliadem colle-
 git, et ex variis criticis excerpta distrexit, diiudicavit et dispo-
 suit. Vtramque lectionem probabat Alexion. Vide Scholia
 Villosioniana ad Homerum dictum locum. Eustathius pag. 882.
 lin. 54. σπιδίς κατὰ τινὰς διουλλήως, τὸ ἐκτεταμένον, καὶ
 πλατὺ, ὡς ἀπὸ τοῦ σπίζω τὸ ἐκτείνω. LARCHER.

11) τοῦ ω μέγα] Rectius τοῦ ω μεγάλω.

12) ἀσπίς· ἦτις τοῦ μακρῶν εἶναι ἀπῆλλακται] Etymologicon
 MS. Bibliothecae Regiae: γίνεται δὲ τὸ ὄπλον παρὰ τὸ σπίζω,
 ὃ σημαίνει τὸ ἐκτείνω καὶ μῆκνω· ὁ μέλλων σπῖσω, σπῖς,
 καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀσπίς· τὸ μὴ εἰς ἐκτασιν μετακίνο-
 μένον, ἀλλ' εἰς περιφέρειαν κινηκλόμενον. Paulo infra idem
 Etymologicon: ἀπὸ οὖν τοῦ σπῖω σπῖς, σπῖς ῥηματικὸν ὄνο-
 μα· καὶ μετὰ τῆς α στερήσεως ἀσπίς· ἀλλὰ περιφερὴς καὶ οὐ
 μακρά. LARCHER.

13) παρὰ τὴν ἀφῆν· εὐαφής, οἶον ὁ εἰκων τῇ ἀφῇ] Ne-
 mo non sentit, haec vitiosa esse. Lege παρὰ τὴν ἀφῆν
 ἀπαλός, ὁ εὐαφής, οἶον ὁ εἰκων τῇ ἀφῇ. Haec [sic] ex
 Etymologico MS. Biblioth. Regiae, in quo additur: διὸ καὶ δα-
 σίνεται. Idem in Ἀφύξιν· τὸ α πρὸ θαλάσσης φιλονται, πῆλιν
 τοῦ ἀφῆ. LARCHER.

14) τροπὴ τοῦ σ εἰς δ ἀολής] Fortasse legendum est τροπὴ
 τοῦ σ εἰς δ ἀόλης. LARCHER.

15) οὐ κατὰθεν δὲ τῷ σημαίνοντι ἀολλής] non dori-
 vatur ἀολλής secundum significationem nominis ἀέλλης. Sed
 desidero exemplum τοῦ κατὰθεν in hoc sensu usurpati. For-
 tasse legendum: οὐ κατὰ τὸ σημαίνοντι τοῦ ἀέλλης τὸ ἀολ-

Ἀφῆν, παρὰ τὸ ἀφῆν ῥῆμα· τὸ οὕτω ταχέως καὶ ἄμα
 τοῦ ἀφῆσθαι καὶ ῥεῖν¹⁷).

Ἀεῖδω, παρὰ τὸ εἰδῶ, αἰδῶ· τοῦ α κατ' ἐπίτασιν κει-
 μένου.

Ἀτρεὺς, παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβέσθαι, ὡς τρέφω τροφός.
 ὁ μὴ φοβούμενος¹⁸).

Ἀγριώτης¹⁹), ἀγρός, ἀγροίτης, πλεονασμῷ τῷ ι, καὶ
 προσθέσει τοῦ ω. ἀγριώτης.

Ἀγκυός²⁰), Ἡρωδιανός λέγει παρὰ τὸ γαῖω τὸ γαυρῶ²¹)
 ἀγκυρῶν εἶναι, καὶ τροπὴ τοῦ ι εἰς υ ἀγκυός, ὡς καίω
 καύσω, πλεονάζοντος τοῦ α ἐπιτακτικοῦ.

Ἀσκληπιδίς²²), ὁ τὰ ἀγαν σκληρὰ ἥπια ποιῶν, τοῦ α ἐπι-
 τασιν σημαίνοντος.

Ἀλίβας²³), ὁ νεκρός, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ
 ἔχειν. ἔστι παρὰ ἱππώναντι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους.

Ἀμπελος, Ἡρωδιανός Φησὶν ἐν Ἐπιμερισμοῖς ἀνάπηλος,
 παρὰ τὸ ἀναδοῦναι τὸν πηλόν, τοῦτ' ἐστὶ, τὸν οἶνον.
 πηλός δὲ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ κάλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς
 πίνοντας. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀνω πελάζειν, ἀνάπελός τις
 οὔσα.

Ἀμύγδαλα, παρὰ τῷ καλύφει²⁴), τῷ ξυλῶδει καλύμματα
 τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν τῷ ἔξω ἀμυγᾶς²⁵) πολλὰς ἔχειν.

Ἀὐτμή, ᾤω καὶ ἄσω, ὄνομα ἄσμη, καὶ τροπὴ τοῦ σ εἰς
 τ, αὐτμή, πλεονασμῷ τοῦ υ, αὐτμή. Ἡρωδιανός ἐν
 Ἐπιμερισμοῖς.

Ἀμβροσία, παρὰ τὸ μὴ βροτοῖς δεδοσθαι· Οὐ γὰρ οἶνον
 ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰδοῦσα οἶνον, κατ' Ὀμηρον²⁶).

λέξ. LARCHER. Verum ne sic quidem locus sanatus est. Quid
 enim verbis ἀέλλης εἶναι laetiamur?

16) παρὰ τὴν ἀττήν· παραθαλασσία γὰρ ἐστίν] Lege
 cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae, παρὰ τὴν ἀττήν. Ἀττή
 Ἀττική· οὕτως ἐλέγετο τὸ παλαιόν. παραθαλασσία γὰρ ἐστίν.
 Attica dicta fuit Ἀττή, seu peninsula, quia, maxima parte
 mari obversa, fluctibus alloitur. Vide Ptolemaei ad Scylacis Pe-
 ripulum pag. 9. Tom. I. Geographiae vet. scriptorum minorum.
 Dio Chrysostomus Orat. VI. pag. 87. A. et B. τὴν Ἀττικὴν
 — περιεχόμεθα τε ὁλίγου πᾶσαν αὐτὴν ἐπὶ τῆς θαλάττης
 ὅθεν δὴ καὶ τοῖονμα λαβεῖν, οἶον ἀττήν τινα οὔσαν. LARCHER.

17) ἄμα τοῦ ἀφῆσθαι καὶ ῥεῖν] Legendum est ἄμα τῷ
 ἀφῆσθαι καὶ ῥεῖν γινόμενον. Vid. Etymol. M. p. 158, 13.
 et 14. LARCHER.

18) ὡς τρέφω τροφός. ὁ μὴ φοβούμενος] Melius Excerpta ex
 Orione p. 612, 41. ὡς παρὰ τὸ τρέφω τροφεύς· καὶ κατὰ στί-
 ρησιν, Ἀτρεὺς· τούτῃστιν, ἀφοβός.

19) Ἀγριώτης — ἀγριώτης] Bis legendum est Ἀγριώτης.
 Nam in Etymolog. M. p. 12, 40. habes: Ἀγριώτης, ὁ ἀγροί-
 τος· ἐστὶν ἀγρός, ἀγροίτης, ὡς δήμος δημότης· καὶ κατὰ πλεο-
 νασμὸν τοῦ ι ἀγροίτης· οὕτως Ὁρίων· καὶ κατ' ἐπέθεσιν τοῦ
 ω ἀγριώτης. LARCHER.

20) Ἀγκυός] Vid. supra Ἀγανός, et quae ibi annotavimus.
 LARCHER.

21) γαυρῶ] Lege γαυρῶν.

22) Ἀσκληπιδίς] Vid. supra in Ἀσκλη. LARCHER.

23) Vid. supra in v. Ἀζω, Callimachi Fragment. Bentley.
 LXXXVIII. et ibi Bentleyum et Ruhkenium, Vultur hac voce
 Sophocles in Tragoedia incerta apud Eustathium ad Iliad. φ.
 pag. 1237. lin. 21. εἰς ἀλίβαντα καταπεσόντες αὐτὸν, [ἔστι] πο-
 δι κρῶμανον. Conf. Brunck. ad Fragmenta incerta Sophoclis
 Fragment. LXXVIII. LARCHER.

24) κατὰ τῷ καλύφει] Deesse videntur verba τὸ ἐν, ut sit
 παρὰ τὸ ἐν τῷ καλύφει. Nam praepositio παρὰ semper con-
 struitur cum accusativo in hoc sensu. LARCHER.

25) ἀμυγᾶς] Sine dubio corrigendum est ἀμυγᾶς cum Etymo-
 logico M. p. 79, 20. Ἀμυγῇ vero est vellicatio in superficie.
 Amygdalus habet vellicationes in superficie: id quod cernimus in
 cortice, qui instar cutis carpitae et unguitus vellicatae est. LAR-
 CHER.

26) κατ' Ὀμηρον] Locus est Il. E. 341. Nempe ἀμβροσίη
 dicitur cibus deorum, subintellecto nomine ἔδωδ. LARCHER.

Ἀναλογία, ὅθεν τὸ ἀκόλουθον, καὶ κατὰ λόγον, ὅσοι στει-
ρήσεις ἔχει ἡ λέξις· αἵτινες ὁμοῦ οὐσαι κατὰ θεσιν δη-
λοῦναι, ὡς πηρὸς καὶ ἀνάπηρος ὁ πεπερωμένος²⁶). ἔστιν
οὖν ὁ λόγος, ἀλογία, ἀλογία, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς στερεώ-
σεως, καὶ ἄλλη στερήσις, ἀναλογία· τοιοῦτον δὲ ἔστι
καὶ τὸ ἀνάπυστα, τὰ περιβόητα· ἐπλεόνασε δὲ τὸ ν
ἐν τῇ λέξει τῇ ἀναλογίᾳ, ὡς ἐν τῇ ἀναίσχυντος, ἀναϊδή.
Ἀκρεφνές²⁷), οἷον ἀκραιοφανές.
Ἀγγελῆται, κυρίως τὰ δι' ἀγγέλων μελεῖν καὶ λέγειν.
Ἀμυδῖς²⁸), παρὰ τὸ ἄμα ἀμαδῖς²⁹). καὶ τροπῇ τοῦ αἰ
εἰς ὕ, Αἰολικῶς ἀμυδῖς.
Ἀμφωρεὺς³⁰), τὸ δῖον σταμνὴν τὸ ἀμφοτέρωθεν Φε-
ρόμενον· Θεόκριτος ἀμφῶς, νεοτευχές³¹).

Ἀρμά, παρὰ τὸ ἄρμα³²) ῥῆμα.

Ἀλιτήριος, ἀλίτω ἔστι ῥῆμα βαρύνειν καὶ περισπῶμενον,
ὡς αἶρω καὶ ἀρῶ, σῖνα καὶ σινῶ· Ἦτ' ἀνδρας μέγα
σίνεταί, ἡδ' ἐνίνησι³³). Καὶ λούω, λούω· ἐνθεν τό,
Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἐλαυν³⁴). ἀλίτω οὖν καὶ ἀλιτή-
σιω, καὶ ὄνομα ὀρηματικὸν ἀλιτήμων, ὡς Φιλήσω Φιλή-
μων, νοήσω νοήμων, καὶ ἀλιτήμων ἄλιος σκοπός, ὁ
δ' ἀλιτήμων³⁵). οὐ γὰρ τι θεοῖς ἀλίτημος ἔστιν³⁶).
ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλίτω βαρυνόντου ἀλίτης· φάτο γὰρ τίσα-
σθαι ἀλίτην³⁷). καὶ παρόντων ἀλιτήρ, ὡς ἀρότης, ἀ-
ροτήρ. Καλλίμαχος³⁸) ἀρότας κύματος Ἀοίου. ἀλι-
τήρ σωτήρ, σωτήριος³⁹).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βίος, τὸ τόξον, παρὰ τὴν βίαν· διὰ τὰ βίας αὐτῷ δεῖν
καὶ δυνάμει εἰς τὴν ἐντασιν.
Βοιωτία, ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀρης
τῆς Αἰόλου⁴⁰). ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τεχθεὶς ἐξε-
τέχθη⁴¹) ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς βουκόλιον, παρὰ τὰς
βοῦς. εἴρηται Βοιωτὸς καὶ Βοιωτία.
Βασαρίδες⁴²), αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ ἐν βάσαις⁴³) διαγιναι.
ἡ παρὰ τὸ ὑπόδημα, τὸ λεγόμενον βασάρη· ἐν τῇ βά-
σει ἀρήρεται⁴⁴).
Βίος*), εἴρηται παρὰ τὴν βίαν καὶ τὴν ἀνάγκην· οἷον Βητάρμων⁴⁵), ὁ ὀρχηστὴς, παρὰ τὸ βαίνειν μετὰ ἁρμο-
νίας.
Βλαμεαίνων, κατὰ μετὰ θεσιν στοιχείων, οἷον βρέμων

σφοδρὸς ὢν, βρέμων βρέμαίνων· καὶ μεταθέσει τοῦ β
εἰς λ⁴⁶) βλεμεαίνων.
Βράσων⁴⁷), ὁ βραδύς, ὡς ταχύς θάσσων· δύναται δὲ, ὁ
μὴ καθεστὼς ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ.
Βουκόλιον, ἦτοι βουκόνον, παρὰ τὸ⁴⁸) κινεῖν περὶ τὰς
βοῦς, τροπῇ τοῦ κ εἰς λ, ὡς νίτρον λίτρον.
Βότρυς*), οἷον πότρυς, ὁ ποτὶ τραυόμενος καὶ πατούμενος.
Βάνυστος, ὁ τὰς βάνους⁴⁹) ἄπτων· ὁ τὰς καμίνους αὐτῶν,
ἀντὶ τοῦ καίων.
Βραβευταί, κυρίως οἱ τὴν βράβδον ἀπὸ Φοίνικος ἢ τινος ἄλ-

26) πεπερωμένος] Scribe πεπηρωμένος. Conf. infra not. 76.
27) Ἀκρεφνές] Lego Ἀκραιφνές, et vide Etymol. M. p. 47.
28) Ἀμυδῖς. MS. Bibliothecae Regiae: Ἀμυρνῖς σημαίνει τὸ
καθάρων. γίνεται ἐκ τοῦ ἀκραιός καὶ τοῦ φαίνω. τὸ φαί
διφθογγόν, ἐκ τοῦ κραιός. τοῦτο ἐκ τοῦ κερῶ τὸ μινύω,
κινῶ. καὶ ὡς περὶ παρὰ τὸ πῶ παίω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῖ
παίνω, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν πεπαίνω· καὶ παρὰ τὸ περῶ,
τὸ τελειῶ, τὸ περῶν περαίνω· νέον περαίνεις· οὕτω καὶ παρὰ
τὸ κερῶ, κινῶ, κερῶν κεραιός, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ αὐ
ἀκραιός, ὁ μὴ κεραιώμενος κακοῖς, ἀλλ' ἀπλοῖς καὶ ἀποκρίσις
καὶ μετὰ τοῦ φαίνω, ἀκραιοφανής, καὶ συγκοπῇ ἀκραιφνής, ὁ
καθάρων. LARCHER.
28) Ἀμυδῖς] Vide Ἀμυδῖς supra, et ibi notam. LARCHER.
29) Ἀμαδῖς] Scribe ἀμαδῖς.
30) Ἀμφωρεὺς] Scribe Ἀμφορεὺς. STURZ. Pro σταμνὴν le-
gendum videtur σταμνίον. LARCHER.
31) Locus Theocriti est Idyll. I. 28. vbi agitur de cissubio,
quod est genus poculi. Auctor Etymologici M. p. 85. 21. lau-
dat tanquam ex Theocrito Ἀμφορεὺς νεοτευχής, quod non est
Theocriteum. Sed vide Valckenarii Epistolam ad Matth. Rö-
verum pag. XXV. LARCHER.
32) αἶρω] Scribendum est αἶρω, vt paulo post in v. Ἀλιτή-
ριος, et saepius. Scribitur αἶρω in Excerptis p. 612. extr.
33) Ἦτ' ἀνδρας — ἐνίνησι] Sunt Homeri verba Il. 9. 45.
LARCHER.
34) Ἄλλ' ὅτε — ἐλαυν] Haec quoque sunt Homeri Odys.
4. 152. vbi nunc ἐλάειν pro ἐλόν legitur. LARCHER.
35) Ἄλιος σκοπός. ὁ δ' ἀλιτήμων.] Hom. Il. 9. 157. οὐτ'
ἐλαυνόντες οὐτ' ἀλιτήμων. LARCHER.
36) Homerus Odys. 4. 867. οὐ μιν γὰρ τι θεοῖς ἀλιτήριος
ἔστιν. LARCHER.
37) Homerus Il. 9. 158. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτην. Et
Odys. 4. 122. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτας. LARCHER.
38) Καλλίμαχος] Fragm. CCCCXXXVI. LARCHER. Ernestius
ibi p. 573. pro τοῦ ἀλίτω βαρυνόντου edidit τοῦ ἀλίτω βαρυνό-
ντων. Sed prius praefereendum ducō.
39) ἀλιτήρ σωτήρ, σωτήριος] Aliquid deesse videtur, quod
sic ex Etymologico M. p. 89. 24. supplere possis: ἐκ τοῦ ἀλι-
τήρ ἀλιτήριος, γίνεται ἀλιτήριος, ὡς σωτήρ σωτήριος σωτήριος.
LARCHER.

40) Ἀοίης τῆς Αἰόλου] In Etymologico M. p. 184. 14. est
Ἀοίης τῆς Αἰολίδος. Alii tradunt, Boeotum fuisse filium Itoni
et Nymphae Melanippes, et ipsum Itonum fuisse filium Amphi-
ctyonis. Vid. Pausan. lib. IX. init. LARCHER.
41) ἐξετέχθη] Legendum est ἐξετέθη, expositus fuit. LAR-
CHER.
42) Βασαρίδες et deinde βασάρη] Scribendum Βασσαρίδες,
et βασάρη. LARCHER.
43) βάσαι] Legendum βήσσαι. LARCHER.
44) ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται] Legendum videtur ὁ ἐν τῇ βάσει
ἀρήρεται. LARCHER.
45) Βίος κ. τ. λ.] Haec glossa in Excerptis ex Orione p. 613,
2. ita exhibetur: Βίος, παρὰ τὸ μετὰ βίας βιοῦν. ὅθεν Ὀμη-
ρος (Iliad. 2. 138.) θεοὶ βία ζῶντες.
46) μεταθέσει τοῦ β εἰς λ] Addi debet: καὶ πλεονασμῷ τοῦ
β. LARCHER.
47) Βράσων] Legendum est Βράσων, qui est comparativus
Ionicus pro βραδύνων. Alii volunt, esse participium verbi βράσ-
ω (pro βράζω), ferreo, aestivo, velut aqua ad ignem. Opti-
me Etymol. M. p. 192. 57. ὅθεν ὁ Ποιητής, εἰδὼς ἀμφοτέρων
σημαντικὴν τὴν λέξιν, ἐπιφέρει, διασπαρὼν καὶ λέγων, τὸ ἀμφι-
βολόν· βράσων τε νόος, λεπτή δὲ τε μήτις, Ἰλιάδος K. (vers.
226.) ἀντὶ τοῦ βραδύτερος, ἐλασσων· ἡ παρασπόμενος καὶ ἀνα-
ταστατων, ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ· αὐ σταδέρους, ἢ ἀγαντος. LAR-
CHER.
48) τὸ κινεῖν, ministrare, famulari, visitatum in compositio-
nibus, vt ἐγκινεῖν, διακινεῖν. Haec vox exponitur ab auctore
Etymologici M. in Βουκόλος p. 189. 12. per ἐνεργεῖν καὶ διατρέ-
βειν, et κινῆσαι ab Hesychio, per διακινῶντες. Sed auctor li-
bri, περὶ διαφορὰς τῶν βουκολικῶν, dicit esse ἀπὸ τοῦ τῶν βοῶν
κατεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλον εἰς ἀμετάβο-
λόν. LARCHER.
49) Βάνους κ. τ. λ.] Vide Excerpta p. 613. 3.
48) βάνους] Legendum est βάνους. Βάνους idem est quod
καμίνους, fornax. LARCHER.
49) Vid. Homer. Odys. 9. 250. Conf. vers. 263. et Schol.
ad vers. 250. LARCHER.

λου διδόντες σύμβολον τῆς νίκης. βαδύνονται τινες ὄντες· καὶ πλεονασμῶ τοῦ κατ' ἀρχὴν β, ὡς παρ' Αἰολαῦσι τὸ βέδον βρόδον⁵⁰) λέγεται. Βυσσοδομεῖν, παρὰ τὸ δομεῖν αὐτὰ⁵¹) καὶ κατασκευάζειν ἐν βάθει. Βία, πλεονασμῶ τοῦ β. ἵς γὰρ ἵνα καὶ βία· ἵς δὲ ἡ δύναμις· παρὰ τὸ ὀρμῆν⁵²). Βαλβίς, πλεονασμῶ τοῦ β, βηλός δὲ βαθμός, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ βῆναι. βῆσω, βηλός, βηλός, ὡς ψῆφος ψηφίς. τροπή τοῦ ἡ εἰς α, καὶ πλεονασμῶ τοῦ β, βαλβίς. 10 Βάσκανος, ὁ τοὺς Φαέσι καίνων, οἷον Φονεύων. ἀγκος, πλεονασμῶ τοῦ π, βάζω βάξω βάχος καὶ βάκχος, ὡς παρὰ τὴν ἰαχὴν ἰαχος· καὶ ἰ⁵³). Βάκχος⁵⁴)· οἱ γὰρ μεθύοντες πλέον τῇ φωνῇ χρῶνται· ὡς εἴρηται θαρσαλέα παραγρητῆρι φωνῇ γίνεσθαι μείζων. Βάπτω⁵⁵), βλάβω, βλάπτω⁵⁶), ἐκείσθη τοῦ τ καὶ τροπή τοῦ β εἰς π, βλάπτω. Βλάξ⁵⁷), συγκοπή, καὶ μετάθεσις τοῦ μ εἰς β μαλακός καὶ παρώνυμον μάλαξ καὶ βλάξ. οὐ γὰρ ἐδύνατο τὸ μω προτάττεσθαι τοῦ λ. Βουβών, ἐπὶ τοῦ συμβαίνοντος οἰδήματος, παρὰ τὸ ἄγαν βαίνειν⁵⁸) εἰς ὕψος· βῶ οὖν βῶν, καὶ ἐπιτατικῷ⁵⁹) μορίου τοῦ βου βουβών, ὡς βούκαις, βουγάτος, βούλιμος. Βροτός, παρὰ τὸ μείρω μορτός εἴρηται ὁ ἄνθρωπος. Καλ- 15 λίμαχος⁶⁰)· ἀδείμαμεν ἀστία μορτοί. μείρω δὲ τὸ με-

ρίζω. Ὁμηρος⁶¹)· καὶ ἡμισυ μείρω τιμῆς. μορτός οὖν, ὃ μεμείρισται ἢ εἰμαρμένῃ⁶²). καὶ ὑπερβάσει τοῦ ρ καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, βροτός· οὐ γὰρ ἐδύνατο τὸ μη⁶³) προτάττεσθαι τοῦ ρ. κατὰ σύλληψιν. ὡς καὶ ἐν τῷ μεσημβρίᾳ· μεσημέρια γὰρ ἐστίν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἑπιμαρτισμοῖς. ἡ παρὰ τὸν μόρον τῆς κακοπά- 20 θείαν· ἡ παρὰ τὸν βρότον⁶⁴) τὸν Φόον. Βρέγμα, κυρίως ἐπὶ τῶν νηπίων, παρὰ τὸ ὑγρόν εἶναι καὶ ἀκαλὸν τὸ μέρος. οὕτως Σαυρανός ἐν ταῖς⁶⁵) Ἑτυμολογίαις τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου. Βόστρυχοι, οἷον βότρυχοι· σχήματι βότρυος ἀποκακράμε- 25 νοι⁶⁶). Βολβός, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀπὸ τῆς βολβοῦ ἐμφερείας τῆς πρὸς τὸ ἔξω⁶⁷). Βλίφαρα, ὅτι τὸ βλέπειν ἐστὶ Φάρη. ἡ παρὰ τὸ αἶρεσθαι αὐτὰ ἐν τῷ βλέπειν. Βραχίονες, οἷον βραχυκίονες⁶⁸)· βραχυτέρας γὰρ τοῦ λοι- 30 ποῦ μέρους τῶν χειρῶν τοῦ πήχους. Βρεγμός, παρὰ τὸ βρέχω βρέξω βρεγμός· ὡς παρὰ τὸ ἔχω ἔξω ἔχμος καὶ συνεγμός⁶⁹). Βραδύς, παρὰ τὸ βάρος βαρύς· ὑπέρβασις⁷⁰) τοῦ ρ, καὶ πλεονασμῶ τοῦ δ, βραδύς. Βάτραχος, παρὰ τὸ βοην τραχεῖαν ἔχειν. βοάτραχος, καὶ 35 βάτραχος. Βινεῖν, ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν ταύτης συνουσίας, ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βύειν ἀ- 40 δῶκασιν τὴν λέξιν· καὶ τροπῇ τοῦ ὕ εἰς ἰ⁷¹).

50) παρ' Αἰολαῦσι τὸ βέδον βρόδον λέγεται· Sic apud Sapph. οἱ γὰρ πιδέχουσιν βρόδον τῶν ἐκ Πιερίας.

Eadem dixit:

βροδινὰν δὲ Ἀφροδίταν.

Aeolice spiritus asper exprimi solebat per B. Eustathius in Homer. p. 222, 3. προστιθέσθαι οἱ Αἰολεῖς τὸ βῆτα τῷ ρ, ἥτις ἡ ἐφεξῆς συλλαβὴ ἔχει ἢ τὸ π, οἷον βῆκος βῆκος· ἢ τὸ δ, οἷον βῆδον βῆδον· ἢ τὸ ζ, οἷον βῆζα βῆζα· ἢ τὸ τ, οἷον βῆτηρ βῆτηρ ὁ γαλινός. Vide Orionem in v. Πύμπε, et Gregorium de Dialectis p. 270. ibique Koen. (p. 572. edit. Schaefer. vbi vid. Baist. p. 573 seqq.) LARCHER.

51) παρὰ τὸ δομεῖν αὐτὰ· Istud αὐτὸ aliquid deesse luce clarius probat, quod sarcire poteris ope Etymologici MS. Biblioth. Regiae: Βυσσοδομεῖν· τὸ κατὰ βάθος τῆς διανοίας φροντίζειν, καὶ βυτλῆσθαι. παρὰ τὸ δομεῖν αὐτὰ καὶ κατασκευάζειν ἐν βάθει. LARCHER.

52) ἵς γὰρ ἵνα καὶ βία· ἵς δὲ ἡ δύναμις παρὰ τὸ ὀρμῆν· Etenim ope Etymologici MS. Biblioth. Regiae: ἵς γὰρ ἵα καὶ βία· ἵς καὶ ἡ δύναμις π. τ. ὁ. LARCHER.

53) Haec glossa, Βάσκανος, et sequens, Βάκχος, mire turbatae et corruptae, sic corrigendae sunt: Βάσκανος, ὁ τοῖς Φαέσι καίνων, οἷον Φονεύων. Βάκχος, πλεονασμῶ τοῦ π. βάζω βάξω βάχος, καὶ βάκχος· ὡς παρὰ τὴν ἰαχὴν ἰαχος καὶ ἰαχος· οἱ γὰρ μεθύοντες κ. τ. λ. Vide notam sequentem. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Βάσκανος, οἷον φάσκανος, τροπή τοῦ φ εἰς β, παρὰ τὸ φάσκανός τις ὢν, ὁ τοῖς Φαέσι καίνων, οἷον Φονεύων. LARCHER. In Etymologico M. p. 172, 26. legitur φάσκανος τις ὢν, sed in Etymol. Gud. p. 105, 29. vbi editum est παρὰ τὸ φάσκανός τις ὢν, iidem φάσκανός τις vix datur auctor scripsisse.

54) Βάκχος, ex iis quae modo diximus, hoc loco delendum est, et sequentia ita legenda: οἱ γὰρ μεθύοντες πλέον τῇ φωνῇ χρῶνται, ὡς εἴρηται.

θαρσαλέα δὲ παρὰ κρηττέρα φωνὰ γίνεσθαι.

μελίζων. Versus summi sunt ex Pindari Nem. IX. 117. sed μελίζων interpretationi nominis θαρσαλέα inseruit LARCHER.

55) Βάπτω· Scribe Βλάπτω. LARCHER.

56) βλάβω, βλάπτω· Hoc βλάπτω delendum est.

ETYMOLOG. T. III.

57) Βλάξ κ. τ. λ.] Transpositae in hac glossa voces ita sunt ordini reddendae: Βλάξ, μαλακός, καὶ παρώνυμον μάλαξ. συγκοπή καὶ μετάθεσις τοῦ μ εἰς β βλάξ. οἱ γὰρ ἐδύνατο κ. τ. λ. LARCHER. Conf. Excerpta ex Orione p. 613, 4.

58) βαίνειν· Fortasse scribendum est βαίναν. LARCHER.

59) καὶ ἐπιτατικῷ μορίου· Legendum καὶ μετὰ ἐπιτατικῷ μορίου, vel cum Etymologico M. p. 188, 52. καὶ ἀνθίστοι τοῦ ἐπιτατικῷ μορίου. LARCHER.

60) Vid. Fragmentum Callimachi CCLXXI, vbi Bentileius ex Ammonio ad Aristot. περὶ ἐρμηνείας p. 27. edidit ἄσται. LARCHER. Ernesti ibidem laudat Orionis verba, et ἀστία negat spem debere, praeterea παρὰ τοῦ μείρω legit, et articulum ὁ ante nomen ἀνθρώπου omittit.

61) Ὁμηρος· Locus est Iliad. I. 612. LARCHER.

62) εἰμαρμένη edidi pro εἰμαρμένη.

63) τὸ μη· Sine dubio legendum est τὸ μ, sive τὸ μν. Nam litera μ non potest collocari ante literam ρ. LARCHER.

64) παρὰ τὸν βρότον τὸν φόνον· Optime. Nam βροτός, accentu in vltima posito, homo, mortalis; βρότος vero παροξύνων, est sanies, crur. LARCHER.

65) ταῖς — ἀνθρώπων· In Codice erat τοῖς et ἀνθρώπων.

66) ἀποκακράμενοι· Legendum omnino est ἀποκακράμενοι. LARCHER.

67) ἐμφερείας τῆς πρὸς τὸ ἔξω· Lege ἐμφερείας πρὸς τὸν ἐκ γῆς. Vid. Etymol. M. p. 185, 20. LARCHER.

68) Βραχίονες, οἷον βραχυκίονες· Etymol. MS. Biblioth. Regiae: Βραχίων· ἐκ τοῦ βραχός καὶ τοῦ κίων. Ὁ παρών· τὰ διὰ τοῦ κίων βαρύνοντα, τρέποντα τὸ ὦ εἰς τὸ ἐπὶ γενικῆς, εἴτα κοινὰ εἴτε μὴ, ἀποστρέφονται τὸ ὦ καὶ τὴν εἰς διφθογγὴν βραχίων ἐκ τοῦ βραχὲ καὶ τοῦ κίων τὸ πορεύομαι, βραχυκίων, καὶ συγκοπή βραχίων. LARCHER. In glossa praecedente rursus αἰρεσθαι pro αἰρεσθαι edidi.

69) συνεγμός· Malim συνογμός. LARCHER.

70) ὑπερβάσεις· Sequens πλεονασμῶ postulat ὑπερβάσεις. Sed talem diligentiam in Orione ne quaeratis.

71) In hac glossa primo scribendum mihi videtur τῆς συνουσίας. Deinde emendo παρὰ τὸ βύνειν. Nam τροπή τοῦ ὕ εἰς ἰ esset βύνειν, non βινεῖν. Accedit auctoritas Etymologici MS. Biblioth. Reg. in quo sic legitur: Βινεῖν. Ἀλεξίων φησὶν ὅτι

C

Βορέας, ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἤχον⁷²⁾ τὸν γινόμενον κατὰ τὴν πνοὴν τὸ ὄνομα γέγονε.
 Βροντή, παρὰ τὸ βρομῶ βρόμος· κυρίως δὲ ἐπὶ πυρός⁷³⁾. ἐνθεν καὶ βρόμαος.
 Βλαστός, κατὰ συγγένειαν τοῦ β̄ πρὸ τοῦ μ̄· ἐν τῷ μεταλαμβάνεσθαι εἰς ἄλλα πολλὰ· παρὰ τὸ βλωσκεῖν ἐν τῷ αὔξασθαι, ὃ ἐστὶ μολίσκειν⁷⁴⁾.
 Βρέφος, παρὰ τὸ Φέρβω Φέρβος· καὶ μεταδίδεται τῶν δύο συμφώνων, βρέφος· τὸ δεόμενον Φορβῆς⁷⁵⁾.
 Βράγχος⁷⁶⁾, παρὰ τὴν μίμησιν τῆς γινόμενης αὐτῷ τραχύτητος ἐν τῇ φωνῇ· ἀφ' οὗ καὶ βρόγχος λέγεται, δι' οὗ ἀναφέρεται ἡ φωνή.
 Βῶλος, παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω· οἱ γὰρ βῶλοι τῶν κερπῶν τὰς ἀναδόσεις ποιοῦνται.
 Βλωθρή, ὡς παρὰ τὸ λάμπω λαμπρός, καὶ παρὰ τὸ βλω, παραγωγὸν τὸ βλωθῶ· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν βλωθρός, θηλυκὸν βλωθρή, ἡ ἀνδραμοῦσα καὶ ἠΰξασμένη⁷⁶⁾· ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς ὕψος· ἡ παρὰ τὸ μέλω βλωθρή⁷⁷⁾.
 Βλωμός, παρὰ τὸ βρῶ τὸ ἐσθίω· καὶ μεταδίδεται τοῦ β̄ εἰς λ̄ βλωμός· ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βάλλω εἰς στόμα.²⁰
 Βλάπτω⁷⁸⁾, βρῶ ἐστὶ ῥῆμα ὁμοίως δηλοῦν τὸ ἐσθίω· καὶ μεταδίδεται τοῦ ρ̄ εἰς λ̄, βλάπτω.
 Βρώμη, παρὰ τὸ⁷⁹⁾ βρώσω μέλλοντα.
 Βδέλλα, Ἀττικοὶ βλάττειν⁸⁰⁾ λέγουσι τὸ ἀμέλγειν. ἀπὸ

οἱ κομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν τοῦ ζῆν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. ἡ ἐπειδὴ καὶ βύνειν λέγεται διὰ τοῦ β̄. Scholiae Aristophanis ad Rann. vers. 752. ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν τὸ (legendum τοῦ) σινουσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βύνειν (lege βύνειν) δεικνύουσιν. Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 179, 47. ὡς ἐν ὑποθέσει Ἀριστοφάνους· ὅτι οἱ κομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. Procul dubio enim legendum est ὡς ἐν Ἰπποκράτει Ἀριστοφάνους· ὅτι οἱ κομίζοντες κ. τ. λ. Nullius assis sunt, quae ad hunc locum scripsit eruditissimus Sylburgius. LARCHER.

72) παρὰ τὸ ἤχον] Legendum est παρὰ τὸν ἤχον.
 73) Βροντή — κυρίως δὲ ἐπὶ πυρός] Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: Βροντή, ὡς οὐσα βαρυνόμενη τὴν φωνήν· ἡ παρὰ τὸ βρομός, ὃ σημαίνει τὸν τοῦ πυρός ἤχον, γίνεται βρομή καὶ βρονμή· καὶ τροπή τοῦ μ̄ εἰς τ̄ βροντή· παρὰ τὸ φῶν ἡχέσθαι. LARCHER.

74) παρὰ τὸ βλωσκεῖν ἐν τῷ αὔξασθαι, ὃ ἐστὶ μολίσκειν] Orion dicere non vult, αὔξασθαι easdem quod moliscere, sed βλωσκεῖν idem significare quod moliscere. LARCHER.

75) τὸ δεόμενον φορβῆς] In Excerptis p. 613, 10. est: τὸ δεόμενον. τούτῳ τροφῆς. Legi igitur debet: τὸ δεόμενον φορβῆς. τούτῳ τροφῆς.

76) Βράγχος] Hinc corrigendum Etymologicum M. p. 170, 12. in voce Βρέβρος, pro qua legendum est Βράγχος. LARCHER.

77) ἠΰξασμένη] Scribe ἠΰξασμένη. Conf. supra not. 26.

78) παρὰ τὸ μέλω βλωθρή] Fortasse pro βλωθρή legi debet οἶον μολίσθη, ut est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Nam τροπή τοῦ μ̄ εἰς β̄, et τοῦ β̄ εἰς ω̄, et συγκοπή, fit βλωθρή. Conf. infra Βλώσκω. LARCHER.

79) Βλάπτω] Vide omnino Etymol. M. p. 181, 13. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Βλάπτω· παρὰ τὸ βρῶ· ἄπτω τὸ ἐσθίω· καὶ μεταδίδεται τοῦ ἀμετάβολου εἰς ἀμετάβολον, βλάπτω, κατὰ παραγωγὴν· ἀντὶ τοῦ θείρω· ἀπὸ μεταφοράς τῶν ἐσθιόντων, καὶ μηκέτι γινόμενων· ἡ μηκέτι γινῶν ὄντων. LARCHER.

80) παρὰ τὸ βρώσω μέλλοντα] Lege παρὰ τὸν βρώσω μέλλοντα. LARCHER.

81) βλάττειν] Ita scriptum est errore librarii. Legendum βδέλλειν. Moeris Attic. pag. 95. Βδέλλειν, Ἀττικῶς ἀμέλγειν, ἑλληνικῶς. vbi vide Piersonum. Conf. Etymolog. M. in verbo Βδέλλω p. 174, 26. LARCHER.

82) Βησαντίνος] Legendum est Βάσαι, vel potius Βάσαι. LARCHER.

83) Βησαντίνος] Helladius, ex vrbe Besantino, vixit Licinii et Maximiani temporibus, et scripsit iambico carmine. Excerpta

δὲ τοῦ βδέλλω βδέλλα. τοῖς ἀμέλγουσι ὀικον ἡ βδέλλα ἐν τῷ σπᾶν τοῦ αἵματος.

Βάσαι⁸¹⁾, ἐφ' ὃ ἐστὶ βήναι.

Βρενθύεται, θρύπτεται· Βησαντίνος⁸²⁾ ἐν τῷ παρὶ Χρηστομαθείας Φησί, ὅτι Βρενθεύειν⁸³⁾ ἐστὶ μῦρον, καὶ οὕτω λέγει ἐν τοῖς λάμβοις τοὺς ἀλαζόνας καὶ τρυφερούς μύρῳ χράσθαι⁸⁴⁾ ἀκολουθεῖν· ἀπὸ τοῦ δηλαδὴ τοὺς θρυπτομένους ἐπὶ παντὶ⁸⁵⁾.

Βέλτερος, οὐκ ἀπὸ τοῦ βάλλω, ἀλλ' ὅπως ἀπὸ τοῦ βέλ-
 λω· ὅθεν βέλος καὶ βολή, ὡς τρέπω τροπή, ὄνομα ῥηματικόν⁸⁶⁾· ἐτέρῳ τύπῳ τῶν εἰς ὦν, βελτίων, καὶ υπερθετικὸν βέλτιστος.

Βόθυνος, βάθυνός τις ὦν⁸⁷⁾.

Βρόχος, ὁ περιτιθέμενος τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρόχον⁸⁸⁾ εἴρηται, ὃν καὶ Φάραγγα⁸⁹⁾ καλοῦσι. καὶ ἡ μὲν συνηθία βρόγγχον καλεῖ· οἱ δὲ Ἀττικοὶ⁹⁰⁾ βράγγχον· ἐνθεν τὸ βράγγχος⁹¹⁾ τὸ πάθος.

Βαμβαίνω, παρὰ τὸ βαίνω· οἱ γὰρ κατάσχατοι ὑπὸ Φέ-
 βου οὐχ⁹²⁾ οἶον τε εἶναι ἐδραῖοι ταῖς βάσσιν ἀμφοτέραις ὡς ὑπὸ Ὀμήρου⁹³⁾ παραδέδοται ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. ἀπὸ μεταφοράς οὖν τῶν ποδῶν εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐδραίων τὴν φωνὴν ἔχειν μὴ δυναμένων. βαίνω βαβαίνω καὶ βαμβαίνω⁹⁴⁾. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ παρὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

ex illius Χρηστομαθείων libris quatuor leguntur apud Photium Cod. CCLXXIX. pag. 1577. et sequi. De verbo βρενθεύεται sic Helladius: "Οτι χλειθὴ μὲν, ἡ τρυφή, καὶ βρενθύεται δὲ, σημαίνει μὲν τὸ ἀλαζονεύεσθαι· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον, ὃ ἐστὶ μῦρον· οἱ γὰρ ἀλαζονεύμενοι καὶ βρενθιόμενοι μύρῳ γρησθαι εἰώθεισαν. Sic Helladius apud Photium, a Meursio ex MS. restitutus. Vid. Meursii Opera, Tomo VI. p. 309. [In ea editione Helladii, quae post Meursii mortem separatim Ultraieci 1686. 4. prodit, emendatio ista, quam Larcherus secutus est, proposita legitur p. 53. STVRZ.] De verbo βρενθεύεται copiose et accurate agit ὁ πάντῃ Hemsterhusius ad Lucianum Tom. I. p. 368 et 369. LARCHER.

83) Βρενθεύειν] In Etymologico M. p. 193, 41. scribitur Βρένθιον, sed ibidem lin. 50. per ε̄ effertur, Βρένθιον, ut apud Helladium. LARCHER.

84) χράσθαι] Lege χρίσθαι ex Helladio, vel χρίσθαι, si mavis. ex Etymologico M. p. 193, 51. LARCHER.

85) ἐπὶ παντί] Deest aliquid apud Orionem, quod supplere potes ex Etymol. M. p. 193, 53. τὸ ἀπαξιαπλῶς βρενθιόμενος λέγουσιν. LARCHER. Ita vero etiam praecedentia verba, ἀπὸ τοῦ, ex eodem Etymol. M. p. 193, 52. mutanda sunt in ἀπὸ τοῦτον.

86) ὄνομα ῥηματικόν· ἐτέρῳ τύπῳ τῶν εἰς ὦν, βελτίων] Legendum omnino est: ὄνομα ῥηματικόν βέλτος· καὶ τὸ συγκριτικόν βέλτερος. ἐκ δὲ τοῦ βέλτος γίνεται ἐτέρῳ τύπῳ τῶν συγκριτικῶν εἰς ὦν βελτίων. Vid. Etymolog. M. in voc. Βέλτερος p. 177, 9. et Βελτίων p. 177, 20. LARCHER.

87) Vid. Etymolog. M. in voc. Βόθυνος p. 185, 17. LARCHER.

88) Βρόχος, ὁ περιτιθέμενος τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρόχον] Forsan melius esset Βρόχος (laqueus) ὁ περιτιθέμενος τῷ βρόγγχῳ, ἡ γωνία τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρόγγχον. LARCHER.

89) φάραγγα] Legendum est φάραγγα. Nam φάραγγε est val-
 lis, φάριγγε vero est guttur. LARCHER.

90) οἱ δὲ Ἀττικοὶ] In Etymologico M. p. 196, 29. in voc. Βρόγγχος legitur οἱ δὲ ἀρχαῖοι. LARCHER.

91) τὸ βράγγχος est rauceo, sed etiam ὁ βράγγχος. Sic Aristot. Problem. Sect. I. p. 679. Α. ὥστε οφθαλμῶν ἐξαίς ἀ-
 λίσκονται· οἱ δὲ φλεγματώδεις, βράγγχος. LARCHER.

92) οὐχ οἶον τε] Legendum est οὐχ οἶοι τε. LARCHER.

93) Homeri locus est Iliad. N. 281. LARCHER.

94) καὶ βαμβαίνω] Legendum videtur, ut in Etymologico M. p. 170, 36. est, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ̄, βαμβαίνω. LARCHER.

Βάζειν, βοῶ πρώτοτυπον· συγκοπῇ βῶ, παράγωγον βάζω, ὡς Φῶ Φάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ. Φρίζω. τὸ⁹⁵) δὲ βάζω ὁ μέλλων βάζω, καὶ ἔννομα βαξίς.
Βάβαξ, ὁ λαός⁹⁶). Ἀρχιλοχός⁹⁷) κατ' οἶκον ἐστρωφάτο δυσμενῆς βάβαξ. ἐκ τοῦ βάζω βάζω⁹⁸), βάξ ἐννομα, διπλασιασμῷ βάβαξ.
Βάθρον, παρὰ τὸ βῶ βῆμι καὶ βίβημι. ἐνθεν τὸ⁹⁹), ἥτε μακρὰ βιβιάς. βάθρον τι γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ τροπῇ τοῦ τ' εἰς θ' δι' αὐφώνιαν βάθρον.
Βλώσκω, μολῶ ἐστίν, ἀφ' οὗ μολίσκω, καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς β, καὶ συγκοπῇ, βλώσκω.
Βρώμα, ἀπὸ τοῦ βρῶ, ὁ μέλλων βρώσω. βρώμα, βρωτός καὶ ἄβρωτος¹⁰⁰), ἡ βρωσίς.
Βορά, παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, οὗ μέλλων βώσω¹), ἀφ' οὗ βορός καὶ βορά, καὶ βοτήρ.
Βολβός, ἐπὶ τοῦ ἐσθιομένου, ἀπὸ τοῦ βίβ' ἀναβάλλεσθαι²).

Βρόγχος, παρὰ τὸ βρέχω βρόγχος, πλεονασμῷ τοῦ γ. δύγρος γάρ ὁ τόπος.

Βουλῇ, βέλυ, βολῇ, πλεονασμῷ τοῦ υ, βουλή. ἐπιβουλῇ³) γάρ ψυχῆς ἐστίν.

Βάζω, ἐκ μεταθέσεως τοῦ φ εἰς β, ὡς Φενίκη⁴) Βαρενίκη, κυφὸν κυβόν, ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ π ὑβὸν ἄροτρον. Φῶ οὖν ἐστὶ λέγω. οὗ παράγωγον Φάζω, ὁ μέλλων⁵) Φάσκω δύναται. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὴν βοήθῃ εἶναι βάζω, βοή βοάζω, καὶ συγκοπῇ βάζω.

Βάδεια⁶), πλεονασμῷ τοῦ β. ἄδεια γάρ ἐστὶ κυρίως ἐπὶ τῶν ἐγκοιτίαν.

Βαῦνοι, οἱ κέμιοι, παρὰ τὸ αὖω αὔνο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β βαῦνοι.

Βυθός, παρὰ τὸ βάθος, ἡ παρὰ τὸ βύζω, βυτός⁷) καὶ βυθός.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Γ.

Γέφυρα, ὅλον γῆ δφ' ὑγρῷ κειμένη, ὅλον γῆφερά τις⁸) οὕσα.

Γνόφος, ὁ κενὸς φάους ἀήρ⁹). κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς π, κανοφάος τις ὦν· τινὲς δὲ οὕτω· νέφος, νόφος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνόφος.

Γνύξ, γόνυξ ἐστίν¹⁰). ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ γόνυ· ἐνθεν ἰγνία¹¹), ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα¹²).

Γλωχίν, ἡ γωνία, παρὰ τὸ γλύφαι, τὸ κοιλάναι.

Γνώστις¹³), ὁ ἀδελφός· παρὰ τὸ μέλλον τῶν ἄλλων γινώσκεσθαι· ἡ ἕμα τινὶ γεγεννημένος.

Γυμνάτια, οἱ τόποι ὅπου ἐγυμνάζοντο· ἀπὸ γυμνοὶ ἡγανίζοντο· ὥστε ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν.

Γουνοὺς ἀλωής¹⁴), ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἀπὸ τῶν¹⁵) ἐν σώματι γονάτων· ἃ ἐξέχει καὶ ἐστὶ γόνατα· ὅλον κόνατα,

95) τὸ δὲ βάζω] Vix dubito, quin τοῦ δὲ βάζω legendum sit.

96) ὁ λαός] Legendum est ὁ λαός. LARCHER. Eodem modo correxit Bast. ad Gregor. de Dialectis p. 272. edit. Schaefer. Sed Ruhnkenius in Auctario Emendat. Hesych. ad Tom. I. p. 670. statim scripsit ὁ λαός in hoc, quem attulit, Orionis loco, ne mentionem quidem faciens scripturae vitiosae.

97) Ἀρχιλοχός· κατ' οἶκον ἐστρωφάτο δυσμενῆς βάβαξ] Aristophani tribuitur hic versus ab auctore Etymologici Magni p. 167, 51. qui sic eum legit: κατ' οἶκον ἐστρωφάτο μισητός. LARCHER. Bastius l. l. affert e Codice Orionis ἐστρωφάτο, sed in ἐστρωφάτο mutandum putat. Ruhnkenius vero l. l. non minus quam Larcherus in Codice reperit ἐστρωφάτο, et lectionem in Etymol. M., quam mendosissimam iudicat, ex Orione corrigi iubet, atque adeo Archilocho, non Aristophani, versum tribui.

98) βάζω βάζω] Legendum est βάζω βάζω. LARCHER. Ita etiam Bastius l. l. corrigit, Ruhnkenius autem, rursus scripturam corruptam ne memorans quidem, recte dedit βάζω βάζω.

99) ἥτε μακρὰ βιβιάς] Sunt verba Homeri Iliad. H. 213. LARCHER. Paulo post scribendum est βάτρον τι γίνεται, quod sequentia declarant.

100) βρωτός καὶ ἄβρωτος] Legendum est βρωτός καὶ ἄβρωτος, per ω μέγα. LARCHER.

1) οὗ μέλλων βώσω] Rectius οὗ ὁ μέλλων, vel simpliciter ὁ μέλλων, sine genituo. Isti βώσω, quod etiam Etymol. Gud. p. 111, 47. habet, praefendum videtur βώσω, quod in Etymologico M. p. 186, 5. legitur.

2) Post ἀναβάλλεσθαι Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae addit: οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Σμυρναίῳ. LARCHER.

3) ἐπιβουλῇ] Legendum est ἐπιβολῇ. Nam βουλή est οἰστοίχος εἰς γνώμη φερά, ἡ ἐπιβολῇ τῆς ψυχῆς, ut dicit auctor Etymologici Magni p. 189, 32. LARCHER. Ex eodem debebat Larcherus etiam praecedens βέλω in βέλλω mutare. Sed fortasse rectius legas βάλλω, quod est in Excerptis p. 613, 11. quae ἐπιβολῇ quoque habent.

4) Φενίκη] Legendum est Φορενίκη. Nam φ in β mutando fit Βορενίκη. LARCHER. Paulo post, pro ἀποβολῇ τοῦ π, ἵβόν ἄροτρον, Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 249. legit ἀποβολῇ τοῦ π, ἵβόν· ἵβόν ἄροτρον.

5) Post ὁ μέλλων futurum φάσω omissum est librarii errore.

Lege ὁ μέλλων φάσω, φάσω δύναται. LARCHER. Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 285. edit. Schaefer. legi iubet ὁ μέλλων φάσω, καὶ φάσκω, et paulo ante φῶ οὖν ἐστὶ τὸ λέγω. Quod post φάσκω legitur, δύναται prius, delendum est, atque adeo post φάσκω interpungendum.

6) Βάδεια] Quid hoc sibi velit, nescio cum ignarissimis. Βάδος in Hesychio nihil ad rem. Βίδος, teste Varino, est genus vestis muliebris. Hinc βιδέα. Sed tunc quid facies de voce ἄδεια? Fortasse legendum est βάδεια, quod optime convenit vestis stragulae. Tum pro ἄδεια scribe ἄδεια. Nam ἄδεια est, ἐν φ τῇς τρίβῃ οὐ δύναται. Vide Etymolog. M. in voc. Βαδύς p. 168, 38. Et fortassis ἄδεια peculiariter et proprie dicitur de vestibus stragulis. LARCHER.

7) βυθός] Fortasse legendum est βυστός, profundus. LARCHER.

8) γῆφερά τις] Lege γῆφερά τις. Vid. Etymol. M. p. 208, 9 et 10. LARCHER. Conf. Excerpta ex Orione p. 613, 15.

9) Quaedam omissa per librarii incuriam, et Orioni reddenda sunt. Sic lego: Γνόφος, ὁ κενὸς φάους ἀήρ, κανοφάος τις ὦν, συγκοπῇ κνόφος, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς γ, γνόφος. LARCHER. Conf. Excerpta p. 613, 16.

10) γόνυξ ἐστίν] Cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae adde: καὶ γνύξ ἐν συγκοπῇ. LARCHER. Pro sequentibus, ἐπὶ τοῦ γόνυ, lege ἐπὶ τὸ γόνυ.

11) ἰγνία] Lege ἰγνία cum eodem Etymologico. LARCHER.

12) ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα] Adde γαστροκνήμη. Vid. Etymol. M. in voce ἰγνία p. 421, 56. Γαστροκνήμη vel γαστροκνήμη est pars tibiae posterior, sura. Hippocrates de officina medicis sect. VI. pag. 9. ὁμολογεῖ δὲ ἤμον μὲν, ἡ περὶ τῆς ἐτέραν μασγάλην περιβολῇ· βοτβόνος δὲ, ἡ περὶ τὸν ἑστρον κνήμωνα· καὶ κνήμης ἡ ὑπὲρ γαστροκνήμης, in humero quidem, fasciarum involutio quae ad alt-ram-axillam inticetur, convenit, in inguine vero ea, quae sit per alteram lateris mollietudinem, et in tibia, quae supra suram. LARCHER.

13) Γνώστις] Lego Γνωτός. Nam γνώστης, qui propius accedit ad ductum literarum, non potest accipi ea potestate. LARCHER.

14) Γουνοὺς ἀλωής] Vid. Homer. Iliad. I. 530.

15) ἀπὸ τῶν] Lege ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν. Vid. Etymolog. M. in Γουνοὺς ἀλωής p. 217, 5. LARCHER.

ἀπὸ τοῦ κυναῖν καὶ ἐνεργεῖν. ὅθεν καὶ διάκονος. τινὲς δὲ, ὁ τραχύτατος τόπος, ἀπὸ τῶν γονάτων ὁμοίως τῶν ἐν τῷ σώματι τραχέων τόπων καὶ ὁστωδῶν. ἐν δὲ τοῖς ὄρεινοις καὶ πετρώδεσι τόποις εἰς τὸ πλεον αὐξεται¹⁶⁾. ἢ ὁ γόνιμος τόπος· παρὰ τὸ γόνον καὶ γουνός, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὕ. γόνος μὲν βαρυτόνως, τὸ γεγεννημένον, ὁξύτόνως δὲ, τὸ γεννητικόν, ἢ ὁ γεννητικὸς τόπος εἴρηται.

Γαμβρός, γάμος γαμρός, συνηκοῇ καὶ προσθέσει τοῦ β, γαμβρός.

Γαστήρ¹⁷⁾, ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν. Γλουτοί, οὕτω λέγονται διὰ ὑγρότητα καὶ τρυφερότητα· οἷον γλοιοὶ τινὲς δυντες. καὶ γὰρ οὗτοι μετὰ λειότητος ἔκφυγον εἰς αἶ.

Γόνυ, ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ γναμπτόμενον τὸ σκέλος ὥσπερ γωνίαν ἀποτελεῖ.

Γάλα, τὸ καλὸν εἰς ἀνατροφήν, οἷον κᾶλα. καὶ μεταθέσει τοῦ π εἰς γ, γάλα.

Γυνή, γονή τις ἐστίν, παρὰ τὴν γοιήν· διὰ τὸ δεκτικὸν εἶναι τοῦ γόνου, τούτεστι τοῦ σπέρματος. ὁ δὲ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ Φησὶν, ὅτι γῶ ἐστὶ βῆμα δηλοῦν τὸ δεχόμεναι, καὶ λαμβάνω. ὅθεν καὶ γωρυτός τὸ δεχόμενον τὸ ρυ¹⁸⁾. -γω.

Γωγυῖα¹⁹⁾ γυνή, δεκτικὴ τοῦ σπέρματος.

Γυῖα, κυρίως ἐστὶν ἐπὶ τῶν ποδῶν. παρὰ τὸ ἐπὶ τῆς γυῖς λέναι, τούτεστι τῆς γῆς. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν.

Γλήνη, ἢ τῶν ὀφθαλμῶν κόρα. παρὰ τὸ δι' αὐτῶν τὸν

νότον γαληνῆσθαι τῇ ποικιλίᾳ τῶν ὀρατῶν. ἢ ἀπὸ τοῦ γλαύσειν²⁰⁾, ὃ ἐστὶ λάμπειν.

Γλαυκός, παρὰ τὸ γλαύσειν.

Γνάθος, παρὰ τὴν γνάψιν²¹⁾ καὶ κλάσιν. χαλινολοῖ δὲ ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται²²⁾.

Γένος, οἷον κέρυς²³⁾ τίς οὔσα, ὅτι κένος²⁴⁾ τὸ πατ' αὐτὸν μέρος ὁστέων. οἱ δὲ, ὅτι γεννᾷ ὀδόντας καὶ τριχας.

Γένειον, τὸ μέσον καὶ ἐξέχον τῆς κάτω γένυος. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τὰ γένη διαστέλλεσθαι τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλυκῶν, καὶ ἀτελῶν καὶ τελείων ἡλικιῶν. οὕτω Σωρανός.

Γεγωνεῖν, τὸ θέμα γνωῶ· μεταθέσει τοῦ ὕ γονῶ²⁵⁾, διπλασιασμός²⁶⁾ γεγωνός²⁷⁾. οἱ γὰρ Ἴωνες ὡς ἀπὸ προπερισπωμένου²⁸⁾ προφέρονται, γεγωνηκότες λέγοντες, καὶ γεγωνέω²⁹⁾.

Γράστις³⁰⁾, παρὰ τὸ γράω³¹⁾ βῆμα, τὸ ἐσθ' ὡ· ὁ μέλων γράσω· γράσις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, γράστις.

Γλίχσθαι, παρὰ τὸ λίκν ἔχσθαι³²⁾.

Γρίφος, παρὰ τὸ ἀγρεῖν, ὃ ἐστὶ παρακολουθεῖν τῇ ἀγρᾷ. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ³³⁾· γρίπος ἀλιευτικὸν τι δίκτιον³⁴⁾, οἷον ἀγριπτον. ἀγρεῖν δὲ, τὸ λαμβάνειν³⁵⁾.

Γεῖτων, παρὰ τὴν γῆν γεῖτων, καὶ γεῖτων³⁶⁾, ὁ ἐν τῷ αὐτοῖς τόποις.

Γάδιρα, οἷον τῆς γῆς δειρά³⁷⁾.

Γαιήοχος, παρὰ τὸ γεννᾶν³⁸⁾.

Γῆρας, παρὰ τὸ εἰς γῆν ἐρρεῖν. διὰ τὸ ἐγγυὲς εἶναι θανάτου. ἢ διὰ τὸ εἰς γῆν ὀρεῖν*).

16) εἰς τὸ πλεον αὐξεται] Legendum est εἰς τὸ πλεον τὰ γινῆ αὐξεται. Vide Etymol. M. p. 217, 9. LARCHER.

17) Γαστήρ] Forsan legendum est Γαστροχέειρ. Sed glossa mihi videtur suo loco mota. Vid. infra Γαστήρ. LARCHER.

18) τὸ γν·] Mutilla vox incuria librarii. Legendum est cum Etymologico M. p. 222, 9. τὰ γινῆ, τούτεστι τὰ τόξα, ἢ τὰ βέλη, vel potius τὸ ὄντον. τούτεστι τὸ τίξον, ut Orion infra in voc. Γωρητός habet. Sequens γω delendum est. LARCHER.

19) Vna glossa in duas diuisa est. Lege καὶ γεγωνία vel γεγωνία, γινῆ δεκτικὴ τοῦ σπέρματος. LARCHER.

20) γλαύσειν] Lege γλαύσειν. Nam est a praesenti γλαύσω, splendeo. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 211, 19. ubi pro Γλαύσειν rescribere Γλαύσειν. LARCHER.

21) γνάψιν] Lege γνάψιν. LARCHER.

22) χαλινολοῖ δὲ ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται] Fortasse cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. legendum est: χαλινολοῖ δὲ, οἷον χαλινολοῖ τινες ὄντες, ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται ἢ ἐνδοῖς αὐτῶν εἰσφερομένων. LARCHER.

23) κέρυς] Cum Etymologico M. p. 205, 57. lege κένος. LARCHER.

24) κένος] Legendum est κενόν, quia μέρος est neutrius generis. LARCHER.

25) γονῶ] Scribendum est γωνῶ. Nam in Etymologico M. p. 203, 12. legitur: ἐν ὑπερθέσει, γωνῶ. LARCHER. Ita scribendum esse vidit etiam Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 161. edit. Schaefer.

26) διπλασιασμός] Quum μεταθέσει praecedat, Bastius l. l. scribi iussit διπλασιασμός.

27) γεγωνός] Idem vir doctus emendavit γεγωνός.

28) ἀπὸ προπερισπωμένου] Eodem Bastio auctore scribendum est ἀπὸ περισπωμένου.

29) γεγωνέω] Bastius l. l. videtur in Codice MS. legisse γεγωνεῖν. Saltem sic edidit.

30) Γράστις] Optime Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Γράστις· ἢ γλωρὰ κρητή. Hinc in Etymologico M. p. 217, 33. reponendum est Γράστις pro Γράσιν; cui coniecturae fauet

Henr. Stephanus in Indice Thesauri Linguae Gr. in v. Γράσος. LARCHER.

31) παρὰ τὸ γράω] Hoc verbum Cypriorum est. Herychius: Γρα· φαγε. Κίπριοι. Hinc γράινω, γαγγράινω, γάγγραινα, id est, ἡ φάγουσα, ἐσθίουσα. Callimachus Fragm. CC. Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγρας κηδεμένα. vbi vide Benileium, et praecipue Ruhnkentium. LARCHER.

32) Vide Etymol. M. in Γλιχόμενος p. 213, 35. et Aristophanem in Γεωργοῖς Fragm. VII. Tom. III. p. 226. ex editione Brunckii. LARCHER.

33) Ἡρωδιανός ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ] Eadem ad verbum reperiuntur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

34) δίκτιον] Lege transpositis literis, δίκτρον. LARCHER.

35) ἀγρεῖν δὲ, τὸ λαμβάνειν] Post haec verba Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: οὕτω θέων ἐν ὑπερθέσει τὸ (Lege τῷ) εἰς Θεόκροτον. LARCHER. Conf. Bekker. ad Etymol. M. p. 219, 28.

36) καὶ γεῖτων] nempe κατὰ συναφρῆσιν, per contractionem. Vid. Etymol. M. p. 208, 26. LARCHER.

37) οἷον τῆς γῆς δειρά] Auctor Etymologici M. p. 199, 33. addit, Iulium Claudium in Phoeniciae historia dixisse, Archaeum, filium Phoenicis, hanc verbem condidisse, et ex Phoenicum lingua nuncupasse, quod vero similis est. Deinde addit: Ἰάδον γὰρ παρ' αὐτοῖς, τὸ ἐκ μικρῶν ψυχοδομημένον. Sed mihi persuadere nequeo, haec absoluta esse. Infra in Etymologico M. p. 220, 32. legitur: Γάλατες, γρώμα ἵππων τὸ ὀνομασθῆναι. τὰ περιφράγματα Φοίνικες. Hinc lego: τὰ περιφράγματα Φοίνικες· γάδον γὰρ παρ' αὐτοῖς κ. τ. λ. LARCHER.

38) παρὰ τὸ γεννᾶν] Mira librarii oscitantia. Fortasse legendum, ut est in Etymologico M. p. 202, 3. παρὰ τὸ τῶν γαίαν ἔχειν, terram continere. LARCHER.

* Γῆρας κ. τ. λ.] Excerpta ex Orione p. 613, 26. glossam sic exhibent: Γῆρας· παρὰ τὸ γίρας, τὴν τιμὴν· γῆρας γὰρ αἰνέσιμον ἄνδρα τίθησι. τινὲς δὲ παρὰ τὸ (εἰς) γῆν νεύειν, ἢ ὀρεῖν.

Γαλήνη, ἡ καθίσταμένη θάλασσα παρὰ τὸ γάλα³⁹). οἱ δὲ παρὰ τὸ γελᾶν· γελάνη τὸ πρᾶον καὶ ἡδὺ ἔχουσα⁴⁰). Γέρανος, γήρευνός τις ἐστὶ ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς γῆς ἐρευνᾶν σπέρματα.

Γαῦρος, παρὰ τὸ γαῖω τὸ γαυριῶ, ἡ παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἰρεσθαι.

Γρυπός, γρυβόνες⁴¹) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ἐπικαμπές, ἥτοι βυβόν. καὶ τροπὴ τοῦ β εἰς π, βύπος, πλεονασμῷ τοῦ γ γρυπός. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τοῖς Ἑλέγχοις.

Γαγγαλιζεσθαι, παρὰ τὸ γελῶ γαλιζῶ, τροπὴ τοῦ εἰς ιο α, γαλιζῶ. διπλασιασμῷ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γαγγαλιζῶ, τὸ εἰς γελῶτα ἀγειν⁴²). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Γαμφός, καμψῷ καμψός, καὶ ἑκαμψα, καὶ ἑγναψα. ἑγναψας⁴³) γὰρ ἅπαντας, Ὁμηρος. καὶ γαμφόνυχος ἀπὸ τοῦ καμψόνυχος⁴⁴).

Γαλαθῆνος, παρὰ τὸν θῆσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ θρέψαι⁴⁵), ὡς τὸ, ἐπηρετάνον γάλα θῆσθαι⁴⁶). τὸ ἐσθῆ-ειν καὶ τὸ θρέφειν⁴⁷). καὶ θοίνη ἡ τροφή· ἐστὶν οὖν θῆσω θῆνός, ὡς δῆσω δεινός, κλείω κλεινός⁴⁷). καὶ σύν-20 θετον γαλαθῆνος.

Γέρας, ἡ τιμή, παρὰ τὸ γῆρας τὸ τίμον, τροπὴ τοῦ γ εἰς ε.

Γομφίος, τροπὴ τοῦ α εἰς ο. γαμφίος γὰρ ἦν, καὶ παρὰ τὸ γνάπτειν⁴⁸) κατὰ συγγένειαν τοῦ γ πρὸς τοῦ π⁴⁹). ἐκ τοῦ κάμπτω. γαμφίος οὖν ἀπὸ τῶν καμβίων⁵⁰) σιαγόνων μετῆνεται.

Γαμφολή⁵⁰), παρὰ τὸ καμπτῶ καὶ γνάπτῶ, καὶ γαμφὴ ὄνομα ῥηματικόν, καὶ ἄτερον ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον γαμφολή.

Γανός, παρὰ τὸ γανῶσαι τὸ λαμπρῶσαι.

Γωρητός⁵¹), παρὰ τὸ γῶ τὸ λαμβάνω, ὅπερ εἴρηται ἀπὸ τῆς γῆς τῆς τὰ πάντα λαμβανούσης καὶ χωρούσης. γωρητός οὖν ὁ λαμβάνων καὶ δεχόμενος τὸ ῥυτον, τοῦ-25 τέστι τὸ τόξον.

Γαστήρ⁵²), ἡ εἰς κύτος γεννηθεῖσα καὶ εἰς τὸ λαμβά-νεν τι.

Ἔντο⁵³), ἔλετο ἐστὶ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔλτο, καὶ τροπὴ τοῦ λ εἰς ὕ ἐντο· ὡς τὸ ἤλθεν· καὶ ποιῶσιν οἱ Δωριεῖς ἤνθεν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γέντο.

Γωνία, παρὰ τὸ γόνυ, ὅπερ ἐπικάμπτεται, ἡ κεκλαμένη, πεποιήται φύσει κτητικῷ⁵⁴).

Γινώσκω, νοῶ, νοῖσκω, καὶ τροπὴ τοῦ ὁ εἰς ὦ, καὶ ἀπαβολῇ τοῦ ι, νώσκω, καὶ κατὰ Ἠπειρώτας γνώσκω καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ διπλασιασμῷ, γινώσκω⁵⁵).

Γνώμη, νοῶ νοήσω νοήμη, καὶ συναλοιφῇ ἥτοι κράσει νώμη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνώμη.

Γάμος, δάμος ἐστὶ τροπὴ τοῦ γ εἰς δ, ὁ δαμαστικὸς⁵⁶) καὶ ὑποτακτικὸς τῶν θηλειῶν. ὁθεν καὶ τὰς παρθένους ἀδαμάστους λέγουσιν. οἱ δὲ παρὰ τὸ γεννᾶν.

Γέρρα, δέρρα ἐστὶ, τροπὴ τοῦ δ εἰς γ, εἴτε τὰ σκηνώματα, ἐν οἷς τὰ ὄνια ἐπιπράσκετο⁵⁷), εἴτε τὰ δερμάτινα αἰδοῖα⁵⁸).

Γλαφόν⁵⁹), παρὰ τὸ γλάφω τὸ κοιλᾶν καὶ διορύττω,

39) παρὰ τὸ γάλα] Etymol. MS. Biblioth. Reg. hic addit verba καθίσταμένη θάλασσα. LARCHER. Sic etiam Etymol. Gud. p. 118, 53.

40) γελάνη τὸ πρᾶον καὶ ἡδὺ ἔχουσα] Fortasse cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae legendum: γελάνη τις οὖσα, τὸ πρᾶον καὶ ἡδὺ ἔχουσα. τροπὴ τοῦ εἰς α, καὶ τοῦ α εἰς τ. LARCHER. Eodem fere modo Etymol. Gud. p. 118, 50. Sed desunt ibi verba τοῦ εἰς α καὶ, quae inserenda sunt.

41) γρυβόνες] Lege γρυβόν ἐστι. Nam γρυβός apud Herychium est γρύψ. LARCHER.

42) ἀγειν] Scribe ἀγω. Nam Orion dixit γαγγαλιζῶ in indicatio praesentis. LARCHER. Verum iam supra vidimus, talem diligentiam in Orione non quaerendam esse. Quare nihil emendandum puto. Conf. infra not. 92.

43) Scribe vi est in Homeri Iliad. B. 14. ἐπύγαμψεν γὰρ ἅπαντας. LARCHER.

44) γαμφόνυχος ἀπὸ τοῦ καμψόνυχος] Scribendum est γαμφόνυχος ἀπὸ τοῦ καμψόνυχος. Illa enim vox reperitur apud Homer. Iliad. II. 428.

οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ, γαμφόνυχες, ἀγυλοχεῖλαι. Sophocles Oedip. Tyr. 1198. de Sphinge:

κατὰ μὲν φθίσας τὴν γαμφόνυχον
παρθένον χρησμεύδον.

LARCHER.

45) θρέψαι] Lege θρέψα. LARCHER. At vide quae paulo ante not. 42. monui.

46) Vid. Homer. Odyss. A. 89.

47) δῆσω δεινός, κλείω κλεινός] Lege δειῶω δεινός, κλείω κλεινός, ut est in Etymologico M. p. 199, 1. LARCHER.

48) πρὸς τοῦ π] Legendum est πρὸς τὸ π. LARCHER.

49) καμβίων] Putem καμπῶν reponendum. LARCHER.

50) Γαμφολή] Legendum est Γαμφολή. LARCHER.

51) Γωρητός] Hoc loco et paulo post scribe Γωρητός. Vid. supra in voc. γυνή, et infra in voc. ἐγγαλιζῶ. LARCHER.

52) Γαστήρ, ἡ εἰς — λαμβάνειν τι] Per oscitanum librarum post Γαστήρ nonnulla ommissa sunt, sic supplenda: παρὰ τὸ γῶ λαμβάνω. ἐκ τοῦ γαστήρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς — λαμβάνειν τι. Deinde ponenda est glossa, quae supra in voc. Γαστήρ legitur: ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν. Tota igitur glossa sic scribenda: Γαστήρ, παρὰ τὸ γῶ λαμβάνω. ἐκ τοῦ γαστήρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς κύτος γεννηθεῖσα

καὶ εἰς τὸ λαμβάνειν τι· ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν. LARCHER.

53) Ἔντο] Luce clara clarius est, legendum esse Ἔντο. Vid. Etymol. M. p. 205, 7. et Eustath. ad Homer. Iliad. I. p. 756, 31. LARCHER.

54) παρὰ τὸ γόνυ, ὅπερ ἐπικάμπτεται, ἡ κεκλαμένη, πεποιήται φύσει κτητικῷ] Locus mire corruptus ope Etymologici M. p. 222, 14. sanandus est. Lege: ἡ κεκλαμένη σχηματι πεποιήται φύσει ἐκ τοῦ γόνυ, τὸ κτητικὸν γωνία. Vel potius, duce Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ γόνυ, ὅπερ ἐπικάμπτεται καὶ κεκλαμένη σχηματι φύσει πεποιήται. γίνεται τὸ κτητικὸν γωνία, κατ' ἐκτασιν τοῦ ὁ εἰς ὦ. LARCHER.

55) κατὰ Ἠπειρώτας γνῶσκω καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ διπλασιασμῷ, γινῶσκω] Lege: κατὰ Ἠπειρώτας γνῶσκω, πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ διπλασιασμῷ γινῶσκω. εἴτα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ γ, γινῶσκω. Etymologico MS. Biblioth. Regiae: Γινῶσκω· ἐστὶ ὅημα νοῦ νοήσω, ἐν συναλοιφῇ νώσω, ὡς ὀδοή-κοντα ὀδωῶντα· τοῦτο ἐπενθίσει τοῦ π, νώσκω, ὡς θρωσκω, θνήσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γινῶσκω, ὡς νόμος γνόφος, καὶ νοήμη νώμη καὶ γνῶμη· κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γινῶσκω· εἴτα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ γ, γινῶσκω. Si locus esset pleonasmus, non constaret διπλασιασμός, duplicatio. Itaque ex Etymologico M. p. 210, 36. saltem legendum esset διπλασιασμῷ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ γ, γινῶσκω. LARCHER.

56) ὁ δαμαστικὸς καὶ ὑποτακτικὸς] qui domat et tenet in imperio suo. LARCHER.

57) τὰ σκηνώματα, ἐν οἷς τὰ ὄνια ἐπιπράσκετο] Sic nomine γέρρα usus est Demosthenes de Corona p. 284, 24. edit. Reisk. τοὺς ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξείργον, καὶ τὰ γέρρα ἐνέπιμπρασαν. LARCHER.

58) τὰ δερμάτινα αἰδοῖα] Vno verbo ὀλισβος dicebatur. Aristophanes Lysistr. 109.

οὐκ εἶδον οὐδ' ὀλισβον ὀτωδάκτυλον,
ὅς ἐν ἡμῖν στυλὴν πικροῖα.

LARCHER.

59) Γλαφόν] Lege Γλαφυρός, vel Γλάφω. Hesiodus Ecg. 533. dixit καὶ γλάφω πετρεῖαν. ad quem locum Moschopolus p. 120. b. edit. Heins. δοκεῖ δὲ οὐκ ἀποκοπήν ἔχειν τὸ γλάφω, ἀλλ' οὕτως ἐσχηματίζεσθαι ἀπὸ τοῦ γλάφω, ὡς τὸ δακρυ ἀπὸ τοῦ δακρύω. LARCHER.

ἐπὶ τοῦ κοίλου. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδέρ, τὸ διορύττειν⁶⁰⁾ καὶ κινεῖν τὴν ἀκοὴν εἰς ἡδονήν. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ ἄλλων.

Γραῦς, βεῦσιν ἐστὶ μέλλων ἀπὸ τοῦ βέω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. γραῖω, καὶ γραῖς τὸ διεβήντος γυναιον⁶¹⁾, τροπῇ τοῦ εἰς ἄ.

Γύαλον, κυρίως τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, παρὰ τὸ γύω, ἄφ' οὗ γύον καὶ γύον. τὸ δὲ γύω, παράγωγον τοῦ γῶ, δηλοῦντος τὸ λαμβάνω. ἄφ' οὗ γῆ, ἢ πᾶντα λαμβάνουσα. γύον οὖν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ, γύαλον.

Γαυλός, γῶ γάζω γαλός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὤ, γαυλός.

Γαγγεῖον⁶²⁾ γίλακτος δεκτικόν. καὶ οὐ πάντως δεῖ παρὰ τὸ γάλα αὐτὸ λαβεῖν. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος πλοίου.

Γάγγαμος⁶³⁾, δίκτυον ἐστίν. ὡς γάζω, γάσω, γάμος, γάγγαμος καὶ γάγγαμον, τοῦ γ διπλασιασμῷ. ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν τὰ ἀγρευόμενα.

Γρώνη, γώνη γρώνη. ἢ δεχομένη πέτρα σχοινία⁶⁴⁾.

Γυρῖνοι⁶⁵⁾, οἱ βάτραχοι. παρὰ τὸ γυρὲν, τὸ περιφερές.

Γνόφος, παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη⁶⁶⁾.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Δ.

Δαφαινός. μέλας⁶⁷⁾. Φοινὴν γὰρ τὸ μέλαν. Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφαινός⁶⁸⁾. τὸ δα ἐπιτατικόν.

Δῶρ ἢ καλαισθή. παρὰ τὸ δαρεῖσθαι ἡμᾶς τῇ χειρὶ. ἄφ' ἧς μετρεῖται ἡ καλαισθή.

Δέπας. δέχος⁶⁹⁾ τι ἐστὶ, δι' οὗ δεχομεθα τὴν πόσιν.

Δνοφερών⁷⁰⁾. τὸ μέλαν. ἀπὸ τοῦ γνόφου καὶ δνόφου. γνόφος δὲ ὁ κενὸς φάους ἀήρ. κατὰ δὲ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς γ, γνόφος.

Δαιμόνιος. ὁ ἐπιστημονικός, παρὰ τὸ δαῖναι.

Δούπος. ὁ δέος ἐμποῖων ψόφου⁷¹⁾, ἢ ὁ δέος ἔχων ὄπα.

Δειλός. ὁ δειδώς τὰς μυίας⁷²⁾. ἢ παρὰ τὸν δέισιν μέλλοντα. οὕτως Ἀριστόνομος⁷³⁾. δέος δεσπρός⁷⁴⁾. μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, δεαλός. δειλός κρασεῖ, ὡς ταχέας ταχέως.

Δινατή⁷⁵⁾. περιφερής, εἰκουῖα ἀδίνω⁷⁶⁾, ὅ ἐστι τόνω δῖνος δὲ ὁ τόνος, παρὰ τὸ δονεῖσθαι καὶ κολουῖσθαι⁷⁷⁾.

Δίφρος. δύσφορος τις ὤν⁷⁸⁾.

Δευτατός. ὁ ἐσχατός, ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι, καὶ ἐνδεῖν⁷⁹⁾.

Δίσκος. παρὰ τὸ δίκειν καὶ ῥίπτειν, καὶ περιττεύει τὸ σ.

Δέρμια. ἐν οἷς δεδμήμεθα, καὶ κοιμώμεθα. οἷον δεδέμεθα. διὰ τὸ μηδὲν πράττειν, καὶ τὴν νίκτα δημίτεραι Φησί⁸⁰⁾ Ὀμηρος⁸⁰⁾. εἰ μὴ Νυξ δημίτεραι θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν.

Δαρδάππουσιν. ἀντὶ τοῦ λάβρως ἐσθίουσιν. παρὰ τὸ ζάμωριον, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, δαδάππουσι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δαρδάππουσι⁸¹⁾.

Δόρυ. δρύνον ἂν εἴη. παρὰ τὴν δρύν, οἷον δρύινον⁸²⁾.

Δεῖπνον. τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον. δεῖ πονεῖν⁸³⁾. ἄριστον

60) τὸ διορύττειν] Scribendum esse apparet τὸ διορύττειν.

61) γραῖω, καὶ γραῖς τὸ διεβήντος γυναιον] Lege cum Etymologico Biblioth. Regiae: γραῖσω, καὶ ἐξ αὐτοῦ γραῖς, καὶ γραῖς. τὸ διεβήντος γυναιον. Vide etiam Etymol. M. p. 218, 27. LARCHER.

62) Γαγγεῖον] Lege γάγγεον. Neque est initium nouae glossae. Nempe γαυλός est vas ad lac recipiendum aptum. LARCHER.

63) Γάγγαμος] Scribitur etiam γαγγαμών, quam vocem auctor Etymologici MS. Biblioth. Regiae reperiri ait in Oppiani Halieuticis. Vid. Oppian. Halieut. III. 81. LARCHER.

64) ἡ δεχομένη πέτρα σχοινία] Ratio huius significationis primo adpectu non percipitur. Sed deriuatur a γῶ, capto. Vid. Etymol. M. p. 219, 52 et 53. Lycophron vers. 20.

οἱ δ' οὐσα γρώνης ἐνγάληνα χερμάδος ναῦται λιάζον.

quem verum laudat auctor Etymologici MS. Biblioth. Regiae, cum hac varia lectione, ἐνγάληνος. LARCHER.

65) Γυρῖνοι] Legitur γυρῖνοι, προπαροξεντικῶς, in Etymologico M. p. 221, 49. Sed apud Aratum in Διοσημείους vers. 215. inuenitur προπερισπωμένους, vt apud Orionem: πατέρες βοῶσι γυρῖνων. Saltem Scholiastes ibi, γυρῖνοι δὲ, inquit, λέγονται οἱ ἀδιπλάστοι βάτραχοι, τούτεστι τὰ γεννήματα τῶν βατράχων. LARCHER.

66) παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη] Haec explicat auctor Etymologici M. p. 214, 31. quem adi, si lubet. Aliam Etymologiam vide supra in Γνόφος. LARCHER.

67) μέλας] Lege ὁ πᾶν μέλας. Nam δα est particula intensiva. Hinc Etymologicum M. in voce Ἀρθρίμβολα p. 128, 12. corrigendum est, ei pro δαφαινός ὁ πᾶν μέλας legendum δαφαινός ὁ πᾶν μέλας. LARCHER. Pro sequente φοινὴν repopendum est vel φοινόν vel φοινῆν.

68) Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφαινός] Sunt verba Homeri Iliad. B. 308. LARCHER.

69) δέγας] Legendum est δέγας, vt est in Etymologico M. p. 233, 46. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Δέπας. οἷον δέγας, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὸν οἶνον. τροπῇ τοῦ χ εἰς π,

καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου. οἷον, πλησάμενος δ' οἶνου δέπας. (apud Homer. Iliad. A. 224.) LARCHER.

70) Δνοφερών] Vide supra duobus locis Γνόφος. LARCHER.

71) ψόφου] Lege ψόφος, vt sit ὁ δέος ἐμποῖων ψόφος. LARCHER.

72) τὰς μυίας] Hoc monstrum ope Eustathii ad Iliad. A. p. 855, 48. procurandum est. Lege τὰς ἰλας, vel ποῖους ἰλας, agmina. Etymologicum MS. παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὰς ἰλας τῶν πολεμίων. LARCHER.

73) Aristonicus, Alexandrinus Grammaticus, de quo Suidas: ἔγραψε περὶ τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου· καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς ἀσυντάκτων ὀνομάτων βιβλία 5. Scripsit de notis in Theogonia Hesiodi. Item de nominibus in Iliade et Odyssea, quae a communi constructione recedunt, libros VI. Confer ibi notam Kusteri. Hinc corrigenda sunt Villoisont Anecdota Graeca T. I. p. 64. in quibus punctum positum post Ὀδυσσεύς sensum turbat. LARCHER.

74) δεσπρός] Scribe δεσρός, vt sequentia euincunt. LARCHER.

75) Δινατή] Lege Δινωτή. LARCHER.

76) ἀδίνω] Corrige δίνω. Confer Etymolog. M. in Δινωτοῖος p. 251, 12. LARCHER. Nimirum a repetitum est e praecedenti εἰκουῖα.

77) παρὰ τὸ δονεῖσθαι καὶ κολουῖσθαι] Scribe παρὰ τὸ δινεῖσθαι καὶ κολουῖσθαι. Vid. Etymol. M. loco laudato. LARCHER.

78) δύσφορος τις ὤν] Cum Etymologico M. p. 233, 31. et cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae corrige παρὰ τὸ δύσφορον, τὸν μαζόμενον καὶ τὸν ἡμίχλον. οἷον δύσφορος τις ὤν. LARCHER.

79) ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι καὶ ἐνδεῖν] Etymol. M. p. 235, 23.

παρὰ τὸ δεῦν καὶ δεύομαι τὸ λείπομαι. LARCHER.

80) Ὀμηρος] Iliad. E. 259. LARCHER.

81) δαρδάππουσιν legitur in Homeri Iliad. A. 479. ad quem locum Eustathius p. 857, 33. vult verbum δαρδάπτειν esse παράγωγον τοῦ δάπτειν. LARCHER.

82) οἷον δρύινον] Rationem addit auctor Etymologici Magni p. 256, 29. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἐκ δρυῶν κατεσκεύαζον. LARCHER.

83) δεῖ πονεῖν] Desunt quaedam, ope Etymologici M. in Δεῖ-

δὲ ἔλεγον τὸ πρῶτον βρῶμα. Ὁμηρος⁸⁴). ἐντύνατο ἄριστον ἅμ' ἡοὶ κααμένα πῦρ.

Δαλός. παρὰ τὸ δαῖω τὸ καίω⁸⁵). δαίλος καὶ δαλός. ὁ μέλλων καύσῃ· ὡς παρὰ τὸ αὔω, αὔσω, αὐλός, τὸ Φωνητικόν⁸⁶) ὄργανον.

Διακτορός. παρὰ τὸ ἄγω ἄξ ἄκτωρ⁸⁷).

Δέλεαρ. παρὰ τὸ δόλον, δόλεαρ⁸⁸) ἐστίν· ἢ παρὰ τὸ ἐλεῖν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ' ἐλέαρ· ἔλεαρ, δέλεαρ⁸⁹).

Δημός. παρὰ τὸ καίεσθαι. δαιμός καὶ δαμός, καὶ τρο-ιοδιΦᾶν. παρὰ τὸ ἀΦᾶν⁹⁰), τὸ ψηλαΦᾶν, οὗ συγκοπῇ διΦᾶν.

Δακτύλιος, ὁ Φορούμενος. ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν δάκτυλον ἰέναι ἐπὶ τῆς χειρός, οἷον δακτύλος τις· ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ δράττεσθαι τινός. δακτύλιος ἐπὶ τῆς ἔδρας⁹⁰). ἢ διὰ τὸ δακτυλίω⁹¹) ἐφικτὸς εἶναι. ἢ ἀπὸ τῆς στρογγυλότητος τοῦ σημαντήρος, τουτέστι τῆς σφραγίδος.

Δελφύς, ἡ γαστήρ. ὡς δὲ τινες, ἡ μήτρα. ὅτι ἀδελφοποιός ἐστὶ.

Δαίνεαι⁹²). κυρίως τὸ ὑπὸ ὕδατος Διὸς βρέχεσθαι.

Δέρματα. κατὰ μεταθέσειν τοῦ τ' εἰς δ', ὥστερεὶ τέρμα⁹³ τοῦ σώματος. ἔξωθεν γὰρ ἐπιβέβληται παντὶ τῷ συνεστηκότι σώματι. δέρχεσθαι⁹³) γὰρ δηλοῖ, οἷον τὸ βλεπόμενον διέρχεσθαι.

Δάκνουν. δάκνον⁹⁴) τι ἐστὶ. ἀπὸ τοῦ δάκνεσθαι δι' αὐτῶν τὰ ὅμματα. ἢ ὅτι τὰ πολλὰ ἀπὸ τῆς δηκτικῆς λύπης γίνονται.

Δάκτυλοι. οὗν δακτύλοι, ἀπὸ τοῦ δρᾶσαι· ἢ δάκτυλοι⁹⁴) τινες εἰσιν, δακτικοὶ ὄντες τῶν διδουμένων· ἢ δακτύλοι, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν γίνεσθαι τὴν δεξιάν.

Δεξιά. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δι' αὐτῆς τὰ διδόμενα· ἢ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς τὰς πλείας⁹⁵) διεξιέναι πράξεις.

Δραδεῖν. τὸ κοιμάσθαι. δρήθω, β' ἀόριστον ἔδραθον, ἀπὸ τοῦ ἔδραθον. ἐστὶ δὲ κατ' ἐκπίθεσιν⁹⁶). δρῶ γὰρ τὸ ἐνεργῶ, οὗ παράγωγον δρήθω. οἱ γὰρ κοιμώμενοι οὐδὲν ἐνεργοῦσι.

Δεῖλῃ. παρὰ τὸ τὴν ἑλὴν τοῦ ἡλίου. δεῖλῃ ἐστὶ, καὶ δεῖλῃ⁹⁷).

Δίκτυον. παρὰ τὸ βαλεῖν, ὃ ἐστὶ δίκειν¹⁰⁰).

Δημήτηρ. τροπῇ τοῦ ᾗ εἰς δ'· οἷον γημήτηρ τις οὔσα· ἢ παρὰ τὸ δρῶν¹) γῆν καὶ τέμνειν ἐν τῇ ἀρσεί.

Διώνῃ. ἡ Ἀφροδίτῃ, ἡ²) ἀπὸ τοῦ διὰ πάντων ἰέναι³).

Δελφίνιος, ὁ Ἀπόλλων. ὅτι Κασταλίῳ τῷ κρητῇ⁴) εἰς ἀποικίαν σταλλομένῳ, ὁ Ἀπόλλων ὁμοιωθεὶς δελφίνι προηγῆσθαι τῆς νεῶς ἕως τοῦ Κρισίου κόλπου⁵), καὶ ἐκεῖ κατοικήσας ὁ Καστάλιος, οὗ ὁ υἱὸς Δέλφις ἐπακράτησε τῶν τόπων⁶), καὶ ἀπ' αὐτοῦ Δελφούς ἐκα-

πνος p. 238, 38. recteenda. Lege μεθ' ὃ δὲ πονεῖν, vel potius cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae, παρὰ τὸ δαῖ καὶ πονεῖν. δαῖπνον γὰρ λέγει, μεθ' ὃ δὲ πονεῖν. LARCHER.

84) Homeri versus Odys. II. 2. est: ἐντύνατο ἄριστον ἅμ' ἡοὶ. κααμένα πῦρ. In Florentina et Aldina editione, quae anni nota omissa prodit, legitur ἐντύνατο. LARCHER.

85) παρὰ τὸ δαῖω τὸ καίω] Vide Etymol. M. in Δαλός p. 223, 36. et in Αἰλός, p. 154, 44. LARCHER.

86) φωνητικόν] Ita recte etiam in Etymol. M. p. 154, 43. sed perperam in Orionis Codice φωνητικόν. LARCHER.

87) ἄκτωρ in Glossis ad Aeschyl. Pers. vers. 555. exponitur βασιλεὺς, στρατηγός, ἡγεμὼν. ἀπὸ τοῦ ἄγω. LARCHER.

88) δόλεαρ] Hinc corrigendum est Etymologico M. p. 231, 48. ubi legitur δόλοαρ. Nam a δόλος est δόλεαρ, et τροπῇ τοῦ εἰς εἰς fit δέλεαρ. LARCHER.

89) ἢ παρὰ τὸ ἐλεῖν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ' ἐλέαρ· ἔλεαρ, δέλεαρ] Corrige ἢ παρὰ τὸ ἐλεῖν ἔλεαρ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ', δέλεαρ. LARCHER.

90) δακτύλος ἐπὶ τῆς ἔδρας] Hinc verbum nequam apud Comicum Equit. 1381.

οἷον κατὰ δακτυλικὸς οὗ τοῦ λαλητικῷ; ad quem locum Scholiastes: κατὰ δακτυλικὸς· ὅντι τοῦ συνο-εισαγωγικός. κατὰ τοῦ δακτυλίου τοῦ πρῶτου. Confer Suidam, qui sua hausit e Scholiasta Aristophanis. LARCHER.

91) δακτυλίω] Legendum est δακτύλῳ, ut optime legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

92) Δαίνεαι] Ad exemplum aliorum locorum (Conf. paulo ante not. 42.) Larcherus etiam hoc loco reponere debebat Δαίνεαι, quia βρέχεσθαι sequitur.

93) δέρχεσθαι] Est noua glossa, cuius deest initium, sic restituendum ex Etymologico M. p. 233, 20. Δέργματα· τὰ ὅμματα. δέρχεσθαι κ. τ. λ. LARCHER.

94) δάκνον] Scribe δάκνον, ut in Excerptis p. 618, 34. legitur.

94) δάκτυλοι] Scribe δάκτυλοι cum Etymologico M. in voce δάκτυλος p. 223, 18. LARCHER.

95) τὰς πλείας] Lege τὰς πλείους. Vid. Etymol. M. in Δεξιά p. 232, 16. LARCHER. Posset etiam τὰς πλείους legi.

96) κατ' ἐκπίθεσιν] Legendum est κατ' ἀντίθεσιν. LARCHER. Mallem κατ' ἀντίφασιν. Vid. Etymol. M. p. 259, 1.

97) ἀφᾶν] Scribendum potius videtur ἀφᾶν. Conf. Etymol. M. p. 263, 49.

98) δέος δεινός, καὶ κατὰ μεταθέσειν κ. τ. λ.] Legendum suspicor δέος δεινός, καὶ κράσει δεινός. ὅθεν αἰνός. κατὰ μεταθέσειν τοῦ εἰς εἰς αἰ δεινός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ γίνεται αἰνός. Vide Etymol. M. in Δεινός p. 238, 25. ubi pro δεινός reponendum est δεινός, et in Αἰνός p. 33, 58. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae addit: οἱ γὰρ Ἴωνες, ἥνικα ἵφειν ποιῶσιν τοῦ συμφωνοῦ, τότε καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆν τρέπουσιν εἰς αἰ, οἷον δεινός αἰνός, μέγας ἄγρος. LARCHER. Eadem habet Etymol. M. in Αἰνίγμα p. 33, 33.

99) παρὰ τὸ τὴν ἑλὴν τοῦ ἡλίου. δεῖλῃ ἐστὶ, καὶ δεῖλῃ] Scribe cum Etymologico M. in Δεῖλῃ p. 237, 20. παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τὴν ἑλὴν. δεῖλῃ ἐστὶ, καὶ κατὰ φάσιν δεῖλῃ. Ἑλὴν autem, vel εἰλὴ, est calor solis. LARCHER. Etiam Excerpta ex Orione p. 615, 38. habent παρὰ τὸ ἐνδεῖν τὴν ἑλὴν.

100) παρὰ τὸ βαλεῖν, ὃ ἐστὶ δίκειν] Ordine praepotero haec collocata sunt. Lege παρὰ τὸ δίκειν, ὃ ἐστὶ βαλλεῖν. LARCHER. 1) δρῶν idem est ac κέπτω. Etymol. M. in Δρῶν p. 239, 9. Δρῶ, ὅτι πολλὴν ἐδῆσε γῆν, τουτέστι δέκνωσε. LARCHER.

2) ἡ particula disiunctiva delenda est, vel, si retinendam putamus, deest aliquod, quod facile suppleri potest ex Etymol. M. p. 254, 41. LARCHER.

3) Sic Cicero de Natura Deorum III. 24. „Venus, quia venit ad omnia.“ Et II. 27. „Quae autem dea ad res omnes venit, Venerem nostri nominaverunt.“ LARCHER.

4) τῷ κρητῇ] Legendum est τῷ Κρητῇ, viro Cretensi, ut in Etymologico M. p. 251, 18. habetur. LARCHER. Ruhnkienius Epist. Crit. I. p. 25 sq. totam Orionis MS. glossam afferens, dedit τῷ Κρητῇ.

5) ἕως τοῦ Κρισίου κόλπου] Haud dubie cum Etymologico M. p. 251, 20. legendum est ἕως τοῦ Κρισσαίου κόλπου, usque ad Crissaeum sinum. LARCHER. Ruhnkienius l. l. habet Κρισσαίον.

6) ἐκεῖ κατοικήσας — τῶν τόπων] Hinc corrigendum et supplendum est Etymologico M. p. 251, 20. ubi male legitur ἐκεῖ κατοικήσας, ἐκράτησε τὸν τόπον. LARCHER. Ruhnkienius l. l. exhibet τὸν τόπον.

λεσε τοὺς ἐνομοῦντας, καὶ Δελφίνου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἀνιέρυσσάτο. τινὲς δὲ Φασιν, ὅτι ὁ Δελφὶν εἰς τὴν ναῦν ἦλθε, καὶ κατὰ τούτον τὸν τρόπον⁷⁾ ἐπήδησεν εἰς θάλασσαν⁸⁾.

Δεύειν⁹⁾. κυρίως τὸ ὑπὸ Διὸς βρέχεσθαι· ἐνθεν ὁ διαρὸς ὕγρὸς.

Δικαιοσύνη. παρὰ τὸ διχάζειν τὸ ἄδικον τοῦ δικαίου. δικαιοσύνη τις οὐδ' ἔστι. οὕτως Ἡρακλείδης.

Δρόσος. κατὰ παράληψιν¹¹⁾ τοῦ ἱ, ἢ ἀπὸ Διὸς σοσυμένη. δρόσος τις οὐσα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ¹²⁾, καὶ συγκοπῇ τοῦ ἱ, δρόσος.

Δυάς. παρὰ τὸ συνδεέσθαι ἄλλω ἀριθμῷ, τῷ ἐνί· τὸ γὰρ¹³⁾ ἀπολελυμένον ἐστί. παρὰ τὸ δύειν καὶ ἀφῆσιν.

Δυάζειν, διστάζειν· παρὰ τὸ ἐν δύο στάσεσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ δεδέσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ μὴ εἰς ἄτακτον δύνασθαι τρέπεσθαι τὴν γνώμην.

Δεσπότης¹⁴⁾, δεσποικητής τις ὢν, δέος ἐμπαῶν.

Δραπέτης. ὁ ἀποβλέπων εἰς τοὺς δεσπότης, παρὰ τὸ δῶ²⁰⁾ τὸ βλέπω. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιβήματων¹⁵⁾.

Δέρτερον¹⁶⁾. τὸ δέρμα, παρὰ τὸ δέρω, καὶ δέρεσθαι.

Δίχη. δίξω ῥῆμα, παρὰ τὸ δίξασθαι¹⁷⁾.

Διερός, παρὰ τὸ διαίνω διαρὸς· καὶ Ἰωνικῶς, μεταβάσει τοῦ α εἰς ι, διερός.

Διαμπαρῆς, παρὰ τῷ παρᾶσαντι δι' ὅλου¹⁸⁾.

Ἦς. ἀγαθῇ¹⁹⁾. ἀπὸ τοῦ δῶσω μέλλοντος, ἀποβολῇ τοῦ ὦ, δῶς. οὕτω Φιλόξενος.

Ἠς. ἡ λαμπάς, παρὰ τὸ δαίω, ὁ μέλλων δαίω, ἀποβολῇ τοῦ ὦ δαίς²⁰⁾. οὕτω καὶ δορκάς²¹⁾ ἀπὸ τοῦ δέρω καὶ δορκάς· λαμπῶ λαμπάς· νίφω νιφάς.

Διάκονος. παρὰ τὸ κονεῖν, τὸ ἐνεργεῖν καὶ ἐπείγεσθαι.

Δύσκολος. ὁ δυσχερῶς τινὶ κολλώμενος καὶ συναπτόμενος· ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου κόλαξ, ὁ συναπτεσθαι σπουδάζων καὶ κολλᾶσθαι²²⁾.

Δήνεια. παρὰ τὸ δαίω τὸ μανθάνω, ὁ μέλλων τὸ²³⁾ δαίω, καὶ δαίμων ὁ πάντα-εἰδώς· ὅπερ ἀποβολῇ τοῦ δ παρ' Ὀμήρῳ²⁴⁾ αἶμονα θήρης. δαίω οὖν καὶ δαίνα καὶ θήνα. δαῖν²⁵⁾. συναλοιφῇ τοῦ δέον δαῖν, ὡς πλέον πλεῖν.

Δοῖδυξ. ὁ καὶ ἀλετριβανός²⁶⁾. ῥῆμα ἐστὶ δαδύσσω· δαίω γὰρ τὸ μαρίζω καὶ κόπτω, ὅθεν καὶ δοιτρός²⁷⁾ ὁ μάγειρος· οὗ ὁ μέλλων δαδύξω, καὶ ῥηματικὸν ὀνομαζομεν κατ' ἀποβολὴν τοῦ ὦ, δαδύξ, τροπῇ τοῦ α εἰς ο, δό-

7) τρόπον] Scribe τόπον cum Etymologici M. auctore p. 231. 24. LARCHER. τόπον et deinde εἰς τὴν θάλασσαν habet Ruhnken. l. 1.

8) Hanc fabulam alio modo refert Servius ad Virgilii Aeneid. III. 332. quem vide. Propius ad Etymologicum accedit, quod idem Servius ibidem e Cornificio Longo affert: „Inuocatur ita, men apud Cornificium Longum, lapydem et Icadium profectos a (reta in diuersas regiones venisse: lapydem ad Italiam, Icadium vero duce Delphino ad montem Parnassum, et a duce „Delphos cognouisse, et in memoriam gentis, ex qua profectus erat, subiacentes campos Criseos vel Cretaeos appellasse, et „aras constituisse.“ Figmentum illud de mutata Apollinis forma refutauit Plutarchus de Solertia Animalium cap. 36. T. II. Opp. p. 984. A. ὃν δὲ αὐτὸς αὐτῷ τόπον ἐξαιρέτον ὁ θεὸς πεποιήται, Κρητῶν ἀπογόνους οἰκοῦντας ἡγεμόνι δαλφίνι χρησαμένον· οὗ γὰρ ὁ θεὸς (Articuli recte addidit Wittenbachius. ST.) προσηγορεῖτο τοῦ στόλου μεταβαλὼν εἶδος, οἷς οἱ μυθογράφοι λήγουσι, ἀλλὰ δαλφίνα πέμψας τοῖς ἀνδράσιν ἰδύοντα τὸν πλοῦν κατήγαγεν εἰς Κίρραν. quem locum sic constituendum puto: ὃν δ' αὐτὸς αὐτῷ τόπον ἐξαιρέτον ὁ θεὸς πεποιήται, δαλφίνας καὶ τοῖς ἐνοικοῦντας ἐκάλει Κασταλίου, Κρητῶν ἡγεμόνι κ. τ. λ. LARCHER.

9) Δεύειν] Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: ἀπὸ τοῦ Zeus Διὸς δαῖω, ἐξ οὗ καὶ δαῖνω. LARCHER.

10) παρὰ τὸ διχάζειν] Idem Etymologicon addit καὶ διαχωρίζειν, et deinde rectius dat: οἰονεὶ διαμοσύνη, ἢ διαχωρίζουσα ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀδικίας. LARCHER.

11) κατὰ παράληψιν] Lege, vt in Etymologico M. p. 260, 52. est, κατὰ παράληψιν. LARCHER.

12) πλεονασμῷ τοῦ] Scribe πλεονασμῷ τοῦ ῥ, vt diserte legitur in Etymologico M. p. 260, 53. LARCHER.

13) τὸ γὰρ ἀπολελυμένον ἐστὶ] Legendum est, vt in Etymologico MS. Biblioth. Regiae reperitur, τὸ γὰρ ἔν' ἀπολελυμένον ἐστὶ. LARCHER.

14) Δεσπότης — ἐμποιῶν] Haec continua serie in Codice iuncta erant cum praecedenti glossa. LARCHER.

15) Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιβήματων] In Bekkeri Anecdotorum Graecorum Volumine II. vbi hoc opusculum primum editum est, p. 549, 22. haec leguntur: τὸ δῶ σημαίνει καὶ τὸ δῶ, ὅφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν, καὶ τὸ δραπέτης ὁ ἐπιβλέπων τοῖς δεσπότης. Quare etiam apud Orionem legendum est παρὰ τὸ δῶ τὸ βλέπω. De hac verbi δῶ notionē consentit Etymol. M. p. 432, 4.

16) Δέρτερον] Scribendum est Δέρτερον. LARCHER.

17) παρὰ τὸ δίξασθαι] Etymologicon MS. Biblioth. Regiae addit: ὅτι ἀμφίβολον αὐτῆς τὸ πέρας. LARCHER.

18) παρὰ τῷ παρᾶσαντι δι' ὅλου] Lege diuisis vocibus παρὰ τὸ πέρας, ἀντὶ δι' ὅλου. Idem Etymologicon MS. habet παρὰ τὸ πέρας· ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου. LARCHER.

19) Ἦς. ἀγαθῇ] Ita in Codice legitur corrupte. Procul dubio legendum est Δῶς ἀγαθῇ, et est pars versus 356. Ἐργων καὶ Ἡμερῶν Hesiodi, qui in editione Brunckii est versus 326. Praeterea aliquid incuria librarii est omissum. Sic enim legendum existimo cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: Δῶς. ἀπὸ τοῦ δῶσω μέλλοντος, ἀποβολῇ τοῦ ὦ δῶς. . . . Δῶς ἀγαθῇ, ἀρπᾶξ δὲ κακῇ, θανάτοιο δότερα. LARCHER.

20) δαίω] Addendum erat, καὶ δᾶς κατὰ συναίρεσιν. Vide Etymologicon M. in Δᾶδες p. 221, 29. LARCHER.

21) δορκάς ἀπὸ τοῦ δέρω δορκάς] Alterutrum δορκάς delendum censeo. Et optime quidem prius deleueris.

22) Etymologicon MS. Biblioth. Reg. ita locum exhibet: Δύσκολος, οἰονεὶ δύσκολός τις, ὁ δυσκόλως καὶ δυσχερῶς τινὶ κολλώμενος καὶ συναπτόμενος· ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου κόλαξ, κόλλαξ τις ὢν, καὶ συναπτεσθαι σπουδάζων. Sequens nomen apud Orionem, quod nouae glossae initium est, Δήνεια, scribenda debet Δήνεια. LARCHER.

23) τὸ δαίω] Istud τὸ delendum est.

24) παρ' Ὀμήρῳ] Locus est Iliad. B. 49. Homerus, optimus sui interpres, versu abhinc secundo explicat per ἰοθλόην θηρητήρα. LARCHER.

25) δαῖν] Scribendum Δαῖν, et est initium nouae glossae, quae partim ex Etymologico M. vulgato p. 237, 13. partim ex Etymologico MS. Biblioth. Reg. sic est refingenda: Δαῖν. συναλοιφῇ τοῦ ε καὶ ὁ εἰς εἰ διφθογγον, δέον Δαῖν, ὡς πλέον πλεῖν. Πλεῖν autem Attice dicitur pro πλέον. Quam in rem Etymol. M. p. 237, 14. laudat haec verba: πλεῖν σταδίου λαλίσταρα, quae sic explicat: πλέον σταδίου φηραῖοτερα. Sunt verba Heraculis in Ranis Aristophanis vers. 91. sic legenda:

Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίφ λαλίσταρα.

LARCHER.

26) ἀλετριβανός] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 261, 8. in quo male legitur ἀλετριβανός in editione prima, sicut et in Syburgiana. Δοῖδυξ idem est quod ἀλετριβανός, nempe pistillum mortarii. Nam quod ἀλετριβανόν vocat Aristophanes in Pace vers. 259. 265. 269. 282. id nominat δοῖδυκα vers. 288 et 295. LARCHER.

27) δαιτρός reperitur apud Homerum Odys. A. 141. et alibi. LARCHER.

δύξ, καὶ δι' εὐφώνιαν προσήλθε τὸ Γ, δοῖδύξ, ὁ ταρμακτικός ὦν²⁸⁾).

Δύστηνος. παρὰ τὸ στένειν, τροπὴ τοῦ εἰς ἦ.

Δάπτειν. τὸ μεθ' ὁρμῆς ἐσθίειν. ἢ παρὰ τὸ δα ἐπιτακτικὸν μόριον, καὶ διπλασιασμῷ τοῦ ρ, δαρδάπτειν, τὸ σφόδρα ἄπτεσθαι τοῦ ἐσθιομένου.

Δοῦλος. ὁ κακοπαθῶν ἐν τῷ δουλεύειν²⁹⁾.

Δαιταλεύς. δαίς δαιτός δαιτεύς. καὶ μέλανος μελανεύς λέοντος λεοντεύς. καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, δαιτεύς δαιταλεύς. καὶ Δαιταλεῖς, δράμα Ἀριστοφάνους. Ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες, χοροὶ ἐγένοντο³⁰⁾.

Δαπάνη. παρὰ τὸ δάπτω. ἔγκειται τὸ δα ἐπιτακτικόν³¹⁾.

Δάκνω. παρὰ τὸ καίνω, ἐν συγκοπῇ κνω, καὶ ἐν συνθέσει δάκνω τὸ σφόδρα καίνω. δύναται καὶ παρὰ τὸ κνω.

Δέχνυμαι. δέχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν δέχομαι. καὶ τοῦ δέχω παράγωγον δεχύνω, καὶ κατὰ Δωριέας δεχνύω. ὡς πληθῶ πληθύνω· οὕτω δέχω δεχύνω δεχνύω· καὶ μεταθέσει τοῦ ν, δέχνω³²⁾. ἀφ' οὗ δέχνυμι καὶ δέχνυ-20 μαι.

Δεσποῖα. παρὰ τὸ δεσπόζω δεσπόζαινα, καὶ συγκοπῇ τοῦ ζα, δεσποῖα. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Διαβρήδην. ἀπὸ τοῦ βῶ δηλοῦντος τὸ λέγω. οὗ ὁ μέλλων ῥήσω. ἐνθεν ῥήσις, καὶ ῥήτωρ, καὶ ἐπὶ ῥήμα ῥήδην, ἀπὸ τοῦ ῥήσω³³⁾, καὶ σύνθετον διαβρήδην.

Δῖος. τὸ ἐπίθετον πητικῷ τύπῳ, ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς δῖος ἐστὶ, καὶ συναλοιφῇ διός. διὸ καὶ μακρὸν τὸ ἰ. οὕτως Ἡρωδιανός.

Διάκτορος. διάτορός τις ὦν³⁴⁾.

Δόξα. ῥῆμα ἐστὶ περιττώμενον καὶ βαρύτονον, δοκῶ καὶ δόκω. ἐνθεν τὸ ἐκ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων³⁵⁾, δόξω, ῥηματικὸν δόξα· ὡς ἄγω, ἄξω ἄξα καὶ ἄμαξα.

Δεῖος³⁶⁾. παρὰ τὸ δεῖω δεός, νεῖφω νέφος. λέγεται γὰρ καὶ δεῖω δῖω. ἐνθα β' ἀόριστος. περὶ γὰρ διὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν³⁷⁾.

Δόμος. δέμω δόμος, τρέμω τρόμος.

Δεσμός. δέω δέσω, δέμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, δεσμός.

Δῆμος. ὁ συνδεδημένος ὄχλος. δέω δέσω δέμος καὶ δῆμος. τοιγαροῦν ἐπὶ τοῦ δισκαδασμένου Φησὶν³⁸⁾, λῦτο δ' ἄγων. ὡς μένω μένις καὶ μῆνις, ἢ ἐμμένουσα ὀργή.

Δῆρις. παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω καὶ σφάζω, πλεονασμῷ τοῦ ρ. καὶ δῆριος ὁ πολέμιος. παρὰ τὸ δαίω. ὅς οὐ . . . Φῆσαιτο³⁹⁾ τοῦ δαίειν καὶ κόπτειν. καὶ δαίς ἢ μάχη βαρυτόνως. μεταθέσει τοῦ αἰ εἰς ἦ, δῆρις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δῆρις.

Δαύω, τὸ κοιμῶμαι. ἐκ τοῦ ἄδω⁴⁰⁾ ἐστὶ, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ δ, δαύω, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς αἰ, δαύω· ἵνα μὴ τὸ δαύω τούτου⁴¹⁾ ἐπὶ τὸ χρήζω συμπίσῃ.

Δῖος⁴²⁾, ὁ ἐνδοξος. ἀπὸ τοῦ Ζεὺς Διὸς, δῖος ἐγένετο, καὶ κράσει τῶν δύο ἰ εἰς ἰ μακρὸν, ὡς τὸ ὄφι καὶ ὄφι. δῖος γέγονε. διὸ καὶ προπεριστᾶται. ὡς τὸ Χῖος ἀνῆρ⁴³⁾. ὁ ἀπὸ τῆς Χίου. ἢ Χίος γὰρ ἡ νῆτος, βραχὺ ἔχει τὸ χι. καὶ ἐξ αὐτῆς γέγονεν ἀνῆρ Χῖος ὡς ἀπὸ τῆς Ῥόδου Ῥόδιος· καὶ κράσει τῶν δύο ἰ εἰς ἰ μακρὸν γέγονε Χῖος ἀνῆρ, τούτεστι ὁ Χιώτης. διὸ καὶ προπεριστᾶται τὸ Χῖος ἀνῆρ.

28) ὁ ταρμακτικός ὦν] Haec verba alludunt ad versum 265. in Aristophanis Pace:

εἶπερ γὰρ ᾗξει γε τὸν ἀλετριβαῖον φέρων,
τούτῳ παραῖξει τὰς πόλεις καθήμενος.

quippe si pistillum ferens venerit, isto contundet urbes otiose. LARCHER.

29) Δοῦλος· ὁ κακοπαθῶν ἐν τῷ δουλεύειν] Deest aliquid. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Δοῦλος· παρὰ τὸ δέω τὸ δεσμεύω. ἢ παρὰ τὸ δύν, ὃ σημαίνει τὴν κακοπάθειαν, δύνῳ· ὅς οὐκ ἐστὶν ἐν συγκοπῇ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, δοῦλος, ὁ κακοπαθῶν ἐν τῷ δουλεύειν. Si enim δοῦλος est a verbo δέω, fit δῖος, et contrarie δοῦλος. LARCHER.

30) Vid. Brunck. ad Aristoph. Tom. III. p. 166. LARCHER.

31) ἔγκειται τὸ δα ἐπιτακτικόν] Melius Etymologicum MS. Biblioth. Reg. Δαπάνη· παρὰ τὸ δάπτω τὸ ἐσθίω γίνεται δάπτη, ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ πλεονασμῷ τοῦ α καὶ τοῦ ν, δαπάνη. LARCHER.

32) μεταθέσει τοῦ ν, δέχνω] Lege δεχνύω pro δέχνω. Etymol. M. p. 235, 49. ὑπερθέσει τοῦ ν, δεχνύω. LARCHER. Paulo ante, pro ὡς πληθῶ πληθύνω, legendum iudico ὡς πληθῶ πληθύνω πληθύνω, ut est in Zonarae Lexico p. 492.

33) ἀπὸ τοῦ ῥήσω] Haec sunt delenda. STURZ.

34) Διάκτορος. διάτορός τις ὦν] Etymol. M. p. 243, 16. ἐκ τοῦ τορὺ τὸ σαφηνίζω· ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης (in Pace vers. 381.). Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λαλήσομαι. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Διάκτωρ· παρὰ τὸ ἄγω ἄκτωρ. ὁ ἄγων τὰς ἀγγελίας, ὁ τῶν θεῶν ἄγγελος. μετὰ γὰρ ἡ γενικὴ εἰς εὐθεΐαν. Quae apud Orionem praecedat glossa, Δίος· τὸ ἐπίθετον κ. τ. λ. eam ad verbum reperies in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

35) ἐνθεν τὸ ἐκ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων] Legendum fortassis est ἐνθεν ἐκ τοῦ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων. LARCHER.

ETYMOLOG. T. III.

36) Δεῖος] Apud Homerum bis reperitur χλωρὸς ὑπαὶ δεῖους, Iliad. K 376. et O. 4. LARCHER.

37) περὶ γὰρ διὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν] Sunt verba Homeri Iliad. I. 433. LARCHER.

38) φησὶν] nempe Homerum, cuius locus est Iliad. Ω. 1. Ἄντο δ' ἄγων, λαοὶ δὲ θεῶας ἐπὶ νῆας ἔκαστοι ἐσκήδναντ' ἵεναι.

Orion igitur hunc locum tantummodo ad sensum laudavit. LARCHER.

39) ὅς οὐ . . . φῆσαιτο] Fortasse legendum est ὅς οὐ ἀφειδῆσαιτο. LARCHER. Haec coniectura Larchero est indigna. Nam non modo οὐ ante vocalem ferri non potest, sed etiam ἀφειδῆσαι dubito an in Medio nunquam ponatur. Praeterea οὐκ ἀφειδῆσαι pro οὐ φείδισθαι non dicitur. Mihi persuasum est, legendum esse ὅς οὐκ ἂν φείσοιτο.

40) ἐκ τοῦ ἄδω] Procul dubio scribendum est ἐκ τοῦ εὐδα. Hoc enim, transpositione literarum δ, fit δέω. LARCHER.

41) τούτου] Legi debet τοῦτο. Sed mallet etiam ἐπὶ τοῦ δαύω τὸ χρήζω, pro ἐπὶ τὸ χρήζω.

42) Δίος] Confer Δίος paulo ante. LARCHER.

43) Χίος ἀνῆρ, ὁ ἀπὸ τῆς Χίου κ. τ. λ.] Χίος est insulae nomen. Χίος gentile est, et contractum ex Χῖος, ideoque sylabam priorem producit. Aratus Phaenomen. vers. 638 — 640.

Χίω ὅτε θηρ ἱαπάντα
καρτερὸς Ὀρίων στίβαρ' ἐπέκοπτε κορύνῃ,
θηρὴς ἀρνέμενος. Χίω γάρων Οἰνοπίων.

In primo versu Χίω in penultima corripitur, in tertio eadem producit, propter rationem supra allatam. LARCHER. In tertio versu sane Χίω legitur in editione Oxoniensi, qua Larcherus usus est, p. 80. Sed Buhlins, quanquam dubitanter, edidit κείνῳ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἐέλω⁴⁴). παρὰ τὸ ἐλεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλκειν.
Ἐγγυαλίξαι. κυρίως τὸ εἰς κοῖλον τῆς χειρὸς δοῦναι· ἐγγυάλον γὰρ τὸ κοῖλον· ὃ ἐστὶ ἐγγχειρίσαι. γυῖα γὰρ οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες. κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν, παρὰ τὸ γῶ ῥήμα, τὸ δηλοῦν τὸ χωρῶ, ἢ δέχομαι καὶ λαμβάνω. ὅθεν καὶ γορυτὸς⁴⁵), ὁ δεχόμενος τὸ βυτὸν, τουτέστι τὸ τόξον.
Ἐπασσώτερος⁴⁶). παρὰ τὸ ἄσσαν.
Εὐνή. παρὰ τὸ εὖ νενῆσθαι, ὃ ἐστὶ σεσπαρεῦσθαι ταῖς στρωμααῖς.
Ἐπίρροθος. ὁ ἐπιρρώννυνος καὶ ἐπικελεύων.
Ἐπίσαστρα⁴⁷). ἀπὸ τοῦ ἐπισοεῖσθαι⁴⁸) ἢ ἔπασθαι καὶ ἐν τῇ γῇ ὀρμῆν.
Ἐμπέως. κατὰ μετὰφασιν καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ, ἀμπεώς ἅμα τῷ λόγῳ.
Ἐρατομένοιοι⁴⁹). κυρίως ἀπὸ τῶν ἀλόγων⁵⁰). ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ἔρας, ὃ ἐστὶ τῆς γῆς, ἀναλαμβάνειν τὴν τροφὴν.
Ἐνιαυτός. παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διεληφέναι πάντας τοὺς καρπούς, καὶ τὰς τροφάς⁵¹).
Ἐρεχθεύς, ὁ καὶ Ἑριχθόνιος⁵²). ἀπὸ τοῦ ἐσπάρθαι⁵³) 20 εἰς τὴν ἔραν. ἀπὸ τῆς ὀρέξεως τοῦ Ἡφαίστου.
Ἐτητιν. οἶον ἔθισιν ἀντὶ τοῦ ἔθασιν⁵⁴).
Ἐρμῶνας⁵⁵). οἱ κλινόποδες, παρὰ τὸ ἐνειρῆναι αὐτοῖς τὰ

ἐνήματα⁵⁶). ἢ παρὰ τὸ ἐγγεγλυφθαι ἀρμάς⁵⁷) τινὰς αὐτοῖς. ὕπνου γὰρ δοτῆρ ὁ Ἑρμῆς. ἢ παρὰ τὸ ἔρμα, καὶ στήριγμα εἶναι. τοῖς γὰρ ποσὶ στήριζεται ἡ κλίνη. Εἶρεος⁵⁸). παρὰ τὸ ἔρρειν καὶ φθέρεσθαι· πλεονασμὸς τοῦ ρ καὶ τοῦ ε. ἐρρώς, ἐρρός, ἔρερος καὶ εἶρεος⁵⁹). εἶρεον εἰσάγουσι. Ὁμηρος οὕτως.
Ἐξεία⁶⁰). ἢ πρεσβεῖα. παρὰ τὸ ἱέμι, ὃ ἐστὶ τὸ πέμπω.
Ἐρημνή⁶¹). συγκοπὴ τοῦ ε ἑρεβεννή. ἢ παρὰ τὸ ἑρεβος.
Εὐλαί. σκώληκας, παρὰ τὴν εἰλησιν.
Ἐιεροι. παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν.
Ἐδρύφθη, ἐξέσθη. ἀπὸ τῆς λεπιζομένης δρυός.
Εὐλήρα⁶²). κατὰ κοινωνίαν τοῦ ὕ πρὸς τὸ ἰ, οἶον εἰληρα· ἀπὸ τῆς εἰλήσεως τῆς περὶ τὰ ζῶα.
Ἐνδύνα. τὰ ἔντερα. Ὁμηρος Φησί⁶³). ψαύει δ' ἐνδύνων. ὃ δὲ Ἀρίσταρχος ἐτυμολογεῖ ἐνὶ τινὰ ὄντα τὰ ἐντὸς τῶν ἰνῶν, ἢ ἀπλῶς τῶν μελῶν. καὶ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὀπλων⁶⁴). οὕτως εὖρον ἐν Ἑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος.
Ἐντσα, τὰ ὄπλα. παρὰ τὸ ἐντὸς περιλαμβάνειν τὸ σῶμα. οἶον σκεπαστήριά τινὰ ὄντα.
Ἐως. ἐτυμολογεῖται Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἡὼς διὰ τοῦ ε.

44) Ἐέλω. παρὰ τὸ ἐλεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλκειν] Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ἐέλωρ· παρὰ τὸ ἐλεῖν, ὃ ἐστὶ ἔλκειν, πρὸς αὐτὸν τὸ ἐπιθυμοῦμενον. Inde igitur emendandus est Orion. Conf. Etymol. M. p. 287, 17. LARCHER.

45) γορυτὸς. Scribe γωρυτὸς, per ω. Vide supra Γυνή et Γωρυτὸς. LARCHER.

46) Ἐπασσώτερος] Legendum est Ἐπασσώτερος. LARCHER.

47) Ἐπίσαστρα] Lege Ἐπίσαστρα. LARCHER. Conf. Ἐπίσαστρον infra.

48) ἐπισοεῖσθαι] Optime. Nam εἴρηται ἀπὸ τοῦ σοῖ τὸ ὀρμῶ, ut est apud Varinum Phaurinum in Ἐπίσαστρα. LARCHER.

49) Ἐρατομένοιοι] Corrige Ἐρατόμένοιοι. Nam ἐρέπτω et ἐρέπτομαι est edo. LARCHER.

50) κυρίως ἀπὸ τῶν ἀλόγων] Legendum est κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων, proprie de bestiis. LARCHER.

51) παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διεληφέναι πάντας τοὺς καρπούς, καὶ τὰς τροφάς] Corrige, ut est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διεληφέναι τὰ πάντα, καὶ τοὺς καρπούς, καὶ τὰς τροφάς. LARCHER.

52) Ἐρεχθεύς ὁ καὶ Ἑριχθόνιος] Fuere duo Erechthei: alter antiquior cognomine Erichthonius, de quo Orion, vel ὁ Ἐπιχθόνιος. Vid. Etymolog. M. p. 336, 29, et 34. Alter fuit abstinens rex Athenarum. LARCHER.

53) ἀπὸ τοῦ ἐσπάρθαι] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 336, 29. vbi legitur ἀπὸ τοῦ ἐσπᾶσθαι. LARCHER.

54) Ἐτητιν — ἐθάσιν] Orion lucem praebet Etymol. M. p. 350, 45. Ἐτηρ, ὁ ἐταῖρος, ἔθης τις ὢν, παρὰ τὸ ἔθος, ὃ συνήθης. LARCHER.

55) Ἐρμῶνας est vox nihili. Lege Ἐρμῆνες, fulcra lecti, quae vox reperitur bis apud Homerum: Odys. Θ. 278. ἀμφὶ δ' αὖ ἑρμῆας, ἵε δέματά. Et Ψ. 198. ἑρμῆν ἀσκήσας. Dicitur ἑρμῆς et ἑρμῆν, ut δελφίς et δελφῖν. Vide Eustath. ad Odys. Θ. p. 1598 34 LARCHER.

56) ἐνήματα quid sit, nescio cum ignarissimis. Legendum arbitror ἐνήλατα. Nam ἐνήλατον est sponda. Unde Joseph. Antiquit. Jud. VIII. 5. 2, τὸ δ' ἐνήλατον τοῦ θυρόνου, ea pars throni, in qua sedetur. LARCHER.

57) ἀρμάς] Legendum est Ἐρμάς. Pedes lecti in effigiem

Mercurii efficti erant. Scholiastes ad Homer. Odys. Ψ. 198. τῷ δὲ ὄνειφομπον εἶναι καὶ τοὺς κοιμωμένους αὐτῷ εὐχεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀναμένειν, εἴλοντο ἐν τοῖς θαλάμοις ἔχειν αὐτὸν φύλακα τοῦ ὕπνου, ἐπινοῆσαι τε καὶ ἀσκήσαι τοὺς τῶν κλινῶν πόδας εἰς τὴν τοῦ θεοῦ πρόσονιν, ὅπως ἀλεξήτορας (Forsan ἀλεξήτορας, nempe Dei: ut habentes speciem Dei malorum somniorum propulsatoris) ἔχοντες ἰδίας, τὰ μὲν δαίματα μὴ φοβόιντο, προσδοκῶν δὲ πλείστην ἐπαφροδίαν διὰ τῶν ὀνειράτων. LARCHER.

58) Εἶρεος] Scribendum est Εἶρεος. Vid. Etymolog. M. p. 274, 2. LARCHER.

59) εἶρεος] Iterum lege εἶρεος. Sequentia quoque corrigenda sunt. Nam apud Homer. Odys. Θ. 529. legitur εἶρεον εἰσάγονοι. vbi Scholiastes: εἶρεον· αἰχμολογῶσαν. Eustathius ad eundem locum p. 1608, 63. εἶρεος κατὰ τοὺς παλαιούς, αἰχμολογῶσα, δουλεία. παρὰ τὸ ἐραν εἶρειν. οἱ γὰρ ἐν δουλείᾳ, καὶ τοῦ λέγειν στέρονται μὴ παρόρσιαζόμενοι. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ εἶργειν ἢ ἐρώειν τὸ λέγειν, ὃ ἐστὶ κωλύειν. LARCHER.

60) Ἐξεία] Legendum Ἐξεία, quae vox est Homericæ. Iliad. Ω. 235. Ἐξείην ἔλθόντι, in legationem profecto. Odys. Φ. 20. τῶν ἔνεκ· ἔξαιην . . . ἦλθεν Ὀδυσσεύς, hostium gratia in legationem venit Ulysses. Nonus liber Iliadis antiquis inscribebatur Ἐξεία. Auctore Aristarcho παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα ἡ ἰσά ἐγένετο καὶ ἡ ἔξαια. Vid. Scholia Veneta ad Homer. Iliad. Ω. 235. LARCHER.

61) συγκοπὴ τοῦ ε ἑρεβεννή. ἢ παρὰ τὸ ἑρεβος] Haec sunt loco diuulsa. Legendum est παρὰ τὸ ἑρεβος. ἑρεβεννή, καὶ συγκοπὴ τοῦ ε, ἑρεμνή. Vid. Etymolog. M. p. 335, 46. LARCHER.

62) Εὐλήρα, habent quibus equi circumaguntur et flectuntur. Homerus Iliad. Ψ. 481. ἐν δ' αὐτοῖς ἔχων εὐλήρα βίβηκε. LARCHER.

63) Ὁμηρος. φησί] Iliad. Ψ. 806. e quo apud Orionem scribe ψαύει δ' ἐνδύνων. LARCHER.

64) τῶν μελῶν, καὶ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὀπλων] Legendum coniciō τῶν μελῶν, παρὰ τῶν ἐντὸς τῶν ὀπλων μελῶν. Vide Scholia Veneta Homeri ad Iliad. Ψ. 806. p. 512. col. 2. lin. 13. LARCHER.

διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κατακεκρῆσθαι⁶⁵). ἢ διὰ τὸ ἴσθαι ἡμᾶς ἐν ταύτῃ⁶⁶).

Ἐπηγεκνίδες⁶⁷). αἱ πλατεῖαι σανίδες ἐπιτενυῖς οὔσαι. ἐστὶ δὲ παρὰ ἐνέγκω ῥῆμα καὶ ἐνείσκω⁶⁸. ἀλλὰ μὲν ὑπὲρνεγκαν⁶⁹ ταχέες πόδες· παρὰ τὸ ἐνέγκω ποδηγεκνίδες⁷⁰). ἐνέγκω οὖν ἐνεκὴς καὶ ἐπενεκὴς καὶ ἐπηνεκὴς, τροπὴ τοῦ εἰς ἡ. τὸ παρατεταμένον, καὶ διελυγνός, καὶ μακρόξυλον. ὑπερδέσει καὶ μεταδέσει τοῦ ν, ἐπηγεκνίς, ἢ μακρὰ σανίς.

Εὐρος, ὁ ἄνεμος. παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ σφοδρὸν τῆς πνοῆς⁷¹.

Ἐπωγαί, οἱ συγκεκλεισμένοι⁷²). ἀπὸ τοῦ ἐπῶξαι⁷³), ὃ ἐστὶ συγκεκλῆσαι· καὶ πύλων· πῦσαι γὰρ ἐπῶχοντο⁷⁴), ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν.

Εὐχῇ. ἢ τοῦ εὖ ἔχειν αἰτήσεις⁷⁵).

Ἐπισκῦσαι, τὸ χαλεπῆναι· ἀπὸ τοῦ τὸ ἐπισκύνιον κατελκύναι τοὺς χαλεπαίνοντας.

Ἐρίηρες. παρὰ τὸ ἄγαν ἀρρήρηναι. τὸ γὰρ ἐρί ἐπίτασιν σημαίνει.

Εἶδατα. παρὰ τὸ εἶδω τὸ ἐσθίω, εἶδαρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ, εἶδαρ.

Ἐθειραι, αἱ ἐπιμελείας ἀξιοῦμεναι τρίχες. εἶθιν γὰρ τὸ ἐξ εἶθους τι ποιεῖν. ὁ δὲ Σωρανὸς Φησὶν εἶθιραν παρὰ τὸ ἐξ εἶθους βεῖν καὶ ἐκκίπτειν ἐπὶ τῶν Φαλακρουμένων.

Ἐλεόν, ἢ μαγειρικὴ τράπεζα. παρὰ τὸ ἐξ ἐλαίνων ξύλων πλέεσθαι, οἰοῦναι ἐλαόν⁷⁶).

Ἐπισχερῶ⁷⁶), τὸ ἐγγύς⁷⁷), παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν παρὰ ἄλληλα. τινὲς δὲ Φασί, κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ρ, οἶον, ἐπίσχε δύο⁷⁸).

Εὐράξ, οἶον πλευράξ, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ πλ. οὕτως Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ δυσκλίτων ῥημάτων. ἀπὸ δὲ τούτου δύναται τὸ πλάτος εὐρος, οἶον πλάτος καὶ εὐρος. ὡς γὰρ πρὸς τὸ ὄρθον μῆκος τὸ πλάτος.

Ἐπαλξίς, ὁ προμαχών. ἐπάλξίς οἶον τίς οὐσα⁷⁹).

Ἐρικεῖν. ἀπὸ τῆς ἐρίκης⁸⁰), ὃ ἐστὶν εὐσχιδὲς ξύλον. ἐρεγμός καὶ ἐρεχμός, ὁ δασυχιζόμενος κύαμος. οὕτως εὐρον ἐν Ἰππομνήματι, καὶ ἐρέκτας τοὺς ἐπὶ τούτῳ ἐργάτας Ἀλεξανδρεῖς⁸¹).

Εἴλαρ. Φύλαγμα, Φράγμα. παρὰ τὸ εἰλεῖν καὶ συνέχειν.

Ἐδανόν, ἡδύ. παρὰ τὸ ἡδω καὶ ἡδομαι.

Ἐανόν. παρὰ τὸ ἐσασθαι.

Ἐφετμή. ἀπὸ τοῦ ἐφίημι, ἐφεσμή, καὶ κατὰ ἀναλλαγὴν τοῦ σ εἰς τ, ἐφετμή.

Ἐέρσαι. αἱ δρόσοι. παρὰ τὸ ἐρσαι⁸²), ὃ ἐστὶ ποτίσαι. ποτίζει γὰρ τὰ φυτὰ ἡ δρόσος.

Ἐρυῆς. ὅτι μέγιστον ἐστὶ ἔρμα τῶν περὶ τὸν βίον.

Ἐγνής. παρὰ τὸ ἡδομαι, καὶ ἦσαι. ἢ παρὰ τὸ ἡδὺς νη-
ης, ὡς βροδὺς ἐμβριθῆς⁸³).

Ἐρυμνή. παρὰ τὸ ἔρυμα. οἶον ἐρύματος τάξιν περιέχουσα.

Εὐκηλος. πλεονασμῷ τοῦ ὑ ἐκηλος⁸⁴). παρὰ τὸ εἶκω τὸ ὑποχωρῶ. ὁ δὲ ὑποχωρῶν ἡσυχάζει.

Ἐλεγχος. πλεονασμῷ⁸⁵) τοῦ γ ἐλεγχος ἐστὶν, ἐπεὶ ἐλὴν ἔχειν⁸⁶). ἐλῆ δὲ ἢ τοῦ ἡλίου λαμπρῶν⁸⁷. λαμπρύνεται δὲ τὸ ζητούμενον καὶ φανεροῦται ἀντὶ τούτου.

65) διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κατακεκρῆσθαι] Quaedam de-
sunt, restituenda ope Etymologici M. p. 319, 9. σημαίνει δὲ
τὴν ἡμέραν· ἢ διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κατακεκρῆσθαι. In
Etymologico loco laudato est κατακλίνεσθαι. Sed procul dubio
legendum est κατακεκρῆσθαι. LARCHER.

66) ἐν ταύτῃ] Corrige ἐν αὐτῇ. LARCHER.

67) Ἐπηγεκνίδες] Vide Hesych. in Ἐπηγεκνίδες, ibique in-
terpretes. In Suida legitur Ἐπικνεῖς. Kusterus restituit Ἐ-
πηγεκνίς, quod ἐπικνεῖς ordinis litterarum refragaretur. Sed in
Suidae omninoque in omnium Lexicis non omnia suo ordine le-
guntur. Ἐπικνεῖς reperitur in Etymologico MS. Biblioth.
Reg. et sic explicatur: αἱ πλατεῖαι σανίδες· οἶον ἐπιτενυῖς οὔ-
σαι, πρὸς τὰς τάξιν ἐπὶχονσαι. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐνέγκω ῥῆμα,
καὶ ἡνεγκον κ. τ. λ. LARCHER.

68) ἐνείσκω] Legendum est ἐνείκω. LARCHER.

69) ὑπὲρνεγκαν] Verba allata sunt ex Homer. Iliad. E. 885,
vbi ὑπὲρνεγκαν editum est, quod haud dubie reddi debet etiam
Orioni. LARCHER.

70) ποδηγεκνίς, ad pedes pertingens. Bis haec vox reperitur
apud Homerum: Iliad. K. 24. et O. 646. LARCHER.

71) Ἐπωγαί, οἱ συγκεκλεισμένοι] Emendandum est Ἐπωγαί·
οἱ συγκεκλεισμένοι τόποι. vel potius οἱ συγκεκλεισμοί, vt diserte
legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Vox ἐπωγή
reperitur apud Homerum, Apollonium Rhodium et alios. Vid.
Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. 1640. LARCHER.

72) ἀπὸ τοῦ ἐπῶξαι] Optime. Hinc emendandum est Ety-
mologicum M. p. 328, 41. vbi legitur ἀπὸ τοῦ ἐποιῶσαι. Ἐπῶ-
ξαι est aoristus primus infinitivi verbi ἐποιῶω. LARCHER.

73) καὶ πύλων — ἐπῶχοντο] Est versus Homeri Iliad. M.
340, qui sic legitur: καὶ πύλων· πάσας γὰρ ἐπῶχοντο. Ari-
starchus in Scholiis ad Homerum Venetiis vulgatis laudatus
legit cum Orione πάσας γὰρ ἐπῶχοντο. Deinde sequitur haec
nota: διὰ τοῦ α, καὶ σὺν τῷ ε, οἶον ἐπιτεκλινόμεναι ἦσαν, ἐπέ-
κλειντο. Alia est lectio Zenodoti: πάσας γὰρ ἐπῶχοντο. de qua
vide Clarkium et Ernestium. Scholiastes Villosionianus ad
hunc locum: εἰς γράφεται ἐπῶχοντο, τὸ πρὸ αὐτῶν πάσας γρά-
φεισθαι· ἐπῶχοντο δὲ ἢ αὐτῇ δηλονότι. Ἄλλως· ἐπὶ πάσας γὰρ
ὁ ὁχρὸς κεκλειμένους ἦν· ἢ ἐπὶ πάσας ἤρχοντο οἱ πολέμιοι. Le-
ctio Aristarchi et Orionis potior mihi videtur. LARCHER. Eam

Wolfius quoque secutus est, nisi quod praetulit ἐπῶχοντο, iota
non subscripto.

74) Εὐχῇ· ἢ τοῦ εὖ ἔχειν αἰτήσεις] Etymologicum MS. Bi-
blioth. Regiae: Εὐχῇ· παρὰ τὸ εὖ ἔχειν· ἢ τοῦ εὖ ἔχειν αἰτή-
σαι· ἢ καλῶς· τὸ γὰρ εὖ μόριον αἰεὶ καὶ διαπαντός ἀντὶ καλοῦ
παράλαμβάνεται, πλην τοῦ εὐώνυμος. LARCHER.

75) οἰοῦναι ἐλαόν] Legendum est οἰοῦναι ἐλαίων· quae vox
redonanda Etymologico M. p. 270, 36. et Scholiis Venetis ad
Homer. Iliad. I. 215. pro ἐλαίων. LARCHER.

76) Ἐπισχερῶ] Lege Ἐπισχερῶ. LARCHER.

77) τὸ ἐγγύς] Malim τὸ σύνεγγυς cum Etymologico M. p. 330,
14. LARCHER.

78) ἐπίσχε δύο] Fortassis legendum est ἐπισχεδόν, quod signi-
ficat σύνεγγυς. LARCHER.

79) ἐπάλξίς οἶον τίς οὐσα] Legendum est οἶον ἐπαλλέξαις
τίς οὐσα. Vid. Etymol. M. p. 320, 22. LARCHER. In Excer-
ptis ex Orione p. 613, 43. legitur: οἶον ἐπάλξίς τίς οὐσα· καὶ
βοηθός.

80) Ἐρικεῖν. ἀπὸ τῆς ἐρίκης] Scribe Ἐρεῖκιν. ἀπὸ τῆς
ἐρεῖκης. LARCHER.

81) ἐρέκτας — Ἀλεξανδρεῖς] Nomine ἐρέκτης, ita usurpa-
to, augeri potest mea verborum Alexandrinorum collectio in libro
de Dialecto Macedon. et Alexandr. p. 73.

82) παρὰ τὸ ἐρσαι] Etymol. M. p. 322, 54. παρὰ τὸ ἄρδω ἄρ-
σω, ἄρση, καὶ ἔρση. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: πα-
ρὰ τὸ ἄρσαι, ὃ ἐστὶ ποτίσαι. LARCHER.

83) Ἐγνής κ. τ. λ.] Monstrum lectionis, ope Etymologici
Magni procurandum. Lege: Ἐγνής. παρὰ τὸ ἡδὺς νη-
ης καὶ τὸ ἡῆς ἐννης, ὡς βριθὶς ἐμβριθῆς. Vide Etymol. M.
p. 309, 11. LARCHER.

84) Εὐκηλος. πλεονασμῷ τοῦ ὑ ἐκηλος] Legendum suspicor:
Εὐκηλος· ἐκηλος, πλεονασμῷ τοῦ ἱ ἐκηλος. LARCHER.

85) Ἐλεγχος. πλεονασμῷ τοῦ γ] Lege: Ἐλεγχος. Ἐλεχος, πλεο-
νασμῷ τοῦ γ, κ. τ. λ. LARCHER.

86) ἐπεὶ ἐλὴν ἔχειν] Saltem ἔχει scribendum est. Etymol. M.
p. 296, 16. παρὰ τὸ ἐλὴν ἔχειν.

87) λαμπρῶν] Scribe λαμπηδῶν. Et sic est infra in v. Βί-
λακρινῆς.

Ἔρκος. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ὅ ἐρκος, καὶ ἔλκος⁸⁸⁾.

Ἐνίπτω. πλεονασμῷ⁸⁹⁾ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς γ, ἐνίπτω. πολλάκις δὲ ἐπεΐσοδος συμφωνίου τρέπον⁹⁰⁾ ποιεῖ τέκω, τίττω, ἔκω, ἴστω, ἐνίστω· βλαβὼ βλαπ-
τω· ἐκπεΐσω τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π.

Ἐξετάζω. παρὰ τὸ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς ἐτάζω⁹¹⁾ ἐστίν. ὡς ἵπκος ἱπάζω· μάταιον ματαιάζω· ἐταζω οὖν, τὴν ἀληθεῖαν ἀνακρίνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, ἐτάζω καὶ ἐξετάζω.

Ἐμπεράμος. παρὰ τὴν πείραν ἐμπεράμος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐμπεράμος.

Εἰμαρμένη. παρὰ τὸ μεῖρω τὸ μερίζω, μέμαρμαι καὶ μεμαρμένη, ἢ εἰμαρμένη⁹²⁾, ἀποβολῇ τοῦ μ, καὶ προσθέσει τοῦ ι, εἰμαρμένη, ἢ μεμαρμένη ἐκαστῶ. ἀποβολῇ δὲ καὶ προσθέσει⁹³⁾, ὡς λέλειφα εἰληφα. Ἀττικὸν γὰρ τοῦτο.

Εἰσμερνή⁹⁴⁾. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ρ, ρειαμένη. ἐστὶ παρὰ τὴν ρεῦσιν τῶν ὑδάτων, ἢ παρὰ τὴν ἔσιν⁹⁵⁾ τῶν ὑδάτων καὶ βοτανῶν αὐτομάτως· ἢ ἐξ ἧς ἵενται. ἢ λαίνομαι, εἰ ἀνεγήγισ οὐσα⁹⁶⁾. οὕτως ἐν Ἰπποκράτει⁹⁷⁾ ἔσιν.

Ἐπίρρησις, ὁ ψόγος, καὶ ἡ κατηγορία⁹⁷⁾. ἐνθεν λοιπὸν καὶ ἐπὶρρητος⁹⁸⁾. Ἀρχιλοχός ἐν Ἐλεγείοις· Αἰσιμῆδη δηλοῦμεν ἐπὶρρησι μελεδαίνων⁹⁹⁾. οὐδεὶς ἂν μάλα πολλὴ ἰ-

μερόεστα πάθοι. ἐπὶρρητος οὖν, παρὰ τὴν ῥῆσιν, ἐφ' ᾧ ἂν τις πολλὰ λέγοι ψήγων.

Ἐντερα. ἀπὸ τοῦ δι· αὐτῶν ρεῖν τὴν τροφήν καὶ τὸ αὐτῆς περιττωμα· ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλούσθαι· οἶον ἐντελα¹⁰⁰⁾ τα ἐντὸς εἰλούμενα. οὕτως Σωρανός.

Ἐμβρυον. ἀπὸ τοῦ ἐνδον βρύειν καὶ αὔξασθαι. ἢ ἐνδον ἔχειν τὴν βοράν. ἢ ἐνδον εἶναι βροτοῦ¹⁾. ὡς ἐνδὸν βρυον. οὕτω Σωρανός.

Ἐτίπλους. οἶον ἐπιπλεῖν καὶ ἐπὶ πυλῆς εἶναι²⁾. οὕτω Σωρανός.

Ἐπιγονατῖς. διὰ τὸ ἐπὶ γόνατα κεῖσθαι.

Ἐπιγουνίς, ὁ πρὸς τῷ γόνατι μῦς. ὡς δὲ ἄλλοι, ἢ δι' εὐεξίαν ἐπιτραφεῖσα σὰρξ τῷ γόνατι. Ὁμηρος· οἶον ὁ γέρον ἐπὶ γουνίδα φαίνει³⁾.

Ἐαρ. ἐπὶ τοῦ αἵματος⁴⁾. διὰ τὸ ἐν τῷ ἀέρι πλεονάζειν τὸ αἷμα. καὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ⁵⁾. παρὰ τὸ πλεονάζειν ἐν τῇ ἔσει⁶⁾ τῶν φυτῶν καὶ βοτανῶν. τινὲς δὲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ὅ· εὐαρ γὰρ τὸ εὐ ἤκον αἴερος. ἢ γὰρ τοῦ περιέχοντος ἔτους ἐστὶν ἡδίστη κρῆσις· ὅτε μήτε χειμῶν, μήτε ἄγαν θέρους.

Εἶδος⁷⁾. εἶδος καὶ μορφή αἰσθητῶς· τὸ εἰδόμενον καὶ μεμorfωμένον, ἀοράτου τῆς ἀρχῆς ὑπαρχούσης, τουτέστι τῆς ὕλης ἀπλάστου καὶ ἀμόρφου οὐσης· ἢ ὅτι εἶδος τοῦ γενικοῦ σώματος ἐστὶ βλέπομενον⁸⁾.

88) ἔλκος] Lege ἔρκος. Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: Αἰσιμῆδης ψιλῶς ἀναγινώσκει ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρκένιν λέγεται. LARCHER. Excerpta ex Orione p. 613, 43. Ἔρκος, ἀπὸ τοῦ ἐρκύν τὸ κωλύω· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἔρκος.

89) Ἐνίπτω. πλεονασμῷ κ. τ. λ. LARCHER. Lege Ἐνίπτω· ἐνίπτω, πλεονασμῷ κ. τ. λ. LARCHER.

90) τρέπον] Fortasse legendum est τροπήν. LARCHER.

91) ἐτάζω] Hoc loco scribi debet ἐταζω. Nam ἐτάζω postea demum affertur, et ortum esse dicitur ἀποβολῇ τοῦ ε.

92) ἢ εἰμαρμένη] Haec delenda sunt ut prorsus inutilia. LARCHER.

93) ἀποβολῇ δὲ καὶ προσθέσει] Delendae sunt istae voces, quae irrepsere e linea praecedenti. LARCHER.

94) Εἰσμερνή] Stoliditati librarii debetur hoc monstrum. Lege Εἰσμερνή, locus herbosus et irriguus. Nam a ρειαμένη, reiecto ρ, fit εἰσμερνή. LARCHER.

95) ἔσει, ab ἔσιμι, mitto, emitto, significat eruptionem, quae fit sursum versus. Hinc productio, scaturigo. Optime auctor Etymologicus M. p. 267, 18. παρὰ τὴν ἔσιν, ὁ σημαίνει τὴν ἀνάδοσιν. LARCHER. Conf. infra in v. Ἐαρ.

96) λαίνομαι, εἰ ἀνεγήγισ οὐσα] Haec valde corrupta sunt. Forsan legendum: λαίνομένη τις οὐσα, irriguus locus. Nam λαίνω est irrigo. LARCHER. Praecedens αὐτομάτως male me habet. Reponendum videtur αὐτόματον.

97) κατηγορία] Cum Etymologico M. p. 329, 44. legendum est κακηγορία. Hinc corrigendum est Phavorini lexicon, in quo et ipso κατηγορία male pro κακηγορία editum legitur. Saepissime haec duo nomina permutantur in libris manu scriptis, ut sciunt qui illos trinerunt. Vide Taylori indicem Lysiae in v. κακηγορία. LARCHER.

98) ἐπὶρρητος] Multa de hac voce Salmastius ad Pollionis Triginta tyrannos Tom. II. Scriptorum Hist. August. pag. 282. et 283. LARCHER.

99) Αἰσιμῆδη δηλοῦμεν ἐπὶρρησι μελεδαίνων] Non pigebit describere Ruhnkentii notam in Auctario Emendationum Hezychii ad Tom. I. p. 1380. „Hinc“ (e verbis Orionis quae attulerat), egregio supplemento locupletabilis Etymologicum M. p. 329, 44. „qui sine dubio integram glossam ex Orione descriperat. Archilochi fragmentum tamen ita depravatum est, ut acutioribus relinquendum videatur, proferam tamen emendationem, si non „verissimam, certe verisimillimam: Αἰσιμῆδης δηλοῦμεν ἐπὶρρη-

„sein melledaίνων, Aestmides noxiam et diram vituperationem „meditans. Αἰσιμῆδης est patronymicum ex Αἰσιμος. quo nomine Archon Atheniensis commemoratur a Pausania IV. 5. „quem etiam vide I. 3. Hezychius: Αἰσιμῆδαι οἰκίαις γένος. „quoniam hic locus alio pertinere videtur.“ LARCHER.

100) ἐντελα] Forsan legendum est ἐντελέ τινα ὄντα. In Etymologico MS. Biblioth. Reg. reperitur ἐντελόν τι ὄν. LARCHER.

1) βροτοῦ] Post hanc vocem deesse mihi videtur nomen διάπλασμα. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ἐμβρυον παιδίων, τὸ ἐντὸς βροτοῦ ὄν, τουτέστιν ἐν τῇ γαστρὶ τῆς γυναικὸς ἐστὶ διάπλασμα. LARCHER.

2) ἐπὶ πυλῆς εἶναι] Legendum omnino est ἐπιπολῆς εἶναι, vel potius cum Etymologico M. p. 329, 16. ἐξ ἐπιπολῆς εἶναι. LARCHER.

3) οἶον — ἐπὶ γουνίδα φαίνει] Corrige, ut apud Homerum Odys. Σ. 73. legitur, οἶον ἐν θανάτων ὁ γέρον ἐπιγονίδα φαίνει. Et sic laudatur in Etymologico MS. Biblioth. Reg. LARCHER.

4) Ἐαρ. ἐπὶ τοῦ αἵματος] Hezychius: Ἐαρ· αἷμα. Χέπριος. Vide Eustath. ad Homer. Odys. Σ. p. 1851. 42. Etymol. M. p. 344, 7. Oppian. de Piscacione II. 618. θέρμον ἔαρ λάπτουσιν. Isto sensu usurpavit etiam Callimachus Fragm. CCI. ad quem locum vide Bentleium et Hemsterhusium. Et Euphorion, cuius verba laudavit Scholiastae Theocriti ad Idyll. X. 28.

πορφυρέη ἰάνκοντε, σὲ μὲν μία φάνης αἰοιδῶν
ροϊτεῖς ἀμάθοιαι δεδοπῆτος Διανίδαο,
εἰαρος ἀντίλλειν γεγραμμένα κωνόοσαν.

Vid. Toup ad Theocritum a Wartono editum Tom. I. p. 218. Pro iis, quae statim apud Orionem sequuntur, ἐν τῷ ἔαρ, lege ἐν τῷ ἔαρ, vere. Vid. Etymol. M. p. 279, 44. LARCHER.

5) αὐτὸ τὸ ἔαρ] Nunc de vere agitur. Pro ἔαρ Attici dixerunt ἦρ, Aeoles Ἐῖρ, praemisso digamma. Hinc Latinorum vox ver. LARCHER.

6) ἐν τῇ ἔσει] De voce ἔσει vide quae supra ad Εἰσμερνή diximus. LARCHER.

7) Εἶδος κ. τ. λ.] Ista mutuatus est ex Orione auctor Etymologici M. p. 267, 33. LARCHER.

8) σώματος ἐστὶ βλέπομενον] In Etymologico M. p. 267, 36. legitur σώματος ὅλον βλέπομενον. LARCHER.

Ἐγκέφαλος. παρὰ τὸ ἐγκαῖσθαι τῇ κεφαλῇ.

Ἐδίων⁹⁾. παρὰ τὸ ἦσαν ἡδονὴν ἐστὶ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ α ἡδονὴν καὶ ἔδονον. ἡδονται γὰρ τοῖς αἰ γαμούμεναι. ἢ παρὰ τὸ ἐξω. ἔδω ἐδομχι, ἐδονὴν καὶ ἔδονον, παρὰ τὸ αἴτιον εἶναι τοῦ παρῆξασθαι, καὶ παραμένειν τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ.

Ἐκείθεν. συγκοπῇ τοῦ ἐκείνοθεν. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς θεὸν τῇ εἰ παραλήγεται διφθόγγῳ¹⁰⁾.

Ἐτήτυμον. ἐτεὸν ἔτυμον, καὶ πλεονασμῷ τῆς τη συλ-10 λαβῆς, ἐτήτυμον.

Ἐρινύες. ἀραῦνες τινὲς εἰσὶν, αἱ τὰς ἀράς ἀνύουσιν¹¹⁾.

Ἐρωδῖος. σεσημειώται κατὰ τὸν τόνον. οὐδὲν γὰρ διὰ τοῦ διος ὀξύναται. ἐτυμολογοῦσι δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν παρὰ τὸ ἔλως ἰδιον¹²⁾ εἶναι ἐλωδῖος, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ε, ἐρωδῖος· οἱ δὲ, παρὰ τὸ ροῖζον¹³⁾ ροῖδιος καὶ ροδῖος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐρωδῖος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἐκπλαγον. μετάθεσις. ἐκπλαγὸν ἐστὶ παρὰ τὸ ἐκπλήσσω. ὅθεν τό¹⁴⁾, ἡνίοχον δ' ἐκπλαγόν. τροπῇ δὲ ἐπὶ τούτου ἐστὶ τὸ α¹⁵⁾ εἰς ἦ. παρὰ γὰρ τὸ πλήσσω, ἐπὶ μὲν ψυχικοῦ πάθους διὰ τοῦ α, ἐπὶ δὲ σωματικοῦ, διὰ τοῦ ἦ· οἶον, ἐπλήγην, τὸ λαβεῖν τραῦμα· ἐπλάγην δ' ἐπὶ ψυχῇ¹⁶⁾.

Ἐχθρός. παρὰ τὸ ἐχθός ἐχθρός, καὶ συγκοπῇ ἐχθρός, ὡς κῦδος κυδρός. οἱ δὲ διὰ τοῦ κ γράφοντες φασὶν εἶναι ἐχθρό¹⁷⁾. ὁ ἔξω τεθορηκώς, εἶγε σύμβασις ἢ Φιλία¹⁸⁾. οὕτω Φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. διὰ δὲ τοῦ χ γράφει.

Ἐννις. ὁ ἐσπερημένος τινός, παρὰ τὴν ἐνὸς γενικὴν. ὁ γὰρ παρὰ νύμους χαρακτήρ ἀπὸ γενικῆς γίνεται. οὕτω παρὰ τὴν ἐνὸς γενικὴν ἐννις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, εὐνις. οὕτως εὐρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν¹⁹⁾.

Ἐλαφρός. παρὰ τὸ κουφότατον ζῶον τὴν ἐλαφόν· ἐλαφρός καὶ συγκοπῇ ἐλαφρός.

Ἐῖρων. ἐξ οὗ εἰρωνεία. παρὰ τὸ εἶρεν τὸ λέγειν. εἶρων δὲ ὁ διὰ λόγων παραλογιζόμενος.

Εἰλικρινής. παρὰ τὸ ἐν ἑλῇ περικριμένον. ἑλῇ δὲ ἡ λαμπρότης τοῦ ἡλίου.

Ἐλεγος, ὁ θρήνος. διὰ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ θρήνου εὖ λέγειν τοὺς κατοικοῦμένους²⁰⁾. εὐρετῇ²¹⁾ δὲ τοῦ ἐλεγείου, οἱ μὲν τὸν Ἀρχιλοχόν, οἱ δὲ Μίμναρμον, οἱ δὲ Καλλίνον παλαιότερον. ὅθεν πεντάμετρον τῷ ἡρωϊκῷ συνήπτον οὐχ ὁμοδραμοῦντα τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει· ἀλλ' αἶδον συνεκπνέοντα, καὶ συσβεννύμενον²²⁾ ταῖς τοῦ τελευταίου ταῖς τύχαις. οἱ δὲ ὑστέρων πρὸς ἅπαντας διαφόρως²³⁾. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Ποιητῶν.

Ἐπιστάτης. ἐπιστάμενος τινὶ, καὶ ὁ ἐπαίτης· παρὰ τὸ ἐφίστασθαι· πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διδάσκοντος τί ἀπλῶς.

Εὐάνυμος, ἡ χεὶρ κατὰ ἀντίφασιν²⁴⁾, ὡς ἀριστερὰ παρὰ τὸ ἄριστον.

Εὐδία, συγκοπῇ. εὐδία γὰρ ἐστὶ.

Εὐφρόνη. ἡ νύξ, καθ' ἣν εὖ φρονούμεν, τῆς διανοίας σχολαζούσης.

Ἐσπέρα. παρὰ τὸ ἐς πέρας εἶναι τῆς ἡμέρας. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔσω ἡμᾶς περᾶν.

Ἐλπίς. ἐλπίς²⁵⁾ τίς ἐστίν. ἀπὸ τοῦ παρέλκειν ἡμᾶς τῷ χρόνῳ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τι τῷ ἐλπίζοντι, ἐλλίπεις τίς ἐστίν, καὶ συγκοπῇ ἐλπίς.

Ἐρπυλος. ἀπὸ τοῦ ἔρπειν ἐν τῷ αὖξασθαι.

Εὐνούχος. παρὰ τὸ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι²⁶⁾. ἔχειν γὰρ τὸ φυλάττειν. Ὅμηρος²⁷⁾· ὥς μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. ὁ δὲ εὐνούχος παρὰ τὸ εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, ἐσπερημένου τοῦ μίσγασθαι, ἅπερ ἀρχαῖδι²⁸⁾ ἀνέητα ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης, ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ ἀνοήτων²⁹⁾.

9) Ἐδον et ἔδονον, quando ab ἔδω (ita enim legendum est pro ἦσαν) deriuantur, per spiritum asperum debent pronuciari.

10) οὐδὲν γὰρ — διφθόγγῳ] Ex his retingendum est Etymologicum M. p. 291, 40. ubi legitur: οὐδὲν τῶν εἰς θεὸν τῇ εἰ διφθόγγῳ παραλήγεται, πλὴν τοῦ ἐκείθεν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ κ. τ. λ. Lege igitur: οὐδὲν τῶν εἰς θεὸν τῇ εἰ διφθόγγῳ παραλήγεται. ἐκείθεν ἀπὸ τοῦ κ. τ. λ. LARCHER.

11) Alias etymologias vide in Etymologico M. p. 338, 2. Tzetzes vero Chiliad. XIII. vers. 825. nomen Ἐρινύες deducit a particula εἰ et verbo νύσσω, αἱ ἄγαν διεγείρουσαι ἢ διεγυγερμένας. LARCHER.

12) παρὰ τὸ ἔλως ἰδιον] Fortassis cum Etymologico M. p. 344, 18. legendum est παρὰ τὸ ἔλως καὶ τὸ ἰδιον. LARCHER.

13) παρὰ τὸ ροῖζον ροῖδιος κ. τ. λ.] Legendum, ut est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ ροῖζω γίνεται ροῖδιος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε γίνεται ἐρωδῖος, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω γίνεται ἐρωδῖος· καὶ μὲν τὸ ε προσηγορευμένον. Confer. Etymol. M. p. 344, 19. et 20. LARCHER.

14) τό,] Sequitur pars Homericus versus, ex Iliad. 2. 225. restituenta: Ἡνίοχοι δ' ἐκπλαγόν. LARCHER.

15) τροπῇ δὲ ἐπὶ τούτου ἐστὶ τὸ α] Potius τοῦ α scribendum videtur.

16) Vid. Etymol. M. in Πέπληγ p. 600, 39. LARCHER.

17) φασὶν εἶναι ἐχθρός] Scribendum est ἐκθρός, per κ, ut ait in istis aliquis sensus. LARCHER.

18) εἶγε σύμβασις ἢ φιλία] Quid haec sibi velint, nescio. Forsan legendum est: εἶγε σύμβασις ἢ φιλίας. LARCHER. Si recte Larcherus genitivos reponendos coniecit, qui nimirum a verbis ἔξω τεθορηκώς penderent. εἶγε quoque in ἔγουν mutandum putem.

19) ἐν τῷ περὶ Παθῶν] Herodianus scripsit librum, cui titulus erat περὶ Παθῶν. LARCHER.

20) κατοικοῦμένους] Lege κατοικοῦμένους, ut exhibetur in altero Larcheri apographo, et a Ruhnkenio ad Callimach. p. 439. edit. Ernesti.

21) εὐρετῇ] Scribendum est εὐρετῇ, et post ἐλεγεῖον subintelligendum φασί. LARCHER. Conf. Ruhnken. l. l. qui etiam paulo post dedit ὅθεν καὶ πεντάμετρον.

22) συσβεννύμενον] Legendum συναπτοσβεννύμενον, ut est in Etymologico MS. Biblioth. Reg. quod vicissim sanari potest opo Ortonis. LARCHER.

23) διαφόρως] Fortasse legendum est ἀδιαφόρως. LARCHER. Ruhnkenius l. l. ἀδιαφόρως edidit.

24) κατὰ ἀντίφασιν] Legendum κατὰ ἀντίφασιν. Vid. Etymol. M. p. 130, 26. LARCHER.

25) ἐλπίς] In Codice est ἐλπίς. Sed mutandus est spiritus lenis aspero. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ἐλπίς· ἢ τὰ ἐλλείποντα προσαναπλήρουσα· ἢ εἰς ὑπόνοιαν ἡμᾶς ἀγαθὴν ἔλκουσα· ἐλπίς τις οὔσα. LARCHER. Conf. Excerpta ex Orione p. 613, 47.

26) Homeri verba Odys. 1. 757. haec sunt: καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. LARCHER.

27) ἀρχαῖοι] In Etymologico MS. Biblioth. Reg. legitur Ἀθηναῖοι. quae mihi potior videtur esse lectio. LARCHER.

28) ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ ἀνοήτων] In Etymologico M. p. 357, 32. legitur ὕπνου τε ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων. Sed apud Aristophanem Nubb. 417. οἶνον τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων. καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων. Scholiastes ad hunc Aristophanis locum: Ἀνοήτων τῶν ἀφροδισίων, τῆς τοιαύτης λαγνείας. τὸ γὰρ ἀνοήταιν, μορφαίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον. Scilicet τὰ ἀνέητα notant in genere, quae rationi sunt contraria. Eo sensu usurpauit Aristophanes dicto loco. Falsus igitur est Aristophanis Scholiastes, falsusque Orion, qui hanc vocem accepere de rebus Venereis. quanquam non diffieor,

Εἶρα²⁹⁾: ἡ ἐκκλησία. ἀπὸ τοῦ εἶρω τὸ λέγω³⁰⁾:

Ἐωλον. τὸ ὄψον. παρὰ τὸ ἔω, δηλοῦν τὸ κορέσω. ἐπαι χ' εἴμεν πολέμοιο³¹⁾. ὅταν γὰρ διακοραῖς γενώμεθα, εἰς τὴν ἐπιούσαν τὰ μέρη λιτόντες λέγομεν ἔωλα.

Ἐξέτρω. παρὰ τὸ τρώ, τὸ δηλοῦν τὸ κόπτω. ἐνθεν τὸ τρώσαι, τὸ σιδήρῳ τέμνειν. ὅλοι δὲ καὶ τὸ βλάπτω. τὸ δὲ παράγωγον αὐτοῦ τρώω "Ομηρος³²⁾. οἶνός σε τρώει μελιθός. παρὰ δὲ τὸ τρώ παράγωγον τρώμι, καὶ παρωχημένος ἔτρω ἔτρω, καὶ ἐξέτρω· οἶον ἐβλάβη καὶ ἐξεκόπη ἡ κύσις.

Ἐρέτης. ἐλῶ ἐλέσω, καὶ παράγωγον³³⁾. τροπῇ τοῦ ἄ εἰς ῥ, ἐρέσω, καὶ ἐρέτης.

Ἐρωτῶ. παρὰ τὴν ἔρωτος γενικὴν. ἐπειδὴ οἱ ἐρωτῶντες οὐ εὐχονται τυχεῖν τοῖς ἐρώσιν εὐκαίαις. οὕτω Φιλόξενος.

Εὐθημοσύνη. παρὰ τὸν θῆσω μέλλοντα. θῆμος παράγωγον καὶ θημόσυνος καὶ εὐθημοσύνη· ὡς ἴπκος ἴπκοςύνη. καὶ δίκαιος δικαιοσύνη. θῆσω θῆμος θημοσύνη. Φιλόξενος.

Ἐρωή. ἡ ὀρμή. ὀρῶ ἐστὶ ῥῆμα, καὶ ῥώω. ὅθεν τὸ ἐρῶ-²⁰σαντο. καὶ τὸ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα ῥωή, ὡς ζῶ ζωή. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἐρωή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβίων ῥημάτων.

Ἐπίσσωτρον. παρὰ τὸ σῶ τὸ ὀρῶ, οὐ μέλλον σώσω. ὄνομα ῥηματικὸν σῶτρον. καὶ σύνθετον, ἐπίσσωτρον³⁴⁾.

Ἐτερόγναθος ἴπκος, ὁ σκληρόστομος³⁵⁾. εἶρηται δὲ ὡς μὴ ἰδίαις ταῖς γνάθοις χρωμένους.

Ἐτεόν. τὸ ἀληθές. εἰμι, ὁ μέλλον ἔσω ἔσομαι· ὡς θῆ-³⁰σω θेतός, οὕτω ἔσω ἐτός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἐ-³⁰τεός. τὸ γὰρ ἀληθές ὑπάρχον, ἐστὶ καὶ πατηγός.

Ἐπιτάξ. παρὰ Καλλιμάχῳ³⁶⁾. τὸ ἐπ(ῥ)ῆμα, παρὰ τὸ ἐπιτάξω, ἀποβολῇ τοῦ ῶ, ὡς παρὰ τὸ μίγω μίξ ἐπι-³⁷⁾μίξ.

Ἐναρα. κυρίως ἐν οἷς ἀρήρεται τὸ σῶμα καὶ ἐνήμεοται· ὡς ἐπὶ θώρηκος, καὶ κυνέας, καὶ κυνηδός. καὶ ἐνα-³⁸⁾ρίζειν, τὸ τὰ ἐναρηρότα τοῖς σώμασιν ἀφαιρεῖσθαι.

Ἐνδιος. ἡ μεσημβρία καὶ ὁ μεσημβρινός³⁸⁾. ὁμοίως πα-³⁹⁾ρὰ τὸ ἰδίω τὸ ἰδῶ· "Ομηρος³⁹⁾, ἰδίον, ὡς ἐνόησα. ἐν-⁴⁰⁾διος καὶ ἐνδιος. ἐνδιος δ' ὁ γέρων⁴⁰⁾. ἡ παρὰ τὸ ἐν-⁴¹⁾δεῖν καὶ ἐλαττοῦσθαι τὰ ἡμέτερα⁴¹⁾.

Ἐσμός, ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν μελισσῶν. παρὰ τὴν ἔστιν ὁμοῦ ποιεῖν, καὶ μὴ διεστάναι ἀπ' ἀλλήλων. ὅθεν "Ο-⁴²⁾μηρος⁴²⁾.

Ἐύς. παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἦδω ἡ-⁴³⁾δύς, βριθῶ βριθύς, οὕτω παρὰ τὸ ἔω εὐς.

Εὐρρέος. ῥέω ῥεεύς καὶ εὐρεύς⁴³⁾· εὐρρέος, καὶ κράτει τῶν δύο εἰς εἰ δ.Φ.Θογγον εὐρρέος⁴⁴⁾. δύναται καὶ παρὰ τὸ ῥεύσω μέλλοντα, ῥεύς, ἀποβολῇ τοῦ ῶ, ἐρ-⁴⁵⁾ρεύς.

Ἐπος. παρὰ τὸ ἔπω, οὐ σύνθετον ἐνέπω. ἔπω δὲ ἔπος, ὡς τεύχω τεύχος.

Εὐτράπελος. παρὰ τὸ τρέπω ῥῆμα, οὐ β' ἀόριστος ἔτρα-⁴⁶⁾πον. ὄνομα τράπελος, σύνθετον εὐτράπελος.

Ἐσθής. παρὰ τὸν ἔτω μέλλοντα, ἀμφιέσω. ὄνομα ῥη-⁴⁷⁾ματικὸν. ⁴⁵⁾παρώνυμον ἐσθής, καὶ μεταθέσει τοῦ τ εἰς θ, ἐσθής, ὡς παρὰ τὸ ἀργός ἀργής· ἀργῆτι κε-⁴⁸⁾ραυνῷ⁴⁵⁾.

Ἐδωδή. ἔδη, διπλασιασμῷ ἐδῆδῃ, καὶ ἐδωδῇ κατὰ τρο-⁴⁹⁾πὴν τοῦ ἦ εἰς ῶ.

Ἐγκονεῖν, σπενδεῖν⁴⁷⁾. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κόνιν ἐγει-⁵⁰⁾ρόντων⁴⁸⁾.

Ἐδη. τὰ ἰδρυμένην καὶ αἰθιον τὴν ἐν αὐτῷ μονὴν ἔχοντα.

Ἐνέδραι. παρὰ τὸ ἔζω ῥῆμα, ὄνομα ἔδρα⁴⁹⁾ καὶ ἐνέδρα.

Ἐδώλια. ἔζω ἡ ἔδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ ἔδω ἐδοῦμαι, καὶ καθεδούμαι, παρ' Ἀττικοῖς.

Ἐριον, καὶ εἶρος. ἰοδνεφές⁵⁰⁾ ὡς ἔχουσα, τὸ μέλαν. πα-

passim apud Atticos eo sensu accipi. Vide Berglerum ad lau-
datum Aristophantis locum. LARCHER.

29) Εἶρα] Scribendum est Εἶρα, quae est vox Homericæ Iliad. Σ. 531. ubi in vulgatis editionibus (praeter nuperam Wolfianam. St.) exstat ἐράων. Sed in Veneta, quam curavit d'Anse de Villosion, legitur εἶράων. Ad quem locum Scholiastes: ὅτι εἶ-
ρας λέγει τὰς ἀγοράς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν (fort. εἶρειν), ὁ ἐστι λέγειν. Conf. Hesych. in voc. Εἶράων, ibique interpre-
tes. LARCHER.

30) εἶρω τὸ λέγω] Vide Etymol. M. in Εἶρην p. 275, 37. 38. et in Κάειρα p. 438, 4. quo utroque loco εἶρας explicat per ἐκκλησία. LARCHER.

31) ἐπεὶ χ' εἴμεν πολέμοιο] Sunt Homeri Iliad. T. 402. LARCHER.

32) "Ομηρος] Odyss. Φ. 293. LARCHER.

33) ἐλῶ ἐλέσω καὶ παράγωγον] Scribe ἐλῶ ἐλέσω παράγωγον. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae pag. 138. Ἐρέτης, ὁ κω-
πηλάτης· παρὰ τὸ ἐρέσω. τοῦτο παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ λαμβάνω, ἐλίσσω καὶ ἐρέσω καὶ ἐρετός. καὶ εἰς τὸ ἐοδῆρας. Ultima valde corrupta, facili medicina possunt integritati restitui. Scribe
εἰς τὸ εἰς δ' ἐρέτας, quae significant quaere in εἰς δ' ἐρέτας. Et sic reperi pag. 142. LARCHER. Nimirum ἐς δ' ἐρέτας legi-
tur Iliad. A. 142 ubi significat εἰς ταύτην καὶ κωπηλάτας, in-
terprete Phauorino p. 764, 25. edit. Basil.

34) ἐπίσσωτρον] Conf. supra Ἐπίσσωτρα. LARCHER.

35) Ἐτερόγναθος dicitur equus, qui est oris contumacis. Xe-
nophon de Re Equestri III. 5. τοῖς γε μὴν ἑτερογνάθους μὴνύει
μὲν καὶ ἡ πῖδη καλονμένη ἵππασια, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ
μεταβάλλεσθαι τὴν ἵππασια. LARCHER.

36) Vide Callimachi Fragm. CCCXXVII. et ibi Bentleium
et Ernestium. LARCHER.

37) ἐπιμίξ acipit pro ἐπίμιξ. Conf. infra.

38) ὁ μεσημβρινός] Adde καιρός cum Etymologico M. p. 307, 1. LARCHER.

39) "Ομηρος] Locus est Odyss. T. 204. quem versum male
accepit Dacerta. Vide Clarkium ibi et Ernestium. LARCHER.

40) ἐνδιος δ' ὁ γέρων] Haec quoque sunt Homeri Odyss. A. 450. LARCHER.

41) τὰ ἡμέτερα] Legendum videtur τὴν ἡμέραν, ut est in
Etymologico MS. Biblioth. Reg. in Etymologico M. p. 307, 2.
et Phauorino. Sed fortasse τὰ ἡμέτερα bene habet. Nam
quum pars diei deficit, deficere necesse est partem eorum quae
die agimus. LARCHER.

42) "Ομηρος] Fortassis Orion ad versum Iliad. B. 87. respi-
ciebat:

ἦντε ἔθνεα εἰσι μελισσῶν ἀδινῶν.

LARCHER.

43) εἰρεῖς] Legendum est εὐρεῖς. Vid. Etymol. M. p. 359, 6. LARCHER.

44) εὐρρέος] Repone εὐρρέος, quae vox reperitur apud Ho-
mer. Iliad. Z. 508. Hinc emendandum est Etymologicum M. p.
558, 5. in quo legitur εὐρεῖος ποταμοῦ. LARCHER.

45) ὄνομα ῥηματικόν.] Deesse mihi videtur ἐστός. Nam
ut ἀργῆς ab ἀργός deducitur, sic ἐσθῆς ab ἐστός. LARCHER.

46) ἀργῆτι κεραυνῷ] Sunt verba Homeri Odyss. A. 128. 131.
et alibi. LARCHER.

47) σπενδεῖν] Scribe σπενδεῖν.

48) ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κόνιν ἐγειρόντων] Etymolog. M. p.
282, 12. οἱ γὰρ ἐπειγόμενοι τι πράττειν, κατὰ τὴν δρόμον ἐ-
γείρονται κόνιν. LARCHER.

49) ἔδρα] Scribe ἔδρα.

50) ἰοδνεφές ὡς ἔχουσα τὸ μέλαν] Est pars Homericus versus
Odyss. A. 155. et sic legi debet: ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα. Addi-
tum τὸ μέλαν est explicatio vocabuli ἰοδνεφές. LARCHER.

ρὰ τὸ ἴον, ὡς Φησί⁵¹), καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, καὶ ἂ γραπτὰ ὑάκινθος. ἔριον καὶ ἔρρος παρὰ τὸ ἔρρω τὸ μοχθῶ· περὶ δὲ ταλακπωροῦσιν αἱ ἐργαζόμεναι.
 Ἐρετμός. ἐρέσσω ἐρετμός⁵²), καὶ τροπῇ τοῦ ἤ εἰς ἤ, ἐρετμός.
 Ἐπητής. παρὰ τὸ ἔπω, οὐ σύνθετον ἐνέπω. ἐπλεόνασε δὲ τὸ ἤ. ἔδει γὰρ ἰσοσυλλαβῆται τῷ ῥήματι· ἔπω ἔπης. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸν τοῦ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ⁵³) ποιεῖν ἐν δυνάμει ὄντα.
 Ἐρετόν. παρὰ τὸ ἔρω ῥήμα, ἢ παρὰ τὸ ἐμπέπτειν τῇ¹⁰ ἔρα.
 Ἐσσην, ὁ βασιλεύς. Καλλίμαχος⁵⁴). οὐ σα θεῶν βασιλῆ ἐσσηνα πάλιοι θέταν. παρὰ τὸ ἐσσαν ἐστίν, ὁ ἵπ-
 τονας τοὺς ἐφ' αὐτὸν ἔχων, καὶ συστολῇ τοῦ ἤ εἰς ἔ, ἐσσην.
 Ἐκπαγλος. ἐκπληγός ἐστὶ, παρὰ τὸ ἐκπλήσσω, ὡς πα-
 ρὰ τὸ πῆσσω πηγός καὶ ναυπηγός. τὸ δὲ ἤ εἰς ἂ με-
 ταβάλλεται, καὶ ἅμα τῇ μεταβολῇ μετατίθεται καὶ τὸ λ, ἐκπληγός ἐκπαγλος.
 Ἐκδικός. ὁ ἀδικός, ὁ ἔξω τοῦ δικαίου.
 Ἐγγυτέρω. παρὰ τὸ ἐν γῇ τυγχάνειν, ὡς πρὸς τῷ ἐν αἰρί⁵⁵), καὶ θαλάττῃ, ἅπερ οὐκ ἐφικτὰ ἡμῖν ἐστίν, ἀλλὰ κεχώριται.
 Ἐρινεός. παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον πέτραις, καὶ ὕδασι⁵⁶). οὕτως Ἡρωδιανός καὶ Εὐδαίμων⁵⁷).
 Ἐπεικίης. παρὰ τὸ εἰκῆν καὶ μὴ ἀντιτείνειν.
 Εἰρήνη. παρὰ τὸ ἀλέγειν⁵⁸), καὶ εἶρειν ἐν αὐτῇ ἐξεῖναι. ἅπερ ἀρῆς ὁ πόλεμος κατὰ στέρησιν τῆς ῥήσεως⁵⁹).
 Εἰλείσθη⁶⁰). ἀπὸ τοῦ ἐλεύθειν εἰς Φῶς δι' αὐτῆς τὰ τικτόμενα.
 Εἰκελός. παρὰ τὸ εἰκω τὸ ὁμοῖω· ἀφ' οὗ καὶ εἰκὼν, ὡς παρὰ τὸ ἄγω ἀγκών.
 30

Ἐδανόν. παρὰ τὸ ἦδω ἡδανόν καὶ ἔδανόν· ἀμβροσίῳ ἐπὶ ἔδανῳ⁶¹).

Εὐμαρής. παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω, ὅθεν τὸ μαρμαίρω κατ' ἀναδιπλασιασμόν. μαίρω μαρῆς καὶ ευμαρῆς, ὁ ἐμφανής, καὶ δῆλος, καὶ εὐληπτος, καὶ μὴ ὑπὸ σκό-
 τει κείμενος.

Ἐγγυή. παρὰ τὸ γῶ τὸ δέχομαι· ἐνθεν γωρητός⁶²). τοῦ γῶ παραγωγὸν τὸ γνῶ⁶³), ἀφ' οὗ ἐγγυᾶσθαι εἴρηται τὸ εἰς αὐτὸν περιάγειν καὶ λαμβάνειν ἢ σῶμα, ἢ πρᾶγμα, ἀπιστούμενον.

Ἐρεβός. παρὰ τὸ ἐρέφω, τροπῇ τοῦ φ εἰς β, τὸ κατε-
 στεγασμένον ὑπὸ τῆς γῆς. παρὰ τὸ ἔραν*) τὴν γῆν. τὸ ὑπὸ τὴν ἔραν βαῖνον.

Εἰδαλίμας⁶⁴). παρὰ τὸ εἶδος εἶδιμος, ὡς πεύκη πεύκι-
 μος, κύδος κύδιμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἀλ πευκάλιμος καὶ κυδάλιμος, οὕτως εἶδος εἶδιμος καὶ εἰδάλιμος· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Εὐνάλιος. παρὰ τὴν Εὐνώ, προστάτην δαίμονα τοῦ πο-
 λέμου. κτητικῷ τύπῳ Εὐνώ ἐνύις, καὶ πάλιν προσ-
 ἰόντος τοῦ α καὶ λ, ἐυνάλιος.

Ἐντροπαλίζομενος. ὥσπερ Φέρω Φορῶ παράγωγον, Φέβω Φοβῶ, οὕτω τρέπω τροπῶ· ἢ καὶ ἄλλη παραγωγή, κο-
 μῶ κομίζω, αἰτῶ αἰτίζω· οὕτω τροπῶ τροπίζω· καὶ προσελθόντος τοῦ ἀλ τροπαλίζω, ἐντροπαλίζομενος. τὸ δὲ τροπαλίζω, καὶ χωρὶς τοῦ⁶⁵) ἐν προθέσεως εἴρηται. πρὶν δ' οὐτι μετατροπαλίζω φεύγων⁶⁶). τοιαῦτα δὲ αἰ-
 σὶ ῥήματα, καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ἡς εἰς ζῶ παραγόμενα, πλεονάζοντος τοῦ ἀλ, πύκτης πυκνίζω πυκταλίζω· Ἀ-
 νακρέων⁶⁷), ὡς δὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω. καὶ Σά-
 Φρων Φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύω, πυκταλεύω.

51) φησί] Supple Θεόκριτος. Sequens enim versus est Theocriti Idyll. X. 28. LARCHER.

52) ἐρετμός, καὶ τροπῇ τοῦ ἤ εἰς ἤ ἐρετμός] Absurdum hanc lectionem debemus librarij stoliditati. Scribe ἐρεσμός, καὶ τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ἤ ἐρετμός. Vid. Etymolog. M. p. 335, 57. LARCHER.

53) τὸν τοῦ λέγειν — τὸν τοῦ ποιεῖν] Auctor Etymologici M. p. 323, 43. addit δυνάμενον post λέγειν, et pro τοῦ ποιεῖν dat τοῦ φρονεῖν, quod potius mihi videtur. Nam ἐπητής est facundus, sapiens. Homer. Odys. N. 352.

οὐνεκ ἐπητής τ' ἐσοί, καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων. Et ibidem Σ. 127.

LARCHER.

54) Versus Callimachi est 66. Hymni in Iouem, et sic debet legi: οὐ σα θεῶν ἐσσηνα πάλιοι θέσαν. Vocabulum βασιλῆ est glossema nominis ἐσσηνα, quod irrepsit in hunc versum, et ponendum est post θέσαν, sed mutandum in βασιλέα, vel, quod propius ad scripturam vitiosam accedit, βασιλῆ, quamvis hoc sit poeticum. LARCHER.

55) ὡς πρὸς τῷ] Legendum est ὡς πρὸς τὰ, quod probant sequentia: ἅπερ οὐκ ἐφικτὰ ἡμῖν ἐστίν. Hanc glossam totidem fere verbis descripsit auctor Etymologici M. p. 280, 9. LARCHER.

56) παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον πέτραις καὶ ὕδασι] Aliquid deesse mihi videtur ad sensum necessarium. Scribo cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον. ἀντρέχεται γὰρ καὶ εἰς οἶκον (τοίχους) καὶ εἰς ἑκάστον τόπον, ἐν τε πέτραις καὶ ὕδασι. Idem Etymologicon addit: ἀπὸ τοῦ ἐρίζω γέγονεν ἐρινός, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἔ, ἐρινός. Arbor enim summa contentione in muros assurgit. LARCHER.

57) Eudaemon, Grammaticus Pelusiotes, aequalis fuit Liba-

nii Sophistae. Vide Berkelium ad Steph. Byzant. in Ἀλλία. LARCHER.

58) παρὰ τὸ ἀλέγειν κ. τ. λ.] Lege duce Etymologico M. p. 275, 42. παρὰ τὸ ἡρεμῆν, ἢ παρὰ τὸ εἶρειν κ. τ. λ. LARCHER.

59) Post ῥήσεως in Etymologico MS. Biblioth. Reg. additum est λέγεται. LARCHER.

60) Εἰλείσθη] Facili medicina huic loco medeberis, legendo Εἰλείσθια, Lucina, Dea parturientium. Vid. Eustath. ad Homer. Iliad. A. 843. LARCHER.

61) ἀμβροσίῳ ἐπὶ ἔδανῳ] Sunt verba Homeri Iliad. E. 172. vnde h. l. ἐπὶ delendum est. Hinc etiam emendandum Etymologicon M. p. 286, 32. LARCHER.

62) γωρητός] Legendum est γωρητός. Vide supra Ἐγγυαλίξαι. LARCHER.

63) τὸ γνῶ] Lege τὸ γνῶ. Paragoge verbi γῶ debet esse γνῶ. Vid. Etymol. M. p. 280, 30. LARCHER.

*) παρὰ τὸ ἔραν] Lege παρὰ τὴν ἔραν.

64) εἰδαλίμας γυναῖκας habet Homerus Odys. Ω. 279. LARCHER.

65) τοῦ ἐν] Scribe τῆς ἐν.

66) Apud Homerum Iliad. T. 190. in Florentina, Aldina, Volfiana, Cephelea, Turnebiana legitur τότε δ' οὐτι μετροπαλίζω φεύγων, sed in Romana μετατροπαλίζω. Clarkius testatur, apud alios reperiri πρὶν δ' οὐτι. Sed fortasse respexit ad Etymologicon M. in quo p. 313, 35. legitur πρὶν δ' οὐτι μετροπαλίζω φεύγων. quae corrigenda sunt ex Orione. Non audiendus Sylburgius, qui suspicabatur Etymologici M. auctorem legisse ἐμὲ τροπαλίζω. In prima editione Etymologici reperitur μετροπαλίζω vno tenore. LARCHER.

67) Anacreontis locus apud Eustathium in Homer. Iliad. T. p. 1322, 53. legitur ὡς μὴ πρὸς τὸν ἔρωτα πυκταλίζω. Hoc Anacreontis ἀποσπασμάτιον plenius legitur apud Casaubonum

Ἐναλίγκιος. παρὰ τὸ εἶναι τὸ ὁμοῖον· ὥσπερ παρὰ τὸ πῆσσω πάγιος, ἀρμόζω ἀρμόδιος, καὶ παρὰ τὸ εἶναι εἰ-
κνός· καὶ ὥσπερ τὸ εἰκνός ἀποβάλλει τὸ εἰ· εἰκνός
ἀσπεροπῆ⁶⁸). οὕτω καὶ παρὰ τὸ εἶναι εἰκνός ἐνεῖκνός,
καὶ χωρὶς τοῦ εἰ, καὶ προσιόντος τοῦ αἰ, καὶ πλεονά-
σαντος τοῦ ἦ διὰ τὰ ἐπάλληλα βραχέα, ἐναλίγκιος.
Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἐκάπτυσεν. κάπτω ἐστὶ ῥῆμα τὸ δηλοῦν τὸ πνέω. τού-
του παράγωγον καπτῶ, καὶ ἕτερον καπτύσσω, ὡς ἀφύω
ἀφύσσω.

Εἰρκτή. εἶργω· ὁ μέλλων εἶρξω· καὶ εἰρκτή.

Ἐπικουρεῖν. ἡ ἐπὶ πρόθεσις τὸ δέον σημαίνει· οἶον ἐπι-
κουρεῖν τὸ προσῆκον ποιεῖν τοῖς κούροις.

Ἐπιουρεῖν. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀπὸ⁶⁹) τῆς ὑπὲρ ἔγκειται,
καὶ δηλοῖ τὸ ὑπὲρ ἄνω τῶν ὄρκων γίνεσθαι, καὶ ὑπερ-
βαίνειν αὐτούς. Ἀπολλώνιος οὕτως.

Ἐξαίσιον. ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ μέγα· ποτὲ δὲ τὸ ἄδικον.
παρὰ τὴν αἴσαν, ἥτις δηλοῖ τὸ πρέπον. ἐξαίσιον οὖν,
τὸ ἔξω τοῦ πρέποντος· ὅτε δὲ τὸ μέγα, οἶον τὸ ὑπὲρ⁷⁰
τὸ κατ'ἥκον· ὥσπερ τὸ ἐκνομίως παρὰ Ἀριστοφάνει

Ἐναγχος. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἀγχός, καὶ μετὰ τῆς ἐν προ-
θέσεως ἔναγχος.

Εἶδος. παρὰ τὸ εἶδος εἶδος, τὸ πᾶσιν ὁρώμενον.

Ἑρματα. οἱ μὲν παρὰ τὸ εἶρω ῥῆμα καὶ ἔρμα· οἱ δὲ
παρὰ τὸ ἔρεισμα, συγκοπῇ ἔρμα⁷¹). οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἐλύσθη. ῥυμός ἐπὶ γαῖαν⁷²). οἱ μὲν παρὰ τὸ ἐλεύ-
σθω⁷³) ἐλεύσθη καὶ ἐλύσθη· οἱ δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εἰ-
λύω εἰλύσθη, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐλύσθη.

Ἐλυτρον⁷⁴). τὸ ἐλυμα τοῦ τόξου.

Ἑρμαίας⁷⁵). ἐρῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν
Ἑρέας, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, Ἑρμαίας⁷⁶). Ἡρωδια-
νός ἐν Ἐπιμερισμοῖ.

Ἐριούνης. παρὰ τὸ ἐρῶ, ἐριούνης ἐστὶ, καὶ πλεονασμῷ

τοῦ υ, ἐριούνης· τὸ δὲ ἐρι ἐπιτατικὸν ἐστίν, ἐριούνης
ὦν, ὁ μεγάλως ὠφελῶν. Ἡρωδιανός.

Εἶμα. ἔω ἔσω καὶ εἶμα· καὶ ἀπὸ τοῦ ἔω ἔσω ἐσῆς⁷⁷)
καὶ ἐσθῆς.

Ἐλεφέρω⁷⁸). παρὰ τὸ ἔλπω τὸ ἐλπίζω, ἄλλο παράγω-
γον ἐλπαίρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐλεπαίρω τροπῇ
τοῦ π εἰς φ, ἐλεφέρω⁷⁹. κυρίως τὸ ταῖς ἐλπίσιν ἀ-
καταῖσθαι. οὕτως Ἡρωδιανός. λέγει δὲ δύνασθαι τὸ
ἐλεφαίρω παρὰ τὸ ζῶ⁸⁰) εἰρῆσθαι.

Ἐρῶν. παρὰ τὸ ἐρέζω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ μεταθέ-
σει τοῦ ρ.

Ἐλάτῃ⁸¹). ἐλῶ, ὁ μέλλων ἐλάσω. ὄνομα ῥηματικὸν ἐλα-
τος. καὶ εἰς ἰδιότητα ἐλέχθη ἐλάτῃ τὸ φυτόν.

Ἐγχεύς. παρὰ τὸ τῇ ἰλῦϊ ἔχυσθαι τὸν ἰχθύον⁸²).

Ἐάφθη. παρὰ τὸ ἔπω, τὸ παθητικὸν ἦφθη, καὶ διαι-
ρέσει τοῦ ἦ εἰς ε καὶ α, ἐάφθη, ὡς ἦλω γίνεται ἐά-
λω. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ εἶπω καὶ εἰπόμεν, ἦν ἂν εἰ-
πῇ· καὶ πῶς εἰδύνατο εἰς ε καὶ α ἐάφθη; τὰ δὲ ἀπὸ
τοῦ ε ἀρχόμενα ποτὲ προσλαμβάνει τὸ ι, ποτὲ δὲ με-
ταβάλλει αὐτὸ εἰς ἦ· ἔπω εἶπον, ἐμῷ ἦμουν.

Ἐπίθημα. καὶ ἀνάθημα. παρὰ τὸ τίθημι θέρα καὶ
ἐπίθημα⁸³). ἀπὸ δὲ τοῦ ἦσσω⁸⁴), θῆμα, ἐπίθημα καὶ
ἀνάθημα.

Ἐπίμιξ. παρὰ τὸ μίγω ῥῆμα, μίξω, μίξ, ἐπίμιξ· ὡς
δάκω δάξω δάξ· ἀλλάξω ἀλλάξ ἐναλλάξ. ταῦτα ὡς
ἐπιρρήματα ὀξύνεται. εἰ γὰρ ἐβαρύνετο, ὡς ὀνόματα
ἐκκλίνετο. χθές⁸⁵, παρὰ τὸ ἐχθεῖν. ὅ ἐστι παρελθεῖν
καὶ ἀναλογώτερον τὸ ἐχθές τοῦ χθές.

Ἐπητύος⁸⁶). παρὰ τὸ ἐπος ἐπητύς.

Εὔρος⁸⁷). τὸ πλάτος. δι' οὗ ἐστὶν εὐρεῖν⁸⁸) καὶ φε-
ρεσθαι. παρὰ τὸ εὔρος εὐρύς, ὡς πλάτος πλατύς.

Ἐάλη. συνεστράφη. οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς οὐκ ἐπαί-
ρονται, ἀλλὰ συστρέφονται. αὐτὸ δὲ τὸ ἀλῶ, παρὰ
τὸ πλανῶ, ἐκ τοῦ ἐκκλίνω. οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς

in notis ad *Athenaeum* p. 782, 16. (ex editione *Athenaei*
Schweighäuseriana Tom. IV. p. 214.) e quo sumsit *Barnesius*,
quem vide pag. 270. et 328. ubi ostendit, legendum esse πικτα-
λίω, sine idonea ratione. Retinendum omnino est πικταλίω,
vt optime vidit *Brunckius*. LARCHER.

68) Apud *Homer.* II. E. 386. in Florentina, Aldina et Tur-
nebiana legitur ἑκνός. Et sic debet legi, vt sit exemplum no-
minis εἰκνός literatū ē reiciēntis. LARCHER.

69) ἀπὸ] Legendum omnino est ἀντί, vt reperitur in *Etymo-*
logico M. p. 328, 33. cuius auctor plerumque exscripsit *Orlo-*
nem. LARCHER.

70) παρὰ Ἀριστοφάνει] Locus est in *Pluto* vers. 981.

καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἥσχυντο.

Et in eadem fabula vers. 992.

λέγεις ἐρῶντι ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.

LARCHER.

71) παρὰ τὸ ἔρεισμα, συγκοπῇ ἔρμα] Spiritus enim saepe in-
ter se alternant, vt videre est, exempli causa, in *ἑδεθλον*, *ἑδα-*
φος, quae sunt ab ἔδος, et in sexcentis aliis. LARCHER.

72) ῥυμός ἐπὶ γαῖαν] Est pars versus *Homeri* Iliad. V. 393.
qui sic legitur: ῥυμός δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. LARCHER.

73) ἐλεύσθω ἐλεύσθη] ἐλεύσθω Graecum non est. Etymolo-
gici M. auctor p. 302, 50. deducit ab ἐλεύθω, et sic legendum
est in *Orione*. Sed melius, meo iudicio, *Eustathius* ad Iliad.
Ω. 510. πρῶτοντον τοῦ εἰλῶν καὶ ἐπειλῶν τὸ εἰλῶν, οὗ
μετοχή ὁ ἐλνωθῆς. LARCHER.

74) Ἐλυτρον] Vid. Etymol. M. p. 302. 40. et *Lexicon So-*
phocleum a *Brunckio* concinnatum pag. 55. col. 2. LARCHER.

75) Ἑρμαίας] Legendum est Ἑρμαίας] LARCHER.

76) καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, Ἑρμαίας.] Lege καὶ πλεονασμῷ

τοῦ μ καὶ τοῦ ι, Ἑρμαίας. Vid. Etymol. M. p. 340, 20. et
Etymol. MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

77) ἐσῆς] Legendum est ἐσθῆς. Vid. Etymol. M. p. 346, 51.
LARCHER.

78) Ἐλεφέρω] Scribe Ἐλεφαίρω, vt est in Etymol. M. p. 298,
29. LARCHER.

79) ἐλεφέρω] Iterum lege ἐλεφαίρω. LARCHER.

80) παρὰ τὸ ζῶ] Lege παρὰ τὸν ἐλέφαντα τὸ ζῶον. Vid.
Etymol. M. p. 298, 34. LARCHER.

81) Ἐλάτῃ] Vox nibili est. Legendum Ἐλάτῃ. LARCHER.

*) Ἐγχεύς — ἰχθύον] Excerpta ex *Orione* p. 613, 49.
Ἐγχεύς, παρὰ τὴν ἰλῦν· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἔχει τὸ εἶναι.

82) ἐπίθημα] Legendum ἐπίθεμα. Vid. Etymol. M. p. 326,
47. LARCHER.

83) ἀπὸ δὲ τοῦ ἦσσω] Fortasse legendum ἀπὸ δὲ τοῦ θῶ θῆ-
σω, vt est in Etymol. M. ibid. lin. 46. LARCHER.

84) χθές παρὰ τὸ ἐχθεῖν] Est initium nouae Glossae, et re-
ponendum Ἐχθές· παρὰ τὸ ἐκθεῖν. Etymologicon MS. Biblioth.
Regiae: παρὰ τὸ ἐκθεῖν τὸ τρέχω· ἐκθεῖς καὶ ἐχθεῖς· ἡ ἐκθεῖ-
σασα καὶ παρελθοῖσα ἡμέρα. LARCHER. *Bastius* ad *Gregor.*
de Dialectis p. 447. edit. *Schaefer*. *Ἐπιμιξ* scribit, quod ve-
rum videtur, sed verba *Orionis* male exhibet sic: χθές παρὰ
ἐχθεῖν, articulum tamen τὸ addendum esse vidit.

85) Ἐπητύος] Haec vox legitur apud *Homerum* *Odyss.* Φ.
306.

οὐ γὰρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις.

LARCHER.

86) Εὔρος] eo sensu, quo accepit *Orion*, est neutrius generis,
LARCHER.

87) εὐρεῖν] Primo spiritus, qui debebat esse asper, mihi su-

καὶ πλακῶσι. τὸ δὲ⁸⁸) εἰς ἵππους ἄλεται, ἀντὶ τοῦ ἄλῃται, ὃ ἐστὶ συστραφῆ⁸⁹). τὸ δὲ ἤλῃν. αὖτ' οὐ τὸ ἐάλην, περικέεται, μετοχή αἰεὶς, ὡς ἐνύγην νυγείς. τὸ δὲ ἄλῳ τὸ πλακῶν καὶ ἀλῶμαι. κατὰ στέρησιν τοῦ λῶ, δηλοῦντος τὸ θέλω. οἱ γὰρ πλαναμένοι οὐχ, ὡς ἐθέλουσι⁹⁰) πλάνες, περιτυγχάνουσι. τοῦ δὲ ἄλῳ ὁ β. ἀόριστος ἤλῃν, ἤλως, ἤλω, καὶ παθητικὸς ἤλῃν, διαίρεσις τοῦ ἡ εἰς ἡ καὶ ἄ, ἐάλη. τοῦ δὲ ἄλῳ ὄντος συζυγίας τρίτης παράγωγον εἰς μι ἄλωμι, β. ἀόριστος ἤλῃν, ἤλως, ἤλω, κατὰ διαίρεσιν ἐάλω.

Ἐπεχειρία. παρὰ τὸ ἔχω καὶ ἀπέχω ἔχεχειρία, καὶ τροπή τοῦ χ εἰς η, ἔπεχειρία, ὡς καὶ τὸ, ὑπὸ δὲ Τρῶες κακὰδοντο⁹¹), ἀντὶ τοῦ κεχάδοντο.

Ἐμπλήν, τὸ ἐγγύς· πέλω ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ πλησιάζω· καὶ κατὰ συγκοπὴν πλῶ, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως τὸ ἐπὶ ῥῆμα ἔμπλην.

Ἐξυστηρίκω. αὐτῶ ἐξυστήρ⁹²).

Ἐπυράκτεον. πῦρ πυρὸς πυράζω πυράξω· ὄνομα πυρα-

κτός, καὶ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος πυρακτός⁹³). ὡς τάττω τάξω. τακτός, ἄτακτος, ατακτῶ.

Ἐταῖρος. ἔθος ἑταῖος ὁ συνήθης, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἡ, ἑταῖρος, καὶ μεταθέσει τοῦ θ εἰς τ, ἑταῖρος.

Ἐλκύνω. παρὰ τὸ ἐλῶ⁹⁴) ῥῆμα. καὶ παράγωγον ἐλκύνω.

Ἐληθερεύς⁹⁵), ὕδωρ θερμανθὲν ὑπὸ ἡλίου. παρὰ τὸ ἔλῃν, καὶ τὸ θερῶ.

Εἰλυφάζει⁹⁶). παρὰ τὸ εἰλῶ καὶ τὸ φῶ, ὅπερ ῥῆμα λυφάζω⁹⁷), καὶ παράγωγον εἰλυφάζω.

Ἐπίουρος. Φύλαξ, παρὰ τὸ ἐφορᾶν, πλεονασμῶ τοῦ υ, ἐπίουρος τις ὧν⁹⁸).

Ἐορτή. ἐρωτή⁹⁸), ἐρατὴ τις οὔσα, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ, ἐορτή· ἡς ἐρῶσι πάντες.

Ἐριδος, ὁ ἐργάτης. ὁ τὴν γῆν μισθοῦ ἐργαζόμενος. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν ἂν λέγοιτο τῶν τὰ ἔργα ἐργαζομένων⁹⁹).

Ἐλιδανός¹⁰⁰), ὁ δεσμός. παρὰ τὸ ἐλεῖν τὸ δεσμεύειν.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Τ Ζ.

Ζαφελῶς, ἄγαν σφοδρὸς¹), ἡ ἐπικότης. παρὰ τὸ Φιλεῖν²). Ἡρωδιανός.

Ζῶον. ἀπὸ τοῦ ζῆν καὶ τῆς ἐν ἡμῖν ζήσεως τοῦ θερμοῦ³).

Ζεύς. παρὰ τὸ ζέειν⁴). ζέω καὶ τροπή τοῦ τέλους Ζεύς, ὡς τρέφω τροφεύς, κέρθω κέρσω Περσεύς.

Ζέφυρος. ζωεφόρος⁵) τις ὧν. τροπή δὲ τοῦ ὁ εἰς ὦ κατ' Αἰολίας, ὡς ὄνομα ὄνομα.

Ζάφελος. ὁ ἄγαν ὑψημένος. παρὰ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω καὶ τὸ ζᾶ ἐπιτατικὸν μόριον· ζάφλουτος, ζάκορος.

spicionem mouit, corruptam esse lectionem; deinde sensus. Inde conieciēbam legendum disiunctis vocibus, εὐ ῥέιν. Coniecturam meam firmavit Etymol. M. p. 359, 15. LARCHER.

88) εἰς ἵππους ἄλεται] Optime Orion. Apud Eustathium ad Iliad. A. p. 839, 26. τὸ δὲ ἄλεται ἀπὸ αὐθιποτάκτου (Lege αὐθιποτάκτου) μέσον ἀόριστον ἀνήχθη, ὡς εἰς ἐνεστώτα, διὸ καὶ τῷ ε παραλήγεται, εἰ καὶ δι' ἐνός λ γράφεται. ἄλως δὲ γε, ἄλῃται λέγεται κοινῶς τε καὶ Ἀττικῶς. Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 270, 11. ubi aliquid humani passus est Sylburgius. Locus Homeri est II. A. 192. LARCHER.

89) ὃ ἐστὶ συστραφῆ] Huic sententiae fauet Tyrannion, celeberrimus Grammaticus, quem laudat Scholiastes Homeri Villosioniani ad A. 192. pag. 271. col. 2. LARCHER.

90) οὐχ, ὡς θέλουσι πλάνες, περιτυγχάνουσι] Mihi eiiciendum videtur πλάνες, et ὃ θέλουσι legendum. Zonaras in Lexico p. 593. οἱ γὰρ πλαναμένοι οὐ τυγχάνουσιν οὐ θέλουσιν.

91) ὑπὸ δὲ Τρῶες κακὰδοντο] Est pars versus Homeri Iliad. A. 497. et O. 574. pessime habita per incuriam describentis. Legendum est ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, ἀντὶ τοῦ κεχάδοντο. Ad hunc versum sic Eustathius p. 502, 21. τὸ δὲ κεκάδοντο, ἐκ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ ἐστὶ μέσος δευτέρως ἀόριστος. οὐ τὸ μὲν κοινόν, ἐκάδοντο τὸ δὲ Ἰωνικόν, τροπή τοῦ φιλοῦ εἰς δασὺ καὶ συνήθει ἀναδιπλασιασμῶ, κεκάδοντο. LARCHER.

92) Plenius Etymol. M. p. 314, 56. LARCHER. Pro Ἐξυστηρίκω reponendum videatur Ἐξυστηρίσκω.

93) πυρακτός] Legendum est πυρακτῶ. Vid. Etymol. M. p. 632, 17. LARCHER.

94) ἐλῶ scripsi pro ἐλῶ. Conf. supra Ἐλάπην.

95) Ἐληθερεύς] Vel potius Ἐληθερεῖς. Vid. Etymol. M. p. 353, 42. Optime Eustathius ad Homerum p. 1573, 46. εἰληθερεῖς ἔδωρ, τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. LARCHER. Paulo post scribendum est παρὰ τὸ ἔλῃν.

96) Εἰλυφάζει] Homer. Iliad. T. 492. ἀνέμος ἀλόγα εἰλυφάζει. LARCHER.

97) λυφῶ] Lege εἰλυφῶ, vt reperitur in Etymologico M. p. 271, 1. LARCHER. Ibi vero ascribitur εἰλυφῶ.

97b) ἐπίουρος τις ὧν] Homer. Iliad. N. 450. ὃς πρῶτος Μίσωα τίμα Κρίτην ἐπίουρον. LARCHER.

ETYMOLOG. T. III.

98) Ἐορτή· ἐρωτή] Pro ἐρωτή suspicor ἐροτή legendum esse. Nam transpositione literarum ε fit ἐροτή. Ἐροτή et ἐροτῆς sunt voces Aeolicae. Hanc reddidit Euripidi in Electra vers. 629. Musgranus e MS. Biblioth. Regiae: Νίμφαις ἐπύρουν· ἐροτῆν. In margine Codicis est glossa: ἐροτῆν, ἐορτήν. Αἰολικῶς. Vide notam viri celeberrimi. Eustathius ad Odys. B. p. 1430, 34. ὡς γὰρ ἐορτὴ ἐροτῆς Αἰολικῶς, οἷον καὶ ἀγορὰ ἀγορῆς, Hesychius: ἐροτῆν· ἐορτήν. Κύπριοι. Et mox: ἐροτῆ, ἐορτῆ· πανηγυρίς. Sed re melius pensitata seruandum puto ἐρωτῆ. Nam Etymologicum MS. Biblioth. Reg. haec habet: ἐορτῆ· παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπισθῆναι, ἐρωτῆ, καὶ τροπή καὶ ὑπερβασμῶ. ἐορτῆ. Et alibi: καὶ παρὰ τὸ ἐρωτῆ παρωνέμως ἐρωτῆ, καὶ ἐορτῆ κατ' ὑπερβασμῶν. LARCHER.

99) Prima significatione ἐριδος reperitur apud Homerum II. Σ. 550. et 560. secunda significatione in Theocriti Idyll. XV. 80.

πότνι· Ἀθαναία· ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἐριδοί; Hinc vocabulum ἐριδανός apud eundem Idyll. III. 35. quod in vulgaribus editionibus per ε maiusculum effertur, tanquam si esset nomen proprium. Sed melius, meo iudicio, Brunckius in Analectis Tom. I. pag. 286. LARCHER.

100) Ἐλιδανός] Corrige Ἐλλεδανός, vt est in Etymologico M. p. 300, 26. LARCHER.

1) σφοδρός] Lege: σφοδροῖς. LARCHER.

2) παρὰ τὸ φιλεῖν] Lege: παρὰ τὸ ὀφέλλειν. Optime Etymolog. M. p. 370, 19. παρὰ τὸ ζᾶ καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, γίνεται ζαύφελος, καὶ συγκοπὴ ζαφέλος, ὁ ἐπηξημένος. Vide paulo post in Ζάφελος. LARCHER.

3) Legendum videtur ἀπὸ τοῦ ζέειν καὶ τῆς ἐν ἡμῖν ζήσεως καὶ τοῦ θερμοῦ. [Ita fere habes in Excerptis ex Orione p. 613, 53. STENZ.] Etymol. M. p. 374, 21. ἀπὸ τῆς ζωῆς, τὸ ζῶν ἔχον, ἡ ζῆσιν ἔχον, καὶ θερμοῦτητα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μὴ ζῶν. LARCHER.

4) παρὰ τὸ ζέειν] Rectius παρὰ τὴν ζέειν. LARCHER.

5) ζωεφόρος] Legendum est ζωηφόρος. LARCHER. Excerpta ex Orione p. 613, 53. Ζῆφυρος ὁ ἀνέμος· ὁ τὴν ζωὴν πάσι φέρων.

E

Ζαχρηής⁶⁾). χρῶ ἐστὶ βῆμα, τὸ πλησιάζω, παρὰ τὸν χρῶτα· οὐ παράγωγον χρῶτα· χρῶσις μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον⁷⁾). ἐστὶν οὖν χρῶ, καὶ χρῆς ὄνομα ῥηματικόν· καὶ ἐκείσοδος τοῦ εἰ μετὰ τοῦ ζα, ζαχρηής· καὶ μετὰ τοῦ εἰ, ζαχρηής· ὡς ἀδελφός ἀδελφείος. οὐ τῷ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλαβῶν.

Εἰρά⁸⁾). ἀπὸ τοῦ δαῖν, ὃ ἐστὶ δεσμεύειν καὶ δεῖσθαι. ση-

μαίνει δὲ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν ζώνην, καὶ τὴν χλαμύδα.

Ζεύγλη. παρὰ τὸ ζεύγω ζεύξω ζεύγλη, ὡς αἵσσω αἵξω αἵγλη⁹⁾).

Ζωρότερον. πλεονασμῷ τοῦ ρ, οἷον ζωρότερον· ἀπὸ τοῦ ζῶν καὶ ἰσχυρόν εἶναι. τὸ γὰρ ζῶν καὶ ἰσχυρόν. ἀπὸ δὲ τούτου τὸ ἀκρώτερον ἠμφαίνει¹⁰⁾).

Ζαθέη, ἡ ἄγαν θαυμαστή, καὶ πολλῆς θείας ἀξία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ἡνία. παρὰ τὸ ἐνίσθαι, ἡ παρὰ τὴν ἐνωσιν τῶν ὑποζυγίων.

Ἡερία. παρὰ τὸ ἥρι, ὃ σημαίνει τὸ πρῶτ.

Ἡνίοχος, ὁ ἔχων τὰς ἡνίας.

Ἡλεμάτως. παρὰ τὸ ἀποπλανῆσθαι τοῦ συμφέροντος. παρὰ τὴν ἄλην, ἡ ἐνδεία λα, καὶ ἐκκλίνει τὴν ἀφροσύνην¹¹⁾, ἡ παρὰ τὸ θερμόν. καὶ γὰρ τὴν θερμασίαν αἰεὶν ἔλεγον. ἀποκρίνεται δὲ ἡ λέξις¹²⁾. τὸ γὰρ τέλειον ἐστὶν ἡλεός.

Ἡλίσβατος. εἴφ' ἢν πρώτην βαίνει ὁ ἥλιος· ἡ παρὰ θά-¹⁰λασσία, ἡ εἴφ' ἀλλ' βαίνουσα.

Ἡερέθονται. πλεονάζει τὸ ἦ, ὡς ἐν τῷ ἡμύνει¹³⁾.

Ἡόνες. εἴφ' ὧν ἐστὶν ἰέναι ἐξ ἀλός, καὶ παρατείνεσθαι τοῖς αἰγίλοις.

Ἡλακάτη¹⁴⁾. εἰλακάτη τις οὖσα· παρὰ τὸ εἰλίσσειν, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος εἰρίου.

Ἡυβροτας. κυρίως τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.

Ἡτορ. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ α. Φρεσὶ θυμὸς ἀήτη¹⁵⁾. παρὰ τὸ αὖ τὸ πνέω. καὶ ἐστὶ πνεῦμα ἡ ψυχὴ. ἀήτη²⁰ οὖν ἐστὶ καὶ ἦτορ.

Ἡβχιόν. παρὰ τὴν ἥβην¹⁶⁾. ἐπεὶ αὕτη ὀλίγη καὶ ταχέως αὖξεται καὶ ἐλπιτοῦται, καὶ παρωνύμφω χαρᾷ ἥβη ἡβχιός. ὀξύνεται δὲ, ὡς γῆρας γηχιός. οἱ δὲ παρὰ τὸ βῶ, τὸ ὀλίγον βῆναι. εἰς μὲν παρὰ τὸ

βῶ, βαιός καὶ ἡβαιός, πλεονασμῷ τοῦ ἦ. παρὰ τὴν ἥβην, ἡβαιός καὶ βαιός, ἀποβολῇ¹⁷⁾.

Ἡπαρ. ἀπὸ τοῦ ἐπῆρθαι τὸ κακυρῶσθαι. Ὑψικράτης¹⁸⁾. ὅτι δι' αὐτοῦ ἡ ἀεροδὸς τῆς τροφῆς. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ἐπαίρεσθαι Φησὶν ἐπάρ. τι ὄν καὶ ἡπαρ, τροπῇ τοῦ εἰς ἦ. ἡ παρὰ τὸ εἶδω¹⁹⁾, ἡδάρ, καὶ ἡπαρ. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ τῆς ἐπιθυμίας²⁰⁾.

Ἡρι, ἐπὶ τοῦ ὀρθρου. ἀπὸ τοῦ αἵρεσθαι²¹⁾ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κοίτης κατὰ τούτον τὸν καιρόν.

Ἡλακάτη. ἐκτάσει τοῦ εἰς ἦ. εἰλῶ εἰλάσκω καὶ τροπῇ ἡλάσκω. αἵτε κατὰ σταθμόν ποιμνήϊον ἡλάσκουσιν²²⁾. σημαίνει δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου εἰλεῖσθαι. οὕτως οὖν εἰλῶ εἰλήσω εἰλήσκω, καὶ τροπῇ ἡλάσκω, ῥηματικόν ὄνομα ἡλακάτη, περὶ ἣν τὸ αὐτὸ εἶλημα εἰλεῖται.

Ἡπίει. ἐπὶ ἐπύω. τροπῇ τοῦ εἰς ἦ, ἡπίει^{22b)}.

Ἡθεῖς. παρὰ τὸ εἶδος ἐθεῖος, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἦ, ἡθεῖος· ἡ πλεονασμῷ τοῦ ἦ, θεῖος ἡθεῖος.

Ἡρα. εἰρηται ὁ ἀήρ· μετατεθέντος γὰρ τοῦ α εὐρίσκειται τὸ ὄνομα*. Ζεὺς δὲ ὁ αἰθήρ. τὸ δὲ θερμόν τοῦ αἰθέρος, μινύμενον τῷ αέρι. ζωογονοῖ· ὅθεν μυθεύονται τὰ κατὰ τὸν Δία καὶ Ἡραν.

6) Ζαχρηής etc.] Eadem reperies apud Etymologici M. auctorem p. 370, 32. qui laudat Grum, ὡς λέγει Ὡρεός. vbi legendum est ὡς λέγει Ὡρίων. LARCHER.

7) χρῶσις μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον] Sunt verba Homeri Iliad. E. 138. LARCHER.

8) Εἰρά] Prima litera forte euanuerat in Codice. Hinc error describentis. Lege Ζεῖρα. Vide Timaei Lexicon Platon. p. 129. et ibi Rahnkentum. LARCHER. Conf. ad Ἡρακλείδης.

9) Paria habes in Etymologico M. p. 371, 56. vbi pro eis τὸ πεπάλη, lege eis τὸ παπάλη, h. e. quaero in vocabulo παπάλη. LARCHER.

10) τὸ ἀκρώτερον ἠμφαίνει] Lege omnino τὸ ἀκρατίτερον (immo ἀκρατότερον. St.) ἐμφαίνει. Vide Etymol. M. p. 376, 35. LARCHER.

11) παρὰ τὴν ἄλην — τὴν ἀφροσύνην] Fortasse legendum est: ἡ παρὰ τὸ ἀλῆσθαι, ὃν δεῖ ἀλῆσθαι καὶ ἐκκλίνειν διὰ τὴν ἀφροσύνην. Vid. Etymol. M. p. 386, 52. LARCHER. Praecedens ἀποπλανῆσθαι corrigendum videtur ἀποπεπλανῆσθαι, et ante illud inserenda verba τὸ ἀλῆσθαι.

12) ἀποκρίνεται δὲ ἡ λέξις etc.] Haec manifeste produnt, vitium alicubi esse. Suspicio, pro Ἡλεμάτως Orionem scripsisse Ἡλόν. Nam ἡλός ἀποκρίνεται ex ἡλεός. Optime Eustathius ad Odys. B. p. 1443, 62. προτερεῖν μὲν ὁ ἡλεός, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐκκρίνεται ὁ ἡλός. LARCHER.

13) Ἡερέθονται — ἡμύνει] Plenius et melius Etymolog. M. p. 381, 56. LARCHER. Pro ἡμύνει lege ἡμίει.

14) Ἡλακάτη] Vid. iterum Ἡλακάτη paulo post. LARCHER.

15) φρεσὶ θυμὸς ἀήτη] Est locus Homeri Iliad. Φ. 386. sic

legendus: δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀήτη. Nam ἀήτη apud Orionem est librarii vitium. LARCHER.

16) παρὰ τὴν ἥβην] Si ἡβήων esset ab ἥβη, spiritu aspero deberet signari, ut dicit auctor Etymologici M. p. 378, 20. Sed errat. Spiritus enim saepe inter se vices alternant. Vide supra ad Ἐρματα poi. 71. et infra Ἐξάλου αἰγός. LARCHER.

17) εἰάν μὲν παρὰ τὸ βῶ — ἀποβολῇ] Haec mutila sic restituo: εἰάν μὲν παρὰ τὸ βῶ, βαιός καὶ ἡβαιός. πλεονασμῷ τοῦ ἦ· εἰάν δὲ παρὰ τὴν ἥβην, ἡβαιός καὶ βαιός, ἀποβολῇ τοῦ ἦ. LARCHER.

18) Hypsicrates historicus, et ille qui scripsit de Tabulis, sunt noti. Sed is, quem laudat Orion, mihi videtur Grammaticus quidam huc usque ignotus. LARCHER.

19) εἶδω] Legendum est ἦδω, ut euincunt sequentia. Et sic reperitur in Etymol. M. p. 392, 13. et in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

20) ἐν τούτῳ — ἐπιθυμίας] Plenius, sed non dilucidius, Etymol. M. p. 392, 15. καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τὰ τῆς ἡδονῆς καὶ τὰ τῆς ἐπιθυμίας ἐκκρίνεται. LARCHER.

21) αἵρεσθαι scripsi pro αἰρεσθαι.

22) αἵτε — ἡλάσκουσιν] Est versus Homeri Iliad. B. 470. LARCHER. In tota hac glossa spiritum asperum saepe pro leni positum esse paucis monitum volui.

22b) Ἡπίει — ἡπίει] Haec Zonaras, addito Orionis nomine, in Lexicon transtulit suum p. 1002.

*) εἰρηται ὁ ἀήρ — τὸ ὄνομα] Vide Platonem in Cratyl. Tom. I Opp. pag. 404. C. et Athenagoram Legat. pro Christianis pag. 83. ex editione Oxoniensi. LARCHER.

Ἡώς. ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται²³⁾. ἢ κατὰ τὴν αὐτῆς ὥραν ἐξιοῦσα καὶ ἐξίεναι ποιοῦσα. πιθανότερον²⁴⁾ δὲ Αἰολεῖς παρὰ τὸ κατ' αὐτὴν πάντα τὰ ζῶα αὖειν, ὅ ἐστι Φωνεῖν.

ἩΦαιστος. Αἰολεῖς ἄψατος²⁵⁾. τοῦ γὰρ πυρὸς οὐκ ἔστιν ἄψασθαι.

Ἡρακλείδης²⁶⁾. πρότερον Ἀλκείδης ἐλέγετο ἀπὸ Ἀλκίου²⁷⁾. ὕστερον δὲ ἡ Πυθία Ἡρακλέα αὐτὸν ἐκάλεσε, παρ' ὅσον ἐξ Ἡρας ἐμύλλεν ἔχειν κλέος²⁸⁾. Ἀστυάγης²⁹⁾ Φησὶν, ὁ δὲ Ἡραν ἀκλεῆς γενόμενος διὰ τοῦ μὴ βασιλεύσαι, ἀλλὰ θητεύειν Εὐρύσθεϊ³⁰⁾.

Ἡλος. παρὰ τὸ³¹⁾ ἦσαν μέλλοντα. ἴημι ἦσω, ἦλος³²⁾.

Ἡία. τὰ εἰς ὁδὸν βρώματα κυρίως, παρὰ τὸ ἔχοντας ἵνα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἀχυρὰ³³⁾.

Ἡκα. παρὰ τὴν ἀκὴν τὴν ἡσυχίαν· ἥτις πεποιῆται κατὰ στέρησιν τοῦ χαίρειν, ὅον ἀκὴν. παρὰ δὲ τὴν ἀκὴν παρήκται ἐπὶ ῥῆμα τὸ ἄκα· καὶ μεταθέσει τοῦ αἰ εἰς ἦ, ἦκα.

Ἡπεθανός, ὁ ἐκ τοῦ πίδαυ ἀναστῆναι μὴ δυνάμενος.

Ἡνις. ἕνος ὁ ἐνικυτός. παρώνυμον ἥνις, καὶ τροπὴ τοῦ²⁰ εἰς ἦ, ἦνις. ἦνις τὸ πληθυντικόν, ἦνις, ἦνις συναλοιφῇ³⁴⁾, τοῦ ἕνός οὐσία ἐνικυτοῦ³⁵⁾.

Ἡτορ. κυρίως ἐπὶ τῆς ἀφίβου ψυχῆς. ἄτορ καὶ ἦτορ. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ πάσης ψυχῆς.

Ἡλάσκουσαι. παρὰ τὸ ἀλῶ ἀλῶμαι, ἀλάσκω γίνεται παράγωγον, ὡς Φῶ Φάσκω. ὅον περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφομαι καὶ πλανῶμαι.

Ἡλασκάζω. ἀλῶ, καὶ τὸ παθητικὸν ἀλῶμαι. ἀλάσκω γίνεται παράγωγον, ὡς τὸ βῶ βάσκω, καὶ ἕτερον γίνεται παράγωγον ἀπὸ τοῦ ἀλάσκω, ἀλασκάζω, ὡς ἀκρύω ἀκουάζω, ῥίπτω ῥιπτάζω. τὸ δὲ ἀλασκάζω Ἰωνικῇ³⁶⁾ τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ἦ, ἡλασκάζω.

Ἡμαθούς. Ἀμαθούς, ποταμός ὁ παραβρέων³⁷⁾.

Ἡλιθα. παρὰ τὸ ἄλις ἐπὶ ῥῆμα ἐξέπεσε τὸ ἄλιθα.

Ἡλίδιος, ὁ ἀνόητος, παρὰ τὴν ἄλα. ταύτης γὰρ τὸ ὕδωρ ἀχρηστικόν. ἐνθεν καὶ ἄλιον τὸ μάταιον, καὶ ἀλὼς παράγωγον τοῦ ἀλῶ· ἀφ' οὗ ἀλήτης. ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερον παράγωγον ἀλὸς ἐρύη, καὶ αὐτὸ ἡλὸς Ἰωνικόν³⁸⁾.

Ἡπεροτέα. ἀπεροτέα Φασὶ τοῦ περ συνδέσμου ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει πλεονάζοντος. ἀέπεα γὰρ εἶναι, ὅον τὸν τῷ λόγῳ κακῶς χρωμένον καὶ ἀπατεῶνα. τὸ δὲ α σημαίνει καὶ τὸ κακόν· ὡς εἶναι τὸ πρωτότυπον ῥῆμα ἔπω, ἀφ' οὗ ὄνομα ὀπεύς, ὡς τρέφω τροφεύς, ἔχω οχεύς.

Ἡηλάζει. ὡς ἀκούω ἀκουάζω, κύπτω κυπτάζω, οὕτως ἄγω ἀγάζω, καὶ περιττεύοντος τοῦ λα ἀγαλάζω, καὶ Ἰωνικῇ τροπῇ ἡηλάζει.

Ἡπιος. παρὰ τὸ ἔπος ἡπιος³⁹⁾, καὶ τροπὴ τοῦ εἰς ἦ, ἡπιός· ὁ λόγῳ καὶ μὴ παθεῖ πάντα ποιῶν.

Ἡριον⁴⁰⁾. ἐκ τοῦ ἔρα ἡ γῆ.

Ἡκέστας. κεντῶ ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλον κένσω. ὅθεν κέντορες ἴκπων⁴¹⁾. ἀπὸ τοῦ κένσω γίνεται κεντός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, καὶ προσθέσει⁴²⁾, κεντός ἀκαστός.

23) ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται] Addendum est ἕως ex Etymol. M. p. 400, 49. Sed vide Sallier. ad Thom. Mag. p. 402. LARCHER.

24) πιθανότερον] Scribendum est πιθανώτερον. St. Post Αἰολεῖς deest αὐτός. Vid. Etymol. M. p. 400, 51. et supra ad Ἀγανός not. 17. LARCHER.

25) Αἰολεῖς ἄψατος] Legendum est: Αἰολεῖς Ἀψαιστος, οἰονεῖ ἄψατος. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ἡφαιστος· Αἰολικῶς Ἀψαιστος ὦν, οἰονεῖ ἄψατος. ταυτὸν τὸ φῶς ἡ τὸ πῦρ· τοῦ γὰρ πυρὸς ἀψασθαι οὐκ ἐνι. Gregorius de Dialectis p. 280. (p. 597. edit. Schaefer. St.) τὸ ἦ καὶ οἶτοι (Aeoles) εἰς α τρέπονται· τὸ γὰρ Μίλητος, διὰ τοῦ ἦ γραφόμενον, Μίλατος λέγουσι, διὰ τοῦ α προφέροντες. LARCHER.

26) Ἡρακλείδης] In Codice legitur ῥακλείδης. LARCHER.

27) ἀπὸ Ἀλκίου] Legendum est ἀπὸ Ἀλκίως. Nam apud Eustathium in Homerum pag. 128. lin. 37. ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκίως, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης. LARCHER.

28) παρ' ὅσον ἐξ Ἡρας ἐμύλλεν ἔχειν κλέος] Hoc negat auctor Etymologici M. p. 394, 4. οὐ παρὰ τὸ ἐκ τῆς Ἡρας τὸ κλέος ἐχρησθῆναι, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ μάλλον παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς Ἡρας ἀκλῆ εἶναι. κ. τ. λ. LARCHER.

29) Ἀστυάγης Grammaticus, cuius meminit Suidas. Praeter alia scripsit περὶ μέτρων et κανόνας ὀνομαστικῶς, de metris et Regularum nominum. Hinc corrigendum est Eudociae Violarium p. 64. vbi prava distinctio prauum sensum efficit. LARCHER.

30) θητεύειν Εὐρύσθεϊ] Post haec verba Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ ὀνόματος τοῦτο ἀπαιτεῖ. τὰ γὰρ παρὰ τὴν Ἡραν ὀνόματα σύνθετα διὰ τοῦ ὁ καὶ λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος, Ἡρόδοτος. ἐστὶν οὖν Ἡρακλῆς, ὁ τῇ Ἡρᾷ ἀκλῆς. LARCHER.

31) παρὰ τὸ — μέλλοντα] Saepius hoc vitium corrigendum est, vt infra in v. Ἡηλί· παρὰ τὸ θῆσω μέλλοντα, sed in α. Θημών recte παρὰ τὸν θῆσω μέλλοντα.

32) ἦλος] Etymol. M. p. 388, 21. et Varinus Phavorinus addunt ὁ πεμπόμενος, Etymologicum MS. Biblioth. Reg. ὁ διαπεμπόμενος. LARCHER.

33) Vtriusque significationis exempla reperiuntur apud Homerum: propriae, Odys. B. 289. ὕπλισον τ' ἦτα, καὶ ἄγρεις ἄρσον ἅπαντα. Tropicæ, Odys. E. 368. ὡς δ' ἀνεμὸς ζαῖε ἡ-ἱων θημῶνα τινάξῃ, vbi Scholiastes ἡίων explicat per ἀχρῶν. LARCHER.

34) Post συναλοιφῇ distinctio est ponenda. Nam ἦνις est contractio accusativi ἦνις. LARCHER.

35) τοῦ ἕνός οὐσία ἐνικυτοῦ] Cum Etymologico M. p. 391, 6. legendum est τὰς ἑνὸς οὐσίας ἐνικυτοῦ. Vox ἦνις contracta pro ἦνις pluries reperitur apud Homerum, vt Iliad. Z. 94. 275. 309. LARCHER.

36) Ἰωνικῇ] Lege Ἰωνικῇ. LARCHER.

37) ὁ παραβρέων] Adde τὸν Πύλον. Vide Strabonem lib. VIII. p. 529 A. et B. Conf. Eustath. ad Iliad. p. 296, 35. Etymolog. M. p. 388, 55. Hesych. in voc. Ἡμαθυστα. LARCHER.

38) Fortassis legendum est: ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερον παράγωγον ἀλίδιος ἐρῇ τις, καὶ αὐτὸ ἡλίδιος Ἰωνικόν. LARCHER. Haec me satis intelligere nego.

39) ἡπιός] Legendum omnino est ἦπιος, vt euincunt sequentia, et Etymol. M. p. 393, 20. Adde Etymologicum MS. Bibliothecæ Regiæ. LARCHER.

40) Ἡριον] Ἡριον penultima signari debet acuto tono. Nam auctor Etymologici M. p. 396, 13. παραξινύτως δὲ, inquit, τοῖς τάχους, παρὰ τὴν Ἡρην· τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν τοῖς κοινῶμασι τῆς γῆς ἔθετον. LARCHER.

41) κέντορες ἴκπων] Homer. II. E. 102. LARCHER.

42) προσθέσει] Adde τοῦ θ. LARCHER.

καὶ τὸ θηλυκὸν ἀνεστῇ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ἦ, ἡμε-
στὰς.
Ἡλεος⁴³). ἄλιος λέγεται. ἀναμμα γὰρ θαλάσσης.

Ἡμονες⁴⁴). οἱ ἀποντισταί. παρὰ τὸν ἔσω μέλλοντα.

Ἡμισυ. ἅμα ἴσον⁴⁵). τοῦ ὅλου διαιρεθέντος.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Θ.

Θεράπων. παρὰ τὸ θεραπεύειν τὸν κρείττονα.
Θοῦρις. παρὰ τὸ θορεῖν. ἐκ τῶν περιεχομένων⁴⁶), ἡ
θοροποιεῖν.
Θύον. τὸ ἐπιθυμῶμενον εἰς κἀθαρσιν.
Θῶκος. ἡ τοῦ θεῖν ἡμᾶς ἐν τῷ καθάζεσθαι εἰς αὐτὴν
ἐπέχουσα^{46b}).
Θεσπεσία. ὅλον θεοπεσία. παρὰ τὸ πεσεῖν, ἡ ἥδεσθαι⁴⁷)
καὶ ἐπακολουθεῖν θεοῖς.
Θρήνυς. ἡ τῶν ἐρετῶν σανίς, ἀφ' ἧς καὶ θραυνίται λέ-
γονται παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἵζειν.
Θρυλλίχθ⁴⁸) παρὰ τὸ θραύω. παράγωγον θραυλίζω.
εἶτα θραυλίχθη. καὶ θρυλλίχθη ἀποβολῇ τοῦ α. πα-
θητικὸς ἀόριστος α.
Θριγμός. παρὰ τὸ θρέξει. ὁ περιτρέχων κύκλω.
Θάλασσα. παρὰ τὸν σάλον⁴⁹), θάλασσα, καὶ μεταθέσει
τοῦ σ εἰς θ, θάλασσα· ἡ παρὰ τὴν ἀλ⁵⁰) γενικὴν,
θάλασσα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, θάλασσα.
Θήγω. ἐκλείψις τοῦ θ⁵¹). παρὰ τὸ θέην, θεήγω⁵²),
καὶ θήγω.
Θάπτω. παρὰ τὸ θῶ ῥήμα, καὶ τιθῶ. ὡς βῶ βάπτω,
οὕτω καὶ θῶ θάπτω.
Θνητός. παρὰ τὸν θάνατον. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν
θεῶν. θνητῶ θνητός.

Θάνατος. τῆς θανάτου τις ἐστὶ. παρὰ τὸ τεῖναι τὸ σῶμα
τῇ ψύξει· ἡ ὅτι ταναός ἐστιν· ἐπὶ πάντας διατείνων
ἐαυτόν. ἡ περισσὸν τὸ θ. ἄνατος. ἀνευ γὰρ αἵτης
ἐστὶν ὁ ἀποθανών. Καλλιμαχος· ἴσθι πριεῖα⁵³), γυναι-
κῶν τὴν ὁδὸν ἣν ἀνέαι θυμοφθόνοι⁵⁴), οὐ περόωσιν.
Θωραξ. ὅλον ὠραξ καὶ φύλαξ τοῦ θερμοῦ, ἡ τῆς ὁρού-
σης⁵⁵) καὶ πηδῶσης καρδίας.
Θυμέλη. παρὰ τὸ ἐκ' αὐτῆς τίθεσθαι τὰ θυόμενα ἱε-
ρεῖα. τράπεζα δὲ ἦν πρὸ τούτου, ἐφ' ἧς ἐστῶτες ἐν
τοῖς ἀγροῖς ἦδον, μήπω τάξιν λαβούσης τῆς τραγω-
δίας.
Θρία⁵⁶). αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, τρία τινὲς οὐσαι. τρεῖς
γὰρ εἰσι τὸν ἀριθμόν. Νύμφαι δ' ἐφεύρον πάντας⁵⁷),
ἐξ ὧν καὶ ἐκλήθησαν. εὐρούσαι δὲ παρέσχον τῇ Ἀ-
θηνᾷ, καὶ Ἀπόλλωνος αὐτὴν ἐγκαλοῦντος⁵⁸), ἡ Ἀθη-
νᾷ ἐβρίψα τὰς ψήφους ἐν τόπῳ τῆς Ἀττικῆς· ἐξ ὧν
ἐκλήθη Θριασίον πεδίον. ὀνόματα δὲ τῶν Νυμφῶν τῶν
εὐρουσῶν τὰ δέ⁵⁹). Θρία⁶⁰) τε τῆς συκῆς φύλλα, ἐπεὶ
εἰς τρία διέσχισται.
Θοῦρος. ὁ θοῶς ὁρούων.
Θορός, ὁ σπόρος⁶¹). ἀπὸ τοῦ θορεῖν. ὁ μετὰ τῆς ὀρ-
μῆς πεμπόμενος.
Θαμά, ἅμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ.

43) "Ἡλεος" Scribendum est "Ἡλιος. Reliqua lucem accipient a Phaeorino pag. 50. lin. 40. (p. 172, 3. edit. Basil.) "Αναμμα. τρέφειν δὲ τὰ ἔμπυρα καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλῃς θαλάττης νωθρόν ὄντα, ἀναμμα· τὴν δὲ θεοκλήνην, ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀρομυγῇ τρυφάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν. Ἀμμα significat matrem, nutricem. Etymol. p. 77, 24. Ἀμμα, ἡ τροφὴ καὶ ἡ μήτηρ. LARCHER.

44) "Ἡμονες" Haec vox reperitur apud Homerum Il. Ψ. 886. LARCHER.

45) ἅμα ἴσον] [Ita legitur etiam in Excerptis ex Orione p. 613. extr. St.] Fortasse legendum est ἅμα τῷ ἄλλῳ ἴσον. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ ἅμα ἴσον τοῦ ἄλλου. vbi lege τῷ ἄλλῳ. LARCHER.

46) ἐκ τῶν περιεχομένων] Ex Etymologico M. p. 411, 51. legendum est ἐκ τῶν περιεχομένων τὸ περιέχον εἰρηται. Nam θοῦρις est ἡ ἀορις, clypeus. Vid. Etymol. M. p. 411, 50. LARCHER.

46b) ἐπέχουσα] Adde καθέδρα cum Etymol. M. p. 417, 13. cui hinc medicina parari poterit. LARCHER.

47) πεσεῖν, ἡ ἥδεσθαι καὶ ἐπακολουθεῖν θεοῖς] Πεσεῖν est futurum verbi πίπτω. Vid. Etymol. M. p. 406, 49. LARCHER. Ibi vero legitur: πίπτω, οὐ ὁ μίλλον πίτω. Itaque πεσεῖν est aoristus secundus. STURZ. Pro sequente ἥδεσθαι legendum est πλεόσθαι cum Etymologico M. p. 406, 53. LARCHER. Etiam praecedens θεοπεσία ex eodem Etymol. M. mutandum puto in θεοπεσία.

48) Θρυλλίχθη] Haec vox reperitur apud Homerum Iliad. Ψ. 396. Hinc θρυλλίχμα, confectum quid, apud Lycophronem vers. 880. LARCHER.

49) παρὰ τὸν σάλον] In Codice male scriptum est παρὰ τὸ σάλον. Nam σάλος est masculini generis. LARCHER.

50) παρὰ τὴν ἀλ γενικὴν] Hac lectione nihil est insulsius. Legendum est παρὰ τὴν ἀλός γενικὴν. Vid. Etymol. M. p. 399, 29. e quo etiam ἄλασσα scribi posset. Vtrumque, et ἀλός et ἄλασσα, extat in Excerptis p. 614,

51) ἐκλείψις τοῦ θ] Orion mihi videtur scripsisse ἐκλείψις τοῦ θ. LARCHER.

52) παρὰ τὸ θέην, θεήγω] Repone cum Etymologico M. p. 408, 15. παρὰ τὸ θῶθ θεήγω. Nam, vt ibidem dicitur, θεήγω est τὸ θοοῖν καὶ ὀρεῖν ποῖν. LARCHER.

53) ἴσθι πριεῖα etc.] Eadem reperies in Etymologico M. p. 401, 37. et apud Suidam in voc. Ἐπαυλία. Scribendum est ἴσθι πριεῖα. Illud πριεῖα ortum e vitiosa pronuntiatione. Conf. Callimachi Fragm. CXXXI, ibique notas Benuleii et Ernesti. LARCHER.

54) θυμοφθόνοι] Legendum est θυμοφθόροι, vt est in Etymologico M. l. i. LARCHER.

55) ὀρούσης] Corrige θορούσης, vt in Etymologico M. p. 417, 26. legitur. In Etymologico MS. Bibliothecae male scriptum reperitur θορούσης. Haec quidem olim fuerat mea sententia. Sed postea, re melius pensitata, vidi solum spiritum mutandum esse, et scribendum ὀρούσης cum spiritu leni. Nam ὀρούς est ruo, impetu feror. LARCHER.

56) Θρία] Vide Etymol. M. in voc. Θρία p. 413, 34. Suidam, Scholiasten Callimachi ad Hymn. in Apoll. vers. 45. vbi Θρία scribitur, et Spanhemium ad eundem Callimachi locum. LARCHER.

57) πάντας] Scribendum est πάσας. Nam et ψῆφοι et Θρία sunt generis feminini.

58) Ἀπόλλωνος αὐτὴν ἐγκαλοῦντος] nempe quod prouinciam ipsius inuaderet. Nam, vt Callimachus Hymn. in Apoll. 45. dicit, κείνου δὲ Θρία καὶ μάντιες, illius sortes sunt et nates. LARCHER.

59) τὰ δέ] Vix dubito, quin scribendum sit τὰδε, Nympharum nomina sunt haec. Ipsa vero nomina per librarii socordiam exciderunt.

60) Θρία τε] Vel δέ, vel τὰ legendum puto pro τε. St. Θρία est pluralis, cuius singularis est θυῖον vel θυῖος. LARCHER.

61) Θορός, ὁ σπόρος] Etymologicum MS. Biblioth. Reg. ad-

Θίς, ὁ αἰγιαλός. παρὰ τὸ θέν· ὁ παρὰθέν τῇ θαλάσῃ⁶²).
 Θίς, ὁ σωρός. παρὰ τὸ θῶ, ἀφ' οὗ συνέβη θείναι⁶³).
 Θώραξ⁶⁴). ὁ θηλοῖ τὸ εὐωχοῦμαι, ἥτοι ἐν εὐωχίᾳ εἰμί· ἀφ' οὗ Δωριεῖς θώσθαι⁶⁵, λέγουσι τὸ εὐωχεῖσθαι.
 Θόλη, ἡ εὐωχία, παρὰ τὸ θῶ, τρίτης ἐστὶ συζυγίας⁶⁶), τὸ στρέφω⁶⁷), θήσω μέλλον. ῥηματικὸν ὄνομα θώνη, καὶ τροπὴ τοῦ ὦ εἰς τὴν οἰ διφθογγον, θόλη, ὡς τὸ ἀγκών ἀγκώνη, καὶ ἀγκοῖνη, εἶρω τὸ πλέκω, εἰρούς⁶⁸).
 Θηλή. παρὰ τὸ⁶⁹) θήσω μέλλοντα· ἐξ οὗ θηλάσσω⁷⁰), καὶ θηλή.
 Θῶκος. παρὰ τὸ θέσω, καὶ θώσω· ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ θῶ, οὗ μέλλον θώσω. οὕτω Φιλόξενος.
 Θάλλω. παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω, καὶ παράγωγον θάλλω.
 Θημών. παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα.
 Θυσκόος. ὁ ἀπὸ τῶν θυσιμένων κούων, ὁ σπτι νόων⁷¹).
 Θυάδες. αἱ Βάνχαι· παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ.
 Θελήμος. Θελήτω μέλλον· ἀπὸ τοῦ θελῶ· θελήσμός· ὡς μελήσω μελησμός· καὶ ἀποβολὴ τοῦ σ, θελήμος.
 Θύελλα· παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ, θύελλα, ὡς παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἄελλα.
 Θάσσον· παρὰ τὸ ταχύς· συγκριτικὸν τάσσαν, καὶ τροπὴ τοῦ τ εἰς θ, θάσσων· ὡς παρὰ τὸ παχύς κάσσαν. παρὰ δὲ τὸ θάσσαν θάττων⁷²).
 Θρησκευεῖν. παρὰ τὴν Θρακῶν ἐπιμέλειαν· τὴν περὶ τὸ θεῖον, καὶ τὴν τοῦ Ὁρφέως ἱερουργίαν. δύναται δὲ καὶ παρὰ⁷³) τοὺς θεοὺς ἀρέσκειν, ὅ ἐστιν ἐξευμενίζεσθαι.

Θύσανος· παρὰ τὸ θύνω τὸ ὀρμῶ.
 Θυεῖς. θύω θυεῖς.
 Θεουδής. ὁ τὰ ἔδη τῶν θεῶν σέβων.
 Θεμέλια. δευρὶ τὸ οἰκοδομῶ· ἀφ' οὗ δεμέλια, καὶ τροπὴ τοῦ θ εἰς θ, Θεμέλια.
 Θέρω· τὸ θερμαίνω. παρὰ τὸ θέν⁷⁴), πλεονασμῷ τοῦ ῥ. τὸ γὰρ ταχὺ καὶ θερπὸν λέγομεν, ὡς εἴρηται· ὡς Φθίνω Φθείρω, καὶ θέω θέρω.
 Θρώσκω, ἀπὸ τοῦ θέρω θρώσκω⁷⁵), ὡς στέλω στελλώ⁷⁶). μεταθέσει τοῦ ὁ εἰς ὦ⁷⁷), καὶ συγκοπῇ, θρώσκω.
 Θρασύς. παρὰ τὸ θέρω, οὗ μέλλον θέρω κατ' Αἰολέας, καὶ θρασὺς, καὶ καθ' ὑπερθεσιν, καὶ τροπὴ τοῦ εἰς α, θρασύς. θερμοὶ γὰρ οἱ θρασεῖς.
 Θάτερον. παρὰ τὸ ἄτ-ρον· Δώριον. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ἔτερον, θούτερον ἦν· ὡς γίνεται τὸ ἐλαιον τοῦλαιον. ἀλλὰ τὸ ἔτερον παρὰ Δωριεῦσι λέγεται θάτερον· ὡς ἄγαγον τὰγαθόν⁷⁸). ἔμεινε δὲ τὸ τ ἄτραπετον, ἐπειδὴ φιλοῦται τὸ ἀγαθόν, τὸ δὲ ἄτερον δασύνεται.
 20 Θύρα. θύω τὸ ὀρμῶ, δι' ἧς ὀρμῶμεν.
 Θολῶ. παρὰ τὸ θόλον⁷⁹). θόλος δὲ⁸⁰) τὸ μέλαν τῆς σπητίας.
 Θαῦμα. παρὰ τὸ θαυμάζω, θαυμάσω, θαύμασμα. καὶ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ. καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, θαῦμα. οἱ δὲ παρὰ τὸ θεῶμαι θέαμα, καὶ κατὰ κρᾶσιν θαῦμα.
 Θέα. ἡ θωρία⁸¹. παρὰ τὸ θέω, οὗ παθητικὸν θεῶμαι. βαρυνεῖται δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ θεᾶ ἅπερ τῆς θεοῦ. ὡς θολός τὸ οἰκοδόμημα, θόλος δὲ τὸ μέλαν τῆς σπητίας.

dit: ὁ σπόρος ἀνθρώπινος. Deinde: ἡ ἔγκρισις (Lege ἔγκρισις) τοῦ σώματος· παρὰ τὸ μετὰ ἡμῶς πέμπεσθαι. LARCHER.
 62) Θίς, ὁ αἰγιαλός] Eo sensu θίς est masculini et femini generis. Vid. Etymol. M. p. 408. 2 et 3+. e quo eodem p. 410. 16 et 17. mutilus Orion integritati restituendus est. LARCHER.

63) Θίς, ὁ σωρός] Etiam hoc sensu θίς est generis et masculini et femini. Vid. Etymol. M. p. 408. 6 et 35. Sequentia verba, ἀφ' οὗ συνέβη θείναι, corrigenda sunt ex Etymol. M. p. 410. 20. ἀφ' οὗ θείναι καὶ ἐπιθύναι. LARCHER.

64) Θώραξ] Post hoc nomen aliquid deest. Lego παρὰ τὸ θῶ, ὁ θηλοῖ κ. τ. λ. ex Etymol. M. p. 417. 31. LARCHER.

65) ἀφ' οὗ — εὐωχεῖσθαι] Hinc corrige Etymologicum M. p. 417. 32. vbi eadem verba reperiuntur, sed male θεωρεῖσθαι pro θώσθαι editum est. Vid. Hesych. in v. θάξαι, et ibi interpretes. LARCHER.

66) τρίτης ἐστὶ συζυγίας] Adde τῶν περισπωμένων ex Etymol. M. p. 411. 56. LARCHER. Adie τρίτης etiam ὁ desidero, nisi ἐστὶ deleatur.

67) τὸ στρέφω] Verbum θῶ nequaquam accipi potest ea notatione, qua στρέφω. Lege τρέφω. Nam Eustathius in Odys. A. p. 1485. 23. θησθαι δὲ, οὐ μόνον τὸ θηλάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰμῆναι, ὡς νῦν. Deinde θώσω pro θήσω legendum. Etiam verbale θώνη non potest deriuari a futuro θήσω, quamquam hoc futurum probum esse nouerim. LARCHER.

68) εἰρούς non est noua glossa huc illata, sed aliud exemplum, cuius finis deest; sic fortasse supplendum: ἐρμύνη Ἐρμύνη. Nam Ἐρμύνη est ab εἶρω. Vid. Etymol. M. p. 341. 44. LARCHER.

69) παρὰ τὸ θήσω μέλλοντα] Scribe παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα, vt paulo post in voc. Θημών est. LARCHER. Conf. supra not. 31.

70) θηλάσσω] Vel θηλάσω vel θηλάζω est legendum.

71) Vid. Etymol. M. p. 415. 42. vbi agitur de differentia, quae est inter θεωρεῖσθαι et θεωρεῖν. Conf. Orion in v. Μακκοῦν.

72) θάσσαν θάττων] Ita scripsi pro θάσσαν θάττων.

73) παρὰ τοὺς θεοὺς ἀρέσκειν] Inter παρὰ et τοὺς inseri de-

bet τὸ, quod et linguae ratio postulat, et Etymol. M. p. 412. 13. docet. Excerpta ex Orione p. 614. 7. habent: Θρησκεία, ἐκ τοῦ ἀρέσκειν θεῶν· θεωρεσκεία τις οὖσα. STENZ. Tota glossa praene verbatim descripta est ab auctore Etymologici M. in voc. Θυόκος p. 412. 11. Sed vide Hemsterhusium in Joh. Dan. a Lennep Etymol. linguae Graecae P. I. p. 343 sq. LARCHER.

74) θέω significat curro. Etymol. M. p. 405. 54. τὸ δὲ θέω, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέγω. LARCHER.

75) θέρω θερίσκω] Legendum procul dubio est θόρω sive θουρῷ θορίσκω. Vid. Etymol. M. p. 414. 49. LARCHER.

76) ὡς στέλω στελλίσκω] Legendum suspicor ὡς στερῶ στερίσκω. Nam στέλω et στελλίσκω né Graeca quidem sunt. Etymologicum M. p. 414. 50. ὡςπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἶρω καὶ στερῶ γίνεται ευρίσκω καὶ στερίσκω διὰ τοῦ ε, οὕτως ἀπὸ τοῦ θωρῶ θωρίσκω, διὰ τοῦ ι· καὶ καθ' ὑπερθεσιν θεωρίσκω· καὶ κατὰ συναίρεσιν, θωρίσκω. LARCHER.

77) μεταθέσει τοῦ ὁ εἰς ὦ] Potius legendum videtur μεταθίσει θεωίσκω, τροπὴ τοῦ ο εἰς ὦ, καὶ συγκοπῇ θρώσκω. LARCHER.

78) ἄγαγον τὰγαθόν] Corrige τὸ ἀγαθόν τὰγαθόν. Vid. Etymolog. M. p. 402. 30. LARCHER. Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 302. totum Orionis locum attulit sic, vt ante Δώριον non interpungeret, post θούτερον addendum putaret ἄν, et pro ἄγαγον legi ἀγαθόν iuberet. Praeterea παρὰ Δωριεῶσαν legit. Schaferus ibidem negat opus esse, vt ἄν inseratur, quod iudicium ego quidem non vbiq. sequendum arbitror, sed ἄγαγον rectius Bastio in τὸ ἀγαθόν mutandum suspicatur.

79) παρὰ τὸ θόλον] Vel παρὰ τὸν θόλον legendum est, vel παρὰ τὸ θολός. Vid. Sylburg. ad Etymolog. M. p. 455. 28. (p. 808. edit. Lips.) LARCHER.

80) θόλος δὲ] Scribi debet θολός δὲ, cum accentu in ultima. LARCHER. Nam non solum in Etymologico M. p. 411. 28. et 30. inter se distinguuntur θολός et θόλος, sed etiam ab Orione paulo post in voc. Θέα. St. De isto turbido humore, quem emittunt seipae, vide Oppianum de Piscat. Ill. 156 sq. LARCHER.

81) θωρία] Lege θεωρία. Vid. Etymol. M. p. 402. 7. De-

Ἰερὸν ἡμαρ⁸¹). οὕτως εἴρηται τὸ πρὸ τῆς μεσεμβρίας⁸²). ἐν τούτῳ γὰρ τῷ καιρῷ ἔθνον τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, ἀπὸ δὲ μεσεμβρίας τοῖς χθονίοις.

Ἰωχμός. διωχμός τις ὢν, καὶ διωγμός, κατὰ τροπὴν τοῦ χ' εἰς γ'.

Ἰωή. ἡ μετὰ ποιῶς Φωνῆς ὁρμή. ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ ἐμπεριήχθαι τινὰ ποιεῖν.

Ἰγνύα. τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος. ἐπεὶ αἴτιον ἐστὶν ἡμῖν τοῦ ἰκνεῖσθαι, ὃ ἐπὶ πορεύεσθαι.

Ἰδνωθεῖς. οἶον τὸ ἡνίόν⁸⁴) δινωθεῖς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἰοκαμφοῦσθαι. παρὰ τὸ ἰζω, οὐ παράγωγον ἰζάνω⁸⁵).

Ἰόμαροι. οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμοιραμένοι⁸⁶). παρὰ τὸ μύρον⁸⁷), ὃ σημαίνει τὴν εἰμαρμένην καὶ κακοπαθεῖαν.

Ἰκρία⁸⁸). τὰ σανιδώματα. παρὰ τὸ δι' αὐτῶν ἰκνεῖσθαι καὶ διαβαίνειν.

Ἰξύς. εἴρηται οἶον ἀξυστίς τις εὔσα⁸⁹), ἣν οὐχ οἶον τε εὔσαι καὶ κνήσασθαι.

Ἰσθιον⁹⁰). τὸ κόσμιον, τὸ περιτιθέμενον τῷ τραχήλῳ. ὅθεν καὶ παρὰ θύμια.

Ἰλλίζειν, τὸ διανεύειν. παρὰ τὸν Ἰλλον, ὃ ἐστὶ διαστραμμένον κυρίως. ἢ τὸ διανεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς· παρὰ τὴν εἴλησιν, τὴν κίνησιν.

Ἰάψαι. πλεονασμῷ τοῦ α. παρὰ τὸ ἰπτω ἰψω ἰάψω.

Ἰήϊος⁹¹). ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. παρὰ τὸ ἱήμι· ὁ τοξότης· παρὰ τὴν ἄσιν⁹²) τῶν βελῶν, ἥτοι τὴν ἄφισιν. τὸ δὲ ἦϊε Φοῖβε⁹³) κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ἱ, ὅτι αὐτός⁹⁴) ἐστὶ τῷ ἡλίῳ· ὅτι πανταχοῦ ἴησι τὴν ἀκτῖνα.

Ἰσχνός. παρὰ τὸ ἰσχω, οὐ παράγωγον ἰσχνῷ. ὄνομα ἰσχνός.

Ἰνίον. ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ καταβάσει τῇ ἀπὸ τῆς κορυφῆς κάτω ἰέναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκτεῦθεν⁹⁵) ἀρχεσθαι τὰς ἴνας, τούτεστι τὰ νεῦρα· ἐπειδὴ περ ἴεται διὰ τοῦ σώματος· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ⁹⁶), Οὐ γὰρ ἐστὶ σάρκας τε καὶ ὅστέα ἴνες ἔχουσιν.

Ἰατρική. πλεονασμῷ τοῦ ῥ· λατινὴ τις οὔσα, παρὰ τὸ ἰᾶσθαι.

Ἰούλος ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ ἰούλου, πολλοὺς καὶ πυκνοὺς πόδας ἔχοντος· ἢ ἀπὸ τοῦ οὔλωσ καὶ πυκνῶς εἰλοῦσθαι⁹⁷).

Ἰερὸν ὅστω, ἐκλήθη τὸ ἄκρον τῆς οὐφύος, ὅτι μέγα ἐστίν.

Ἰσθμός. θάλασσαν ἔχων⁹⁸) ἐκτετακέν, βάσιμος. Ἰσθμια δὲ τὰ βήματα.

Ἰφια μήλα. κατ' ἀντίφρασιν τὰ ἀνίσχυρα⁹⁹).

Ἰλύς. ἰλύσω· καὶ ἀποβολὴ τοῦ ὦ, ἰλὺς.

Ἰλνός. ὁ ἀπόγονος. παρὰ τὴν ἰνὸς γενικὴν παρωνύμω¹⁰⁰).

Ἰοίς. παρὰ τὸ ἰσον. ἢ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τῇ γῇ, ἥτις ἐστὶ σφαιροειδής¹).

Ἰμονία². παρὰ τὸν ἰμάντα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρσογραφίᾳ.

Ἰτέα³). παρὰ τὸ ἰέναι. ταχέως γὰρ αὐξεται.

Ἰμερος. παρὰ τὸ ἰήμι καὶ ἰεσθαι. ἴετο γὰρ βαλέειν⁴).

inceps quoque legendum est παρὰ τὸ θεῷ. Vide notam Sylburgii ad Etymologicum dictum locum (p. 806. edit. Lips.), quocum consequitur Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

82) Ἰερὸν ἡμαρ] Scribendum est Ἰερὸν ἡμαρ. Vid. Etymol. M. p. 425, 31.

83) μεσεμβρίας] Hoc loco et paulo post male scriptum est pro μεσημβρίας, quod recte legitur in Etymol. M. l. l.

84) ἡνίον] Corrige ἰνίον. Vid. Eustath. in Homeri Iliad. A. p. 216, 37. et Etymolog. M. p. 423, 27. LARCHER.

85) παρὰ τὸ ἰζω, οὐ παράγωγον ἰζάνω.] Hic locus mutilus est. Nam si ita scripsisset Orion, omisisset, quomodo ἰδνωθεῖς deduceretur ab ἰζω. Lacunam sarcire potes ex Etymologico M. p. 425, 28. cum quo facit Etymologicon MS. Biblioth. Reg. LARCHER.

86) μεμοιραμένοι] Magis mihi placet μεμορημένοι, quod habet Etymol. M. p. 429, 1. Nam μορῆσαι ibidem p. 535, 11. explicatur verbo κακοπαθεῖν. et p. 529, 31. μορεῖν τὸ πονεῖν. Sed μεμοιραμένοι sunt sortiti, et hoc verbum non construere cum προῖ potest.

87) παρὰ τὸ μύρον] Necessario scribendum est παρὰ τὸ μύρος, vel παρὰ τὸν μύρον, ut in Etymologico M. p. 429, 1. legitur. Nam τὸ μύρον non huic pertinet.

88) Ἰκρία] Passim commemorat Homerus, ut Iliad. O. 685. ὡς Ἀἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἰκρία νηῶν φοῖτα.

Nam ἰκρία ibi scribitur. LARCHER.

89) ἔξοτίς τις οὔσα] Scribe εἴς τις οὔσα. Vid. Etymol. M. p. 428, 6. LARCHER.

90) Ἰσθιον] Lego: Ἰσθμιον. Ita omnia bene procedunt. Vid. Etymolog. M. p. 453, 31. Homerus Odys. Σ. 299 et 300.

ἐκ δ' ἄρα Ἰλισσάνθοιο Πολυκτορίδαο ἀνακτος Ἰσθμιον ἥνικεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.

vbi vide Scholia. LARCHER.

91) Ἰήϊος] Aristarchus scribi iussit Ἰήϊος. Vid. Etymolog. M. p. 426, 53.

92) τὴν ἄσιν] Fortasse legendum est τὴν ἱήσιν. Nam in Etymologico M. p. 419, 54. reperitur: ὅπο τῆς ἱήσεως, ὃ ἐστὶν ἀφίσσεως, τῶν βελῶν. LARCHER. Ita etiam ibidem p. 426, 54.

93) ἦϊε Φοῖβε] Apud Homerum Il. O. 365. et alibi.

94) αὐτός] Legi debet ὁ αὐτός, ut recte editum est in Etymologico M. p. 426, 51. Conf. paulo post in Ἰοίς.

95) ἐκτεῦθεν] Scribendum est ἐντεῦθεν. nisi aliud vitium latet.

96) Οὐ γὰρ ἴτα etc.] Est versus Homeri Odys. A. 218. LARCHER.

97) εἰλοῦσθαι] Reponendum est εἰλίσσθαι. Vid. Etymol. M. p. 428, 28.

98) θάλασσαν ἔχων] His verbis praemittendum videtur nomen τόπος, ut reperitur in Etymologico M. p. 433, 28. LARCHER.

99) κατ' ἀντίφρασιν τὰ ἀνίσχυρα] Etymol. M. p. 435, 13. κατ' ἐπιφρασιν, τὰ ἀσθενῆ, καὶ οὐκ ἰσχυρά. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: κατ' ἀντίφρασιν σημαίνει τὰ ἀσθενῆ καὶ οὐ τὰ ἰσχυρά. Respicit autem glossa Homeri Iliad. E. 556. τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βύας καὶ ἱμνὴ μῆλα.

ad quem locum Scholias: κατ' ἐπιφρασιν, ἀσθενῆ. vbi non minus quam in Etymol. M. l. l. legendum est κατ' ἀντίφρασιν. LARCHER.

100) παρὰ τὴν ἰνὸς γενικὴν παρωνύμω] Etymologicon M. p. 427, 23. ἀπὸ τοῦ ἰε ἰνὸς γίνεται παρωνύμω ἰνίς· δύναμις γὰρ εἰσι τῶν πατέρων οἱ νιόι, καὶ τῶν νιῶν οἱ πατέρες. LARCHER.

1) σφαιροειδής] Scribe σφαιροειδής. Ita etiam est in Etymologico M. p. 432, 50.

2) Ἰμονία] Scribitur per ω apud Moschopulum περὶ Σχεδῶν pag. 16. lin. 27. et in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: rectius tamen per ο, ut probat Aristophanes in Eccles. 351. vbi corripitur:

ἀλλὰ σὺ μὲν ἰμονίαν τιν' ἀποπατεῖς.

3) Ἰτέα, salix. LARCHER.

4) ἴετο γὰρ βαλέειν] Sunt verba Homeri Il. II. 383. et 866. LARCHER.

ὑποθῶν⁵⁾ γὰρ ἵεται ἐπὶ τὸν ποθοῦμενον. οὕτως Ἡρωδιανός.
 *Ἰππος. παρὰ τὸ ἵπτω, καὶ ἰάπτω, ὡς κόπτω κόπος, καὶ ἵπτω ἵππος. ἐστὶ δὲ εἶδος παστῖγος⁶⁾. οὕτως Ἡρωδιανός.
 *Ἰλη⁷⁾. τὸ πλήθος. παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι.
 *Ἰμάς⁸⁾. παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι ἀναθεῖν πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ τοῦ Διὸς ὕοντος. οὕτως Ἡρωδιανός.
 *Ἰρις⁹⁾. ἡ θεός. παρὰ τὸ εἶρῃν καὶ λέγειν ἄγγελος γὰρ ἡ θεός.
 *Ἰον¹⁰⁾. τὸ ἄνθος. παρὰ τὸ ἀνιέναι ταχύ.
 *Ἰνες. τὰ νεῦρα. παρὰ τὸ ἐκ ῥήμα τοῦ ὑπάρχω. ῥηματικὸν ὄνομα Ἰνις. καὶ θέω θίνη, ῥήστω ῥήξω ῥηγμίν. αἱ δὲ Ἰνες, τῷ εἶναι¹¹⁾ καὶ συνεστάναι παρέχουσι τῷ σώματι.
 *Ἰξός. ἰκω ἴξω, ἴξομαι ἰξός. ὁ φθάνων μέχρις ὧν φθάνωσι¹⁰⁾ τίπων τὰ πτηνά. ἀντὶ τοῦ ἐνθα ἰκνούνται. ὁ δὲ Ἡρωδιανός, ἀξός τις φησὶν εἶναι παρὰ τὸ ἀξεῖν τὰ ὄρνεα¹¹⁾.
 *Ἰάλλω. παρὰ τὸ ἰω παράγωγον. ἰάλλω, ὅλον ἰέναι ποιῶ. 20
 *Ἰσχάδες. παρὰ τὸ ἰσχω, καὶ παράγωγον¹²⁾ ἰσχύω,

ἰσχυάδες. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῥ, ἰσχάδες. τὰ λεπυθέντα¹³⁾ σύκα ἐν τῷ ξηραίνεσθαι.
 *Ἰστία. παρὰ τὸ ἴζω. ἡ δὲ ἐστὶ παρὰ τὸ ἔζω. τὸ δὲ ἴζω ὁ μέλλων ἴσω. καὶ ῥηματικὸν ὄνομα ἰστός καὶ ἰστία. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτῳ¹⁴⁾.
 *Ἰτης. ὁ ἐπὶ πάντα ὀρμῶν. παρὰ τὸ ἰέναι. ἀπὸ τούτου ἰσητήρις¹⁵⁾.
 *Ἰχθύς. παρὰ τὸ ἰθύειν¹⁶⁾.
 *Ἰλίος. δηλοῖ ὑπόστασιν ὕδατος, εἰς ταῦτο συναχθεῖσαν ἐλθῇσιν καὶ σύνοδον.
 *Ἰωνή. παρὰ τὸ διωκῆ καὶ διωγμός. ἀπὸ τοῦ διώκω, ἀποβολῇ τοῦ δ, ἰωνή καὶ ἰωχμός¹⁷⁾.
 *Ἰήος. ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, δασύνεται. *Ομηρος¹⁸⁾. ὡς ῥα σὺ ἴη Φοῖβε. παρὰ τὴν ἔσιν τῶν μελῶν¹⁹⁾. ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου, ψιλοῦται. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι²⁰⁾. οὔτε γὰρ ἐκγονα κλυτὰς χθονὸς αὐξεται. οὔτε τόκοισιν ἰήων κματῶν. τῶν θρηνητικῶν.
 *Ἰδρις. εἶδω ἐστὶ ῥήμα, οὐδ' ὁ μέλλων εἶσω καὶ εἰσομαι. τοῦ²¹⁾ εἶδω καὶ εἶσω ὄνομα εἶδρις. ἀποβολῇ τοῦ ε, ἰδρις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἰδρις.

5) ὑποθῶν quid sit, cum ignarissimis nescio. Fortasse legendum est ἐπὶθεῖ, ut sit glossema Homericum ἵετο, et deinde, ἵεται γὰρ ἐπὶ τὸν ποθοῦμενον, vel potius, ὁ ἐπιθῶν γὰρ ἵεται ἐπὶ τὸν ποθοῦμενον. LARCHER. Mihi multo simplicius atque adeo verius videtur, ut pro ὑποθῶν scribatur ὁ ποθῶν.

6) *Ἰππος. παρὰ τὸ ἵπτω — εἶδος παστῖγος. Primo conceptu emendabam: *Ἰππος. παρὰ τὸ ἵπτω καὶ ἰάπτω — εἶδος πλάστῖγος. Herychius vocabulum ἵππος nomine μάλιστα interpretatur. Sed πλάστῖγος est scutica, et legitur in Aeschyl. Choeph. vers. 288. Sed re melius pensitata, glossam totam refigendam esse arbitror sic: *Ἰπος. παρὰ τὸ ἵπτω καὶ ἰάπτω, ὡς κόπτω κόπος. καὶ ἵπτω ἵπος. ἐστὶ δὲ εἶδος παγιδός. Vide Etymologicum M. p. 429, 26. Hac occasione data emendabo locum Etymologici M. modo indicatum, qui in menda cubat: σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μῶν, καὶ τὸ πραιτώριον. Pro hoc enim ultimo legendum puto πραισιόριον. Glossae veteres Labbaci: ἵπος, prensurum. Hanc correctionem praeripuit acutissimi Brunckii solertia ad Aristophanis Plutum pag. 268. Hinc reponendum apud Aeschylum Prometh. 365. ἰποῦμενος εἶδω, et apud Pindarum Olymp. IV 11. ἵον γνεῖσθαι, ut optime coniecerunt viri eruditi Frid. Gedike ad Pindari Carmina selecta, et Christ. God. Schütz ad Aeschylli dictum locum Conf. Toup. Emendat. in Herych. Tom. III. pag. 365. LARCHER. Bentlium potius vel Hemsterhusium nominare debebat Larcherus, quam Brunckium.

7) *Ἰλη κ. τ. λ. Optime Eustathius ad Homer. II. B. pag. 179. lin. 22. πρωτοτυπον αὐτοῦ (τοῦ Ἰλαδόν) ἡ Ἰλη, ὃ σημαίνει τὴν τάξιν. καὶ πάσαι μὲν καὶ ἡ Ἰλη καὶ τὸ Ἰλαδόν, διὰ τῆς εἰς διφθόγγου εἴχε τὴν ἀρχοῦσαν, ὡς ἐπὶ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρέφω. ἐξ οὗ τότε καὶ τὸ πείδιον. ὕστερον δὲ οὐκ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ εἰ γράφῃ. Apposite auctor Etymologici M. p. 597, 51. Πέδιλα, τὰ ὑποδήματα. παρὰ τὸ περιελεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πείδι εἰσεῖσθαι. LARCHER.

8) *Ἰμάς. Vid. Homer. II. P. 392. et Herodot. III. 125. LARCHER.

9) *Ἰρις κ. τ. λ. Excerpta ex Orione p. 614, 14. habent hanc glossam: *Ἰρις, ἡ νεφελώδης ζώνη. παρὰ τὸ εἶρῃν. καὶ σημαίνει χειμῶνα. Suspicio utramque ab Orione profectam, sed ab aliis librariis aliter truncatam fuisse.

10) *Ἰον τὸ ἐω — καὶ θέω θίνη. Pro θίνη lege θέν. Vult enim Orion vocem Ἰνις derivari ab ἐω, ut θίν derivatur a θέω curro. Conf. Etymol. M. in voc. θέε p. 410, 16. Paulo post, pro τῷ εἶναι, legendum puto τοῦ εἶναι. LARCHER. Scilicet legendum videtur δέναιμι τοῦ εἶναι. Sed rectius fortasse legas τὸ εἶναι.

11) *Ἰξός. ἰκω ἴξω, ἴξομαι ἰξός. Cum Etymologico M. p. 428, 3. scribendum est μέχρις ὧν ἂν φθάνωσι. LARCHER.

11) ὁ δὲ Ἡρωδιανός, ἀξός τις φησὶν εἶναι παρὰ τὸ ἀξεῖν τὰ ὄρνεα. Etymol. M. p. 428, 1. ἀξός τις ὧν. παρὰ τὸ ἀγνῖν τὰ ὄρνεα. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Ἰξός. Ἡρωδιανός παρὰ τὸ ἀξεῖν τὰ ὄρνεα. LARCHER. Conf. Excerpta ex Orione p. 614, 22.

12) καὶ παράγωγον. Corrige οὐ παράγωγον. Vide supra in Ἰσχνός. LARCHER.

13) τὰ λεπυθέντα. Lege τὰ λεπυθέντα. Vid. Etymolog. M. p. 434, 17. LARCHER.

14) περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτῳ. Emenda: περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτῳ. Vid. Koehn. praefat. ad Gregor. de Dialectis pag. XVII. edit. Schaefer. Idem Koenius in praecedentibus bene exhibet τοῦ δὲ ἴζω ὁ μέλλων ἴσω, non τὸ δὲ ἴζω.

15) ἰσητήρις. Legendum omnino est εἰσητήρις. Vid. Etymolog. M. p. 435, 39. vbi male laudatur Ὁρος pro Ὁρίων. Voce εἰσητήρις vsus est Demosthenes de Falsa Legatione p. 179. ad quem locum Taylori nota est consulenda. Confer Suidam in voce. LARCHER.

16) *Ἰχθύς. παρὰ τὸ ἰθύειν. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ἰχθύς. παρὰ τὸ ἰθύειν ἰθύς. ἰθύς τις ὧν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ, ἰχθύς. LARCHER. Etiam in Excerptis ex Orione p. 614, 21. post ἰθύειν additur: πλεονασμῷ τοῦ χ, ἰχθύς.

17) ἰωχμός. Vide supra Ἰωχμός.

18) Versus Homeri Iliad. O. 365. sic legendus est: ὡς ῥα σὺ, ἴη Φοῖβε. Confer ibi Scholiasten et Eustathium p. 1020, 17. LARCHER. Conf. supra Ἰήος.

19) τῶν μελῶν. Lege τῶν βελῶν. In veteribus Codicibus litterae β et μ iisdem fere ductibus exaratae sunt. In Aldina Sophoclis editione legitur: τὴν ἀφ' ἧλιον μόλων, ex qua in omnes alias, praeter Iuntinam, irrepsit μόλων, vbi legendum erat βολῶν. Primus hanc mendam profligavit acutissimus Brunck, quem vide ad Euripidis Orestem vers. 1263. et ad Aiacem Sophoclis vers. 877. LARCHER. Conf. Bast. ad Gregor. de Dialectis p. 708. edit. Schaefer.

20) Versus Sophoclis sunt in Oedipo priore vers. 171 sqq. et sic legendi atque ordinandi:

οὔτε γὰρ
 ἐκγονα κλυτὰς χθονὸς
 αὐξεται, οὔτε τόκοισιν
 ἰήων κματῶν ἀείγουσι γυναικες.

ad quem locum vide Scholiastam veterem, et notam Brunckii, et in eius Lexico Sophocleo vocabulum ἰήος. LARCHER. Nimirum τῶν θρηνητικῶν ab Orione adiectum est ad interpretandum nomen ἰήων.

21) τοῦ εἶδω. Legerim ἀπὸ τοῦτον τοῦ εἶδω. Edidi autem in his vbiq. spiritum lenem pro aspero.

Ἰξάλου αἰγός²²⁾. παρὰ τὸ²³⁾ ἴξω μέλλοντα. πολλάκις δὲ τὰ παράγωγα ἀλλάσσει τὸ πνεῦμα, καὶ ἀπὸ δασέος γίνεται ψιλόν. οὕτως ἴκω, ἴξω, ἴξαλος. οἶον αἶμα²⁴⁾ δασύνεται, ἄμυδις δὲ ψιλοῦται, ἰδρῶς δασύνεται²⁵⁾. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἰδάλιμος. ἴδος. τούτου παράγωγον ἰδιμος. προθέσει²⁶⁾ τοῦ αἰ ἰδάλιμος. οὕτω Φιλόξενος. Ἰωή²⁷⁾. παρὰ τὸ ἴω ἰωή, ἡ οἰκνουμένη εἰς ἀκοήν. Ἰσος. παρὰ τὸ εἶδω τὸ ὁμοῖον, ὃς μίλλων εἶσω. βήμα-
τικόν ὄνομα ἴσος, κατὰ ἀποβολήν τοῦ ῥ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥΤΟ

Κάλχας. παρὰ τὸ καλχαίνειν²⁸⁾, ὃ ἐστὶ κατὰ βάθος μεριμνᾶν καὶ κάλχη, ἡ πορφύρα· ὅθεν παρ' αὐτὴν τὸ πορφύρειν τὸ μεριμνᾶν.

Κρήνουν. τροπή τοῦ ῥ εἰς γ, ὡς γνόφος ὀνόφος· οἶον κηρύδον τι ὄν· τοδύνον τὸ κέαρ²⁹⁾.

Καρπός. ἀπὸ τοῦ κενάρφθαι τὸ ἐξηράνθαι καρπὸς λέγεται· καρφός τις ὢν.

Κρήτες. παρὰ τὸ ἐπὶ κράσει³⁰⁾ βιοτεύειν. κυνηγητικοί³¹⁾ γάρ. Ἀπολλόδωρος καὶ ἐν Ἑτυμολογίαις παρὰ τὸ εὖ κενᾶσθαι τὸν περὶ τὴν νῆσον³²⁾ αἶρα.

Κονίσσαλος. ἡ σεσαλευμένη κόνις. τίλος κίλος³³⁾.

Κτίλος³⁴⁾. κίλος³⁵⁾· παρὰ τὸ κτείν, ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι.

Κατήφεια. ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ Φάη βάλλειν τοὺς λυκουμένους.

Κύπελλον. κύφελόν τι ὄν.

Κενεών. ὃ κατὰ τὴν λαγόνα³⁶⁾ τόπος, παρὰ τὸ κενὸν τῶν ὀστέων³⁷⁾. καὶ λαπάρα διὰ τοῦτο³⁸⁾· λαπάξαι γὰρ τὸ κενῶσαι.

Κάπη. εἴρηται ἡ καταπνευομένη ὑπὸ τοῦ ἄσματος τῶν ἱππῶν.

Κερδαίνειν. παρὰ τὸ κέαρ λαίνειν.

Κυθέρεια. παρὰ τὸ χεῖν τοὺς ἔρωτας· ἡ παρὰ τὸ χύδην θέρειν καὶ φλεγεῖν τῷ πάθει· οἱ δὲ παρὰ τὸ κεύθειν, κρυφίαν τινα οὔσαν κατὰ τὴν μίξιν. Ἡσίοδος

δὲ ἀπὸ Κυθήρων³⁹⁾· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.

Κνωδάλα. καταχρηστικῶς καὶ τὰ χερσαῖα τὰ ὑπὸ κυνῶν ἀλσκόμενα⁴⁰⁾.

Κόλοψ⁴¹⁾. ὃ ἐκ τῶν τραχήλου δερμάτων γινόμενος πασσαλίσκος⁴²⁾, περὶ ὃν δεσμοῦσι τὴν νευράν. κόλλοπας δὲ τὰ μέρη ἐκείνα καλοῦσιν· ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν ἐγένετο κόλλα.

Κεντρηνέες. παρὰ τὸ συνεχῶς κεντρίζεσθαι.

Καρχαλαῖν. διπλασιασμός, καὶ πλεονασμὸς τοῦ ῥ, ὡς χῶν, χαλῶ. καὶ καρχαλῶ, καρχαλῶ. παρὰ τὸ ἐν χαλάσματι εἶναι τὴν ψυχὴν χαίρουσαν. ἔς γε τὸ ἐναντίον ἐν τῇ λύπῃ συνεστῆλθαι⁴³⁾. ἐνθεν τὸ ἄχασθαι, παρὰ τὸ μὴ διαχεῖσθαι.

Κεραμος. Ἀπολλόδωρος τὴν κενκαυμένην ἔραν, τούτεστι τὴν γῆν.

Καρδία. παρὰ τὸ κράτος. ἡ ἡγεμονικωτάτη.

Κόλποι. παρὰ τὴν κοιλότητα εἰρηται.

Κοτυλήρρυτον⁴⁴⁾. τὸ δύνασθαι τῷ κοίλῳ τῆς χειρὸς ἀρυσθαι.

Κοχῶναι⁴⁵⁾. οἶον χῆναι. διὰ τὸ Φέρεσθαι δι' αὐτῶν τὰ παρέχοντα τὴν ἐκχυσιν τῶν περιττωμάτων.

Κῶπα⁴⁶⁾. παρὰ τὸ σκάπτειν τὸ ὕδωρ.

Κεῖρειν. παρὰ τὸ αἶρειν καὶ ἀποκόπτειν τὸ κέρα⁴⁷⁾, τούτεστι τὴν τρίχα. ἐπὶ⁴⁸⁾ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ κόρη, οὐ-

22) Ἰξάλου αἰγός] Sunt verba Homeri Iliad. A. 105. LARCHER.

23) παρὰ τὸ] Lege παρὰ τὸν, quia sequitur μέλλοντα. LARCHER.

24) αἶμα] Legendum est ἄμα. Vid. supra Ἄμυδις, et Etymol. M. p. 428, 49.

25) ἰδρῶς δασύνεται] Manca haec videntur esse. Fortassis Orioni primo attulit exemplum spiritus asperi in lenem mutati, et deinde spiritus lenis in asperum transeuntis. Quomodo igitur ex ἄμα fit ἄμυδις, ita ἰδρῶς ex ἴδος. Vid. Etymol. M. p. 422, 39. Fieri tamen potest, ut vana sit haec mea coniectura. Certe in Excerptis ex Orione p. 614, 21. haec leguntur: ἰδρῶς παρὰ τὸ ἰδμε ἰδρῶς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἰδρῶς.

26) προθέσει] Mallet ἐπενθέσει.

27) Ἰωή] Vid. supra voc. Ἰωή.

28) παρὰ τὸ καλχαίνειν] Sophocles Antig. 20. δηλοῖς γὰρ τι καλχαίνειν ἔπος. ad quem locum adi veterem Scholiasten. LARCHER.

29) τοδύνον τὸ κέαρ] Lege τὸ ἡδύνον τὸ κέαρ. Vid. Etymol. M. p. 487, 28. LARCHER.

30) ἐπὶ κράσει] Emendandum est ἐπὶ κέρσει. Et sic diserte legitur in Etymologico M. p. 487, 54. LARCHER.

31) κυνηγητικοί] Mallet κυνηγετικοί, quod etiam est in Etymologico M. p. 487, 54.

32) τὴν νῆσον] Ita scripsi pro τὸν νῆσον.

33) τίλος κίλος] Haec pertinent ad glossam sequentem. LARCHER. In Excerptis ex Orione p. 614, 27. legitur: Κονίσσαλος, ἐκ τοῦ κόνιν σαλεύεσθαι.

34) Κτίλος] Optime sic hoc loco scriptum est. Sed τίλος, quod legitur in glossa praecedente, nihil ad rem. LARCHER.

35) κίλος] Reponendum est κίως, artes, dux gregis. Nam κίλος est vox nihili. LARCHER. Vid. infra in voc. Κωτίλος.

36) τὴν λαγόναν] Scribe τὸν λαγόναν. Atque sic legitur in Etymologico M. p. 456, 28.

37) παρὰ τὸ κενὸν τῶν ὀστέων] Lege παρὰ τὸ κενὸν εἶναι τῶν ὀστέων, ex Etymologico M. p. 456, 29. vbi tamen male κενός editur. Optime Scholiastes Homeri ad Iliad. E. 284. παρὰ τὸ κενὸν αὐτὸν εἶναι ὀστέων. LARCHER.

38) διὰ τοῦτο] Legendum est διὰ ταῦτο. LARCHER.

39) Hesiodi locus est in Theogonia vers. 198. LARCHER.

40) Integriorem glossam vide in Etymologico M. p. 473, 38. LARCHER.

41) Κόλοψ] Scribendum est duobus λλ, Κόλλοψ. LARCHER.

42) πασσαλίσκος] fidium canticulus (immo ponticulus. St.), vulgo chevalet. LARCHER.

43) συνεστῆλθαι] Scribendum quis putet συνεσταλταί, ut est in Etymologico M. p. 438, 47. Sed non est necesse.

44) Κοτυλήρρυτον] Est vox Homerica, de qua vide Scholiasten ad Iliad. Ψ. 34. (vbi κοτυλήρρυτον editur) et Eustathium p. 1282, 44 et 46. LARCHER.

45) Κοχῶναι] Vide Hesychium et ibi interpretes T. II. p. 535. not. 6. In vulgatis editionibus Aristophantis Equit. 484. efferebatur neutro genere ante Brunckium, sed vir celeberrimus e MSS. contexit εἰς κοχῶνας. LARCHER.

46) Κῶπα] Legendum est κῶπη. Apud Suidam κῶπα reperitur, sed ibi significat monile. LARCHER.

47) τὸ κέρα, τούτεστι τὴν τρίχα] Etymol. M. p. 457. extr. κέρα γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τρίχα ἐκάλεον. Homerus Iliad. A. 385. κέρα ἀγλαῖ, παρθενοπῆπα. LARCHER.

48) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κ. τ. λ.] Haec pertinent ad aliam

τω χέρη· ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χαῖσθαι τὸ ὁρατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ ⁴⁹⁾ καὶ γὰρ ὑγροφύης καὶ τρυφερὰ ἡ κόρη ἀπὸ τοῦ πορεῖν, ὃ ἐστὶ καλλωπίζειν, τὸν ὀφθαλμόν. καὶ κόρη ἡ παρθένος, ἡ καθαράν καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν.

Κυψέλη, τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. διὰ τὸ κοῖλον, καὶ κυφόν· καὶ κογχροειδές, καὶ τοῖς ἀγγείοις εἰκέναι. ὁ κυψελίτης ⁵⁰⁾ ῥύπος, ὁ ἐν τῷ ὠτίῳ φυόμενος. Φιλόξενος.

Κεφαλή. ἥτις κεφαλή ἐστὶ ⁵¹⁾. παρὰ τὸ κέρφασθαι, ὅτι ἐστὶ ξηραίνεσθαι. Ξηρὰ γὰρ καὶ ὀστώδης αὐτῇ ⁵²⁾ κατὰ Ἀπολλόδωρον.

Κελύφη ⁵³⁾ ἐστὶ παρὰ τὸ σκέπειν καὶ καλύπτειν τὸν ἐγκέφαλον. τιγες δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ, κεφαλή τις οὖσα, ἐν ᾗ κεῖνται τὰ φάη. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς κυφότητος. τὸ γὰρ περιφέρει, κυφὸν λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ κύμβιον, τὸ περιφέρει ποτήριον. ἥτοι κυφίδιον καὶ ἀμφικύπελλον, τὸ περίκυφον ἔκτωμα.

Κέρα. ἀπὸ τοῦ τετραγῶσθαι ⁵⁴⁾.

Κράτα. τὴν κεφαλὴν. ἀπὸ τοῦ κράτος ⁵⁵⁾, ὡς ἐνταῦθα τοῦ ἡγεμονικοῦ τυγχάνοντος· παρὰ τὸ κραίνειν καὶ βασιλεύειν τοῦ ὅλου σώματος ⁵⁶⁾. ὅθεν κρανίον καὶ κέρατα, τὰ ἐκ τοῦ κρανίου Φυόμενα. Σωρανός.

Κώδια ⁵⁷⁾. ἀπὸ τοῦ τοὺς γενομένους αὐτῆς καματώδεις ⁵⁸⁾ Φιλεῖν ποιεῖν. ὅθεν καὶ κώδιον, ἐφ' ᾧ ⁵⁹⁾ κοιμώμεθα.

Κορυφή. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς. ὅτι τοῦ ⁶⁰⁾ κέρατος ὀροφή. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κεκρυφθαι ὑπὸ τῆς τριχός. κρυφή καὶ κορυφή.

Κιονίς. ἥτις λέγεται καὶ γαργαρεὺν παρὰ τῷ Ἰησοῦκράτει ⁶¹⁾, διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν ἦχον ἐν τῷ γαργαλιζέσθαι ⁶²⁾. οἱ δὲ σταφυλὴν, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς κατὰσταζεσθαι. ἡ ἀπὸ τοῦ τὸ ἄκρον αὐτῆς φαίνεσθαι ὁμοιον βαγί. κιονίς δὲ ἥτοι παρὰ τὴν χύσιν τῶν ὑγρῶν, ἡ παρὰ τὸ κίονος ἔχειν τύπον κατ' αὐτὴν οὕτως ἐπιμήκη. οὕτω Σωρανός.

Κωφός. παρὰ τὸ ἐκκεκρόθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὴν ὄψιν ἐν τῷ ἀκούειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλάλου το αὐτό ⁶³⁾.

Κριθῆ. ἀπὸ τοῦ ἀποκεκρίθαι ⁶⁴⁾ τῶν ἀκροδύων. ἀκροδύα γὰρ ἡσθιον πρὸ τῶν κρητῶν.

Κριός. Ἡρωδιανός οὕτω ἐν τῇ Ὀρδογραφίᾳ· κέρα ⁶⁵⁾ κέριος, συγκοπῇ κριός.

Κρίβανος. παρὰ τὸ κρῖ καὶ τὰ βαῦνος ὄνομα. ἐν ᾧ αἰουσι καὶ Φρύγουσιν ἡ κριθὴν ⁶⁶⁾ κρίνον.

Κλοιός ⁶⁷⁾. παρὰ τὸ κλείω. περικλείει γὰρ περιτιθέμενος.

Κατακροῖζεσθαι. ἀπὸ τῆς προικός, ἣν διαιροῦντες Ἰωνεὶ προίκᾳ λέγουσιν ὥσπερ οὖν ἡ προῖξ δωρεὰ δίδοται ⁶⁸⁾, οὕτω Φησὶν ⁶⁹⁾, Οὐ δωρεάν μου καταγνώσεται τις ⁷⁰⁾. ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν ὃν ἔπραξε. καὶ ὁ ἐπαίτης ὁ προίκᾳ αἰτῶν, προίτης ⁷¹⁾.

glossam. Fortassis ex Etymologico M. p. 484, 4. legendum est: **Κέρα καὶ κούρα**, ἀπὸ τοῦ κείρω κίκαμαι. ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμοῖν ἡ κόρη, αἰνεῖται γόρη τίς οὖσα, ἀπὸ τοῦ — πνεῦμα. Vide Etymol. M. p. 480, 37. LARCHER.

49) κόρη δὲ καὶ γὰρ ὑγροφύης κ. τ. λ.] Scribendum puto: κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος· καὶ γὰρ ὑγροφ. Vid. Etymol. M. p. 480, 32.

50) ὁ κυψελίτης ῥύπος] Sordes aurium dictae sunt κυψελίς et κυψέλαι. Vide Hesychium, et Ruhnkenium in Auctario Emendationum ad T. II. p. 392. Conf. Henr. Steph. in indice Thesauri. Hinc emendandum coniicio Κυψελίς, ὁ ῥύπος. LARCHER.

*) Κεφαλή. ἥτις κεφαλή ἐστὶ.] In Excerptis p. 614, 33. est: Κεφαλή ἥτοι κεφαλή ἐστὶ. Pro ἥτις et ἥτοι mallet οἶον.

51) αὐτὴ κατὰ Ἀπολλόδωρον] Librarius iunxit quae separanda erant, et separavit quae iungenda. Punctum ponendum est post αὐτῇ. et deinde legendum: Κατὰ Ἀπολλόδωρον κελύφη ἐστὶ κ. τ. λ. Vide Etymol. M. p. 459, 6. LARCHER.

52) Κελύφη non est initium nouae glossae. Vide notam praecedentem. LARCHER.

53) Vide κείρειν paulo superius, et Etymolog. M. p. 444, 24. LARCHER.

54) ἀπὸ τοῦ κράτος] Legendum est ἀπὸ τοῦ κράτους. Vide Etymol. M. p. 485, 3. vel ἀπὸ τοῦ κρατός. Nam est a κράς, vt vult Choeroboscus apud Etymol. M. p. 485, 7. LARCHER. Ego κράτος praetulerim. Nam Orion refert Sorani sententiam.

55) τοῦ ὅλου σώματος] In Etymologico M. p. 485, 5. legitur τοῦ ἄλλου σώματος, quod perinde est. Sed Orionis lectio praefenda mihi videtur. LARCHER.

56) Κώδια vel κώδια, carui paraveris. LARCHER.

57) γενομένους αὐτῆς καματώδεις] Cum Etymologico M. p. 498, 1. corrigere γενομένους αὐτῆς καματώδεις. LARCHER. Nimirum κώμα est sopor. Vid. Etymol. M. p. 499, 5. et Etymol. Gud. p. 557, 46.

58) ἐφ' ᾧ] Malim ἐφ' οὗ, quanquam etiam in Etymologico Gudiano p. 357, 6. legitur παρὰ τὸ ἐφ' αὐτῷ κοιμώσθαι.

59) τοῦ κέρατος] Lige τοῦ κρατός, quia κράς est carui. LARCHER. Excerpta ex Orionem p. 614, 35. habent κέρατος.

60) παρὰ τῷ Ἰησοῦκράτει] Vide Hesychium in v. Γαργαμῶν et ibi interpretes T. I. p. 802, not. 21. et Foessli Oeconomi. Hippocratis p. 153. LARCHER.

ETYMOLOG. T. III.

61) γαργαλιζέσθαι] Legendum est γαργαρίζεσθαι. Nam γαργαλιζέσθαι est laetitia affici. LARCHER.

62) In priorie significatione nomen κωφός acceperunt recentiores, veteres vero in altera. Vide Herodotum I. 34 et 47. et, si tanti est, notas 85 et 93. ad versionem Gallicam Herodoti. LARCHER. Pro praesente ἀφαιρεῖσθαι, quod etiam Etymol. M. p. 500, 1. habet, aptius videtur perfectum ἀφρηθῆσθαι, quod legitur in Excerptis ex Orionem p. 614, 36.

63) ἀποκεκρίθαι] Forsan legendum est προκεκρίθαι. Vide Etymolog. M. in v. κριθῇ p. 488, 20. LARCHER.

64) κέρα] Legendum est κέρας cum auctore Etymologici M. p. 488, 17. in v. Κριός, qui damnat hanc etymologiam. Nam secundum eum deberet esse κεράιος, non κριός, vt fit κρηγίος a κνέγας, et οὐδαίος ab οἶδας. Sed parum sibi constat, quippe in voce κερία p. 460, 15. dicens, vocem κερία venisse a κέρας, ὃ σημαίνει τὴν τρίχα. LARCHER.

65) ἡ κριθὴν κρίνον] Legendum est ἡ κριθὴν ἢ κρίνον. Proprie κρίνον est pars crassior farinae hordeaceae. Vid. Etymolog. M. p. 487, 14. LARCHER.

66) Κλοιός] Ita etiam Etymolog. M. p. 472, 7. Sed fortassis Orion glossam posuit Κλειός. Saltem in Excerptis p. 614, 37. legitur: Καλός παρὰ τὸ κλείω· περικλείει γὰρ περιτιθέμενος. vbi Κλειός scribendum est. Schol. Aristoph. ad Plut. 476. Κύων δὲ διαμὸς ἐστὶ εἰλίνοσ, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κλειόν. vbi vid. Homsterhus. Caeterum περιτιθέμενος rectius videtur, quam παρατιθέμενος Etymologici Magni.

67) δωρεάν] Legendum est δωρεάν cum Etymologico M. p. 449, 33. et δωρεάν aduerbialiter sumendum, et subaudiendum κατὰ. LARCHER.

68) φησὶν] Videtur nomen Ἀρχιλόχος deesse. In Etymologico M. p. 449, 34. legitur φασὶν.

69) Οὐ δωρεάν μου καταγνώσεται.] Si vera est haec lectio, quam etiam auctor Etymologici M. agnoscit, verti debet: haud impune me contemnet. Sed suspicio legendum esse Οὐ μου καταγνώσεται, haud impune me illudet. Archilochus apud Scholiastem Aristophanis ad Equitt. 433. ἐφ' ᾧ ἐκείνος οὐ καταγνώσεται. vbi ex Etymologico M. legendum est ἐμὲ δ' ἐκείνος οὐ καταγρ. vt optime vidit Valckenarius ad Herodot. III. 36. p. 215. LARCHER.

69) ἐπαίτης est mendicus. Idem significat προίτης vel προίτης, et sic pro προίτης legendum apud Orionem. LARCHER.

F

Καλύβη. οὖν καλύβη τις οὖσα.

Καλός. παρὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἑκαστον· ἢ παρὰ τὸ κηλεῖν. πάντες γὰρ τῷ καλῷ κηλούμεθα.

Κνίσσα. παρὰ τὸ κνισσῶ μέλλοντα. κνισμός γὰρ γίνεται ἀπὸ τῆς ὁσφρήσεως.

Κίων. ἀπὸ τοῦ κίειν καὶ ἰέναι*). ἢ ὅτι βέβηκε τι ἐπ' αὐτῷ, οἷον ἐπιπορεύεται.

Κεῖρα. παρὰ τὸ κείρεσθαι εἰς λεπτά. ἢ παρὰ τὸ κέρας. ἐκ τριχῶν γὰρ εἰσίνοντο αἱ κειρίαι⁷⁰).

Κολώνιον⁷¹). τὸ ἀναγεῖν καὶ καταγεῖν κάλον⁷²).

Κολεόν⁷³). παρὰ τὸ κεκοιλάνθαι, ἥτοι κοιλανθῆναι.

Κελαινεφής. ὁ Ζεύς. ὁ τὰ νέφη κλονῶν καὶ πινῶν, ἢ μελανοποιῶν ἐν τῷ ὕειν.

Κέαρ. παρὰ τὸ κεκρασθαι ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ἐπίσης ἐχόντων.

Κῆρ. παρὰ τὸ δίκην κηροῦ ἀπομάττεσθαι τὰ μαθήματα.

Κέλος⁷⁴). ὁ δρομικός (πτος. κέλειν⁷⁵) γὰρ τὸ τρέχειν. καὶ ἡ κέλευθος δὲ παρὰ τοῦτο.

Κάμηλος. καμηρός τις ἐστίν· ἀπὸ τοῦ τοὺς μηρούς κάμπειν ἐν τῷ καθέζεσθαι.

Κεραυνός. ἀπὸ τῶν ζῶων τῶν τοὺς κέρασι διαφθειρόντων⁷⁶). ἢ ὁ διὰ τοῦ αἵναι, ὅ ἐστι καίειν, βλάπτων.

Κόσμος. ὁ πάντα ἐν αὐτῷ⁷⁷) κεκοσμημένα ἔχων καὶ διατεταγμένα.

Κανὼν. τὸ ἐπάνω κείμενον τὸ καινόν⁷⁸), ὅ ἐστι κτεῖνον. λέγω δὲ τὴν μάχαιραν. κυρίως δὲ ἀπὸ τοῦ γενομένου ἔθους ἐν ταῖς θυσίαις⁷⁹).

Κρύος. παρὰ τὴν γενομένην κρύσιν τῶν ἐν τῷ ψύχειν⁸⁰), ὅπερ κρύος λέγεται.

Κολυμβᾶν. ἐτυμώτερον Δαρσιῖς λέγουσι κολυφᾶν⁸¹). ἀπὸ τοῦ κολούρ, ὅ ἐστι κολοβούς φαίνεσθαι τοὺς ἐν τῷ ὕδατι, καὶ μὴ ὀλοτελούς⁸²). οὕτως Ἡρακλείδης.

Κλέος. παρὰ τὸ κλείειν⁸³). ἐγὼ δὲ σε κλείω ἐπ' ἀπειρονα γαίαν.

Καλός. παρὰ τὸ κάζω, ῥῆμα, οὗ παρακειμενός· κείρασμα⁸⁴) καὶ μέλλων κάτω. ἀφ' οὗ καλός ὄνομα. ἢ παρὰ τὸ καλῶ καὶ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἑκαστον⁸⁵).

Κναφεύς. παρὰ τὸ κνάπτω, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ κνῶ τὸ ξύω. ξύουσι γὰρ τὴν τῶν ἀκνάπτων*) ἱματίων κροκίδα.

Κλῆρος. κλῶ ἐστὶ ῥῆμα μονοσύλλαβον, ἀπὸ τοῦ κάλῳ συγκοπέν· οὗ μέλλων κλῆσω. ὄνομα κλῆρος· ὁ καλῶν ἐφ' ἑαυτὸν τὸν λαχόντα. ὁ δὲ Ἡρωδιανός ἐν Ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ κάλον τὸ ξύλον· ἐπεὶ ἐν ξύλοις ἐχαράττοντο οἱ κλῆροι.

Κρωσσόν. παρὰ τὸ κρῶ τὸ ἐπιχέω· γεγόμενον ἀπὸ τοῦ χέω κερῶ⁸⁶), κατὰ συγκοπὴν. σημαίνει δὲ ὑδρίαν ἢ τι ἄγγος εἰς τὸ ἐπιχεῖν ὕδρα.

Κλείω κλείσω κλεινός.

Κῶμα. κοιμῶ κοιμήσω κοιμημα· συγκοπῇ κοιμᾶ· τρεπῇ τῆς οἰ εἰς ὦ, κῶμα.

20 Κόπος. παρὰ τὸ κέω, οὗ παθητικὸν κέμαι.

Κορμός. παρὰ τὸ κείρω⁸⁷).

Κλαίω. παρὰ τὸν συγκοπέν ἐκ τοῦ καλῷ. ἐπικαλοῦνται γὰρ τοὺς ἀποθανόντας οἱ κλαίοντες.

Κῆλον. παρὰ τὸν κῆσω μέλλοντα⁸⁸), τὸ καύσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε. Ὀμηρός⁸⁹), πυρὶ κηλέω. παρὰ δὲ τὸν αὐτὸν κῆσω μέλλοντα, ἀφ' οὗ κῆλον⁹⁰). Αἶα κάλαιο, περίκηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρώς. τὰ περικεκαυμένα· ἐκ τοῦ ἡλίου ξηρά.

Κῆλη⁹¹) καὶ κάλη. παρὰ τὸ κῆλον καὶ κάλον. ἐπὶ τοῦ ξηροῦ περὶ τὰ μέρη γὰρ ἐκείνα⁹²), εἰς ὅκον ἐπιδέδωκε τοῦ συήθους μείζοναι· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων ῥημάτων.

*) κίειν καὶ ἰέναι] Adde εἰς ἴψος, quae verba addita reperiuntur in Excerptis p. 614, 39.

70) αἱ κειρίαι] Vide supra κείρειν. LARCHER.

71) Κολώνιον] Lege Καλώνιον, vel potius Κηλώνιον. Vid. Etymolog. M. p. 463, 48. quod inde emendabis. LARCHER.

72) κῆλον] significat lignum. Hinc κηλώνιον est tolleno, machina hauriendae aquae. LARCHER.

73) Κολεός] Corrige Κολός. LARCHER.

74) Κέλος] Lege Κέλης. LARCHER.

75) κέλειν] Lege κέλλειν. Optime Etymol. M. p. 455, 40. ὁ δὲ Ὠρίων λέγει, ὅτι κέλης λέγεται παρὰ τὸ κέλλειν, ὅ σημαίνει τὸ βαθεῖν καὶ τρέχειν. [Sic Zonaras in Lexico p. 185. ὁ δὲ Ὠρίων λέγει, ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, τὸ τρέχειν, St.] Conf. Schol. Homeri ad Iliad. O. 679. et Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Delum vers. 113. Hac data occasione mendam eluam, quae in omnibus Etymologicis M. insidet editionibus, p. 456, 44. ἐστὶ δὲ (κέλης) εἶδος πλοίου ληοτρικῶν, ὅ ἐστι γαλῆα. Scribe ὅ ἐστι γαλῆα vel γαλαῖα. Vide Cangium in Glossario mediae et infimae Graecitatis p. 235. LARCHER.

76) Confer Etymolog. M. p. 457, 39 sq. LARCHER.

77) ἐν αὐτῷ] Scribendum est ἐν αὐτῷ. In Etymologico M. p. 482, 11. legitur ἐν αὐτῷ.

78) τὸ ἐπάνω κείμενον τὸ καινόν] Legendum puto τὸ ἔχον (vel τὸ ἔχον ἐπάνω) κείμενον τὸ καίνον.

79) Euripides Iphig. in Aulide vers. 1565.

Κάλας δ' ὁ μάντις ἐς κανὼν χρυσήλατον ἔθικεν ὅξυ χειρὶ φάσγανον.

Conf. Schol. Euripid. ad Orest. 195. et Etymolog. M. p. 443, 9 sqq. LARCHER.

80) τῶν ἐν τῷ ψύχειν] Lege τῶν ὀδόντων ἐν τῷ ψύχει. Vid. Etymol. M. p. 491, 50. LARCHER. In Excerptis ex Orione p. 614, 40. legitur: Κρύος, παρὰ τὴν κρύσιν τῶν ὀδόντων. τοῦτο γὰρ σημαίνει ὁ (lego τὸ) κρύος.

81) κολυφᾶν] Lege κολυμβᾶν. Vid. Etymol. M. p. 476, 2. LARCHER.

82) ὀλοτελούς] Lege ὀλοτελεῖς, vt recte legitur in Etymologico M. p. 477, 4. LARCHER.

83) ἐγὼ δὲ σε κλείω κ. τ. λ.] Est versus Homeri, qui extat Odys. P. 418. et sic legendus: ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κ. τ. λ. LARCHER.

84) κείρασμα] Corrige κείρασμα. LARCHER.

85) Confer supra Καλός. LARCHER.

*) τῶν ἀκνάπτων] Excerpta ex Orione p. 614, 44. dant τῶν κνῶν.

86) ἀπὸ τοῦ χέω κερῶ] Legendum videtur ἀπὸ τοῦ κερῶ χέω. STURZ. Lucem praebebit Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: Κρωσσός· ὑδρία, ἥτοι ἄγγος ἄλλο εἰς τὸ ἐπιχεῖν ὕδρα.

87) παρὰ τὸ κρῶ τὸ ἐπιχέω· τοῦτο δὲ γέγονε παρὰ τὸ κερῶ, κατὰ τὴν συγκοπὴν κερῶ. οἷον, Κέραςσε δὲ νέκταρ· (quae sunt verba Homeri Odys. E. 93.) ἀντὶ τοῦ ἐπέχεν· οὐ γὰρ ἵδαναι κερῶ· τὰ νέκταρ. καὶ παρ' Αἰσχίλῳ νεοκράαι σπονδαὶ λέγονται, τούτῳ αἱ νεοκράαι ἐκχυθεῖσαι. Locus Aeschyli est Choeph. 542. Vide Pollucem VI. 24. p. 578. et H-sych. in v. Νεοκράαι ibique interpretes T. II. p. 668. not. 20. LARCHER.

88) παρὰ τὸν κῆσω μέλλοντα τὸ καίσω] Deest δηλοῦντα, vt sit παρὰ τὸν κῆσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ καίσω. Vid. Etymolog. M. p. 462, 26. et p. 463, 52. LARCHER.

89) Ὀμηρός] Locus est Iliad. O. 217. LARCHER.

90) Αἶα — ἐλαφρώς] Est versus Homeri Odys. E. 240.

LARCHER.

91) Κῆλη est tumor scroti. LARCHER.

92) παρὰ τὸ κῆλον καὶ κάλον. ἐπὶ τοῦ ξηροῦ περὶ τὰ μέρη γὰρ ἐκείνα] Haec corrupta sic emenda: παρὰ τὸ κῆλον καὶ κάλον, ὅ ἐστι ξηλινον καὶ αλγριν· ἐπεὶ τὰ μέρη ἐκείνα κ. τ. λ. Vide Etymolog. M. p. 463, 41. LARCHER.

Κώμη. παρὰ τὸ κῶ ῥήμα, οὐ μέλλων κώσω⁹³). ὁλοῖ δὲ τὸ κοιμᾶσθαι.

Καταχρήνη. ἡ κόσμησις⁹⁴). χαίνω χήνη καταχρήνη. Κελαρύζω. κερίζω, κελαρίζω⁹⁵).

Κλαγγή. κρῶ, παράγωγον κρᾶζω, ῥηματικὸν ὄνομα κραγγή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὤ, κραυγή. μετάθεσις τοῦ ρ εἰς λ, κλαγγή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, κλαγγή.

Κρούω. κρῶ ἐστὶ ῥήμα, παράγωγον κρύω, πλεονασμῷ τοῦ ὀ, κρούω, ὡς ὄρω ὀρύω ὀρούω.

Κλύω. παρὰ τὸ κλῶ τὸ Φωνῶ, πλεονασμῷ τοῦ ὤ, κλύω.¹⁰⁰

Κολῳός. Ὅμηρος. παρὰ τὸ κλῶ, ῥηματικὸν ὄνομα κλωός, ὡς σῶ σῶος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ, κολῳός. ἀφ' οὗ γίνεται ῥήμα κολῶ. Θεορίτης δὲ μόνος ἀμετροπῆς ἐκολῶ⁹⁶).

Κεδνός. κοῦ τὸ νοῦ. ὁ μέλλων κοήσω. ῥηματικὸν⁹⁷) κοεδνός, συγκοπή κεδνός, ὡς τέρω τερπνός.

Καρκίνος. παρὰ τὸ κάρη κινεῖν συνεχῶς.

Καρίς⁹⁸). παρὰ τὸ σκαίρειν, σκαρίς τις οὐσα.

Κνώσσω. ἐστὶν οὖν παρὰ τὸ κενούσθαι τὸ βλέπειν. στεινίσκονται γὰρ τοῦ βλέπειν οἱ κοιμώμενοι.

Κτύπος. πλεονασμῷ τοῦ κ, τύπος τις ὢν. τὰ γὰρ τυπόμενα ψοφεῖ.

Καῦρος. ὁ κοῦφος⁹⁹) πλεονασμῷ τοῦ π, αὔρος τις ὢν. τὸν γὰρ κατὰ νοῦν ἐλαφρόν, καῦρον ἐπονομάζουσι. βέλτιον δὲ διὰ τοῦ γ, γαῦρος, παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἰρεσθαι, ὁ ἐπλημένος.

Κωφός. παρὰ τὸ ἐγκεκῶσθαι τὴν ὄψαν¹⁰⁰), κεκοπός τις ὢν, ὁ μήτε φθεγγόμενος, μήτε ἀκούων¹).

Κορύβαντες. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὀ, κορύβαντες τινες ὄντες, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὸν Δία, ὡς μυθεύεται.

Κάθαρμα. οἶον ἀποκαθάρσιμα ὄν.

Κρησφύγετα. Φρούρια, καταφύγια, ἐν οἷς ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα²) Φεύγοντες. τὸ οὖν κρησφύγετον ἔλεγον τὸ χρησίμου³) τοῖς Φεύγουσιν εἰς ἀσφάλειαν.

Κῳίεις. ἐπὶ θαλάμου. παρὰ τὸ κῳ τὸ κοιμῶμαι. Ὁρ-

αφ κῳν, ὃ ξείνη⁴). κῳίεις οὖν θαλάμος καὶ κῳίεις, ὁ εἰς τὸ κοιμᾶσθαι εἰργασμένος. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων ῥηματων.

Κλώψ. καὶ κλώπη τὸν ληστήν. παρὰ τὸν κλέψω μέλ- λοντα κλέψ καὶ κλώψ, καὶ ἐκτάσει τοῦ ὀ εἰς ὦ, κλώψ- ὡς βλέπω βλέψ βλοψ βλώψ. ὅθεν παραβλώπε⁵) τῶν ὀφθαλμῶν.

Κονιορτός. παρὰ τὸ ὄρω⁶) ῥήμα, ὄρω, ὀρός· καὶ συ- θέτως κονιορτός, ὁ τὴν κόνιν ὀρούων καὶ ὀρούων, ὡς σπείρω σπαρτός.

Κοντός. παρὰ τὸ κεντῶ ῥήμα, κοντός· ὡς τρέφω τρε- Φός.

Κωτίλος. πλεονασμός ἐστὶ τοῦ ὦ. κτίλος γὰρ ἦν, ὁ κριός· ὅπερ καταστρέφει εἰς τὸν προῖον. πρέπεται γὰρ τῇ πραότητι· τὸ κολακεύειν⁷).

Κλαίω. παρὰ τὸ κλῶ, οὐ παράγωγον κλαίω. κλαῖται γὰρ ἡ τῶν ἀνθρώπων Φωνή ἐν τῷ τούτο πάσχειν· ἡ καὶ ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἡ τὸ κλαῖσθαι παρέχουσα.

20 Κλίνω. παράγωγον ἐστὶ τοῦ κλῶ. κλάσιν γὰρ ὥσπερ λαμβάνει τῆς ὀρθότητος στερισκόμενα τὰ κλινόμενα. κατ' ἐνδειαν τοῦ μ. ὡς καλύπτω καλύψω⁸).

Κόλαξ. παρὰ τὸ κολλᾶσθαι· κόλλα τις ὢν. καὶ κατὰ τὸ ἐναντίον δύσκολος εἰρηται, ὁ δυσχερῶς τινὶ κολλώμε- νος.

Κυμβία· τὰ κύφα ἐκπώματα.

Κύμβαλα· οἶον κύφαλα τίνα ὄντα⁹· κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ β, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ.

Καπηλόν· πηλὸν λέγουσι τὸν οἶνον Ἴωνες, τὸν ἀναπάλ- λοντα τὴν κεφαλὴν¹⁰) βλάπτειν καὶ τὰς φρένας καὶ οὐκ ἔδωτα ἐδραίας εἶναι.

Κόρυς· τη¹¹). παρὰ τὸ κάρη, ἡ τὸ κάρηνον ἀποκοπή τοῦ¹²) κάρυς τις ἐστὶ, καὶ κόρυς, τροπή τοῦ α εἰς ὀ.

Κροσοί¹³)· κροσοί τινες ὄντες· κατὰ μετάθεσιν τοῦ ὀ. παρὰ τὴν κροσην, τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ τῶν πλοκάμων.

93) κῳσῶ] Hinc corrige Etymologicum M. p. 499, 55. vbi ma- le κῳσῶ editum est. LARCHER.

94) ἡ κόσμησις] Legendum est ἡ γάσμησις. Vid. Etymolog. M. p. 449, 47. Aristophanes Eccles. 631. ὁμηρικὴ γ' ἡ γνω- μῆ, καὶ καταχρήνη τῶν σεμνοτέρων ἐστὶ πολλή. vbi Scho- liastes nomen καταχρήνη interpretatur nomine κατάγελως. LAR- CHER.

95) κερίζω, κελαρίζω] Fortassis legendum est λαρύζω, κελα- ρύζω. Nam apud Hesychium reperitur λαρύζει. LARCHER.

96) Θεορίτης κ. τ. λ.] Est versus Homeri Iliad. B. 212. et sic legendus:

Θεορίτης δ' ἔτι μόνος ἀμετροπῆς ἐκολῶ.

LARCHER.

97) ῥηματικὸν] Lege ῥηματικὸν ὄνομα. LARCHER.

98) Καρίς est squilla, piscis magnum caput habens. LARCHER.

99) κοῦφος] ταῖς φρεσὶ adde cum Etymologico M. p. 447, 53. LARCHER.

100) τὴν ὄψαν] Scribe τὴν ὄπα. LARCHER. Videtur librarius (vel Orion, si mauis, ipse) sui saeculi morem secutus. Sic in Codice Versionis Graecae V. T. Alexandrino legitur αἰγαν, ἀκρί- δαν, γυναικιν, φρέναν, γῆραν, et alia multa. Vid. quae colle- gi in libro de Dialecto Macedon. et Alexandrina p. 127. et 128. Add. Reisk. ad Constantin. Porphyrog. de Cerimoniis Aulae Byzantinae p. 80.

1) Vide etiam supra Κωφός, et ibi not. 62. LARCHER.

2) Μίνωα] Corrige Μίνωα. LARCHER.

3) τὸ χρησίμου] Adde σπῆλαιον cum Etymologico M. p. 487. LARCHER.

4) Ὅρσο — ξείνη] Sunt verba Homeri Odys. H. 342. Ea-

dem laudat auctor Etymologici M. p. 464, 30. sed verbum ὄρσο male explicat διεγερθεῖς. Significat surge. LARCHER.

5) παραβλώπε τῶν ὀφθαλμῶν] Haec petita sunt ex Homeri Iliad. I. 499. (503.) vbi sic leguntur in vulgatis editionibus: πα- ραβλώπε τ' ὀφθαλμοῖ. Orionis vero lectionem affert Eusta- thius, et addit vulgatam, p. 768, 5. Vide etiam Etymolog. M. p. 591, 42. LARCHER. Nimirum τῶν debetur Orion, qui arti- culo addito videtur significare voluisse, sibi genitium ὀφθαλμῶν probari.

6) ὄρω] In Codice male legitur ὄρῳ. LARCHER.

7) ὅπερ καταστρέφει εἰς τὸν προῖον] Fortasse melius legas ὅσπερ (nempe ὁ κριός) καταστρέφει εἰς τὸ προῖον. vt κατα- στρέφει sicut inclinari. quanquam ne hoc quidem satis mihi pla- cet. Videtur etiam ἐπεται scribendum pro πρέπεται, et colon, quod est post πραότητι, delendum.

8) κατ' ἐνδειαν κ. τ. λ. vsque ad καλύψω] Haec omnia puta- bam aliunde huc illata. Certe ab hoc loco aliena sunt.

9) Κύμβαλα· οἶον κύφαλα τίνα ὄντα] Deest aliquid. Lego cum Etymologico M. p. 494, 33. Κύμβαλα· παρὰ τὸ κύφος, οἶον κύφαλα τίνα ὄντα. LARCHER.

10) τὴν κεφαλὴν βλάπτειν] Commia ponendum est post κε- φαλήν, ac deinde legendum ὥστε βλάπτειν. LARCHER.

11) τη] Cum Etymologico M. p. 482, 36. fortasse legendum est ἡ περιεφολαία. LARCHER.

12) ἀποκοπή τοῦ] Vel post τοῦ deest aliquid, vel τοῦ, quod malim, est tollendum. LARCHER.

13) Κροσοί] Vide Etymologicum M. p. 490, 26 et sq. LAR- CHER.

Κόσμος· τροπή τοῦ ᾱ εἰς ο̄, παρὰ τὸ κάω ῥήμα· ὅθεν κέκατμι, κέκασται, κεκασμένος· ὄνομα ῥηματικὸν κασμός, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ο̄, καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου, κόσμος. ἐπὶ δὲ τοῦ παντός εἰρηται· ὁ ἐν αὐτῷ¹⁴⁾ πάντα ἔχων κεκοσμημένα· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ¹⁵⁾.

Κουράλια· παρὰ τὴν ἄλα· ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ταῖς κόρυς κόσμος.

Καμίνος· παρὰ τὸ ὑπομένειν¹⁶⁾.

Κίλινος· ἡ ἰσχύς. παρὰ τὸ κίειν, ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν.

Κίβησις¹⁷⁾· ἡ παρὰ τὸ κίειν, ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, ἢ παρὰ τὸ κεύθαι ἐν αὐτῇ τὴν βῆσιν¹⁸⁾, ἢ ἐστὶ τροφή.

Κάγκανα¹⁹⁾. ξηρὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια ξύλα, παρὰ τὸ καίω, ῥηματικὸν ὄνομα κενόν. ὥστε καὶ ὡς τέκανον καὶ συγκοπῇ τέκνον, οὕτω καὶ ὠκάνον· καὶ ἀναδιπλασιασμός κάκνον, καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ, κάγκανον.

Καπνός. κάπω τὸ πνέω. παράγωγον καπύσω. καπνός οὖν ὁ ἀποπνέων τὸ πῦρ, ὡς στίλβω στιλπνός. ἐνθεν²⁰⁾ πολλάκις Φησί²¹⁾ πυρὸς ἀτμὸν τὸν καπνόν.

Καρχαρόδων²²⁾. παρὰ τὸ χαράσσω. ὁ κεχαρασμένος²³⁾ ἔχων τοὺς ὀδόντας, ὅον ἐξυμνέτους²⁴⁾.

Κλωστήρ. παρὰ τὸ κλώθω, οὐ ὁ μέλλων κλώσω, κλωστήρ, ὡς λάμψω λαμπτήρ.

Κακκάβη. ἐπὶ θηλυκοῦ, ἀπὸ τοῦ κάπτω δηλοῦν²⁴⁾ τὸ κοιλαίνω. καβη τὸ ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ ἀντιπλασιασμός κακκάβη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, κακκάβη, σκευὸς ὁ πρὸς ἔψῃσιν ἐπιτήδειον.

Κάκκαβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ²⁵⁾.

Κόχλος. παρὰ τὸ χαλῶ, καὶ συγκοπῇ, χλῶ. τὸ κατὰ εἰλησιν χαλῶμενον²⁶⁾. ὄνομα χλός, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν κόχλος.

Κραιπνός. παρὰ τὸ κάπω τὸ πνέω· ὅθεν κάπος τὸ πνεῦμα, καὶ καπνός. καὶ πλεονάσαντος τοῦ ρ, καπνός²⁷⁾ ἐλέχθη, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ, καὶ προσθέσει τοῦ ι, κραιπνός.

Κοάλεμος. παρὰ τὸ κοῶ²⁸⁾ ῥήμα, τὸ νοῶ. κοῶ οὖν κόσμος. ὡς ἔχω ἔχεμος παράγωγον, καὶ τοῦ αλ πλεονασμῷ²⁹⁾, κοάλεμος, εἰρηται ὁ μωρός. οἱ δὲ, παρὰ τὸ κοεῖν καὶ τὸ ἄλεμα³⁰⁾, τὸ μάταιον.

Κυρκάνη. ἡ ταραχή, ὁ βόρβορος³¹⁾. εἰρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. κυῶ³²⁾ ῥήμα κυκάνω. πλεονασμός³³⁾ κυρκάνη. οὕτω Φιλόξενος.

Κορυθαίολος. αἰόλλω ῥήμα τὸ κινῶ. καὶ ἀπὸ τοῦ αἰόλλω αἰόλος. καὶ σύνθετον κορυθαίολος, ὡς πάλιν σακέσπαλος.

Καλλιγύναικα. ἀπὸ τῆς καλλιγύναιξ εὐθείας. ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ ξ ἐπὶ τῆς κλητικῆς, ὡ γύναι, ὡς ἀναξ ἀνα· Ζεὺς³⁴⁾ ἀνα Δωδωναίε.

Κομιδή. κομίζω. κομιδή, ἐπιμέλεια.

Κονία. παρὰ τὸ κοινῶ κονία, ἢ ἐγκνεται ἡ κόνις· κόνιος κονία, ὡς Κύπρις, Κύπριος Κυπρία. Ἡρωδιανός ἐν Ἑπιμερισμῷ³⁵⁾.

Κῦμα. κύω, κυήσω, κύημα, καὶ συγκοπῇ κύμα. οἱ δὲ παρὰ τὸ κυκῶ, κυκήσω, κύημα καὶ κύμα.

Κνίσσα. παρὰ τὸ κνίσσω μέλλοντα³⁶⁾. Κνισμός γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ ὁσμή.

14) ἐν αὐτῷ] Etiam hoc loco, vt supra in v. Κόσμος, scribe αὐτῷ.

15) ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ] Legi debet ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ.

16) Ex Etymologico M. p. 442, 3. suppl. καιομένην. LARCHER. Recte. id quod etiam Excerpta p. 614, 46. docent, quamvis corrupte scripta: Κάμινος, ἡ καιομένη μαίνουσα.

17) Κίβησις] Sic scriptum reperitur etiam apud Suidam. Sed scribendum est Κίβσις. Vide Hesychium et ibi interpretes, Etymologicum M. p. 465, 54. Callimachi Fragm. 177. ibique Bentleium. LARCHER.

18) ἐν βῆσιν] Corrige τὴν βόσιν. Nempe pera dicta est κίβσις, quod in illa reponatur βόσις, id est, τροφή. LARCHER.

19) Κάγκανα. ξηρὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια κ. τ. λ.] Totā glossa ex Etymol. M. p. 437, 34. et Etymologico MS. Biblioth. Regiae ita refingenda est: Κάγκανα· ξηρὰ καὶ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια ξύλα· παρὰ τὸ καίνειν τὸ κοῦπειν, συγκοπῇ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. ἢ ὥστε παρὰ τὸ τίτω γίνεται τίκανον. καὶ συγκοπῇ τέκνον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ καίω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κένον· καὶ ἀντιπλασιασμῷ, κάκνον, καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ, κάγκανον. LARCHER.

20) φησί] nempe Homerus. Nuspiam tamen apud eum legitur ἄτμος, sed saepe αὐτῆς. Atque sic reperitur in Etymologico M. p. 444, 51. ἐνθεν πολλάκις φησί πυρὸς αὐτῆς τὸν καπνόν. LARCHER. Sic supra in v. Καταπροξέσθαι post φησὶν omisium videtur Ἀρχιλόγος.

21) Καρχαρόδων] Scribendum est Καρχαρόδοις.

22) κεχαρασμένος] Lege κεχαρμμένους. LARCHER.

23) ἐξυμνέτους] Corrige ὡξυμνέτους. Nam in Etymologico M. p. 447, 8. reperitur τοὺς ὡξυμνέτους. LARCHER.

24) ἀπὸ τοῦ κάπτω δηλοῦν τὸ κοιλαίνω] Scribe ἀπὸ τοῦ κάπτω, δηλοῦντος τὸ κοιλαίνω. LARCHER.

25) Κάκκαβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ] Primo conspectu existimabam Ortonem dixisse, vocem κάκκαβος esse masculini generis, eoque magis, quod sic effertur a Latinis auctoribus. Sed re melius pensitata, puto glossam hanc mutilam esse, et Etymologici M. auctorem p. 440, 1 sqq. Ortonis scriinia compilasse, auctoris

nomine dissimulato. Hoc certo certius patebit ex Etymologico MS. Biblioth. Reg. in quo haec leguntur: Κακκάβη· σκευὸς πρὸς ἐψῃσιν ἐπιτήδειον· παρὰ τὸ κάπτω ῥήμα τὸ δηλοῦν τὸ κοιλαίνω. σφ' οὐ ῥηματικὸν ὄνομα κβῆη, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν τοῦ κ, κάκκαβος. ἀναλογώτερον δὲ θέλεισι λέγειν ἢ κάκκαβος θηλυκῶς. τὸ γὰρ ἀρσενικὸν παντελῶς ἀδόκιμον. οὕτως Ὁρίων. Emenda igitur: Κάκκαβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ, παντελῶς ἀδόκιμον. Vide Nunnesium ad Phrynicchi Eclogas p. 189. et Pierzonum ad Moerida p. 206. LARCHER.

26) χαλῶμενον] κάτω additur in Etymologico M. p. 484, 30. LARCHER.

27) καπνός] Legendum esse κραιπνός, per se patet. Accedit Etymolog. M. p. 486, 13. τοῦτο κατὰ πλεονασμόν τοῦ ρ, γίνεται κραιπνός. LARCHER.

28) κοῶ est verbum Ionicum. Vide Suidam in v. Ἐκώσεν, et Bentleium ad Callimachi Fragm. LIII. LARCHER.

29) πλεονασμῷ] Legendum est πλεοναίμῳ. Conf. paulo post not. 35.

30) ἄλεμο] Lege ἡλέματον ex Etymol. M. p. 475, 26. Confer Suidam in Κοάλεμος et Aristophanis Schollasten ad Equit. 198. LARCHER.

31) ὁ βόρβορος] Optime. Nam κυρκανῆ, Hesychio teste, est σπηλῆ, ταρῶσι. Et Suidas κυρκανῆν exponit ταρῶσαι. κινεῖν. Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 497, 43. vbi legendum ἢ ταραχῇ καὶ ὁ βόρβορος, pro ὁ θέρυβος. LARCHER.

32) κυῶ] Legendum est κυκῶ. Vid. Etymolog. M. p. 497, 44. LARCHER.

33) πλεονασμός κυρκανῆ] Corrige κυκάνη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, κυρκάνη. Vid. Etymolog. M. p. 497, 44. LARCHER.

34) Ζεὺς] Lege Ζεῦ. Est pars versus Homeri Iliad. II. 233. LARCHER.

35) ἐν Ἑπιμερισμῷ] Mallem, quod vsitatus est, ἐν Ἑπιμερισμῷ. Sed utrumque reperitur. Vid. Harles. ad Fabricii Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 282. et 283.

36) παρὰ τὸ κνίσσω μέλλοντα] Scribe παρὰ τὸν κνίσσω μέλλοντα. Dicitur κνίσσα et κνίσω. Et κνίσσα quidem deducitur a futuro κνίσω verbi κνίζω. LARCHER.

Κρατερός. κράτος κρατερός.

Κάραβος³⁷⁾. παρὰ τὸ βαίνειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς προηκούσης³⁸⁾ τῷ ἔδειξαι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

Κοίρανος. ὁ τοῦ καιροῦ κύριος, ὃν καίρανος τις ὢν, μεταθέσει τοῦ αἰς ὃ, ὡς παρὰ τὸ ἀθρεῖν τὸ βλέπειν Ὁθρυς τὸ ὄρος, ἀφ' οὗ ἐστὶν ἀθρεῖν τὰ μακρὰν ἀφωστηκότα, καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν, ἀρχαίος καὶ ὀρχαίος. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῇ Μετοχῇ.

Κάλλιμος. εἴρηται κατὰ παραγωγὴν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ἴμου παραγωγὴ διὰ τριῶν γενῶν γίνεται, ὅσον σπεῖρω σπέρι-10 μος σπορίμη, ἀγωγή ἀγώγιμος, κύδος κύδιμος, οὕτω κάλλος κάλλιμος· καὶ παρὰ ῥῆμα, προσδόκη προσδόκιμος, θηράω θηρέσιμος³⁹⁾.

Κουρά. παρὰ τὸ κείρω, κορά, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υἱ, κουρά.

Κακός, ἐπὶ τοῦ πονηροῦ. παρὰ τὸ χάζω τὸ ὑποχωρῶ*), ἀφ' οὗ δεῖ χάζεσθαι.

Κακός, ἐπὶ τοῦ δειλοῦ. παρὰ τὸ χάζω χάζομαι. χακός καὶ κακός, κατὰ μετάθεσιν τοῦ χ εἰς κ.

Κηδεστής. κῆδος κηδεστής, ὡς θύος θυέστης, ὄρος Ὀρέ-20 στης, καὶ τὰ μὲν ὡς κύρια βαρύνεται, τὸ δὲ κηδεστής ὀξύνεται ὡς προσηγορικόν.

Κάδος. σκευός τι, παρὰ τὸ χαδῶ ῥῆμα περισπώμενον. ἀπὸ δὲ τοῦ χαδῶ γίνεται ὁ μέλλων χαδῆσω, καὶ διπλασιασμός ἐκἀδῆσω⁴⁰⁾, ὄνομα ῥηματικόν χάδος, καὶ τροπὴ τοῦ χ εἰς κ, κάδος.

Κισσᾶν⁴¹⁾. παρὰ τὴν κίσσαν, τὸ ὄρνεν. λειχνότατον⁴²⁾ γὰρ τοῦτο τὸ ὄρνεν.

Κόνις. κωνῶ δηλοῦν τὸ διαφθεῖραι καὶ κατακόπτειν. κνίς, ὄνομα, ἡ κατακεκομμένη γῆ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὦ, 30 κόνις. δηλοῖ δὲ τὴν εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσαντα γῆν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων. Ἡρωδιανός.

Κρητίς. ὑπόδημα. παρὰ τὸ ἔρπω ἐρπίς. ὑπερθέσει τοῦ ρ, ῥεπίς. καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, κρεπίς, μεταθέσει τοῦ εἰς ἡ, κρητίς, δι' ἧς ἔρπειν ἐστίν, ὁ ἐστὶν ὁ δέειν. οὕτως Ἡρωδιανός.

Καγχαλῶ. τὸ χαλῶ. τὸ διαχεῖν καὶ ἡδομαι. διπλασιασμός καχαλῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καγχαλῶ. ὥσπερ τὸ πυκνωθῆν οὐχ ὕγις, οὕτω τὸ χαλασθῆν ὕγις· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς.

Κορύβαντες. κορύφαντες τινες⁴³⁾, παρὰ τὸ κεκρύφθαι τὸν Δία ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐστὶ μετάθεσις τοῦ φ εἰς β καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ.

Κρούειν. κυρίως ἐπὶ τῶν κρατοφορούντων. κυρίπτειν⁴⁴⁾ γὰρ ἐστὶν τὸ τοῖς κέρασι κρούειν. οὕτω Φιλονίδης⁴⁵⁾ ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.

Κρίβανος. παρὰ τὴν κριθὴν καὶ τὸν βαῦνον, ὅπου αἱ κριθαὶ ἐφρύοντο. καὶ βαῦνος ἡ κάμινος, αὔω, αὔνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βαῦνος.

Κληίδες. αἱ καθέδραι⁴⁶⁾ παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων.

Κύμβαχον⁴⁷⁾. τὸ σκαμβὸν δέρμα. τὸ περιφερὲς καὶ περιαγές. κύμβη γὰρ ἡ κεφαλὴ. ἐνθεν τὸ κυβητιῶν.

Κρήνη. κρῶ ἐστὶ ῥῆμα μονοσύλλαβον, παρὰ τὸ κερῶ συγκοπέν, ὁ δηλοῖ τὸ ἀγχεῖν. καὶ ὡς παρὰ τὸ εἶρω εἰρήνη, οὕτω κρῶ κρήνη.

Κνυζοῦν. διαφθεῖραι. Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσεῖα⁴⁸⁾· κνυζῶσω δὲ τοι ὅσος πάρος. παρὰ τὸ κνῶ οὖν κνύω καὶ κνύζω τὸ διαφθεῖρω. κνυζῶ γίνεται περισπώμενον τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὡς χρυσῶ χρυσοῖς χρυτῶσω ὁ μέλλων. εἴρηται δὲ κνυζοῦν δηλοῦν τὸ ξύειν παρὰ Δωριεῦσι καὶ παρ' Ὀμηρῷ⁴⁹⁾, ἐπὶ δ' αἰγίον κνῆ τωρον. ὥστε εἶναι κνῶ κνύζω. οὕτως δὲ τὸ κνύω δηλοῖ τὸ ξύω. ὥστε τὸ ξύειν τὸ κνύειν πολλάκις.

Κομφός. παρὰ τὸ κάμπτω ῥῆμα. καί⁵⁰⁾ διστραμμένον τῇ διανοίᾳ. εἴρηται γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τοῦ μετρίου καὶ ἐπισικοῦς, καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπισικοῦς, παρὰ τὸ εὐκαμπές, ἀπὸ τοῦ κάμπτω ῥήματος, ὁ εὐπειθὴς καὶ προσηνὴς εἴρηται. οὕτως Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς ἐν τῷ α⁵¹⁾ στοιχείῳ.

Κέντε. τὸ ἑκατὸν καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐξ οὗ κεντενάριον ὠνόμασται.

37) Κάραβος] *carabus*, est animal marinum e cancrorum genere, de quo vid. *Aristot. Hist. Anim.* IV. 2. et *Plin. Hist. Nat.* IX. 31. LARCHER.

38) προηκούσης] Legendum est προεχούσης cum Etymologico M. p. 444, 30. LARCHER.

39) θηρέσιμος] Legendum est θηράσιμος ex Etymologico M. p. 442, 30. LARCHER.

*) ὑποχωρῶ] In Excerptis p. 614, 48. est ἀναχωρῶ.

40) ἐκἀδῆσω] Legendum est κεκαδῆσω. Apud *Phaenitium* in v. Κάδος reperitur: ὁ μέλλων καδῆσω, ἀφ' οὗ τὸ καδῆσαι (lege κεκαδῆσαι) κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Κάδος· σκευός τι, παρὰ τὸ καδῶ, τὸ δηλοῦν τὸ χωρῶ· ὁ μέλλων καδῆσω· ἀφ' οὗ τὸ κεκαδῆσαι (κεκαδῆσαι) κατὰ ἀναδιπλασιασμόν· καδός καὶ κάδος, τὸ χωρητικόν ἀγγεῖον. Futurum istud κεκαδῆσαι legitur apud *Homerum* *Odys.* φ. 155. LARCHER.

41) Κισσᾶν est infinitivus verbi κισσᾶν. LARCHER.

42) λειχνότατον] Scribe λειγνότατον. LARCHER.

43) κορύφαντες τινες κ. τ. λ.] Optime. Nam ἀπὸ τοῦ κρύπτω fit κρύψω, κέκρυφα, κρύψῃ, καὶ κορυφῇ, vt ait Etymologici M. auctor p. 481, 11. Sed fortasse melius Κορύβαντες essent tanquam κορύβαντες τινες, κατὰ πλεονασμόν τοῦ ὦ, ἀπὸ τοῦ κρύβειν τὸν Δία, vt idem dicit p. 481, 6. LARCHER.

44) κυρίπτειν] Lege κυρίτειν. LARCHER.

45) Φιλονίδης] *Φιλωνίδης* scribendum esse, neque hoc nomen a nomine *Φίλων* differre, nisi quod *Φιλωνίδης* sit patronymicum, ostendit *Koenius* Praefat. ad *Gregor. de Dialectis* p. XVIII. edit. *Schaefer*.

46) αἱ καθέδραι κ. τ. λ.] Corrige ex Etymolog. M. p. 479, 28. αἱ τῶν ἐπισκοπῶντων καθέδραι, παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων, ἣν ποιοῦνται οἱ καθιζόμενοι. LARCHER.

47) Κύμβαχον· τὸ σκαμβὸν κ. τ. λ.] Eadem reperies in veteri Lexico apud *Henr. Stephanum* in *Indice* *Thes. Ling. Gr.* pag. 1316. et in Etymologico M. p. 494, 26. LARCHER.

48) *Homeri* verba *Odys.* N. 401. sunt: κνυζῶσω δὲ τοι ὅσος, πάρος περικαλλέ' εἶοντε, *intrapo etiam tibi oculos, antea perpulchros existentes.* LARCHER.

49) παρ' Ὀμηρῷ] Locus est *Iliad.* A. 638. et sic legendus: ἐπὶ δ' αἰγίον κνῆ τωρόν. LARCHER.

50) καὶ διστραμμένον] Ante haec verba omissa sunt verba τὸ κάμπτω. Vide Etymolog. M. p. 478, 52. LARCHER.

51) ἐν τῷ α⁵¹⁾ στοιχείῳ] Lege ἐν τῷ κ⁵¹⁾ στοιχείῳ. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 478, 55. *Irenaeus* fuit discipulus *Heliiodori* Mettrici, Grammaticus *Alexandrinus*, de quo vide *Suidam*, et ibi *Kusterum*. Confer *Eudociam* p. 169. LARCHER.

Λίσσεσθαι. παρὰ τὸ λίσσιν ἔσσεται.
 Λήϊον. παρὰ τὸ λίσσιν λέναι καὶ αὐξάνειν, τὸ σιτοφόρον πεδῖον. ὅθεν λεία, ἡ τῶν τετραπόδων κτήσις ἡ νεομένη τὰ λήϊα.
 Λαγῶς καὶ λαγῶδς, παρὰ τὸ λάειν, ὃ ἐστὶ βλίπαι.
 Λαισιγία. παρὰ τὸ λάσιον, καὶ παρὰ τὸ ὠμαῖς βύρσαις περιβεβλησθαι.
 Λυγαῖον, τὸ Φοβερόν. οἷα λυγερόν τι ὄν. λυγαῖον δὲ τὸ σκοτεινόν. ἴσως παρὰ τὸ λύειν τὴν αὐγὴν, καὶ μὴ εἶν στήναι αὐτήν.
 Λύθρος. τὸ μετὰ κοινοτοῦ αἶμα, τὸ λύματος καὶ καθάρματος δεόμενον.
 Λευρόν. λεῖον καὶ πλατύ. παρὰ τὸ λίσσιν εὐρύ.
 Λέκτρον. πλεονάζει τὸ β. ἄπο τοῦ κατακλίνεσθαι, καὶ λήγειν εἰς αὐτό⁵²).
 Λόφοι. πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. λόγος γὰρ ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι⁵³) καὶ ἐκδέρεσθαι ἀπ' αὐτῶν⁵⁴).
 Λόχη. ἀπὸ τοῦ λοχᾶν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις. ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ λάζω βήμα. εὐληπτοτέρων ὄντων τῶν δασέων. λάζω οὖν λάξω μέλλων. ὄνομα λαχμός, ὡς παρὰ τὸ κράζω κράξω κραγμός· τὸ δὲ⁵⁵) ἢ εἰς χ' μεταπεσόντος, λαχμός. τούτου τὸ θηλυκόν, λόχη⁵⁶).
 Λύσσα. παρὰ τὴν λύσιν τῶν κατὰ ψυχὴν λογισμῶν, καὶ τοῦ παλαιοῦ τῶν φρενῶν κατασπέρματος, ἡ παρὰ τὸ ἀφετούς⁵⁷) εἶναι τοὺς κατεχομένους ἐξ αὐτῆς.
 Λαύρα, ἡ πλαταία ῥύμη, παρὰ τὸ λίσσιν ἔχειν αὐραν.
 Λίς, ὁ λέων. παρὰ τὸ λιαρὸν. ἐνθερμον γὰρ τὸ ζῶον.
 Λιλαίωμα. παρὰ τὸ λῶ, ὃ ἐστὶ θέλω, ὃ παραίγωγον λαῖω, διπλασιασμός λιλαίω.
 Ληνός. παρὰ τὸ λαινεσθαι κατομένου τῆς σταφυλῆς.
 Λέπαδνα. οἱ κατὰ τῶν ἱππέων στηθῶν ἱμάντες. πλεονάζει δὲ τὸ δ. ὡς γὰρ κόπτω κόπανον, οὕτω λέπω λέπανον, καὶ λέπαδνον.

Λέξασθαι, τὸ κοιμηθῆναι. παρὰ τὸ λέχριον πεσεῖν. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀλόγων.
 Λίμνη. τὰ συνεστῶτα ὕδατα. παρὰ τὸ λίσσιν καὶ διόλου μένειν. διὸ καὶ ὁ πενος⁵⁸), ἀκαλαρείτης ὢν. ἡ παρὰ τὸ λείβειν, ὃ ἐστὶ βεῖν.
 Λογάδες. τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν. εἴρηται δὲ ὅσον λοχάδες, ἐν αἷς αἱ κόραι λοχῶσι, καὶ ὅσον λέχος εἰσὶν αὐταῖς⁵⁹).
 Λοτύκη. παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τοὺς ὄφας, λυωπὴ τις οὐσα. ἡ διὰ τὸ λυμαίνεσθαι δι' αὐτῶν τοὺς ὄφας. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρωδιανός Φησι παρὰ τὸ λύω λύκη καὶ λύκη.
 Λοβός. τὸ κάτω τῶν ὠτων, ὡς λέγει Σωρανός, ἐπειδὴ μαρτυρούμενοι τινι, λαμβανόμεθα αὐτῶν⁶⁰). οἱ δὲ, ὅτι λαβόμενοι τινὰς, ἀποκ.⁶¹)
 Λᾶντα τὰ μὲν⁶²). παρὰ μὲν τὴν λῶβην οὖν εἴρηται.
 Λεοκανία⁶³). ἐπειδὴ λίσσιν κέχληεν, οἷον λευκανία. "Ομηρος⁶⁴). Λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ἄκιστος ὄλεθρος. διαιρεθείσης γὰρ αὐτῆς, ὁ τῆς τροφῆς ἀφανίζεται πόρος.
 Λαιά, ἡ ἀριστερά καὶ εὐώνυμος. ἀπὸ τοῦ λαιάσθαι καὶ καχωρίσθαι τῶν πράξεων. ἀριστερά δὲ καὶ εὐώνυμος, ἡ κατ' ἀντίφρασιν, ἡ κατ' εὐφημισμὸν.
 Λιαρός. ἀποβολὴ τοῦ χ'. χλιαρός γάρ. τὰ δὲ χλιαρὰ πρὶσσηνῇ⁶⁵). δύναται δὲ καὶ ἄλλως. λιλῶ τὸ λίσσιν θέλω. λῶ γὰρ τὸ θέλω. καὶ λιλῶ λιλῶμαι. καὶ λιλῶμαι παρ' Ὀμήρῳ⁶⁶). καὶ ὡς μαδῶ μαδαρός, πλαδῶ πλαδαρός, χαλῶ χαλαρός, λιλῶ λιαρός⁶⁷), καὶ ἀποβολὴ τοῦ λ, λιαρός. τὰ γὰρ προσσηνῇ θέλομεν.
 Λακέρυζα. κρῶ, κρύζω, κρύζα ὄνομα. πλεονασμῶ τοῦ ε, κερύζα⁶⁸). μετὰ τοῦ λ ἐπιτατικῷ μορίου, λακέρυζα.

52) λήγειν εἰς αὐτό] Ita Codex habet nullo sensu. Scribe λέγειν εἰς αὐτό. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: λέγω τὸ κοιμῶμαι. ἐξ οὗ καὶ λέγος ἡ κοίτη, καὶ λέκτρον. Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 508, 2. in quo idem mendum corrigendum est. LARCHER. Ne λέγειν quidem verum putabam, sed λέγειν vel λέγεσθαι.

53) λόγος γὰρ — ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι] Lege, ut est in Etymologico M. p. 516, 56. λόφος γὰρ — ἀπὸ τοῦ λέπεσθαι. LARCHER.

54) ἀπ' αὐτῶν] Intellige τῶν λόφων. LARCHER.

55) τὸ δὲ — μεταπεσόντος] Manifestum est, τὸ in τοῦ esse mutandum.

56) τὸ θηλυκόν, λόχη] Eadem in Etymologico M. p. 517, 34. reperiuntur. Sed λόχη e λαχμός fieri non potest, nisi mutato α in ο. LARCHER.

57) ἀφετούς] Scribe ἀφέτορε, ex Etymol. M. cuius auctor p. 518, 4 sqq. totum Orionis locum exscripsit.

58) ὁ πενος] Lege cum Etymologico M. p. 513, 14. ὁ ὤκεανός. LARCHER.

59) ὅσον λέχος εἰσὶν αὐταῖς] Vide Hesychium cum commentatoribus T. II. p. 492. not. 15. Callimachi Fragment. CXXXII. et ibi Benileium, ei Etymologicum M. p. 518, 36. ubi λογάδες pro λογάδες legendum est. LARCHER.

60) λαμβανόμεθα αὐτῶν] vellimus eas, nempe aures. LARCHER.

61) Cum Etymologico M. p. 515, 16. lege ἀποτίμενοι ταῦτα τὰ μέλη. Vide notam sequentem. LARCHER.

62) Λᾶντα τὰ μὲν] Fortassis haec ὅστις cum praecedente coniungenda est, ut sit, οἱ δὲ, ὅτι λαβόμενοι τινὰς ἀποκλῶσι τὰ ὠτία. παρὰ μὲν κ. τ. λ. LARCHER. Vtique coniungenda

est utraque ὅστις, sed sic, ut pro ἀποκ. Λᾶντα τὰ μὲν legatur ἀποκόπτονται ταῦτα τὰ μέλη. Inuat apponere nonnulla e Scholiis Villosianis ad Iliad. B. 242. Λαβήσαιο. ἐν τοῦ λωβῶ, λωβήσω. τοῦτο ἐν τοῦ λοβός· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἡρώων τηριασμένων, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ τοῖς ἐν τινι ἀποπλήματι ἀλόντας ἐνβριζόντες, τὰ ἄκρα τῶν ὠτῶν ἀπέτεμον· ὡς καὶ ὁ Ποητής πρὸς τὸν Ἰφρον (Vid. Odys. Z. 95.). καὶ ταῦτα ὁ Ὁρίων.

63) Λεοκανία] Lege Λευκανία. De etymo. meliora tradit Eustathius ad Homerum p. 1271, 58. Vid. Brunck. ad Apollon. Rhod. II. 192. in Appendice p. 220. LARCHER.

64) "Ομηρος] Versus est Iliad. X. 325. qui sic, ut in Orionis loco, scriptus reperitur in editione Florentina, in Aldina, et apud Plutarchum Sympos. lib. VII. Probl. 1. sed in aliis Homeri editionibus Λευκανίης. LARCHER.

65) πρὶσσηνῇ] Lege προσσηνῇ. Paulo post est τὰ γὰρ προσσηνῇ θέλομεν, et in Etymologico M. p. 511, 27. τὰ γὰρ χλιαρὰ, προσσηνῇ. LARCHER. Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 301. edit. Schaefer. laudans hunc locum exhibet προσσηνῇ, nulla scripturae vitiosae mentione facta, et de vi verbi δύναιται, quod statim sequitur, disserit. De eodem verbi δύναιται usu adde aliud ex Orione exemplum in v. Λαβήσαιο.

66) παρ' Ὀμήρῳ] Locus est Iliad. T. 76. LARCHER.

67) λιαρός] Immo λιλῶρός est scribendum. Nam sicut a μαδῶ fit μαδαρός, ita a λιλῶ fieri debet λιλῶρός. LARCHER. Etiam Bastius l. l. ita corrigi iubet.

68) κέρυζα. μετὰ τοῦ λ ἐπιτατικῷ] Lege κέρυζα. μετὰ τοῦ λ ἐπιτατικῷ. Est autem λακέρυζα epitheton cornicis. Apollon. Rhod. III. 929. τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι. LARCHER.

Λεχών⁶⁹⁾. παρὰ τὸ λεῖον, κατ' ἀντ'φρασιν. τραχύνει γὰρ τὸ σῶμα. ὡς ἀπαλοῖ δι' αὐχένος⁷⁰⁾.
Λειμών. ἐστὶν ὅπου λήϊα⁷¹⁾ καταβόσκονται.
Λιρός. ὁ ἀναιδής. παρὰ τὸ λίαν τινὶ προσκεῖσθαι. ἢ τὸ λίαν ὁρᾶν. ἐπεὶ ἀτενεῖς εἰσὶ τεύτων αἱ ὀφθαλμοί⁷²⁾.
Λιπαρεῖν. παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι τοὺς παρακλιούοντας.
Λωποδύτης. ὁ ἀποδύων τὸ λῶπος, ὅ ἐστι τὸ ἱμάτιον.
Λαχανον. παρὰ τὸ λαχύνεσθαι καὶ περισπᾶσθαι.
Λοξίας. ὡς μὲν οἱ Πυθαγορικοί, ἀπὸ τοῦ λοξὴν ἔχειν τὴν ἰαν, τούτῳ τὴν Φωνήν. ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἰέναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ. καὶ λοξίας, ὁ λοξὴν κίνησιν ποιούμενος.
Λήκιδος. παρὰ τὸ μεγάλας χωρεῖν⁷³⁾. ἢ λεῖον ἔχουσα κύτος, μεγαλόκητος⁷⁴⁾. **Λητώ⁷⁵⁾**. ὁ μὲν Πλάτων⁷⁶⁾ Φησὶν. πρᾶξι γὰρ ἡ θεὸς τὰς⁷⁷⁾ ἐλεούσας. κατὰ δὲ τινὰς, **Λητώ**. τὸ γὰρ ἡμέρον καὶ πρᾶν, ἐκ τοῦ ἐπιλήθεται τῶν εἰς αὐτὴν πεπλημμελμένων ἐμφαίνεται. ὁ δὲ Ἀριστάρχος Φησὶ, παρὰ τὸ λῆ τὸ Δωρίον, ὅ ἐστι θέλει.
Λυαῖος. ἀπὸ τῆς λυσσεως τοῦ βάμματος. προτεβράβη γὰρ τῷ μηρῷ τοῦ Διός. ἢ παρὰ τὸ λύεσθαι τῷ οἴνῳ⁷⁸⁾ τοὺς μεθύσκομένους.
Λαιμός. παρὰ τὸ λαεῖν, ὅ ἐστιν ἀπρᾶνέειν. οὕτως Ἡρακλείδης. ὁ δὲ Σωρανὸς λέγει⁷⁹⁾ λημᾶν λέγεσθαι τὸ ἀπολαυστικῶς βλεπεῖν.
Λῆρος. λῆθω λήσω, λῆρος. ὡς παύω παύσω, παῦρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέειν καὶ τοῦ λαλεῖν.

Λύκος. παρὰ τὸ λεύσω⁸⁰⁾ λεῦκος. οὕτω καὶ παρὰ τὸ Φυλάσσω Φύλακος.
Λιβανος. παρὰ τὸ λείβω τὸ σπένδω. τὸ εἰς σπονδὰς καὶ θυσιάς ἐπιτῆδειν. οὕτω Φιλόξενος.
Λάβρος. παρὰ τὸ λούπτω⁸¹⁾. οὕτω Φιλόξενος. δύναται καὶ παρὰ τὸ λα ἐπιτατικόν μόριον, καὶ τὴν βορᾶν, οἷον λαβρὸς τις⁸²⁾ ὧν, ἐν' ἣ κυρίως ἐπὶ τοῦ ἀδδηφάγειν.
Λαγώς⁸³⁾. ἐγκείται τὸ λα ἐπιτατικόν. παρὰ τοῦτο οὖν καὶ τὸ ὡς Δωρίον, ὁ μέγλα ὧτα ἔχων.
Λικριφίς. οἷον πλαγίως. παρὰ τὸ λέχριον, κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων τοῦ εἰς τὸ ι, καὶ τοῦ χ εἰς τὸ κ.
Λεπρός. παρὰ τὸ λεπός, λεπάρος, καὶ συγκοπῇ λεπρός.
Λύχνος. ὁ λύων τὸ νύχος, τούτῳ τὸ σκότος. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὀμήρου.
Λαρυῖ. ὁμοίως διὰ γὰρ τούτων⁸⁴⁾, τοῦ λαιμοῦ καὶ λαρυγγος, τὴν ἀπόλαυσιν ἔχοντες τῶν τροφῶν. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσεύς.
Λίτω⁸⁵⁾. τὸ ἐπιθυμῶ. λῶ ἐστὶ θέλω. οὗ παράγωγον λίτω⁸⁶⁾. ὡς παρὰ τὸ χρίω χρίπτω, καὶ πλεουασμῷ τοῦ μ, χρίμπτω. **Χρῶ⁸⁷⁾**. τὸ χρὸς ἄπτεσθαι. **Χρῶ χρᾶν**.
Λόγχη. λόγχα τὰς μερίδας Ἰωνες λέγουσιν⁸⁸⁾. Ἰων ἐν Κίῳ κτήσεται⁸⁹⁾. ἐκ τῆς Τέω λόγχης⁹⁰⁾ λόγχα ποι-

69) *Λεχών*] Scribe *Λεχών*, *impetigo*. LARCHER. Recte. Vid. Excerpta ex *Orione* p. 614, 53.

70) *ἀπαλοῖ δι' αὐχένος*] Lege *ἀπαλοῖο δι' αὐχένος*. Ita enim legitur apud *Homericum* Iliad. P. 49. et passim. LARCHER.

71) *λήϊα*] Corrige *λεία*. Nam *λεία* est *praeda ab hostibus abacta*, pecorum greges et armenta. Verisimiliter alludit *Orion* ad *Sophoclem*. *Aiac*. 141 — 147.

ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νικτὸς
 μεγάλοι θόρυβοι κατέχοντο· ἡμᾶς,
 ἐπὶ δυσκλείᾳ, οὗ τὸν ἵππομανῆ
 λειμῶν ἐπιβάντ', ὁλοῖσι *Λαναῶν*
 βοτὰ καὶ λείαν,
 ἥπερ δοκίλητος ἔτ' ἦν λυγρῇ,
 κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρῳ.

LARCHER.

72) Vid. Etymolog. M. in *Λερόφθαλμος* p. 510, 40. et *Hezych.* in *Λερόφοντα*, ibique interpretes T. II. p. 443. 444. LARCHER.

73) *Λήκιδος*. παρὰ τὸ μεγάλας χωρεῖν] Scribe *Λήκιδος*. παρὰ τὸ μεγάλας χωρεῖν. LARCHER. Scilicet ita legitur in Etymologico M. p. 510, 38.

74) *μεγαλόκητος*] Lege *μεγαλόκυντος*. LARCHER.

75) *Λητώ* est initium novae glossae. Nam quae post *Λητώ* sequuntur, nullo modo cum praecedentibus cohaerent. LARCHER.

76) *Platonis* verba in *Cratyllo* T. I. Opp. p. 406. A. sunt haec: *Λητώ* δὲ, ἀπὸ τῆς πρᾶντος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθέλημονα εἶναι ὧν ἂν τις δέχεται. ἴσως δὲ ὡς οἱ εἶνοι καλοῦσι πολλοὶ γὰρ *Λητώ* καλοῦσιν. ἔοικεν οὖν πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἥθους ἀλλ' ἡμεῖον τε καὶ λεῖον *Λητώ* περικλῆσθαι ὑπὸ τῶν τοῦτο καλοῦντων. LARCHER.

77) *τὰς ἐλεούσας*] Lege *πάντας ἐλεούσας*. LARCHER.

78) οὕτως *Ἡρακλείδης*. ὁ δὲ *Σωρανὸς λέγει*] Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 511, 50. vbi legitur: *Ἡρακλείδης δὲ ὁ Σωρανὸς λέγει*. Nam *Heraclides* non dictus fuit *Soranus*. *Heraclides* et *Soranus* sunt duo Grammatici. Aliquid humani passus est *Fabricius* Biblioth. Graec. Tom. X. p. 36. (Vol. VI. p. 616. edit. Harles.) LARCHER. *Fabricius* ducem secutus est *Sylburgium* in *Indice Etymologici* M. Latino.

79) *λέσω*] Scribendum est *λέσω*.

79) *λούπτω* quid sit, me nescire fateor. Fortasse legendum est *λάπτω*. LARCHER.

80) *λαβρός τις*] Corrige *λάβρορος τις*. Etymol. M. p. 502, 3. *Λάβραξ*. ἐκ τοῦ βορὰ γίνεται *λάβρορος*. LARCHER.

81) *Λαγώς*] Vid. *Λαγώς* supra. LARCHER.

82) *Λαρυῖ*. ὁμοίως διὰ γὰρ τούτων] Corrige *Λαρυῖ* καὶ γάρυξ ταυτὸν. ὁμοίως γὰρ διὰ τούτων. *Phaenocritus*: *Λαρυῖ* καὶ γάρυξ ταυτὸν. LARCHER.

83) *Λίτω*] Lege *Λίπτω*. Apud *Apollonium Rhodium* IV. 813. legitur: *τιοῦ λίπτοντα γάλακτος*. vbi *Scholias* expōit ἐπιθυμούντα. Hinc in *Veterum Glossarum a Car. Labbaeo collectis*: „*λιπογάλακτος*, *Lacticularius*, *Lacticulosus*." LARCHER.

84) *λίτω*] Scribe *λίπτω*. LARCHER.

85) *χρῶ*] Hoc puto ex *χρῶν* contractum esse, sed sequens *χρῶ* ex *χρᾶν*. Neque enim necesse videtur, ut alterutrum deleatur. *STRZ.* De verbis cognatis *χρῶν*, *χρᾶν*, *χρᾶν*, *χρῶν*, *χρίπτω*, *χρίμπτω*, vide eruditam notam *Dav. Ruhnkenii* ad *Tymaei* *Lexicon* Platonicum in v. *Ἐγγρίμπτει* p. 104. LARCHER.

86) *λόγχα τὰς μερίδας Ἰωνες λέγουσιν*] Ionibus *λόγχη* est *sors*, *portio*. Hinc *Hezychius*: *Εὐλογχεῖν* εὐμορεῖν (*felicem esse, felici sorte vit.*) vbi vide doctos interpretes T. I. p. 1512. not. 30. LARCHER.

87) *ἐν Κίῳ κτήσεται*] Lege ἐν *Χίῳ κτίσει*. Nam *Ion* poeta scripserat *tragodias*, *comodias*, *epigrammata*, *paeanas*, *hymnos*, *elogias*, et de originibus *Chii*. Vid. *Rich. Bentley* *Epist.* ad *Ioh. Millium* p. 64 et 65. LARCHER.

88) *ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχα ποιεῖν πενήκοντα*] Eadem sunt in Etymologico M. p. 516, 35. ad quem locum vide *Sylburgii* notam. LARCHER. *Bastius* in *Appendice* ad *Epist. crit.* p. 54. corrigi ex *Orionis* loco locum Etymologici M., vbi *πεντήκοντα* non legitur, ita iubet: *ἐκ τῆς Τέως λόγχης λόγχα ποιεῖν*. i. e. *πεντήκοντα*. Etiam in *Commentatione* palaeographica ad *Gregor.* de *Dialectis* p. 850. edit. *Schaefer*. infinitivum *ποιεῖν* legi ait pro *ποιεῖν*. i. e. *ποιεῖν πενήκοντα*, quod ex *Orione* restituendum ait. Equidem quid sibi velit ista correctio. ἐκ τῆς Τέως λόγχης, etiam si vertamus *e priori portione*, intelligere non satis possumus, atque ita in *Orionis* Codice legi nego. Putamus

εἶν πεντήκοντα. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν λήξιν, λάχην τινὰ οὖσαν^{88b)}, καὶ μεταθέσει τοῦ α εἰς ο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, λόγῳ. παρὰ δὲ τὴν λογῆν, λογῶν ἐστὶ ῥῆμα, καὶ παρακείμενος λελογχημα, καὶ μέσος παρακείμενος λέλογχα.

Λαίρια. παρὰ τὸ λείον. ὁ αὐτὸς οὕτω Φησι⁸⁹⁾.

Λαγνεία. λαγυνεία τις οὖσα. παρὰ τὸ λα, τὸ ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὴν γενικήν⁹⁰⁾.

Λιχανός. παρὰ τὸ λίαν ἰσχανῶν⁹¹⁾, ὃ ἐστὶ ἐπιθυμεῖν.

Λιμβός⁹²⁾. παρὰ τὸ λίαν καὶ τὴν βόσιν, ἣ ἐστὶ τροφή. 10 Λιμβός, ὁ σφοδρὰ περὶ ταύτην ἔχων.

Λαλῶ. λαῶ, ἀναδιπλασιασμός⁹³⁾ λαλῶ. παράγωγος τοῦ λαῶ λάσω καὶ λάσκω. τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους⁹⁴⁾. τὸ δὲ λαῶ δηλοῖ τὸ θέλω. ὁ⁹⁵⁾ δὲ θέλει τις, καὶ φεγγεται. προϋπάρχει δὲ⁹⁶⁾ τοῦ λόγου ἡ ψυχικὴ διάθεσις. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

Λάλλαι. αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιαι. λαλῶ ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν λαλή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, λάλλαι. λάλλαι δὲ αἱ ψῆφοι αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι, αἱ ψόφον τινὰ ἀποτελοῦσιν. οὗτος ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ⁹⁷⁾.

Λεπτός. παρὰ τὸ λέγω, ὃ ἐστὶ λεπίζω.

Λεύσσω⁹⁸⁾. βλέπω ἐστὶ ῥῆμα, ὅθεν ἀβλαπτῶ, ὅπερ κατ' Αἰολέας γίνεται βλέπω. ὡς ἔπω ὅσσω. ὁσόμενος πατέρ' ἐσθλόν⁹⁹⁾. καὶ ἀποβολῇ τοῦ β, λέσσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, λεύσσω.

Λάχνη. παρὰ τὸ λα, τὸ ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ

ἔχω, ἥ ἐστὶν ἔχεσθαι καὶ λαβέσθαι. ἡ γὰρ τρέχουσις εὐληπτος. οὕτως Ἡρακλείδης.

Λάπτω. παρὰ τὸ λα μόριον ἐπίτασιν δηλοῦν, ὡς καὶ τὸ ἀρι, καὶ τὸ ἐρι, καὶ τὸ ζα. τὸ λάπτω οὖν δηλοῖ τὸ λίαν ἄπτεσθαι. λάπτοντες, οἷον προσκείμενοι τῷ ὕδατι.

Λύρα. παρὰ τὸ λύω, οὗ ὁ μέλλων λύσω. λύτρα¹⁰⁰⁾ ἐδόθη τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὲρ ὧν ἔκλεψε βοῶν ὁ αὐτὸς Ἑρμῆς¹⁰¹⁾.

Λαλαψ. λάπτω, ὁ μέλλων λάψω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, λαψ, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν, λαλαψ, μετὰ προσθέσεως¹⁰²⁾ τοῦ ι· δηλοῦσα τὴν λίαν¹⁰³⁾ καὶ σφοδρὰν καὶ ἐπιτεταμένην λαβρότητα τοῦ πνεύματος.

Λάβραξ¹⁰⁴⁾. παρὰ τὸ λάβρω ἐσθίειν. ἀδελφάγον γὰρ τὸ ζῶον.

Λάγνος. παρώνυμον γυνῆ¹⁰⁵⁾, καὶ συγκοτῇ λάγνος. ἀφ' οὗ λαγνία, ὡς κακὸς κακία.

Λάξ. παρὰ τὸ λήγω ῥῆμα, οὗ μέλλων λήξω, λήξ λάξ, τὸ¹⁰⁶⁾ τῷ λήγοντι μέρει τοῦ ποδός, τουτέστι, τῷ ἄκρῳ πλήττειν.

Λέγχη. παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι ὑπὸ τοῦ χρωμένου.

Λίβανος. παρὰ τὸ λείβω. καταστάζεται γὰρ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ. λείβω, λείψω, λιμός¹⁰⁷⁾, καὶ παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα.

Λοιμός¹⁰⁸⁾. ἔλλειψις γὰρ ἐκατέρωθεν, καὶ σωμάτων καὶ τροφῶν.

Λακίδες. ἐπὶ σχίσματος¹⁰⁹⁾ ἱματίου. παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν ἡρέμα ἐνσχίζεσθαι¹¹⁰⁾. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς Σημείοις Ἡσιόδου.

item, quod ad alteram attinet, in Etymologico M. legendum esse ποιεῖν πεντήκοντα.

88b) λάχην τινὰ οὖσαν] Scribe λαχὴν τινὰ οὖσαν. Eadem exstant in Etymologico M. p. 516, 36. ad quem locum Sylburgius: „ut structura constet, ante λαχὴν inserendum ὡς, aut nominatio casu legendum, λαχὴ τις οὖσα.“ Errare mihi videtur vir eruditissimus. Haec dicta sunt per appositionem. LARCHER.

89) ὁ αὐτὸς οὕτω φησὶ] An est Ion, de quo glossa praecedente Orion locutus est? Non est vero simile. Suspicio locum mutilum esse. LARCHER.

90) τὴν γενικήν] Scribe cum Etymologico M. p. 502, 21. τὴν γυναῖκα. LARCHER.

91) ἰσχανῶν est vox Homerica. Vid. Etymol. M. p. 434. in v. ἰσχανῶν. LARCHER.

92) Vet. Gloss. „λιμβός, Ligurius, Glutto.“ Moschopolus περὶ Σχεδῶν p. 166, 11. λίγνος, λαίμαργος — λιμβός τὸ αὐτό. Deducit autem idem ibidem p. 40, 23. παρὰ τὸ λίαν βαίνειν. Scholiastes Aristoph. ad Nubb. 1202. προϋτένθενσαν· προελιμβεύσαντο, προελιχνεύσαντο. LARCHER.

93) ἀναδιπλασιασμός] Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 129. edit. Schaefer. vbi glossam Orionis affert, exhibet ἀναδιπλασιασμός.

94) τοιαῦτα — φίλους] Versus est ex Euripidis Andromacha 671. LARCHER.

95) ὁ δὲ θέλει τις] Scribe ὁ δὲ θέλει τις. LARCHER. Ita dedit etiam Bastius l. l.

96) δὲ τοῦ λόγῳ] Bastius l. l. habet γὰρ τοῦ λόγῳ. Sed δὲ quoque ferri potest.

97) Λάλλαι κ. τ. λ.] Totum locum Ruhnkentius in Auctario Emendationum ad Hesychii Tom. II. p. 420. correctius scriptum sic exhibet: Λάλλαι. ἐκ τοῦ λαλῶ γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα λάλη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, λάλλη. Λάλλαι δὲ εἰσιν αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιαι, αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι καὶ ψόφον τινὰ ἀποτελοῦσαι. οὕτως Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου. Videtur tamen vir praeclarus ex ingenio nonnulla mutasse, non Codice accuratius scripto vsus esse. STENZ. In vltimis huius glossae verbis pro οὗτος ὁ αὐτὸς legendum est οὗ-

τως ὁ αὐτὸς, nempe Philoxenus ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου. LARCHER.

98) Λείσω κ. τ. λ.] Cum Etymologico M. p. 509, 4. corrige Λείσω. βλέπω ἐστὶ ῥῆμα, ὅθεν ἀποβλεπτῶ, ὅπερ κατ' Αἰολέας γίνεται βλέσω. ὡς κ. τ. λ. LARCHER.

99) ὁσόμενος πατέρ' ἐσθλόν] Sunt verba Homeri Odys. A. 115. LARCHER.

100) λύτρα ἐδόθη] Cum Etymologici M. auctore p. 518, 1. lege λύτρα τις οὖσα. λύρα γὰρ ἐδόθη. LARCHER.

1) ἔκλεψε βοῶν ὁ αὐτὸς Ἑρμῆς] Plenius ac melius in Etymologico M. p. 518, 3. legitur ἔκλεψε βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἑρμῆς. Istis subobscuris faciem praebebit Eustathius ad Iliad. p. 574, 35. Mercurius furto abegerat boues Apollinis, cuius iram ut sedaret ac dissolveret, illi donavit lyram, quam excogitavit. LARCHER.

2) μετὰ προσθέσεως] Corrige μετὰ προσθέσεως. Nomina προσθέσεως et πρόσθεσις librarii saepe confundunt. LARCHER.

3) τὴν λίαν] Fortassis addendum est ἀπτομένην. Certè in Etymologico M. p. 506, 55. haec leguntur: τὸ δὲ λάπτω σημαίνει τὸ λίαν ἄπτεσθαι. Et fere eadem paulo ante ab Orion in voc. Λάπτω tradita vidimus.

4) Λάβραξ est lupus marinus. LARCHER.

5) γυνή] Corrige λάγνος. LARCHER.

6) τὸ τῷ λήγοντι] Melius videtur, quod Excerpta p. 615, 5. habent, διὰ τὸ τῷ λήγοντι.

6) λιμός] Scribe λίβος. Error ortus est ex vitiosa pronuntiatione. LARCHER.

7) Λοιμός] Corrige Λοιμός καὶ λιμός. Nam λοιμός est σωμάτων ἔλλειψις, sed λιμός est alimentorum penuria. LARCHER.

8) ἐπὶ σχίσματος] Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 458. edit. Schaefer. vbi affert totam Orionis glossam, in Codice MS. legitur videtur vno verbo ἐπισχίσματος, quod ex Etymol. M. p. 503, 38. corrigi iubet ἐπισχίσματα. Sed Ruhnkentius quoque Praefat. ad Hesych. Vol. II. p. VII. tanquam e Codice, non, ut Bastius l. l. pag. 901. significat, ex coniectura, exhibet ἐπὶ σχίσματος.

9) ψοφεῖν ἡρέμα ἐνσχίζεσθαι] Cum Etymologico M. p. 503,

Μάρτυς. παρὰ τὸ μάρπτω, τὸ καταλαυβάνω, μάρπτως, ἀποβολῇ τοῦ π. ὁ ἐκ τοῦ κατεilahφέναι δυνάμενός τι περὶ αὐτοῦ εἰπεῖν. ὁ δὲ Φιλόξενος Φησὶ παρὰ τὸ μαλ-
ρω. ὁ λάμπων, ὁ λαμπρύνων, καὶ εἰς Φῶς ἄγων τὸ
προκαίμενον, δι' ὃν μαρτυρεῖ. μαίρω, μάρτος, μάρτυς,
τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ὕ.

Μάρινασθαι. παρὰ τὸ μαραινέσθαι καὶ πολέμῳ Φθέρ-
σθαι. ἢ ἀποβολῇ τοῦ ρ, μάρνασθαι¹⁰). παρὰ τὸ.....

Μυκάλη. παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκάσθαι τὰς Γοργόνας δια —¹¹)

Οἶτος¹². παρὰ τὸν μελυσμὸν τῶν Φόνων. ἢ παρὰ . . . 10
. . . 13) τοὺς μαχομένους καὶ εἰς τὸ αὐτὸ συντρέχειν.

Μαιμάωσα. πλεονασμῷ τοῦ μ, ὅν αἰμάωσα, αἶματος
ἐπιθυμοῦσα. ἀπὸ τῶν ἐμφύχων ἢ μεταφορά. δύνα-
ται¹⁴) καὶ παρὰ τὸ μῶ, διπλασιασμός μαιμῶ. μῶ δὲ
τὸ ζῆθῶ¹⁵), ἀπὸ τοῦ μῶ μῶμαι¹⁶). ἀπὸ δὲ τοῦ μαί-
μῶ¹⁷), μαίμησε δὲ οἱ Φίλον ἦτορ¹⁸). παρὰ δὲ τὸ μῶ
μαίω, μαιομένη κευθμῶνα¹⁹), γίνεσθαι.

Μαργαίνειν. καὶ μάργος, ὁ μαινόμενος, ὃ μὴ ἐστὶν ἀρή-
γειν καὶ βοηθεῖν. Μαχός²⁰) ἀπὸ τοῦ μεμοιχέναι, ἢ
νυχός τις ὢν, ὅν σκοτεινός.

Μέτωπον. πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως. τὸ ὑπὲρ τοὺς ὦπας
μέρας, ὅν ὑπερτώπων²¹).

Μενοεικές. τὸ μένει. εἰκός²²) καὶ ἀραστόν.

Μιστύλλιν. τὸ καταμικόπτειν²³). παρὰ τὸ μῆδον.

Μαλερόν. τὸ μαραντικόν, ἢ τὸ λαμπρόν, παρὰ τὸ μαί-
ρειν. ὃ ἐστὶ λάμπειν. "Ὁθεν τὸ μαρμαίρω, πλεονάσαν-
τος τοῦ ρ. εἶναι μαλερόν²⁴), καὶ τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ,
μαλερόν.

Μαίρα, ἢ κύων τοῦ Ὠρίωνος²⁵). παρὰ τὸ μαίρω, τὸ
λάμπω, καὶ διπλασιασμός μαρμαίρω, ὅθεν μάρμαρος.

Μάρψαι. κυρίως τὸ ἐν ταῖς χερσὶ συλλαβεῖν. μαρῇ γὰρ
ἐλεγον τὰς χεῖρας. ἐνθεν τὸ εὐχερές, εὐμαρές²⁶).
οὕτως εὐρον ἐν Ὑπομνήματι Ἰλιάδος.

Μύρεσθαι. παρὰ τὸ μύρειν καὶ ῥεῖν τὰ δάκρυα²⁷).

Μελπόμενος²⁸. τηρόμενος. κυρίως δὲ μέλδειν, τὸ τὰ
μέλη εἶδεν, ὃ ἐστὶν ἐσθίειν, ὃ ἐστὶ μελέδειν²⁹).

Μόρσιμος. μόρος μόριμος. πλεονασμῷ τοῦ σ, μόρσιμος.

Μίσος. παρὰ τὸ μὴ ἴσον εἶναι.

Μήρινθος. ἢ σκαρτη. παρὰ τὸ μύρεσθαι, καὶ καταβρεῖν
ἐν τῷ κλωθεσθαι αὐτήν.

Μυλήφατος. παρὰ τὸ ὑπὸ μύλης συντετριφθαι.

20) Μάσταξ. εἴρεται μὲν ἐπὶ τοῦ στόματος. "Ὀμηρος³⁰).

58. lege φορεῖν ἥρμα ἐν τῷ σπλῆσθαι. et vicissim emenda Etymologicum M. l. l. ex *Orione*. LARCHER. Idem sentit *Bastius* l. l. sed luculentius dicit, quomodo *Orion* Etymologico M. emendando servare possit, nempe addendo testimonio *Aristarchi*. Enim *Ruhnkenius* l. l. verba *Orionis* eodem modo, quo hi viri docti, scripta praebebat.

10) ἢ ἀποβολῇ τοῦ ρ, μάρνασθαι] Cum glossa ait mutila, nihil definire audeo. Sic tamen mihi legendum videtur: ἢ παρὰ τὸ μάρη, αἱ χεῖρες; (Vid. inferius *Μάρψαι*.) μαρηνάσθαι, ἀποβολῇ τοῦ ἦ, μάρνασθαι, τὸ διὰ χεῖρός μαρνασθαι. Vid. *Eustath.* in *Homer. Iliad.* p. 1009, 24. LARCHER.

11) *Γοργόνας δια* . . .] Deest aliquid, quod facile sarciri potest ex Etymolog. M. p. 538, 1. διωκυόσας τὴν *Περσίδα*. *Stephanus Byzantinus* tamen, in *Μυκάλη*, nulla facta *Persei* mentione dicit: ἐκλήθη δὲ, ἐκεῖ αἱ λοιπαὶ *Γοργόνες* ἐπὶ τόπῳ (ex emendatione *Berkelii*) *μικνύμεναι* τὴν *κεφαλὴν* *Μεδούσης* *ἀνεκαλοῦντο*. quem locum exscripsit *Eustathius* ad *Homeri Iliad.* B. p. 368, 25. nisi quod pro ἐπὶ τόπῳ legit ἐπὶ τοῦ ὕρου τούτου, quod mihi potius videtur emendatione *Berkelii*. Confer eundem *Eustath.* p. 266, 29. et *Scholiasen Homeri Villosionianum* ad *Iliad.* B. 5. pag. 74. col. 2. lin. 16. LARCHER.

12) *Οἶτος*] Scribe *Μόθος*. LARCHER.

13) παρὰ . . .] τοὺς μαχομένους] Cum Etymologico M. p. 534, 55. lege παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους, vel potius cum *Orione* ipso, qui infra in *Μόθος*, quae vox loco innotuit, eadem dicit. LARCHER. Recte haec quidem. Nam in Etymologico M. non θεῖν legitur, sed δεῖν, quod referri potest ad sequens verbum *συντρέχειν*. quanquam ibi quoque si quis θεῖν restituendum putet, fortasse non inepte iudicet.

14) *δύναται καὶ*] *Bastius* ad *Gregor. de Dialectis* p. 583. et 584. afferens totum locum, δὲ posuit post *δύναται*, quam particulam *Larcherus* in Codice non reperit.

15) *ζῆθῶ*] *Bastius* l. l. tacite edidit *ζητῶ*, quod utique respondendum est.

16) *μῶμαι*] *Bastius* l. l. tanquam Codicis scripturam affert *μῶμα*, quod corrigi iubet *μῶμος*, addens: „Communitio litterarum α et ο frequentissima est in Codice *Orionis*.“ Et p. 773. hunc eundem locum respiciens: „in *Orione* perperam legitur *μῶμα* pro *μῶμος*.“ Immo vnicuique verum puto, quod *Larcherus* in Codice reperit, *μῶμαι*. nisi quidem verba ἀπὸ τοῦ μῶ μῶμαι delenda quis arbitretur, vel pro *μῶμαι*, transpositis syllabis, *μαίμῳ* legendum.

ETYMOLOG. T. III.

17) *μαίμῳ*] *Bastius* l. l. recte corrigit *μαίμῳ*.

18) *μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ*] Est pars versus *Homeri Iliad.* E. 670. LARCHER.

19) *μαιομένη κευθμῶνα*] Haec verba, quae ex Etymologico Leidensi attulit *Koenius* ad *Gregor. de Dialectis* p. 273. (p. 583. edit. *Schaefer*.) et quae *Phaenitius* quoque in v. *Μαίμῳ* habet, fortassise mendanda sunt ex *Hesiodi* *Eg.* 532. *μαιομένης κευθμῶνας*.

20) *Μαχός*] Incipit novam glossam. Sed legendum est *Μοιχός*. LARCHER. Mihi legendum potius videtur *Μυχός*, ἀπὸ τοῦ *μυκνύμεναι*. Nam Etymologicum Gudianum p. 400, 54. haec habet: *Μυχός*, ἀπὸ τοῦ *μυκνύμεναι*. p. 396, 47. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νῦξ-νυχός, κατὰ τροπὴν τοῦ ἀμταβόλου εἰς ἀμταβόλον, *μυχός* — παρὰ τὸ *μυκνύμεναι*, ἢ νυχός (scribe ex *Orione* ἢ νυχός) τις ὢν, οἷον σκοτεινός. *Phaenitius*: *Μυχός*, παρὰ τὸ μῶ, τὸ κρυπνῶ. Confer infra *Μοιχός*.

21) *ὑπερτώπων*] Corrige *ὑπέρωπων*, ut est in Etymologico M. p. 527, 54. LARCHER.

22) τὸ μένει. εἰκός] Lege τὸ τῷ μένει εἰκός, animo contentanem. Vid. Etymol. M. p. 525, 9. LARCHER.

23) *καταμικόπτειν*] Fortasse legendum est κατὰ μικρὰ κόπτειν. LARCHER. Etymol. Gud. p. 395, 41. habet: εἰς μικρὰ κατακόπτω.

24) *εἶναι μαλερόν*] Scribendum videtur εἶναι μαρερόν. Infinitivus ab *Orione* saepe adhibetur ad explicandam primam personam indicativum.

25) *Ὠρίωνος*. STREZ. De cane *Orionis* *Scholiasen Lycophronis* ad vers. 534. sic exponit: *μαίρα* νῦν ὁ κύων, ἀπὸ μίας τοῖν κυνῶν τοῦ Ὠρίωνος, *Μαίρας* καλουμένης. κυρίως δὲ *Μαίρα* λέγεται ἢ *Λευκομήλαινα* αἰεξ. Alia de cane *Maera* tradit *Hyginus* Fab. CXXX. sed lectu digna. LARCHER.

26) τὸ εὐχερές, εὐμαρές] Lege potius τὸ εὐμαρές, εὐχερές. Vid. *Eustath.* ad *Iliad.* p. 1009, 24. LARCHER.

27) *μύρειν καὶ ῥεῖν τὰ δάκρυα*] Optime. Nam teste auctore Etymologici M. p. 539, 28. *μύρω* est ῥέω. LARCHER.

28) *Μελπόμενος*] Scribe *Μελδόμενος*. *Homerus* laudet etymo, cum dicit *τημεδόνι στυγερῇ μελίων ἐξείλετο θυμόν*. *Odys.* A. 200. LARCHER.

29) ὃ ἐστὶ μελέδειν] Ex Etymol. M. p. 522, 21. legendum existimo οἷον μελέδειν.

30) *Ὀμηρος*] Locus est *Odys.* A. 287. LARCHER.

G

ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάλιστα χερσὶ πίεζε. ἐπὶ δὲ τῆς τροφῆς ὅτε³¹⁾ λέγεται· μάλιστα, ἐπεὶ κε λάβῃσι³²⁾, παρὰ τὸ μαστεύειν αὐτὴν τὰ βρέφη. ἐπὶ δὲ τοῦ στόματος, παρὰ τὸ μασσάσθαι³³⁾.

Μετέωρος. ὁ κοῦφος. παρὰ τὸν ἄρον τὸν χρόνον. Ὀμήρω³⁴⁾· ἐνέωροι γὰρ τοὶ γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν.

Μύλη. παρὰ τὸ μίλιν καὶ τὸ ἀλοῖον, οἷον ἐς λεπτά ἀλλοῖον³⁵⁾.

Μῦσσον. τὸ μέγα καὶ μακρόν. παρὰ τὸ μὴ ἄσσαν εἶναι τινος, ὃ ἐστὶν ἐγγύς.

Μυκαλεσσοῦς. ἡ πόλις. ὅτι ἐκεῖσε ἐμυκήσατο ἡ βοῦς ἡ προηγησαμένη τοῦ Κάδμου εἰς τὴν κτίσιν τῶν θνητῶν³⁶⁾, κατὰ χρησμόν Ἀπόλλωνος.

Μικρός. παρὰ τὸ μείον, μικρός³⁷⁾.

Μιγητή. ἡ πόρνη. μιγητή τις οὔσα. παρὰ τὸ μίσγεσθαι.

Μοῖρα. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω. ἡ αὐτὴ δὲ εἰμαρμένη, παρὰ τὸ μεμερίσθαι ἐκαστῶ.

Μαρίλη. τὸ λεπτόν τῶν ἀνθρακῶν. παρὰ τὸ μάρω, ἀφ' οὗ μαραίνω, μάρω, μαρίλη.

Μέρος³⁸⁾. παρὰ τὸ μειοῦσθαι πρὸς τὸ ὅλον. ἡ παρὰ τὸ μείρω. μερίζεται γὰρ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ σῶμα. καὶ τὸ μέρος ὁμοίως.

Μήδεα³⁹⁾. τὰ αἰδοῖα. παρὰ τὸ μέδω καὶ ἄρχω τῆς γενέσεως.

Μέζα. κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ.

Μήτηρ. ὅτι μήτηρ ἐστὶ τοῦ γεννημένου, ὡς πατήρ πάτρα κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, καὶ μήτηρ μήτρα.

Μύλη. ἐπὶ τῆς ἐπιγονατίδος. ἀπὸ τῆς ἐξω πρὸς τὴν μηχανὴν ἐμφερείας. διὰ τὸ ἄνω εἶναι τοῦ ἄρθρου τοῦ

κόλπου, ὡς καὶ τῆς μύλης τὸ ὑπερθεῖν, καὶ τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τὸ ἀλεσθῆναι τὰ σπέρματα.

Μύξα. παρὰ τὸ ἐκ μυκτῆρος ἐκκρίνεσθαι.

Μαγείρος. παρὰ τὸ μάσσα, ἡγουν ὁ τὰς μάζας μαρίζων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ, πλεονασμὸν λέγει τὸ μ, παρὰ τὸ ἀγύρειν τὸ ἀθροίζειν, ἥτοι ἐξ ὧν ἀρτύει, ἡ ὧν παρασκευάζει ὄψων.

Μάστυξ⁴⁰⁾. αἱ τοῦ ἄνω χεῖλους τρίχες ἀπὸ τοῦ μυκτῆρος. ἡ μέταξ, ἀπὸ τοῦ μετοῦσθαι⁴¹⁾ τῶν τριχῶν, ἥτοι μεστοῦς εἶναι.

Μαλλός. ἐπὶ τῶν πλαγίων τριχῶν τῶν τῆς κεφαλῆς. εἰρηται δὲ ἀπὸ ἐμφερείας τῶν τοῦ προβάτου μαλλῶν.

Μήνιγγες λέγονται διὰ τὸ μένειν ἐν αὐταῖς τὸν ἐγκέφαλον. οὕτω Σωρανός λέγει.

Μυελός. οἷον μυχελός, παρὰ τὸ ἐν μυχῷ εἰλεῖσθαι, ἡ ἀλαζονεύεσθαι⁴²⁾, ἡ λείδω εἶναι, ἡ ἐν μεμυκότητι ὁστὲρ τυγχάνειν. οὕτω Σωρανός.

Μύψ⁴³⁾. ὁ μύειν συνεχῶς τοὺς ὄπας ποιοῦν.

20 Μυκτῆρ. ἀπὸ τοῦ τὴν μύξαν δι' αὐτοῦ ἐξίεναι. ἡ ἀπὸ τοῦ μύξας τινὰς ἐφ' ἑαυτῷ⁴⁴⁾ ἔχειν, τούτεστι πόρους, ἡ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ⁴⁵⁾ τεταγμένος τῆς αἰσθήσεως. ὅθεν καὶ μυκτηρίζειν⁴⁶⁾ λέγομεν τοὺς ἐν τῷ διακρίζειν τινὰς τοῦτο πως τὸ μέρος ἐπισκῶντας. οὕτως ὁ αὐτὸς Σωρανός.

Μύλαι. τῶν ὀδόντων λέγονται, διὰ τὸ ἐκ' αὐτῶν λαβεῖν, ἥτοι τρέβασθαι τὴν τροφήν.

Μασχάλη. ἀπὸ τοῦ καχαλάσθαι⁴⁷⁾ εἰς μαστὸν, ἡ εἰς ἡν χαλᾶται ὁ μῦς. ἡ ἀπὸ τῆς ἀλέας τῆς διὰ τὴν καμὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης

31) ὅτε λέγεται] Haec quod postposita sunt, paulo obscurior fit oratio, quae melius sic fluere: ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς τροφῆς λέγεται, (ut in loco Homeri μάλιστα — λάβῃσι) παρὰ τὸ μαστεύειν αὐτὴν τὰ βρέφη, nempe εἰρηται.

32) μάλιστα — λάβῃσι] Haec leguntur in Homeri Iliad. I. 524. LARCHER.

33) παρὰ τὸ μασσάσθαι] Vid. Etymol. M. in v. Βροῦχος p. 196. 9. LARCHER.

34) Ὀμήρω] Locus est Odyss. A. 510. LARCHER. Scribi autem debebat vel Ὀμηρος, vel ὡς παρ' Ὀμήρω.

35) ἀλλοῖον] Scribe ἀλοῖον. LARCHER.

36) τῶν θνητῶν] Mira hallucinatio librarii. Scribe τῶν θνητῶν. Vid. Etymol. M. p. 538, 4. LARCHER. Pro Μυκαλεσσοῦς in Etymologico M. p. 538, 2. est Μυκαλησοῦς, apud Phavorinum Μυκαλυσσοῦς et Μυκαλυσσοῦς. Sed vera scriptura est Μυκαλησοῦς. Vid. Iliad. B. 498.

37) παρὰ τὸ μείω, μικρός] Nempe μείων, μέλιον, μῆλιον, μῆκρος, μικρός. Vid. Etymol. M. p. 552, 38. LARCHER.

38) Μέρος] Legendum fortassis est Μῆλος, vel potius in plurali, Μῆλη. Nam μέλη sunt artus, et dicitur hoc nomen tam de manibus quam de pedibus. Conveniunt igitur μέλη inprimis cum sequentibus, μερίζεται γὰρ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ σῶμα. Non inutile erit exscribere Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: Μελέεσσι· τοῖς μέλεσιν. Ὁ κανὼν· ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, ἡνίκα λήγει τῶν πληθυντικῶν ἡ εὐθεία εἰς ἐς, προσθετοὶ τῆς αἰ συλλαβῆς ποιοῦσι τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν· οἷον Διάντες Διάντεσσι, γίγαντες γιγάντεσσι. ἐπὶ δὲ τῶν οὐδετέρων, ἐπειδὴ οὐ λήγει τῶν πληθυντικῶν ἡ εὐθεία εἰς ἐς, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν, οἷον βῆμα βήματος βημάτεσσι, μέλος μέλεος μελέεσσι. καὶ τί διαφέρει τὸ μέλος καὶ μέρος; διαφέρει οἷον τὰ μέλη μέρη εἰσὶ τοῦ σώματος. καὶ τὰ μὲν εἰσὶ βραχέα, τὰ δὲ μακρά. καὶ τὰ μὲν εἰσὶν εἰς ἐνέργειαν, ὡς ἐπὶ τῶν χειρῶν· τὰ δὲ ἐπὶ τὸ περιπατεῖν, ὡς ἐπὶ τῶν ποδῶν. οὕτω καὶ τὰ μέλη, τὰ μὲν εἰσὶν ὀξύφωνα, τὰ δὲ βαρυ-

φωνα. καὶ οὕτως ἀποτελοῦσι τὴν ἐναρμόνιον μελωδίαν. ἐστὶ δὲ μέλος εἶδος τῶν υποπεπτωκῶν τῷ ὀνόματι συνωνύμου. συνωνύμου δὲ ἐστὶ ἐν διαφόροις ὀνόμασι τὸ αὐτὸ δηλοῦν. τὸ δὲ μέλος, παρὰ τὸ μέρος. τὰ γὰρ μέλη, μέρη εἰσὶ τοῦ σώματος· μεταφορικῶς ἡ ἐναρμόνιος μελωδία. LARCHER. In Excerptis quoque p. 615, 9. legitur: Μέρος (non Μῆλος) παρὰ τὸ μεμειώσθαι πρὸς τὸ ὅλον.

39b) Μήδεα] Hanc glossam Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 535. in Codice MS. Orionis ita coniunctam cum sequenti Μέζα dicit: Μήδεα, τὰ αἰδοῖα, παρὰ τὸ μέδω καὶ ἄρχω τῆς γενέσεως· μέζα δὲ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ.

40) Μάστυξ] Scribe Μῦσταξ. Hinc Gallis μουσταχέ. LARCHER. Conf. not. 40.

41) ἀπὸ τοῦ μετοῦσθαι] Cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. scribe ἀπὸ τοῦ μετοῦσθαι. LARCHER. Recte. Certe in Excerptis ex Orione p. 615, 10. legitur: Μῦσταξ ἀπὸ [τοῦ] μεμειώσθαι τὸ ἄνω χεῖλος τριχῶν. Suidas tamen habet: Μεσοῦται· πληροῦται.

42) ἀλαζονεύεσθαι] Lege ἀσφαλίζεσθαι. Etymologicum M. p. 538, 36. παρὰ τὸ μῦν τὸ ἀσφαλίζω. LARCHER.

43) Μύψ est tabanus, asilus. LARCHER. Qui Excerpta ex Orione fecit, videtur de luscioso intellexisse. Scripsit enim p. 615, 12. Μύψ, ὁ μύων συνεχῶς τοὺς ὄπας.

44) ἐφ' ἑαυτῷ] Lege ἐφ' ἑαυτοῦ, ut est in Etymologico M. p. 538, 27. LARCHER.

45) ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ] Eadem leguntur in Etymolog. M. p. 538, 28. Sylburgius in notis ad eum locum mallet ἐπὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ. LARCHER.

46) μυκτηρίζειν] Scribe μυκτηρίζω, naso suspendere adunco, ut loquitur Venusinus poeta. LARCHER.

47) ἀπὸ τοῦ καχαλάσθαι] Lege ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι, quod recte legitur in Codice Havniensi 1971. ubi totus Orionis locus exscriptus est. Vide Annotationes ad Etymol. M. a me collectas p. 959. Quod vero in eodem Codice paulo post est ἀλέας pro ἀλέας, mihi non probatur. Conf. infra not. 70.

ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τι ὑπ' αὐτὴν· ἐπεὶ οἱ ὑφαιρούμενοι ὑπ' αὐτὴν κρύπτουσι.

Μαστοί. μασητοί τινες ὄντες, ἢ ἀπὸ τοῦ προσμάττεσθαι καὶ προσφάρεσθαι τούτοις πρώτοις τὰ βρέφη· ἢ οἶον παστοί, ἀπὸ τοῦ πᾶσασθαι· ἢ σπαστοί τινες ὄντες, ἀπὸ τοῦ σπᾶν αὐτοὺς τὰ βρέφη· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν θηλαζομένων ἐπισκᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ μῶ, τὸ ζῆθω⁴⁷⁾· παράγωγον μᾶζω, καὶ μαστός, ὃν ἐπιζητοῦσιν οἱ παῖδες. δύναται καὶ παρὰ τὸ μᾶζω μᾶζα, ἢ ζητουμένη τροφή.

Μήτηρ. ἢ μασταύουσα τὰ πρὸς τροφήν τοῖς κυθηθεῖσιν. ἢ ὅτι φυσικῶς αὐτὰ μαστευσί τὰ γεννηθέντα ἢ μήτηρ.

Ματάφρενον. ὅτι ἐξέπισθεν τῶν φρενῶν καίται. φρένας δὲ ὑμένες. εἰσι δὲ μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἥπατος.

Μάκαρ. ἀποκοπή τοῦ μακάριος. οὕτω δὲ ἐγένετο. τὸ κῆρ⁴⁸⁾, κῆρος, καρὸς, κατὰ συστολήν κητηκῶ τύπῳ, κᾰριος, καὶ κατὰ στέρησιν, ἀκᾰριος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μακάριος, ὡς ἰα μία, ἀποκοπὴ δὲ δύο συλλαβῶν, μάκαρ, ἐν δὲ συγκοπῇ, μάκαρ⁴⁹⁾, ἀπὸ τοῦ μακάριος, ὃθεν ἔμεινε τὸ δ.

Μηκίων. παρὰ τὸ μακρὸς μακρίων, καὶ μακίων, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, μηκίων. ἐνθεν τὸ μήκιστος, καὶ τρίτος τύπος μᾶσσων.

Μέτρον. παρὰ τὸ μεῖρω τὸ μερίζω, μεῖτρον καὶ μέτρον⁵⁰⁾, ὡς τὸ δέρω δέρτρον.

Μενθῆραι. αἱ φροντίδες, ἀντὶ τοῦ μενεθῆραι, αἱ θηρώμεναι τὸ μένος, τούτεστι τὴν ψυχὴν· οὐ γὰρ ἄλλω θηρεῖται ἢ ψυχὴ καὶ κρατεῖται ἢ ταῖς φροντίσιν.

Μαστροπόος⁵¹⁾. παρὰ τὸ μαλεσθαι τοὺς τρόπους τῶν πορβο-νεουσῶν γυναικῶν.

Μελέαγρος. παρὰ τὸ μελαίνω⁵²⁾ ἀγρεύειν ἄγραν.

Μεταλλόν. ἀπὸ τοῦ ζητεῖν ἐν ἑαυτῷ τι *).

Μοχθῆρος. κυρίως ὁ περὶ μόχθον ἀναστρεφόμενος καὶ πονηρός. ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν διάνοιαν μετα-νῆσκειται, ὃ τῇ διαδέσει κακός.

Μυλωθρός. πλεονασμῷ τοῦ ρ, οἶον ὁ τὴν μέλην⁵³⁾ αἰ-θῶν, μυλωθρός τις ὢν.

Μήνη. ἢ σελήνη. ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῇ αὐτῇ, ἀλλὰ ποτὲ μὲν μειοῦσθαι, ποτὲ δὲ αὖξασθαι.

Μήνυνθα. παρὰ τὸ μηνύθω, μηνύθα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, μηνύνθα⁵⁴⁾.

Μῦς. παρὰ τὸ μῦσος⁵⁵⁾.

Μόρος. παρὰ τὸ μεῖρω, τὸ μερίζω, ὁ μεμερισμένος ἐκαστῷ.

Μήλη. παρὰ τὸ μήσω μέλλοντα. μήδω δὲ, οὐ παθητικὸν μήδομαι, δηλοῦν τὸ ἐργάζομαι. μήλη οὖν, ἢ πολλῶν κατὰ τὴν ἱατρικὴν ἐργάτις.

Μῶμος. παρὰ τὸ μῶ, οὐ μέλλων μῶσω. δηλοῖ δὲ τὸ ζητῶ. μῶμος οὖν, ὁ αἰεὶ ἐπιζητῶν, καὶ μὴδὲν τῶν ἄλλων ἱκανὸν εἶναι νομίζων, ἀλλ' ἐνδεῖν τοῦ κρείττε-νος, αἰεὶ πάν ὅτιοῦν λόγων καὶ διαστῶν.

Μακκοῦν. παρὰ τὸ μὴ κοεῖν, ὃ ἐστι νοεῖν. καὶ συνθέτως τὸ μὴ κοεῖν μακκοῦν ἔλεγον. ὃθεν⁵⁶⁾ θυσσοκόος ὁ μάν-τις, ἀπὸ τῶν θυομένων κοῦν, καὶ νοῶν τὸ μέλλον.

Μακάριος. ὁ μὴ κηρί, τούτεστι τῇ φθορᾷ ὑποκειμένος. οἱ δὲ πλεονάζειν λέγουσι τὸ μα, κᾰριος καὶ μακάριος, οἶον ἄλευρον μάλευρον. εἴρηται οὖν ἀκᾰριος ὁ μὴ φθορᾷ ὑποκειμένος.

Μάκτρα. παρὰ τὸ μάττειν ἐν αὐτῇ τὴν μᾶζαν.

Μέλισσα. παρὰ τὸ μέλλειν⁵⁷⁾. οἰκονομικὸν γὰρ τὸ ζῶν. ἢ μέλιζα τις⁵⁸⁾ ἐστίν, ἢ πᾶσιν ἐφιζάνουσα τοῖς καρποῖς⁵⁹⁾.

Μῆλον λέγεται⁶⁰⁾ κατὰ πάντων τῶν καρπῶν. καὶ πολὺ-μῆλος γῆ, ἢ πολύκαρπος.

47) ζῆθω] Idem vitium, pro ζῆτῶ, tetigi supra not. 15. Etiam glossam Μαστοί habes in Codice modo laudato.

48) τὸ κῆρ] Bastius, qui ad Gregor. de Dialectis p. 574. edit. Schaefer. totum *Orionis* locum attulit, simpliciter dedit κῆρ, omisso articulo. Neque facile eum desideret quis.

49) ἐν δὲ συγκοπῇ, μάκαρ] *Eustathius* ad *Odys.* E. p. 1542, 50. μάκαρ, μάκαρος, μακάριος· ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν ὁ μάκαρ, πρὸς ὁμοίωσιν τοῦ αἰεὶ ὃ ἐν θαλαττίῳ ἔδατος συμπαγεῖς, οὐ προῦπαρχει ὁ αἰεὶς. διὸ καὶ κλίνεται ὡςπερ ὁ αἰεὶς αἰετός, καὶ ἐξωθήσει τοῦ τ, αἰεός, διὰ κανόνα γραμματικόν, οὕτω καὶ μάκαρ μάκαρος. LARCHER. Excerpta ex *Orione* p. 615, 15. Μακάριος, ὁ μὴ κηρί ὑποκείμενος. οἱ δὲ πλεονάζειν λέγουσι τὸ μ· κῆρ κᾰριος καὶ ἀκᾰριος. Vide *Orionem* infra in voc. Μακάριος.

50) μέτρον καὶ μέτρον] Corrige: μέτρον καὶ μέτρον. Vid. *Etymolog.* M. p. 527, 47. LARCHER.

51) Μαστροπόος] Saepius legitur per ὦ μέγα scriptum. Eadem, quae *Orion* habet, reperiuntur in *Etymologico* MS. Biblioth. Regiae, cum hoc additamento: οὕτως ἐν Ἱπομνήματι τῶν Σωφρονος Ἀνδρείων. [Idem additamentum est in Codice Havniensi 1971. sed vitiose scriptum: τῶν σωφρόνων ἀνδρείων. quod vitium corrigere debueram in Annotationibus ad *Etymolog.* M. p. 959. STAM.] *Sophron*, Syracusanus, coaetaneus Euripidis, scripsit Mimos in viros et feminas oratione soluta et dialecto Dorica. *Sophronis* Mimi in viros laudantur ab auctore *Etymologici* M. p. 66, 50. et p. 668, 2. Vide *Suidam* in *Σωφρών*, et *Salmasium* Exercitatu Plinian. p. 76. b. imprimisque *Henr. Valesium* ad *Ammian. Marcellin.* XXIII. 5. p. 277. vbi non solum agit de *Sophrone*, sed etiam de aliis mimographis et mimis celebribus. LARCHER.

52) μελαίνω] Lege μελίαν. Versus ex *Euripidis* *Meleagro* ab *Etymologici* M. auctore p. 522, 50. servatus, rationem affert

etymi ab *Orione* propositi. Subiunxi eum, ut correxit summus *Valckenaeus* in *Diatribe* Euripidea p. 138.

Μελέαγρος· μελίαν γὰρ ποτ' ἀγρεύσεις ἄγραν.

LARCHER.

53) ζῆτῶ ἐν ἑαυτῷ τι] Excerpta ex *Orione* p. 615, 14. ζῆτῶ ἐν αὐτῷ τι· τὸ γὰρ μεταλλάττω, ἐπιζητῶ ἐστίν.

54) μέλην est vox nihili. Rescribe μέλην, molam. LARCHER.

55) Μήνυνθα — μήνυνθα — μήνυνθα] Scribe Μίνυνθα — μίνυνθα — μίνυνθα. Error ortus est ex vitiosa pronuntiatione. LARCHER.

56) ὃθεν θυσσοκόος κ. τ. λ.] Hinc suos irrigavit hortulos *Schoellastus Aristophanis* ad *Equit.* 62. qui vitio laborat, quod facili medicina curari potest: ὃθεν θυσσοκόος· ἢ παρὰ τὸ θύω, τὸ κοῦν, ὃ σημαίνει τὸ νοῶ. Lege: ὃθεν θυσσοκόος· παρὰ τὸ θύω, καὶ τὸ κοῦν, ὃ σημαίνει τὸ νοῶ. LARCHER.

57) μέλλειν] Lege μέλειν. Vid. *Etymolog.* M. p. 523, 34. LARCHER. Etiam in Excerptis p. 615, 18. legitur μέλειν, et post οἰκονομικὸν γὰρ additur καὶ ἐπιμαλὲς, perspicuitatis causa.

58) μέλιζα τις] Aliquid deest, quod facile suppleri potest ore *Etymologici* M. p. 523, 35. ἐκ τοῦ μῆλον, ὃ σημαίνει πάντα τὸν καρπὸν, μῆλιζα κ. τ. λ. LARCHER. Immo nihil nisi μῆ-λιζα τις reponendum puto. Vid. deinceps not. 60.

59) τοῖς καρποῖς] Legendum est, vt in *Etymologico* M. scriptum reperitur, τοῖς μῆλοις. LARCHER.

60) Μῆλον λέγεται κ. τ. λ.] Non est nova glossa, sed explicatio vocis ex nostra emendatione praecedentis. Huic coniecturae fauet *Etymologicum* MS. Biblioth. Regiae, in quo legitur: ἢ μέ-λισσα, οἰονεὶ μέλιζα, ἢ πᾶσιν ἐφιζάνουσα τοῖς καρποῖς· μῆλα

Μένος. ἡ δύναμις· παρὰ τὸ μένω ῥήμα καὶ παραμένω, ὡς παρὰ τὸ σθένος σθένος.
Μοχλός. παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὴν κλεῖν ἔχειν ὀνομασθαι, ὡς ἅμα αὐτῷ τὴν κλεῖν ἔχειν⁶¹⁾. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτῳ⁶²⁾. ἀλλὰ τοῦ δὲ Φησί, παρὰ τὸ μόλω μοχλός, πλεονασμῷ τοῦ χ. ὁ δὲ Ἡρώδιανός παρὰ τὸ ὄχω τὸ συνέχω. ἐπεὶ καὶ Ὀμηρος ὀχῆα λέγει τὸν μοχλόν.
Μόρφνος. ἐπὶ τοῦ αἵτου. Ὀμήρῳ⁶³⁾. παρὰ τὸ μάρπτω ἐσχηματίζεται· μαρπνός, ὡς στίλβω στιλπνός, 10 τροπῇ τοῦ α εἰς ἦ, καὶ μεταθέσει τοῦ π. μόρφνος ὁ ταχὺς καὶ δυνατός καταλαβεῖν. οἱ δὲ Φασί Φόνιος, ὁδὸν μοροφόνος, ὁ μεμοιρημένος καὶ πεποννημένος περὶ τοὺς Φόνους, καὶ συγκοπῇ, μόρφνος.
Μέγεθος. παρὰ τὸ μέγα μέγαθος, καὶ μεταθέσει τοῦ α εἰς ε, μέγεθος, ὡς βάλλω βάλλος καὶ βέλος.
Μισρός. παρὰ τὸ μίαισμα, καὶ μισίνω ῥήμα. τὸ δὲ μισρός παρωίνυμον.
Μίς⁶⁴⁾. ὡς παρὰ τὸ ῥήσσω, ῥηγίς, οὕτω παρὰ τὸ μειῶ- 20 μίς. δισύλλαβον ἐσχηματίζεται μακρῶς ἅμα καὶ ὀξύτ⁶⁵⁾ως. παρὰ δὲ τὸ μείδος εἴρηται, ὅτι μειουμένης εἰς ἄκρον τῆς σελήνης, πληροῦται ὁ μῆν. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ⁶⁶⁾.
Μῆν. παρὰ τὸ μείδος. ὁ αὐτός ἀνὴρ οὕτω Φησί, μείδος μείην, καὶ συγκοπῇ, μῆν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ μῆνη.
Μῆτις. παρὰ τὸ μῆδω, μῆτω μέλλων. ῥηματικὸν ὄνομα μῆσις. καὶ μεταθέσει τοῦ σ εἰς τ, μῆτις. ἀπὸ δὲ τοῦ μῆδος⁶⁷⁾ τὸ μῆδος, καὶ βασιλεῖς οἱ μέδοντες παρὰ τὸ μῆδω ὁμοίως, οἷς εὐβουλίας δεῖ· ὅθεν βουλευφόροι εἴρηται.
Μακεδνός. Ὀμήρῳ⁶⁸⁾. μακεδνῆς αἰγείρω. μῆκος, μακεδανός, καὶ μακεδνός, καὶ μακεδνῆς.
Μολοβρός. συγκοπῇ, μολόβορός τις ὢν. παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν βορᾶν μολεῖν.

Μάχη. παρὰ τὸ ἄχος, πλεονασμῷ τοῦ μ, ὡς ἴα μιᾶ. Μαιδίαν. παρὰ τὸ μείον γελᾶν.
Μαυροῦσι. κατ' ἀντίφρασιν τοῦ μαίρω, δηλοῦντος τὸ λάμπω.
Μάραγδος. παρὰ τὸ μαίρω, οὗ παράγωγον μαράσσω⁶⁸⁾, ὄνομα μάραγδος· τὸ διαφυγὲς μάραγδον ἔλεγον οἱ παλαιοί.
Μαρμαρυγή. μαίρω ἐστὶ ῥήμα. ἀφ' οὗ μαρμαίρω ἕτερον ὄνομα⁶⁹⁾. παράγωγον μαρμαίρῳζω. ῥηματικὸν ὄνομα μαρμαρυγή. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρπάζω ἀρπαγή, ὁλολύζω ὁλολυγή, καὶ ἀπὸ τοῦ μαρμαρῳζω μαρμαρυγή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἀναδιπλάσιας.
Μυκήνη. μύκης ἐστὶν ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, καὶ ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους Περσέως ἐκλήθη ἡ πόλις Μυκήνη.
Μασχάλη. σχῶ σχῆσω⁷⁰⁾, ὡς στήσω στήλη, καὶ μεταθέσει τοῦ ἦ εἰς α, σχάλη, καὶ κατ' ἀναδιπλάσιας· σμὸν τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη.
Μασῶμαι. παρὰ τὸ σῶ, ὃ δηλοῖ τὸ σείω καὶ κινῶ, ἀφ' οὗ τὸ σήσω, καὶ προσλαβών⁷¹⁾ τὴν μα συλλαβὴν ἐποίησε τὸ μασῶμαι, τὸ εἰς λεπτὰ τὴν τροφὴν κερματίζειν καὶ κατακόπτειν. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἀναδιπλάσιας.
Μάχλος. παρὰ τὸ χαλῶ, μαχαλός, πλεονασμῷ καὶ συγκοπῇ μαχλος, ὁ καταφερής, καὶ παρωνύμως μάχλας.
Μαθεῖν. μῆθω ἐστὶ ῥήμα. ἀφ' οὗ ἔμαθον δεύτερος ἀόριστος, καὶ μαθεῖν β' ἀόριστος.
Μοιχός. τὸ ὕ τρέπεται εἰς μ, ὡς ἐν τῷ μοιχός⁷²⁾ ἀντὶ τοῦ νυχός, ὃ ἐσώτατος τόπος καὶ σκοτεινός. τροπῇ δὲ ἐστὶν ἀντὶ στοίχου⁷³⁾, καὶ νῦν ἐν τῷ μοιχῷ ἀπὸ τοῦ οἶκος καὶ τοῦ στερητικοῦ, ἢ ὁ στερημένος⁷⁴⁾, καὶ ἔξω ὦν τοῦ οἴκου. τὸ δὲ νῶ στερητικὸν κατὰ μετὰθεσιν τοῦ ὁ εἰς ὦ, ὡς ἐν τῷ νῶσος⁷⁵⁾ παρὰ τοῦ ἐστερηθῆαι τοῦ σώθω.

γὰρ κατὰ πάντα εἴρηται οἱ καρποὶ τῶν βοτάνων. ὅθεν καὶ πολὺν ὄφελος γγ. LARCHER. Haec coniectura quum mihi probeatur, malim δὲ vel γὰρ poni inter Μῆλον et λέγεται.

61) παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ — ὀνομασθαι, ὡς — ἔχειν] Haec lectio praeferenda videtur ei, quae est in Etymol. M. p. 536, 11. vbi καὶ deest, et ὅς — ἔχει legitur. Dicitur enim μοχλός deriuandum esse ex adverbio ὁμοῦ et formula τὴν κλεῖν ἔχειν, et promini relatiui locus esse non potest. Sed pro ὀνομασθαι vix dubium est quin reponendum sit ὀνόμασται.

62) διαλέκτῳ] Nemo non videt, διαλέκτου esse scribendum. Conf. paulo post not. 65. Pro sequentibus verbis, ἀλλαχού δὲ φησί, παρὰ τὸ μόλω μοχλός, in Excerptis p. 615, 20. est: ἄλλοι δὲ, παρὰ τὸ μόλω μοχλός καὶ μοχλός.

63) Ὀμήρῳ] Iterum vt not. 34. malim παρ' Ὀμήρῳ, vel Ὀμηρος. ΣΤΗΝΕ. Locus est Iliad. Ω. 316. Aristot. Hist. Anim. IX. 32. ἕτερον δὲ γένος αἵτου ἐστὶν, ὃ πλάγγιος καλεῖται. — οἰκεῖ δὲ βήσσας καὶ ἄγνη καὶ λίμνας· ἐπικαλεῖται δὲ οὐκ ἐπιφύωνος καὶ μορφνός· οὗ καὶ Ὀμηρος μνησθαι ἐν τῇ Ἠλιάδῃ. Vide Scholia Homeri Filloisontiana ad l. l. vbi multa habes lectu digna. LARCHER.

64) Μίς — μίς] Corrige Meis — mίς. Vid. Etymolog. M. p. 528, 4. LARCHER.

65) διαλέκτῳ] Rursus διαλέκτου scribendum esse monui not. 62.

66) ἀπὸ δὲ τοῦ μῆδος] Malim ἀπὸ δὲ τοῦ μῆδω, vt est in Codice Havn. 1971. Vid. Annotationes ad Etymol. M. ad p. 530. v. 4. Nimirum vt a futuro μῆσω deducitur nomen μῆσις, ita μῆδος a μῆδω. Ex eodem codice fortassis etiam paulo post scribendum est μῆδοντες pro μῆδοντες.

67) Ὀμήρῳ] Vid. not. 63. St. Locus est Odys. H. 106. LARCHER.

68) μαίρω, οὗ παράγωγον μαράσσω] Deest aliquid. Nam παράγωγον τοῦ μαίρω non potest esse μαράσσω. Corrige μαίρω, τὸ λάμπω, ὃ μίλλον μαρῶ, οὗ παράγωγον μαράσσω. Vid. Etymolog. M. p. 653, 56. LARCHER.

69) ἕτερον ὄνομα] Dele vocem ὄνομα, quae turbat sensum. LARCHER.

70) σχῶ σχῆσω] Deest aliquid. Corrige σχῶ σχῆσω σχήλη. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Μασχάλη· παρὰ τὸ εἰς μασθὸν χαλᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ σχῶ σχῆσω σχάλη· καὶ πλεονασμῷ τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη, ἢ λίαν κατέχουσα αἵματα ἂν σχῆ· ἢ ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι εἰς μασθόν· ἢ εἰς ἣν χαλᾶται ὁ μύς (musculus)· ἢ ἀπὸ τῆς αἰαίας τῆς δια τὴν καμπὴν τοῦ σώματος· οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἰρακλείδης ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τι ὑπ' αὐτὴν· ἐπειδὴ οἱ ὑφαίρεται μὲν τι ὑπ' αὐτὴν κρύπτουσι. LARCHER. Pro αἰαίας legendum videtur αἰέας. Conf. not. 46.

71) προσλαβών] Patet, προσλαβὸν scribendum esse.

72) ἐν τῷ μοιχός] Lege ἐν τῷ νυχός. Vid. Etymolog. M. p. 540, 15. LARCHER.

73) ἀντὶ στοίχου] Corrigenum puto στοιχείου ἀντὶ στοιχείου.

74) στερημένος] Tolle soloecismum, scribens ἐστερημένος. Conf. infra ad Νωθεῖς.

75) νῶσος — τοῦ σώθω] Corrige νόσος — τοῦ σώθω. Nam teste auctore Etymologici M. p. 550, 32. νόσος deduci debet παρὰ τὸ ἐστερηθῆαι τοῦ σώθω. LARCHER. Conf. infra in Νόσος. Sed tota haec ὁσις, a verbis τὸ δὲ νῶ στερητικὸν vsque ad τοῦ σώθω, videtur mihi partim pluribus locis vitiose scripta, quum non τοῦ ὁ εἰς ὦ, sed τοῦ ὦ εἰς ὁ scribendum sit, praeiunctibus auctore Etymologici M. p. 550, 33. et Zonara in Lexico p. 1406. partim ab hoc loco aliena.

Μακρός. παρὰ τὸ μήκος ἐστὶ μήκος⁷⁶), καὶ μακρός, τροπή τοῦ ἢ εἰς ἄ, ὡς κύδρος κυδρός⁷⁷), ψυχρός ψυχρός.
Μέγεθος. παρὰ τὸ μέγα, μέγεθος καὶ μέγεθος.
Μεγαίρω. παρὰ τὸ μέγα. οἱ γὰρ⁷⁸) μεγάλοι φθονοῦνται διὰ τὸν πλοῦτον, ἢ τὴν ἀρετὴν. μεγαίρω μεγαρτοί, ὡς καθαίρω καθαρός, ἀκαθαρός.
Μερμερίζειν⁷⁹). παρὰ τὸ μείρω, ἄφ' οὗ τὸ μέρος ὀνομα. παρὰ τοῦτο μερίζω, διπλασιασμός μερίζω⁸⁰). οἱ γὰρ φροντίζοντες μερίζονται τὴν γνώμην.
Μέριμνα. παρὰ τὸ μερίζω μερίδνα, ὡς λαπίζω λέπα-10 δνα, καὶ τροπή τοῦ δ εἰς μ, μερίμνα. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν Ἐπιμερισμοῖς.
Μέρμερα⁸¹). παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω, ἄφ' οὗ τὸ φροντίζω, οἷον τὰ φροντίδος ἄξια.
Μέρμις. παρὰ τὸ εἶρω, ἔρμα ἐστὶ καὶ ἔρμις, πλεονασμῷ τοῦ μ, μέρμις.
Μεστός. ἔω ἐστὶ τὸ πληρῶ. ἐπεὶ κεῶμεν κορέσσω πολέμοιο⁸²). ἔω, ἔσω, ἐστός, πλεονασμῷ τοῦ μ, μεστός.
Μάκαρ. παρὰ τὴν κῆρα. ὁ μὴ κηρὶ ὑποκαίμενος.
Μάραθρον. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν. μάρανθρον γὰρ ἐστὶ, παρὰ τὸ μαραινέειν εὐθέως τὸ ἀνθρον.
Μελεδήματα. παρὰ τὸ ἔδειν τὰ μέλη καὶ βλάπτειν.
Μέλαν. παρὰ τὸ μῆ, καὶ τὸ λάον, τὸ μὴ βλέπον, ἢ τὸ μὴ βλέπομενον. λάειν γὰρ τὸ μῆ⁸³) βλέπειν. ὅθεν ὁ λαός ὁ τυφλός.

Μαλλός. ἀπὸ τοῦ μήλου, τοῦ δηλοῦντος τὸ πρόβατον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἄλλου λ, μαλλός.

Μεμαῶς καὶ μεμαῖα. παρὰ τὸ μῶ, οὗ παράγωγον τὸ μένω, ὃ δηλοῖ τὸ προθυμοῦμαι. ὅθεν τὸ μαίμονα⁸⁴) μέσου παρακειμένου, ὃς αἰὶ φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ἐναστῶτος· κείθω, κείσω, κέπεικα, καὶ πέποιθα κατ' Αἰολέας. τρέπουσι γὰρ τὴν εἰ διφθογγον εἰς τὴν οἱ διφθογγον οἱ μέσοι⁸⁵). μέμονα οὖν. ὁ γὰρ ἐν-εργητικὸς μέμακα, ἀποβαλλομένου τοῦ ν, ὡς πέπλυκα, κέλικα. τὰ γὰρ εἰς νω ῥήματα δισύλλαβα ἐνὶ φωνήεντι παραληγόμενα ἀποβάλλει τὸ ν κατὰ τὸν παρακαίμενον.

Μύρεσθαι. παρὰ τὸ ῥεῖν τὰ δάκρυα. ἔνθεν τὸ ἀλ μυρίεντων⁸⁶), παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ ἔλκεσθαι ἐν τῷ γίνεσθαι⁸⁷).

Μελδόμενος. ὁ τηρόμενος κύσση, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν καὶ ἐσθίειν. ἄφ' οὗ τὸ ἀναλίσκειν καὶ τήκειν.

Μόθος. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους⁸⁸).

Μῶλος. ἀποβολὴ ἐστὶ τοῦ ἄ. ἄμωλος γὰρ ἐστὶ, παρὰ τὸ ἄμα ὀλλύναι. Ὅμηρος⁸⁹). ξυνός Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.

Μαντική. μαντικὴ τις ἐστίν· οἷον ζητητικὴ τῶν ἐσομένων⁹⁰), καὶ οὐκ ἐστὶ τὴν μανίαν, ὡς τινες⁹¹).

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Ν.

Νόσος. παρὰ τὸ ἐστερηῆσθαι τοῦ σώου. τὸ γὰρ νῶ στα-ρητικόν· κατὰ δὲ μεταβολὴν τοῦ νῶ εἰς νο γίνεται⁹²).
Νῶροψ. ὁ μὴ ἔων ἐφορᾶν εἰς αὐτὸν τὴν ὄψιν, διὰ τὸ

ἄγαν λαμπρόν. ἀμαυροῖ γὰρ τὴν ὄψιν τὰ πάνυ λαμπρά· οἱ δὲ διὰ τὸ διαχεῖν τὴν ὄψιν ἐν τῷ ὄραν.

Νέκταρ. τὸ συνέχον αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόκταρ⁹³).

76) μήκος] Legendum est μακρός. Nam si esset μήκος, mutatio ἢ in ἄ existeret μανός, non μακρός. LARCHER.

77) κύδρος κυδρός] Sequentia postulanti, ut scribatur κύδρος κυδρός. Accedit Codicis Havniensis 1971. auctoritas. Vid. Annotationes ad Etymolog. M. ad p. 520. v. 17. Conf. Etymolog. M. p. 492, 30.

78) οἱ γὰρ μεγάλοι φθονοῦνται] Optime Sophocles in Aiacē vers. 154.

τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς οὐκ ἂν ἀμάροι.

πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.

LARCHER.

79) Μερμερίζειν] In Etymologico M. legitur tantum forma μερμερίζειν.

80) διπλασιασμός μερίζω] Corrige διπλασιασμός μερμερίζω, καὶ τροπή τοῦ εἰς ἦ, μερμερίζω. Vid. Etymol. M. p. 526, 28. LARCHER.

81) Μέρμερα] De vocabulo μέρμερος vide Ruhnkenium ad Timaei Lexicon Platon. p. 178. LARCHER.

82) ἐπεὶ κεῶμεν κορέσσω πολέμοιο] Locus mire corruptus. Orion respicit verba Homeri Iliad. T. 402, ἐπεὶ χ' ἔωμεν πολέμοιο. vbi in Codice MS. Lipsiensi, teste Ernestio, glossema superscriptum est κορεσθώμεν. Glossema hoc corruptum irrepsit in textum, ut fieri solet. LARCHER. Scribendum igitur est apud Orionem ἔω (bis), ἔσω, ἐστός.

83) λάειν γὰρ τὸ μῆ βλέπειν. ὅθεν ὁ λαός ὁ τυφλός] Vel legendum est ἀλάειν γὰρ τὸ μῆ βλέπειν. ὅθεν ἀλαός ὁ τυφλός. vel potius λάειν γὰρ τὸ βλέπειν· ὅθεν ἀλαός ὁ τυφλός. Schol. Homeri ad Odys. T. 229. ὁ δὲ Κράτης λάων γρῶν, ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν πατὰ στήθεσιν, ἀλαός ὁ τυφλός. LARCHER. Bene

Excerpta p. 615, 25. Μέλαν. παρὰ τὸ μῆ λάειν, ὃ ἐστὶ βλέπειν· ὅθεν ἀλαός ὁ τυφλός.

84) μαίμονα] Corrige μέμονα. LARCHER.

85) οἱ μέσοι] nempe παρακαίμενοι.

86) ἀλ μυρίεντων] Legendum omnino est ἀλμυρήντων, quod est epitheton fluviatorum in mare delabentium magno cum murmure. Vid. Eustath. ad Homer. p. 1230, 42. LARCHER.

87) καὶ ἔλκεσθαι ἐν τῷ γίνεσθαι] Ista non pertinent ad μύρεσθαι, sed potius spectant vocem μύρινθος. Vid. Etymolog. M. p. 529, 34. Librarianus duas glossas confudit. LARCHER.

88) Μόθος. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους] Haec loco mota transferenda sunt ad ὄθος, quod supra paulo post initium litterae M legitur, vbi incuria librarii ommissa fuere. LARCHER.

89) Ὅμηρος] Locus est Iliad. Σ. 309. LARCHER.

90) οἷον ζητητικὴ τῶν ἐσομένων] Quomodo efficere Orion possit, ut μαντική, siue ars divinandī, sit tanquam ζητητικὴ τῶν ἐσομένων, id est, ars investigandi futura, exputare non possum. Meliora docebit auctor Etymologici M. p. 520, 27. LARCHER. Pro μαντικὴ τις, quod ferri nequaquam potest, legendum puto ματητικὴ τις. Ita cohaerebit oratio. Nam ματεῖν significat ζητεῖν.

91) ἐστὶ τὴν μανίαν, ὡς τινες] Suspicor Orionem scripsisse: ἐστὶ ἀπὸ τοῦ τὴν μανίαν πάσχειν τοὺς μάντις, ὡς τινες. vel potius: ἐστὶ παρὰ τὴν μανίαν, ὡς τινες. LARCHER.

92) τοῦ νῶ εἰς νο γίνεται] Corrige τὸ νῶ εἰς νο γίνεται. LARCHER. Hanc crisin nullo modo probandam puto. Immo sanus est locus. Nam γίνεται pertinet ad Νόσος.

93) τὸ συνέχον αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόκταρ] Ex Etymolog. M. p. 544, 13. corrige: τὸ συνέχον τοὺς πίνοντας αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόκταρ. Eadem leguntur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

διόπερ δ βῆ⁹⁴) αὐτὸ κινῶν· οἱ δὲ παρὰ τὸ στέρασθαι τοῦ κτᾶσθαι⁹⁵) καὶ φονεύσθαι τοὺς πίνοντας, οἷον τοῦ θανεῖν· ἂφ' οὗ τὸ ἀθάνατον δηλοῦσθαι.

Νωλεμέως· κατὰ μετὰθεσιν τοῦ π εἰς μ, οἷον νωλεπέως, κατὰ στέρησιν τοῦ λείπεσθαι καὶ παύεσθαι, οἷον ἀδιαλείπτως.

Νότος· παρὰ τὸ νόθους ποιεῖν τοὺς κερπούς καὶ χειρούς· οἷον ὀνοτούς ποιεῖν αὐτούς, καὶ ἀφανίζειν.

Νόθος· ὀνοτός τις ὧν, κατ' ἀποβολὴν τοῦ θ, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ.

Νούς⁹⁶)· παρὰ τὸ νῆσσα⁹⁷), καὶ σωρεῦσαι ἀπὸ τῶν ἐντιθεμένων αὐτῇ φορτίων· οἱ δὲ παρὰ τὸ νεῖσθαι.

Νυστάζειν· οἷον νυστάζειν· παρὰ τὸ νεύειν κάτω διὰ τὴν τοῦ ὑπτίου καταφορὰν.

Ναστός· ὁ πεπλημένος ἄρτος· ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἀρτύμασι τισὶν καὶ τραγήμασι⁹⁸).

Νύμφη· ἡ νέον φαينوμένη· ὡς παρὰ τὸ νέος νύος, οὗτω παρὰ τὸ νέη νύμφη· καὶ ἔγκειται τὸ φῶ, ὅπερ τὸ φαίνω σημαίνει.

Νέρθεν· ἀποβολῇ τοῦ ε, παρὰ τὴν ἔραν, ἔνερος, ἐνέρε-θεν, ἐνερθεν, συγκοπῇ νέρθεν.

Νύσσα· παρὰ τὸ νεύω νεύσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, νύσσα· οἱ δὲ παρὰ τὸ νύσσω, ἐπει ἐκαὶ νύσσονται οἱ ἵπποι.

Νίκη· ἀποβολῇ τοῦ ε, ἡ ἐνὶ γινομένη, ἐνίκη⁹⁹) τις οὔσα.

Νίτρον· παρὰ τὸ νίζω νίτρον, ὡς φέρω φέρτρον, ὡς μάσσω μάκτρον, πλήσσω πλήκτρον.

Νεαρός¹⁰⁰)· παρὰ τὸ κῆρ νεκρός καὶ νεκρός, ὁ τῆς ψυχῆς ἐστερημένος, παρὰ τὸ νῆ στερητικόν· καὶ ὡς ἵπκος ἵπκως, κότος κότως, νεκρός καὶ νέκρυς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, νέκρυς.

Νηδύς· ἀπὸ τοῦ διανενῆσθαι τὰ τῆς τροφῆς, ὅ ἐστι σωρεῦσθαι καὶ πεπληρῶσθαι· ἡ ὅτι ἐκαρδευσίς τῷ σώματι τῆς τροφῆς ἀπὸ ταύτης γίνεται· νάειν γὰρ ἐστὶ τὸ ρεῖν.

Νῆστις· ἐντερον οὗτω¹), οἷον νησιτιγής²), παρὰ τὸ νένειν εἶναι σιτίων· καὶ ὁ νῆστις ὁμοίως ἀνθρώπος, παρὰ τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ νηστεύειν, παρὰ τὸ στερεῖσθαι σιτίων.

Νεφροί· παρὰ τὸ νεφθεσθαι τῷ οὐρῷ, ὅ ἐστι βρέχεσθαι· φέρεται γὰρ εἰς αὐτούς³), τὸ δὲ νείφειν κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ νιφετοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐκ νέφους καταφορᾶς τῶν ὑδάτων.

Νέφος· οἷον νεφάος⁴), τὸ ἐστερημένον φωτός· ἡ παρὰ τὸ νήφειν⁵). οὕτω Φιλόξενος.

Νήπιος· παρὰ τὸ ν στερητικόν⁶)· κατὰ στέρησιν τοῦ εἰπεῖν καὶ λαλεῖν, οἷον νῆ ἐπιός⁷).

Νῶτος· ἐπειδὴ τῶν ἄλλων μερῶν νοτίζεται μᾶλλον, καὶ ἐς τοῦτο τὸ μέρος ὁ ἰδρῶς καταβρεῖ, ὥστε τροπῇ εἶναι τοῦ θ εἰς ὦ· καὶ παρ' Ὀμήρῳ⁸)· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρώς· ἀντὶ τοῦ κατὰ νῶτον ἐφέρετο.

Νάνος· παρὰ τὸ ἄνω, δηλοῦν τὸ αὐξῶ· ἄνω ἄνος νάνος, ὁ μὴ αὐξανόμενος· ἔγκειται γὰρ τὸ ν στερητικόν⁹)· νάνος νήανος.

Ναπυ· κατὰ στέρησιν τοῦ ἥπυ, διὰ τὴν ὀριμύτητα.

Νεῖκος· τὸ τοῖς νέοις ἑοικός.

Νεῖλος· παρὰ τὸ νέος παρνηταί¹⁰), νεῖλός τις ὧν, ὁ αἰὶ νέαν ἄγων ἰλὺν ἐν τῇ ἀναβάσει¹¹)· ὅτι κατ' ἔτος νέος φαίνεται.

Νείαιρα· τὸ ἐσχατον τῆς κοιλίας· νέον νέατον τὸ ἐσχατον· ὅθεν καὶ λαγὼν παρὰ τὸ λήγειν· Ἡρωδιανὸς ἐν Ὁρδογραφίᾳ.

Νήφω· παρὰ τὸ νήφω¹²)· ἀπὸ τῆς τοῦ ὑδατος προφορᾶς· οἱ γὰρ τούτω κεχρημένοι νηφάλιοι, καὶ νηφάλια θύειν λέγεται, ὅταν ἐπισπένδωσιν οἶνον¹³).

Νάρθηξ· ἱατρικὸν τεύχος¹⁴)· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐξ οἷας δῆποτε ὕλης.

Νωθρός· νῶ καὶ νῆ στερητικὰ μόρια, ὁ τοῦ θορεῖν ἐστερημένος· ὁ ἐστὶν ὀξέως κινεῖσθαι.

94) δ βῆ] Istud lectionis monstrum procurare facile est. Lege ἡ ἤβη. Vid. Etymolog. M. l. I. LARCHER.

95) κτᾶσθαι] Lege κτάσθαι, vt sit infinitivus ex aoristo secundo medio ἐκτάμην. Ideo παροξύτωνος scribendum est. Κτάσθαι significat occidi, interfici. Hesychius: Κτάσθαι· (Hic quoque scribe Κτάσθαι·) ἀναιρεθῆναι, κτανθῆναι. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Νέκταρ· παρὰ τὸ κτᾶν, τὸ σημαίνειν τὸ κτείνω, γίνεται κτάρ· καὶ μετὰ τῆς στερησεως, νέκταρ, τὸ θεῖον πόμα, ὅπερ τοῖς κτεινομένοις καὶ θνητοῖς οὐ δίδεται. LARCHER.

96) Νούς] Legendum est Ναῦς, vt sequentia euincunt. LARCHER.

97) νῆσσα] Corrige νῆσαι, συμπληρωσε. LARCHER.

98) Τρεῖς ad Lycophronis versum 640. ναστός· κυρίως ἄρτος συζυμωθεὶς μετὰ μέλιτος, καὶ σταφίδων, καὶ ἑτέρων εἰδῶν. Vide Hesychium in Ναστός et ibi interpretes. LARCHER.

99) ἐνίκη] Melius in Etymologico M. p. 549, 47. legi videtur ἐνίκη.

100) Νεαρός] Lege Νέκρυς vel Νεκρός. LARCHER. Fortasse rectius corrigas Νεκρός. Excerpta ex Orione p. 615, 30. Νεκρός· παρὰ τὸ κῆρ, ὅ ἐστι ψυχὴ κ. τ. λ. Vnde etiam κῆρ pro κῆρ scripsi in Orione.

1) ἐντερον οὕτω] Adde λεγόμενον ex Etymolog. M. p. 548, 28. vel καλούμενον, cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

2) οἷον νησιτιγής] Legendum est οἷον νῆστις. Vid. Etymolog. M. l. I. LARCHER.

3) φέρεται γὰρ εἰς αὐτούς] Adde τὸ οὐρον cum Etymologici M. auctore p. 545, 42. LARCHER.

4) οἷον νεφάος] Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 545, 44. LARCHER.

5) παρὰ τὸ νήφειν] Cum Etymologico M. p. 545, 45. lege παρὰ τὸ νείφειν τὸ βρέχειν. Ita etiam est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

6) ν στερητικόν] Lege νῆ στερητικόν. LARCHER. Conf. not. 9.

7) νῆ ἐπιός] Potius vno verbo legerim νηπίος. Etymolog. M. pag. 547, 16. παρὰ τὸ νῆ στερητικόν καὶ τὸ εἰπεῖν γίνεται νηπίος. LARCHER.

8) παρ' Ὀμήρῳ] Locus est Iliad. Φ. 715. LARCHER.

9) Etiam hoc loco νῆ στερητικόν legendum est. Conf. not. 6. et Etymolog. M. p. 541, 28.

10) παρνηταί] Corrigo παρῆται, vt scriptum est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

11) ἐν τῇ ἀναβάσει] Vel ἐν τῇ καταβάσει legendum est, quia Nilus descendit ex Aethiopia, vel ἐν τῇ βάσει, vt legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

12) παρὰ τὸ νήφω] Delendae mihi aliquando videbantur istae voces. Sed legendum potius est παρὰ τὸ νείφω cum Etymologico M. p. 548, 34. LARCHER. Sequenti λέγεται praeferrem λέγονται.

13) ὅταν ἐπισπένδωσιν οἶνον] Corrige ὅταν ἐπισπένδωσιν ὕδωρ. Nam ἱερὰ νηφάλια sunt sacra a quibus vinum arceatur. LARCHER.

14) Post τεύχος desunt haec: κυρίως τὸ ἐκ νάρθηκος γεγεννημένον. Vid. Etymolog. M. p. 541, 53. LARCHER.

Νωκελής. τὸ ἄντι τοῦ π. νωκελής τις ἄν, ὁ μὴ κέλλων. κέλλειν δὲ τὸ ταχέως τρέχειν· ἀφ' οὗ καὶ κέλλες¹⁵⁾, δρομικός πῶλος.

Νέκυς. κικύς, ἡ δύναμις, καὶ κλίνεται, κικύος. ὁ ἐστερημένος ἐξ αὐτοῦ κικύος¹⁶⁾.

Νότος. ὁ ἄνεμος. ἀπὸ τοῦ νοτεῖν καὶ τῆς νοτίδος. αὐτῇ δὲ ἡ νοτίς ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι. οὕτως ὁ Ἡρακλείδης.

Νύξ. παρὰ τὸν γινόμενον ἐκ τῶν προκόψεων¹⁷⁾ τοῦ σκότου¹⁸⁾ νυγμόν. αὐτὸ δὲ τὸ νύξαι ἀπὸ τοῦ νύσσω, τοῦ δηλοῦντος τὸ πληῖξαι.

Νέος. ἀπὸ τοῦ νέσθαι καὶ ἔρχεσθαι εἰς αὔξασιν¹⁹⁾, ἡ παρὰ τὸ ὀρμᾶσθαι· ὀρμῆς γὰρ ἡλικία ἀνάπλευς.

Νεῦν. ἀπὸ τοῦ νέαν ἀναλαμβάνεσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τῆς ἀροτριώσεως.

Νεῦρον. παρὰ τὸ νεῖσθαι ἅπαν τὸ κινούμενον²⁰⁾ καὶ ἐπὶ πάντα προῖον ἐν ἡμῖν. τί γὰρ ὀρμητικώτερον νοῦ;

Νόσφι. παρὰ τὸ νο στερητικὸν καὶ τὸ ἔπεσθαι. ὥπερ²¹⁾ γὰρ ὁ χωρίζομενος οὐκ ἀκολουθεῖ τινὶ καὶ οὐ σύνεστιν· ἐχωρίζετο γὰρ· οὕτω τὸ νόσφι τὸ χωρὶς εἶναι τοῦ ἔπεσθαι.

Νήχω. νῶ καὶ νέω. ἐστὶ δὲ τὸ κολυμβᾶν, προδῆσαι τοῦ χ καὶ μεταδῆσαι τοῦ ε εἰς ἡ, νήχω. Φιλόξενος.

Νῆσος. παρὰ τὸ νῶ, οὗ μέλλων νήσω, δηλοῦν τὸ νήχομαι. πᾶν γὰρ μέρος ἔχει ἐν τῇ θαλάσῃ, ὡς περὶ τῶν σωμάτων τὰ νηχόμενα.

Ναῦς. παρὰ τὸ νέω, ὁμοίως τὸ κολυμβᾶν. παράγωγον νεύω, νεύσω ὁ μέλλων, ὡς παρὰ τὸ χέω χεύσω, οὕτω νεύσω, νεύς καὶ ναῦς, τροπὴ τοῦ ε εἰς α. οὕτω Φιλόξενος.

Νεβρός. παρὰ τὸ νῆ καὶ νε, ὁ μὴ δυνάμενος βορὰν λαβεῖν, νεβρός τις ἄν, ἀλλ' ὁ γάλακτι τρεφόμενος.

Νάμα. παρὰ τὸ νῶ τὸ ῥέω, οὗ μέλλων νάσω, νάμα, ὡς δράσω δράμα.

Ναρόν. παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα, νᾶ, νάσω, ναρόν. Σοφοκλῆς Τρωίλῳ· ναρός ναρά²²⁾ δὲ κρηναία χωροῦμεν ποτά. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια²³⁾ τρέψασα τὸ α εἰς ε, λέγει νερόν²⁴⁾.

Νόμος. παρὰ τὸ νέμω ῥῆμα. ὁ νέμων πᾶσι τὸ δέον.

Νεογόνος. συγκοπῆ. νεόγονός τις ἄν, ὁ νεοστὶ²⁵⁾ γενόμενος.

Νεῖός. ἡ ἀρόσιμη²⁶⁾ γῆ. παρὰ τὸ νᾶ. ἀναγεοῦται γὰρ ἡ γῆ ἀρουμένη.

Ναίφω. παρὰ τὸ νέφω. ἀφ' οὗ γίνεται ἡ καταφορά τοῦ ὕδατος.

Νωθαίς²⁷⁾. ὁ στερημένος²⁸⁾ τοῦ θείν.

Νῶκαρ. τὸ δυσκίνητον καὶ οὐδ' ὅπως οὐν ἐβρωμένον· σκαίρω γὰρ ἐστὶ ῥῆμα. ἀποβολὴ τοῦ σ, καίρω, καὶ μετὰ τῆς νω στερήσεως, νωκαίρω, καὶ ἀποβολὴ τοῦ ω²⁹⁾, νῶκαρ. ἔγκειται δὲ τὸ νω στερητικόν. σκαίρω δὲ τὸ τρέχω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ εὔκαρθμος³⁰⁾, καὶ εὐκάρθμοιο Μυρίνης³¹⁾.

Νῆϊς. εἶδω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλων εἶσω καὶ εἴσωαι· ἀποβολὴ τοῦ ω, καὶ τοῦ ε, ἴς, καὶ μετὰ τῆς νῆ στερήσεως, νῆϊς.

Νῆσσα. παρὰ τὸ νέω τὸ κολυμβᾶν, νέσα καὶ νῆσσα, τροπὴ τοῦ ε εἰς ἡ.

Νῆστης³²⁾. παρὰ τὸ εἶδω τὸ ἐσθίω, οὗ μέλλων ἔτω ἔστης, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ νε, νεάστης, οὗ παρὰ νυμον νῆστης. οὕτως Ἡρωδιανός.

Νυίς³³⁾. ἡ νύμφη. παρὰ τὸ νέος, τροπὴ τοῦ ε εἰς υ, νυός. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν Ἐπιμερισμοῖς ὀξυτόνως. ὥσπερ τὸ νῆϊς βαρυτόνως ἄλλοι τὸ ἄπειρος, νῆϊς ἀέθλων³⁴⁾, οὕτω καὶ νῆϊς ὀξυτόνως ἐπὶ τῆς Ναίδος³⁵⁾,

15) κέλλες] Lege κέλλης. LARCHER.

16) κικύς — κικύος] In Etymologico M. p. 543, 56. scribitur κίκυς κίκυος. Sed ex eodem verba *Orionis* ita fere constituenda sunt: ἐξ αὐτοῦ μετὰ τοῦ νε στερητικὸν γίνεται νέκικυς, ὁ ἐστερημένος κικύος (sive κίκυος), κατὰ συγκοπὴν, νέκικυς.

17) προκόψεων] Fortasse legendum est προσκοπῶν (a προσκοπή) vel προσκόψεων. Nam, ut ait auctor Etymologici M. p. 552, 3. dicitur παρὰ τὸ προσκόπτειν καὶ πληττεσθαι τοὺς βαδίζοντας ἐν αὐτῇ τῇ ὁρᾷ. Vide *Helladii Chrestomathiam* in *Photii Bibliotheca* p. 1593, 32. (p. 23. edit. *Meurs.*) LARCHER.

18) τοῦ σκότου] Legendum est τῷ σκότει, ut reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

19) αὔξασιν] Scribe αὔξασιν. LARCHER.

20) Νεῦρον] Coniicio *Orionem* scripsisse Νόος. Etymolog. M. p. 549, 29. Πόθεν νόος; παρὰ τὸ νέω τὸ πορεύομαι· οὐδὲν γὰρ ταχύτερον τοῦ νόος. Quae enim apud *Orionem* sequuntur, non pertinent ad τὸ νεῦρον. Quare omnino legendum puto: Νόος (vel Νόος). παρὰ τὸ νεῖσθαι τὸ πάντοτε κινούμενον κ. τ. λ. LARCHER. Immo duae glossae male sunt in vnam conflatae, et sic scribi debent: Νεῦρον. παρὰ τὸ νεῖσθαι δι' ὅλου τοῦ σώματος. Νόος. παρὰ τὸ νέσθαι· ὁ πανταχόσε κινούμενος, καὶ ἐπὶ πάντα προῖον κ. τ. λ. Vid. *Excerpta ex Orionis* p. 615, 36. vbi post προῖον haec addita sunt: ὡς Ὀμηρος· ὥστε πτερόν ἡνόηται. quae quam corrupta sint, manifestum est. Sed ex *Odys.* H. 36. facile restituantur ita: ὥσει πτερόν ἡδ νόημα.

21) ὥπερ] Legendum est ὥσπερ, quod ad sequens οὕτω referatur.

22) ναρός ναρά] Corrige πρὸς ναρά, ut est in Etymologico M. p. 541, 45. Vid. *Brunckii Lexicon Sophocleum* in voce *Ναρόν*. LARCHER.

23) ἡ συνήθεια] idem est quod τὸ σύνηθες, vulgaris usus, communis loquendi consuetudo. Quae locutio saepissime reperitur in libris Grammaticorum. LARCHER.

24) νερόν] Graecis recentioribus est *αἷμα*. Nempe ναρόν, νηρόν, ναρόν, ut ξηρόν, ξερόν. LARCHER.

25) νεοστὶ] Scribe νεωστὶ κ. τ. λ. LARCHER.

26) ἀρόσιμη] Lege vel ἀροσίμη, vel potius ἀρόσιμος.

27) Νωθαίς] Lege Νωθῆς. LARCHER.

28) στερημένος] Scribe ἐστερημένος, ut supra in voc. *Μοιχός*.

29) ἀποβολὴ τοῦ ω] Scribendum videtur ἀποβολὴ τοῦ ι καὶ τοῦ ω, ut in Etymologico M. p. 551, 11.

30) εὔκαρθμος] Lege εὐσκαρθμος. LARCHER.

31) εὐκάρθμοιο Μυρίνης] Lege εὐσκαρθμοιο Μυρίνης. Est enim pars versus *Homeri Iliad.* B. 814. vbi nunc legitur πολυσκαρθμοιο Μυρίνης. LARCHER.

32) Νῆστης] Scribendum puto Νῆστης, ut paulo post νῆστης.

33) Νυίς] Lege Νυός. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Νυός (scribe Νυός)· νύμφη, ἡ τοῦ νύου γυνή. παρὰ τὸ νέος· τροπὴ τοῦ ε εἰς υ, νυός. *Ἡρωδιανός ἐν Ἐπιμερισμοῖς*. LARCHER.

34) *Homerus Odys.* Θ. 179. ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς αἰθλων. LARCHER.

35) νῆϊς ὀξυτόνως ἐπὶ τῆς Ναίδος] Etymol. M. p. 547, 5. ἐπὶ δὲ τῆς νύμφης, ὀξυτόνως. LARCHER.

ἄπειρος γάμων. οἱ δὲ κατὰ παράλειψιν τοῦ ὕ Φασί
ἦνις τὸ πρωτότυπον, ὅλον νεάνις, καὶ πρῶτον ἐπὶ³⁵⁾
τὸ νεάνις· εἶτα κατὰ συναλοιφήν, νῆνις, καὶ ἀποβο-
λῇ τοῦ ὕ, νῆις· οἱ δὲ παρὰ τὸ νάω τὸ βέω· οὕτως Ἡ-
ρωδιανὸς ἐν Ἐπιμαρτισμοῖς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξύλιον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐπὶ σκοπὸν βαλλόντων.
Ξυλίσιν γὰρ τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῇ τοῦ συμβουλευόντος
Φέρεσθαι γνώμη.

Ξίφος. παρὰ τὸ ξέειν³⁶⁾. οὕτως εὖρον ἐν Ἰπομνήμα-
τι³⁷⁾. . . .

Ξύλον. παρὰ τὸν ξύσω μέλλοντα. οὐδεμία γὰρ ὕλη
πρὸς ξύσιν ἐπιτηδαιότερα τοῦ ξύλου. οὕτως Φιλό-
ξενος.

Ξηρόν. παρὰ τὸ ξέα. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύ-

Νέεσθαι. κυρίως πορεύεσθαι καὶ πλαῖν ἐπὶ θαλάσσης,
καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς.

Νύμφη. ἡ νέα Φαινομένη. ὡς παρὰ τὸ νέος νύος, οὐ-
τω καὶ παρὰ τὸ νέον ἡ νύμφη, καὶ ἐγκνίται τὸ φῶς³⁷⁾,
ὅπερ σημαίνει τὸ φαίνω.

λων. εἴ τι γὰρ ἐξυσταί, ξηρόν γίνεται. τροπὴ τοῦ
Ξ εἰς ἡ⁴⁰⁾. οὕτω Φιλόξενος⁴¹⁾.

Ξυρόν. παρὰ τὸ ξύω, ξυρόν.

Ξόανον. παρὰ τὸ ξέω ξόανον, καὶ τροπὴ τοῦ Ξ εἰς ὁ,
ξόανον.

Ἐέστης. Ῥωμαϊκὸν ἐστὶ τὸ ὄνομα. τὸ⁴²⁾ γὰρ παρ' ἡ-
μῖν ἐξ ἀριθμὸν αὐτοὶ λέγουσι σέξ, καὶ μέτρου τινός
παρ' αὐτοῖς τὸ ἔκτον λέγεται σέξτον· διὰ δὲ εὐφω-
νίας⁴³⁾ τὸ σέξτης λέγεται ἔέστης, μεταθέσει τοῦ Ξ.
οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου⁴⁴⁾.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Ὅρκος. παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν καὶ βοηθεῖν. ὥσπερ γὰρ
βοηθήματι αὐτῷ χρώνται οἱ ἀδικούμενοι. κατὰ μετα-
θεσιν τοῦ α εἰς τὸ ο. ὡς ἐν τῷ ἀκριόεις⁴⁵⁾. παρὰ τὰς
ἀκρας καὶ ἐξοχὰς, καὶ Ὅθρυς τὸ ὄρος, ὅλον ἄθρυς,
ὅθεν ἐστὶ μακρότερον⁴⁶⁾. οἱ δὲ παρὰ τὸ εἶρω. ἐπὶ²⁰⁾
σχετικὸς γὰρ ἐστὶ παραβαινόντων· ὥστε εἶναι μετα-
θεσιν τοῦ ἡ εἰς τὸ ο. ὡς παρὰ τὸ γῆρυς κηρύσσω.
ἐγὼ δὲ, Φησὶν Ἡρωδιανός, ἡγοῦμαι πλεονασμὸν εἶναι
τὸ ο⁴⁷⁾. ὄρος γὰρ τι⁴⁸⁾ ἐστίν. οἱ γὰρ ὁμνύντες ὀρί-
ζονται καὶ ὁμολογοῦσιν.

Οἰωνός. ὅτι καὶ χωρὶς μίξεως πέφυκε πολλάκις τίκτειν

ἐξ ἀνέμου. κυρίως δὲ Φυσὶν ἐπὶ γυνῶν⁴⁹⁾ τοῦτο τὸ
ἐξ ἀνέμου μᾶλλον τίκτεσθαι αὐτούς. ὡς ὑπονέμια⁵⁰⁾
τίκτουςι. οἱ δὲ, ὅτι μόνοι οὐκ ἀγελήδον ἔπτανται ὥσ-
περ οἱ ἄλλοι.

Ορεῖς⁵¹⁾. παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον δύνασθαι ἐργάζε-
σθαι. οἱ δὲ παρὰ τὸ ὀρώδες⁵²⁾ ἔχειν τὸ σπέρμα καὶ
μὴ τίκτειν, ἀλλ' ἐξ ἔκτου καὶ οὐνοῦ τίκτεσθαι. ἰστο-
ρεῖ δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι ἐν Σικελίᾳ⁵³⁾ ἔτεκεν ἡμίονος.

Ὀμίχλη. ἀπὸ τοῦ τοῖς ὄμμασι παρέχειν ἀχλύν. οἱ δὲ⁵⁴⁾,
ὁμοειλή τις ἐστὶ, παρὰ τὴν ὁμοῦ εἰλησιν τῶν νεφῶν.

35) ἐπὶ in ἐστὶ mutandum puto. Sed ne sic quidem sanus videtur locus. Nam praecedens ἦνις quomodo hic pertineat, non perspicio. Immo νῆις legendum arbitror, vel νῆις, vt paulo post scriptum est.

37) τὸ φῶς] Legendum est τὸ φῶ. Etymolog. M. p. 551, 37. οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω, γίνεται νεομφῇ καὶ σύγκοπῃ καὶ τροπῇ, νύμφη, ἡ νέον φαινομένη. LARCHER. Etiam Excerpta ex Orione p. 615, 41. habent ἡ νέον φαινομένη.

38) παρὰ τὸ ξέειν] Etymologicum M. p. 553, 6. παρὰ τὸ ξείνειν. Scilicet stirps horum verborum est ξάω, cui vicina sunt ξίω, ξίω, ξόω, ξύω. LARCHER.

39) ἐν Ἰπομνήματι] Desideratur nomen libri, in cuius commentario etymon Orion repperit. LARCHER.

40) τροπὴ τοῦ Ξ εἰς ἡ] Cum Etymologici M. auctore p. 553, 4. corrige τροπὴ τοῦ Ξ εἰς ἡ. LARCHER. Ibi vero legitur: κατὰ τροπὴν τοῦ Ξ εἰς ὁ, ξηρόν. Vide quae ibidem ex Philemone attuli.

41) Φιλόξενος] Cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. adde: ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ὀρημάτων. LARCHER.

42) τὸ γὰρ — ἀριθμὸν] Manifestum est, τὸν pro τὸ legen- dum esse.

43) διὰ δὲ εὐφωνίας] Corrigendum est διὰ δὲ εὐφωνίας. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 553, 56. LARCHER.

44) Quum totam Orionis glossam auctor Etymologici M. I. Y. exscripserit, patet ibi ὀρίων pro ὄρος esse scribendum. LARCHER.

45) ἀκριόεις] Librarii vitium est. Scribe ἀκριόεις. Conf. infra in voc. Ὀκνος.

46) ὅθεν ἐστὶ μακρότερον] Adde ἄθρυς. Ex hoc Orionis loco corrigendum est Etymologicum M. p. 558, 18. vbi male editum est ὅθεν ἐστὶν ἄθροισμα. Scribe ἄθρησαι. LARCHER. Ita iam Sylburgius emendauerat. Quare nihil ibi monui.

47) τὸ ο] Mallem τοῦ ο.

48) ὄρος γὰρ τι] Legendum est ὄρος γὰρ τις.

49) ἐπὶ γυνῶν] Corrige ἐπὶ γυνῶν, vt in Etymologico M. p. 561, 39. legitur: Οἰωνός, ὄρνις, ὁ γυνῶ. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Οἰωνός, ὄρνις, γυνῶ, ὅτι κατὰ χωρισμὸν μίξεως πέφυκε πολλάκις τίκτειν. Idem alibi: Οἰωνός, ὡς παρὰ τὸ κοινῶ κοινῶσι κοινωνός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ οἶα τὸ μονῶ ὁ μίλων οἶωσι, καὶ ἐξ αὐτοῦ οἰωνός. μόνον γὰρ τὸ ζῶον αὐ- λίζεται. LARCHER.

50) ὑπονέμια] Repone ὑπηνέμια. Sed fortassis etiam γὰρ ante ὑπηνέμια inserendum est.

51) Ὀρεῖς] notus est ex Homeri Iliad. A. 50. Hinc mirum nobis accidit, quod in vertendo Libanio ad vocabulum ὄρεων, tanquam ad scopulum, offenderit Bongiovanni in Oratione I. p. 8. οὕτω δὲ τι πολὺν ἀργύριον (immo ἄργυρον), ὡς συγγῶν τε δὲν ὀρημάτων ἐκάστω, καὶ πολλῶν ὀρέων καθ' ἕκαστον, οὐκ ἐνάγκαζε τὰ ἐλκόμενα στένειν. Quae verba parum feliciter vertit: tantam argenti copiam quisque eorum asportarunt, vt ei traducendo singuli multis curribus pluribusque montibus (ad se resque suas tutandas) egerent, et ob id omnes maxime solliciti angerentur. Haec vox ὄρεων de multis est accipienda. Hinc vertere debebat: multisque multis egerent. LARCHER. Sequens μᾶλλον non extat in Excerptis ex Orione p. 615, 45.

52) ὀρώδες] Legendum omnino est οἰρώδες, ventosum, sterile. Vid. Eustath. ad Homer. Iliad. A. pag. 42. LARCHER. Vide etiam Οὐρέας infra.

53) ἐν Σικελίᾳ] Fortasse legendum est ἐν τῇ Σικελίᾳ, vt legitur in vulgatis editionibus Aristotelis Hist. Animal. VI. 21. LARCHER. In Excerptis p. 615. citr. legitur ἐν Κιλικίᾳ.

54) οἱ δὲ] Vel subaudiendum vel addendum est λέγουσιν ὅτι.

Ὀνειρος. ἦτοι παρὰ τὴν ὄντην, ἢ ὅταν παρὰ τὸ ὄν (Ὀνειρος, ὡς παρὰ τὸ πέτω σάκαιρος, ἢ παρὰ τὸ εἶρειν καὶ λέγειν, ἢ κατὰ μεταφασίν τοῦ ὄ, νοητός τις ὢν. Οὐρους. τὰ νεώρια, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν ὀρούειν τὰς ναῦς. Ὀκιδος. ὁμαυδός τις ὢν⁵⁵). Ὀφελήμα. παρὰ τὸ ὠφέλειν⁵⁶), ὃ ἐστὶν αὐξάνειν τὸ δάνειον τὸ αὐξανόμενον τόκῳ. Οἶτος. ὁ θάνατος. παρὰ τὸ οἶ καὶ αἵμοι τοῦ στενωγμοῦ⁵⁷). παρὰ καὶ τὸν μόχθον θηλαί. ὁ δὲ Ἡρώδιανός ἐν τοῖς Ἐπιμέρισμοις λέγει, παρὰ τὸ οἶω, ἀν' ὃ μάλ' ἰσχυρῶς οἶω, τὸ δηλοῦν τὸ φέρειν. ὁ πάντας ἀπαφέρων θάνατος. Οὐλαμός. ἡ συνεστραμμένη τάξις. παρὰ τὸ αἰεῖσθαι. ὅταν καὶ τὰς τρίχας οὐλὰς φαμέν. Ὀρπεξ⁵⁸). παρὰ τὸ ὀρπειν ποτοῖται καὶ τὸ ὀρούειν. Ὀκνος. ὁ πόνων ἀμικητότος. τροπή τοῦ π. εἰς ὁ, οἶον ὁ κινός τις ὢν, καὶ συγκοπὴ ἀκνός καὶ ἄκνος, ὡς ἀκρίδις θυρίδις, ἀρχὴ ἀρχαμός ὀρχαμος. Ὀλοφουροντας. κυρίως τὸ μετα τιμῆς τῶν κριχῶν κλαίειν. Καλλίμαχος Φησί. ὀλόψατα⁵⁹) χαίτας, ἀντίπα Οὐλῇ. Ἡρώδιανός ἀπὸ τοῦ εἰλῶ τὸ συντρέφω, οἶον ἡ συνεστραμμένη σάρξ. τὸ γοῦν ἐναντίον, ἀπὸ τοῦ διαλκῦσαι ἔλκος. οὐλῇ οὖν ἡ συνεκχθεῖσα σάρξ, ἀπὸ τοῦ εἰλῶ, ὀλῇ καὶ οὐλῇ. Ὀκρῶν. αἱ γαματαί, ὁμοίῳ τοῖς σῖναι. παρὰ τὸ ὁμοῖον ἀρτῆσαι γὰρ. Οὐλαί. αἱ τρίχες. παρὰ τὸ αἰεῖσθαι, ὡς καὶ αἱ ἐμμεταί τεταναί λέγονται, παρὰ τὸ τεταῖσθαι⁷¹). Ὀρμος. ἡ ἐπίστιχος φυταία τῶν δένδρων, κατὰ μετάφασιν τοῦ ὀ εἰς ὁ, οἶον ἔγμος, παρὰ τὸ ἔχασθαι ἄλλο ἄλλον, ὅπερ καὶ ἐπισχωρῶ⁷²) λέγεται, παρὰ τὸ σχέσθαι ἑκάστην πρὸς ἄλληλην. ὅλοξ δὲ ὁμοίως τὴν τομὴν τοῦ ἀρέτρου, παρὰ τὸ εἰδῆσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀρούντος⁷³). Ὀμιλεῖν. ἐπὶ τοῦ πολεμῆν, παρὰ τὸ ὁμοῦ τας ἱλας⁷⁴) συλλαβεῖν.

Ὀμω. ἡ ἡδὴ. παρὰ τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς αὐτῶν αὐτῶν ὁμοῖον ἔχειν. Ὀμω. ἡ ὁμοῖον. παρὰ τὸ εἰμῆσαι⁵²). ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸν οἶσω μέλλοντα. Ὀρχήσασθαι. παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας. ἢ παρὰ τοὺς ὀρχοῦς, ἐν οἷς ἐκτερεῖται, καὶ ὁ χορός, ὁρχήσας τις ἀπὸ, κατὰ μεταφασίν στοιχείων. Ὀρμος. παρὰ τὸ ὄρμα τὸ ἀσφάλισμα. ὅταν καὶ ὀρμήσῃ, τὸ ἐν ἀσφαλῇ εἶναι ἐκινῶν⁶¹). Ὀπίσθιν⁶⁴). ὀπιλεῖν, συνουσιάζειν. παρὰ τὸ εἰς ἔπα εἰλῶν. ἢ κατὰ μετάφασιν τοῦ π. εἰς π, ὁμῶς, ὁμοῦ συνιέναι. Ὀλαφῶς⁶⁵). παρὰ τὸ φῶτας ὀλλύειν, οἶον ὀλοφρευτικόν. Ὀσπεξ⁶⁶). ἀπὸ δ' ὄσων⁶⁷). πᾶν ὀφθαλμῶν. οἶον προεώρατο, τοιτέστιν ἡ κατ' ἐπίνοιαν προγνωσὶς⁶⁸). Ὀμος⁶⁹). ὁ περιτρεχέλης κόσμος. παρὰ τὸ εἶρεσθαι. Ὀμρος⁷⁰). μετὰ δὲ λεκτοῖσι ἔαρτα. Ὀμω. Ἡρώδιανός ἀπὸ τοῦ εἰλῶ τὸ συντρέφω, οἶον ἡ συνεστραμμένη σάρξ. τὸ γοῦν ἐναντίον, ἀπὸ τοῦ διαλκῦσαι ἔλκος. οὐλῇ οὖν ἡ συνεκχθεῖσα σάρξ, ἀπὸ τοῦ εἰλῶ, ὀλῇ καὶ οὐλῇ. Ὀκρῶν. αἱ γαματαί, ὁμοίῳ τοῖς σῖναι. παρὰ τὸ ὁμοῖον ἀρτῆσαι γὰρ. Οὐλαί. αἱ τρίχες. παρὰ τὸ αἰεῖσθαι, ὡς καὶ αἱ ἐμμεταί τεταναί λέγονται, παρὰ τὸ τεταῖσθαι⁷¹). Ὀρμος. ἡ ἐπίστιχος φυταία τῶν δένδρων, κατὰ μετάφασιν τοῦ ὀ εἰς ὁ, οἶον ἔγμος, παρὰ τὸ ἔχασθαι ἄλλο ἄλλον, ὅπερ καὶ ἐπισχωρῶ⁷²) λέγεται, παρὰ τὸ σχέσθαι ἑκάστην πρὸς ἄλληλην. ὅλοξ δὲ ὁμοίως τὴν τομὴν τοῦ ἀρέτρου, παρὰ τὸ εἰδῆσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀρούντος⁷³). Ὀμιλεῖν. ἐπὶ τοῦ πολεμῆν, παρὰ τὸ ὁμοῦ τας ἱλας⁷⁴) συλλαβεῖν.

55) ὁμαυδός τις ὢν] Ex Etymologico M. p. 565, 19. adde παρὰ τὸ πολλοὺς ὁμοῦ αὐτῶν. LARCHER.

56) ὠφέλειν] Legendum est ὠφέλειν. LARCHER.

57) τοῦ στενωγμοῦ] Adde ἐπίδημα, ut est in Etymologico M. p. 561, 28. LARCHER. Mallet etiam τὸ pro τοῦ. In Etymol. M. rursus male legitur ὄρος pro ὄριον. Conf. not. 44.

58) Ὀρπεξ] Lege Ὀρπεξ. LARCHER.

59) ὀλόψατα] Legendum est ὀλόψατο. Vel memoriter Orton laudavit verba Callimachi, ut sentit Ernesti ad Callim. Hymn. in Dian. 77. vel potius est fragmentum operis alicuius deperditi. Glossa Ortonis totidem verbis reperitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

*) ἐξαυδόμενος] Repone ἐξαυδόμενος. Est tamen ἐξαυδόμενος etiam in Excerptis ex Orione p. 615, 53.

60) ὄρας vox nihili est. Lege ἀρας cum Etymologico M. p. 585, 47. LARCHER.

61) ἡ ὀπώρα αὐτῇ καὶ ὀπιος] Vel punctum ponendum est post ὀπώρα, vel potius post αὐτῇ, ut in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae reperitur. Sed suspicor deesse aliquid, et ex Etymologico M. p. 585, 49. legendum esse: ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἑτέρα, ἥτις καὶ ὀπιος καλεῖται, οἷον ἡ ἡμῶς πίνουσα. Qui tamen post ὀπώρα interpretandum putat, ita ut post verba αὐτῇ καὶ ὀπιος addendum sit λέγεται, potest Scholiasta Theocriti vii ad Idyll. I. 134. Ὀπρας ἡγὼν ὀπιος. LARCHER.

62) παρὰ τὸ οἰμῆσαι] Adde τὸ σημεῖον τὸ ὀρμῆσαι. Vid. Etymolog. M. p. 560, 55. et 56. LARCHER.

63) ὀρμῆσαι, τὸ ἐν ἀσφαλῇ εἶναι τὴν ναῦν] Cum Etymologico M. p. 572, 32. legendum, οἶον ὀρμῆσαι, τὸ ἐν ἀσφαλῇ εἶναι τὴν ναῦν. LARCHER. Mihi ὀρμῆσαι verum videtur, sed

ETYMOLOG. T. III.

ἐν ὀρμῇ deriuandum. Pro ἐν ἀσφαλῇ multo facilius reponatur ἐν ἀσφαλῇ.

64) Ὀπίσθιν] Scribi alias solet Ὀπίσθιν.

65) Ὀλαφῶς κ. τ. λ.] Consequitur cum Orione auctor Etymologici M. p. 564, 36. Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: Ὀλαφῶς. ὀλῶς. βουλεύματα, οἶον ὀλοποιά, πανόρυγα. Ὀλοφῶς. ὀλῶς. ὀλῶς. παρὰ τὸ φῶτας ὀλλύειν, ἥτοι ἄνθρωπος, οἶον ὀλοφρευτικόν. Hinc patet, vocem ὀλοφῶς proprie dici de animalibus noxiis, quae homines necant, et male ab Ernestio ad Callimachi Hymn. in Dian. vers. 77. iudicari deriuandam esse ab ὀλῶσαι. LARCHER.

66) Ὀσπεξ θυμός] Orione respicit Homeri Odys. K. 374. ἀλλ' ἡμῶν ἀλλοφρονέων, κατὰ δ' ὄσπεξ θυμός.

LARCHER.

67) ἀπὸ δ' ὄσων] Lege ἀπὸ τῶν ὄσων.

68) προεώρατο, τοιτέστιν ἡ κατ' ἐπίνοιαν προγνωσὶς] Forsan cum Etymologico M. p. 576, 2. legendum est προεώρα, τοιτέστι κατὰ ψυχὴν προσηδέχτο, οἶον ἡ κατ' ἐπίνοιαν προγν. LARCHER.

69) Ὀμος] Legendum est Ὀρμος. LARCHER.

70) Homeri locus Odys. O. 459. mire depravatus est in Orione, sic vers. legendus: μετὰ δ' ἡλεκτροῖσιν ἔεργο. LARCHER.

71) τεταῖσθαι] Scribendum est τεταῖσθαι.

72) ἐπισχωρῶ] Immo ἐπισχωρῶ scribi debet.

73) εἰδῆσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀρούντος] Cum Etymologico M. p. 556, 41. corrige οἰεσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀρούντος. LARCHER.

74) τας ἱλας] Codex male habet τας ἱλας. Vide infra Ὀμιλος. LARCHER.

H

Ὁπλῶσαι καὶ διελθεῖν. παρὰ τὰ ὀπλῶσαι, καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα ἐν τῷ καθέζεσθαι. καὶ τὸ διελθεῖν ἐπὶ ῥήγμα, παρὰ τὸ κλῶ κλάσθαι, ῥηματικὸν ὄνομα κλῶς, καὶ παρὰ Δωριέας κλάξ. τρέπουσι γὰρ πολλαῖς τὸ ὁ εἰς ξ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ.

Ουρος. ὁ Φύλαξ. κυρίως ἐπὶ τῶν ὁρίων παταγμένων Φύλαξ καὶ προορίων, ὅς καὶ Προορίος λέγεται. προορίος τις ὢν.

Οὖρος. ἐπὶ ἀνέμου. παρὰ τὸ ὀρούειν καὶ ὀρμῆς αἰτίον εἶναι.

Οἰήϊον. τὸ πηδάλιον⁷⁵⁾. δι' οὗ φέρεται ἡ ναῦς. οἶα τὸ φέρω οἶσω. ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ κ, οἰήϊον, καὶ οἰήϊον. οἶαξ δὲ ὁ κωνών, δι' οὗ τὸ πηδάλιον φέρεται.

Ὀμφαλός. κυρίως ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος εἰρηται ἐπνεῖν, ὅ ἐστιν ἀναπνεῖν. παρὰ οὗ καὶ ὁμπνὴ ὁ Δημητριάκος καρπός⁷⁶⁾. τὸ δὲ βράχος κατὰ ψατρός ὃν διὰ τοῦ Ὀμφαλοῦ ἀναπνεῖ καὶ τρέφεται. μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ μέσον.

Ὀδύναι. παρὰ τὸ ὄδειν καὶ ὄδισιν τὴν ψυχὴν.

Ὀρθρος. παρὰ τὸ αἶρειν ἡμᾶς λεγῆρεσι ὄντας⁷⁷⁾. ὄθεν ἡρι ὁμοίως ἔλαγον παρὰ τὸ αἶρειν.

Ὀδᾶς. αὐα αὐα. τροπή τοῦ α εἰς ὁ, οὐα.

Ὀβελός. πλεονασμῷ τοῦ ὁ, παρὰ τὸ βάλλω βέλος, καὶ ὀβελός, οὕτως ἐν τῷ περὶ Πλατῶν Ἑραδιδανός. ὅλον ὁ δόκιμος βέλειν⁷⁸⁾.

Ὀύλος. ὁ ὀλέθριος. παρὰ τὸ ὀλλω καὶ ὀλλῶ⁷⁹⁾.

Ὀύρά. κυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος, παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὄρμῳ. παρορμητικὴ τις οὐσα⁸⁰⁾, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὄ, ούρά.

Ὀύλοχῦται. παρὰ τὸ ὄλον, ὡς πρὸς τὰς ἀκαλεστέας κριτάς⁸¹⁾.

Ὀδμή. ὄζω, καὶ ὁ μέλων ὄσω, ὄδη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ὄδμη.

Ὀρνις. ὄρω τὸ ὄρμῳ, ὄρις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὄ, ὄρνις.

Ὀσχρός. πλεονασμῷ τοῦ ὁ, ὡς παρὰ τὸ Φωλεύω Φωλεύος, ὅχρωσιν ὅχρος καὶ ὅσχρος. τὸ ἀπὸ ἡτρου χαλάμανον δερμα, ὅχρος σὺν τοῖς περιεχομένοις, ἀπὸ τοῦ περιέχων καὶ ἀνοχεῖν.

Ὀρχις. διὰ τὸ πρὸς τὰ ἀφροδίσια παρέχειν ὄρεξιν. ἢ παρὰ τὸ ὀρούειν τὸ μόριον. ὅλον ἐρχεῖς, εἰς οὓς ἐρχεται ἡ γονή.

Ὀύρον. ὅλον ὄρος τῆς συμπέσης τροφῆς.

Ὀρτάλιχος. παρὰ τὸ γλίχασθαι τοῦ ὀρούειν καὶ πέντεσθαι.

Ὀνυξ. πλεονασμῷ τοῦ ὁ, νύσσω νύξω, ἀποβόλῃ τοῦ ὦ, νύξ, καὶ προδέσσει⁸²⁾ τοῦ ὁ, ὄνυξ.

Ὀτρύνω. πλεονασμῷ τοῦ τ, ὄρω, ὀρύνω, καὶ ὀτρύνω.

Ὀδεῖνα. ὄδε, ὄδει, ὡς ἐνθάδε ἐνθάδε, καὶ ἐπεκτάσει ὄδεῖνα.

Ὀργυρία. ἐκτασις τῶν ὄσων χειρῶν σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους, παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὴν γυῖα, ὅ ἐστι τὰς χεῖρας. γυῖα γὰρ ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν κυρίως. ὡς καὶ Ὀμηρος⁸³⁾. γυῖα δ' ἐθήκεν ἐλαφρά, χεῖρας, καὶ πόδας ὑπερθεῖν.

Ὀσφύς. ὡς Ἀριστοτέλης, ἡ ἰση πρὸς τὸ ἄνω καὶ κάτω πεφυκυῖα, ὅλον ἰσοφύς⁸⁴⁾. ὡς δὲ Ἀπολλοδώρος, ὀστοφυῖς, ὅτι ὀσσωφύς.

Ὀμφαλός. οἱ μὲν παρὰ τὸ φαλλῆν, ὡς δοικέναι⁸⁵⁾, ὁ δὲ παρὰ τὸ μέσον. ἐκκερκής γὰρ ἐστὶ ἐν ἀρχῇ, πρὸ τῆς ἀποτομῆς. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν εἰσεῖσθαι τὸ γυννώμενον. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἐμβρυον ἐμφυσήσεως⁸⁶⁾.

Ὀστλίγγες. αἱ τρίχες. Καλλιμάχος ἐν ἁ Αἰτίων. αἰὲν ἀλεῖφα ῥέει⁸⁷⁾. παρὰ τὸ ὅσπου εἰσεῖσθαι. ἢ ὅτι μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου πρώται ἀναφύονται τρίχες περὶ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεφαλῆς, αἰλουμένους καὶ συνηθροισμένους⁸⁸⁾.

Ὀφθαλμοί. παρὰ τὸ ὀφθῆναι παρέχειν ἅπαντα. κατὰ δὲ τινὰς, ὀφθαλλοὶ τινες εἰσὶν, ἐξ ὧν ἄλλεται ἡ ὄψις, ἢ ὅπῃ ὀφθαλμοί⁸⁹⁾.

75) Οἰήϊον. τὸ πηδάλιον κ. τ. λ.] Plinius tradit magis Etymologici M. p. 559, 42. quem vide. LARCHER.

76) ὁμπνὴ ὁ Δημητριάκος καρπός] Hinc Ὀμπνία est epitheton Cereis, et ὁμπνιος apud Lycophronem vers. 1264. est diues. Hac data occasione mendam eluam ex Etymologico M. p. 567, 46. ὁμπνίαν ὀνομάζουσι Κυρίανοι. Qui sint isti Cyriani, nescire me fateor. Lege Κυρηναῖοι. Scholiastes Apollonii Rhodii ad IV. 989. Κυρηναῖον δὲ τιθεῖ τὸν πλοῦτιον καὶ εὐδαίμονα ὁμπνιον καλοῦσιν. LARCHER. Ab initio glossae legendum videtur: κυρίως ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος εἰρηται ἀπὸ τοῦ ὁμπνεῖν κ. τ. λ.

77) παρὰ τὸ αἶρειν ἡμᾶς λεγῆρεσι ὄντας] Vide Etymolog. M. p. 572, 12. et Orionem ipsum infra in voce Ὀρθρος. LARCHER.

78) βέλειν] Legendum est βέλει. cum Etymologico M. p. 553, 5. et Phauorino in voc. Ὀβελός. LARCHER.

79) παρὰ τὸ ὀλλω καὶ ὀλλῶ] Sic etiam Etymolog. M. p. 586, 57. Sed meliora te docebit Joh. Matthias Gesnerus ad Orphei Argonaut. 955. LARCHER.

80) παρορμητικὴ τις οὐσα κ. τ. λ.] Dicit aliquid ad integritatem sententiae. Corripo cum Etymologico M. p. 582, 8. παρορμητικὴ τις οὐσα ὅρα οὐν καὶ κ. τ. λ. LARCHER.

81) ὡς πρὸς τὰς ἀκαλεστέας κριτάς] instituta comparatione cum molito hordeo, ad differentiam moliti hordei. LARCHER.

82) προδέσσει] Lege προσδέσει. LARCHER.

83) Ὀμηρος] Locus est Iliad. E. 122. sed ita legendus: γυῖα δ' ἐθήκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν. LARCHER.

84) ἰση πρὸς τὸ ἄνω καὶ κάτω πεφυκυῖα, ὅλον ἰσοφύς] Etymolog. M. p. 576, 20. habet: ἰση πρὸς [τὰ] ἄνω ἐμπεφυκυῖα, ἰσοφύς τις οὐσα. Suidas: ἰση πρὸς τὰ ἄνω ἐμπεφυκυῖα κ. τ. λ. LARCHER.

85) φαλλῆν, ὡς δοικέναι] Monstrum lectionis. Cum Etymologico M. p. 567, 49. omnia legendum est φαλλῶ δοικέναι. LARCHER.

86) ἐμφυσήσεως] Lege cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. ἐμφύσεως. LARCHER. Equidem hanc correctionem non probō, propter ea quae Orion supra in v. Ὀμφαλός dixit.

87) Καλλιμάχος ἐν ἁ Αἰτίων. αἰὲν ἀλεῖφα ῥέει] Etymolog. M. p. 576, 14. παρὰ Καλλιμάχου ἐν τῷ πρώτῳ, Αἰτῶν ἀπ' ὀσλίγγων αἰὲν ἀλεῖφα ῥέει. Opus Sylvburgius: ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίων. Et sic reperitur apud Phauorinum in voc. Ὀσλίγγες. Etiam apud Orionem scribendum est Αἰτίων. Vide Bentleium et Ernesti ad Callimachi Fragm. XII. LARCHER.

88) αἰλουμένους καὶ συνηθροισμένους] Vel legendum est αἰλουμένους καὶ συνηθροισμένους. ut referantur ista participia ad nomen τρίχες, vel scribendum: ἢ παρὰ τὸ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου πρώται ἀναφύεσθαι τρίχες, περὶ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεφαλῆς, αἰλουμένας καὶ συνηθροισμένας. LARCHER.

89) ἢ ὅπῃ ὀφθαλμοί] Lege cum Etymolog. M. p. 584, 19. ἢ ὅπῃ ὀφθαλμοὶ ὄντες, vel cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. ἢ ὅπῃ ὀφθαλμοὶ οὖντες ὄντες. LARCHER.

*Ορασις. ἀπὸ τοῦ ὄρισις εἶναι καὶ τὰ πέρατα *) τῶν σωμάτων καταλαμβάνειν. οὕτω Σωρανός.

*Ομματα. οὐδὲν νέματα καὶ οἷματ' ἐπὶ δι' αὐτῶν ἀφίσταται 90) καὶ ὁμαίνεται τὸ ὁρατικόν. Αἰολοῖς δὲ ὅπλα τὰ παρὰ τοὺς ὤπας 91).

*Ὀφρύες. ἤτοι ὠποφρύες εἰσιν, ἣ ὠποφρύες· παρὰ τὸ φρουρεῖν καὶ βύεσθαι τὰς ὤπας ἀπὸ τῶν ὀμβρῶν καὶ τῶν ὑπερθεῖν ἰδρώτων· ἣ ὠπότρυες 92), αἱ ἐπὶ τῶν ὠπῶν πεφυκυῖαι. ἣ ὀδὸν ἐντοροφύες 93) εἰσιν, οἷον ἔροφοι τῶν ὠπῶν· οὕτω Σωρανός.

*Ὀδόντες. παρὰ τὸ εἶδεν καὶ ἐσθίειν, ἐδόντας καὶ ὀδόντας.

Ὀύλον. ἣ συνέχουσα τὰς ὀδόντας σὰρξ ἀνόμασται διὰ τὸ τρυφερόν. οὐλον γὰρ τὸ ἀπαλόν· ἣ παρὰ τὸ εἰλεῖν 94). τρώπῳ γὰρ τινὶ τείχεος ἔχει τάξιν εἰς διακρίτησιν τῶν ὀδόντων· ἣ ὅτι οὐλὴν ἔχει τὴν ἐπιγιννομένην ἐκ τῶν φρομένων ὀδόντων διακοπήν. οὕτω Σωρανός.

Ὀυράνισκος, ὅτι μεταωρότατος ἐστὶ τῆς εὐρυχωρίας οὐρα· ὁ τόπος, ὡς ἐν τοῖς ὅλοις τοῦ κόσμου ὁ οὐρανός, οὐρανίσκος δὲ ὑποκοριστικῶς, οἷον μικρὸς οὐρανός.

*Ὀμαρτῶ. ἄρσῳ 95) γίνεται ὄνομα ἄρτος, καὶ ἄρτῳ βῆμα σύνδετον Ὀμαρτῶ· Ὀμαρτήσαντας, ὁμοῦ ἄρμουςάμενοι.

*Ὀρβρος. ὄρω, μέλλων Αἰολικὸς ὄρω, ὄνομα ὄρτος, καὶ μεταθέσει 96) τοῦ τ' εἰς θ', ὄρθρος.

Οἶμα. οἰμῶ οἰμήσω, οἰμήμα, καὶ συγκοπὴ οἶακ.

*Οροθύνω. παρὰ τὸ ῥοθῶ ῥοθίνω 97), καὶ πλεονασμὸς τοῦ ο, ὀροθύνω. ἣ παρὰ τὸ ὄρω καὶ θύνω. ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανός.

*Ὀδυεῖον. ὑπέρθεσις στοιχείου, ὡς ἄριστος ἀριστέων, ὁ νόθος νοθεῖον. μεταθέσει τοῦ ν, ὀδυεῖον.

*Ὀμβρος. παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν, ὁμορος 98), συγκοπὴ καὶ πλεονασμός, ὁμβρος.

Ὀλκ. παρὰ τὸ ὑποχωρῶ 99)· ὀλκος· ὑφ' οὗ χωρῶμεν. Ἡρωδιανός ἐν τῇ Ὀρτογραφίᾳ.

*Ὀβριμος. βρι· ἐπιτατικόν ἐστὶ μέριον, καὶ πλεονασμὸς τοῦ ο, ὀβριμος.

*Ομφαξ. οὐδὲν ὠμόφαξ, ἣ ὠμὴ εἰς Φαγῆν 100).

*Ὀπήτιον. παρὰ τὸ ὀπας εὐποιεῖν.

*Ὀνος. παρὰ τὴν δυνάμιν τὴν ἐν τοῖς ἐργοῖς. ὁ δὲ παρὰ τοῖς τέκτοσι 1), πρὸς τὸ βαστάζειν.

*Ὀμιλος. παρὰ τὸ ὄμιον εἰλεῖσθαι· ἣ παρὰ τὸ ὁμῶς τὰς ἱλας ἔχειν.

*Ὀξος. ἐκεῖ τέμνεται καὶ κεντρίζεται, ὡς εἰπεῖν τὴν γεῦσιν, καὶ ὁξ-ἴαν σταφυλὴν λέγομεν τὴν κεντρίζουσαν ἡμῶν τὴν γεῦσιν. Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὄξος ἥδος λέγουσι 2) κατ' ἀντίφρασιν. δύναται δὲ τὸ ὄξυ· τὸν μεταβεβληκότα οἶνον εἰρησθαι 3). ὄξυς ὄξος, ὡς ταχύς τάχος, εὐρύς εὐρος 4), οὕτω Φιλύξηνος.

*Ὀβολός. τριτὴ τοῦ δ' εἰς ο· παρὰ τοῦτο ὀβελίσκοις τραχέειν ἐνομίστηντο, τὰ πρὸς σταθμόν. οἱ μὲν οὖν Ἰωνεὶς ὀβελός· ἡμεῖς δὲ ὀβολός. πρῶτος δὲ πάντων Φεῖδων Ἀργαῖος νόμισμα ἐκοψεν ἐν Ἀθήνῃ, καὶ διδοὺς τὸ νόμισμα, καὶ ἀναλαβὼν 5) τοὺς ὀβελίσκους, ἀνέθηκε τῇ ἐν Ἀργεὶ Ἥρᾳ. ἐπειδὴ τότε οἱ ὀβελίσκοι τὴν χεῖρα ἐπλήρουν, τούτῳ, τὴν δρᾶκα, ἡμεῖς, κατὰ μὴ πληρύντας τὴν χεῖρα τοῖς ἐξ ἐβολῆς, δρακμήν αὐτὴν λέγωμεν, παρὰ τὸ δρᾶξασθαι· Ὅθεν ἔτι καὶ νῦν ὀβελόστατον καλοῦμεν τὸν τοκιστήν, ἐπειδὴ σταθμῶς αὐτὸς ὀβελίσκους ἀρεθίδουν οἱ ἀρχαῖοι. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Ὀυρανός· ἀπὸ τοῦ οὐραῖν καὶ φυλάττειν πάντα, καὶ κηρυκός, καὶ θυρωρός, παρὰ τὸ οὐραῖν. Ἡσίοδος 7). Γαῖα μὲν τοῦ πρώτου ἐγένετο ἴσον αὐτῇ Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ. καλεῖται ὁ Φύλαξ ἐν τοῖς ἀγροῖς. ὅροι λέγονται οἱ φυλάττοντες τὸ

*) καὶ τὰ πέρατα] Nimirum τὰ πέρατα sunt οἱ ὄροι. Sed fortassis ex Etymologico M. p. 570, 26. legendum est: καὶ διὰ τὸ τοὺς ὄρους, τοιγίτις τὰ πέρατα.

90) νέματα — ἀφίσταται] Hoc monstrum lectionis opte Etymologico M. p. 566, 18. facile procurari potest. Lego: ἔματα καὶ οἷματ' ἐπὶ δι' αὐτῶν ἀφίσταται. LARCHER.

91) ὅπλα τὰ παρὰ τοὺς ὤπας] Legendum est ὅπλατ' ἀπὸ τοῦ ὤπας, atque sic in Etymologico M. p. 566, 19. reponendum, ubi nunc legitur ὅπλα τὰ παρὰ τοὺς ὤπας. LARCHER. Immo recte habet παρὰ, sed pro τοὺς ὤπας vera videtur scriptura Codicis Leidensis, (apud Koen. ad Gregor. de Dialectis p. 581. edit. Schaefer.) τὰς ὤπας.

92) ὠπότρυες] Suspicio legendum esse ὠπότρυες, ut sit τρύχες τῶν ὠπῶν, vel potius cum Etymologico M. p. 584, 37. ὠποφρύες. LARCHER.

93) ἐντοροφύες] Cum Etymologico M. p. 584, 39. legendum est ὠποφρύες. LARCHER.

94) ἣ παρὰ τὸ εἰλεῖν] Melius in Etymologico M. p. 581, 16. legitur ἣ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι παρὰ τοὺς ὀδόντας. Et forsitan sic apud Orionem est scribendum. LARCHER.

95) ἄρσῳ] Legendum est ἀπὸ τοῦ ἄρσῳ, vel παρὰ τὸ ἄρσῳ. LARCHER.

96) καὶ μεταθέσει] Fortassis legendum est πλεονασμῷ τοῦ τ' καὶ μεταθέσει κ. τ. λ. LARCHER.

97) ῥοθίνω] Corrige ῥοθίνω. LARCHER.

98) ὁμορος] Videtur cum Etymologico M. p. 565, 31. legendum esse ὁμοροός, ὁμοροός. LARCHER.

99) παρὰ τὸ ὑποχωρῶ] Ex Etymolog. M. p. 560, 25. lego παρὰ τὸ εἰκὼ τὸ ὑποχωρῶ. LARCHER.

100) εἰς φαγῆν] Quum nomen φαγῆ vix Graecum sit, ex Etymologico M. p. 567, 57. reponendum iudico εἰς τὸ φαγεῖν.

1) ὁ δὲ παρὰ τοῖς τέκτοσι] Subaudiendum est ὄνος. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: ὁ δὲ ὄνος παρὰ τοῖς τέκτοσι. Confer Etymolog. M. p. 568, 33. LARCHER.

2) Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὄξος ἥδος λέγουσι] Non solum Cyrenaei nomen ἥδος hac potestate usurpabant, sed etiam Athenienses. Phil. Pollux Onomast. VI. 65. τὸ δὲ ὄξος καὶ ἥδος ἐκάλεον. Vide Hesychium in voc. ἥδος, ibique interpretes T. I. p. 1605. not. 1. LARCHER.

3) δύναται δὲ τὸ ὄξυ, τὸν μεταβεβληκότα οἶνον εἰρησθαι] Legendum videtur: δύναται δὲ παρὰ τὸ ὄξυ (sive ὄξος) ὄξος ὁ εἰς ὄξυ μεταβεβληκὸς οἶνος εἰρησθαι. Conf. Etymolog. M. p. 568, 50. et Phavorin. in voc. ὄξος.

4) εὐρύς εὐρος] Scribe εὐρύς εὐρος.

5) ἐνομίστηντο] numis utebantur. Hac significatione verbum νομίστηντο caret in vulgatis Lexicis. LARCHER. Causa tamen, ne eam Lexicis inseras. Nam verba sequentia, τὰ πρὸς σταθμόν, quae ad libram pertinerent, ponderandi rationem, quae ab Etymologici M. auctore p. 555, 12. male omisa sunt, Larcherus non curavit. Immo νομίστηντο opinor esse pro more administrare, regere, praesidio, agere, tractare. Itaque ἐνομίστηντο τὰ πρὸς σταθμόν verto: uti solent in ponderando.

6) διδοὺς τὸ νόμισμα, καὶ ἀναλαβὼν] Pro his in Etymologico M. p. 555, 14. legitur διὰ τὸ νόμισμα ἀναλαβὼν, quae tamen formula videtur fere idem significare.

7) Hesiodi verba Theogon. vers. 126 sq. sunt: γαῖα δὲ τοι πρώτην μὲν ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ. LARCHER.

ἰδίῃ ἀπὸ τοῦ ἀλλοτρίου. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Πον-
τικός.
Ἐπώρα. παρὰ τὸ ἐπασθαι τῇ ᾠρᾷ. Ἡρακλείδης οὕτω.
Οἰζύω. ὥσπερ παρὰ τὸ λῖαν, λιάζω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ
οἰ ἐπὶ ῥήματα, οἰζώ, καὶ παραγώγως οἰζύω. οὕτως
Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιρρήμάτων⁸⁾.
Οὐσία. ἡ οὐσα αἰεὶ παρὰ τὴν ὦν μετοχὴν, ὑπαρξιν
δηλοῦσαν, ὡς καὶ γέρον γερούσιος, ἐκὼν ἐκουσίος, καὶ
ὦν οὐσίῃ, καὶ ἐνρύσιος ὁ ὑποστατικός, καὶ οὐσία Δη-
λῶν.
Οἰμῶζειν. παρὰ τὸ οἰμοὶ ὁμοίως πεποιήται⁹⁾, οὕτως
Ἀπολλώνιος.
Ὀτλος. παρὰ τὸ τλῶ τὸ κακοπαθεῖν καὶ πλεονασμῷ τοῦ
δ, ἢ παρὰ τὸ αὐτὸ ἐπιτατικόν¹⁰⁾. μεταβέβηται εἰς
δ, ἄτλος καὶ ὄτλος.
Οἶδμα. οἰδῶ οἰδήσω οἶδημα, καὶ συγκοπῇ οἶδμα.
Ὀνισαρ¹¹⁾. ὄναρ, καὶ πλεονασμῷ τῆς διφθόγγου,
ὄνισαρ.
Ὀρεσκῶς¹²⁾. παρὰ τὸ κῶ δηλαῦν τὸ κοινῶμαι, οὐ
μέλλων κῶσω, ῥηματικὸν ὄνομα κῶς, συνθετὸν ὄρες-
κῶς, πλεονασμῷ τοῦ ω, ὄρεσκῶς. οὕτω Φι-
λόξενος.
Ὀλῆγρος. παρὰ τὴν ᾠραν¹³⁾ τὴν φροντίδα. τὸ δὲ ὀλ-
γον καὶ ἐπὶ τοῦ μηδαμῶς¹⁴⁾, ἢ ὀλγον οἱ παῖδα, ἀντὶ
τοῦ οὐδαμῶς.
Ὀπή. τόπος τετραμῆνος¹⁵⁾. ἀφ' οὗ τις δύναται ἀτή-
σασθαι καὶ περιβλέψασθαι. ἕκτος Ἀριστόνικος ἐν
τοῖς Σημείοις τοῦ Ποιητοῦ¹⁶⁾.
Ὀψέ. παρὰ τὸ τῇ ᾠρᾷ ἐπιτρεῖν εἶναι εἰς τὸ ἄψ
εἶναι¹⁷⁾.

8) ἐν τῷ περὶ Ἐπιρρήμάτων] *Apollonii verba ex Bekkeri Anecd. Graec. Vol. II. p. 538, 4. exscribere non piguit: οὐδέποτε ἀπ' ἐκωνυμίων — ῥήματα παράγεται — ἀπὸ μέντοι ἐπιρρήμάτων, ὡς παρὰ τὸ αἰεὶ τὸ αἰάζω, καὶ λῖαν λιάζω. τάχα δὲ καὶ παρὰ τὸ οἰεῖν τὸ οἰζῶ ἐστὶ, καὶ καθ' ἑτέραν πα-
ραγωγὴν καὶ διαίρεσιν τῆς διφθόγγου τὸ οἰζῶ οἰζύω. Etiam apud *Orionem* scribendum est *Οἰζύω*.*

9) ὁμοίως πεποιήται] Delendum censeo adverbium ὁμοίως, vel potius ita legendum: *Οἰμῶζειν, παρὰ τὸ οἰμοῖ. οἰμωγῇ, ὁμοίως πεποιήται*. LARCHER. Mihi ὁμοίως seruandum, et ad ea referendum videbatur, quae *Orion* paulo ante de verbo *Οἰζῶ* ex *Apollonii* περὶ Ἐπιρρήμάτων libello tradidit. Certe in laudato *Apollonii* loco, statim post verba not. 8. allata, p. 538, 11. sequuntur haec: *ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸ οἰμοῖ οἰμῶζειν, ὅπερ ἰδίῃ ἐπιρρήμάτων*. Quod igitur *Apollonius* *ἔστι δὲ καὶ dixit*, pro eo *Orion* posuit ὁμοίως πεποιήται.

10) παρὰ τὸ αὐτὸ ἐπιτατικόν. μεταβέβηται] In his punctum puto in comma mutandum, et vel μεταβέβημεν pro μεταβέβηται scribendum, vel ὁ μεταβέβηται legendum.

11) Ὀνισαρ κ. τ. λ.] Melius Etymolog. M. p. 567, 3. LARCHER.

12) Ὀρεσκῶς κ. τ. λ.] Meliora dabit Etymologicum M. p. 571, 12. LARCHER.

13) ᾠραν] Scribe ᾠραν, non tantum hoc loco, sed etiam in Etymologico M. p. 563, 43.

14) ἢ ὀλγον οἱ παῖδα] Versus *Homeri* *Iliad. E. 800*, est: ἢ ὀλγον οἱ παῖδα ἐκκότα γένετο Τυδεΐδης. vbi *Scholasticus* ὀλγον ait dictum esse pro οὐδὲ ὀλγον, οὐδὲ ὄλω. LARCHER.

15) τετραμῆνος] Legendum est τετραμῆνος cum Etymologico M. p. 569, 40. LARCHER.

16) Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις τοῦ Ποιητοῦ] *Aristonicus*, *Alexandrinus Grammaticus*, acripit de *Notis in Homero* et in *Theogonia Hesiodi*. (Intelliguntur notae criticae, quibus olim veterum libri distingui solebant.) Item de nominibus in *Iliade*

Ὀνισαρ. τὸ δὲ ἔρων καὶ λέγων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀληθῶν ὁ λόγος¹⁸⁾.

Ὀκλάσας. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὁ. ἐστὶ γὰρ κλάσαι διὰ τὸ ὥσπερ κλάσιν ὑπομένειν τὰ γόνυατα.

Ὀϊστός. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὁ. ἴμῃ γὰρ ἐστὶ τὸ ῥήμα οὐ ῥηματικὸν ἰστός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αἰστός¹⁹⁾.

Ὀρόδαμνος, καὶ ὄρηξ. ἐπὶ τοῦ κλάδου. ἀπὸ τῆς ορεῦ-
σας τῆς κατὰ τὴν αὔξησιν.

Ὀρεκτῆσι μελήσι παρ' Ὀμήρῳ²⁰⁾. αἱς ὀρέγδην χρῶνται ἐκ χειρὸς νύσσοντες.

10 Ὀπα. τὴν Φωνήν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλά-
βων, παρὰ τὸν ἔψω μέλλοντα, οὐ θέμα ἔπω ἔψω, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ὁ, ὅψ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλξω ἔλξον ὄνομα, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ὁ, ὄλξον, καὶ ἐπεκτάσει, ὄλξ. ὄλκα βαθεῖαν Ὀμηρος²¹⁾.

Ὀπητή. ὅπτη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν ὀπή, καὶ διπλασιασμός ὀπητή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥω-
μαίων διαλέκτου.

Ὀτριχάς. οἰστέας. οἶον ὀμοτριχάς καὶ τὸ οἰστέας²²⁾ ἐπλεόνασε τὸ ἰ ὀμοστέας.

Ὀλκός. παρὰ τὸ ἔλκω, ὄλκη καὶ ἔχω ὄχος²³⁾.

Ὀπαδός. τὸ πρωταπυτον τῆς λέξεως ἔπω, οὐ παθητικὸν ἔπομαι. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πέμπω ἔμπομαι, ἔλκω ὄλ-
κός, οὕτω καὶ ἔχω ὀπός ὀπτόγον. τούτου ῥήμα πα-
ραγωγὸν ὀπαζῶ, ὡς γυμνός γυμνάζω, ἱππός ἱππάζω,
μόνος μονάζω, οὕτω καὶ ὀπαζῶ ὀπαδός.

Ὀπισ. ἡ ἐξόπισθεν ἐπομένη κτήσις²⁴⁾. ἀπὸ δὲ τῶν
εἰς ζῶ²⁵⁾ καὶ διὰ τοῦ σ κλινομένων μελλόντων, ῥημα-
τικὰ ἐκπίπτει ὀνοματα διὰ τοῦ δ' οἶον Φράζω Φραδῆ,
50 κομίζω κομιδῇ. οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀπάσω μελλόντος ὀπα-

et *Odyssaea*, quae a communi constructione recedunt, libros VI. Vide *Suidam* in *Ἀριστόνικος*, ibique notam *Kuiperi*, et *Eudociam* in *Anecdota Graecis Villoissonianis* Tom. I. p. 64. LARCHER.

7) ἂν ἴνα] Ex Etymologico M. p. 586, 5. adde *οἰκαδε*. LARCHER.

18) ἐπὶ δὲ τῶν ἀληθῶν ὁ λόγος] Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: *Ὀμηρος. κατὰ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ' ὀνιστῶς ἐστιν, quae verba leguntur *Iliad. A. 60*. LARCHER.*

19) πλεονασμῷ τῶν αἰστός] Scribe πλεονασμῷ τοῦ ὁ, οἰστός. LARCHER.

20) παρ' Ὀμήρῳ] *Iliad. B. 543. et 544. verba sunt: αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελήσιν ὀρηκας ῥέξιν δτήων ἐμφὶ στήθεσιν*. LARCHER.

21) ὄλκα βαθεῖαν Ὀμηρος] Vox ὄλκα bis reperitur apud *Homerum*: *Iliad. N. 707. sine epitheto. Et *Odyss. Z. 374. cum adiuncto διηνεκία*. LARCHER.*

22) καὶ τὸ οἰστέας ἐπλεόνασε τὸ ἰ ὀμοστέας] Ultimum istud, ὀμοστέας, statim post καὶ ponendum putem, et post ὀμοστέας interpungendum. Fortassis etiam ἐν τῷ οἰστέας pro τὸ οἰστέας scribi debet. STYRS. Locus *Homeri*, quem *Orion* in mente habuit, est *Iliad. B. 765*. LARCHER.

23) ὄλκη καὶ ἔχω ὄχος] Legendum forsitan est ὄλκός, ὡς παρὰ τὸ ἔχω ὄχος. LARCHER.

24) κτήσις] Lege τίσις, ultio, punitio. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: ἐκ τοῦ ὀπίζω τὸ ἀκολουθεῖν καὶ τὸ κατόπιν διόικω. τὸ δὲ ὀπίζω, ἐκ τοῦ ὀπις, ὁ σημαίνει τὴν ἐπιστροφὴν. Θεῶν ὅπτην οὐκ ἀλλῶν. (Sunt verba *Homeri* *Iliad. II. 388. nisi quod ibi legitur ἀλλῶντες*.) Et infra: ὅπις. ἡ ἐπιστροφή. Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 568, 18. in quo legitur ὀπή, ἡ ἐξόπισθεν ἐπομένη τίσις. Scribe ὀπις, ἡ ἐξόπισθεν ἐπομένη τίσις. LARCHER.

25) ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ζῶ] Haec et sequentia respiciunt vocem ὀπαδός sive ὀπηδός. LARCHER.

δός, γίνονται δὲ, τοῦ α βραχέος μεταληφθέντος²⁶⁾ εἰς ἦ, ὀπηδός. "Ομηρος²⁷⁾ γέρον δὲ τοιοῦτος ὀπηδός. Φιλόξενος.

"Οχθήσασα τροπή τοῦ α εἰς ο. παρὰ τὸ ἄχθω καὶ ἄχθουμαι βεβύτονον, καὶ ἄχθω περισπώμενον· ἄφ' οὗ τὸ ἡχθῆμα²⁸⁾ καὶ ἀπῆχθῆμαι, καὶ ἡχθέσθην. ὀχθήσας οὖν ἀντὶ τοῦ ἄχθουσαίς. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου.

"Οτρηρός. Φιλόξενος ἀπὸ τοῦ τρεῖν τὸ φοβοῦμαι. οὗ ὄνομα ῥηματικὸν τρερός· ὡς φαίνω φαμερός, καὶ τῆκω τακερός. τῶν δὲ δύο εἰς συναληθόντων εἰς ἦ, τρηρός ἐγένετο, ὁ δειλός, οὗ παρώνυμον τρήρων. τῆς δὲ α στερησῶς συναληθούσης, καὶ αὐτῆς εἰς ο μεταβληθείσης, ἐγένετο ὀτρηρός, ὁ δραστηκός, καὶ ἐβρώμενος, καὶ σπουδαίος.

"Οβριμος. παρὰ τὸ βρι, δηλοῦν ἐπίτασιν, καὶ πλονασμῶ τοῦ ο, ὀβριμος.

"Ορχαμος. τροπή τοῦ α εἰς ο, ἄρχος ἄρχαμος· ὡς πλόκος πλόκαμος, πύργος πύργαμος.²⁹⁾

"Οβρώδω, τὸ φοβοῦμαι. ῥώ ἐστὶ ῥῆμα, ἄφ' οὗ τὰ ἐβρώμαι, παρὰγωγὸν ῥώζω, καὶ μεταθέσει τοῦ ζ εἰς δ, ῥωδῶ, ὡς μυζω μυδῶ, χαζῶ χαδῶ. ἐκθεν τὸ καχωνότα³⁰⁾, πλονασμῶ τοῦ ν. ῥώζω οὖν ῥωδῶ, καὶ ματὰ τῆς α στερησῶς, ἀβρώδω, καὶ μεταθέσει τοῦ α εἰς ο, ἐβρώδω, τὸ μὴ ἐβρώσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ φόβου. καὶ Ἡρόδοτος ἀβρώδω λέγει ἐν τῇ πρώτῃ³¹⁾· ἀπεμάχετο ἀβρώδων³²⁾. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου. τινες δὲ παρὰ τὸ ἰδίω³³⁾ τὸν ὀβρόν· ὁ ἐστὶν ἰδρὼν ἐν τῷ φέβῳ.

"Ομαρτεῖν. συγκοπὴ ἐκ τοῦ ἄμα ἐπιβήματος, καὶ τοῦ ἄργω³⁴⁾ βαρυτόνου ῥήματος.

"Ομηρεῦσαι³⁴⁾. παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀρμέζω, ταῖς Φυναιῖς ἀλλήλαις εἰρμοσμέναι τε³⁵⁾ καὶ ἀρηρῆται.

"Ομηροί· οἱ ἐπὶ ὀρονόφῃ διδόμενοι. παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀρμέζω καὶ τὸ ὀμεῖν.

"Οκρίσις. ὁ τραχὺς λίθος. τροπή τοῦ α εἰς ο, ἀκρίσις τις ὢν. ἀκρίας δὲ τὰς πέτρας ὁ Ποιητὴς καλεῖ³⁶⁾· δι' ἀκρίας ἡνεμοέσσας. καὶ ἐστὶν ἀκρὸς ἀκρόεις, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι, ἀκρίσις, ὡς βροτὸς βροτόεις.

"Ομιχεῖν. τὸ ὠρεῖν. παρὰ τὴν ἀμίδα καὶ τὸ χέω, ὅλον ἀμιδαχεῖν, τροπή τοῦ α εἰς ο, καὶ συγκοπὴ, ὀμιχεῖν.

"Ορος. τὸ οὐδέτερον. παρὰ τὸ αἶρω ἄρος ἐστὶ καὶ ἄρος, τὸ ἐπαυρόμενον εἰς ὕψος ἀπὸ τῆς γῆς· ἢ παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὀρμῶ, οὗ παρὰγωγὸν ὄρουω, καὶ περισπώμενον ὄρω. αὐτίκα δ' ἄμμι παρ' αὐτόθι νεῖκος ὀρεῖται³⁷⁾.

"Ορφη. παρὰ τὸ ἐρέφω, ὁ ἐστὶ σκέπω, ὀροφῇ³⁸⁾, καὶ συγκοπὴ ὀρφη, ἢ σκέπουσα τὸ φῶς. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

"Οσιος. ἐκ τοῦ ἄζω, τροπή τοῦ α εἰς ο, ὄσιος³⁹⁾.

"Οπιτεύω⁴⁰⁾. πλεονασμῶ τῆς πι συλλαβῆς· ὅπως γὰρ ἐστὶν, ἄφ' οὗ ὀψομαι, καὶ παρὰγωγὸν ὀπτεύω. διπλασιασμός ὀπιτεύω.

"Οσπρεον⁴¹⁾. κατ' ὑπέρεστιν τοῦ ο. σπῆριον γὰρ ἐστὶ τὸ σπῆριον.

"Ονειδος. παρὰ τὸ ὀνέσασθαι. ἴσως δὲ ὅτι πᾶν τὸ ἐν πλημμελὲς τότε φαίνεται· ὥστε ἐγνωταὶ τὸ εἶδασθαι. οὕτω Εὐδαίμων ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

"Οδεῖνα. παρὰ τὸ ὀδεῖ, οὐ παρὰ τὸ ὀδῆ. ἀλλ' ἐστὶν ὀδε, ὀδεῖ, ὡς οὐτάσι, καὶ συναίρεσις ὀδεῖ⁴²⁾, καὶ ὀδεῖνα.

"Οχλος. χλῶ ἐστὶ ῥῆμα παρὰ Πινδάρῳ ἐν ταῖς Ὀλυμπιονίκαις. τριπλῶς ὁ κεχλαδῶς⁴³⁾, ὁ τῆλθῶν. ἀπὸ τοῦ χλῶ, παρὰγωγὸν χλαζῶ· καὶ ἀναδιπλασιασμός κεχλαζῶ, οὐ παρατακτικὸς ἐκἀχλαζον. τὸ οὖν

26) μεταληφθέντος] Noli μεταβληθέντος reponendum putare. Nam Grammatici verbo μεταλαμβάνειν et nominibus inde ductis pro μεταβάλλειν et μεταβολή etc. non raro videntur. Sic in Etymologico M. p. 43, 12. legitur κατὰ μετάληψιν τοῦ γάμμα εἰς κάππα, sed Orion in 4. Ἀσπὴν habet: τροπή οὖν τοῦ γ εἰς κ.

27) "Ομηρος] Locus est Iliad. Q. 368. unde scribendum est γέρον δὲ τοι οὗτος ὀπηδός. LARCHER.

*) ἡχθῆμα] Scribe ἡχθῆμαι.

28) πῖρρος πῖρραμος] Legendum puto πῖρρος Πύραμος. Nam Etymolog. M. p. 632, 26. haec habet: Πύραμος, ποταμός Κελικίας. ὠνόμασται δὲ οὕτω, διὰ τὸ πολὺν πῖρρον περιποιεῖν τοῖς ἐν τῇ Κελικίᾳ σιτιστοῖς.

29) κεχανδόνε] legitur Iliad. Ψ. 268. et Odys. A. 96.

30) Ἡρόδοτος — ἐν τῇ πρώτῃ] Non solum in primo libro verbum ἀβρώδω usurpavit Herodotus, sed passim. Loca dabit Aemilius Paullus Lexicon Ionicum. LARCHER.

31) ἀπεμάχετο ἀβρώδων] Locus Herodoti I. 9. minore distinctione posita sic legendus est: ἀπεμάχετο, ἀβρώδων. Nam ἀπεμάχετο refertur ad ὁ μὲν δὴ, quod praecedit. LARCHER.

32) ἰδίω] Optime sic Orion. Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 574, 46. vbi perperam legitur παρὰ τὸ τὸν ὀβρόν ἰδίω. Correctionem praestipuit Sylburgius. LARCHER.

33) ἄργω] Legendum est ἄρω cum Etymologico M. p. 565, 24. LARCHER.

34) "Ομηρεῦσαι] Deest φωνή, vi sit φωνή ὀμηρεῦσαι, quod Orion interpretatur verbis ταῖς φωναῖς ἀλλήλαις ἡρμοσμέναις τε καὶ ἀρηρῆται. Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 565, 54. vbi legitur φωνή ὀμηρεῦσαι. Est pars versus Hesiodi Theogon. 59. LARCHER.

35) εἰρμοσμέναις τε] Legendum est ἡρμοσμέναις τε. LARCHER.

36) δι' ἀκρίας ἡνεμοέσσας] Haec reperiuntur apud Homerum Odys. I. 400. sed II. 365. ἐπ' ἀκρίας ἡνεμοέσσας. Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 563, 8. LARCHER.

37) αὐτίκα δ' ἄμμι παρ' αὐτόθι νεῖκος ὀρεῖται] Versus Homeri est Iliad. T. 140: vbi nunc legitur:

αὐτίκα ἔπαιτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφθι νεῖκος ὀρεῖται φιλόπιδος.

LARCHER.

38) ὀροφῇ] Ex Etymolog. M. p. 575, 29. adde: πλεονασμῶ τοῦ ν, ὀροφῆ. LARCHER.

39) τροπή τοῦ α εἰς ο, ὄσιος] Adde cum Etymologico M. p. 576, 42. διὸ καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται: τὰ γὰρ παρὰ μέλλοντος διὰ τοῦ ὡς γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται: ἄζω ἄσω, ἄσιος καὶ ὄσιος· καὶ κτήσω κτήσιος· ἀλέξω ἀλέξιος. τὸ δεξιὸς καὶ ἀνεπίος, κατὰ τὸν μόνον διήλλαξεν. LARCHER. Antea, pro ἀπὸ τοῦ ἄζω, in Excerptis ex Orione p. 615, 53. melius legitur: ἀπὸ τοῦ ἄζω, ἄσω, ἄσιος καὶ κ. τ. λ.

40) "Οπιτεύω — διπλασιασμός ὀπιτεύω] Corrige "Οπιτεύω — διπλασιασμός ὀπιτεύω. LARCHER.

41) "Οσπρεον] Legendum est "Οσπριον, vt emineant sequentia. Nam ὀσπρεον non dicitur. Etymologicum M. p. 576, 48. "Οσπριον δὲ λέγεται, καὶ οὐκ ὀσπρεον. Foras ὀσπρεον ortum est ex errore librarii, qui Orionem descripsit. LARCHER. Conf. Excerpta p. 615, 57.

42) συναίρεσις ὀδεῖ] Patet, συναίρεσις ὀδεῖ scribendum esse. Vid. O δεῖνα supra.

43) τριπλῶς ὁ κεχλαδῶς] Paulo melius in Etymologico M. p. 586, 31. est τριπλῶς ὁ κεχλαδῶς. Sed legendum est ὁ τριπλῶς κεχλαδῶς, triplex (hymnus) qui resonat. Nam κεχλαδῶς non reddi debet per πληθύνων, vt male fictum est ab Orione et auctore Etymologici M. Locus Pindari est Olymp. IX. 3. LARCHER.

χλῶ ῥῆμα ὄνομα ῥηματικὸν ποιεῖ, ἐπεκτάσει τῇ διὰ τοῦ ὁ αὐξήσιν λαβὼν⁴⁴⁾, ἀπέφαιεν ὄνομα ὄχλος, τὸ πληθύνος σύστημα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὁλῶ⁴⁵⁾ τὸ συστρέφω, πλεονασμῷ τοῦ χ, ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ὁτραλέως. ὄνομα ῥηματικὸν τρεῖς, ὡς στήκω στήκερος; καὶ συναλοῖφῃ τῶν δύο εἰς ἡ, τρηρός, μετὰ τοῦ α̅ στερητικῷ, ἀτρηρός, καὶ τροπῇ τοῦ α̅ εἰς ὁ, ὀτρηρός. ἀπὸ δὲ τούτου ἄλλο παράγωγον ὄνομα ῥηματικὸν τρέης, ὅπερ κατὰ συναλοῖφῃν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ὁ, ὀτῆς, ἀφ' οὗ ἐπὶ ῥῆμα εἰς ὡς, ὡς εὐτυχῆς εὐτυχεῖας, ὀτῆς ὀτρώς, καὶ προσελθόντος τοῦ αλ μορίου⁴⁶⁾, ὀτραλέως.

Οἶσα. οἶω τὸ κομίζω, οἶσω. ὄνομα οὐδέτερον οἶσον⁴⁷⁾ καὶ οὔσον τὸ σχοῖνον, τροπῇ τοῦ ἰ. εἰς ὕ, ὡς παρὰ τὸ καίω καύσω.

Ὁρταλίζω. ὁρῶ ἐστὶ βαρύτονον ῥῆμα, ὄνομα ῥηματικὸν ὄρτος. τὸ δὲ ὄρτος ῥῆμα ποιεῖ ὀρτίζω, ὡς λόγος λογιζώ, Ὁμηρος ὀμρίζω, τὸ δὲ ὀρτίζω προσελθόντος τοῦ αλ ἐποίησεν ὀρταλίζω.

Οὐδαμῶς. ὄνομα ἐστὶν οὐδαμός, ἀφ' οὗ οὐδαμῶθεν. τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμῶς⁴⁸⁾ ποιεῖ ἐπὶ ῥῆμα μεσότητος οὐδαμῶς. τὸ δὲ οὐδαμῶς, ὡς ἀπὸ θηλυκοῦ παρακειμένη τοῦ οὐδαμός, ὡς ἄλλος ἄλλη. ὅθεν ἔχει τὸ ἰ. ὡς ἀπὸ δοτικῆς τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ῥῆματα ἐστὶ. δῆλον δὲ ἀπὸ ταύτης ἀπέναι καὶ οὐχὶ αὕτη λέγομεν⁴⁹⁾. οὕτως Ἀπολλωνίος ἐν τῇ περὶ Ἐπιβημάτων.

Ὁφλῶ. ἐκ τοῦ ὀφείλω συγμένοφασι.

Ὁμοκλή. κλῶ ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ φωνῶ. ὅπερ γέγονεν ἀπὸ τοῦ καλῶ, κατὰ συγκοπὴν κλῶ, καὶ τροπῇ τοῦ ἰ. εἰς ρ, κρῶ. ὅθεν κρᾶζω παράγωγον τὸ δὲ κλῶ⁵⁰⁾ τὸ φωνῶ παρ' Ὁμήρου. ὁμοκλή οὖν ἡ πᾶσι λεγομένη φωνή.

Ὁχθαί. τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν τὰ ἐξέχοντα. ἔχων

ἔχος ἐξοχος, καὶ θηλυκὸν ἔχη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἔχθη. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῷ.

Ὁδός. παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐκτέμνω ὁδός.

Ὁλός. ὁ μόνος. πλεονασμῷ τοῦ ὁ. ἰδὲ γὰρ ἐπὶ ὁ μόνος ἐνθεν. ἰὴ δὲ νυκτὶ ἐγένοντο⁵¹⁾. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ὁρκος. παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν καὶ βοηθεῖν, κατὰ μετάθεσιν τοῦ α̅ εἰς ὁ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, πλεονασμὸν εἶναι τοῦ κ. ὅρος γὰρ τίς ἐστίν. οἱ γὰρ ὁμνῶντες ὀρίζονται καὶ ὁμολογοῦσιν.

Ὁδόνῃ. παρὰ τὸ ὅθω τὸ δηλοῦν τὴν κίνησιν. ἐνθεν, οὐδ' ὅδομαι τοῦ κοιτῶντος⁵²⁾. καὶ, ψεδνῇ δ' ἐπενήνοθε λάχνη⁵³⁾. ἐνὸθι ἐνοθεν ἐννοθεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐκείτο. ὁδόνῃ οὖν ἐκίνητος διὰ λεπτότητα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Συμποσίῳ. δύναται δὲ τὸ λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, παρὰ τὸ ὅθμα τὸ ὄμμα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ, ὁδᾶμῃ καὶ ὁδᾶνῃ⁵⁴⁾.

Ὁζός. παρὰ τὸ ἔζω ἔζος καὶ ὅζος. τὸ ἐγκαθήμενον καὶ ἐμπεταρμένον τῷ ξύλῳ.

20 Ὁπλή. μετάθεσις τοῦ α̅ εἰς ὁ, ἀπλή τῇ-ἐστὶ καὶ ὅπλη.

Ὁρυμαδός. κυρίως ὁ ἐν ὄρει θόρυβος. οἱ δὲ Φαῖιν εἰ-ναί παρὰ τὸ θόρυβος θορυβάω τι ῥῆμα παράγωγον, ἀφ' οὗ τὸ θορυβάδες, καὶ μετάθεσις τοῦ β εἰς μ, καὶ ἀποβολὴ τοῦ θ⁵⁵⁾, ὀρυμαδός, ὡς θαλερόν, αἰλυκρόν.

Οἶδα. εἶδω⁵⁶⁾ ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον καὶ περισπωμένον, δηλοῦν τὸ ἐπίσταμαι. τοῦ εἶδω παρακείμενος οἶδα⁵⁷⁾, τροπῇ τοῦ α̅ εἰς ὁ, οἶδα κατ' Αἰολέας. οὕτως Ἡρωδιανός.

Οἶσθα. εἶδω περισπωμένως, οὗ μᾶλλον εἰδῆσθαι τοῦ εἶδω παράγωγον εἰδημι, ὡς τιθῶ τίθημι, δεύτερον πρόσωπον εἰδῆς, ἐπεκτάσει εἰδησθα, καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς ὁ, οἶδησθα, καὶ συγκοπῇ οἶσθα. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ

44) ἐπεκτάσει τῇ διὰ τοῦ ὁ αὐξήσιν λαβὼν] In his reponendum est τῇ pro τῇ. LARCHER. Nōne vero τῇ ad ἐπεκτάσει referri possit?

45) ὁλῶ τὸ συστρέφω] In Etymologico M. p. 585, 32. legitur ἔλλω τὸ συστρέφω. Sed ὁλῶ et ἔλλω idem valent. Nam ibidem in Κολλίδιον p. 484, 25. hoc vocabulum deriuatur a verbo ὁλῶ τὸ συστρέφω. Melius vero ὄχλος deducitur ab ὁλῶ, quam ab ἔλλω. LARCHER.

46) προσελθόντος τοῦ αλ μορίου] Lege, vt in Etymologico M. p. 577, 5. est, προσελθούσης τῆς αλ συλλαβῆς. LARCHER. Nulla vero causa mutationis idonea videtur afferri posse. Certe supra in voc. Ὁβριμος dixit Orion: ῥεῖ ἐπιτακτικὸν ἐστὶ μόριον.

47) οἶσον dicebant Iones, reliqui οὔσον. Est funis nauticus. Vaurpauit hanc vocem Lycophron vers. 20. οἱ δ' οὔσω γυνῆς ἐγγάστῃα χερμαδὸς ναῦται λιαζόν. ad quem locum vide Tzetzien. LARCHER.

48) τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμῶς] Legendum omnino est τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμός. Nam οὐδαμός in usu est. Vide Etymolog. M. p. 87, 32. LARCHER.

49) δῆλον δὲ ἀπὸ ταύτης ἀπέναι καὶ οὐχὶ αὕτη λέγομεν] Est locus conelamatus, LARCHER. Equidem ita corrigendum puto: δῆλον δὲ ἀπὸ τοῦ ταύτης ἀπέναι, καὶ οὐχὶ αὕτη λέγομεν. Apollonius de Aduerbiis in Bekkeri Anecd. Graec. Vol. II. p. 561, 24. παρὰ ἀντωνυμιῶν τὸ αὕτη γίνεται ἐπιρρηματικὴ τις προσφῶρα, ἣν αὐτὸς φάμεν οὕτως, αὕτη ἄγωμεν, ταύτη δὲ. καὶ προφανὲς ὡς ἡ προσφῶρα τοῦ α̅ τῇ δοτικῇ ὁμολογεῖ, ἣ λόγῳ καὶ τὸ τῇ δὲ ἄγωμεν.

50) ὅθεν κρᾶζω παράγωγον τὸ δὲ. κλῶ κ. τ. λ.] Videtur sic interpungendum: ὅθεν κρᾶζω παράγωγον. τὸ δὲ κλῶ κ. τ. λ. STANL. Verbum κλῶ nullibi reperitur apud Homerum. Suspicionem legendum esse: κλῶ τὸ φωνῶ, εἰς οὗ παράγωγον κλῶ παρ' Ὁμήρου. Vid. Etymolog. M. p. 468, 49. Nisi dicas, κλῶ esse in compositis, vt apud Homerum Iliad. Σ. 156. μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμοκλᾶ. Et Θ. 408. ἔωθεν ἐνικλᾶν. LARCHER. Haec altera ratio mihi magis probatur.

51) ἰὴ δὲ νυκτὶ ἐγένοντο] Est locus Homeri Iliad. Σ. 251. sic legendus: ἰὴ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο. LARCHER.

52) οὐδ' ὅδομαι τοῦ κοιτῶντος] Sunt verba Homeri Iliad. Α. 181. LARCHER.

53) ψεδνῇ δ' ἐπενήνοθε λάχνη] Homer. Iliad. B. 219. LARCHER.

54) παρὰ τὸ ὅθμα (ita enim apud Ortonem male scriptum est) τὸ ὄμμα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ ὁδᾶμῃ καὶ ὁδόνῃ] Corrige, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ. παρὰ τὸ ὅθμα τὸ ὄμμα, ὁδμῶνῃ καὶ ὁδόνῃ. LARCHER. Immo propter verba κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ legendum puto ὁδᾶνῃ καὶ ὁδόνῃ.

55) καὶ ἀποβολὴ τοῦ θ] Exciderunt verba: καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, quae ex Etymologico M. p. 574, 36. addenda sunt.

56) εἶδω] Ex Etymolog. M. p. 561, 50. legendum est εἶδω καὶ εἶδω.

57) οἶδα] Scribe εἶδα.

εἰδήσω μέλλοντός εἰδήσῃ· ὄνομα ἀπὸ τοῦ εἶναι Ἰσμενί, ἀποβολῇ τοῦ εἶ.
 Ὁχανος⁵⁸). εἰς οὗ ἀποκρέμαται ἡ ἀσπίς, παρὰ τὸ ἐχέσθαι.
 Ὅστεόν. πλεονασμῷ τοῦ ὅ, παρὰ τὸ στέω, στέον, τὸ αἷτιον τῆς στάσεως τοῦ σώματος.

Ὁφθαλμοὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, παρὰ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ εἶναι ἀπὸ τῶν ἔργων, καὶ τὸ ἐναντίον⁵⁹).
 Οὐρῆας. παρὰ τὸ οὐρον. οὐρῶδης γὰρ ἐστὶν αὐτῶν ὁ ὑπὸρος· ὁ δὲ οὐρῶδης ἐστὶν αὐτῶν ὁ ὑπὸρος.
 Ὁρπῆες. παρὰ τὸ ὀρούειν ἐν τῷ αὐξάνει, ἢ ὀρπῆες τινες εἰσὶν, οἱ εἰς ὀρπῆον εὐρίσταν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Παστός. ποικίλος οἶκος νομφικός, παρὰ τὸ κάσσειν ὃ ἐστὶ ποικίλλειν. πολέας δ' ἐνέπασσεν αἰθλούς⁶⁰).
 Παιφάσκειν. παρὰ τὸ πάντα τὰ Φάη περιάγειν.
 Πῆμα. παρὰ τὸ πῆθω, ὡς παρὰ τὸ νῆθω, κῆσω, ἰοπῆμα.
 Πῆος. κυρίως, ὃ κατ' ἐπιγραφίαν οἰκίδος, οἶον ἐπικτήτος. παρὰ τὸ κάσσειν, καὶ ὃ αἵματι συγγενής⁶¹). πῶμα γὰρ τὸ κτῆμα. ἐνδαν παύω μέλλων, καὶ πῶμα ὄνομα βήματιόν.
 Πύος. τὸ σεσηπός αἷμα. παρὰ τὸ πύθεσθαι, ὃ ἐστὶ σῆπασθαι.
 Παπαταίνω. οἶον φαπαταίνω. παρὰ τὸ Φάη καταπνύνω.
 Πρηγῆς. παρὰ τὸ προνευκύνει.
 Πόρτις. παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν ἐρχέσθαι καὶ νομῆν.
 Πρύμνην. οἶον περιμένον τι ὄν⁶²), παρὰ τὸ πέρας.
 Πέπλος. κατὰ συγκοπὴν, περιπέλος τις ὢν, ὃ περὶ τὸν φορούμενον περιπελούμενος καὶ περιελλόμενος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, πέπελος καὶ πέπλος⁶³). οὕτως Ἐπαφρόδιτος⁶⁴).
 Πόνος. ἐπὶ τοῦ πολέμου, ἀπὸ τοῦ πένω.
 Πότμος. ὁ θάνατος, καὶ ἡ ἐσχάτη συμπτώσις τοῦ βίου. ἀπὸ τοῦ ποσεῖν. ἐπὶ δὲ τῆς τύχης, παρὰ τὸ μεταπίπτειν. ἢ ὑπὸ τὴν πρώτην γένεσιν τοῦ βρέφους καὶ πτώσειν⁶⁵) ἐπιμεριζομένη τύχη.
 Πόρκης. ὁ δάκτυλος⁶⁶), παρὰ τὸ περιέχειν⁶⁷).
 Πόλεμος. παρὰ τὸ πολλοὺς μαιοῦν.

Πηλός⁶⁸). ἀπὸ τοῦ πᾶλλειν καὶ σείεσθαι.
 Πευκαλίμας. τὰς συντάς· παρὰ τὰς πευκάς, οἶον ὀριμαίαι καὶ σφύρονες.
 Πρέχυν. οἶον προύγη⁶⁹) κατὰ συγκοπὴν, ὃ ἐστὶ ὀκλάσαι. καὶ ἢ πρὸ αὐτῆς τῆς ἐπὶ, ἐπὶ γόνυ.
 Παλλανίς. ἡ νέα κατὰ ἡλικίαν. καὶ γὰρ ὁ παῖς κατὰ Δωριέας παλλὰξ λέγεται· τὸ λευκᾶναι⁷⁰). παρὰ τὴν κάλῃν, ἢ Ἀττικῶς παπάλη⁷¹) λέγεται. ἐστὶ δὲ τὸ λεῖπτον ἔλευρον.
 Πρότμηστιν⁷²). τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος. ἀπὸ τοῦ προτέμνεσθαι. κυρίως ἐπὶ τῶν αἰδῶν.
 Παιταλόεντα. παρὰ τὸ αἶψος, αἰταλόεν, τὸ τραχὺ, καὶ παιταλόεν.
 20 Πόρβατον. πολλακίς δηλοῖ πάντα τὰ βοσκόμενα. παρὰ τὸ πρὸ τῆς ἐτέρας βάσεως τὴν ἐτέραν βάσιν ἐπάγειν.
 Πυκνοῖσιν⁷³). τὸ μετὰ πνεύματος τι ποιεῖν. ἐγκρίται οὖν τὸ ποιεῖν καὶ τὸ πνεῦσαι.
 Πατρωμένη. ἢ τὸ τέλος τοῦ βίου περαιουῖσα, οἶον πατρωμένη.
 Πτάλας⁷⁴). ξύλινα ἀγγεῖα, ἀπὸ τοῦ πεπλέκεσθαι⁷⁵).
 Πόρνη. ἢ τὴν μίξιν πωλοῦσα. πέρνη τις οὖν ἐστὶ καὶ πόρνη.
 Πείρινθα. τὸ ἐκ ῥιπῶν πεπλασμένον πλινθιον. ῥίπεν 30 θα, καὶ μεταθέσεις, πέρινθα πείρινθα.
 Πέσσοι. πεσά δὲ ἡ γεγραμμένη⁷⁶), καὶ ἡ ψῆφος ὁμνύμω. πάντα δὲ ἦσαν οἱ ἐχρῶντο, κατὰ Σοφοκλέα·

58) Ὁχανος non solum ἀρσενικῶς dicitur, sed etiam οὐδενί-
 ρως. Herodotus I. 171. ὅχανα ἀσπίς οὗτοί εἰσι οἱ ποιησάμε-
 νοι πρώτοι. LARCHER.

59) καὶ τὸ ἐναντίον] In Etymologico M. p. 586, 3. legitur:
 ὅταν καὶ πρώτα, τὸ ἐναντίον κατέστημα. Vnde Orionis locus
 videtur supplendus esse.

60) πολέας δ' ἐνέπασσεν αἰθλούς] Sunt verba Homeri Iliad.
 F. 126. LARCHER.

61) καὶ ὁ αἵματι συγγενής] Emendandum est καὶ μὴ αἵματι
 συγγενής. Etymologicum M. p. 607, 51. ἢ παρὰ τὸ πῶμασθαι
 (ὃ ἐστὶ γένεσθαι ἐξ ἐπιπολής) τῆς συγγενείας, καὶ οἷον ἐπὶ
 πτωσιν εἶναι καὶ μὴ ἐξ αἵματος αὐτῶν προσημειωμένην. LAR-
 CHER.

62) περιμένον τι ὄν] Legendum est πέριμνον τι ὄν. Etymo-
 log. M. p. 628, 35. παρὰ τὸ πέρας πέριμνον· καὶ σιγνῆν,
 περμῶν, καὶ προμῆν. LARCHER.

63) ἀποβολῇ τοῦ ρ πέπελος καὶ πέπλος] Legendum omnino
 est ἀποβολῇ τοῦ ρ πέπελος, καὶ συγκοπῇ πέπλος. Vide Ety-
 mologicon M. p. 600, 40. LARCHER.

64) Eparhroditus, Chaeronensis, Grammaticus, Archiae
 Grammatici Alexandrini alumnus, vixit sub Nerone. Multa scri-
 psit de Grammatica, interque ea Commentarium in Homerum
 et Pindarum. Vide Eudocum, primum vulgatam a Villosino
 T. I. Anecd. Graec. p. 168. Eius commentarius in Iliadem
 laudatur a Stephano Byzantino in Λοδωίνῃ, et ab auctore Ety-
 mologici M. p. 201, 32. in Odysseam autem ab hoc eodem p.
 106, 26, et p. 460, 32. LARCHER.

65) καὶ πτώσειν] Poterant haec abesse, neque sunt in Etymo-
 logico M. p. 621, 36.

66) ὁ δάκτυλος] Emenda ὁ δακτύλιος, annulus. Orphei
 dicitur: Πόρκης· ὁ δακτύλιος τῆς ἐπιδορατίδος, ὁ περιεργύνων
 αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον. Vox πόρκης bis reperitur apud Iliada-
 rum: Iliad. Z. 320. περὶ δὲ χρύσεος θένε πόρκης. et O. 495.
 LARCHER.

67) Hanc nominis πόρκης etymologiam auctor Etymologici M.
 p. 619, 35. perperam adscribit Oro, ita quidem, ut illud dicat
 Orionem deriuare ἀπὸ τοῦ πείρω. LARCHER. Etiam Zonaras
 in Lexico p. 1562. male dicit: ὁ δὲ Ὀρίων παρὰ τὸ πείρω
 quoniam Ὀρος dicere debuerit. Sic et Saïdas.

68) Πηλός] Scribendum est Πηλός. LARCHER.

69) προύγη] Corrige πρὸ γόνυ. LARCHER.

70) τὸ λευκᾶναι] Est noua glossa, cuius initium deest. Lege:
 Παλύναι, τὸ λευκᾶναι. Etymologicon M. p. 597, 23. Ὀμηρὸς
 τὸ λευκᾶναι παλύναι φησὶ. LARCHER.

71) πεπάλη] Legendum est παπᾶλη, vel πασπᾶλη. Etymo-
 logicon M. p. 589, 4. οἱ Ἀττικοὶ πασπᾶλην λέγουσι. LARCHER.

72) Πρότμηστιν] Lege Πρότμητος. LARCHER.

73) Πυκνοῖσιν] Lege Πυκνύνειν. LARCHER.

74) Πτάλας] Fortasse legendum est Πάλας. LARCHER.

75) πεπλέκεσθαι] Si recte Larcherus πλέκεα pro πλάας re-
 ponendum coniecit, πεπλέκεσθαι legendum est.

76) ἡ γεγραμμένη] Legendum est ἡ γραμμή, cum Etymo-
 logico M. p. 604, 17. Ennius ad Odys. A. p. 1396, 59. καὶ
 ἐν καὶ πρὸς οὐδενίρως οἱ πεσσοὶ καὶ ἐν πεσσοὶ ὁμνύμω

καὶ πεσὺ πεντάγραμμοι 77). καὶ τὰ χαῖα ἢ πεττεῖα, πεντεῖα τις οὐσα 78). εὖρε δὲ αὐτὴν Πηλαμῆδης, ὡς εἴρηται παλαιῶ 79). εὖρε σοφὸς λιμοῦ με παραίφαι σιν 80). Πηλαμῆδης καὶ ἐστὶν ὁ στίχος γραμματῶν λς', ἰσάριθμος τοῖς τόποις. ἢ παρὰ τὸ πέτω. οὐ μὴ λων πῶσω 81), πῶσος, καὶ πλεονασμὸς 82), πῶσος, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι. Πύελος. ἐστὶ μὲν ὅπου λούονται. κυρίως δὲ ὅπου τοῦς πυέλους κλύουσι 83). Πένθος. κυρίως ἐπὶ τοῖς κατοικοῦμένοις πάθος 84). διαίτη τὸ ἐν βαθύτητι εἶναι τοῦ τεθνηκότος 85). τὸ δὲ κατὰ τῶν 86) καὶ ἀφανὲς, βένθος ἔλεγον, καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς π, πένθος. δύναται δὲ τὸ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς ἀπομένον 87). Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶ, παρὰ τὸ πάθος 88), μεταθέσει πέθος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὅ, πένθος, ὡς βάθος βένθος. Πίσυρες. κατὰ κοινωσίαν τοῦ π πρὸς τὸ π, καὶ ταῦ ρ πρὸς τὸ ι, πίσυρες· ὅλον 89). Παγοῦροι. παρὰ τὸ εὖρεῖν καὶ φυλάττειν ἐν τοῖς πάθοις 90). πάγοι δὲ οἱ κρημνώδεις τόποι. Προοίμιον. τὸ λεγόμενον πρὸ τῆς οἰμῆς. οἴμη δὲ ἡ ᾠδή. Πράσις. διακτέρας τις οὐσα. ἀπο τοῦ ἐξ ἑτέρου μεταβαίνειν 91) τὸ κίτρασκόμενον.

καὶ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος. LARCHER. *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 217 b. vbi totam *Orionis* glossam attulit, et ἡ γραμμὴ edidit, videri posset emendatione Codice vsus esse, nisi aliunde sciremus, eum saepe tacite veram lectionem vitiosae scripturae substituisse. Cuius generis exempla in hac ipsa glossa paulo post (not. 80. 81.) afferam. Conferendus etiam est locus *Orti* Thebani; allatus a *Schleusnero* ad *Etymolog. M.* p. 1005.

77) καὶ πεσὺ πεντάγραμμοι] Legendum est καὶ πεσὺ πεντάγραμμοι: Est pars versus Nauplii. Vide *Pollucem* IX. 97. et *Hesychium* in voc. *Πεσὺ*, qui integrum versum tibi exhibebunt. Conf. *Brunch.* ad *Sophocli. Fragm.* c. Nauplio p. 22. LARCHER.

78) καὶ τὰ χαῖα ἢ πεττεῖα, πεντεῖα τις οὐσα] Cum *Etymologico M.* p. 604, 19. legendum est: καὶ τὰ χαῖα ἢ πεττεῖα, οἰονεῖ πεντεῖα τις οὐσα. Stabilitur haec correctio auctoritate *Eustathii* ad *Odyss.* A. p. 1396, 61. sic legentis: καὶ πεττεῖα ἐδόκει κληθῆναι ὡς οἰονεῖ πεντεῖα τις οὐσα. Caeterum voce πεντεῖα auctori possumus Lexica. Latine diceretur *quinio*, quo vocabulo vsus est *Tertullianus* de *Anima* cap. 46. „quinio voluminum.“ LARCHER. Mihi nihil mutandum videtur. Nam illud οἰονεῖ etiam carpius omisum est ab *Orione*.

79) ὡς εἴρηται παλαιῶ] Ista mutila sunt. Lego ὡς εἴρηται παλαιῶ ἄβανι. Nam abacus inducitur loquens. Sed sub παλαιῶ suspicor latere mendam. Corrigo ὡς εἴρηται Παλαμῆδης ἄβανι. *Etymolog. M.* p. 604, 20. καὶ δηλοῖ τὸ ἐπιγράμμα τῶν λς' πρὸς τοὺς τόπους, οὗς ἔχει τὸ Παλαμῆδειον ἄβανιον. *Eustathius* loco laudato: Παλαμῆδης εὐρεῖν αὐτὴν λέγεται· οὐ παρώντων τὸ Παλαμῆδειον ἄβανιον. LARCHER.

80) παραίφαισιν] Verba *Eires* σοφός — Παλαμῆδης sunt abaci. Emendo igitur παραίφαισιν. Ita enim versus constabit triginta sex literis. LARCHER. *Ruhnkenius* l. l. παραίφαισιν exhibet, quasi in Codice sic scriptum reperit. Vid. not. 76.

81) πέτω et πῶσω πρὸ πέτω et πῶσω scribendum putavi. *Etiā* *Ruhnkenius* ita edidit lectore non monito.

82) καὶ πλεονασμὸς πῶσος] *Ruhnkenius* l. l. ex *Eustathio* p. 1396, 52. scribi iussit κατὰ διπλασμὸν πῶσος.

83) ὅπου τοὺς πυέλους κλύουσι] Fortassis cum *Etymologico M.* p. 651, 8. legendum est ὅπου τοὺς πυρρὺς πλύνουσι. Coniecturam firmat *Etymologicum MS. Biblioth. Regiae*, in quo legitur: κυρίως δὲ ὅπου τοὺς πυρρὺς πλύνουσι· οἰονεῖ πυρρὺς τινὰς ὄντας, ἐκβολὴ τοῦ ὅ, πύελος. LARCHER.

84) κυρίως ἐπὶ τοῖς κατοικοῦμένοις πάθος] Nullo sensu sic

Πήρα ἦτοι Φερά τις οὐσα. παρὰ τὸ Φερεῖν, ἢ παρὰ τὸ παρηρησθῆναι. ἢ τροπὴ τοῦ τ εἰς π. οὐν τῆρα τις οὐσα, παρὰ τὸ τηρεῖν.

Περὸν. παρὰ τὸ πείρειν.

Πλήμναι. παρὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος.

Πλαγγών. παρὰ τὸ πλάζω, πλαγῶν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πλαγγών. τοῦτο γὰρ εἰς πλάγην γίνεται τῶν κερῶν 91) καὶ ἀπάτην.

Πορθμός. πλεονασμῷ τοῦ θ. πορμός γὰρ καὶ πορθμός, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἰω ἰσμός καὶ ἰσθμός.

Παμφαλῶ. παμφαῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ π.μφ.αλῶ.

Πορπη. παρὰ τὸ τείρω 92), πόρη καὶ πορπη.

Πτίλα. παρὰ τὸ τίλλω, τίλλα, πλεονασμῷ τοῦ π, πτίλα.

Παφίη 93). παρὰ τὴν Πάφον, ἀποβολὴ τοῦ α, παρὰ τὸ παφίσκειν. τὸ ἀπατῶν. παφῶ γὰρ.

Πύματος. πύθματος τις ἐστὶ, παρὰ τὸν πυθμένα.

Παρχσταται. ὑπ' ἐνίων καλοῦνται γόνιμα Φελέδες, καὶ οἱ τῇ γενέσει παρστωταί.

Πρωκός. προκτός τις ἐστὶ, παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιττώματα.

Πούς. παρὰ τὸ πεπαῦσθαι τοῦ ὅλου 94).

scribitur in Codice. Lego cum *Etymologico MS. Biblioth. Regiae*: κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κατοικοῦμένοις πάθος. LARCHER.

85) τοῦ τεθνηκότος] Fortassis legendum est τοὺς τεθνηκότας. *Etymologicum MS. Biblioth. Regiae*: διὰ τὸ ἐν βαθύτητι εἶναι τοὺς τεθνηκότας. LARCHER.

86) τὸ δὲ κατωτάτω] Cum *Etymologico MS.* eiusdem *Bibliothecae* lege τὸ δὲ κατωτάτω. LARCHER. Sane hoc ipse quoque praefendum puto, quia adiectivum sequitur.

87) ἀπομένον] Lego ἀπτομένον. LARCHER. Non ἀπτομένον, sed ἀπτόμενον legendum est. Nam δύναται est i. q. σημαίνει, valet.

88) παρὰ τὸ πάθος] Hinc corrigendum est *Etymologicum M.* p. 598, 13. in quo legitur ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ βάθος λέγει. *Etymologicum MS. Regium*: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ πάθος, πλεονασμῷ τοῦ π, ὡς βάθος βένθος. LARCHER.

89) καὶ τοῦ ὅ πρὸς τὸ ι, πίσυρες· ὅλον] Sic perperam in Codice. Legendum arbitror, vt est in *Etymologico M.* p. 610, 54. καὶ τοῦ ὅ πρὸς τὸ ι, καὶ τοῦ α εἰς τὸ ὅ οἶον, τίσσαρες καὶ πίσυρες. LARCHER.

90) παρὰ τὸ εὖρεῖν καὶ φυλάττειν ἐν τοῖς πάθοις] In *Etymologico M.* p. 585, 51. legitur παρὰ τὸ εὖρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν τοῖς πάθοις. Pessime. Emendandum est παρὰ τὸ εὖρεῖν καὶ φυλάττειν ἐν τοῖς πάθοις. Sed φυλάττειν vsurpatur eo sensu, quo διατρίβειν. Sic apud *Homer. Odyss. B.* 466. δυσκρήδης νόκτα φυλάξω. quod exemplum auctor *Etymologici M.* p. 586, 54. attulit. *Etymologicum MS. Biblioth. Regiae*: Παγοῦροι, παρὰ τὰ εὖρεῖν, τοῦτέστι φυλάττειν, ἐν τοῖς πάθοις. LARCHER.

91) ἐξ ἑτέρου μεταβαίνειν] Inter ἑτέρον et μεταβαίνειν insere verba πρὸς ἑτέρον, vel, vt in *Excerptis* p. 616, 4. reperitur, εἰς ἕτερον.

92) τείρω] *Hesychius*: Πλαγγών· κρήνῳν τι κοροκόμιον. Ita vocabatur *imaguncula* correa quae *puellarum* ornamento serviebat. Hinc conicio legendum in *Orione*: τῶν κορῶν, *puellarum*. Hinc etiam emendandum est, quod in *Etymologico M.* p. 611, 12. legitur, τῶν κορῶν. LARCHER.

93) Παφίη κ. τ. λ.] Haec glossa mutila est et valde corrupta.

Sic legendum esse conicio: Παφίη. παρὰ τὴν Πάφον· ἢ ἀποβολὴ τοῦ α παρὰ τὸ ἀπαφίσκειν τὸ ἀπατῶν. ἀπαφῶ γὰρ τὸ ἀπατῶ. LARCHER.

94) παρὰ τὸ πεπαῦσθαι τοῦ ὅλου] Id est, εἰς ὃν (nempe τὸν πῆρα) ἀναπέπτανται τὸ ὅλον μέρος τοῦ σώματος. Vid. *Etymolog. M.* p. 622, 4. LARCHER.

Πέλαμα. παρὰ τὸ καπιλῆσθαι τοῦ ἄλλου δέρματος πλεόν· ἢ παρὰ τὸ πέλας αἰεὶ καθεστάναι τῷ πῆδω⁹⁵⁾.

Πνεῦμα. παρὰ τὸ πνεῦσθαι πνεῦμα.

Περὶ τῶμα. παρὰ τὸ περισσῶμα εἶναι⁹⁶⁾, καὶ μὴ ἐν τῷ σώματι μενόν⁹⁷⁾.

Πιμελή. παρὰ τὴν πῆξιν τῆς τροφῆς. πιμελή τις ἐστὶ· παρὰ τὸ πιεῖν, ἢ ὑγραίνουσα τὸ σῶμα.

Πέσκος. κυρίως τὸ τοῦ προβάτου δέρμα· παρὰ τὸ πείκω πέκος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὅ, πέσκος.

Πόκος. παρὰ τὸ πείκω ῥῆμα.

Πολιά. οἶον καλαιὰ καὶ πολιά.

Πώγων. ὥσπερ⁹⁸⁾ Ἀπολλόδωρος, ὅτι πῆξιν ἡλικίας σημαίνει. ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐπὶ τὸ εἰπεῖν λέγει⁹⁹⁾. ἱκανοὶ γὰρ οἱ γενιώντες¹⁰⁰⁾ πρὸς τὸ λέγειν. Σωρανός.

Πρόσπων. ἀπὸ τοῦ πρόσω καὶ ἔμπροσθεν τοὺς ὤκας ἔχων.

Παρίθμια¹⁾. παρὰ τὸ παρακεῖσθαι τῷ ἰθμῷ, δι' οὗ ἐστὶν ἵνα τὴν πνεύην. λέγονται καὶ ἀντιάδες²⁾, ἀπὸ τοῦ ἀντικεῖσθαι ἀλλήλων.

Πνεύμων. ἀναλόγως διὰ τοῦ ν. ταμίας γὰρ τοῦ πνεύματος.

Παλάμη. ἀπὸ τοῦ πάλαιεν. δι' αὐτῶν γὰρ πεπαλαμήμεθα³⁾.

Παλαστή. θηλυκῶς, ὅτε συνάγονται οἱ δάκτυλοι, οἶον πελαστή τις οὖσα· ὅτι πέλας συνήγαγε τὰ ὀστά, οἶον τοὺς δακτύλους, καὶ δόχημ λέγεται, ὅτι πλαγίᾳ τῇ

χειρὶ⁴⁾ μετροῦμεν· ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν λιχανὸν ἄκρον⁵⁾. ὁ ποιεῖ δακτύλους δέκα⁶⁾, λέγεται δὲ δόχημ ἐπὶ τῆς παλαιστῆς, ὡς Σωρανὸς λέγει. ἢ δὲ σπιθαμὴ ἔχει δόχμας τρεῖς, οἶον παλαιστάς, δακτύλους ἰβ'. ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ⁷⁾ διασταμένων τῶν δακτύλων, ὥς τοῦ ἀντίχειρος, λέγεται σπιθαμὴ, διὰ τὸ ἀποστάντων ποιεῖν⁸⁾. ὡς δὲ Χρύσιππος, διὰ τὸ σπᾶσθαι καὶ τείνεσθαι τὴν χεῖρα· ποιεῖ δὲ δόχμας τρεῖς, δακτύλους ἰβ'. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ὀλεκράνου πρὸς μὲν τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἀκρονήχως⁹⁾ μέτρον. πρὸς δὲ τοῦ μικροῦ μετακόνδυλον, ὁ ἐστὶ μετὰ τὸν μέσον κόνδυλον. τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος δάκτυλος λέγεται προκόνδυλος¹⁰⁾. ὁ δὲ μετὰ τούτον μεσοκόνδυλος. ὁ δὲ μετὰ τὸν μεσοκόνδυλον μετακόνδυλος. ἀπὸ δὲ τοῦ ὀλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ μετακονδύλου, πυγῶν¹¹⁾, ἐξ ὧν ὁ πῆχυς· σπιθαμαὶ δύο, δόχμας δὲ ἕξ, δάκτυλοι δὲ κβ'. πυγῶν, ὡς ἀπὸ τῆς πυγμῆς· εἴπερ μὴ ὥσπερ ὁ πῆχυς πρὸς ἐκτεταμένους μετρεῖται δακτύλους, οὕτω καὶ ἡ πυγῶν¹²⁾, ἀλλὰ συνεσταλμένους, ὥστε ἑλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μετὰ τοῦ πῆχους¹³⁾. ἴσως δὲ ὁ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός¹⁴⁾. τῷ δ' ἐνόματι ἐκχρηταὶ Ὀμηρος¹⁵⁾. βόθρον δ' δρυσσοντες πυγᾶσιον ἐνθα καὶ ἐνθα. ἢ δὲ ὀργυρία σὺν τῷ πλατεί τοῦ στήθεος ἔχει πῆχαις δ'. τηλικαῦται κατὰ μέγεθος αἱ χεῖρες οὖσαι κάτω ἐκταθεῖσαι, οὐκ ἀφικνουῦνται τῶν γονάτων, ἀλλ' ἀποδέουσι σπιθαμὴν. διὸ καὶ τοῦ μακρόχειρα δόξαντα παχρή-

⁹⁵⁾ τῷ πῆδω] Fortasse legendum est τοῦ πῆδου. Nam πέλαμα est *plama pedis*. Vid. Etymolog. M. p. 598, 44. LARCHER.

⁹⁶⁾ παρὰ τὸ περισσῶμα εἶναι] Corrige παρὰ τὸ περὶ σῶμα εἶναι, vel potius παρὰ τὸ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ut legitur in Etymologico M. p. 603, 17. LARCHER.

⁹⁷⁾ μενόν] Lege μένειν, quod recte exhibetur in loco Etymologici M. laudato.

⁹⁸⁾ ὥσπερ Ἀπολλόδωρος] Mallem ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος.

⁹⁹⁾ λέγει, istud nihil ad sensum. Lego ἄγε cum Etymologico M. p. 632, 4. Optime Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ εἰπεῖν καὶ ἄγειν. ἔγω γὰρ τὸ λέγω, καὶ ἄγω τὸ φέρω, καὶ ἐκ τούτων γίνεται ἐπώγων· καὶ ἀποβολή, πύγων, ὁ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν ἄγων. LARCHER.

¹⁰⁰⁾ οἱ γενιώντες] Nemo non videt, legendum esse οἱ γενειώντες. LARCHER.

¹⁾ Παρίθμια et paulo post ἰθμῷ] Legendum est Παρίσθμια et ἰσθμῷ. LARCHER.

²⁾ ἀντιάδες vocantur *tonsillae* ab Hippocrate de Morbis II. 11. p. 42. Confer *Celsum* de Medicina VII. 12. 2. p. 575. edit. Lugd. Bat. 1785. 4. LARCHER.

³⁾ πεπαλαμήμεθα] Immo eiectis tribus literis scribendum est πεπαλμεθα.

⁴⁾ πλαγίᾳ τῇ χειρὶ] In Etymologico M. p. 587, 28. legitur πλατεία τῇ χειρὶ. Hinc aliquis coniciat etiam apud *Orionem* πλατεία pro πλαγία legendum. Sed δόχημ venit ab adiectivo *δωχμός*, *obliquus*. Et in eodem Etymolog. M. p. 258, 23. nomen δόχημ praeter alia deriuatur παρὰ τὸ δωχμός, ἐπειδὴ πλαγίᾳ τῇ χειρὶ μετροῦμεν. LARCHER.

⁵⁾ πρὸς τὸν λιχανὸν ἄκρον] Quanquam eodem modo scriptum reperio in Etymologico M. p. 587, 30. nunquam tamen mihi sic scripsisse *Orionem* in animum inducere possum. Lego πρὸς τὸν ἐμικρότατον ἄκρον. Optime ad rem *Jul. Pollux* II. 157. εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν ἐμικρότατον μετρεῖς, σπιθαμὴ τὸ μέτρον. LARCHER.

⁶⁾ ὁ ποιεῖ δακτύλους δέκα] Ista verba ὁ ποιᾷ male repetita ETYMOLOG. T. III.

turbant sensum. Legendum omnino est: ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν ἐμικρότατον ἄκρον δακτύλους δέκα· λέγεται δὲ δόχημ κ. τ. λ. LARCHER.

⁷⁾ ἀπὸ τοῦ μικροῦ] Vocabulum δακτύλου, quod incuria librarii est omissum, resituumendum est ore Etymologici M. p. 587, 33. et Etymologici MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

⁸⁾ διὰ τὸ ἀποστάντων ποιεῖν] In Etymologico M. p. 587, 35. legitur παρὰ τὸ ἀποσπασμὸν ποιεῖν, quod etiam h. l. recipiendum fuo.

⁹⁾ ἀκρονήχως μέτρον] Haec valde corrupta sunt. Sed facilis est medela. Lego: ἄκρον, πῆχως μέτρον, a cubito usque ad summum medii digiti, cubiti mensura. LARCHER.

¹⁰⁾ τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος δάκτυλος λέγεται προκόνδυλος] Haec nullum sensum efficiunt, sed facili remedio possunt sanari. Lego: τῶν γὰρ δακτύλων ὁ μὲν πρῶτος κόνδυλος, λέγεται προκόνδυλος. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: τῶν γὰρ δακτύλων ὁ μὲν πρῶτος, κόνδυλος λέγεται. προκόνδυλος· καὶ ἐξοδάκτυλος. ὁ δὲ μετὰ τούτον κ. τ. λ. quae prava distinctione laborant. LARCHER.

¹¹⁾ πυγῶν sic definitur a *Polluce* II. 158. εἰ δὲ σπυγμῶν τούς δακτύλους ἀπ' ἀγκῶνος ἐπ' αὐτούς, πυγῶν τὸ μέτρον. LARCHER.

¹²⁾ ἡ πυγῶν] Legendum est ὁ πυγῶν. LARCHER.

¹³⁾ ὥστε ἑλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μετὰ τοῦ πῆχους] Haec sunt sensu cassa. Lego: ὥστε ἑλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μέτρον τοῦ πῆχους, quod vnice verum est. LARCHER.

¹⁴⁾ ἴσως δὲ ὁ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός] Quid ista velint, coniectura assequi non valeo. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: ἴσως δὲ τὸ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός. Fortassis legendum est: ἴσως δὲ τὸ μέχρι πυγμῆς, ἢ τοῦ ποδός. ita ut πυγμὴ non sit mensura spatii, sed pugnis, sive manus in pugnum contractae. LARCHER.

¹⁵⁾ Locus *Homeri* est *Odyss. X. 517.* et sic legendus:

Βόθρον ὀρέξαι ὅσον τε πυγούσιον, ἐνθα καὶ ἐνθα. LARCHER.

σθαι¹⁶), εἴ τε ἦν Οἰδάπου¹⁷), εἴ τε Ξέρξης, διὰ τὸ μὴ ἐφίπτεσθαι¹⁸) τῶν γονάτων, οὕτως ὠνομάσθαι· δαὲ δὲ τὸ ἐπιμήκιστον ἐκτεῖναι τὴν δύναμιν τῆς βασιλείας. οὕτω Σωφρανὸς ἐν τῇ περὶ Ἑτυμολογιῶν τοῦ Ἀνθρῶπου.

Πλευραί. οἶον πλήρεις καὶ ἀμύχωτοι¹⁹), ἡ οἶον πλευμονῶροι²⁰) οὖσαι, αἱ φυλάττουσι τὸν πνεύμονα. ἡ οἶον πέλουρι²¹), ὡς πλατῖσαι.

Πίσυρος. πιστὸς πιστόσυρος, καὶ συγκοπῇ πίσυρος.

Πινυτός. πνεῖω²²) ἐστὶ ῥῆμα, καὶ πνύω παράγωγον· ἰοΠιδά. τὸ πινύω²³) ὄνομα πινυτός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ, πινυτός, ὁ διεγχευόμενος. καὶ γὰρ τὸ ἥτορ παρὰ τὸ αὖ ἐστὶ τὸ πνέω, αἴητορ²⁴), καὶ ἀποβολῇ τοῦ α, ἥτορ.

Παβρήσια. παντορησία, καὶ συγκοπῇ παβρήσια. δύναται καὶ παρὰ τὸ πᾶν παβρήσιαν²⁵).

Πλοχμός. παρὰ τὸ πλέκω πλοχμός.

Πρόμος. παρὰ τὸ βῶ, πρόβος, καὶ πρόμος. οἶον παρὰ τὸ νέω, καὶ νῶ²⁶) τὸ πορεύομαι, πρένος καὶ πρόμος.

Πυρρός. παρὰ τὸ πῦρ πυρὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, 20 πυρρός.

Πτύλος. παρὰ τὰ τύπτω τύπιλος, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης πτύλος²⁷).

Πταῖω. πέτω, καὶ συγκοπῇ πτῶ, καὶ διπλασιασμός πτύω²⁸). τὰ γὰρ πετώμενα τοῖς πτύουσιν δοικα· πτῶ οὖν καὶ πταῖω.

Πύματος. ἑλλειψις τοῦ θ. παρὰ τὸ πυθμῆν. ὁ πυθμῆν οὖν, πύθματος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ, πύματος.

Παγός²⁹). παρὰ τὸ πεπῆχθαι.

Πατήρ. παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ³⁰). κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων.

Πυθμῆν. Φυτοθεμῆν ἐστὶ, οἶον ἡ τοῦ Φυτοῦ θεσις, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς π, πυθμῆν.

Πέδιλα. ποδάεγλα³¹) τινὰ ὄντα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πόδε³²) εἰλεῖσθαι, καὶ ἔδει πέδιλα διὰ τῆς αἰ διφθόγγου γράφασθαι· ἀλλ' οὐ πάντως τὰ ῥήματα τῶν ὀνομάτων *) Φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος. ἰδοὺ γὰρ τὸ εἶρω ἴρις, νεῖφω νιφάς, λείβω λιβάς, καὶ τὰ ὅμοια.

Πιδά. τὸ πιδῖν³³). τινὲς δὲ παρὰ τὸ πηδᾶν³⁴), καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ ἡ εἰς ἰ. Βοιωτικῶς.

Πάχνη. παρὰ τὴν πῆξιν, πάχνη τις οὖσα.

Πλειών. ὁ ἐνιαυτός. ἀπὸ τοῦ πάντα εἶναι πλήρη ἐν αὐτῷ.

Πωλούμενος. ἐπειδὴ ὁ πωλούμενος καὶ ὁ πωλὼν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφεται, ἵνα θεωρῇται ὑπὸ πάντων.

Πόλοι. οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ. παρὰ τοῦ περὶ αὐτοὺς ἀναστρέφασθαι τὸν κόσμον, τούτεστι τὸν οὐρανόν.

Πήχυς. ἀπὸ τοῦ πεπηγέναι ἀκρῇ τῇ βραχίονι.

Πένης. ὁ ἀπὸ τοῦ πόνου καὶ τῆς πενίας³⁵) τὸ ζῆν ἔχων.

Πλούσιος. πολυουσίος τις ὢν.

Πεσῖν. ἀπὸ τοῦ πέδου.

Πεσσός. ὁ πίπτων ὁμοίως ἐν τῷ βάλλεσθαι.

Πυραμῖς. ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος³⁶). τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος αὐτῇ σχήματος, πλατὺς κάτωθεν καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντος, ὅ ἐστι τῇ φλογὶ ἀναφερομένη δοικός³⁷) τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ πύραμος³⁸). οὕτως Ἡρακλείδης.

16) διὸ καὶ τοῦ μακρόχειρα δόξαντα κεκλήσθαι] Haec vitio laborant. Lego: διὸ καὶ τὸν μακρόχειρα δόξαντα κεκλήσθαι. Mecum sentit Etymologicum MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

17) εἴτε ἦν Οἰδάπου] In Codice erat εἴτε δαρείος ἦν οἰδάπου. Deleta quidem fuit vox δαρείος, sed non ita, ut non conspiceretur amplius. Hinc legendum conicio: εἴτε δαρείος ἦν ὁ Ἰντιάπην. Darius, Hystaspis filius, Longimanus vocatus fuit secundum Polycaetum. Vide Pollucis Onomast. II. 150. LARCHER.

18) διὰ τὸ μὴ ἐφίπτεσθαι] Pro hoc scribendum est ἐφάπτεσθαι. LARCHER. Legi vero sic debet: μὴ διὰ τὸ ἐφάπτεσθαι.

19) ἀμύχωτοι] Idem reperies in Etymologico M. p. 612, 53. Quid vero significet, nescire me fateor. Interea conicio legendum ἀμύχωτοι, sine musculis. LARCHER.

20) ἡ οἶον πλευμονῶροι] Hinc corrigendum est Etymologicum M. loco laudato, ubi legitur ἡ πλευραί. LARCHER. Saltem πλευμονῶροι malim.

21) πέλουροι] Lege πολύενρας cum Etymologico M. p. 612, 54. LARCHER.

22) πνεῖω] Conicio legendum esse πνῶ, quia πνέω non potest esse παράγωγον τοῦ πνεῖω. LARCHER.

23) πεπνύω] Lege πνύω. LARCHER.

24) παρὰ τὸ αὖ ἐστὶ τὸ πνέω, αἴητορ] Lege transpositis vocibus, παρὰ τὸ αὖ τὸ πνέω ἐστὶν αἴητορ. LARCHER.

25) δύναται καὶ παρὰ τὸ πᾶν παβρήσιαν] Pro hoc ultimo scribendum est παβρήσια. STYNAE. Quaedam desunt, quae ope Etymologici M. p. 594, 10. facile suppleri possunt, nempe, γίνεσθαι, ἡ πάντα ἐν αὐτῇ ἔχουσα καὶ λέγουσα. Prius etymon disertis verbis absurdum dicit auctor Etymologici M. LARCHER.

26) οἶον παρὰ τὸ νέω, καὶ νῶ] Corrige: οἱ δὲ, παρὰ τὸ νέω νῶ. Vide Etymolog. M. p. 625, 46. LARCHER.

27) τύπιλος, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης πτύλος] Emenda et lege, ut in Etymologico M. p. 611, 46. est: τύπιλος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς, πτύλος. LARCHER.

28) συγκοπῇ πτῶ, καὶ διπλασιασμός πτύτω] Vel legendum est διπλασιασμῷ πτύτω, vel συγκοπῇ πτῶ, κ. διπλασιασμός π.

Deest autem aliquid post verbum πτῶ. Corrigo συγκοπῇ πτῶ, καὶ παραγωγή πταῖω, καὶ διπλασιασμός πτύτω. Vid. Etymolog. M. p. 629, 6. LARCHER.

29) Παγός] Lege Πάγος, cum accentu in penultima. LARCHER. Talia in accentibus et spiritibus peccata saepius monenda fuissent. Sed pleraque tacite correxi.

30) παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ] Eadem leguntur in Etymologico M. p. 594, 56. Non vero hoc vult Orion, nomen πατήρ dici proprie de animalibus ratione carentibus, sed τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ proprie dici de istis. Sunt autem merae nugae Grammaticorum. Meliora te docebit Joh. Dam. a Leunper in Etymologico Linguae Graecae p. 738. et sequ. LARCHER.

31) ποδάεγλα] Legendum omnino est ποδῶγλα. Vide Hesychium in voc. Πέδιλα. Sed ποδῶγλα compositum est ex ποὺς et εἰλεῖν, siue ἱλεῖν, ἱλλεῖν. LARCHER.

32) ἐν τῷ πόδε] Lege ἐν τῷ πέδε. Vid. Etymolog. M. p. 597, 52. LARCHER.

*) τὰ ῥήματα τῶν ὀνομάτων] Legendum est τὰ ῥηματικά τῶν ὀνομάτων, ut recte legitur in Etymologico Gudiano p. 456, 42.

33) Πιδά. τὸ πιδῖν] Lege Πιδάξ. παρὰ τὸ πιδῖν. LARCHER.

34) παρὰ τὸ πηδᾶν] Optime sic. Nam, ut ait auctor Etymologici M. p. 608, 21. πηδᾶν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὑδάτος. LARCHER.

35) τῆς πενίας] Fuit tempus quum haec corrupta crederem. Sed omnia bene procedunt. Nam πενία hoc loco idem est quod ἐνέργεια. Etymologici M. auctor p. 598, 15. nomen πένης deducit παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ καὶ πράττω. LARCHER. Immo legendum puto τῆς ἐνεργείας, quod est interpretamentum praecedentis τοῦ πόνου. Nam καὶ saepe significat toutéste. Etiam Excerpta ex Orione p. 616, 6. habent τῆς ἐνεργείας.

36) μέλιτος] Lege μέλιτος.

37) τῇ φλογὶ ἀναφερομένη δοικός] Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 632, 31. quod optime vidit Sylburgius. Ibi enim legitur τὸ φλογὶ ἀναφερόμενον δοικός. LARCHER.

38) ὁ πύραμος] Fortasse legendum est ὁ πυραμοῦς, placentiae genus, speciem pyramidis habens. LARCHER.

Πονηρός. κυρίως ὁ περὶ πόνους ἀναστρεφόμενος, ὥσπερ μοχθηρὸς ὁ περὶ μόχθους. ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν διανοίαν μετατέθη. ὁ τῇ διαθήσει κενός. οὕτως Ἡρακλείδης.

Πρέσβεις. παρὰ τὸ πρεβεβηκέναι καὶ παρελθεῖν τὴν ἡβην³⁹).

Πρεσβεύω, πρεσβεύσω, πρεσβεύς, ὡς ἱππεύω, ἱππεύσω, ἱππεύς.

Πῦρ. Πῦρ ἐστίν, ὅτι Φεγγόμενον ἐξανίσταται, ἢ παρὰ τὸ Φύω Πῦρ, τί γὰρ εὐφρόνιστον πυρός;

Πάππος. παρὰ τὴν προσφώνησιν τῶν παιδων. "Ομηρος⁴⁰). οὐδὲ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι κλινάσονται.

Παῖς. οἱ μὲν παρὰ τὸ παῖω, παῖσω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ὦ· ἢ παρὰ τὸ παίζω, παῖσω, καί.

Πρωί. ὑπὸ τοῦ⁴¹) προῖναι ἡμᾶς.

Πόσις. ὁ ἀνὴρ. παρὰ τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν. ἐπεὶ καὶ τὸ ὕδωρ μιγνύμενον τῇ γῇ γεννητικὸν γίνεται. μιγνύμενος δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ γενέσεως αἴτιος γίνεται.

Προῖξ. ἀπὸ τοῦ προῖκνεῖσθαι τοῦ γάμου.

Πτέρνα. ἀπὸ τοῦ ἐπιτεκτωμέναι αὐτῇ ὅλον τὸ σῶμα.

Πορεῖα. ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαι. αὐτὸ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς πέρας ἔρχεσθαι.

Προῖκτης. παρὰ τὸ προῖκνεῖσθαι· ἢ, ὡς τινὲς ψιλοῦσι, παρὰ τὸ προῖξασθαι⁴²), ὅ ἐστι δωρεάν τινα⁴³) λαμβάνειν.

Πρόνοια. ἢ πρὸ ἀντὶ τῆς ὑπέρ. ἢ ὑπὲρ τινων νοοῦσα.

Προπετής. ὁ ἄγαν ἐκπίπτων τοῦ δέοντος.

Πύξ. παρὰ τὸ πτύσσω, οὐ μέλλων⁴⁴) πτύξω, ἀποβολῇ τοῦ ὦ καὶ τοῦ τ, πύξ. παρὰ τὸ πτύσσειν τοὺς δακτύλους ἐν τῷ πλήττειν.

Παιών. ὁ παύων τὰς νόσους. τροπὴ δὲ τοῦ ὕ εἰς ἰ, Παιών.

Πτώξ. τοῦ πτώ παράγωγον πτήσω⁴⁵), ὁ μέλλων πτώξω, καὶ πτώξ, ἀποβολῇ τοῦ ὦ.

Πιθήκος. παρὰ τὸν πιθήσω μέλλοντα. ἀπὸ τοῦ πιθῶ. πείθει γὰρ ἡμᾶς τὸ ζῶον⁴⁶).

Πηλαῖω. παρὰ τὸ πάλω παλαιῶ.

Πόντος. παρὰ τὸ πόνος, καὶ τοῦ πένω⁴⁷), τὸ ἐνεργητικόν, τὸ δηλοῦν τὸ κάμνω· ἀφ' οὗ πόντος, καὶ ὃν πεπόνηται τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος περιπλέον. τοῦ πόνου οὖν ὁ πόντος. Φιλόξενος.

Ποταμός. παρὰ τὸ ποτὸς ἐξυπόμεινον. παρώνυμον ποταμός.

Πορθένος. ὡς τινὲς, παρ' οὐδένα λαβοῦσα ἔδον⁴⁸).

Πόρρω. παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν πρῶσω, καὶ μεταθέσει πόρτω, κατ' Ἀττικὸν τροπὴ τοῦ σ εἰς ρ, πόρρω, ὡς μυρτίνην μυρρίνη.

Παιδνός. παρὰ τὸ παίζω, ὡς παρὰ τὸ ἀλαπάξω, ἀλαπαδνός.

Πάσσαλος. παρὰ τὸ πῆσσω⁴⁹).

Πρόφρασσα*. παρὰ τὸ Φρῶ, ὅπερ ἐστὶ ἀπὸ τοῦ προῖα, Φρῶ Φρήττω, Φράσσα καὶ πρόφρασσα. παρὰ τὸ προῖναι καὶ προδυμεῖσθαι.

Πιτύξιν⁵⁰). παρὰ τὸ πτύω, πτυγίζω παράγωγον, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, πιτύξω.

Πυδαρίζειν. ἐπὶ τοῦ ἄλλεσθαι, ἢ ποδαρίζειν. ὡς ὄνομα ὄνομα κατ' Αἰολέας, καὶ ὀνομάζειν, πυδαρίζειν παρὰ τὴν πηγήν⁵¹), καὶ τροπὴ τοῦ γ εἰς δ, πυδαρίζειν, ὡς γνώφορος δνόφος.

Πέλας. παρὰ τὸ πελάζω, ῥῆμα. ὁ μέλλων πελάσσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ὦ, πέλας, τὸ ἐπὶ ῥῆμα· ὡς παρὰ τὸ χωρίζω, χωρίσω, χωρίς.

Πρόκροσσοι. πρόκροσσοι εἰσι μὴ ἐπὶ μιᾷ, οἷον προκαρσοί. παρὰ τὸ κάρω· αἱ κατὰ κεφαλὴν συντεθέμεναι⁵²), οἷον τὰς κεφαλὰς καὶ τὰς ἀρχὰς ἐπ' ἀλληλαῖς· ἐπεὶ καὶ συνήθως λέγομεν τῶν ὁδῶν κροσσούς τὰς κεφαλὰς καὶ τὰς ἀρχὰς· καὶ τῶν τοίχων αἱ κεφαλαὶ καὶ αἱ ἀρχαὶ κροσσοί. Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει γλωσσῶν⁵³).

39) παρὰ τὸ — τὴν ἡβην] Meliora te docebit Schaeidius ad Ioh. Dan. a. Lennep Etymolog. Linguae Gr. p. 814. et sequi LARCHER.

40) "Ομηρος] Locus est Iliad. E. 408. LARCHER.

41) ὑπὸ τοῦ] Legendum fortassis est ἀπὸ τοῦ, vel ἐπ' ἡοῦ, ἀπὸ τοῦ. LARCHER.

42) παρὰ τὸ προῖξασθαι] Optime. Hinc medela facienda est Etymologico M. p. 624, 2. ubi pro ἴξασθαι, nisi ἰξέσθαι repone malis, scribendum puto ἴξασθαι. Ibidem lin. 5. in loco Archilochi lego προτείνων pro προτείνω. LARCHER. Praecedens ψιλοῦσι eo referendum est, quod Herodianus nomen προῖκτης a verbo ἴσσω deriuauit. Vid. Etymolog. M. l. l.

43) δωρεάν τινα] Ita etiam Etymolog. M. loco laudato. Emen- da viroque loco δωρεάν τι. Nam δωρεάν aduerbialiter sumen- dum, vel potius eod accusatiuus, qui regitur a praepositione κατὰ subaudita. quod eodem reddit. LARCHER.

44) οὐ μέλλων] Vel ὁ μέλλων lego, vel, quod malim, οὐ ὁ μέλλων. Conf. not. 56.

45) πτήσω] Vel potius πτήσσω, an dici possit παράγωγον verbi πτώ, dubito. Neque πτώξω futurum est eiusdem verbi, sed πτήξω. Corrige igitur πτώσσω. LARCHER.

46) πείθει γὰρ ἡμᾶς τὸ ζῶον] Post haec desunt quaedam, quae facile resarciri possunt ope Etymologici M. p. 609, 49. LARCHER.

47) παρὰ τὸ πόνος καὶ τοῦ πένω] Vel legendum est καὶ ἀπὸ τοῦ πένω, vel ἀπὸ τοῦ πόνος καὶ τοῦ πένω. LARCHER. Mihi simplicius videtur: παρὰ τὸ πόνος καὶ τὸ πένω.

48) παρ' οὐδένα λαβοῦσα ἔδον] Cum Etymologica M. p. 595,

49. lege ἢ παρ' οὐδενός οὐδὲν λαβοῦσα εἰς ἔδον. Haec erat sententia Herodiani. Verum Philoxenus in aliam magnopere diuersam abierat, quam tibi praebebit Etymolog. M. LARCHER. Philoxeni sententia, auctoris tamen nomine omisso, traditur etiam in Excerptis ex Orione p. 616, 2. παρὰ τὸ παραθέσει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

49) πῆσσω] Optime Orion. Hinc medela ferenda est Etymo- logico M. p. 594, 32. ubi legitur: Πάσσαλος, παρὰ τὸν πῆσσω μέλλοντα. Immo πῆσσω est praesens verbi πῆσσειν, figere, cuius futurum est πήξω. Itaque legendum παρὰ τὸ πῆσσω, ut est in Orione. LARCHER. Conf. infra in voc. Παις.

50) Πιτύξιν] Tota glossa, mutato tamen ordine verborum, legitur in Schollis Filloisontanis ad Iliad. K. 290. etiam no- mine Orionis addito, ἐν τῷ περὶ Ἑτιμολογίων.

50) Πιτύξιν κ. τ. λ.] Glossa sic mihi videtur refingenda: Πι- τυγίζειν. παρὰ τὸ πτύω τυπτός, τυπτίζω παράγωγον, ἀποβολῇ τοῦ τ, καὶ μεταθέσει τῆς ἐν ἀρχῇ συλλαβῆς, πτυγί- ζειν. Vid. Etymolog. M. p. 611, 46. LARCHER.

51) πυδαρίζειν παρὰ τὴν πηγήν] Corrige: ἢ πυγαρίζειν, πα- ρὰ τὴν πηγήν. Extat apud Aristophanem Equit. 694.

ἀπεκιδάρσα μόθωνα, περιεκάκωσα. Vide Scholiam ad hunc versum, et Etymologici M. aucto- rem p. 631, 3. qui hinc hortos suos irrigauit. LARCHER.

52) συντεθέμεναι] Corrige συντεθήμεναι. LARCHER.

53) Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει γλωσσῶν] Apollonius Gramma- ticus scripsit Glossas in Herodotum, quod opus laudauit auctor Etymologici M. p. 500, 5. et p. 655, 21. Apud Herodotum VII. 188. est: πρόκροσσοι ὁμείοντο εἰς πόντον. LARCHER.

Πιλλός. ὁ καταπεπτωκώς⁵⁴⁾ τῶν ἡλλων. ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ π. ἐπὶ τῶν ἀποτετιμμένων τὰ βλάφαρα. Ποτνιαῖσθαι. Κυρίως ἂν τις φησείεν ἐπὶ γυναικῶν, ὅταν γυνὴ κακὸν τι πάσχει, καὶ θέλει ἱκετεύειν θεῶν· ὡς Πότνια· ὅταν δὲ εἴποι τις ἄνδρα ποτνιαῖσθαι, ἀμαρτάνει. οὕτω Βηγαντίνος⁵⁵⁾. Πιφάσκω⁵⁶⁾. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ λέγω, οὐ παράγωγον Φάζω, καὶ Φάσκω· πλεονασμῶ τοῦ ὤ, Φαύσκω. διπλασιασμός πιφαύσκω. Φιλόξενος, Φῶ, Φαύω, οὐ μέλλων⁵⁷⁾ Φαύσω, καὶ Φαύσκω, πιφαύσκω. Πρόσφατος. κυρίως ὁ νεωστὶ πεφονευμένος· παρὰ τὸ Φῶ τὸ φονεύω, οὐ παράγωγον Φημί. ὁ μέλλων Φάσω· ὅθεν φατὸς ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ πρόσφατον. Παραβλάψ. παρὰ τὸν βλέψω μέλλοντα, βλέψ, ἀποβολῇ τοῦ ὦ, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς εἰς δ, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ οἰς ὦ, βλώψ, καὶ σύνθετον παραβλώψ. Πάσων. παρὰ τὸ καχύς πάσων, ὡς βραδύς βράσων. Πάλος. ὁ κλῆρος. παρὰ τὸ πᾶλλον. Πτισάνη. ἡ λελεπισμένη κριθῇ. παρὰ τὸ πτίσσω, τὸ καθαίρω· καὶ ἐπιτιμῆναι τὸ κεκαθαρμένον. Παγίς. παρὰ τὸ πῆσσω πηγίς καὶ παγίς. Ποῖμνιον. ποιμένιον, καὶ συγκοπῇ ποῖμνιον. Πέδον καὶ πεζεύειν. παρὰ τοὺς πόδας· ἐφ' οὗ βεβήκαμεν τοῖς ποσὶ. Πομφόλυξ. παρὰ τὸ παφλάζω ῥῆμα. ἄλλο παράγωγον γίνεται παμφλάζω, ὁ μέλλων παμφαλύζω⁵⁸⁾. ῥηματικὸν ὄνομα παμφάλυξ, καὶ τροπῇ τῶν δύο ὅσ⁵⁹⁾, πομφόλυξ. Πλεῖν. συναλοιφῇ τοῦ πλέον, ὡς τὸ δέον δεῖν⁶⁰⁾. οὕτω Φιλόξενος. Παιροῖν. κυρίως ἡ ἐν τῷ εἶναι^{*)} ἀταξία. Πασαύσθαι. τροπῇ τοῦ μ εἰς π· οἶον πασαύσθαι. Πειραιεύς. πλεονασμῶ τοῦ ι, πειραεύς^{**)} τις ὢν. ἦν γὰρ ὅτε οὐ συνήπτετο τῇ γῇ, ἀλλ' ἦν νῆσος. Πεπάλῃ. πέσω πάλῃ⁶¹⁾, καὶ ἀναδιπλασιασμός πεπάλῃ.

Πτωχός. ὁ ἐκπεπτωκώς τοῦ ἔχειν. Πίθος. παρὰ τὸ πῖω, ἀφ' οὗ ἐστὶ πιεῖν. Πιμελή. παρὰ τὸ πῖον τὸ λιπαρὸν, πιμελὴ τις οὔσα. Πῖλος. παρὰ τὸ ὦ⁶²⁾. ὁ πεπιλημένος. Πεινῶ. παρὰ τὸ πένω καὶ πένομαι. ὃ παρέπεται πολ-
λαῖς τοῦτο. Πυροτανεῖον. πυροτανεῖον ἐστίν, ἐν τῷ πυρὸν φυλάττειν⁶³⁾. Πολυκαγκία δῖψαν⁶⁴⁾. παρὰ τὸ κῶ τὸ καίω, οὐ παρὰ γῶγον κείω, πῖρ μετακείμενοι, καὶ παρὰ τὸ κῶ πολυκῆς, καὶ ἀναδιπλασιασμός πολυκαῆς, καὶ πλεονασμῶ τοῦ γ, πολυκαγκῆς. Πτύον τὸ ἀποπτύον καὶ ἀποβρίπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα. Πάππα Φίλε. εἶρηται Ὀμήρῳ⁶⁵⁾. οὕτω δὲ ἐγένετο παρὰ Συρακουσίους, ὁ πατήρ πᾶς, καὶ ἀναδιπλασιασμός πάπας, καὶ πλεονασμῶ τοῦ π, πάππας. Παπταίνω. πέτω ῥῆμα, οὐ παθητικὸν πέτομαι. ὅπερ κατὰ συγκοπὴν γίνεται πτῶ, οὐ παράγωγον πταίνω, ὡς βῶ βαίνω, ἀναδιπλασιασμός παπταίνω. Παφλάζω. παρὰ τὸ φλέω, ὅπερ καὶ φλύω λέγεται. μονοσυλλαβῆσαν φλῶ ἐγένετο. καὶ παράγωγον φλάζω, ὡς ῥίπτω ῥιπτάζω. τὸ δὲ φλάζω διπλασιασμὸν ἐποιήσατο καφλάζω. Πευκεδμός⁶⁶⁾. δηλοῖ τὸ θερμὸν, καὶ καυστικόν. παρὰ τὴν πευκὴν τὴν ἐπιτηδεύαν πρὸς καύσιν. Πρόβασις. ἡ τῶν συμμίκτων θρεμμάτων κτήσις⁶⁷⁾. πρόβασις δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν προβάτων τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τιμῶν. 30 Παιφάσσειν. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, τὸ δηλοῦν τὸ φαίνω, οὐ παράγωγον φάσσω, διπλασιασμός παιφάσσω καὶ παιφάσω. Πρατίδας. Φρῶ ἐστὶ ῥῆμα κατὰ συναλοιφὴν γενόμενον τοῦ προῖω. ἀπὸ δὲ τοῦ προῖω, πρῶ, καὶ Φρῶ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ, ἐνθεν καὶ Φρήν. ἄλλο ἀπαντοῦ⁶⁸⁾

54) καταπεπτωκώς] Videtur ἐκπεπτωκώς legendum ex Etymolog. M. p. 629, 34.

55) Βηγαντίνος] Lege Βησαντίνος. Intelligitur enim Heliadus, ex urbe Antinoi in Aegypto, vel, ut ipse Heliadus inscripserat, ex urbe Besantinoi, quae nomen traxit a loco Besa, in quo aedificata fuit. Vixit ille temporibus Licinii et Maximiani, et praeter alia scripsit Chrestomathiam. Vide Photii Bibliothecam Cod. CCLXXIX. Ex hac Chrestomathia apud Photium p. 1589, 50. debent verba apud Orionem mendosissima, ὅταν γυνὴ κακὸν τι πάσχει — εἰποὶ τις ἄνδρα ποτνιαῖσθαι, ita corrigi: ὅταν γυνὴ κακὸν τι πάσχει, καὶ θέλει ἱκετεύειν θεῶν, ὡς ποτνια λέγει· ὅταν δὲ εἴποι τις ἄνδρα ποτν. Conf. Etymolog. M. p. 621 sq. LARCHER. Vid. Heliadii Chrestomath. ex editione Meursii p. 18.

56) Πιφάσκω] Et hoc dicitur et πιφάσκομαι. Sed hoc loco legendum est Πιφάσκω, ut euincunt sequentia. LARCHER.

57) οὐ μέλλων] Etiam hoc loco, ut paulo ante in voc. Πίξ (Vid. not. 44.), vel ὁ μέλλων, vel οὐ ὁ μέλλων scribendum censeo.

58) παρὰ τὸ παφλάζω — ὁ μέλλων παμφαλύζω] Emenda: παρὰ τὸ παμφλάζω ῥῆμα, ἄλλο παράγωγον γίνεται παμφαλύζω· ὁ μέλλων παμφαλύζω. Vide Etymolog. M. p. 618, 14. LARCHER.

59) τῶν δύο ὅσ] Corrige τῶν δύο αἰ. Vide Etymolog. M. p. 618, 16. LARCHER.

60) ὡς τὸ δέον δεῖν] Vide Etymolog. M. p. 172, 33 sqq. et p. 237, 13. et quae supra ad voc. Δήνεια dixi not. 25. LARCHER.

*) ἡ ἐν τῷ εἶναι] Excerpta p. 611, 32. habent περὶ τὸν οἶνον.

**) πειραεύς] Scribe transpositis literis περαεύς. Deducitur enim a verbo περαιουῖσθαι. Vid. Etymolog. M. p. 605, 58.

61) πέσω πάλῃ] Legendum videtur ἀπὸ τοῦ πάσω πάλῃ. LARCHER.

62) παρὰ τὸ ὦ] Fortasse legendum est παρὰ τὸ πῖω. Vid. Etymolog. M. p. 609, 5. et sequ. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: πῖω (lego πῖω) πῖω, πῖλος, καὶ κρᾶσι τοῦ εἰ καὶ εἰς ἰ μακρόν, πῖλος. LARCHER.

63) πυροτανεῖον ἐστίν, ἐν τῷ πυρὸν φυλάττειν] Lege πυροταμῖον ἐστίν, ἐν ᾧ πυρὸν φυλάττουσι. Vid. Etymolog. M. p. 629, 1. 2. LARCHER.

64) Πολυκαγκία δῖψαν] Homeri versus Iliad. A. 641. est:

τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφ' ἑτὴν πολυκαγκία δῖψαν. LARCHER. Pro verbis πῖρ μετακείμενοι, quae paulo post sequuntur, legi ex Odys. Ψ. 51. debet: πῖρ μέγα αἰσάμενος.

65) Ὀμήρῳ] Odys. Z. 57. LARCHER.

66) Πευκεδμός] Legendum Πευκεδανός, et est epitheton belli, apud Homerum Iliad. X. 8.

ἡ ποδὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο.

LARCHER.

67) Πρόβασις — κτήσις] Hinc apud Homerum Odys. B. 75. ἐμοὶ δὲ καὶ κέρδιον εἶναι, ἱμέας ἐσθιέμεναι κειμήλιά τε, πρόβασιν τε.

vbi vide Schollasten. Conf. Heych. in voc. Πρόβασις, et Ruhnkens. ad Tymaeti Lexicon Platon. p. 224. not. 38.

68) ἀπαντοῦ· quid sit, nescio cum ignarissimis. Lege ἀπὸ τούτου. LARCHER.

παράγωγον Φραπίς, ὡς λέγω λαπίς. οὐδὲν γὰρ εἰς ἣν μονοσύλλαβον⁶⁹⁾ ἐν μόνῳ θηλυκὸν γένει συνεσταλμένον. τὸ γὰρ ἰς καὶ ἰν εὐθεῖαν ἔχει εἰς σν καὶ ἐκτέταται⁷⁰⁾. Φρῶ οὖν Φραπίς καὶ πραπίς. ἀφ' ἧς προΐεται τὰ βουλεύματα. οὕτω Φιλόξευος.

Περίπατος. ἡ περὶ σχέσιν σημαίνει⁷¹⁾, ὡς τὸ περιέρχασθαι, καὶ περικαμπτεῖν, περιφερής. οὕτως ἔχει καὶ ὁ περίπατος. πάτος γὰρ τὸ πατούμενον. ἐξ οὗ τὸ κατὰ κυκλοτέρειαν περίπατος λέγεται.

Πέτεσθαι. παρὰ τὸ πέτω τὸ πίκτω, ἀφ' οὗ τὸ ἔπασα.¹⁰ παντὶ γὰρ τῷ σώματι δοκεῖ πίκτειν τὰ πετώμενα⁷²⁾ ἐπὶ τοῦ αἵματος.

Πώμαλα⁷³⁾. τὰ τῷ ὁ παραληγόμενα ἐπιβήματα ἀποκοπῇ τοῦ θεν καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ὁ εἰς ὦ γίνεται παρὰ Δωριεῦσιν· αὐτόθεν αὐτῶ, πόθεν πῶ. Σώφρων ἐν τοῖς Μῦθοις, πῶ τις ὄνον ὀνασεῖται⁷⁴⁾. τὸ δὲ πώμαλα

παρὰ Ἀττικοῖς παρολῇ τοῦ μάλα γίνεται, καθάπερ ἡ μάλα δὴ τέθνηκεν⁷⁵⁾. ἡ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ⁷⁶⁾. τὸ δὲ πόθεν ἀντὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως συνεχῶς λεγόμενον, οἶον, ἔγραψας πόθεν; ἀντὶ τοῦ οὐ. καὶ κατὰ τοιαύτην²⁰ τὴν σημασίαν τὸ πώμαλα παρ' Ἀττικοῖς.

Πότιμος. ἡ τύχη. παρὰ τὴν μεταπτώσιν καὶ μεταβολὴν τῶν πραγμάτων.

Πλησίος. πλέω, παράγωγον πελάω, ὃ μέλλων πελάσω, ῥηματικὸν ὄνομα, κατὰ συγκοπὴν πλητός, οὗ παράγωγον πλητός, καὶ τροπὴ τοῦ τ̄ εἰς σ̄, πλησίος, ὡς ἀμβροτος καὶ ἀμβρόσιος.

Πανήγυρις. παρὰ τὴν ἀγυρίν τὸ ἄθροισμα, εἰς ἣν πάντες ἀθροίζονται.

Πελωρίς. παρὰ τὸ πέλωρον· μεῖζον γὰρ ἐστὶ τῆς χή³⁰ μης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων. οὕτω Ἡρωδιανὸς ἐν Συμπόσιῳ.

Πάγχυ. παρὰ τὸ πάνυ, πλεονασμῷ τοῦ χ, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς γ.

Πηλός. ὁ οἶνος. παρὰ τὸ πέλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς πίνοντας. Ἡρωδιανὸς ἐν Συμπόσιῳ.

Πυρούς. οἱ μὲν παρὰ τὴν ἐκφύσιν, Φυρούς καὶ πυρούς· οἱ δὲ σπορούς, σπυρούς καὶ πυρούς, ὅτι πανταχοῦ καὶ παρὰ πᾶσι σπαιρόμενοι.

Πυκνός. παρὰ τὸ πτύσσω, πτυκνός καὶ πυκνός.

Πτερόν. πέτω πατερόν, καὶ κατὰ συγκοπὴν πτερόν. οἱ δὲ παρὰ τὸ πτέρω πτερόν. ἐνθεν τὸ ἀπτερωθή⁷⁷⁾.

Παίζω. παρὰ τὴν παιδί δοτικὴν παιδίζω, ὡς ποδὶ ποδίζω, ὑπασπίδια προποδίζων⁷⁸⁾. παιδίζω οὖν συγκοπὴ παίζω. οὐδὲν γὰρ εἰς ζῶ λῆγον Φιλεῖ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, ἢ μόνον τὸ δανείζω· καὶ ὡς δώσω δῶς, σάω σῶς⁷⁹⁾, οὕτω παίω παῖς.

Πηγῇ. παρὰ τὸ πηδῶ ῥῆμα. πηδῇ καὶ πηγῇ. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Πάμπαν. παρὰ τὸ πᾶν. διπλασιασμός πάμπαν.

Πλῆν. ἐπὶ ῥῆμα κατ' ἀντιφράσιν, ἀπὸ τοῦ πλησιάζω⁸⁰⁾.

Πείσεται καὶ παθεῖν. πείσω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ μέλλων παθητικὸς πείσομαι⁸¹⁾, τροπὴ τοῦ ἦ εἰς εἰ διφθόγγον, πείσομαι.

Πῖν. τὸ λιπαρόν. παρὰ τὸ πῖω καὶ πῖσω. ἐνθεν πῖσα ποιήεντα⁸²⁾.

Πασσυδία⁸³⁾. παρὰ τὸ ὁμοῦ πάσσεσθαι⁸⁴⁾, καὶ σεύεσθαι.

Προμνηστῖνος⁸⁵⁾. ἀπὸ τοῦ μίνω μένιστος⁸⁶⁾. δύνεται⁸⁷⁾ καὶ μενητός μενητίνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ μενηστῖνος⁸⁸⁾. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

69) οὐδὲν γὰρ εἰς ἣν μονοσύλλαβον π. τ. λ.] Oratio manca est. Supple et corrige ex Etymologico M. p. 725, 44. οὐδὲν γὰρ εἰς ἣν λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον, μόνως ἐστὶ θηλυκόν. LARCHER.

70) τὸ γὰρ ἰς καὶ ἰν — ἐκτέταται] Haec corrupta sunt. Legendum fortassis est: τὸ γὰρ ἰς, εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, δοτικὴν ἔχει εἰς σ̄, καὶ ἐκτέταται. Vide Etymolog. M. p. 622, 42 sqq. LARCHER.

71) ἡ περὶ σχέσιν σημαίνει] Mutila haec sunt. Corrige, vt in Etymologico M. p. 602, 15. est, ἡ περὶ, σχέσιν κυκλωτέρῃ σημαίνει. LARCHER.

72) τὰ πετώμενα] Quum antea legatur Πέτεσθαι, reponendum est τὰ πετόμενα, quod etiam Etymologicum M. habet p. 604, 46.

73) Πώμαλα] Cum Etymologico M. p. 633, 40. legendum est Πῶ, καὶ πώμαλα. LARCHER. Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 877. edit. Schaefer. totam Orionis glossam afferens, nonnulla aliter in Codice reperisse videtur. Nam habet τὰ τῷ ὦ. pro quo ὦ scribendum sit, legi iubet τῆς θεν, in Codice recte pro πῶ scriptum esse ait πῶ, et pro κατὰ τοιαύτην legendum esse dicit κατὰ τὴν τοιαύτην.

74) πῶ τις ὄνον ὀνασεῖται] Auctor Etymologici M. p. 633, 43. non dicit, hoc fragmentum esse ex Mimis Sophronis. Pro ὀνασεῖται ascribitur ibi ὀνάσεται, sed legendum est ὀνασεῖται. Nam verbi debet: unde aliquis mercabitur? Vide Fragmentum Grammaticae Apollonii Dyscoli apud Koenium ad Gregorium de Dialectis p. 161. [p. 353. edit. Schaefer.] LARCHER. Vid. ibidem Bast. qui rectius dicit, Apollonii locum sumtum esse ex libro περὶ ἐπιφθόματων. quem nunc integrum editum habemus in Bekkeri Anecd. Graec. Vol. II. vbi verba Apollonii,

quae Koenius attulit, leguntur p. 622, 31. — p. 623, 3. et p. 604, 5—15.

75) ἡ μάλα δὴ τέθνηκεν] Sunt verba Homeri Iliad. X. 12. LARCHER.

76) ἡ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ] Iliad. II. 745. LARCHER.

77) ἀπτερωθή] Forsitan legendum est ἀνεπτερωθή. Nam ἀποπτερόω non est verbum Graecum. LARCHER.

78) ὑπασπίδια προποδίζων] Apud Homerum Iliad. N. 158. in Florentina editione et Aldina legitur ὑπ' ἀσπίδια προποδίζων. LARCHER.

79) σάω σῶς] Lege σῶσω σῶς.

80) ἀπὸ τοῦ πλησιάζω] Melius Etymolog. M. p. 613, 43. ἀπὸ τοῦ πῶ, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ πῖλω τὸ πλησιάζω, κατὰ συγκοπὴν. LARCHER.

81) πείσω — μέλλων παθητικὸς πείσομαι] Scribe πῆθω — μέλλων παθητικὸς πῆσομαι. Conf. Etymolog. M. p. 606, 43.

82) πῖσα ποιήεντα] Sunt verba Homeri II. T. 9. vbi in edit. Florent. et Ald. est πείσα ποιήεντα. LARCHER.

83) Πασσυδία] Legendum est Πασσυδῆ. LARCHER.

84) πάσσεσθαι debetur oscitantiae librarii. Corrige τάσσεσθαι. Vid. Etymolog. M. p. 590, 56. LARCHER.

85) Προμνηστῖνος vox Homericæ est, Odys. Φ. 230. et προμνηστῖναι, ibid. Α. 232. LARCHER.

86) μένω μένιστος] Ita Bastius quoque ad Gregor. de Dialectis p. 301. edit. Schaefer. in Codice MS. reperit, et legendum suspicatur μνώ μνηστός, sed addit etiam, tanquam in Codice repertum, μνηστῖνος.

87) δύνεται] Subaudiri potest εἶναι, vt multis aliis locis. Vid. Bast. l. l.

88) μενηστῖνος] Bastius l. l. addi iubet μενηστῖνος.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Ρ.

Ῥῆγος⁸⁹). τὸ βακτὸν στρώμα. ῥέξαι γὰρ τὸ βάψαι· οἱ δὲ τὸν τάπητα κατὰ τῶν μαλλῶν διακρίσεις⁹⁰), οἶοναι διεῖρῶναι. καὶ ῥηγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφειῶς οἱ παλαιοί. Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεὺς⁹¹), ἀλλὰ καὶ ῥέζει τι χρώμα, ἀντὶ τοῦ βάπτει. ῥέγος οὖν ἐστὶ καὶ ῥῆγος, ὡς παρὰ τὸ ῥέζω ῥεξήνωρ καὶ ῥεξήνωρ.

Ῥίμφα. παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχους· ὡς παρὰ τὸ κρύπτω κρύφα, ῥίπτω ῥίφα⁹²), καὶ ῥίμφα, πλεονασμῷ τοῦ μ.

Ῥαιστήρ. ἡ σφύρα. Φθαίρω, Φθαίρω κατὰ Δωριέας, 10 καὶ ἀποβολῇ τοῦ Φ θαίρω, ὑπερθέσει βαίθω βαίσω ραιστήρ.

Ῥαχθεῖ. πλεονασμῷ τοῦ χ. παρὰ τὸ ῥόθιον, τὸ κῦμα, ῥόθω, ῥόθει.

Ῥώψ. βοτάνη ἀκαλή. παρὰ τὸ ῥέπω, ῥέψω, ῥέψ, καὶ ῥόψ, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ὦ, ῥώψ.

Ῥόδος. ἡ νῆσος. παρὰ τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι⁹³), πρὶν Φανῆναι τὴν νῆσον.

Ῥῶς⁹⁴). τὸ δέρμα, ὅτι δι' αὐτῆς ῥέουσιν οἱ ἰδρωῖτες.

Ῥίν. παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτῆς τὰ ὕγρα τῆς κεφαλῆς. εἰ δὲ σημαίνει τὸ πρόβατον⁹⁵), ῥήν, παρὰ τὸ αῤῷ τὸ εὐχομαι. τὸ πρὸς εὐχὴν παρὰ τῶν παλαιῶν θυόμενον.

Ῥακος. παρὰ τὸ ῥήσω⁹⁶), ῥήξω. ῥῆκος καὶ ῥάκος.

Ῥυτήρ. ἀποβολῇ τοῦ σ. παρὰ τὴν ῥάσιν⁹⁷), ἐρύτω, ἐρυτήρ καὶ ῥυτήρ.

Ῥίγος. ἐὰν διὰ τοῦ Φ, Φρίγος, παρὰ τὸ Φρίτσω, καὶ ῥίγος. ἐνθὲν διὰ τοῦ ἱ γράφεται⁹⁸). εἰ δὲ ἀποβολῇ ἔκτασιν πατοῖσμα τοῦ ἱ.

Ῥῶν. παρὰ τὸ ῥέω. τὸ γὰρ εὐχερῶς γινόμενον ῥύται δοῖται.

Ῥίζα. δι' ἧς ῥέει τὸ ζῆν ἄνω τοῖς δένδροις. τινὲς δὲ Φασὶ πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ρ, ῥζα τις οὕσα. παρὰ τὸ προεζάνειν⁹⁹) τὴν γῆν, καὶ ἔγκειται ἡ ῥάα¹⁰⁰) ἡ γῆ, ῥρίζα τις οὕσα, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ε.

Ῥωχμός. ἐκ γαίης. Ὀμήρω¹). παρὰ τὸ ῥήσσω, ῥηγμός, καὶ μεταθέσει τοῦ γ εἰς χ. καὶ τοῦ ἡ εἰς ω, ῥωχμός.

Ῥῆσις. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω, ῥῆσις.

Ῥωγός. παρὰ τὸ ῥήσσω, τροπῆς γινόμενης τοῦ ἡ εἰς ω, ῥωγός. παρὰ δὲ τὸ ῥήσσω, καὶ ῥωγίδες²).

Ῥυμός. παρὰ τὸ ἐρύω, οὐ μέλλων³) ἐρύσω. ὄνομα ῥηματικὸν ἐρυγμός⁴). ἀποβολῇ τοῦ ε καὶ σ, ῥυμός.

Ῥυμβός⁵). ῥύω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ῥύσις καὶ ῥυτός καὶ ῥυσμός· καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἐλλείψει τοῦ σ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ῥυμβός κατ' Ἀφελᾶς. πεφύκασι γὰρ πλεονάζειν τὸ β. Σαπφῶ, ῥόδον βρέδον⁶).

Ῥύμη. ῥέω ἐστὶ ῥῆμα, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, ῥύω, ε μέλλων ῥύσω, ῥηματικὸν ὄνομα ῥύμη καὶ ῥυτόν.

Ῥιγεδανός. παρὰ τὸ ῥίγος⁷), ὡς μήκος μηκεδανός.

Ῥόδον. τὸ ἄνθος. παρὰ τὸ ῥῶ ὁδὸν ἐστὶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ῥόδον. οὕτως Ἡραδιανός ἐν Ἐπιμερι-
σμοῖς.

Ῥυθμός. ῥύω ἐστὶ ῥῆμα, οὐ μέλλων ῥύσω, ῥηματικὸν ὄνομα ῥυσμός, τροπῇ τοῦ π εἰς θ, ῥυθμός. ὡς μηχανισμός, μηχανισμός καὶ μηχανισμός⁸). ὀρχητῶν, ὀρχησμός καὶ ὀρχηθμός. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

89) Ῥῆγος] Vid. Salmas. ad Scriptores Hist. August. Tom. II. p. 484. et 485. LARCHER.

90) οἱ δὲ τὸν τάπητα κατὰ τῶν μαλλῶν διακρίσεις, οἶοναι διεῖρῶναι] Haec quid sint, non satis diuinaro queo. Possit quis legendum conicere: διακρίσεις, οἶοναι διεῖρῶναι. LARCHER. Haud dubie διαῖρῶναι scribere Larcherus voluit. STURZ. Sed Orion potius in mente habuit locum Homeri Iliad. I. 656.

αἱ δ' ἐπιτεταμέναι στόριαν λέχος, ὡς ἐπέλεως, καὶ αἱ τε, ῥῆγος τε.

Et Ῥῆγος in accusatio positum accipi voluit. Hinc sequitur accusatiuus τὸν τάπητα. Pro ῥέξαι lego ῥήξαι. Distinctione autem opus est post τάπητα. Itaque totum locum sic interpretor: „Ῥῆγος, iunctam stragulam: ῥήξαι enim est tingere: alii vero iapeiē, propter lanarum discrimina, quasi scindantur (scilicet οἱ μαλλοί).“ Coray, vir ingenii acuminis doctrinaeque praecellentissimus, ista sic emendare conatur: οἱ δὲ, τὸν τάπητα· καὶ γὰρ τῶν μαλλῶν αἱ διακρίσεις, οἶοναι διεῖρῶναι. LARCHER.

91) Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεὺς] Duae sunt fabulae Epicharmi. Vlyssis nomine nuncupatae, Ὀδυσσεὺς αὐτόμολος, Vlysses transfuga, et Ὀδυσσεὺς ναυαγός, Vlysses naufragus. LARCHER.

92) ῥίπτω ῥίφα] Lege οὕτω παρὰ τὸ ῥίπτω ῥίφα. Vide Etymolog. M. p. 638, 19. LARCHER.

93) Post τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι adde δονεῖσθαι, cum Etymologico M. p. 639, 6. LARCHER.

94) Ῥῶς — δι' αὐτῆς] Lege omnino Ῥῶς — δι' αὐτοῦ. Vide Etymologicon M. p. 638, 31. cuius auctor Orionem volebat dicere. LARCHER.

95) εἰ δὲ σημαίνει τὸ πρόβατον] Nusquam εἰν accipitur pro oue, sed ῥήν. Error ortus est e vitiosa pronuntiatione recentiorum Graecorum. LARCHER.

96) παρὰ τὸ ῥήσω] Ita est etiam in Excerptis ex Orione p. 616, 13. STURZ. Legendum omnino est παρὰ τὸ ῥήσω. Vide Etymolog. M. p. 636, 22. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ῥάκος, ἐκ τοῦ ῥῶ ῥήσω ῥήξω· ῥάκος, τὸ διεῖρῶναι ἱμάτιον. LARCHER.

97) παρὰ τὴν ῥάσιν] Conieceram legendum esse παρὰ τὴν ἔρυσιν. Sed ἔρυσιν non est vox Graeca. Fortasse recte legatur παρὰ τὸ ἐρύω. Vide Etymolog. M. p. 641, 2. LARCHER.

98) διὰ τοῦ ἱ γράφεται· εἰ δὲ ἀποβολῇ κ. τ. λ.] Non dubito quin legendum sit: διὰ τοῦ ἱ μακρῶν γράφεται· ἡ γὰρ ἀποβολῇ κ. τ. λ. Vid. Etymolog. M. p. 638, 3.

99) προεζάνειν τὴν γῆν] Ex Etymologico M. p. 638, 12. legendum est προεζάνειν ἐν τῇ γῇ. Vel, vt Excerpta p. 616, 15. habent, ἐζάνειν τῇ γῇ, pro quo malleum ἐν τῇ γῇ. In iisdem Excerptis paulo ante deest ἄνω.

100) ἡ ῥάα] Lege ἡ ἔρα. LARCHER.

1) Ὀμήρω] Locus est Iliad. γ. 420. LARCHER.

2) Ῥωγός est accusatiuus nominis ῥῶξ ῥωγός. Homerus Odys. X. 143. ἀνὰ ῥωγὰς μεγάροιο. Hinc emendabis Etymologicon M. in ῥωγὰς μεγάλην p. 639, 43. vbi lege ῥωγὰς μεγάροιο. LARCHER. Sed vbiq. scribendum est ῥωγός.

3) οὐ μέλλων] Vid. ad Πύξ. Conf. infra Ῥυθμός.

4) ἐρυγμός] Verbale ab ἐρύω ἐρύω debet esse ἐρυγμός. Error tribuendus est oscitantiae librarii. LARCHER.

5) Ῥυμβός] Koenius ad Gregorium de Dialectis pag. 270. (p. 572. edit. Schaefer.) totam Orionis glossam afferens, scribit Ῥυμβός.

6) ῥόδον βρόδον] Sappho III. 4. οὐ γὰρ παδέχεται βρόδων τῶν ἐν Περίας. Vide Orionem supra in voc. Βραβευταί. LARCHER.

7) παρὰ τὸ ῥίγος] Corrigendum est παρὰ τὸ ῥίγος. Vid. supra Ῥίγος. LARCHER.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σκήπτρον. παρὰ τὸ σκήπτεσθαι, καὶ ἐπεριδεσθαι αὐτῷ, καὶ πλεονάζει τὸ ρ.

Σταῖραν⁸⁾. ἐπὶ πλοίου. παρὰ τὸ στεβρᾶν εἶναι καὶ εὐ-
τονον. ἀφ' οὗ τὴν μὴ τετοκυῖαν ἐλεγον, διὰ τὸ στε-
ρεωτέραν εἶναι τῆς τετοκυίας.

Σμῶδιξ. παρὰ τὸ σμῶξαι. οὕτω δὲ λέγουσιν Ἴωνες τὸ
κατάξαι.

Σέλινον. κυρίως τὸ ἐξ ἔλους σευόμενον. "Ομηρος⁹⁾
ἐλεόθρεπτον σέλινον.

Σιγαλέον. τὸ ποικίλον. οἷον σιγαλέον τι ὄν¹⁰⁾.

Σμερδόν. ἀπὸ τοῦ μερίζειν τὴν ψυχὴν τῶν ὁρώντων
τῷ φόβῳ καὶ μὴ εἶναι ἐν αὐτῷ εἶναι¹¹⁾.

Σκαιή. παρὰ τὸ σκάζειν περὶ τὰς πράξεις¹²⁾ ἔνδον οὐ-
σαν, ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς δεξιᾶς. ὅθεν καὶ ὁ τῇ
βάσει λειπόμενος σκάζειν λέγεται, καὶ ὁ σκαῖος ἄν-
θρωπος σκαμβός τις ὢν, καὶ μὴ ὁρθός.

Στεῦται. παρὰ τὸ στήθος, οἷον ἐν τοῖς στήθεσι δια-
νοεῖται. ἐκεῖ γὰρ τὸ λογιστικόν, καθ' "Ομηρον¹³⁾.
στήθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίκαπε μύθῳ. Φιλόξενος
δὲ οὕτω Φησὶν, ὡς παρὰ τὸ ἀβλῶ ἀθλεύω, οὕτω καὶ¹⁴⁾
τὸ στῶ στεύω στεύεται, ἐπὶ τοῦ ὀρισμένου τῇ ψυχῇ
καὶ στάσει λαμβάνοντος καὶ ὑποδεμένου τι περὶ οὗ
διίσχυρίζεται εἰπεῖν.

Σανίς. οἷον τανίς. παρὰ τὸ τετάσθαι τὸ ἐπίμηκας ξύ-
λον.

Σαυρωτήρ. ὅπου ἐμπήγνυται τὸ σιδήριον τοῦ δόρατος.
παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὸ
δόν. σταυρωτήρ τις ὢν. οἱ δὲ αὐτὸ τὸ σιδήριον σταύ-
ρακα¹⁴⁾ καλοῦσιν.

Σχεδόν. ἐγγύς, παρὰ τὸ σχέσειν ἔχειν ἄλλον πρὸς ἄλλο¹⁵⁾.
Πέος¹⁶⁾. τὸ σπῆλαιον, ἀφώτιστόν τι οἴκημα. παρὰ
τὴν σβέσειν τοῦ φωτός ἐν τούτῳ. σβέος τι ὄν, καὶ
σπέος. οἱ δὲ παρὰ τὸ σβέω σβολος¹⁷⁾, καὶ σποδός.
ὅθεν καὶ Φησὶ¹⁸⁾. δύνα σπέος ἡεροιδέ.

Σφαδανόν. τὸ σύντενον. τινὲς οὕτω. ἀφ' οὗ καὶ σφῆν,
ὁ συντείνων καὶ σφίγγων. ἡ σφαδανόν ἐστίν, οἷον κα-
τεσπαμμένον¹⁹⁾.

Σέλας. παρὰ τὸ σαλεύεσθαι τῇ πνοῇ¹⁹⁾.

Σπείσαι. παρὰ τὸ πῖσαι, ὅ ἐστι ποτίσαι τὴν γῆν ἐν τῷ
οἴνῳ²⁰⁾.

Σῶκος. ἐπίθετον Ἑρμοῦ. ἦτοι ὁ ἰσχυρός. σωκεῖν ἀντὶ
ἰσχυεῖν. ἡ σάοικος, ἡ ὁ ὠκέως σευόμενος, ἡ ὁρμῶν.
ἄγγελος γάρ.

10) Στυφαλίζειν. σκληρός²¹⁾ διατιθέναι. κυρίως τὸ ἀπὸ
πέτρας στυφελοῦ σφάλλεσθαι²²⁾. στυφαλὸν γὰρ τὸ
σκληρόν. ἡ στυφαλίζειν, ἀπὸ τοῦ τοῖς στύπεσιν²³⁾
ἐλαύνειν, ὅ ἐστι στελέχεσι.

Σορός. ἀπὸ τοῦ ἔσθωθεν ὠρεύειν καὶ φυλάττειν τὰ σώ-
ματα.

Σκυδμαίνειν. σκυθρωπαίνειν καὶ ὀργίζεσθαι. κυρίως δὲ
ἐπὶ τῶν λαλῶν²⁴⁾, τῶν ἐπὶ τοῖς ἀφαιρουμένοις σκύ-
μοις ὀργιζομένων, ὥστε παρὰ τοὺς σκύμους εἶναι.
καὶ μιναινεῖν²⁵⁾ τὸ σκυδμαίνειν.

Σταμῖνας. τὰ ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμενος τάξιν ἐπέ-
χοντα²⁶⁾.

Σπείρα²⁷⁾. παρὰ τὸ συνεσπειραμένην ἔχειν ἐν αὐτῷ τὴν
τῆς δυνάμεως ταλειότητα.

Σπινθήρ. παρὰ τὸ σπείραι πεποῖηται. ὁ τὸν τοῦ πυρός
ἔχων σπόρον. οἷον σκορεὺς τις ὢν τοῦ θέροντος πυ-
ρός. παρὰ τὸ σπείραι οὖν, καὶ παρὰ τὸ θέρω, σπιν-
θήρ.

Συναόρος. παρὰ τὸ συναρρῆναι. συναρός τις καὶ συν-
όμιλος, καὶ μεταθέσει τοῦ ὁ²⁸⁾, συναόρος. ἡ γυνή.

Σφαῖρα. παρὰ τὸ σφαίρειν καὶ ἐν κινήσει εἶναι, κατὰ
μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ. ἡ τοῦ π εἰς π. τὸ γὰρ
σφαίρειν, σφαίρειν ἐστίν. οὕτω καὶ τὸ πῶς, κῶς εἰ-
ρηται κατὰ Ἴωνας, καὶ ὅπως ὅκως.

8) Σταῖραν κ. τ. λ.] In Codice MS. legitur continua serie. Sed est initium nouae Glossae. LARCHER.

9) "Ομηρος] Locus est Iliad. B. 776. Eadem refert auctor Etymologici M. p. 643, 28. et laudat Orum. Lege vero Orionem. LARCHER.

10) σιγαλέον τι ὄν] Nempe deducitur a σίζω, quod est no-
tis distinguo. Vid. Etymolog. M. p. 645, 11. LARCHER.

11) μὴ εἶναι ἐν αὐτῷ εἶναι] Lege μὴ εἶναι αὐτὴν ἐν τῷ αὐτῷ
εἶναι. Atque sic reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae.
Hinc etiam corrigendum est Etymologicon M. p. 653, 6. ubi
perperam legitur μὴ εἶναι αὐτὴν ἐν τῷ μένειν. LARCHER.

12) σκάζειν περὶ τὰς πράξεις ἔνδον οὐσαν] Lege σκάζειν, περὶ
τὰς πράξεις ἐνδούσαν. Nam ex istis ἔνδον οὐσαν nullus sensus
effici potest, et ἐνδούσαν diserte legitur in Etymologico M. p.
649, 29. LARCHER.

13) καθ' "Ομηρον] Locus est Odyss. T. 17. LARCHER.

14) σταύρακα] Lege στίρακα. LARCHER.

15) ἄλλον πρὸς ἄλλο] Legendum est ἄλλον πρὸς ἄλλον, ut
est in Etymologico M. p. 670, 47. LARCHER.

16) Πέος] Lege Σπίος. LARCHER.

17) σβολός] Fortassis Orion σβολός scripserat.

18) φησὶ] Decet "Ομηρος, nempe Odyss. N. 366. LARCHER.

19) κατεσπαμμένον] Saltim κατεσπαμμένον legendum est.

19) παρὰ τὸ σαλεύεσθαι τῇ πνοῇ] Vid. Etymolog. M. p.
643, 22. LARCHER.

20) ἐν τῷ οἴνῳ] Dele hoc importunum ἐν. In Etymologico
M. p. 656, 54. haec etymologia Oro tribuitur, sed reddenda
est Orion. LARCHER.

21) σκληρός] Legendum est σκληρῶς. LARCHER.

22) Hinc corrigenda sunt, quae in Etymologico M. p. 664, 16.
leguntur: κυρίως δὲ ἀπὸ πέτρας στυφελοῦς ἀλλεσθαι. LARCHER.

23) στύπεσιν] Ita etiam στύψεσιν in Etymolog. M. p. 664, 18.
corrigendum est. LARCHER.

24) λαλῶν] Scribe λαλῶν. In Etymologico M. p. 652, 55.
est λαόντων.

25) μιναινεῖν] Corrige μιναινεῖν cum Etymologico M. p.
652, 56. LARCHER. Simplicius corrigas μιναινεῖν.

26) Σταμῖνας — ἐπέχοντα.] Haec glossa mutila est. Integrior
exiat in Etymologico M. p. 657, 56. cuius auctor descripsit Orionem.
Itaque ibi Ὀρίων lege pro Ὀρος. LARCHER.

27) Σπείρα κ. τ. λ.] Legendum est: Σπέρμα. παρὰ τὸ συνε-
σπειραμένην ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κ. τ. λ. Etymologicon M. p. 655,
14. habet: Σπέρμα, παρὰ τὸ συνεσπαμμένην ἔχειν ἐν ἑαυτῷ
τὴν δυνάμιν τῆς τελειότητος. Vtra istarum explicationum prae-
ferri debeat, dubius haereo. LARCHER.

28) μεταθέσει τοῦ ὁ] Legendum est μεταθέσει τοῦ α. Vido
Etymolog. M. p. 666, 56. LARCHER. Sed ex eodem Etymologici
M. loco pro συναρός τις γερωνί debet συναρόδες τις.

Σφαραγῶντο²⁹⁾. ἤχον προΐεντο³⁰⁾. ὀνόματι πεποιή-
ται³¹⁾ δὲ ἡ λέξις. ἐνθα καὶ ὁ βρόχος³²⁾, ὃ τὴν
Φωνὴν ἀφίεμαθα, ἀσφαραγός καλεῖται.
Σταδμός. παρὰ τὴν στάσιν τὴν ἐν αὐτῷ τῶν ζώων.
Συβαρός³³⁾. παρὰ τὸ σεσοβεῖσθαι. συῶ συναρός, καί,
πλεονασμῷ τοῦ β, συβαρός³⁴⁾.
Σίβδαι³⁵⁾. πλεονασμῷ τοῦ β. σίδαι δὲ αἱ βόιαι.
Στράγξ. πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ τοῦ γ, στάζω, στάξ,
καὶ στράγξ.
Στρυφνός. παρὰ τὸ στύφω, στρυφνός, καὶ στρυφνός, 10
πλεονασμῷ τοῦ ρ.
Σαργάνη. σάσσω ἐστὶ ῥήμα, καὶ σωγάνη³⁶⁾, καὶ πλε-
ονασμῷ τοῦ ρ, σαργάνη.
Σπυρίς. πλεονασμῷ τοῦ σ. ἐστὶ γὰρ παρὰ τοὺς πυρετοὺς,
πυρίς καὶ σπυρίς.
Στυπκίον³⁷⁾. πλεονασμῷ τοῦ σ. τύποις³⁸⁾ γὰρ καὶ
αὐτὸ, παρὰ τὸ τύπτω.
Σαῖρά. παρὰ τὸ εἶρω, πλεονασμῷ τοῦ σ.
Συρφετός. ὡς παρὰ τὸ ὕω ὑετός, οὕτω καὶ σύρω συρ-
τός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ, συρφετός.
Σκορακισμός καὶ σκορακίζειν. ἀποβολὴ τοῦ σ³⁹⁾. ἐς
κόρακας γὰρ, ὃ λέγεται εἰς κόρακας.
Σιωπή. ἀποβολὴ τοῦ γ. σιωπή γὰρ ἐστὶ. παρὰ τὴν
ἅπα τὴν Φωνήν.
Σμερδαλέον. παρὰ τὸ σμερδανόν⁴⁰⁾, παράγωγον σμερ-
δναλέον, ἀποβολὴ τοῦ σμερδαλέον.
Σπλήν. οἷον σπῆν, ἀπὸ τοῦ ἐφ' αὐτὸν *) ἐπισκᾶσθαι
τὰ Φυλισθέντα τῶν ὑγρῶν.
Σπλάγχχον. διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων ὑπάρχειν, ἢ οἷον
σπλάγχχον. παρὰ τὸ ἀγγχοῦ, καὶ τὸ πλησίον ἀλλήλων. 30

29) Σφαραγῶντο] Lege Σφαραγῶντο. Sic Iones loquuntur. Vid. Homer. Odys. I. 590. et 440. Σφαραγῶντο non est Graeca vox. LARCHER.

30) ἤχον προΐεντο] Optime Orton. Et sic scripsit auctor Etymologici M. ex editione Veneta anni 1499. quae prima est. In editione Sylburgiana p. 669. 58. legitur ἤχον προΐεντο, quod est corrigendum. LARCHER.

31) ὀνόματι πεποιήται] Legendum est ὀνοματοποιήται. LARCHER. Malum ὀνοματοποιήται, quatenus prius illud etiam existat in Etymologico M. l. l.

32) ἐνθα καὶ ὁ βρόχος] Idem vitium reperitur in prima editione Etymologici M. In Sylburgiana paulo melius: ἐνθα καὶ ὁ βρόχθος. Sed legendum est: ἐνθεν καὶ ὁ βρόχθος. LARCHER.

33) Συβαρός non est Graeca vox, neque deduci potest a σεσοβεῖσθαι. Reponere igitur Σοβαρός. LARCHER. Sed etiam σεσοβῆσθαι scribendum est, vel σεσοβῆσθαι, ἢ σεσεῖσθαι.

34) συῶ συναρός. — συβαρός] Corrige συῶ συναρός, — σοβαρός. Vide Etymolog. M. p. 654. 36. LARCHER.

35) Σίβδαι est vocabulum Aeolum proprium. (Vid. Etymolog. M. p. 57. 15.) Eo vsus est Callimachus Hymn. in Lauacr. Pallad. vers. 28. LARCHER.

36) σωγάνη] Procul dubio legendum est σαγάνη. Vid. Etymolog. M. p. 642. 23. LARCHER.

37) Στυπκίον] Vel Στύπκιον scribendum est, vel potius Στυπκίον.

38) τύποις γὰρ καὶ αὐτὸ, παρὰ τὸ τίπτω] Cum Etymologico M. p. 663. 53. sic reponendum censeo: τυπκίον γὰρ καὶ αὐτὸ παρὰ τὸ τίπτω. LARCHER.

39) Videtur aliquid deesse. Fortassis cum Etymologico M. p. 652. 7. legendum est: Σκορακισμός καὶ σκορακίζειν· ἐς κόρακας, σκορακίζειν· καὶ ἀποβολὴ τοῦ σ, σκορακίζειν. LARCHER. Saltem ἀποβολὴ τοῦ ε legendum est.

40) σμερδανόν κ. τ. λ.] Legendum est σμερδανόν, παράγωγον σμερδναλέον, ἀποβολὴ τοῦ ν, σμερδαλέον. LARCHER.

Σφυρόν. παρὰ τὸ συνεσφίχθαι τὸ ἔσθρον τῇ συνθέσει καὶ τοῖς νευροῖς.

Σίαλος. τὸ λεπτόν, καὶ οἷον ὁ ὁρὸς τῶν ἄλλων ὑγρῶν, οἷον ἀποσειόμενον ἄλσος καὶ ἄθρου. διαφέρει δὲ σίαλος καὶ πτύελος⁴¹⁾. καὶ πτύελος μὲν ὁ ἀποκτυόμενος κατὰ προαίρεσιν κατὰ τὴν τῶν χειλῶν ἐπίπτυσιν. ὃ δὲ σίαλος αὐτομάτως ρεῖ. διὸ καὶ σιαλίζει τὰ βρέφη καὶ ὑπεργηράσαντες, οὓς καὶ ἀναισθήτους λέγομεν. πιθανόν δὲ καὶ τὸ παρακολουθοῦντος ἐν τῷ πτύει ψόφου αὐτῆς τὴν τυχεῖν⁴²⁾ τῆς ὀνομασίας. λέγεται δὲ σίαλος, καὶ ὁ εὐτραφέας⁴³⁾ σὺς, παρὰ τὸ ἀφρόν προΐεσθαι, ὃν λέγομεν σίαλον.

Σκύβαλον. τὸ δι' ἐντέρων ἐκδιδόμενον, οἷον κευθίβα-
λον⁴⁴⁾.

Σύφαρ. οὐχ ἀπλῶς τὸ γῆρας, ἀλλ' ὡς ἐπιγέννημα τοῦ γῆρους⁴⁵⁾ καὶ τῆς ἐσχάτης ἡλικίας. Σώφρων⁴⁶⁾ ξύ-
σιλον τὸν γέροντα εἶπεν ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα. κᾶπειτ' ἀποκρινόμενον, σύφαρ ἀντ' ἀν-
δρός⁴⁷⁾, τούτῃσι δέρμα ψιλόν, ὡς τῶν ἀνδρῶν ἤδη δεδαπανημένων. τινὲς δὲ καὶ τὸ τοῦ ὄφθαλμοῦ γῆρας σύ-
φαρ λέγουσι. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. σύφαρ ἐστίν, οἷον τὸ ἀκίσχυμα καὶ ἐβύσσωμενον δέρμα.

Σῶμα. ὡς Πλάτων⁴⁸⁾, Φησί, σῆμα ἐστὶ τῆς ψυχῆς. ὥσπερ γὰρ ἐντέταπται αὐτῷ.

Σέρφος⁴⁹⁾. παρὰ τὴν στρυφνότητα καὶ πυκνότητα. ἢ παρὰ τὸ ἐρέφειν, καὶ σκέπειν τὸ σῶμα, ἐρεφος, καὶ στέρφος, καὶ στέρφος. οἱ δὲ παρὰ τὸ στέφειν, ὃ ἐστὶ σκεπάζειν, πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέφος καὶ στέρ-
φος⁵⁰⁾.

*) ἐφ' αὐτόν] In Excerptis ex Orione p. 616. 23. εἰς αὐτόν legitur.

41) πτύελος] Scribendum potius πτύελον. Nam πτύεalon, quod in Etymologico M. p. 645. 1. legitur, non probandum puto.

42) αὐτῆς τὴν τυχεῖν τῆς ὀνομασίας] Lege ταύτης τυχεῖν τῆς ὀνομασίας. In Etymologico M. p. 645. 7. haec desunt. LARCHER.

43) εὐτραφέας] Vel εὐτραφῆς cum Etymologico M. p. 645. 8. vel εὐτραφῆθεις, vel εὐ τραφῆς legendum censeo.

44) κευθίβαλον] In Etymologico M. p. 652. 53. Zonarae Lexico p. 1655. et apud Phavorinum rectius scriptum videtur κνίβαλον, hoc est, τὸ τοῖς κνίσι βαλλόμενον. Quamquam enim κευθίβαλον explicari potest quod in locum occultum abiicitur, tamen ex κνίβαλον magis patet etymologiae ratio. In Etymologico Gudiano p. 505. 7. reperitur utrumque.

45) τοῦ γῆρους] Fortasse legendum est τοῦ γῆρος. LARCHER. Vix dubito quin vir doctissimus scribere voluerit τοῦ γίρω.

46) Sophron, poeta comicus, et mimographus, Euripidi ae-
qualis, scripsit Dorica dialecto Μίμου ἀνδρείου καὶ γυναικείου, quorum lectione delectatus fuit Plato. Fragmentum e Mimis in viros sumtum afferam deinceps. LARCHER.

47) σύφαρ ἀντ' ἀνδρός] En fragmentum Sophronis, ut existat in Etymologico M. p. 668. 3. Τί μὲν ξύσιλος; τί γὰρ; σίφω ἀντ' ἀνδρός. LARCHER. Paulo post, pro τῶν ἀνδρῶν, reponen-
dum ex Etymolog. M. p. 668. 8. putem τῶν ἄλλων.

48) Πλάτων] Locus est in Cratilo Tom. I. Operum p. 400. C. In Excerptis ex Orione p. 616. 24. glossa sic exhibetur: Σῶμα, ὡς φησὶ Πλάτων, ὅτι σῆμα ψυχῆς ἐστὶ τῶτος.

49) Σέρφος est culex. Sed sequentia non conveniunt culci. Legendum igitur est Στέρφος, pellis, qua voce vsus est Apollonius Rhodius IV. 1548. LARCHER.

50) πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέφος καὶ στέρφος] Oratio turbata est. Lege: στέφος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέρφος.

Σπῆνος. παρὰ τὸ σπῆνωμα καὶ σπηνὴν εἶναι τῆς ψυχῆς, οἷον οἰκητήριον.

Σήραγγες. οἱ κοῖλοι τόποι, παρὰ τὸ σεσηρέναι.

Σιαγόνες. ὅτι σείονται περιαγόμεναι, καὶ συναγονταὶ αἱ εἰσὶν ὑποκάτω τῆς γένυος. οἱ δὲ, παρὰ τὸ σιγᾶν· αἷς ἐστὶ σιγᾶν καὶ λέγειν ἀνοιγομέναις· ἢ δι' ὧν ἔλκεται καὶ ἄγεται τὰ ἐσθιόμενα· οὕτω Σωρανός.

Στόμα. τόμα τί ἐστὶ, τὸ τέμνον τὰ σιτία.

Στόμαχος. δι' οὗ καταπίνομεν⁵¹⁾ τὴν ὑγρὰν καὶ ξηρὰν¹⁰ τροφήν. ἢ στόμα ἐπὶ τῶν χρομένων⁵²⁾. ἢ ὅτι τὰ ἀπὸ στόματος εἰς αὐτὸν χεῖται. ἢ στόμαχος, οἷον σιτόμαχος, ὁ τοῖς σιτίοις μαχόμενος τοῖς θλίβουσιν αὐτόν. ἢ ὁ θλίβων ἐμπαιὶν αὐτὰ, ἵνα καταβιβασθῇ. ἢ στόμαχος, οἷον τῶν σιτίων μῆχος καὶ μηχανή, ὥσπερ ἀλλήλων αὐτά.

Σπιθαμή. παρὰ τὸν ἀποσπασμόν, τὸν ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου⁵³⁾ πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον. ἢ δραχμὴ ἔχει δ' δακτύλους· ἢ δὲ σπιθαμή, ἰβ'.

Σπάσαι. αἱ τῶν πλευρῶν. ἀπὸ τοῦ ἐπισπᾶσθαι πρὸς²⁰ ἐπικαμπίαν.

Στέρνον. παρὰ τὸ στερεόν.

Στήθος. ὅτι ἐστήκει⁵⁴⁾ ἀσάλευτον· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐν αὐτῷ τὸ ἡγεμονικὸν ἐστήκει· ἢ ὅτι δι' αὐτοῦ τὰ σιτία διαδεύεται, οἷον σιτίωθος. Σωρανός οὕτω.

Σπλάγχνα. οἷον πέλαγχα, διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων ὑπαρχεῖν, καὶ διὰ τὸ σπᾶν τὴν τροφήν.

Σκέλη. ἢ διὰ τὴν σχίσιν· διέσχισται γὰρ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ τὸ κέλευθον⁵⁵⁾, δι' ἧς βαδίζομεν, πλεονάσαντος τοῦ σ. ἢ παρὰ τοῦ σ⁵⁶⁾. ἢ παρὰ τὸ κατεσκλη³⁰ κέναι, καὶ σκληρότερον εἶναι τῶν ὑπερθεν. οὕτω Σωρανός.

Στυγνός. ὡς παρὰ τὸ ἔτραγον τραγανός, ἐπιθον πιθανός, οὕτω παρὰ τὸ ἔστυγον στυγανός, καὶ συγκοπῇ στυγνός. οἱ δὲ παρὰ τὴν Στύγα Φασὶν εὐρησθαι⁵⁷⁾. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδὴ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ ψυχροῦ ὀνομάζουσιν· τὰ δὲ ἡδέα καὶ τερπνὰ ἀπὸ τῶν θερμῶν. τὸ οὖν στυγεῖν καὶ Φοβεῖσθαι ἀπὸ τῆς Στυγός, ἥπερ μυθεύεται ψυχρότατον παρέχειν ὕδωρ. καὶ ὁμοίως ὁ

στυγνός παρ' αὐτὴν εἴρηται. τὴν δὲ τέρψιν θαλπωρὴν, παρὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ λαίνεσθαι· καὶ Φόβου κρυέντος⁵⁸⁾. Φιλοξένος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου. Σπαργανόν. σπαράσσω σπαράγενον, καὶ συγκοπῇ σπάργανον.

Στερβός. παρὰ τὸ στῆναι, στερβός. τὰ γὰρ εἰς ναι λήγοντα ἀπαρέμφατα ποιεῖ εἰς ρος ὀνόματα ἰσοσύλλαβα, οἷον μῖναι μιάρος, σταθῆναι σταθαρός. οὕτω καὶ στῆναι στερός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου ρ, στερβός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, στερεός.

Στρηναῖν. παρὰ τὸ στερεῖν καὶ ἀποσπᾶν τὰς ἡνίας. καὶ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων· τινὲς δὲ παρὰ τὸ στρηνές, τὸ σκληρόν. στρηνῆς δὲ χρομάδος γενῶν ἐγένετο⁵⁹⁾.

Στεροπή. παρὰ τὸ στέρεσθαι τοὺς ὄπας τοῦ βλέπειν. πλεονάζει δὲ τὸ α ἐν τῷ ἀστεροπή.

Σῦς. δύναται δὲ καὶ εἶναι παρὰ τὸ ὕεσθαι. ὕω ὕσω ὕεσθαι, ὃ ἐστὶ βρέχεσθαι· ἐπὶ τοῖς ὕδασι τέρεται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὡς σῖτος, παρὰ τὸ σείω σι-στός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ἐναλλαγῇ τόνου σίτος, ὡς ἐργαστής ἐργατής⁶⁰⁾.

Σκίπων. παρὰ τὸ σκληρίτω, καὶ συγκοπῇ σκῆρτω σκίπων⁶¹⁾.

Σιρμός. σιρμός τις. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῥ.

Στρόβιλος. παρὰ τὸ στρέφω στρόφιλος καὶ στρόβιλος. τρία δὲ σημαίνει, ἀνέμου συστροφὴν, ὀρχήσεως εἶδος, καὶ τὸν κοχλίαν.

Σφόνδυλος. οἷον σφόνδυλος. παρὰ τὸ ἐσφίχθαι παρ' ἀλλήλους.

Στέαρ. παρὰ τὴν στάσιν καὶ πῆξιν^{*)}.

Σκαλετός. ὁ ἀπεξηραμμένος. παρὰ τὸ σκληναί, ὃ ἐστὶ ξηράναι.

Σύριγξ. κατὰ μίμησιν τοῦ ἀποτελουμένου ἤχου. οὕτως Ἡρακλείδης⁶²⁾.

Σείριος. ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ ὀρμαῖσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ κοινός⁶⁴⁾, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι.

Σπάθη. τὸ ὕφαντικὸν ἐργαλεῖον, ἀπὸ τοῦ κατασπᾶν τὴν κρόκην.

51) καταπίνομεν scripsi pro vitioso καταπίνουμεν.

52) ἢ στόμα ἐπὶ τῶν χρομένων] Ex Etymologico M. p. 660, 25. 26. legendum est: ἢ ὅτι στόμα ἐστὶ τῶν χρομένων. LARCHER.

53) δακτύλου] Cum Etymologico M. p. 587, 36. omnino legendum est ἀντίχειρος. Orion ipse in voc. Παλαιστή sic ait: ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ διόσταμένων τῶν δακτύλων ἕως τοῦ ἀντίχειρος, λέγεται σπιθαμή. LARCHER.

54) ἔστηκει hoc loco et paulo post scripsi pro ἔστηκει.

55) παρὰ τὸ κέλευθον] Possit quis emendandum putare παρὰ τὸ κέλευθος. Sed quum δι' ἧς sequatur, praestat παρὰ τὴν κέλευθον.

56) ἢ παρὰ τοῦ σ] Haec nihili sunt. Cum Etymologico M. p. 619, 34. legendum est: πλεονάσαντος τοῦ σ, σκέλεθος, καὶ συγκοπῇ, σκέλος. Scilicet librarius, quum scripsisset verba πλεονάσαντος τοῦ σ, omissis verbis σκέλεθος καὶ συγκοπῇ σκέλος, statim perrexit ad sequentia ἢ παρὰ τὸ κατεσκληκέναι, sed animaduerso errore rursus in alium incidit, atque adeo post ἢ παρὰ male aberravit in τοῦ σ, quae iam in verbis πλεονάσαντος τοῦ σ posuerat.

57) εὐρησθαι] Lego εἴρησθαι, vt est in Etymologico M. p. 663, 17. LARCHER.

ETYMOLOG. T. III.

58) καὶ φόβου κρυέντος] Haec suo loco mota, et mutila, sic restituenda sunt ope Etymologici M. p. 663, 22. ὡσαύτως καὶ τὸ, φόβου κρυέντος. (apud Homerum Iliad. I. 2.) ἀπὸ τοῦ κρυέντος τοῦ ψυχροῦ. Tum demum sequi debent quae in Orionis Codice praecedunt: τὴν δὲ τέρψιν — καὶ λαίνεσθαι. LARCHER.

59) στρηνῆς δὲ χρομάδος γενῶν ἐγένετο] Est versus Homeri Iliad. ψ. 688. vbi nunc legitur: δεινός δὲ χρομάδος γενῶν γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρώς. LARCHER.

60) ἐργατής] Ipsius Orionis verba declarant, ἐργάτης scribendum esse.

61) παρὰ τὸ σκληρίτω — σκίπων] Ista sunt mutila. Lego cum Etymologico M. p. 650, 48. παρὰ τὸ σκληρίτω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ε καὶ τοῦ ρ, καὶ συγκοπῇ τοῦ ῥ, σκίπων. LARCHER.

62) Σιρμός] Legendum omnino est Σιμός. Vid. Etymolog. M. p. 646, 15. LARCHER.

*) Στέαρ — πῆξις] Excerpta ex Orione p. 616, 30. Στέαρ παρὰ τὸ στήσω στέαρ.

63) Eadem reperies in Etymologico M. p. 667, 29 sq. Sed laudatur ibi Herodianus. Fortassis eadem dixere Herodianus et Heraclides.

64) κοινός] Omnino κοινός est legendum. Nam, vt ait auctor Etymologici M. p. 644, 26. τοὺς κύνας διαχάσκων ποιεῖ. LARCHER.

Σπάδων. παρὰ τὸ σπᾶσθαι τί μέρος αὐτοῦ ⁶⁵). οὕτως Ἡρακλείδης.
Σελήνη. παρὰ τὸ σέλας αἰνῶσαν ἔχειν, ὃ ἐστὶ νέον. ὅθεν καὶ ἄνος ὁ ἐνιαυτός, ὃ αἰεὶ νεάζων. οὕτως Ἡρακλείδης.
Σκότος. ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὠνομάσθαι ⁶⁶). οἱ δὲ Φασὶν ὅτι σκόπος ἐστὶ. ὅτι δαί. προσκοπιῖσθαι τὸν προερχόμενον ἐν αὐτῷ. οὕτως Ἡρακλείδης ⁶⁷). ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ σκέδαι ⁶⁸) ἡμᾶς, ὅτι ἐπέχει πολλάκις προΐεναι.
Σκιά. παρὰ τὸ συγκινεῖν καὶ συμπορεύεσθαι τινί. οὕτως ¹⁰ Ἡρακλείδης.
Σάουα. ἐτυμότερος λέγουσιν Αἰολεῖς σύρκα, παρὰ τὸ ἀποσύρεσθαι τὸ δέσμα ἀπ' αὐτῆς. οὕτως Ἡρακλείδης.
Σάτυρος. παρὰ τὴν σάθην ⁶⁹) σάθης, ὡς ἄλμη ἀλμυρός, καὶ τροπὴ τοῦ θ' εἰς τ', σάτυρος. καταφερέας γὰρ τὸ γένος τῶν σατύρων. Θεόκριτος ⁷⁰). τὸ τοι γένος ἢ σατυρίσκων.
Στρέβλος. παρὰ τὸ στρέφω καὶ διαστρέφω.
Συλλήβδην. λήβω, λήψω, λήψομαι παθητικόν. λήβδην καὶ συλλήβδην.
Σαπρός. παρὰ τὸ σήπω, ὡς παρὰ τὸ λέπω λακρός.
Σκληρός. παρὰ τὸ σκληρὸν μορσάλλων, ὃ ἐστὶ ἀπὸ τοῦ σκέλλω.
Στεῖρα. παρὰ τὸ στῶ. οὐ παράγωγον στεῖω, στεῖρα, ἢ τοῦ κυῖσαι στάσιν ἔχουσα. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ Εὐδαίμων, παρὰ τὸ στέρεσθαι τοῦ τίκτειν.
Σπείρω. παράγωγον τοῦ σπῶ. ἅμα γὰρ τῷ καταβληθῆναι τὴν σποράν, σπᾶται ὑπὸ τῆς γῆς τὸ χωρῆσαν εἰς αὐτήν. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν, ὅτε δέχονται τὸ σπέρμα.
Στίλβος. παρὰ τὸ στίλβω, ὡς τέρω τερπνός.
Σεμνός. παρὰ τὸ σέβω. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων.
Σόλος ⁷¹). ὁ δίσκος. παρὰ τὸ σῶ, τὸ ὀρμῶ καὶ κινῶ. ἀπὸ δὲ τοῦ σῶ, ὁ μέλλων σώσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κατὰ συστολήν τοῦ ὦ εἰς ὁ, σόλος. παρὰ ⁷²) τὸ ὅλον σεύεσθαι, ὡς στρογγύλον. οὕτω Φιλόξενος.

Σαλάμβη ⁷³). ἢ θυρίς ἢ ἐν σάλῳ οὔσα, ἢ παρὰ τὸ σέλας βαίνειν δι' αὐτῆς.
Σαλαμβάς ⁷⁴). ἢ δαίμων, παρὰ τὸ αἰεὶ περιφέρεσθαι καὶ ἐν σάλῳ εἶναι. ἢ ὅτι περιέρχεται τὸν Ἀέωνιν θρηνοῦσα. καὶ σπλάζειν ⁷⁵) Ἀνακρέων ⁷⁶) ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν. σαλεύει γὰρ, καὶ ταράττει τὴν διάνοιχον ἢ τοιαύτη ὁδὸν τοῦ θρηνοῦ.
Συττήσαι. εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡμιόνων. ἐπεὶ μετὰ τῶν συνήθων ἴσχυνται καὶ εὐσταθοῦσιν ἐν ταῖς φάτταις.
Σίλλοι. τίλλοι τινες εἰσὶ. τίλλειν δὲ τὸ κόπτειν ⁷⁷), ὡς λέγει Ἀνακρέων ⁷⁸).
Σωρός. σωρεύω, σωρεύς *), καὶ κατὰ συγκοπὴν σωρός, ὡς Φωλεύω Φωλεύς.
Σκυθρωπάσαι. πλεονασμῷ τοῦ ρ, σκυθρωπάσαι δὲ ἐστὶ, παρὰ τὸ σκυθικούς ἔχειν ὥπας, ὃ ἐστὶ καταπληκτικούς.
Σφέλας ⁷⁹). τὸ ὑποπόδιον. παρὰ τὸ φλάσθαι εἰς αὐτὸ τὰ γόνατα, ὃ ἐστὶ θλάσθαι καὶ καμπτεσθαι ἐν τῷ κατέζεσθαι.
Σφάζω. φῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἀναιρῶ. οὐ παράγωγον εἰς μί, Φημί, ἐνθεν Φατός, καὶ ἡφάτος ⁸⁰), καὶ τὸ πέφαται, καὶ πεφάσθαι ⁸¹), καὶ τούτου τὸ φῶ παράγωγον φάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σφάζω.
Στατήρ. παρὰ τὸ ἴστημι, στήτω, στατήρ, καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῦ νομίσματος τίθεται.
Σταγών. παρὰ τὸ στῶ ῥῆμα, οὐ παράγωγον στάζω, οἶον οὐ ῥύδην ⁸²), ἀλλὰ διάστασιν τῆς Φορᾶς τοῦ ὑγροῦ λαβούσης.
Στήλη. παρὰ τὸ στῶ ῥῆμα, στήσω, στήλη.
Σιτοδεία. σίτου ἐνδεία, καὶ συγκοπὴ σιτοδεία.
Σκνιπός καὶ σκνιφός. ὁ μικρολόγος. παρὰ τοὺς κνίπας, καὶ τὴν τούτων μικρότητα. σκνίψ δὲ κωνωποειδὲς πτηνόν.
Σίφων. παρὰ τὸν ποῖον ἔχον ἐν τῷ ἀνενέγκαι ποιεῖν.
Σκαρμός. παρὰ τὸ σκαίρω, σκαρμός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, σκαρμός.

65) σπᾶσθαι τί μέρος αὐτοῦ] Lege ἀποσπᾶσθαι τι μέρος αὐτοῦ, vt est in Etymologico M. p. 655, 30. LARCHER.

66) ὠνομάσθαι] Legendum est ὠνόμασται. Vid. Etymolog. M. p. 652, 29. LARCHER.

67) Ἡρακλείδης] In Etymologico M. p. 652, 31. male legitur Ἡρακλείτος. LARCHER.

68) σκέδαι] Lege σκέθειν, vt est in Etymologici M. loco laudato, ubi textus affertur Ὄρος. Sed procul dubio legendum est Ὄρειων. LARCHER.

69) τὴν σάθην] Hoc vocabulo vsus est Aristophanes Lysistr. 1119.

70) Θεόκριτος] Eius verba sic legenda sunt, vt leguntur in Theocriti editionibus Idyll. IV. 63.

71) ὁ δίσκος] Lege ὁ δίσκος, vt est in Etymologici M. loco laudato, ubi textus affertur Ὄρος. Sed procul dubio legendum est Ὄρειων. LARCHER.

72) ὁ δίσκος] Lege ὁ δίσκος, vt est in Etymologici M. loco laudato, ubi textus affertur Ὄρος. Sed procul dubio legendum est Ὄρειων. LARCHER.

73) Σαλάμβη] Puto ἢ παρὰ legendum cum Etymologico M. p. 654, 41. LARCHER.

74) Σαλαμβάς] Lege Σαλαμβάς, vt est in Etymologico M. loco laudato, ubi textus affertur Ὄρος. Sed procul dubio legendum est Ὄρειων. LARCHER.

75) σπλάζειν] Corripit σαλαίζειν. LARCHER.

76) Ἀνακρέων] Vid. Fischer. ad Anacreontis Fragm. CXXV. p. 448.

77) κόπτειν] Lege σκῶπτειν cum Etymologico M. p. 646, 8. ex quo etiam Σίλλοι et τίλλοι scribendum videtur. LARCHER.

78) Ἀνακρέων] Vid. Etymol. M. p. 646, 9. et Anacreontem p. 290. ex editione Barnesii, qui versum Anacreontis pessimo interpretatus est; in editione de Pauw p. 284. et sequi. LARCHER.

79) Σφέλας] Hac voce vsus est Apollontius Rhodius III. 1159.

fenestras. STENZ.] quod in σάλῳ siue perpetuo motu atque agitatione versentur. LARCHER.

74) Σαλαμβάς] Fortasse legendum est Σαλαμβά. Hesychius: Σαλαμβά. ἢ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίους. Salambonem dicit Lampriidius. Vid. Salmas. ad Scriptores Hist. Aug. Tom. I. p. 807. et quae ad Etymologicon M. annotant. LARCHER.

75) σπλάζειν] Corripit σαλαίζειν. LARCHER.

76) Ἀνακρέων] Vid. Fischer. ad Anacreontis Fragm. CXXV. p. 448.

77) κόπτειν] Lege σκῶπτειν cum Etymologico M. p. 646, 8. ex quo etiam Σίλλοι et τίλλοι scribendum videtur. LARCHER.

78) Ἀνακρέων] Vid. Etymol. M. p. 646, 9. et Anacreontem p. 290. ex editione Barnesii, qui versum Anacreontis pessimo interpretatus est; in editione de Pauw p. 284. et sequi. LARCHER.

79) Σφέλας] Hac voce vsus est Apollontius Rhodius III. 1159.

80) ἡφάτος] Legendum fortassis est ἀρηφάτος, quae vox reperitur apud Homerum. LARCHER.

81) πεφάσθαι pro πεφᾶσθαι scribendum putauit.

82) ῥύδην] Sic scriptum reperi in Etymologici M. editione Veneta. Sylburgius ibi p. 657, 35. ex coniectura edidit ῥύμη. LARCHER.

Σκαρδαυύττειν. παρὰ τὸ μῦν μύσω, καὶ παράγωγον⁸³⁾, ὡς ἀφῶν ἀφύσσω. παρὰ τὸ σκαίρειν τὸ μύνειν ἐν τῇ συνεχεῖ κινήσει τῶν βλεφαρίδων.

Σκάφος. παρὰ τὸ σκάπτω, δηλοῦν καὶ τὸ κοιλαίνω.

Στραβός. παρὰ τὸ στρέφω, τροπῇ τοῦ εἰς ἄ, καὶ τοῦ φ εἰς β. οἷον ὁ διαστραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Σήθω. παρὰ τὸ σῶ, ὁ δηλοῖ τὸ σίειν ἐν τῷ κοσκίνῳ. ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ σήθαι, Ἡρόδοτος⁸⁴⁾ τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν παθητικῶν λέγει σῶσιν, ἀντὶ τοῦ ἀήθουσιν. ὡς παρὰ τὸ κνῶ, κνήθω, ἀλῶ ἀλήθω, πλῶ, ὅθεν τὰ πλῆμι, καὶ διπλασιασμός πῖμπλήμι, καὶ παράγωγον τοῦ πλῶ πλῆθω, οὕτω τοῦ σῶ σήθω.

Στροφάλιγξ. παρὰ τὸ στρέφω εἰς ἱξ γίνεται παρώνυμον ἀπὸ τῶν εἰς ὅς. καὶ ὡς Φοῖνος Φοῖνιξ, λάος λάιγξ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, στρόφιγξ, καὶ πάλιν προσελθόντος τοῦ αλ, στρόφάλιγξ⁸⁵⁾.

Σείδτρον. παρὰ τὸ σείω.

Στήμων. στῶ, στήσω, στήμων, καὶ Φιλῶ, Φιλήσω, Φιλήμων.

Στίζω. παρὰ τὸ στῶ στίζω. τὸ τὸν διακεχυμένον καὶ πεπλανημένον λόγον στήσαι⁸⁶⁾. ὁ δὲ Φιλόξενος, ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ὀνομάτων, στίζειν ἐστὶ⁸⁷⁾ τὸ τὰς ἐν τῇ ἀναγνώσει φορέας ἐν στάσει ποιεῖν, στίζειν λέγομεν. ἀπὸ τοῦ στίζω στιγμή.

Σταλαγμός. στῶ ἐστὶ ῥῆμα, οὐ παράγωγον στάσσω, οὐ μέλλων στάξω, καὶ ἐπεισελθόντος τοῦ αλ, σταλαγμός. τὸ δὲ στάσσω καὶ αὐτὸ προσλαβὼν τὸ αλ, ἐποίησε τὸ σταλάσσω.

Σύλος⁸⁸⁾. ὡς πλήθω πληθύω, ἄνω ἀνύω, οὕτω καὶ στῶ στύω, στύσω, στύλος. οὕτω καὶ χῶ, χύω, χύσω, χυλός, ὀχυτόνως. τὰ γὰρ ῥηματικά ταῦτα ὀνόματα διαφόρως τεκνίζονται.

Σποδός. παρὰ τὸ σβέω σβέσω, σβοδός καὶ σποδός. ἡ ἐκ τοῦ ἐσβεσμένου πυρός.

Στολή. παρὰ τὸ στέλλω στολή.

Σκῆψις. σκέψις ἐστὶ, καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἦ, σκῆψις. οἱ γὰρ προφασίζόμενοι σκέπτονται τί εἴπωσι.

Σκῶλον. παρὰ τὸ σκά⁸⁹⁾, τὸ ξηραίνω. σκόλος ἐστὶ, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ὁ εἰς ῶ, σκῶλος. "Ομηρος⁹⁰⁾. ὥστε σκῶλος κυρίανστος, ὁ ὑπὸ πυρὸς ἐξηραμμένος. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Σιφλός. πλεονασμῷ τοῦ φ. κυρίως δὲ ὁ σεσινωμένος⁹¹⁾ τοὺς ἴλλους. κατὰ δὲ⁹²⁾ καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος. οὕτως Ἡρωδιανός.

Συρία. παρὰ τὸ σύρεσθαι ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ⁹³⁾. ἐκ τοῦ ἐναντίου⁹⁴⁾, Ἀσσυρία, παρὰ τὸ μὴ σύρεσθαι⁹⁵⁾ τότε. εἰσὶ δὲ οἱ Πέρσαι. ἐκείσε γὰρ οὐκ ἐστὶ θάλασσα.

Σπόγγος⁹⁶⁾. εἰ μὲν διὰ τοῦ π, παρὰ τὸ σπῶν τὰ ὑγρά. διὰ δὲ τοῦ φ, παρὰ τὸ σφίγγειν. κατὰ τὰς ἐκθλίψεις. οὕτως Ἡρωδιανός.

Συνημστύναι. παρὰ τὸν ἦσω μέλλοντα. ἀπὸ τοῦ εἰς ταῦτόν ἀφαιναί τὰ τῆς διανοίας. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τῇ Ὀμηρικῇ προσωδία.

Στηκός. τηκός⁹⁷⁾, οἷον στηκῶς ἐστίν, ὃν στηκῶσιν⁹⁸⁾ εὐχόμενοι.

Στράτα. ἡ ἐστρωμένη ὁδὸς καλεῖται τῇ Λατίνων Φωνῇ.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Τ.

Τράπεζα. κατὰ ἀποβολήν, τουτέστι, τετράπεζα, τέσ-⁹⁹⁾Τέναγος. παρὰ τὸ τέγγω τὸ βρέχω. τέγγος τέναγος, ὁ ὑπέβροχος τόπος.

Τάφος. πλεονασμῷ τοῦ ρ. παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι⁹⁹⁾

83) καὶ παράγωγον] Addendum arbitror μύσσω.

84) Herodotus l. 200. ἐσβάλλονται ἐς ὄλμον, καὶ λήναντες ἵππεροι, σῶσι διὰ συνδόνος, in pilam coniciunt, ac pistillis mitigatos per linteum incernunt. Confer ibi notam Valckenarii. LARCHER.

85) Nempe ex στρέφω fit στρόφος, et inde στρόφιγξ, vt λάιγξ ex λάος, sed pleonasmō literae γ, στρόφιγξ, λάιγξ, et alio pleonasmō syllabae αλ, στροφάλιγξ. LARCHER.

86) λόγον στήσαι est interunctionibus orationem distinguere. LARCHER.

87) στίζειν ἐστὶ] Vel haec delenda sunt, vel quae paulo post aequuntur, στίζειν λέγομεν. Vid. Etymolog. M. p. 660, 57. LARCHER. Equidem deleuerim verba στίζειν ἐστὶ.

88) Σύλος] Non est vox Graeca. Legendum Στύλος, vt sequentia euincunt. LARCHER.

89) Σκῶλον, παρὰ τὸ σκά] Lego Σκῶλος. παρὰ τὸ σκῶ. Nam σκῶ est contractum ex σκῶω σκεῶω, quod est a verbo σκῶω σκεῶω. LARCHER.

90) Homeri verba, ὥστε σκῶλος κυρίανστος, extant Iliad. N. 564. LARCHER.

91) σεσινωμένος] Ita etiam legitur in Zonarae Lexico p. 1643. sed in Etymologico M. p. 648, 56. ἐσινωμένος, apud Phanorin p. 1652, 27. σεσινωμένος. Orionis tamen et Zonarae lectio praefenda est.

92) κατὰ δὲ] Hae vocēs nullum exhibent sensum. Lego κα-

ταχρηστικῶς δὲ, vt est in Etymologico M. p. 648, 57. Eius auctor totam glossam ad verbum descripsit ex Orione, vel ex Herodiano, quem laudat Orion. Caeterum σιφλός contractum est ex σιταλός. Vid. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 57. primae editionis, p. 166. edit. secundae. LARCHER.

93) ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ] Auctor Etymologici M. p. 143, 3. addit μερικῶς γενομένου. LARCHER.

94) ἐκ τοῦ ἐναντίου] Mallem ἐκ τοῦ ἐναντίου. Atque sic est in Excerptis p. 616, 32. vbi etiam Ἀσσυρία scribitur, rectius quidem, si allatam etymologiam spectamus.

95) παρὰ τὸ μὴ σύρεσθαι] Conf. Etymolog. M. p. 143, 5. LARCHER.

96) Σπόγγος κ. τ. λ.] Totam glossam ad verbum hinc exscriptam esse ab auctore Etymologici M. p. 656, 20 sq. nisi quod Orion fontem indicauerit Herodianum, notauit Basilus ad Gregorium de Dialectis p. 878. edit. Schaefer. In fine glossae praebent Excerpta p. 616, 34. παρὰ τὸ ἐκθλίψειν τὰς ἐκθλίψεις.

97) Στηκός. τηκός] Legendum est Στηκός. στηκός. LARCHER.

98) ὃν στηκῶσιν εὐχόμενοι] Etymologicon Gudianum p. 499, 18. habet πρὸς ὃν στηκῶσιν εὐχόμενοι. Sed tam ibi quam apud Orionem legendum est πρὸς ὃν στηκῶσιν εὐχόμενοι.

99) παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι] Deesse videtur τι, vel χῶμα, vt sit παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι τὸ χῶμα. Vid. Etymolog. M. p. 679, 48. vbi legitur παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ τὸ χῶμα. LARCHER. Etymolog. Gud. p. 523, 40. παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ τὸ χῶμα. vbi αὐτοῦ reponendum est.

ἐν τῷ σκάπτεσθαι, ἄφαρος, ἄφρος, τάφρος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς Φησί, παρὰ τὸ τρέπω, τὰ πρὸς οἷον τροπὴν ποιουμένη τῶν πολεμίων¹⁰⁰), καὶ μεταθέσει τοῦ π εἰς φ, τάφρος.

Τέννον. τέκω, τέκνον, τέκνον.

Τύμπανον. τύπτω, τύπανον, πλεονασμῷ τοῦ μ, τύμπανον.

Τήγανον. τήκω, τήκανον, καὶ μεταθέσει τοῦ κ εἰς γ, τήγανον.

Τριτογένεια. ἦτοι ἢ παρὰ τῷ Τρίγωνι¹⁾ ποταμῷ γεν-10
νηθεῖσα, ἢ ἢ τρεῖς²⁾ ποιούσα τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ.
ἢ ἀπειδὴ ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήνῃ. αὕτη δὲ τριταία
οὐσα Φαναρά γίνεται, τουτέστιν ὅτε τριῶν δρόμων³⁾.
Τριβον⁴⁾. ὁ τρίπους, ὁ τῆν τριβὴν⁵⁾, ὁ τρεῖς βάσεις
ἔχων.

Τάριχος. παρὰ τὸ ἐν τῇ ταριχαίᾳ ἰσχυαίνεσθαι⁶⁾, ἢ
παρὰ τὸν γάρβον ἰσχειν καὶ εἰς χ γάρβον ἐξίχωρίζε-
σθαι⁷⁾. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμπόσιῳ. καὶ ἐστὶ
τροπὴ τοῦ τ εἰς τ.

Τανύηκες. ἐπὶ τοῦ ξίφους. τὸ τεταμένην ἔχον τὴν 20
αἰκὴν, τουτέστι ἡκονημένην. ἢ δὲ αἰκὴ παρὰ τὸ εἶκω⁸⁾,
ὡς παρὰ τὸ τριβῶ τριβή. ἡκειν δὲ καὶ προήκειν, τὸ
εἰς ὅξυ νανευκέναι.

Τροχός. παρὰ τὸ τρέχειν, ὡς παρὰ τὸ δραμαῖν δρόμος.
Τείρεα. παρὰ τὸ τείρειν, ὃ ἐστὶ δαμάζειν, βλάπτειν.
εἰς γὰρ ἀστροβλήτοι τινες. ἢ παρὰ τὸ τέρας, τὸ
σημαῖν. σημαντικά γὰρ εἰσι τινῶν⁹⁾ μελλόντων.

Τηθύς. παρὰ τὴν τιτθὴν καὶ τὴν τήθην. τὰ γὰρ πάν-
τα τρέφει.

Τάφος. θήκω ἐστὶ ῥῆμα. τὸ ταράττω¹⁰⁾ καὶ ἐκπλήτ-30
τομαι. ἔνθεν τὸ τέθνηκέ τις¹¹⁾. ἐστὶν οὖν θήκω
καὶ ῥηματικὸν ὄνομα θάπος, τροπὴ κατ' Ἰωάν. τοῦ θ
εἰς τ, καὶ τοῦ π εἰς φ, τάφος. Ἀπολλώνιος ἐν τῷ
περὶ Ἐπιβήματων¹²⁾.

Τάφος. ἔνθα τὰ λείψανα. παρὰ τὸ θῶ τιθῶ, παρά-

γωγὸν θάπτω, καὶ πάλιν τροπὴ τοῦ θ εἰς τ, καὶ τοῦ
π εἰς φ. περιττὸν γὰρ ἐστὶ τὸ τ ἐν τῷ ῥήματι.
Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Τηλοῦ. παρὰ τὸ τέλος τλοῦ ἐστὶ, καὶ τροπὴ τοῦ εἰς
ἦ, τηλοῦ. τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους συντείνοντα μεγαθύνα-
ται. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιβήματων¹³⁾.

Τάλας. παρὰ τὸ τάλλω, καὶ τλῶ κατὰ συγκοπὴν.

Τλήμων. τλῶ, τλήσω, τλήμων.

Τρύχειν. τρῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ βλάπτειν καὶ κα-
κοῦν, οὐ παράγωγον τρῶω. Ὅμηρος¹⁴⁾. οἶνός σε
τρῶει μελιθής. τοῦ τρῶ ἄλλο παράγωγον τρύω, καὶ
προσθέσει τοῦ χ, τρύχω.

Τρώσω¹⁵⁾. τρῶ παράγωγον, σημαίνει τὸ καταργάζεσθαι,
καὶ μὴ ἔαν τινα ἂν τρώσῃ τις ὑγρᾷ¹⁶⁾. οὕτω Φι-
λόξενος.

Τρώκται. οὕτω τοὺς Φοίνικας Φασίν. Ὅμηρος¹⁷⁾. δὴ
τότε Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς, τρώκτης.
ἐκ τοῦ τρῶω σημαίνοντος τὸ βλάπτω. παράγωγον
τρώσω, οὐ μέλλων τρώξω, ῥηματικὸν ὄνομα, τρώκτης,
ὁ ἐπὶ βλάβῃ τισὶν ἐγκαταμίσγων. Φιλόξενος.

Τέρτρον. τρῶ τρᾶς ἐστὶ ῥῆμα, ὅπερ ἐστὶ κατὰ συγκο-
πὴν τοῦ τείρω. παρὰ δὲ τὸ τείρω τέρτρον, ὡς παρὰ
τὸ Φέρω Φέρτρον, λέγω ἐπὶ τοῦ κοιμῶμαι¹⁸⁾ λέκτρον.

Τρίζω. παρὰ τὸ τρῶ τρίζω παράγωγον. ὁλοῖ δὲ ὀδυνη-
ραὶν τινα φωνήν¹⁹⁾. ἐνθ' ὅγε²⁰⁾ τοὺς ἐλεεινὰ κα-
τήσθαι τετριγῶτας.

Τανηλεγής. παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι, καὶ παρὰ τὸ
ταναόν, ταναλεγής καὶ τανηλεγής, ὁ αἰώνιον κοιμημα
καὶ μακροχρόνιον ἔχων.

Τέρσεσθαι. παρὰ τὸν θέρσω, μέλλοντα Αἰολικόν, καὶ
τροπὴ τοῦ θ εἰς τ.

Τιθῆν. παρὰ τὸν τιτθόν, ἀποβολὴ τοῦ ἐνός τ. οὕτω
Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. ὁ αὐ-
τός καὶ περὶ²¹⁾ τὸν θήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ
τρέφω, ὄνομα θήνη, καὶ διπλασιασμός τιθῆν.

100) τὰ πρὸς οἷον τροπὴν ποιουμένη τῶν πολεμίων] Haec me non intelligere lubens fateor. Conieceram τὸ προσιδόντων τροπὴν ποιῶ τῶν πολεμίων. Ea vero coniectura non mihi satisfacit.

1) Τρίγωνι] Legendum est Τρίτοινι. Vide Etymologicon M. p. 696, 41. et Herodotum IV. 188. et 189. LARCHER.

2) τρεῖς] Lege τρεῖν. Etymolog. M. p. 696, 48. τινὲς δὲ λέγουσι παρὰ τὸ τρεῖν τὸ φοβεῖν. ἢ φοβὸν ἐμπονητικῇ. Eustathius ad Homer. Iliad. A. p. 504, 25. ἢ τὸ τρεῖν ἐγγενῶς εἶς ἐχθροῖς. LARCHER.

3) ὅτε τριῶν δρόμων] Aliquid deest. LARCHER. Fortassis legi possit ὅτε τριῶν ἡμερῶν ἐστὶ.

4) Τριβον] Legendum est τρίπος. Vid. Hesych. LARCHER.

5) ὁ τῆν τριβὴν] Quid haec sibi velint. non capio. Vide, num tibi placeat ὁ ἐμπυριβήτης. Conf. Schol. Homer. ad Iliad. I. 123.

6) ἰσχυαίνεσθαι] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 677, 47. in quo legitur ἰσχεσθαι. LARCHER.

7) παρὰ τὸν γάρβον ἰσχειν καὶ εἰς χ γάρβον ἐξίχωρίζεσθαι] Haec corrupta mihi videntur. LARCHER. Etymolog. M. p. 677, 47. et ex eo Phavorinus: παρὰ τὸ γάρβον ἰσχειν, τροπὴ τοῦ γ εἰς τ. Fortassis igitur ita corrigi possit locus Orionis: παρὰ τὸ γάρβον (vel γάρβον) ἰσχεῖν, ἢ καὶ γάρβον ἐξίχωρίζεσθαι.

8) εἶκω] Legendum est ἦκω. Nam αἰκὴ et ἦκῃ ἐστὶ ὁξύτης τοῦ σιδήρου. Haec data occasione mendam etiam ex Archilochi loco, qui in Etymologico M. p. 43, 23. legitur: "Ἰσθὴ κατ' "

ἦκῃν κύματος κυανέου. Corrige ex pag. 384, 18. eiusdem Etymologici: "Ἰσθὴ κατ' ἦκῃν κύματος τε κυανέου. LARCHER.

9) τινῶν μελλόντων] Fortassis hoc verius est, quam quod in Etymologico M. p. 685, 8. est, τινῶν μελλόντων.

10) ταράττω] Malletm ταράττομαι, quia ἐκπλήττομαι sequitur.

11) τέθνηκέ τις] Fortasse legendum est τέθνηκά τε, quod extat apud Homerum Odys. Z. 168. LARCHER.

12) Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιβήματων] Locum reperire non potui.

13) περὶ Ἐπιβήματων] Locus est in Bekkeri Anecd. Graec. Vol. II. p. 588, 1. Sed confer etiam p. 607, 2—5.

14) Ὅμηρος] Locus est Odys. φ. 293. LARCHER.

15) Τρώσω est futurum verbi τιτρώσκω, quod non convenit cum sequentibus. Lege igitur Τρώγω, et vide Etymologicon M. p. 698, 40. unde etiam τοῦ τρῶ παράγωγον legendum est. LARCHER.

16) ἔαν τινα ἂν τρώσῃ τις ὑγρᾷ] Cum Etymologico M. l. I. corrige: ἔαν, ἄτινα ἂν τρώσῃ τις, ὑγρᾷ. LARCHER.

17) Ὅμηρος] Locus est Odys. ε. 288. LARCHER.

18) λέγω ἐπὶ τοῦ κοιμῶμαι] Etiam paulo post, in voc. Τανηλεγής, verbo λέγω tribuitur notio cubandi ac dormiendi. Sed rectius λέγω ex λέγομαι hanc vim habere dicitur.

19) Post φωνήν adde ἀφίεσθαι cum Etymologico M. p. 694, 17. LARCHER.

20) ἐνθ' ὅγε κ. τ. λ.] Est versus Homeri Iliad. B. 314. LARCHER.

21) περὶ τὸν θήσω] Lege παρὰ τὸν θήσω.

Τυρός. τροπή τοῦ ἡ εἰς θ. παρὰ τὸ τηρεῖσθαι. γάλα γὰρ τηρούμενον ἐστὶν ὁ τυρός. ὡς παρὰ τὴν ἄλμην ἀλμυρός, οὕτω καὶ τυρός. Βησαντίος²²⁾ ἐν τῷ περὶ Χρηστομαθείας²³⁾.

Τριτογένεια. ἡ Ἀθηνᾶ. κατὰ Δημόκριτον, Φρόνησις νομίζεται. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Φροναῖν τρία ταῦτα· βουλευέσθαι καλῶς, λέγειν ἀναμαρτήτως, καὶ πράττειν ἂ δαί.

Τροπός. ὁ τροπωτὴρ τῆς κώπης. παρὰ τὸ τρέπειν ὅπου δαί τὴν κώπην. τρέπω τροπός, ὡς πέμπω πομπός.¹⁰

Τρίβακος²⁴⁾. τριβὴ τριβᾶξ παρώνυμον, καὶ ἡ γενικὴ εὐθεῖα γίνεται πολλάκις, ὡς Φύλαξ Φύλακος, καὶ ὁ Φύλακος, ῥόος ῥοᾶξ, καὶ μεταθέσει τοῦ ὁ εἰς ὅ, ῥοᾶξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

Τρήρων. παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι. τρεερός ὄνομα ῥηματικόν, τῶν δύο εἰς ἡ συναλοιφῇ²⁵⁾, ἐξ οὗ καὶ τρήρων.

Τόξον. τάξω ἐστὶ ῥῆμα, ἅφ' οὗ ἔταγον δεύτερος ἀόριστος, καὶ ταγὼν μετοχή. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν²⁶⁾ τεταγὼν, ὡς πείθω πιθῶν καὶ πεπιθῶν. παρὰ τὸ τάξω οὖν, καὶ τάξω μέλλων, τάξον ἐστὶ, καὶ τόξον τροπή τοῦ α εἰς ὁ. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου.

Τραπέουσι²⁶⁾. δηλοῖ τὸ πατοῦσι. παρὰ τὸ τρέπω²⁷⁾.

Τρώγλη. παρὰ τὸ τρώγω τρώξω τρώγλη, τὸ διαβεβρωμένον καὶ τετρυπημένον μέρος τοῦ τοίχου.

Τρυφή. παρὰ τὸ θρύπτω καὶ θρυπτή, τρυφή.

Ταλαντον. τὸ ζυγόν. παρὰ τὸ ταῖνω ῥῆμα, ὅπερ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν τιταίνω. ὡς φαίνω φαντός καὶ ἄφαντος, καὶ χραίνω χραντός καὶ ἄχραντος, οὕτω τιταίνω ταντός, καὶ οὐδέτερον ταντόν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ, τάλαντον, καὶ σύνθετον ἀτάλαντον.

Τηλία. ἡ περιφέρεια²⁸⁾ τοῦ κοσκίνου. παρὰ τὸ σῆ, δηλοῦν τὸ σείω, καὶ σήθω, καὶ κινῶ. σῶ, σήθω, ἅφ' οὗ ὄνομα σηλία καὶ τηλία. τρέψαντες γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ σ εἰς τ, τὸ σῶ θῶ λέγουσι. καὶ ἐν συνθέσει διάττω²⁹⁾, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, τῶ, διαῶ, διάττω.

Ταινία. παρὰ τὸ ταῖνω ῥῆμα. διπλασιασμός γίνεται ταῖνω.

Τελχμών. παρὰ τὸ ταλάσσω, ταλαμών, καὶ τροπή τοῦ α εἰς ε, τελαμών.

Τέρην. κατὰ δάκρυον εἴβει³⁰⁾. παρὰ τὸ θέρω θέρεω καὶ τέρεω, τὸ ὡς τεθρασμένον³¹⁾ καὶ διακεχυμένον.

Τέρεν. τὸ ἀκαλόν. παρὰ τὸ διακεχυῖσθαι³²⁾, ἡ μὴ τραχὺ εἶναι. οἷον τὸ ὑπὸ θερμότητος δυνάμενον διαχυθῆναι· ὅπερ ἐστὶ ἀκαλόν. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Τροία. βιωτικόν ὄνομα³³⁾, Τρῶς Τρῶς, Τρωῖα καὶ Τροία.

Τρύγοιπος. ὁ ὑλιστήρ. παρὰ τὸ ἰκτοῦσθαι τὴν τρύγα.

Τέκμωρ. παρὰ τὸ τέκω τέκμωρ³⁴⁾, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, τέκμωρ.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Τ.

Ἵπεροπλία. ἀπὸ τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς ὅπλα φερόντων.

Ἵψηλές ἱπποί. παρὰ τὸ εἰς ψύχος³⁵⁾ ἔχειν τὴν ἀνκ-³⁰φοραν, καὶ παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναφέρειν τὸν ἥχον τῶν ποδῶν.

Ἵσμινη. συγκοπή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑπομείνη τις οὔσα. χρεῖα γὰρ ὑπομονῆς τοῖς μαχομένοις. πλεονασμός ἐστὶ τοῦ δ *), δυσμίνη καὶ ὑσμίνη, ὡς διωκὴ καὶ ἰωκὴ.

ἽπερΦάλος. τροπή τοῦ ὅ εἰς γ³⁶⁾, ὑπερΦιάλός τις ὢν, καὶ ὑπερΦυῆς.

Ἵπέραι. αἱ ἐξηρησμένοι τοῦ κέρατος³⁷⁾ σχοῖνοι, παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι.

Ἵβόν. κυφόν ἐστὶν ἀποβολὴ τοῦ κ, καὶ τροπή τοῦ φ εἰς β.

Ἵστέρα. ἀπὸ τῆς μήτρας³⁸⁾, ἥτοι ἀπὸ τῆς θέσεως, ἡ ἀπὸ τοῦ μὴ εὐθὺς, ἀλλ' ὕστερον ἀποδιδόναι τὰς ἰδίας ἐνεργείας.

22) Βησαντίος] Intelligitur *Helladius*, de quo supra dixi ad vocem Ποτνιαῖσθαι. LARCHER.

23) Χρηστομαθείας] Scribe Χρηστομαθείας.

24) Τρίβακος] Vide notam Brunckii ad *Sophocli*. Antig. 974. LARCHER. Conf. quos laudavi in libro de Dialecto Macedon. et Alexandrina p. 33.

25) τῶν δύο εἰς εἰς ἡ συναλοιφῇ] Addendum est τρηρός, vel, si antea τρέερος pro τρεερός malis, τρηρός.

26) Τραπέουσι] *Homerus* *Odyss.* H. 125. ἄλλας (σταφυλάς) δὲ τραπέουσι. LARCHER.

27) παρὰ τὸ τρέπω] *Etymologicon* M. p. 692, 51. παρὰ τὸ τρέπω τὸ πῆσσω, ἐκ τοῦ θρέψαι. Melius *Eustath.* ad *Homeri* *Odyss.* p. 1574, 3. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τρέπειν ἢ λέγειν, ἐπεὶ πατούμενη τρέπεται εἰς ἄλλο τι ἢ σταφυλή. εἰς οἶνον γὰρ τρεπομένη ἀπὸ πηκτοῦ εἰς ῥυτόν. LARCHER.

28) ἡ περιφέρεια κ. τ. λ.] In *Etymologico* M. p. 686, 2. haec *Oro* tribuuntur. Laudari debebat *Orion*. LARCHER.

29) ἐν συνθέσει διάττω κ. τ. λ.] Lege ἐν συνθέσει τῆς δια, διάττω, πλεονασμῷ τοῦ τ, sed caetera dele. Vid. *Etymolog.* M. p. 686, 5. LARCHER.

30) Τέρην κατὰ δάκρυον εἴβει] Sunt verba *Homeri* *Iliad.* T. 323. LARCHER.

31) ὡς τεθρασμένον] Cum *Etymologico* M. p. 682, 57. lege ὥπερ (vel ὥς) τεθερασμένον. LARCHER.

32) διακεχυῖσθαι] Lege διακεχυσθαι. LARCHER.

33) βιωτικόν ὄνομα] Corrige Βιωτικόν ὄνομα. LARCHER.

34) παρὰ τὸ τέκω τέκμωρ] Pro hoc ultimo legendum est τέκωρ, ut euincunt sequentia. Optime *Etymolog.* M. p. 680, 14. ἀπὸ τοῦ τέκω τέκωρ, καὶ τέκμωρ, πλεονασμῷ τοῦ μ. LARCHER.

35) εἰς ψύχος] Lege εἰς ὕψος. LARCHER.

*) πλεονασμός ἐστὶ τοῦ δ] Ante haec verba fortassis inseri debet: ἡ παρὰ τὸ δισμενῆς τις εἶναι. LARCHER. Conf. *Etymolog.* Gud. p. 545, 38.

36) τροπή τοῦ ὅ εἰς γ] His fortasse praemittendum est ἱπερΦάλος. LARCHER. Mihi totus locus ita refingendus videbatur: ἽπερΦάλος· ὑπερΦιάλός τις ὢν, καὶ ὑπερφυῆς· τροπή τοῦ ὅ εἰς γ, ὑπερΦάλος.

37) τοῦ κέρατος] Adde τοῦ ἰστοῦ cum *Etymologico* M. p. 705, 10. LARCHER.

38) ἀπὸ τῆς μήτρας] Lege ἐκ τῆς μήτρας, ut habet *Etymolog.* M. p. 712, 25. LARCHER.

Ἰππὴν *). αἱ ὑποκάτω τοῦ γενείου τρίχες, ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενεῖω. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἱμῖ, οὐ μέλλων ἦσιν, ἦν καὶ ὑπὲρ, παρὰ τὴν εἶναι τῶν τριχῶν. οὕτω Φιλόξενος.

Ἰπώπια. τὰ ὑπὸ τοὺς ὤτας, ὃ ἐστὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς περὶ ὠμάτα 39).

Ἰπερώα. ὁ οὐρανίσκος. Ὀμηρος 40). χαίλα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίην. παρὰ τὸ ὑπ' αὐτὴν ὀρμασθαι τὴν τροφὴν. ἐρωή γὰρ ἡ ὀρμή. ἡ μετενήνεκται ἀπὸ τῶν ὑπερώων οἰκοδομημάτων καὶ μεταωρισμέ-10 νων ὑπὲρ τὴν ἔραν, τουτέστι τὴν γῆν. ἡ αὐτὴ δὲ ἐτυμολογία καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερώων.

Ἰσπερος. συγκοπὴ τῆς πη συλλαβῆς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ 41). ὡς γὰρ πρὸ πρότερος, καὶ 42) ὑπὸ ὑπότερος, καὶ ὑστερος. ὑπὸ ἐνός γὰρ ἑτέρου λέγεται τις ὑστερος 43), ὥστε πλεονασμὸν εἶναι τοῦ σ.

Ἰσπληξ. ὑπόπληξ. συγκοπὴ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑπόσπληξ καὶ ὑσπληξ. οἱ δὲ τινες παρὰ τὴν εἶναι καὶ πλῆξιν ἐσπληξ καὶ ὑσπληξ, ἀντίθεσις τοῦ εἰς εἰς ὑ, ἀπὸ τοῦ ὑποκλήσσειν τὴν σκάρτον ἀφιεμένην ὑπὸ τῶν δρομέων. 20

Ἰπερώσιος. ἔκτασις τοῦ ο εἰς ὦ, παρὰ τὸ ὄσιον.

Ἰμνος. ὅσον ὑπόμνος τις ἂν, καθὼ εἰς ὑπομονὴν καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ἐκαινουμένων πράξεις· κεχώρι-
σται δὲ τῶν ἐγκωμίων καὶ τῶν προσωδίων, καὶ παι-
άνων 44), οὐχ ὡς κακείνων μὴ ὄντων ὕμνων, ἀλλ' ὡς
ἐνός ἀπὸ εἶδους. πάντα γὰρ εἰς τοὺς ὑπερέχοντας
γραφόμενα, ὕμνους ἀποφαινόμεθα· καὶ ἐπιλέγομεν τὸ
εἶδος τῷ γένει, ὕμνος προσωδίων, ὕμνος ἐγκωμίου,
ὕμνος παιάνος. σημαίνει δὲ τοῖς ἐν ὑπεροχαῖς 45) τὰ
γενικά καὶ τὰ ἰδικά 46), καὶ τὰ κύρια ὀνόματα· ὥστε 30
μὴ προστιθεμένου τοῦ εἰδικοῦ, ἀπὸ τοῦ γενικοῦ νο-
σθαι τὸ ἰδικόν, ὡς ἐπὶ Ὀμήρου· ποιητὴν γὰρ αὐτὸν
ἰδικῶς λέγομεν καὶ θεῖον. ὅταν λέγομεν 47) ἰδίως,

τὸν ὑπερέχοντα νοοῦμεν ἐκ τοῦ κοινού, διὰ τὴν ὑπε-
ροχὴν· οὕτω καὶ ὕμνον ἰδίως λέγομεν διὰ τὴν σεμνό-
τητα, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὕμνων ὄντων. κεχώρι-
σται δὲ τῶν προσωδίων, καὶ κατὰ τοῦτο ἐστὶ 48) τὰ
μὲν προσώδια 49), καθὰ καὶ κέκληται, προϊόντες 50)
ναοὺς ἢ βωμοὺς πρὸς αὐλὸν ἤδον· τὸν δὲ ὕμνον πρὸς
κίθαραν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν ποιητῶν.

Ἰταλος. παρὰ τὸ ὕειν ἐσχηματίζεται, καθ' ὁμοιότητα τῆς
γινόμενης συστάσεως καὶ πήξεως 51) τοῦ ὕδατος, ὡς
ὁμοίως. Ἡρακλείδης.

Ἰμν. ὑφὴν τις ἐστίν. ἀπὸ τοῦ ὡς ὕφασμα εἶναι,
λεπτόν ὄντα 52). Ἡρακλείδης.

Ἰπουλός. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων ὑπὸνεμο-
νων οὐλῶν 53) λέγεται· ὁ μὴ προφανῶς πονηρός.

Ἰδρία. τὸ εἰς ὕδωρ εὐθέτον ἀγγεῖον.

Ἰλη. παρὰ τὴν ἰλὴν. ἡ δὲ ἰλὴ 54) παρὰ τὸ ὑεσθαι καὶ
βρέχεσθαι, καὶ ὕλη, ἡ διὰ τοῦ ὕγρου αὐξανόμενη.

Ἰδωρ. παρὰ τὸ ὕω το βρέχω, ὕωρ, καὶ πλεονασμῷ
τοῦ δ, ὕδωρ. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἰγρόν. ὑδρόν τι ὂν. ὁ δὲ Ἡρωδιανός παρὰ τὸν ὕσω
μέλλοντα φησὶν ὑρός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ὑγρός
καὶ ὑγρόν.

Ἰάδας. παρὰ τὸ ὕειν 55). ὕδατος γὰρ παρασκευαστικαὶ
εἰσι δύνουσαι.

Ἰκαρ. ὡ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ὑπάρχω. ἀφ' οὗ ῥη-
ματικὸν ὄνομα ἀρ 56), ὡς θένω θέναρ, ἔβω ἔβαρ καὶ
εἶδας 57), καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὕκαρ. Φι-
λόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων.

Ἰποβλήδην. βλῶ ἐστὶ ῥῆμα, οὐ μέλλων βλήσω, βλήσις
ὄνομα, καὶ ἀνάβλησις. ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω βλήδην
ἐπὶ ῥῆμα, καὶ σύνθετον ὑποβλήδην. οὕτω Φιλόξενος.

Ἰπερφάλαος. παρὰ τὸ φῶ, οὐ παρέγωγόν φαίνω· ὃ
ὑπερφαίνειν τῶν ἄλλων ἐαυτὸν ἐπιχειρῶν δαίξαι, ὃ

*) Ἰππὴν κ. τ. λ.] Conf. Excerpta ex Orione p. 616, 50.
vbi Ἰππὴν scribitur.

39) περὶ ὠμάτα] Bastius ad Gregorium de Dialectis p. 288.
edit. Schaefer. in Codice legi ait περὶ ὠμάτα, sed corrigi iubet
περὶ ὠμάτα.

40) Ὀμηρος] Locus est Iliad. X. 495. LARCHER.

41) συγκοπὴ τῆς πη — πλεονασμῷ τοῦ σ] Forsitan deest ali-
quid, et sic est legendum: "Ἰσπερος. ὑπότερος, συγκοπὴ τῆς
πη συλλαβῆς ἴσπερος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὕστερος. LARCHER.
Immo legendum est: ἑπότερος, συγκοπὴ τῆς πη συλλαβῆς.

42) καὶ] Melius οὕτω καὶ legitur in Etymologico Gudiano p.
546, 14. Saltem οὕτω ad sensum requiritur.

43) ὑπὸ ἐνός γὰρ ἑτέρου λέγεται τις ὑστερος] Quomodo haec
emendanda sint, definire non ausim. In Etymologico M. p.
712, 3. legitur προϊόντος γὰρ τινος ἑτέρου, λέγει τις ὑστερος.
In Zonarae Lexico p. 1788. rectius: προϊόντος γὰρ ἑτέρου λέ-
γεται τις ὑστερος. Et fortassis ita scripsit Orion.

44) παιάνων] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 704,
4. vbi male ἐπαίων legitur pro παιάνων, quum tamen ibidem
lin. 5. sequatur ὕμνος παιάνος. LARCHER.

45) σημαίνει δὲ τοῖς ἐν ὑπεροχαῖς] Haec non corrupta esse,
vix quiaquam crediderit. Fortassis legi potest: σημαίνει δὲ ἐν
ταῖς ὑπεροχαῖς vel ἐν τοῖς ὑπεροχαῖς.

46) ἰδικά] Quum deinceps sequatur εἰδικοῦ, quumque antea
scriptum sit εἶδους et εἶδος, malim εἰδικά, et deinde εἰδικόν et
εἰδικῶς.

47) ὅταν λέγομεν] Scribe ὅταν λέγομεν.

48) κατὰ τοῦτο ἐστὶ] Haec formula, nisi significare potest res
ita comparata est, haec est rei ratio, videtur vitio laborare.

Si cui illa verborum κατὰ τοῦτο ἐστὶ explicatio probatur,
punctum ponat post ἐστὶ.

49) προσώδια] Hinc patet, antea προσωδίων scribendum esse,
quotiescunque scriptum est προσωδίων. STENZ. Quid sit pros-
ωδιον, docebit te Scholiastes Pindari . . . Vid. etiam Pin-
dari fragmenta a Schneidero collecta, [in voc. Προσώδια,
Vol. III. edit. Heyn. p. 43—47. St.] et H. Stephani Thes.
Graecae Linguae Vol. II. p. 1179. et 1180. LARCHER.

50) προϊόντες] Lege προϊόντες, ut est in Etymologico M.
p. 704, 8. Vide inprimis Proclum in Chrestomathia p. 8. ibi-
que Nummesium p. 66.

51) πήξεως] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 701,
7. vbi legitur μεθίξεως, nullo sensu. LARCHER.

52) ὡς ὕφασμα εἶναι λεπτόν ὄντα] Pro ὄντα fortassis ex
Etymolog. M. p. 704, 51. reponendum est ἐμένα. Consentit ta-
men cum Orione Etymologicon Gudianum p. 540, 21.

53) οὐλῶν] Legendum est οὐλός. LARCHER. Immo οὐλῶν
lege.

54) παρὰ τὴν ἰλὴν. ἡ δὲ ἰλὴ] Videtur legendum esse: παρὰ
τὸ ἰλύν. ἡ δὲ ἰλὺς κ. τ. λ. Vid. Etymolog. M. p. 704, 30.
LARCHER. Mallem παρὰ τὴν ἰλύν. ἡ δὲ ἰλὺς κ. τ. λ.

55) ὕειν] Lege ὕειν.

56) ἀρ] Legendum est ὄναρ. Vid. Etymolog. M. p. 705, 54.
LARCHER. Mihi vero rectius aequari videtur ἀρ. Nam statim
Orion addit: καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὕκαρ. Et ex ὦ
facilius fit ἀρ quam ὄναρ, ut θέναρ, non θενόναρ, ex θένω,
pro quo tamen in Etymologico M. p. 725, 58. est θένω. Prae-
terea laudatur Philoxenus περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων.

57) ἔβω ἔβαρ εἶδας Graeca non sunt. Lego ἔδω, ἔδαρ, καὶ
εἶδαρ. LARCHER.

ἐστὶν ὑπερήφανος· ἐὰν δὲ παρὰ τὸ Φω τὸ λέγω, ὁ ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν λέγων καὶ ἐπαγγελλόμενος.

Ἰππὲρσία. κυρίως ἐπὶ τῶν ἐρετῶν⁵⁸⁾, ἐφ' ᾧ καθεζομέναι ἐρέττοντες. οὕτως Ἡρηναῖος Ἀττικιστής⁵⁹⁾.

Ἰπόδρα. ῥῆμα ἐστὶ δέρεαι, ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται δρῶ τὸ δρᾶ. καὶ ὑποδρέμενοι εἴρηται ἀντὶ τοῦ ὑφορᾶμενοι καὶ ὡς μίσγω μίγδα, καὶ ἡρεμῶ ἡρέμα, οὕτω καὶ δρᾶ δρά, καὶ συνδέτως ὑπόδρα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ἰπέρινον, τὸ σφόδρα λεπτόν. ἰνῶ ἐστὶ ῥῆμα τὸ ἐκκενῶ· ὅθεν ὑπέρινον ἀνδρα λέγουσι τὸν λεπτόν, καὶ κενὸν σαρκῶν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου⁶⁰⁾.

Ἰπέρβασία. κυρίως ἐπὶ τῶν ὑπερβαίνοντων τοὺς ἰδίους ὁρους. ταῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὑπερήφανίας. δοκοῦσι γὰρ οἱ ὑπερήφανοι ποιεῖν τι ὑπὲρ ἑαυτούς.

Ἰπύνοια. ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἐντελοῦς διαθέσεως ἑλλειψιν

δηλοῖ. ὑπύνοεν οὖν τὸ μὴ τελείως κατεῖναι τὸ προκαταμενον.

Ἰποκριτής. ἦτοι ἡ ὑπὸ κείται ἀντὶ τῆς ἀπὸ, ὅδον ἀποκριτής. τὸ γὰρ, ὑποκρίνεται, ἰν' εἰδῆς⁶¹⁾, ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεται. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Προθασεως.

Ἰψος. παρὰ τὸ ὅπτω τὸ βλέπω ὄψος⁶²⁾, καὶ τροπῇ τοῦ ὁ εἰς υ, ὕψος. ἀφ' οὗ ἐστὶ τὸ ὄρεν πάντα.

Ἰπεραεῖ. παρὰ τὸ ἄω ὄνομα ἐστὶ ὑπεραῆς, γενικὴ ὑπεραῶς, καὶ ὑπεραεός, καὶ ὑπεραεὶ δοτικῇ.

Ἰνις. ἀποβολὴ τοῦ δ, δύνης τις οὔσα, ἀπὲρ κατὰ γῆς δύναμις.

Ἰγίης. ὃ ἐν ὑγρῷ ὡν καὶ ζῶν, οἷον ὁ ὑγρῆς, καὶ ὑγίης. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς⁶³⁾· ἐν θανάτῳ βροτός⁶⁴⁾ καὶ ἀλίβας ὁ νεκρός.

Ἰπερκύναντος. παρὰ τὸ κύνος. εἰ δὲ παρὰ τὸ κυδαίνω. ὑπερκύναντος. συγκοπῇ τοῦ ἡ καὶ ὦ, ὑπερκύναντος. οὕτως ὁ αὐτὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φοῖβος. Φοιβόεις τις ὦν, ὁ Φοίβοις οἷον χρώμενος, ὃ ἐστὶ καθαρός. ὁ Φαόβιος τις ὦν, ἐν ἴσῳ τῷ ἀργυρο-τοξος⁶⁵⁾.

Φέρτερος. ἀπὸ τῶν ἀχρεοφύρων. καὶ ἀφαιρτέρος, ὁ τοῦ Φέρτερος· οἷον τε ἥττονα φορητέρος τις ὦν⁶⁶⁾.

Φύλοπις. τροπῇ τοῦ μ εἰς π. παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ Φύλα ἰέναι. οἷον ἡ ἐκ πολλῶν ἄθροισις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν Φύλων.

Φρήτρη. Φατρία. πλεονασμῷ τοῦ β Φρατρία ἐστίν, ὅτε ἀπὸ ἐνός⁶⁷⁾ καὶ εὐγενεὺς ἀνδρὸς, ὥσπερ πρώτου, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἐπέκτασιν λάβῃ τὰ γένη, τὸ τε ἐπὶ τινα ἀναφέρεσθαι, ὡς Ἡρακλεῖσαι, καὶ Ἀχαιομενίδαίω παρὰ Πέρσαις, ἀπὸ Ἀχαιμένων.

Φάλαγγες. οἷον πάλαιγγες. παρὰ τὸ πέλας καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι.

Φέρεκλος⁶⁸⁾· ἀρμόζον ὄνομα τέκτονι, οἷον Φερέκλινος τις ὦν. οὕτως εὖρον ἐν Ἰπομνήματι τοῦ Πτοιοῦ.

Φάρος. οἷον Φέρος⁶⁹⁾. τὸ Φερόμενον ἱμάτιον.

Φύκος. παρὰ τὸ Φύεσθαι. ἐστὶ δὲ φυτόν τι θαλάττιον.

Φαλός. ἀσπίδισκίον τι λαμπρόν. παρὰ τὸ Φάλιον, ὃ δηλοῖ τὸ λευκόν, παρὰ τὸ Φάος.

Φρίσσειν. κυρίως τὸ ἐξορθεῖν τὰς τρίχας, οἷον θρίσσειν.

Φρουρός. ὁ Φύλαξ. πρόορος τις ὦν. παρὰ τὸ προορᾶν.

Φλύαρος. παρὰ τὸ αὐτό⁷⁰⁾. ὁ ὑπερζέων τοῖς λόγοις. Ὁμηρος⁷¹⁾· ἀνὰ δ' ἐφλυα καλὰ ῥέεθρα. ἀντὶ τοῦ ἀνέζεταν.

Φιάλη. κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ. πιάλη τις οὔσα, παρὰ τὸν πῖον ἀνεστῶτα.

Φάρμας⁷²⁾. παρὰ τὸ ἄκος Φέρειν, Φέρακόν τι ὄν. ἐπὶ δὲ τοῦ κακοποιοῦ, παρὰ τὸ ἄχος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄχους τὴν βλάβην⁷³⁾.

58) ἐπὶ τῶν ἐρετῶν] Paulo obscurius haec dicta sunt. Nimirum ὑπέρβασία sunt inter vieniilia remigum propria. Quare ἐφ' ᾧ non ad proxime praecedens ἐρετῶν, sed ad remotiorem ὑπέρβασία referendum est. Schol. Thucyd. II. 93. ὑπέρβασίον ἐστὶ τὸ πῶας, ὃ ἐπισκῶνται οἱ ἰρῆσσαντες. διὰ τὸ μὴ συντρίβεσθαι αὐτῶν τὰς πύγας. Vnde etiam Ἰππὲρσία pro Ἰππὲρσία scribendum putant.

59) Ἡρηναῖος Ἀττικιστής] Nullus fuit Grammaticus nomine Herennaeus, sed Irenaeus Atticista, de quo vide Eudociam in Villoisiani Anecd. Graec. Vol. I. p. 169. et Suidam, ibique notam Kuusteri. Emendandum igitur est Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστής. LARCHER.

60) Koenius in Praefatione ad Gregor. de Dialectis p. XVII. edit. Schaefer. ubi totam Orionis glossam attulit, recte observat, inde supplendum esse (tymologicon M. p. 706, 6.

61) ὑποκρίνεται, ἰν' εἰδῆς] Sunt verba Homeri Odys. II. 111. Caeterum patet e particula ἦτοι, locum Orionis esse mutilum. Vide tamen infra ad Χαίρειν.

*) παρὰ τὸ ὅπτω τὸ βλέπω ὄψος] Melius Excerpta p. 616, 52. παρὰ τὸ ὅπτω τὸ βλέπω, ὅψω, ὄψος.

62) Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς] Auctor Etymologici Magni p. 707, 33. diserte dicit, opus istud, quod sub Ἐπιμερισμῶν (Partitionum) nomine circumferebatur, non esse totum Herodiani, et nonnulla falso esse eius nomine inscripta. LARCHER.

63) διερός βροτός] Sunt verba Homeri Odys. Z. 201. LARCHER. Eustathius ad eum locum p. 1559, 43. διερός δὲ βροτός, ὃ ζῶν καὶ ἐξωμένος. τὴν μὲν γὰρ ζωὴν, ἐγγότῃ καὶ θερμότητι συνέχει· τὸν δὲ θάνατον, τὰ ἐναντία ποιεῖ. ὅταν καὶ νεκροὶ ἀλίβαντες οἱ ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιροι. Conf. supra Ἀλίβας.

64) ἐν ἴσῳ τῷ ἀργυροτοξος] Optime. Nam βίος est arcus. LARCHER.

65) ὁ τοῦ φέρτερος· οἷον τε ἥττονα φορητέρος τις ὦν] Ope Etymologici M. p. 717, 2. corrige: ὁ τοῦ φέρειν οἷον τε ἥττονα, φορητέρος τις ὦν. LARCHER.

66) ἀπὸ ἐνός] Fortassis ἀφ' ἐνός legendum est. Vid. Etymolog. M. p. 715, 20. LARCHER.

67) Φέρεκλος] Vid. Homer. Iliad. E. 59. LARCHER.

68) οἷον φέρος] Fortassis cum Etymologico M. p. 714, 9. legendum est οἷον φέρος τι ὄν. LARCHER.

69) παρὰ τὸ αὐτό] Haec verba indicant, Orionem mentionem fecisse verbi φέω, quod nunc deest LARCHER.

70) Ὁμηρος] Locus est Iliad. Φ. 361. LARCHER.

71) Φάρμας] Legendum est Φάρμακον. LARCHER. Conf. Excerpta ex Orione p. 616, 58.

72) παρὰ τὸ ἄχος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄχους τὴν βλάβην] Corrige: παρὰ τὸ ἄχος, τὸ σημαίνειν τὴν βλάβην. Vel ἀπὸ τοῦ ἄχους, τοῦ σημαίνοντος τὴν βλάβην. LARCHER.

Φωλαός. κυρίως ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολωλέ-
ναι τὸ Φῶς ἐκεῖθεν.
Φόρμιγξ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ⁷³). ἐστὶ γὰρ Φόρμιγξ
παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς οἴμης.
Φυτροί⁷⁴). κατὰ μετάθεσιν τοῦ υἱ εἰς ι. Φυτροί γὰρ
τινὲς εἰσὶν. ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰ φυτά.
Φθόνος. οἱ μὲν παρὰ τὸ φθονεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ φθ-
νον αἴτιον εἶναι⁷⁵). εἶγε βάσκανος, παρὰ τὸ τοῖς
Φάσει καίνειν, Φάσκανός τις ὢν.
Φύλλον. Φύω, Φυαλόν, καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ
τοῦ λ, Φύλλον.
Φοξός. Φαξός τις ὢν, ἀπὸ μεταφοράς τῶν ἐν αὐτῷ
περὶ⁷⁶) διαστραμμένων ὀστρακίνων ἀγγείων ἐν τῷ
ὠπταῖσθαι⁷⁷).
Φλέγμα. κατὰ ἀντίφρασιν. ἐστὶ γὰρ ψυχρόν. Φλέγω
Φλέξω Φλέγμα. τὸ δὲ πικρὸν Φλέγμα λέγεται, ὅλον
χολή. οὐδὲ γὰρ ἀποκριθεῖσα πηγνύται. οὕτω λέγει
Σωρανός, ἐτυμολογῶν τὸν ἀνθρώπου ὅλον.
Φαλακρός. ὁ τὸ ἄκρον ἔχων Φαλόν, ὅ ἐστι λευκόν. Φά-
λιον γὰρ τὸ λευκόν. Φῶ τὸ λάμπω, Φάω Φάσω, Φα-
λός καὶ Φάλιος. Φάς δὲ χρυσόθρονος Ἡώς⁷⁸).
Φάη. οἱ ὀφθαλμοί, ὅτι δι' αὐτῶν τὸ Φῶς προχέεται·
ἢ ὅτι Φωτός εἰσι κριτικοὶ καὶ δεικτικοί.
Φολκός. παρὰ τὸ τὰ Φάη παρελκεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐν τῇ
συνήθειᾳ στραβὸς λαγόμενος.
Φιλήτης. ὁ ληστής. τινὲς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υἱ παρὰ
τὸ ὑφελέσθαι. καὶ Φασίν, ὅτι πολλαῖς αἱ λέξεις
συμπάσχουσι τῷ σημαίνοντι. ὡς ἐπὶ τοῦ λιμός. ἔλ-
λειψιν γὰρ ὅλοι τροφῆς. διόπερ ἡ λέξις ἐνέλειψε⁸⁰
τοῦ ι⁷⁹). ἐκ γὰρ τοῦ λείψω ἔδει ἔχειν τὴν εἰ δι-
φθόγγον. ἐστὶ δὲ καὶ τῶν τοιούτων ὀνομαζῶν διὰ
δύο μὲν γραφομένων κομμός⁸⁰), γράφω γραμμός. ἔδει
λείψω λειμός, κατὰ δὲ ἑλλειψιν⁸¹) λιμός. οἱ δὲ κατ'
ἀντίφρασιν Φασὶ Φίλος Φιλήτης. οὐ γὰρ Φίλος ὁ κλέ-
πτης. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ὑφελέσθαι, καὶ ἀποβολῇ
ἐγένετο τοῦ υἱ, ἔδει διὰ τοῦ εἰ διφθόγγου γράφεσθαι
Φειλήτης.
Φολίς. παρὰ τὸ λέπω λοις⁸²), ὑπέρθεσις πολίς, με-
τάθεσις τοῦ π, Φολίς.

73) κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ] Adde προείμιγξ. Confer Etymo-
log. M. p. 724, 42. LARCHER. Vid. etiam Excerpta p. 616.
extr.

74) Φυτροί] Legendum est Φιτροί. LARCHER.

75) τὸ φθόνων αἴτιον εἶναι] In Etymologico M. p. 719, 17.
legitur τὸ φθόνων παραίτιον εἶναι. Ad ista Sylburgius: „πα-
ραίτιον quid hic velit, non perspicio. Aptius fortasse φθα-
κίον, vi φθόνος per syncopen dictus innuitur quasi φθορό-
σιν.“ Hactenus Sylburgius. Sed corrigendum est Etymologi-
con ex Orione. LARCHER. Ab initio glossae reponendum putem:
οἱ μὲν, παρὰ τὸ φθίνειν τὸν κεντημένον. Ita enim legitur in
Excerptis p. 617, 1. Certe insulsum est, φθόνον α φθονεῖν de-
ducere.

76) Quid sit ἐν αὐτῷ περὶ, non intelligo. Fortasse legendum
est ἐν τῷ περὶ. Vid. Etymolog. M. p. 723, 18. et Eustath. ad
Homer. p. 207, 6 — 14. LARCHER.

77) ὠπταῖσθαι] Scribe ὀπταῖσθαι.

78) φάς δὲ χρυσόθρονος Ἡώς] Est pars versus Homeri Odys-
s. 502. LARCHER.

79) τοῦ ι] Potius τοῦ ε scribendum patet.

Φακή⁸³). Φακηακή τις ἐστὶν, ἡ βλάπτουσα τὰ Φάη,
τουτέστι τοὺς ὀφθαλμούς. καὶ ὁ ἱατρικὸς λόγος μαρ-
τυρεῖ.
Φιγμός⁸⁴). σφιγμός τις ἐστὶν, ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ τοῦ
γ, Φιγμός.
Φειδωλός τις⁸⁵) ἐστὶν, ὁ Φεύγων τὸ δοῦναι. οὕτως Ἡρω-
διανός ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.
Φδεῖρ. ὁ ἀπὸ Φθορᾶς σωματικῆς γενόμενος. παρὰ τὸ
Φδεῖρειν.
Φρόνησις. ἡ Φέρουσα ὄνησιν. Φερόνησις τις οὔσα.
Φερνή. Φερανὴ τις οὔσα. ἀπὸ τοῦ ἐπιφέρεισθαι.
Φωνή. ἡ Φωτίζουσα τῷ λόγῳ τὰ τοῦ νοῦ.
Φώς. ὁ ἀνθρώπος, ὁ μόνος τὰ τῆς διανοίας Φωτίζων τῷ
λόγῳ, ἢ παρὰ τὸ Φῶ τὸ λέγω.
Φόνος. ἀπὸ τῆς Φυσήσεως καὶ τοῦ ἤχου τῶν γινομένων
ἐν τῇ χύσει τοῦ αἵματος.
Φύσις. ἡ Φύουσα ἐν ἅπασι.
Φυλή. Φύω, Φύσω, Φυλή.
Φαρέτρα. Φέρτρα. κατὰ πλεονασμοῦ, καὶ τροπῇ τοῦ ε
εἰς α, Φαρέτρα. ἐπλεόνασε τὸ ε. Φάρτρα γὰρ ὥφει-
λεν εἶναι ἰσοσυλλάβως τῷ ῥήματι, ὡς μάλιστα μακτρός⁸⁶),
καλύπτω καλύπτρα. οὕτω Φιλόξενος.
Φάρος. νῆσος, ἡ πρὸ τῆς Αἰγύπτου. παρὰ τὸ Φῶ, οὐ
παράγωγον Φάω, καὶ Φαίνω. παρὰ τὸ προφαίνεσθαι
αὐτὴν πρὸ τῆς Αἰγύπτου. Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ μονο-
συλλάβων ῥημάτων.
Φάσγανον. Φῶ τὸ ἀναιρῶ. τοῦ Φῶ παράγωγον Φάζω,
ὡς βῶ βάζω. τοῦ δὲ Φῶ μέλλων Φάσω, καὶ ῥηματι-
κὸν ὄνομα Φάσγανον. ὡς λείψω λείψανον. ἢ παρὰ
τὴν σπασίν σπάγανον. ἢ παρὰ τὸ σφάζω σφάγανον,
καὶ μεταθέσει τοῦ σ, Φάσγανον.
Φλιαί. αἱ παραστάδες τῶν θυρῶν. παρὰ τὸ θλίβω,
θλίψω, θλιαί, καὶ μεταθέσει τοῦ θ εἰς φ, Φλιαί.
Φρούριον. οὐκ ἀπὸ τοῦ Φρουρός· ἦν γὰρ ἄν. Φρουρεῖον,
ὡς ἱατρεῖον διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οὐδε-
τέρου γέγονεν, προόριον Φρούριον. ἢ δὲ μετάθεσις
τοῦ π εἰς φ, διὰ τὴν ἐπιφερομένην δασεῖαν τοῦ ὀρώ.
Φρέαρ. παρὰ τὸ Φρῶ, ἀφ' οὗ τὸ εἰσφρῶ. ἀπὸ τοῦ
πρῶτον κατὰ συναλοιφήν. Φρῶ οὖν Φρέαρ. παραδίδωσι
γὰρ καὶ προΐησι τῶν ὑδάτων ῥύμην.

80) κομμός] Lege κόπτω κομμός. LARCHER.

81) ἑλλειψιν] Scribe ἑλλειψιν.

82) παρὰ τὸ λέπω λοις] Optime Orion. Nam λοις est a
perfecto medio. Hinc medela facienda est Etymologico M. in
quo p. 723, 3. legitur: ἐκ τοῦ λοις, ἐπερθεῖσι, πολίς. De-
beret enim πελίς esse ὑπερθεῖσι. Sed legendum est ἐκ τοῦ λο-
πίς. LARCHER.

83) Φακή est nigra quaedam oculi macula. In Etymologico
M. p. 713, 40. φακή legitur, quod apud Orionem est φα-
κακή. Sed ibi quoque corrigi debet φακηακή. LARCHER.

84) Φιγμός] Vide Hegychium in voc. Φίγα, et ibi interpre-
tes T. II. p. 1505, not. 14. praecipue Graenii Lectt. Hesiod. in
Theogoniam cap. 3. p. 257. ex editione Oxoniensi. Sed apud
Orionem legendum est Φιμός, ut euincunt sequentia. LARCHER.

85) τις] Hoc pronomen, nisi pro οἶονε accipi potest, ut sit
ἐστὶν οἶονε ὁ Φεύγων τὸ δοῦναι, delendum puto, nisi Excerpta
p. 617, 6. ubi legitur: Φειδωλός· φειδῶλος τις ὢν,
ὁ Φεύγων τὸ δοῦναι.

86) μακτρός] Malletur μάκτρα.

Φρήν. παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα Φρήν. τὴ γὰρ Φρονιμότερον 97)
τῆς Φρήνης; Φρήν.
Φράζω. παρὰ τὸ αὐτὸ παράγωγον τοῦ Φρή. ἀπὸ τοῦ
πρότω, Φρῶ, Φράζω.
Φύσκη. τὸ παχὺ ἐντέρον εἴρηται ἀπὸ τοῦ πεισθῆσαι 98)
πληρούμενον λίπους καὶ αἵματος.
Φρύγαναι. τὰ εἰς τὰ Φρύγειν καὶ καίειν ἐπιτήδεια. Εἰρη-
ναῖος οὕτως.
Φοίνικες. πόθεν 99) οἱ Φοίνικες ὥκουν παρὰ τῇ Ἐρυθρᾷ
θαλάττῃ. Φοινικοὶ γὰρ τὴν χροίαν ἐκείνοι, ἀπὸ τῶν
παρὰκειμένων πετρῶν, πορφυρῶν 99) οὐσῶν.
Φενίνδα. ἡ κειδιά διὰ σφαίρας, ὅταν αὐτὴν εἰς ἐμ-
δείξας, εἴτα λάθρα ῥίψῃ, καὶ ἐστὶ Φαιναινίδα, καὶ
συγκοπὴ Φαινίνδα. ἀπὸ τοῦ Φανακίζειν, ὃ ἐστὶ ἀπα-
τᾶν. οὕτω Βησαντίνος 91).
Φῶρ. ὁ ληστής. παρὰ τὸ Φέρω Φέρ ἐστὶ καὶ Φῶρ,
ματαίεσθαι τοῦ εἰς ὦ, ὃ καὶ ἀλλότρια Φέρων.
Φοινίξ. παρὰ τὸ Φανῶν 92), ἐπὶ τοῦ τὸ πυ-
ρόν 93). Φοινός, Φοινίξ.
Φάρυγξ. ὁμοίως παρὰ τὸ Φέρω. δι' ἧς Φέρεται τὸ πνεῦ-
μα, καὶ ἐστὶ παρὰ τὸ Φέρω Φόρος καὶ Φάρας, καὶ
παρωνύμως Φάρυγξ.
Φρίκη καὶ Φρίξ. παρὰ τὸ Φρίσσω, ὃ μέλλων Φρίξω,
ἀφ' οὗ Φρίκη, καὶ τοῦ Φρίξω ἀποβολὴ τοῦ αἰ, Φρίξ.
ὡς ἀρπάξω ἀρπάξω, ἀρπάξω.

Φέρω. ἀπὸ τοῦ Φέρω.
Φρόνιμος. Φρῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ὄνομα Φρόν, οὗ πα-
ράγωγον Φρόνέω, Φραίνω καὶ εὐΦραίνω. ἀπὸ δὲ τοῦ
Φρῶ ἢ Φρήν. παρὰ τὸ ἴω καὶ προίω, συναλοιφῇ Φρῶ.
καὶ Φρήν, ἐφ' ἧς 94) προτίεται τὰ βουλευματα, καὶ αἰ-
γνώμα. ὁ οὖν Φρόν ὄνομα, γενικὴ ἔχει 95) Φρόνός,
οὗ παράγωγον Φρόνιμος.
Φλέω. ἐστὶ ῥῆμα, ὅπερ καὶ Φλύω εἴρηται, ὡς βέω βύω,
ἔω ξύω. παρὰ τὸ Φλέω ἐστὶ τὸ Φλύω.
Φόρτος. παρὰ τὸ Φέρω, τροπὴ τοῦ εἰς ὦ, Φέρτος καὶ
Φόρτος.
Φέγγεσθαι. πλεονασμῷ τοῦ εἰς. Φέγγεσθαι γὰρ ἐστὶ
παρὰ τὸ Φέγγος, ὃ ἐστὶ τὸ Φῶς. εἴρηται οὖν παρὰ
τὸ εἰς Φῶς εἶναι τὰ τοῦ νοῦ κινήματα.
Φαριμαρ. ἡ κιβωτός. παρὰ τὰ Φάρη. ἡ τῶν Φαρῶν
δεκτική.
Φάτνη. παρὰ τὸ Φάγω Φάγνη, καὶ τροπὴ τοῦ γ εἰς τ,
Φάτνη. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τῇ Συμποσίῳ. δύναται
δὲ καὶ παρὰ τὸ πατῶ τὸ ἐσθίω. ὅτι δὲ πατῶ ἐπὶ τοῦ
ἐσθίω κεῖται, τίθηται ταῦτα καὶ Καλλιμάχος λέγων·
ὃ δὴ μήκωνα πατεῖται 96). πατνη οὖν, καὶ τροπὴ τοῦ
π εἰς φ, Φάτνη.
Φοινός. παρὰ τὸ Φόνον 97). Φονός ἐστὶ ὀξύτωνος, καὶ
πλεονασμῷ τοῦ ι, Φοινός.

Α Ρ Χ Η Τ Ο Τ Χ.

Χόρτος. αὐλὴς ἐν χόρτῳ 98). τὸ χωρίον. οὐ μόνον
ἄθροισμα δηλοῖ. δύναται οὖν ὁ χόρτος πλεονασμῷ τοῦ
τ, χόρτος. τὸ χωρήμα δύναται, καὶ ὁ χῶρος κατὰ
συστολήν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, χόρτος. Λέληκαν δὲ
χορόν 99). τὸν τόπον, καὶ τὸ χωρήμα.
Χαίρων. κυρίως ὁ κατὰ χεῖρας 100) ἦττων.
Χαίρων. ὁ Κένταυρος. ἀπὸ τῆς διὰ χαιρῶν διασπείρας
τῆς ἐν ταῖς χειρουργαῖς, καὶ ῥιζοτομῆαις.
Χαραδραῖ. παρὰ τὰς ῥήξεις τὰς ἀπὸ τῶν Φερομένων
ὕδατων, ἡ δὲ ὧν χωρεῖ τὸ τῶν ὀμβρῶν ὕδωρ.
Χαίτη. κυρίως ἡ ἀκτεταμένη θρίξ. παρὰ τὸ κεχύνθαι.

Χάρμη. ἡ μάχη, κατ' εὐφρασίαν.
Χώσασθαι. παρὰ τὸ κεχύνθαι τὴν ψυχὴν.
Χεῖρες 2) καὶ χεῖρονες. οἱ διὰ τῶν χειρῶν πορίζοντες,
ὡς καὶ οἱ χερνῆται.
Χοχλίφρων. κυρίως ὁ μέθῃ ἀφραίνων. χάλις γὰρ ὁ
ἀκρτος. παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνίστα ἀραρυίας τὰς
Φρόνας.
Χαῖνος. παρὰ τὸ χαίνω, χαῖνος καὶ χαῖνος, ὡς Φαίνω
Φανός.
Χθές. ἀποβολὴ τοῦ εἰ. ἡ γὰρ ἐχθέσσα 3) ἡμέρα καὶ
ἐκτὸς γενναμένη οὕτως εἴρηται, χθές.

87) τί γὰρ φρονιμότερον τῆς φρήνης; φρήν] Haec quomodo emendanda sint, non ego dixi, nisi quod φρονιμότερον scribendum est.

88) πεισθῆσαι] Lege περυσθῆσαι cum Etymologico M. p. 728, 56. LARCHER.

89) πόθεν] Melius in Etymologico M. p. 722, 111. legitur πρό-
τερον.

90) πορφυρῶν] Hinc patet, vocabulum πορφυρῶν male esse a Syllurgio suppletum in Etymologico M. p. 722, 14. LARCHER.

91) Βησαντίνος] In iis, quae Photius ex Helladii Chrestomathia excerpit, nihil de ludo φενίνδα sive φαίνινδα reperi, neque Meursius de Ludis Graecorum in Βησαντίνῳ (T. III. Opp. p. 999, 299.) Helladii mentionem facit.

92) φονόν] Patet φονόν legendum esse.

93) πυρόν] Legendum omnino est πυρόν. LARCHER.

94) ἐφ' ἧς] Lege ἀφ' ἧς, ut est in Etymologico M. p. 725, 43.

95) γενικὴ ἔχει] Vel dele ἔχει, vel lege γενικὴν ἔχει. LARCHER. Mihi nihil mutandum videtur.

96) Hinc augeri possunt Fragmenta Callimachi. LARCHER. Verba ὃ δὴ μήκωνα πατεῖται iam intulit illis fragmentis Βησαντίνῳ ETYMOLOG. T. III.

sius p. 574. auctore Ruhnkenio, qui de Ionico verbo πατεῖσθαι pro cedere laudant Wesselingii Dissert. Herodoti p. 97.

97) παρὰ τὸ φόνον] Lege vel παρὰ τὸ φόνος, vel παρὰ τὸν φόνον. Sed talia iam saepius notavi.

98) αὐλὴς ἐν χόρτῳ] Sunt verba Homeri Iliad. A. 773. LARCHER.

99) λέληκαν δὲ χορόν] Sunt et verba Homeri Odys. θ. 260. Optime Orion explicat τὸν χορόν per τὸν τόπον καὶ τὸ χωρήμα. Vide Scholiasten Homer. l. l. Epistolam Benileii ad Hamsterbusium, Taurinum denique ad Theocritum in Addendis ad Idyll. XIV. 14. Hac data occasione redarguendus est Augerius in Lixiæ versione. LARCHER.

100) κατὰ χεῖρας] Scribo κατὰ χεῖρας. In Etymologico M. p. 734, 30. est κατὰ χεῖρας.

1) Χώσασθαι, ita ut esse, est a verbo χύομαι, irascor. LARCHER.

2) Χεῖρες] Legendum est Χίρες, quod recte habet Etymologicon M. p. 733, 30. LARCHER.

3) ἐχθέσσα] Lege ἐκθέσσα. Nam venit ab ἐχθίω ἐκθεύσω καὶ ἐκθύνω, ut si ἐκθέσσα ἡμέρα sit dies praeterita. LARCHER.

Χείρ. ἀφαίρεσις τοῦ ε, παρὰ τὸ ἔχειν, ἔχειρ καὶ χείρ.

Χυλός. παρὰ τὴν χύσιν. διαφέρει δὲ χυλός καὶ χυμός, καὶ ἄμφω μὲν ὑγρά. ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν πέψει καὶ ἐν αἰσθησὶ γεγονός, χυμός. ἐστὶ γὰρ χυμός γλυκύς καὶ πικρός. τὸ ἄπειτον⁴⁾ καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον· ὡς τὴν ἐν πόσι καὶ ὁπίραις ὑγρὰν οὐσίαν⁵⁾. τὸ χυλός καὶ τοῦ βίου μαρτυροῦντος. τὸ μὲν γὰρ καλῶς ἐφθὸν σύγχυμον καλεῖται, τὸ δὲ ἀνέψητον, ἀσύγχυμον.

Χιτών. παρὰ τὸ κεχύσθαι τῷ σώματι.

Χορδή. τὸ ἐντερον, διὰ τὸ χωρεῖν δι' αὐτοῦ τὴν ἐδωδὴν. ὁμονύμως δὲ λέγεται ἡ νεύρα τῶν ὀργάνων χορδή, διὰ τὸ ἐκ τῶν ὀργάνων γίνεσθαι.

Χαλινά. τὰ ὑποκάτω τῶν γνάθων, οἷον χαλινά τινα⁶⁾ ὄντα, ὅτι χαίνονται⁷⁾ δι' αὐτῶν, ἢ ἐκθεσις γίνεται. Σωρανός οὕτως⁸⁾.

Χεῖλη. τὰ θυροῦντα τὸ στόμα, καὶ ὅθεν ἐχλή⁹⁾, τὰ καλύπτοντα καὶ συνέχοντα τοὺς ὀδόντας· ἢ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν τὸν χιλὸν, τούτεστι τὴν τροφὴν λαμβάνειν· ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτὰ κεχύσθαι καὶ μαλακᾶ¹⁰⁾. ἢ παρὰ τὸ ἔλκειν τὸ κεχυμένον ποτόν.

Χεῖρες. ἀπὸ τῆς χρήσεως, ὡσανεὶ χρήσιες οὔσαι, ἢ χρεῖαι. οὐτεμῖα γὰρ τέχνη προπόπτει δίχα χειρῶν. Ὀρφεύς¹¹⁾. χειρῶν ὀλυμμένων ἐβρεν πολυεργός Ἀθήνη. ἢ χεῖραι τινες εἰσιν, οἷον χωρητική¹²⁾. ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τοῦ διδῶναι τοὺς δακτύλους, καὶ διέχειν. καὶ χηραμός, ἢ κεχηρνούα.

Χολάδες. ἀπὸ τῆς χύσεως· ἢ διὰ τὸ κατὰ φύσιν δέχασθαι τὸ χολῶδες ἀπὸ τοῦ ἥπατος. οὕτω Σωρανός.

Χορίον. τὸ ἐπὶ τὸ ἐμβρυον¹³⁾, ὡς χορεῖον αὐτοῦ ὄν¹⁴⁾, τὸ χορηγόν τῶν διατρεφόντων.

Χέδροψ¹⁵⁾. κατὰ συνοπήν. χέδροπα γὰρ, τὰ τῇ χειρὶ ἀνὰσπώμενα. τὰ γὰρ ὀσπρία αἰθερίζεται.

Χαμαί. παρὰ τὴν χθόνα. ἔθεν, αὐτὴ δὲ χθαμαλή¹⁶⁾. ἢ δὲ χθών, πλεονάζει τὸ θ. χῶ γὰρ

(ἐστὶ, τὸ χωρῶν· χαμαλή οὖν ἐστὶ, καὶ τὸ χαμαὶ οὖν ἐντεῦθεν.

Χρήμα¹⁷⁾. κυρίως τὸ διὰ χειρὸς ἔργον, οἷον χρήμα. Χωλός. τροπὴ τοῦ κ εἰς χ. κελούς γὰρ ἐκάλουν τοὺς ἀποβαβληκότας τὰ κέρατα. κολός οὖν καὶ χολός, ἐς τὸ κῶλον βέβλαπται.

Χαίρειν. ὅτε λέγει τις, χαίρειν σοι λέγω· ἦτοι¹⁸⁾ κατὰ εὐφημισμὸν. ἀντὶ τοῦ πόρρωθεν σε ἀσπαζομαι, οἷον οὐ προσποιῶμαι ὅτι πᾶρει¹⁹⁾.

10) Χαλαζα. παρὰ τὸ χαλασθαι ἀνωθεν.

Χθών. ἦτοι παρὰ τὸ ἢ κεχυμένη γῆ.

Χωρα. ἢ κεχυμένη γῆ· ἢ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ²⁰⁾.

Χελώνη. κατὰ στήρην τοῦ μέλλειν, ὅ ἐστι κινεῖσθαι. τὸ γὰρ ἢ στερητικόν. νωθές δὲ τὸ ζῶον.

Χώνη. χεῖνη τις ἐστὶ, δι' ἧς χεῖται²¹⁾ τὰ ὑγρά.

Χοῖνιξ. παρὰ τὴν χωρητικὴν.

Χεῦμα. παρὰ τὸ ἐκχεῖσθαι.

Χρέος. παρὰ τὸ χρεῶ, τὸ δηλοῦν τὸ ἐνδεῖν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιρρήμάτων²²⁾.

20) Χαίρω. παρὰ τὸ χέω, οὐ συναλοιφὴ χῶ, καὶ παράγωγον χαίρω. τὸ διακεχυμένην καὶ ἡδομένην ἔχειν τὴν ψυχὴν.

Χάσμα. παρὰ τὸ χῶ, οὐ παράγωγον χάζω, ὃ μέλλον χάσασθαι, κέχασμαι, χάσμα.

Χαός. χῶ, χεῖω, χαός· ὡς δαίω τὸ καίω, δαός, ἢ λαμπάς. δηλοῖ δὲ τὸ χαός τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χωρημα.

Χηλός. τὸ κιβώτιον. χῶ, χήσω, χηλός, ὡς παρὰ τὸ βῶ βήσω βηλός. χηλός δὲ, ἢ χωροῦσα ἐκαστον τῶν ἐντιθεμένων.

30) Χηραμός. ὁμοίως παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. χῶ χήσω, χήρος ὁ ἔρεμος²³⁾, ὃ χωρεῖν δυνάμενος διὰ τὸ πενὸν εἶναι. χήρος οὖν, καὶ παρωνυμιον χηραμός.

Χεῶ καὶ Χεῖα²⁴⁾. ὃ Φωλεός. παρὰ τὸ χέω, οὐ μέλλον μετὰ περισσοῦ τοῦ ι, χεῖω. δηλοῖ δὲ τὸν χωρεῖν δυνάμενον τόπον· οὕτω Φιλόξενος. Ὀμηρος²⁵⁾· ὡς δ'

4) τὸ ἄπειτον] Legendum puto τὸ δὲ ἄπειτον. Praecedit enim τὸ μὲν ἐν πέψει — γεγονός. Fortassis etiam paulo ante, pro ἐν αἰσθησὶ, rectius legas ἐν ἐψησὶ, quia opponitur ἀνέψητον.

5) τὴν ἐν πόσι — ὑγρὰν οὐσίαν] Scribendum videtur ἢ ἐν πόσις — ὑγρὰ οὐσία. Nam verba ita collata arbitror: τὸ δὲ ἄπειτον καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον, ὡς ἢ ἐν πόσι καὶ ὁπίραις ὑγρὰ οὐσία, χυλός· καὶ τοῦ κ. τ. λ.

6) χαλινά τινα] Patet, χαλινά τινα reponi debere, vel χαλινά τινα. Conf. Etymolog. M. p. 729, 14.

7) χαίνονται] Vel χαίνομεν lege, vel χαίνονται.

8) ἢ ἐκθεσις γίνεται. Σωρανός οὕτως] Corruptum esse hunc locum, manifestum est. Fortassis legi possit οὕτως ἢ ἐκθεσις γίνεται. Σωρανός. Vel, ἢ ἐκθεσις γίνεται Σωρανός οὕτως.

9) ἐχλή] quid sit, nescio cum ignarissimis. Conicio scribendum esse εἰλη. Nam εἰληa Kusterus ad Hesych. Tom. I. p. 1106. not. 176. interpretatus est latibula ferarum, ab εἰλέω, concludo. LARCHER.

10) μαλακᾶ] Fortassis addendum est εἶναι. LARCHER.

11) Ὀρφεύς] Conf. Ὀρφεὺς carmina p. 410. edit. Gesner. sive p. 510. edit. Hermann. Nam in utraque editione verba glossata prima, Χεῖρες ἀπὸ τῆς χρήσεως — πολυεργός Ἀθήνη, repetes.

12) χωρητική] Lege χωρητικαί.

13) τὸ ἐπὶ τὸ ἐμβρυον] Ex Etymologico Gudiano p. 568, 45. legendum censo τὸ περιέχον τὸ ἐμβρυον.

14) ὡς χορεῖον αὐτοῦ ὄν] Ibidem lin. 46. est ὡς χορεῖον αὐτοῦ ὄν τῶν διατρεφόντων. Etiam apud Orionem sequens τὸ χορηγόν rectius abesse.

15) Χέδροψ] Adde ἀπὸ τοῦ χειδρῶ. Vid. Etymolog. M. p. 732, 15. LARCHER.

16) αὐτὴ δὲ χθαμαλή] Sunt verba Homeri Odys. K. 196.

17) Χρήμα κ. τ. λ.] Haec auctor Etymologici M. p. 738, 1. ex Orione mutatus est, auctore non nominato. LARCHER.

18) ἦτοι videtur esse explicantis, ut alias ἦτοι. Fortassis etiam paulo post, in vocabulo χθών, ita interpretandum est, et supra in Ἰπποκρίτης.

19) οἷον οὐ προσποιῶμαι ὅτι πᾶρει] Haec me non satis intelligere fateor. Fortasse legendum est, οἷον οὐκ ἰδεῖν sive εἰδέναι προσποιῶμαι.

20) χωρῶ] Ita scripsi pro χωῶ.

21) χεῖται] Sic pro χῆται. emendi.

22) Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιρρήμάτων] Vide Bekkeri Anecd. Graec. Vol. II. p. 553, 4.

23) ἔρεμος] Lege ἔρημος. LARCHER.

24) Χεῶ καὶ Χεῖα] De his vocibus eruditissime egit Patckanarius ad Theocrit. Adonias. (p. 251 sq. edit. 2.) quem consule. LARCHER.

25) Ὀμηρος] Locus extat Odys. Σ. 17. vnde etiam apud Orionem legi debet οὐδὲ δ' ἀμφοτέρων· ὅδε χεῖρεται. LARCHER.

ὡς ἐμφωτέρω· ὅτε χεῖραται. (καὶ περὶ περισσοῦ τοῦ ε. Καλλιμάχος²⁶). οἱ δ' ὅτε ἐξ ὀχετὸς σφί-
σαι ὅλως ἀνχένα ἀναύχην.

Χῶρος. παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. Φιλόξενος οὕτως.
Χορός. παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρεῖν. ἐπὶ τοῦ πόπου. Ὀμη-
ρος²⁷. λείψαν δὲ χορόν. καὶ μετανομικῶς ἐπὶ τῶν
συνελθόντων εἰρηται χορός, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ
περιεχόμενον.

Χέρτης. περὶ τὸ χῶ²⁸), οὐ μέλλων χῆσω. ὥσπερ τὸ
χῶ διαχέσθαι παράγωγον ποιεῖ καὶ τὸ χεῖρῶ. οὕτω
καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χωρῶ
οὐκεί τοῦ σημαίνοντος τοῦ χωρεῖν²⁹). παρὰ δὲ αὐτὸ
τὸ χεῖρῶ χάρτης, χωρητικὴ οὕσα τῶν ἐγγραφομένων.
Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν ῥηματι.

Χάρον. παρὰ τὸν χῆσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ χωρῶ.
οὕτω Φιλόξενος.

Χῆτος. οὕτως οὐδετέρως τὸ δηλοῦν τὴν ἐνδεῖαν. ὁμοίως
παρὰ τὸν χῆσω μέλλοντα. παρὰ δὲ τὸ χῆτος, χρεῖμα
χρητίζω³⁰), καὶ χατίζω, ὡς θῆρος θεριζῶ, ἀγαθὸς
ἀγαθίζω, ἐξανθίζω³¹). Φιλόξενος.

Χορτάσαι. παρὰ τὸν χορτόν τὸν παραβαλλόμενον τοῖς
ὑποζυγίοις· ἢ ὅτι πρὸ τῆς εὐρέσεως τῶν ἡμέρων³²)
τροφῶν χορτοῖς ἐκτρέφοντο.

Χειμεθλα. παρὰ τὸ χεῖω καὶ χεῖμα. ἐν γὰρ τοῖς χεῖ-
μασι τοῦτο συμβαίνει.

Χωρίς. παρὰ τὸ χωρίσω ῥῆμα, ἀποβολῇ τοῦ ὦ τὸ ἐπὶ ῥ-
ῥημα ἐγίνετο³³).

Χηρωστής. παρὰ τὸ χηρῶ, ῥῆμα τρίτης συζυγίας. χῆ-

ρος χηρῶ. χηρωσταὶ δὲ οἱ τοῦ χῆρου καὶ ἐρήμου συγ-
γνῶν οἰκοί³⁴) κληρονόμοι.

Χαλεπαίνω. παρὰ τὸ χαλέπτω ῥῆμα, ἀφ' οὗ παράγω-
γον χαλεπαίνω.

Χερεῖων. συγκριτικὸν τοῦ χερεῖος. ὅπερ παρῆται ἀπὸ
τῆς χειρὸς, ὅθεν χερεῖότερος. παρὰ τὸ χερεῖος συγκρι-
τικὸν εἰς ὦ χερεῖων, ὡς πλεῖος πλεῖων. πλεῖος δόμος³⁵).
καὶ μέδω μείων, ῥῆος ῥῶων. τοῦ δὲ χερεῖονος δοτικῇ
χερεῖονι, συγκοπῇ χερεῖι, ὅπερ διὰ τὴν κακοφωνίαν
χερεῖ Φησί³⁶). χερεῖας εἰρηται ὁ διὰ χειρῶν ἦσσαν,
αἷς ὁ ἀνθρώπος τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει τεχνάσασ-
θαι δυνάμενος. ὅτε δὲ οὐκ ἦν κακοφωνία, ἐτέρησε³⁷)
τὴν εἰ διφθογγον· γαίνατο ἰοχέρεια μάχη³⁸).

Χαράδρα. παρὰ τὸ χαράσσω, ὡς ἐξω ἔδρα. τὰ γὰρ
δύο σσ καὶ τὸ ζ τῆς αὐτῆς συζυγίας ἐστί.

Χιμαῖρα. ἢ ἐν χειμῶνι τεχθεῖσα, οἷον ἢ ἕνα χειμῶνα
ἔχουσα.

Χερμαδίων. πλεονασμῷ τοῦ μ, χαράδιον καὶ χερμαδίων,
τὸ πληροῦν τὴν χεῖρα.

Χλαῖνα. παρὰ τὸ χλαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν. Ἡρω-
διανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Χρῶς. χροῦς ἐστίν. ὅθεν τὸ χρόος· πάντες δ' ἐν χρῶ
πῆχθεν³⁹). καὶ μεταβολῇ τῆς ου εἰς ὦ, χρῶς, ὡς
βυς βῶς παρὰ Δωριεῦσι.

Χηλή. ὑπὸ τῶν διονύχων⁴⁰) ζώων· σχηλή τις οὕσα.
παρὰ τὸ διασχίσθαι, ὥσπερ ὀπλή, ἀντὶ τοῦ ἀπλή.

Χαραδριός. ὁ ἡδόμενος ταῖς χαραδριαῖς⁴¹).

Α Ρ Χ Η Τ Ο Τ Ψ.

Ψάμμος. ἢ παραθαλαττία ἄμμος. παρὰ τὸ ψάυεσθαι
ὑπὸ θαλάσσης.

Ψιάδες. πασιάδες τινὲς⁴²) οὕσαι. παρὰ τὸ πάσσειν.

οὕτως ἐν Ἰπποκράτει τῆς Ἰάδος⁴³) εὖρον. ὁ δὲ Ἡρω-
διανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν Φησί· ψακίδες, ψακίδες,
ψικίδες⁴⁴), κατὰ ἀποβολὴν καὶ μετέθεσιν. ὁ δὲ Φι-

26) Καλλιμάχος] Fragmentum Callimachi CCCCXXXVIII.
p. 574. feliciter restituit Ruhnkenius.

ὅτε δ' ὡς ἐξ ὀχετὸς ὅπως αἰόλος αὐχὲν ἀναύχην.

Vide Ruhnkenium dicto loco, et praesertim in Epistola Cri-
tica II. p. 189. secundae editionis. Hesychius: Ὀχῆ· τρώγλη.
ad quem locum Ruhnkenius Tom. II. p. 828. not. 22. „Vox
eadem fortasse quae χεῖ, ὀχεῖ, χεῖ, ὀχεῖ.“ Locum Calli-
machi aliter corrigit Tournius Emendat. in Suid. Vol. II. pag.
253. secundae editionis. Sed audiendus potius est Ruhnkenius.
LARCHER.

27) Ὀμηρος] Locus est Odyss. Θ. 260. Vide supra in voc.
Χορτος. LARCHER.

28) περὶ τὸ χῶ] Lege παρὰ τὸ χῶ. LARCHER. Illud vitium
saepissime reperitur in Excerptis ex Orione.

29) οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ
χωρῶ οὐκ αὐτὸ τοῦ σημαίνοντος τοῦ χωρεῖν] Totum istum locum
mendis foedatum sic refingo: οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ
παράγωγον ποιεῖ τὸ χεῖρῶ, οὐκ ἐπὶ τοῦ σημαίνοντος τοῦ
χωρεῖν, sic et verbum χῶ eo sensu quod est verbum χωρῶ,
capax sum, paragoice facit χεῖρῶ, non eo sensu quo signi-
ficat gaudeo, sed capax sum. Vid. Etymolog. M. p. 732, 23.
LARCHER.

30) παρὰ δὲ τὸ χῆτος, χρεῖμα χρητίζω] In Codice est comma
post χῆτος, et χρεῖμα videtur initium nouae glossae. Nullo
sensu. Non dubito, quin Orion scripserit παρὰ δὲ τὸ χῆτος,
ῥῆμα χρητίζω. LARCHER.

31) ἐξανθίζω] Lege ἐξανθός ἐξανθίζω. LARCHER. Ego vero,
an ἐξανθός Graecum sit, dubito.

32) ἡμέρων] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 738,
2. ubi nunc legitur ἡμετέρων τροφῶν. LARCHER.

33) ἐγίνετο] Mallem ἐγίνετο.

34) οἰκοί] Legendum esse οἶκον, videre licet ex Etymolog. M.
p. 735, 39. LARCHER.

35) πλεῖος δόμος] Sunt verba Homeri Odyss. Δ. 319. LAR-
CHER.

36) φησί] Referas hoc ad Homerum, apud quem χερεῖ legi-
tur Iliad. Δ. 80. Fortasse tamen rectius legas φασί.

37) ἐτέρησε] Scribendum est ἐτήρησε.

38) γαίνατο ἰοχέρεια μάχη] Est corruptus locus Homeri Iliad.
Δ. 400. Legendum omnino est: ἀλλὰ τὸν νῆον γαίνατο, εἰς
χέρεια μάχη. LARCHER.

39) πάντες δ' ἐν χρῶ πῆχθεν] Rursus sunt Homeri Iliad. Θ.
298. LARCHER.

40) ὑπὸ τῶν διονύχων] Legendum est ἐπὶ τῶν διονύχων.
Etiam in Etymologico M. p. 735, 14, est vitiosum illud διονύχων,
et auctor eius hoc eiymon tribuit Oro, quod reddendum est
Orioni. LARCHER.

41) χαραδριαί] Repono χαραδραῖς.

42) πασιάδες τινὲς οὕσαι] Hinc corrigendum est Etymologi-
con M. p. 742, 45. ubi πασιάδες editum extat. LARCHER.

43) τῆς Ἰάδος] Lege τῆς Ἰλιάδος.

44) ψακίδες, ψακίδες, ψικίδες] Legendum videtur ψακίδες,
ψακίδες, ψικίδες, si quidem verba κατὰ μετέθεσιν, quae se-

λόξετος Φησί, ὅτι ψῶ, καὶ παράγωγον ψαύω, καὶ ψίω, ἀφ' οὗ ψιάς. ἢ καταλεπτόν⁴⁵⁾ τοῦ ὕδατος ἐκδοσίς. ὡς λάμπω λαμπάς, ἰάλλω ἰλλάς. ἰλλάσις οὐκ ἐθέλοντα βίη δῆσαντες ἄγουσιν⁴⁶⁾. ψῶ δὲ ῥῆμα, ὅθεν τὸ ψαν. οὕτως ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν ῥηματικῶν Φιλόξετος.

Ψύχος. ὃ ἐστὶ πνεῦμα. "Ομηρος⁴⁷⁾. ψύχος ἰμεῖρων, ἀντὶ τοῦ πνεύματος. ὅθεν ἐκοιμᾶτο ὁ Ἑλένην ἐν τῷ ὑπερώϊ· καὶ ἐν Ἰλιάδι Φησί⁴⁸⁾. ἦκα μάλα ψύχασα, ἀντὶ τοῦ ψυήσασα. πνεῦμα δὲ καὶ ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦνιο ἡμῶν παρέχουσα.

Ψωλὶς⁴⁹⁾. παρὰ τὸ ἐμψυσᾶσθαι κατὰ τὴν ὁρεξίν των ἀφροδισίων, καὶ φύσει⁵⁰⁾ ψυσώδες ἐστί. οὕτω Σωκρανός.

Ψυχρός. ψύχος ψυχρός⁵¹⁾. οὕτως ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανός.

Ψωμὸς. παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ των ὀδόντων καὶ τριβεσθαι, καὶ τὰ ψυχία ὁμοίως⁵²⁾. ὁ δὲ Ἡρωδιανός ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ψαύω⁵³⁾. δηλοῖ γὰρ τοῦ ἐκτελοῦς ἄρτου⁵⁴⁾ τὸ ἐλάχιστον Φησί.

Ψιλός. παρὰ τὸ ψῶ, καὶ κατὰ ψῶ⁵⁵⁾. οὗ πᾶν ὁ, τιούν ἀπαιτεῖται⁵⁶⁾ καὶ ἀφῆρηται.

Ψύρα. παρὰ τὸ ψῶ ὁμοίως, οὗ παράγωγον ψαύω.

quantur, ex vulgari ratione sunt explicanda. Sed fortassis illa interpretanda sunt mutatione literarum, non vero transpositione et permutatione literarum. Nimirum ex ψακάδες, ἀποβολῇ fit ψαάδες, deinde μεταθέσει, id est, mutatione prioris alpha, fit ψιάδες. Saepè nomen μετάθεσις apud Orionem eo sensu reperitur. Sic in voce Ἀσφάραγον dicit: δύναται δὲ τὸ σφάραγεῖν μετάθεσιν ἔχειν τοῦ π εἰς φ. LARCHER. Etiam in Etymologico M. saepe haec notio subiecta est nomini μετάθεσις. Locos indicavit in Indice Graeco Sylburgius.

45) καταλεπτόν] Mallem diuisim scriptum, κατὰ λεπτόν, quanquam verbum καταλεπτολογεῖν Graecum esse constet.

46) ἰλλάσις — ἄγουσιν] Est versus Homeri Iliad. N. 572. In Orionis Codice oscitantia librarii scriptum erat ἰλλάσιον. LARCHER.

47) "Ομηρος] Locus extat Odysse. K. 555. Eundem attulit auctor Etymologici M. p. 743, 32. sed in suo Codice legerat ψυχῆς ἰμεῖρων. LARCHER.

48) ἐν Ἰλιάδι Φησί] Locus est Iliad. T. 440. LARCHER.

49) Ψωλὶς] Legendum est Ψωλή. Sed fortasse dicitur etiam ψωλὶς ψωλίδος. LARCHER.

50) καὶ φύσει] Deest ὅτι, ut sit καὶ ὅτι φύσει. LARCHER.

51) ψύχος ψυχρός] Legendum est ψύχος ψυχρὸς ψυχρὸς. Nam ψυχρὸς non potest esse ψυχρὸς per syncopen. Vide Etymolog. M. p. 744, 39. LARCHER.

52) τὰ ψυχία ὁμοίως] Hinc corrigendum est Etymologicon M. pag. 744, 46. in quo nunc legitur τὰ ψευστά ὁμοίως. LARCHER.

53) παρὰ τὸ ψαύω] Lege παρὰ τὸ ψῶ, ut reperitur in Etymologico M. p. 744, 47. LARCHER.

54) τοῦ ἐκτελοῦς ἄρτου] Optime Orion. Nam ἐκτελᾶς est integer. Passim in Etymologico M. p. 744, 47. et nullo sensu reperitur αὐτοῦ τοῦ ἐκτελοῦς, pro quibus lege ἄρτου τοῦ ἐκτελοῦς. LARCHER.

55) κατὰ ψῶ] Lege saltem καταψῶ, quod habes in Etymologico M. p. 742, 35. Sed nullus dubito, quin legendum sit καταψιῶ. LARCHER.

ἀπειδὴ ἐν τῷ πᾶθει ἀνεχόμενοι παρέχουσιν⁵⁷⁾ ὁρμήν ἐπὶ τὸ ψαύειν τὰ καὶ κινήσειν τὰ πεπονθότα τὰ⁵⁸⁾ αὐτῶν μέρη.

Ψεδνός. παρὰ τὸ ψῶ, οὗ μᾶλλον ψῶ, ῥηματικῶν ὄνομα ψεδνός, ὁ μαδαρός, παρὰ τὸ ἀπεψῆσθαι. οὕτω Φιλόξετος. ὁ δὲ Ἡρωδιανός ἐν τῷ Συμποσίῳ Φησί, ὅτι δηλοῖ τὸ ψῶ⁵⁹⁾, τὸ εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν ἐκ τινὸς οὐσίας μέρος καθιστάμενον.

Ψηνός ὁ Φαλακρός εἴρηται. Σιμωνίδης. παρὰ τὸ ψῶ, ψῆσω, ψηνός.

Ψῆ. οὕτως διὰ τὸ ὑ⁶⁰⁾ παρὰ τὸ ψαύω. ψῆ, ἢ ἐπιψαύουσα σὰρξ, καὶ ἐπιπολλοῖς οὐσα⁶¹⁾ τοῖς ὀστέοις. οὕτως Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρῶν διαλέκτου. ἀποβολῇ⁶²⁾ τοῦ ε, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. ψάδος⁶³⁾, ψύδος, ψύθος.

Ψάλλειν. ἐπὶ των χορδῶν, παρὰ τὸ ψῶ, οὗ παράγωγον ψαύω καὶ ψάλλω. παρὰ τὸ διὰ δακτύλων ἐφάπτεσθαι αὐτῶν. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τῷ Συμποσίῳ.

Ψιάς. παρὰ τὸ ψίω τὸ ποτίω⁶⁴⁾. ὁ δὲ Ἡρωδιανός Φησί. τὸ ψεῖω σημαίνει τὸ ἐλατύνει⁶⁵⁾ τὴν οὐσίαν οὐτινοςοῦν ὑποκειμένου. τοιούτων καὶ τὸ ψαύω. τὰ⁶⁶⁾. Ἀπολλόδορος μὲν⁶⁷⁾ ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσσαν Φησί. οὕτως ἐν τῷ ε τῆς καθολικῆς Προσωδίας.

56) ἀπαιτεῖται] Lege, ut in Etymologico M. p. 742, 36. est, ἀπαισῆται. LARCHER.

57) ἐν τῷ πᾶθει ἀνεχόμενοι παρέχουσιν] Puto ex Etymologico M. p. 744, 4. legendum esse: οἱ τῷ πᾶθει ἀνεχόμενοι ἔχουσιν. In Excerptis ex Orione p. 617, 24. non minus bene legitur ἐνεχόμενοι.

58) τὰ πεπονθότα τὰ αὐτῶν] Hoc alterum τὰ dele.

59) τὸ ψῶ] Legendum est τὸ ψῶ, ut euincunt reliqua. Α ψῶ inusitato sit ψῆμι ἔψη, et abiecto augmento, ψῆν. Vid. Brunck. ad Sophocli. Trach. 678. LARCHER. Conf. Etymolog. Gud. p. 573, 14. e quo ipso loco multum tunc μείζονος οὐσίας apud Orionem quoque legere.

60) διὰ τὸ ὑ] Lege διὰ τοῦ ὑ.

61) ἐπιπολλοῖς οὐσα] Lege cum Etymologico M. p. 743, 15. ἐξ ἐπιπολλῆς οὐσα, vel minore mutatione, ἐπιπολὴ οὐσα. LARCHER. ἐπιπολὴ habet Etymologicon Gudianum pag. 575, 15.

62) ἀποβολῇ κ. τ. λ.] Pertinet ad nouam glossam, cuius deest initium. Lege ψύδος τὸ ψάδος, ἀποβολῇ κ. τ. λ. ut fere est in Etymologico M. p. 743, 32. LARCHER.

63) ψάδος] Lege ψεύδος. LARCHER.

64) παρὰ τὸ ψίω τὸ ποτίω] Vel παρὰ τὸ ψίω τὸ ποτίω legendum est, vel παρὰ τὸ ψίω τὸ ποτίω. LARCHER.

65) ἐλατύνει] Scribe ἐλαττεῖν. LARCHER.

66) τὰ] Glossa suo loco nota est, et legi debet ὦρα. Vid. Etymolog. M. p. 748, 6. et quae Orion ipse infra habet in voc. ὦρα. LARCHER.

67) Ἀπολλόδορος μὲν] Particula μὲν requirit particulam δέ, et glossam esse mutilam indicat. Auctor Etymologici M. loco laudato citat Apollodorum nude. Hinc Heynius ad Apollodori Fragmenta p. 1157. hanc glossam retulit ad librum περὶ Ἑρμολογισμῶν. Sed referenda est ad librum sextum Proseidiae universalis, cuius libri nemo alius meminif. LARCHER.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ωρες. αἱ γυναῖκες. "Ομηρος⁶⁸⁾· ἐμυνέμεναι ὥρεσσι ἀπὸ τοῦ ὀαρίζεσθαι, ἢ συναρρῆναι ῥεσσία⁶⁹⁾. ἐνδαν καὶ συνωρίς· παρὰ τὸ συναρρῆσθαι. ἐστὶ δὲ ὄαρ, καὶ ὑπέρθεσις ὄαρ, συναλοιφή ὄαρ⁷⁰⁾.

Ωπυεν. ὠμίλει ἐν τῇ συνουσίᾳ. ἀπὸ τῆς ὀπός, ἢ παρὰ τὸ ἔπεσθαι ἀνδρὶ. ἢ τροπή τοῦ μ̄ εἰς π̄ ὥμυεν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἰέναι⁷¹⁾.

Ωρος⁷²⁾. ὁ ἐνιαυτός. παρὰ τὸ τὰς ὥρας, ὅ ἐστι τὰς τροπὰς, αἷς περιέχει.

Ωδύσασατο. ὠργίσθαι⁷³⁾. παρὰ τὴν ὀδύνην· ἢ ἐστὶ παρὰ τὸ ἔδω. οἱ γὰρ χολούμενοι πρότερον ἐαυτοὺς ὀδυνώμενοι κατεσθίουσι.

Ωρακίω⁷⁴⁾. παρὰ τὸ αἰκίζεσθαι τὴν ὥραν, τούτεστι τὴν μορφὴν. ἀπὸ τοῦ ὠχρίαν⁷⁵⁾. σημαίνει δὲ τὸ λειποψυχεῖν.

Ωμόν. τὸ μὴ μεταβαλλόμενον ἐς πέψιν. ὡς καὶ τὴν ἔξω τροφὴν ὠμὴν λέγομεν, οὔτε ἐψημένην, οὔτε ὠπτη-20 μένην, ἢ ὡς Φιλόξενος τὸ ὠμόν εἰρήσθαι Φησί τὸ ἐν ταυτότητι μένον, παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπάρχω, ὅλον τὸ ἐν ταυτότητι ὑπάρχον καὶ μὴ μεταβληθέν.

Ωλέναι. αἱ χεῖρες. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ὀλοῦσθαι⁷⁶⁾ τὰς πράξεις, τούτεστι, πληροῦσθαι. οὕτω Σωρανός.

Ωπες. ὅλον ὅκαί τινες οὔσαι τῆς ψυχῆς θεωρεῖται⁷⁷⁾. σώζεται δὲ ἐν συνδέτοις καὶ νῦν παρὰ τῷ βίῳ⁷⁸⁾ τὸ ὄνομα. ὑπὸ πια γὰρ λέγεται τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς⁷⁹⁾

παλιώματα. ὡς δὲ τινες, ὥπες, ὅτι ἰπὴ καὶ τρήματι εἰκόνασι. Σωρανός.

Ωτα. Ἀπολλόδωρος⁷⁹⁾ μὲν, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσμαν· οἱ δὲ, δι' ὧν ὠθαῖται ἡ Φωνή· οἱ δὲ, κατὰ μεταθέσιν τοῦ τ̄ εἰς τ̄. ὡπὰ τινος ὄντα, παρὰ τὸ ὅπας ἔχειν· ἢ παρὰ τὸ δέχεσθαι τὴν ὄπα, ὅ ἐστι Φωνήν. Ἡρακλείδης.

Ωχρος. χροῦς, χρός⁸⁰⁾, ἄχρος. ἐστὶ δὲ ὁ κακὸς χροῦς ὑπέρθεσιν⁸¹⁾ τοῦ ὀ, ἀοχρος. συναλοιφή τοῦ ὀ καὶ α εἰς ὦ, ἄχρος.

Ωρα. ἡ τροπή, παρὰ τὸ ὠρεῖν καὶ φυλάττειν τεταγμένως τὸν ἴδιον καιρὸν.

Ωμος. παρὰ τὸ ὦ τὸ ὑπαρκτικόν. ὁ ὑπομένων τὰ βάρη ἰσχυρῶς. καὶ παρὰ τὸν οἶσω μέλλοντα. ὑφ' οὗ φέρεται τὰ βάρη καὶ τὰ φορτία. οἶσω οἶμος, καὶ τροπή τῆς οἰ εἰς ὦ, ὦμος. ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀγκῶν ἀγκῶν ἔδει λέγεσθαι, καὶ τροπή τοῦ ὦ εἰς οἰ, ἀγκῶν τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ θοῖν. θῶ τὸ τρέφω, ὁ μέλλων θῶσω, θῶν ἔδει, καὶ λέγεται θοῖν.

Ωταν. ἐτῆς⁸²⁾ ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς φίλος. παρὰ τὸ εἶπεν, παρώνυμον ἔτην, καὶ ἔταν μεταθέσει τοῦ ἦ εἰς α, ὡς Ἑρμῆς Ἑρμᾶν. ἔτην δηλοῦν τὸν συνήθη. ἐτῆς οὖν ἐστὶ, καὶ μεταθέσει τοῦ θ̄ εἰς τ̄, ἐτῆς καὶ ἔταν, Ἑρμῆς καὶ Ἑρμᾶν. οἱ δὲ βούλονται συναλοιφήν τοῦ ὦ ἔταν καὶ ὦταν.

Ωρολογεῖον. λέγειν τὸ μετρεῖν⁸³⁾. ὠρολογεῖον οὖν, ἐν ᾧ τὰς ὥρας μετροῦμεν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν Γλώσσαις Ἡροδότου⁸⁴⁾.

68) "Ομηρος] Locus est Iliad. E. 486. LARCHER.

69) ῥεσσία] Legendum fortassis est ἀνδρὶ. Vid. Etymolog. M. p. 747, 37. LARCHER. Potius ἀνδράσι, quod habet Etymolog. Gud. p. 580, 49.

70) παρὰ τὸ συναρρῆσθαι — συναλοιφή ὄαρ] Haec referens auctor Etymologici M. p. 747, 40. dicit: ὁ δὲ Ὄρος λέγει. Scribe vero ὁ δὲ Ὄριων λέγει. LARCHER.

71) ἢ τροπή τοῦ μ̄ εἰς π̄ ὥμυεν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἰέναι] Cum Etymologico M. p. 746, 2. legendum est: ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ἰέναι, ὥμυεν, καὶ τροπή τοῦ μ̄ εἰς π̄. LARCHER. Etiam glossae initium scribi debet ὠπυεν. [Sed v. Porson. ad Odys. A. 798. G. H. S.]

72) Ὄρος] Melius scribitur Ὄρος. Pro sequentibus, παρὰ τὸ τὰς ὥρας, magis Graecum esset παρὰ τὰς ὥρας. qualia saepius notavi.

73) ὠργίσθαι] Legendum est ὠργίσθη. Vid. Etymolog. M. p. 744, 2. LARCHER.

74) ὠρακίω] Vel ὠρακίω vel ὠρακίζω legendum puto.

75) ἀπὸ τοῦ ὠχρίαν] Lege ἀντὶ τοῦ ὠχρίαν, ut est in Etymologico M. p. 747, 34. LARCHER.

76) ὀλοῦσθαι] In Etymologico M. p. 745, 38. legitur ὀλοῦσθαι cum leni spiritu. Sed optime vidit Sylburgius, scribendum esse ὀλοῦσθαι aspirate, vitiose ab ὀλος. LARCHER.

77) τῆς ψυχῆς θεωρεῖται] Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 288. sq. edit. Schaefer. ubi totam Orionis glossam attulit, habet etiam verba Etymologici MS. Sorbonici, cum Orionis verbis alias fere consentientia, nisi quod ibi, ut in Etymologico M. p.

746, 4., legitur: τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς ψυχῆς θεωρεῖται. Atque sic apud Orionem quoque reponendum esse, docte iudicat Schaeferus loco laudato.

78) παρὰ τῷ βίῳ] hoc est, secundum vulgarem usum. LARCHER. Vid. de hac formula quos Bastius et Schaeferus l. l. laudarunt.

79) Ἀπολλόδωρος] Vide supra in voc. τα ad calcem literae Ψ. ubi addit Orion, e quo Apollodori opere haec mutuatus sit. LARCHER. Vid. paulo ante, not. 67.

80) χρός] Omnino legendum est χροός vel χρός. LARCHER. In Excerptis p. 617, 27. est χραός, χροός, ἄχροός.

81) ὑπέρθεσιν] Videtur praepositio κατὰ deesse. LARCHER. Nisi malis legere ὑπερθέσει. Atque sic habent Excerpta l. l.

82) ὦταν et ἐτῆς] Alias scribitur ὦτᾶν et ἔτης, ut in Etymologico M. p. 748, 11. Conf. Maittaire de Graecae linguae Dialectis p. 118. et p. 571. et Apollon. περὶ Ἐπιρρήματων in Bekkeri Anecd. Graec. Vol. II. p. 569. et 570.

83) λέγειν τὸ μετρεῖν] Hac notione verbum λέγειν inueniunt apud Homerum Odys. A. 451. λέκτο δ' ἀριθμόν. ἐν δ' ἡμῶν πρώτους λέγῃ κήτεσιν. Nam poeta, optimus sui interpres, versu 411. dixerat: φόνικας μέντοι πρῶτον ἀριθμήσει. LARCHER.

84) ἐν Γλώσσαις Ἡροδότου] Innuere Orion videtur hunc locum Herodoti II. 109. πόλον μὲν γὰρ, καὶ γνώμονα, καὶ τὰ θωύδεκα μέρη τῆς ἡμέρας παρὰ Βαβυλωνίων ἑασθὸν Ἕλληνας. quem locum interpretandum suscepit Apollonius. LARCHER.

⁸⁵ Ὡλκα. *λεμένω κατὰ ὥλκα* ⁸⁵). παρὰ τὸν Ἰξω μέλ-
λοντα, τροπὴ τοῦ εἰς ὦ, ὥλξ, καὶ ἐπεκτάσαι τοῦ ὦ
εἰς ὦ, ὥλξ.

⁸⁶ Ὡμοι. *Φεῦ μοι. παρὰ τὸ οἶμοι σχετλιαστικὸν ἐπὶ βόη-
μα, τροπὴ τοῦ ὦ εἰς ὦ· οἶμοι, ὥμοι. οὐ γὰρ, ὡς
τινὲς, ὦ ἔμοι, καὶ συναλοιφὴ ὥμοι. πῶς γὰρ τῇ δο-
τικῇ ἀπεφέρετο εὐθεία, ὥμοι ἐγώ* ⁸⁶).

85) *λεμένω κατὰ ὥλκα*] Sunt verba *Homeri* *Iliad.* N. 707.
LARCHER.

86) *ὥμοι ἐγώ* passim legitur apud *Homerum*. LARCHER.

⁸⁷ Ὡμηστής. παρὰ τὸ ἴδω, ὄνομα ῥηματικὸν ἐτῆς, ὡμι-
στής, καὶ τροπὴ τοῦ εἰς ἦ, ὡμηστής ⁸⁷).

⁸⁸ Ὡρα. παρὰ τὸ ὀρίζειν, ὄρα καὶ ὦρα. παρὰ τὸ ὀρί-
ζειν τὰ μέρη τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

Τ ἑ λ ο ς

τῶν Ἑτυμολογιῶν Ὡρίωνος Θεβαίου Γραμματικοῦ
Καίσαρεως.

87) ἐτῆς, ὡμηστής, — ὡμηστής] Legendum est ἐτῆς, ὡμη-
στής, καὶ τροπὴ τοῦ εἰς ἦ, ὡμηστής. Nam ὡμηστής dedu-
citur ab ἴδω, ἴσω, ἦκα, ἦσμαι, ἦσται, ἐτῆς. Vid. *Etymo-*
log. M. p. 745, 5. LARCHER.

GEORGII HENRICI CAROLI KOESII
EXCERPTA E CODICE REGIO MMDCX.
DVODENIS SCRIPTO

Folio 194. verso lin. 7. vsque ad Folii 202. recti lin. 2.

Περὶ ετυμολογιῶν κατὰ στοιχεῖον ἢ τὸν ¹⁾ κατὰ

Ω Ρ Ι Ω Ν Α Τ Ο Ν Θ Η Β Α Ι Ο Ν.

Ετυμολογία ἐστὶ τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ πράγματος ὀνομα-
σίας εὐρίσκειν τὴν αὐτοῦ ²⁾ ἐρμηνείαν· καὶ τὸ διὰ τί
οὕτως ὀνομάζεται· οἷον τε λέγω ³⁾ θεός οὖν ⁴⁾ λέγε-
ται διὰ τὸ θεωρεῖν τὰ πάντα. ὅθεν καὶ θεοὶ οἱ κα-
θαροὶ τῇ καρδίᾳ τοῖς τῆς διανοίας ὀφθαλμοῖς ὁρᾷν.
Ἀγαθὸν δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἄγαν θεῖν, ἡγουν ἐφ' ὃ
ἄγαν θέομεν ἥτοι ἐφιέμεθα.
Ἀγλαά· παρὰ τὴν αἰγλήν ⁵⁾· ἐφ' οἷς ⁶⁾ ἀγάλλεται
καὶ λαμπρύνεται.
Ἄγγελος εἰρηται παρὰ τὸ εἰς ἀγγελίαν πέμπασθαι ἐκ τοῦ
θεοῦ ἐπὶ γῆς· ἢ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς ἄνθρωπον· διὰ
τοῦτο καὶ εὐαγγελιστῆς εἰρηται διὰ τὸ εὐ ἀγγέλλειν
ἡμῖν, ἡγουν καλόν· τὸ γὰρ εὖ, καλόν ἐστι.

Ἄνθρωπος λέγεται διὰ τὰ ⁷⁾ ἄνω θρεῖν, ἡγουν ὁρᾷν. ἢ
πάλιν τὸ ἀνορθοῦ ⁸⁾ περιπατεῖν.
στάσις ἀναστάσις ⁹⁾ ἡγουν πάλιν ἀνάστασις.
Ἀνάγνωσις· πάλιν γνώσις. τὸ ἀνά, πάλιν [ἐστίν] ¹⁰⁾.
Ἀναγραφὴ· πάλιν γραφὴ.
Ἀσκησις· διὰ τὸ ὡς ἀσκόν νεκροῦσθαι τὸν ἀσκητήν. ὅρος
δὲ αὐτῆς ὁ κόπος τῆς μαθήσεως.
Ἀσθένειαν ¹¹⁾· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν δύναμιν.
Ἀσωτία· τὸ μὴ ὄν ἡς ¹²⁾ σωτηρίαν. σωτὴρ γὰρ τὸ σῶον
τηρεῖν.
Ἀταξία· τὸ μὴ ὄν ἐν τάξει καλός ¹³⁾.
Αἰγιαλός· ὁ ἐγγὺς τῆς ἀλός, ἡγουν τῆς θαλάσσης.
Ἀκαιρον· τὸ παραίτητον ¹⁴⁾.

DIVERSITAS LECTIONIS
IN CODICE REGIO CCCCLXIV. QVI EST FORMAE MAXIMAE

a Folio verso 80. lin. 8. ad Fol. 84. rect. lin. 5.

¹⁾ κατὰ στοιχεῖον πρὸς τὸ ἐξ αὐτῶν γινώσκειν πολλὰ (πολ-
λάκις) τὰς δυναμεις (δυνάμεις) τῶν πραγμάτων ἐκ τῶν κ. τ. λ.
quae lectio et plenior est et melior, si a vitiosa scriptura dis-
cesseris.

²⁾ αὐτοῦ deest.

³⁾ τε λέγω. Vnde legerim et λέγω.

⁴⁾ οὖν deest, ac deesse debet.

⁵⁾ ἡγλήν.

⁶⁾ ἐφ' οἷς τις. Atque sic legendum est.

⁷⁾ διὰ τὸ ἄνω θρεῖν. Mallem διὰ τὸ τὰ ἄνω θρεῖν, nisi
quis e Platonis Cratylō T. I. Opp. p. 399. C. praeferendum
putat διὰ τὸ ἀναθρεῖν, vel ex Orōne διὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν.
quod utique videtur esse rectius.

⁸⁾ ἀνορθοῦ aequae male. Legendum puto: ἢ παρὰ τὸ ἐναρ-
θρον ἔχειν τὴν ὄψα· ἢ παρὰ τὸ ὀρθὸν περιπατεῖν.

⁹⁾ ἀνάστασις· ἀναστάσις. pessime. Lego: Ἀνάστασις, ἡγουν
πάλιν στάσις.

¹⁰⁾ Ita legendum puto. Dicit enim Grammaticus, ἀνά idem
esse quod πάλιν. In Codice 2610. est ἀνάπαλιν, in Cod. 464.
ἀνάπαλιν.

¹¹⁾ ἐσθένεια.

¹²⁾ μὴ ὄν εἰς. Deinde legendum puto σωτὴρ γὰρ ὁ σῶον
τηρῶν.

¹³⁾ ὄν ἐν τάξει καλός. Nempe καλῇ scribendum est.

¹⁴⁾ παραίτητον.

Ἀναβίσις· διὰ τὸ ἀνω θάσις, ἦγον πάντας.
 Ἀμφιβληστρον· διὰ τὸ ἀμφιβάλλεσθαι¹⁵⁾.
 Ἀρχων· ὁ ἄρα ἔχων, ἦγον πάντας ἔχων¹⁶⁾.
 Ἀρτοκόπος· διὰ τὸν τοῦ ἄρτου ἔχον¹⁷⁾ κόπον.
 Ἀνεξικακία· διὰ τὸ ἀνεσθαι¹⁸⁾ τὴν κακίαν.
 Ἀρετὴ λέγεται γὰρ τὸ ἀρέσκει¹⁹⁾ τῇ ἀληθείᾳ· ἡ ἀρετὴ ἐκ τοῦ ἀρέσκεσθαι.
 Ἀρεστόν ἐστι τὸ ἰάσιμον· παρὰ τὸ ἀκесθαι καὶ ἀνέκεσθαι τὸν ἀθεράπευτον²⁰⁾.
 Ἀχος· ἀπὸ τοῦ μὴ διαχεῖσθαι· ὅθεν καὶ τὸ χαίρεινιο παρὰ τὸ διαχεῖσθαι.
 Ἀλογον· διὰ τὸ ἀμεινον²¹⁾ τοῦ λόγου.
 Ἀμαραντον· παρὰ τὸ ἀμαρεῖν, ὅτι οὐκ ἔα τὰ παρὰ πεφυκότα²²⁾ αὐτῇ μαρνεσθαι²³⁾.
 Ἀρουρα· παρὰ τὸ ἄρα ὀσθαι²⁴⁾ αὐτὴν γεωργόμενην²⁵⁾. κυρίως δὲ ἡ γεωργία καὶ ὅπως ἐπιτηδεύειν²⁶⁾.
 Ἀγέρωχος· ὁ ἀγγυς²⁷⁾ αὐχῶν.
 Αἰπόλος· παρὰ τὸ αἰγυπόλος ἦγον αἰγας βόσκων²⁸⁾. ἡ 20 ὁ περὶ τοῦ²⁹⁾ αἰγῆ κλούμενος³⁰⁾, ὁ ἐστὶν ὄρη.
 Ἀκριτον· τὸ ἀδιαχώρηστον³¹⁾.
 Ἀνηθον· διὰ τὸ ἀνω θείν, ἡ διὰ τὸ³²⁾ ἐν τάχει αὐξήσιν³³⁾.
 Ἀτεχνως· ἀδόλως³⁴⁾. δόλος γὰρ ἡ τέχνη.
 Ἀρνεῖσθαι· διὰ τὸ ἔρσθαι³⁵⁾ τὰς χεῖρας ἐπὶ παραιτήσῃ.
 Ἀράχην· παρὰ τὸ ἀναρριχᾶσθαι ἤρηται καὶ³⁶⁾ παρὰ τὴν ἀρεότητα³⁷⁾.
 Ἀμᾶν ἡμᾶσθαι ἐπὶ τοῦ θηρίζειν παρὰ τοῦ ὁμοῦ ἐπισπᾶν³⁸⁾.
 Ἀκτὴ· παρὰ τὸ κατὰ γυνυθᾶν³⁹⁾ τὰ κύματα.
 Ἀγνεία· παρὰ τὸ ἀγωνιᾶν εἰς τὸ καθευδρῆσθαι⁴⁰⁾.

Ἀγνεία⁴¹⁾· παρὰ τὸ ἀγωνιᾶν⁴²⁾ εἰς τὸ καθευδρῆσθαι.
 Ἀμπελος· παρὰ τὸ ἀνω πελάζειν⁴³⁾.
 Ἀραί· παρὰ τὸ αἶρειν κακῶς⁴⁴⁾.
 Ἀλύειν· παρὰ τὸ ἀπορεῖν καὶ ἐμπλάνη⁴⁵⁾ ἔχειν τὴν ψυχὴν.
 Ἄρκος· ὅτι ἀπὸ τῆς ἄρκτου ἀγέμετο⁴⁶⁾.
 Ἀχλὺς· ἡ ἄγαν δηλοῦσα⁴⁷⁾ καὶ ἀποκρύπτουσα.
 Ἄνεμοι· ἄμενοι τινες⁴⁸⁾ ὄντες. κατὰ μετὰθεσιν⁴⁹⁾ στοιχείου· ὡς ἀνεῖν ἂ οὐχ ἡρεμούντες⁵⁰⁾. εἰς οὐδ' ἐν⁵¹⁾ τὸ αὐτὸ μένοντες.
 Ἀγρός· παρὰ τὴν ἄγαν.
 Ἄνεμος· διὰ τὸ ἀναμένειν καὶ πάλιν φουσᾶν⁵²⁾.
 Αἴηρ· διὰ τὸ αἰερεῖν⁵³⁾, ὃ ἐστὶν κουφίζειν.
 Ἀστήρ· διὰ τὸ ἀστᾶτον ἔχειν τὸν δρόμον.
 Ἀθῶν· διὰ τὸ αἰετίζειν.
 Ἀκάνθα· διὰ τὸ αἰκίζεσθαι⁵⁴⁾ ἦγον πλῆττειν.
 Ἀστράπη· διὰ τὸ ἀστᾶτως⁵⁵⁾ καὶ ῥᾶον παύεσθαι.
 Αἰπόλος· ὁ ἐπὶ τὰ αἰγῆ [syllaba αἰ ex rasura] πολούμενος, ὃ ἐστὶν ὄρη⁵⁶⁾. οἷον αἰγοπόλος⁵⁷⁾. ἡ ὁ περὶ τὰς αἰγας ἀναστρεφόμενος· οἷον αἰγοπόλος⁵⁸⁾.
 Ἀρρώστος· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥᾶσιν.
 Ἀσθενής· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν σθένος.
 Βίος λέγεται διὰ τὴν βίαν· διὰ τοῦτο καὶ βίλος διὰ τὸ βίαν⁵⁹⁾ βάλλεσθαι.
 Βίλος· διὰ τὸ τοὺς βίους βάλλεσθαι⁶⁰⁾ ἐν αὐτῇ· ἡ διὰ τὸ βαβαί· ἡ διὰ τὸ βέβιον⁶¹⁾ [syllaba βι ex emendatione].
 Βωμός· διὰ τὸ βαίνειν τὸ αἶμα ἐν αὐτῷ.
 Βροχῆ· διὰ τὸ βραχέως θείσθαι⁶²⁾ καὶ χέεσθαι.
 Βοτάνη διὰ τὸ βιᾶτως τίνεσθαι⁶³⁾, ἦγον αὐξίσιν⁶⁴⁾.
 Βάπτισμα λέγεται διὰ τὸ τοῦ βίου πταίσμα⁶⁵⁾.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLXIV.

- 15) ἀμφιβάλλεσθαι.
- 16) ὁ ἄρα ἔχων· πάντας ἔχων. Fortassis ex Etymologico Gudiano p. 82, 35. legendum est ὁ ἀρχὴν ἔχων, ἦγον πάντα ἔχων.
- 17) ἔχον deest.
- 18) ἀνεσθαι] Patet ἀνέχεσθαι esse rescribendum.
- 19) ἀρέσκειν τῇ ἀληθείᾳ τὸ γινόμενον.
- 20) Lege ἀνέχεσθαι· καὶ ἀνήκεστον τὸ ἀθεράπευτον. Vid. Etymolog. Gud. p. 25, 12. Caeterum glossas Ἀρεστόν et Ἀχος non habet Codex 2610.
- 21) ἀμεινον· recte.
- 22) παραφυκόμενα.
- 23) μαρνεσθαι.
- 24) τὸ ἀρεσθαι. Scribe τὸ ἀραιεσθαι.
- 25) γεωργούμενην.
- 26) κυρίως δὲ ἡ πρὸς σπέραν (Lege σποράν) καὶ ἄρσιν ἐπιτηδεύειν.
- 27) ἄγαν.
- 28) Malim βόσκων.
- 29) τὸ αἰγῆ.
- 30) κλούμενος, pro quo scribendum videtur αἰλούμενος.
- 31) διαχώριστον.
- 32) τὴν.
- 33) αὐξήσιν.
- 34) ἀδόλως.
- 35) αἰρεσθαι.
- 36) ἀρριχᾶσθαι εἰρηται ἡ.
- 37) ἀραιότητα.
- 38) Hac glossa caret Codex 2610. Legi potest: Ἀμᾶν, ἀμᾶσθαι· ἐπὶ τοῦ θηρίζειν· παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐπισπᾶν.

- 39) κατεγυνυθᾶν.
- 40) Tota glossa deest.
- 41) Ἀγνεία.
- 42) ἀγωνιᾶν, vnde facile fit ἀγωνιᾶν. Neque enim placet Etymolog. Gud. p. 5, 36. ἀγωνιᾶν, ὃ ἐστὶν καθευδρῆσθαι.
- 43) πελάζειν. Vid. not. 54.
- 44) Nisi κακῶς in χεῖρας mutare vis, pro αἶρειν scribe εἰρειν vel ῥεῖν.
- 45) ἐν πλάνη.
- 46) Deest haec tota glossa.
- 47) Scribe αἰλούμενα.
- 48) τινες deest.
- 49) μετὰ θέει.
- 50) ὡς ἀνεῖ οὐχ ἡρεμούντες. Sequens deest legendum est.
- 51) οὐδέν. Sed lege οὐδ' ἐν τῷ αὐτῷ μένοντες.
- 52) φουσᾶν. Scribe φουσᾶν.
- 53) εἰρειν. Verum videtur αἶρειν.
- 54) αἰκίζην. Sic paulo ante (not. 43.) πελάζειν.
- 55) ἀστᾶτως.
- 56) πωλούμενος ἂ ἐν τῷ δῆ.
- 57) ἐργοπόλος.
- 58) αἰγοπόλος· συμπεριλαμβανομένων ἔξωθεν καὶ τῶν προβάτων.
- 59) βία. Placeret, si legeretur διὰ τοῦτο καὶ βίος τὸ βίλος διὰ τὸ βίᾳ βάλλεσθαι.
- 60) τοῖς αἰ βάλλεσθαι.
- 61) βέβαιον.
- 62) βραχέως θείσθαι.
- 63) τίνεσθαι. Scribe τείνεσθαι.
- 64) αὐξίσιν. Scribe αὐξίσιν.
- 65) τὰ τοῦ βίου πταίσματα.

Βαίον⁶⁶· δια τὸ βαίνειν τέλλεσθαι⁶⁷.
 Βουός· δια τὸ βαίνειν τὴν ἄνω.
 Βορέας· ἴσως δια τὸ βία βῆν καὶ ῥάσσεσθαι⁶⁸.
 Βροντή· ὡς οὔσα βαρεῖα τῇ φωνῇ.
 Βοῦς· δια τὸ βίαιον⁶⁹ τῆς δυνάμεως.
 Βόλος· ὅτι βαλλόμενος λυταί.
 Βώρδων⁷⁰· παρὰ τὸ τὰ βαρεῖα⁷¹ δύνασθαι.
 Γάμος· δια τὸ τὴν⁷² γῆν ἅμα γίνεσθαι.
 Γῆν· δια τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐξ αὐτῆς εἶναι.
 Γραφεῖαν⁷³· δια τὸ ἐπιγραφῇ ὂν⁷⁴.
 Γηροκομεῖον· δια τὸ τοὺς γέροντας μένειν.
 Δημοσθένης· δια τὸ⁷⁵ εἶναι τοῦ δήμου σθένος, ἡγουν
 δύναμις.
 Δημιουργός· ὁ δεινόμενος τὰ ἔργα, ἡγουν ποιῶν.
 Δακρυον· ὡς ἐπίπαν τὸ ἐκ δέους ἢ δέοντος⁷⁶ ἐκκρινόμενον.
 Δειλία· ἐκ τοῦ δέους λίαν.
 Δίκιός⁷⁷· ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ τὸ δίκαιον ἀγαπᾶν.
 Δημοκράτης· ὁ τὸ⁷⁸ δῆμον κρατῶν.
 Δικανικός· δια τὸ τὰς δίκας νικῶν⁷⁹.
 Δαπάνη⁸⁰· τοῦ δέοντος πενία ἡγουν ἐλαττωσις.
 Δράκων· δια τὸ δράσασθαι⁸¹ κακῶς.
 Διδάσκαλος· ἐστιν ὁ διδούς τὸ καλόν.
 Δένδρον· δια τὸ δένοντως ἰδρασθαι⁸².
 Δόλος· ἐστὶ δια τὸ δελεάζειν.
 Ἐκκλησία· δια τὸ ἐκκληλεγμένον εἰς ἓν.
 Ἐπιτίμιον· τὸ ἐπὶ τιμῇ ὑπάρχον⁸³.
 Εὐρος· δια τὸ πλατύ· εὐρος γὰρ πλάτος⁸⁴.
 Ἐξοδιον⁸⁵· δια τὸ ἐξῶ ὂν⁸⁶ βίου.
 Ἐρημος· δια τὸ ἡρεμεῖν⁸⁷ ἡγουν ἡσυχάζειν.
 Εὐκτήριον· δια τὸ τὸ καλὸν τηρεῖν⁸⁸.

Εὐχή⁸⁹· δια τὸ εὖ ἡγουν καλὸν ἔχειν.
 Ἐνύπνιον· δια τὸ ἐνύπνω καὶ μόνον⁹⁰.
 Ἐσπέρας⁹¹· ὁ τῆς ἑώας ἡγουν τῆς πρωίας πέρας.
 Ἐρπετόν· δια τὸ ἔρπεσθαι πένυ⁹².
 Ζωγράφος· ὅτι ζῶα μιμούμενος γράφει.
 Ζῶον· δια τὸ ἐκ ζωῆς⁹³.
 Ἥλιος· δια τὸ εἰλεῖσθαι τῷ ὁρόμῳ· ἢ δια τὸ ἴεσθαι
 ἡγουν Φέρεσθαι λίαν.
 Θυσιαστήριον· δια τὰς⁹⁴ θυσίας τηρεῖν.
 100 Θυμακτήριον⁹⁵· δια τὸ θυμίαμα τηρεῖν.
 Ἰατροῖον· δια τὸ τὴν ἱασιν τηρεῖν.
 Ἰέραξ· δια τὸ ἴεσθαι ἡγουν Φέρεσθαι τῷ ἀέρι βαδίως⁹⁶.
 Ἰερεὺς· ἐπειδὴ ἴεται⁹⁷ βᾶον τὸ εὖ, ἡγουν Φέρει εὐχέ-
 ρως τὸ καλόν.
 Κόσμος⁹⁸· δια τὸ καῖσθαι ἅμα.
 Κανθῆλυ⁹⁹· δια τὸ δῆλον ποιεῖν καὶ φαίνειν.
 Κοινωνία· δια τὸ ἐνίεσθαι καὶ¹⁰⁰ ἀλλήλοις, ἡγουν ἐν
 εἶναι.
 Καλαμάριν¹⁰¹· δια τὸ τοῦς καλάμους αἶρειν¹⁰².
 20 Κόπρος· τοῦ κόπρου¹⁰³ ῥύσις ἢ ρεύσις.
 Κόμην¹⁰⁴· δια τὸ κομᾶν ἡγουν θάλειν τὴν τρίχα. τὸ
 πο μικρόν.
 Κάπηλος· πηλὸν τὸν οἶνον λέγουσιν Ἴωνες, τὸν πάλλον-
 τα καὶ βλαπτοντα τὰς Φρένας.
 Κτήνος· δια τὸ κτένεσθαι ἡγουν σφάζεσθαι.
 Κύων¹⁰⁵· εἰς τὸ κράζειν ὦν.
 Κάμηλος· δια τὸ κάμνειν μέλη¹⁰⁶.
 Κινάδος¹⁰⁷· ὁ κινὼν αὐτῷ ἡδονήν.
 30 Κειναιδός· ὁ κενὸς αἰδοῦς¹⁰⁸. τὸ καὶ καὶ τὸ ναὶ δι-
 Φθογγος.
 Κώλυσις· δια τὸ κωλύειν τὸν σκοπὸν τοῦ καλοῦ.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

66) Lege Βαίον vel Βαίε. Fortasse tamen etiam βαίον in usu fuit.
 67) βία τέλλεσθαι.
 68) ῥάσσεσθαι. Etymolog. Gud. p. 111. extr. βία αὔρειν, ἢ
 ὀρίσσεσθαι. Caeterum in Codice 2610. scriptum est ἴσως, et
 in glossa sequente Βροντή· ὡς οὔσα βαρεῖα.
 69) βίον.
 70) Βώρδων.
 71) βαρεῖα. Sed scribe βαρεῖα. Pro δύνασθαι autem repo-
 nendum videtur δονεῖν, vel certe δονεῖν δύνασθαι. Nam δονεῖν
 dicitur etiam βαστάζειν significare. Vid. Etymolog. Gud. p.
 111, 56.
 72) τὴν deest. Lege δια τὸ δύο ἅμα γίνεσθαι. Vid. Etymo-
 log. Gud. p. 119, 34.
 73) Γραφεῖον.
 74) ὂν. Scribendum est ἐπὶ γραφῇ ὂν.
 75) τοῦ εἶναι.
 76) δένοντως. In Etymologico M. p. 223, 34. est ἐπὶ δέοντος.
 77) Δίκαιος. Ad ὁ, nisi delendum est, deesse puto ποιῶν
 vel πράττων, vel simile.
 78) τὸν recte. Iuvat etiam grauissima librorum peccata com-
 memorare.
 79) νίκας νικᾶν. Hoc νικᾶν apparet verum esse.
 80) Δαπάνη. Pro πενία in Etymologico Gudiano p. 134, 33.
 est σπάνις.
 81) δράσασθαι.
 82) δένοντος ἰδρασθαι. Videtur δένοντος ἰδρασθαι legendum.
 83) τιμῇ ὑπάρχων. Quomodo scribendum sit, cuilibet patet.
 84) Hic totus locus deest. Vid. Etymolog. Gud. p. 220, 39.
 85) Εὐρος. Nimirum in praecedentem versum oculi describen-
 tis aberrarunt.
 86) ἐξῶν βίον.

ETYMOLOG. T. III.

87) ἡρεμεῖν. Conf. supra not. 50. Contra ἡσυχάζειν.
 88) Deest haec glossa.
 89) Εὐκτήριον. Simile quid habes not. 85.
 90) μόνων. Lege δια τὸ ἐν ὑπνῳ ὂν.
 91) Ἐσπέρα — ἑώας — πρωίας.
 92) Totus locus deest. Pro ἔρπεσθαι lege σῦρεσθαι. Vid.
 Etymolog. Gud. p. 209, 38.
 93) ἐκ ζωῆς ὂν. Lege ὂν.
 94) δια τὸ τὰς θυσίας τηρεῖν.
 95) Θυμακτήριον.
 96) τῷ ἢ ἐρι βαδίως.
 97) Ἰερεὺς· ἐπειδὴ ἴεται, omisso spiritu. Paulo post εὐχερῶς
 scribe.
 98) Κόσμος. Sic not. 90. μόνων pro μόνων. Conf. not. 55.
 99) Κανθῆλυ. Tota sectio in margine adscripta est, sed ea-
 dem manu eodemque atramento. Κοπρ.
 100) καὶ deest. recte. Nam legi debet ἐνίεσθαι ἀλλήλοις.
 Recte etiam ἐν habet hic Codex 464.
 101) Videtur Καλαμάριν legendum.
 102) τηρεῖν. Conf. not. 43. et 54.
 103) κόπρον. Vid. Etymolog. M. p. 479, 14. et Etymol. Gud.
 p. 337, 46.
 104) Κόμη. Conf. not. 91. Deinde θάλλειν.
 105) Κίριον — κράζειν. Sic in voc. Κτήνος erat κτένεσθαι
 pro κτείνεσθαι.
 106) μέλις. Sed μέλη sic scriptum est in Codice 2610. μῆλ.
 107) Κινάδος· ὁ κινὼν αὐτῷ
 108) Κειναιδός· ὁ κενὸς αἰδοῦς το καὶ· τὸν κ. τ. λ.

M

Καρδία· διὰ τὸ κραδένεσθαι ἤγουν σείσθαι περὶ τότε¹⁰⁹).
 Κληρονόμος· ὁ τὸν κλῆρον¹¹⁰) νεμόμενος.
 Καλλός· διὰ τὸ πρὸς αὐτὸ¹¹¹) καλεῖν.
 Κόρηδα¹¹²)· διὰ τὸ κῆρον ἐμποιεῖν τῇ δέξ.
 Κῆπος· διὰ τὸ κείσθαι καὶ γῆμεν¹¹³).
 Καρπός· τὸ καίνεον¹¹⁴) παντὸς πράγματος· ἢ καιροῦ
 παντὸς ἴδιος καρπός.
 Κλάδος· καλὸν λίαν εἶδος.
 Κόραξ· διὰ τὸ τοῖς κοινοῖς βράζει¹¹⁵).
 Κλύμακα· διὰ τὸ καλεῖν εἰς μήκος¹¹⁶).
 Κάμηλος· κατὰ συγγένειαν τὸ¹¹⁷) ῥ πρὸς τὸ λ, κάμη-
 ρός τις, ἀπὸ τὸ τούς μηρούς κάμπτειν ἐν τῷ καθ-
 ἔσθαι. οὕτως Ἡράκλειτος¹¹⁸).
 Λαίμω· παρὰ τὸ λαεῖν ὃ ἐστὶν ἀπόλαυσιν¹¹⁹).
 Λοῖδορον¹²⁰)· διὰ τὸ λύειν τὸ δῶρον τῆς ἀγάπης.
 Λιμὴν· διὰ τὸ λίαν μένειν καὶ ἀχειμιάστως.
 Λυκός· λίαν καλός.
 Λίθος· λίαν θάσις.
 Λύχνος· διὰ τὸ λύειν τὸν ὄγκον¹²¹) ἤγουν τὸ σκότος.
 Λείπει· διὰ τὸ λείπον¹²²).
 Λογωθέτης· ὁ τούς λόγους ἀποτίθει¹²³).
 Λουτρόν· διὰ τὸ λύειν τὸν ῥῦπον.
 Λάχανα· διὰ τὸ λίαν χένον ἤγουν ἐξάνυκτον τοῖς
 ὀφθαλμοῖς¹²⁴).
 Μῆνη· ἢ σελήνη· ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν αὐτῷ¹²⁵),
 ἀλλὰ ποτὲ μὲν μειοῦσθαι, ποτὲ¹²⁶) δὲ αὐξάνεσθαι.
 Μόρος· διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν τὸ συμφέρον.
 Μοναχός· διὰ τὸ μόνος θεῶ πρὸς εὐχόμενος¹²⁷). ἢ ὁ
 μόνος ἔχων τὸ πᾶν τοῖον ἥτι¹²⁸) καλόν.
 Μήνιγγες· παρὰ τὸ μένειν ἐν αὐτοῖς τὸν ἐγγέφαλον¹²⁹). 30

Μύσταξον¹³⁰)· ἐν ᾧ οἱ μυκτῆρες¹³¹) σταΐζουσιν.
 Μονογενής· ὁ μόνος τῷ γένει ὄν¹³²).
 Μελέτη· διὰ τὸ μέλλου τι¹³³) ἦτοι τὰ μέλλοντα με-
 ριμνᾶν¹³⁴).
 Μάχαιρα· διὰ τὸ μάχεσθαι ῥᾶον· ἢ διὰ τὸ μάχεσθαι
 πᾶσι φύσει καὶ τόπον ἐμπιῶν¹³⁵) βία.
 Μυστήριον· κατὰ¹³⁶) τὸ μύειν κατ' αἰσθησιν νοῦ, καὶ
 τηρεῖν τὸ νοούμενον· κατὰ δὲ ὄρον¹³⁷) ἢ αἰδιερέτος ἢ
 ἀδιαίρετος¹³⁸) γνῶσις τῶν παρὰ πολλοῖς ἀγνοουμένων.
 10 Μάρμαρος· λέγεται διὰ τὸ μαίρω.
 Μάχαιρα· διὰ τὸ χαίρειν τοῖς αἵμασιν.
 Μάρμαρον λέγεται διὰ τὸ μέρω· ἢ¹³⁹) τὸ μαρμαίρειν
 ἦτοι στίλβειν.
 Μήρος· παρὰ τὸ μερίζω· ἐνθα μεμέρισται τὸ σῶμα. ὡς
 Ἡρωδιανός.
 Μήδεα· τῷ αἰδοῖα¹⁴⁰)· παρὰ τὸ μέδειν τῆς γενέσεως·
 καὶ μέζεται¹⁴¹).
 Μαλακός· ὁ μάλα ἤγουν καλός πᾶν¹⁴²).
 Μέλαν· διὰ τὸ μὴ λαμπρύνειν.
 20 Μηλωτή· δορὰ¹⁴³) προβάτου· μῆλα γὰρ παρὰ τοῖς σο-
 φοῖς τὰ πρόβατα λέγεται.
 Μάρτυς· παρὰ τὸ μαίρω τὸ σημειῖν¹⁴⁴) τὸ λαμπρύνω·
 μάρτυς γὰρ ὁ τὰ ἀφανῆ λέγων καὶ λαμπρύνων· ἐκ
 τούτου¹⁴⁵) γίνεται καὶ μαρμαρον.
 Νότος· τάχα διὰ τὸ νοτίζον ἢ τὴν νοτίαν αἶρειν¹⁴⁶).
 Νηπιός· ἡπιός¹⁴⁷) γὰρ ὁ πρᾶος· ἢ νηπίος¹⁴⁸), ὁ λέ-
 γειν μὴ δυνάμενος.
 Νεφέλη· διὰ τὸ τὰ νέματα ἀφελεῖν ἐκ τῆς θαλάσσης·
 ἢ ταῦτα φέρειν.
 30 Νεοκόρος¹⁴⁹)· ὁ τοῦ ναοῦ παις ἤγουν κορεῖν κοσμεῖν κοῦρος.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

109) Deest totus locus, qui facile sic corrigitur: *Καρδία· διὰ τὸ κραδαινέσθαι ἤγουν σείσθαι πάντοτε*. Nam *Koesius* male explicauit, quod ita in Codice 2610. pictum extat: *ἔτοτε*.
 110) κλῆρον.
 111) αὐτόν.
 112) *Κόρηδα*. Sed scribendum est *Κόρη*, et deinde τῇ ἰδέᾳ pro τῇ δέξ. Vid. Etymolog. M. p. 480, 36. et Etymol. Gud. p. 339, 43.
 113) *κείσθαι καὶ πίνειν*. Ita etiam Etymol. Gud. p. 320, 1. Taedet putidam notationem emendare. Sed fortassis Grammaticus scripserat *κείσθαι καὶ χεῖσθαι*. Vel alterum glossema, *γῆ-μεν*, pertinet ad glossam *κῆδος*, quam librarius omiserit, et legendum est *γῆμασθαι*. Nolo tamen plura nugari.
 114) *καὶ φάριον*. Scribe *καίριον*.
 115) Etymolog. Gud. p. 339, 37. *τῆς κοινῆς βράζει*. Legi fortisan debet *κοινή* vel *κοινῶς βράζει*.
 116) *μήκος*. Conf. not. 110.
 117) τοῦ.
 118) *Ἡράκλειτος*.
 119) *ἀπολαύειν*.
 120) *Λοῖδορος*. Vel *λοιδορῶν* lege, vel *λοιδορος*.
 121) *λύειν τὸν ὄγκον*. Lege ἢ τὸν *ζόφον*.
 122) Deest totus locus. Legendum autem videtur *Λοιγός* vel *Λοιγός· διὰ τὸ λείπειν*. Vid. Etymolog. M. p. 515, 20. et Etymolog. Gud. p. 372, 62.
 123) *Λογωθέτης* — *ἀποτίθων*. Videtur ἀποδοδούς legendum, vel *συντιθέας*.
 124) *φίλλοις*. recte. Pro *χένον* et *ἐξάνυκτον* scribe *χαῖνον* et *ἐξάνοικτον*.
 125) *ποταί*.
 126) *Μωρός*. Legendum est *Μωρός*.
 127) *προσευχόμενος*.

128) τὸ πάντων αἰτίον ἦτοι.
 129) *ἐγκέφαλον*. Sed scribi etiam debet ἐν αὐταῖς.
 130) *Μύσταξ*. recte.
 131) Quomodo scripserit Codicis 464. librarius, obseurum est, *μνηστήρες* an *μνηστήρες*.
 132) ὅν dat vierque Codex pro ὄν, et *Μονογενής* Codex 2610. vt *πᾶσι* in voc. *Μάχαιρα*.
 133) *τι* deest. Tota glossa in margine Codicis 464. adscripta est, eodem tamen atramento eademque manu.
 134) *μέλλοντα μεριμνᾶν*. Scribe *μεριμνᾶν*.
 135) *ἐμπιῶν*. Pro *τόπον* potest *τόνον* reponi, ex Etymologico Gudiano p. 381, 60.
 136) *παρὰ* malim.
 137) In Etymologico Gudiano p. 400, 46. est *κατὰ δὲ ὄρον*.
 138) *ἢ ἀδιαίρετως γνῶσις*. recte, modo *ἀδιαίρετος* scribas.
 139) *μέρω*. Vltimum, *ἀγνοουμένων*, in Codice 2610. scriptum est *ἀγνοου-μένων*.
 140) *διὰ τὸ μαίρω*· ἢ *διὰ*.
 141) *τά αἰδοῖα*.
 142) *μάζεα*. Lege *μέζεα*.
 143) *δοῖρα*. Legendum puto ἤγουν *πάνν καλός*.
 144) *δοῖρα*. Conf. not. 120.
 145) *μερῶ* τὸ σημαῖνον.
 146) *τοῦτον*.
 147) Deest totus locus. Lege autem *νοτίζειν* et *τὴν νοτίαν αἶραν*.
 148) Sic pro *ἡπιός*, et paulo post ἢ pro ἡ scriptum est.
 149) *νεπίος*.
 150) Lege *Νεοκόρος*, et sequentia ita constitue: ὁ τοῦ ναοῦ κοῦρος (vel κόρος) ἤγουν *παις*· ἢ ἀπὸ τοῦ *κορεῖν κοσμεῖν*.

Νερόν· δια τὸ νεωστέ¹⁵⁰ αἰε¹⁵¹ ἔξιν.

Νάμα· δια τὸ νομάς¹⁵² ἔχειν ἄμα οἰκῶς.

Νυμφίος· δια τὸ νῦν α. ἡφιάσθαι τὸ νομίζεσθαι καλῶς¹⁵³.

Νυμφίως· δια τὸ νῦν ἡμφιάσθαι καλῶς.

Νόμισμα¹⁵⁴· δια τὸ νομίζεσθαι τί μηδὲ ὄν¹⁵⁴.

Νετάριος· ἡ δια τὸ νόμα Ῥωμαῖστί ἐστίν ἡ ὁ νοήματα¹⁵⁵ τηρῶν.

Νεῖφω¹⁵⁶· νείφος γὰρ, καὶ νένοφεν ὁ μέσος παρακαί-
μενος παρὰ Ἀριστοφάνει, καὶ τὸν νεφέλη διδάσκει.
Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου καὶ τὸ νείφο¹⁵⁷ κατὰ
τροπὴν ἔλεγε γεγενεῖσθαι¹⁵⁸. κυρίως γὰρ Φησὶν νε-
φειν εἰρηται ἀπὸ τῆς τοῦ ὕδατος προφορᾶς· καὶ νη-
φάλι¹⁵⁹ θύειν εἰρηται, ὅταν καὶ τὸ ὕδωρ σπένδωσιν·
εἰ μὲν τι¹⁶⁰ ἐκπέπτωκεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ νιφᾶς καὶ
τὸ νιφετός¹⁶¹ δια τοῦ ἱ, οὐ θαῦμα. καὶ γὰρ ἀπὸ
τοῦ λείβω λιβάς¹⁶², καὶ ἀπὸ τοῦ νείφω νιφᾶς¹⁶³,
καὶ ἀπὸ τοῦ πείφω πιστός, καὶ ἀπὸ τοῦ λείφω¹⁶⁴
συναλιφῆ.

Ξέστης· δια τὸ ἀπεξεσμένον τοῦ εἶδους*) καὶ τὸ ἀκριβὲς
τοῦ μέτρου δια τὸ ξέειν ῥῶν¹⁶⁵.

Ξύλον· δια τὸ ξέεσθαι καὶ λεαίνεσθαι, ἡ δια τὸ ξηρὰν
ἔλιν¹⁶⁶ εἶναι.

*Ορνεα· δια τὸ τὰ ὄρη ναίειν ἡγουν¹⁶⁷ οἰκεῖν.

*Οψώνιον· δια τὸ ὄψον ἡγουν βρώμα ὠνεῖσθαι¹⁶⁸.

*Οροι· δια τὸ δι' αὐτῶν ὁρῶν¹⁶⁹ τὰ πράγματα.

*Ολοκοτίνιν· δια τὸ τὸν ὅλον κότον ἐν αὐτῷ¹⁷⁰.

Οὐρανός· εἰρηται δια τὸ ὀρᾶσθαι ἄνω· ἡ ὀρασις ἄνω.

Οἶκος· δια τὸ ὑπὸ τινος κοσμηθῆναι¹⁷¹.

*Οφίς· ἐκ τοῦ φεῖσθαι ἡγουν λαλῆσαι τῇ Εὐφ¹⁷².

*Οψάριον· ὄψον¹⁷³ αἰρόμενον ἀπὸ ὕδατος.

Οικονόμος· ὁ τὸ οἰκεῖν νέμων ἐκάστῳ¹⁷⁴.

*Ορη· δια τὸ ὀρᾶσθαι¹⁷⁵ μήκοθεν· ἡ τοῦ ὀρᾶν τὰ ἡ¹⁷⁶
μήκοθεν δι' αὐτῶν.

*Ονος· ἐκ τοῦ οὐ νοεῖν ἡνωητόν¹⁷⁷.

Οἶνος· παρὰ τὸ ὄνω¹⁷⁸ τὸ σημαῖνον¹⁷⁹ τὸ εὐ-
φραίνω.

*Ορφάνος· παρὰ τὴν ὀρφνὴν, τὸ σημαῖνον τὸ σκότος·
ἡγουν ὁ ἐσκοτισμένος.

Παιδίον· δια τὸ παιδείας δέεσθαι.

Πατήρ· δια τὸ τοὺς παῖδας¹⁸⁰ τηρεῖν.

Πόρνος· δια τὸ πονηρὸν ἔργον ποιεῖν¹⁸¹.

Πινάκιν· δια τὸ τῆπειν ἡ ὑπουργεῖν¹⁸².

Παίγη¹⁸³· δια τὸν¹⁸⁴ πόνον εἰσάγειν καὶ μόχθον
αὐτῷ τῷ κεκτημένῳ. διὸ ἡ Σοφία¹⁸⁵· εἰς κακὸς
γένη, μόνος ἀντλήσεις κακά.

Πίθηκος· ὅτι τὸ πᾶν ἡθικέει¹⁸⁶.

Πηγῇ· δια τὸ ποτᾶν¹⁸⁷.

Πήγανον· δια τὸ πῆσειν¹⁸⁸ τὴν γονὴν ἡγουν (sic) τὸν
20 γόνον.

Περικτερά· ὅτι στερεά¹⁸⁹ ποιεῖται τὰ νοσία αὐτῆς¹⁹⁰.

Πτωχός· δια τὸ πτώμα (sic) ἐκ πλούτου ἔχειν.

Πένθος· δια τὸν πόνον τῆς ζωῆς.

Παλαιόν· δια τὸ ἐκ πάλαι ἡγουν ἐκ χρόνου εἶναι.

Πενθερός· ὁ τὸ πένθος αἰρων.

Ποταμός· ὁ ἔχον¹⁹¹ ποτὸν καὶ ἄμμον.

Πρεσβύτες· ὁ πρεσβυτής, ἡ ὁ περισσῶς βιώσας.

Πόρτα· δια¹⁹² τὸν πόρον τηρεῖν.

Πόλις· δια τὸ ἐκ πολλῶν συνίστασθαι.

30 Πέτρα¹⁹³· δια τὸ παῖειν τρανώς.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

150) νεωστὴ αἰε. Scribe νεωστὴ αἰε.

151) νομάς. male. Deinde legendum videatur ἄμα οἰκεῖς.

Videtur enim Grasculus nomen νάμα a verbo ναίω deduxisse.

152) Haec et sequens glossa deest. Pro νομίζεσθαι forsitan
reponi debet καλλωπίζεσθαι.

153) Νυμφίος. Similem errorem notavi not. 85.

154) μὴ δὲν ὄν. Scribe νομίζεσθαι τι, μηδὲν ὄν.

155) νότα Ῥωμαῖστί· ἡ ὁ τὰ νοήματα.

156) Omnino cum hac sectione comparanda sunt, quae infra
e Codice 2630. attuli. Pro τὸν νεφέλη (Cod. 464. νεφέλη) lege
τὸ νεφέλη.

157) νείφω.

158) Syllaba εἰ videtur esse ex emendatione. Κοκκ. Ex quo
magis apparet inscitia librarii.

159) νηφάλια. recte. Sed καὶ post ὅταν deleuerim.

160) εἰ μὲντοι. bene.

161) νεφᾶς — νεφερός. male.

162) λιβῶ λιβᾶς.

163) νείφω νιφαί. Sed νιφᾶς est etiam in Etymologico M. p.
597. 54.

164) Inter τοῦ et λείφω videtur aliquid erasum esse, et li-
tera v articuli τοῦ est ex rasura. Κοκκ.

*) εἶδους ἡ.

165) τοῦ μέτρου. Reliqua hic omittit. Sed nouam glossam
ante Ξύλον habet: ὕριον· δια τὸ ξέειν ῥῶν. Κοκκ. Pro ὕριον
lege Ξηρόν.

166) ἔλιν. recte.

167) ὄρη (lege ὄρη) νέειν· ἡγουν.

168) ὀψώνιον — ὄψον — ὠνεῖσθαι.

169) Ὀρη — ὀρᾶν. recte.

170) Ὀλοκοτίνην — ὅλον κότον ἐν αὐτῷ. Si κότον recte le-

gitur, potest quis Ὀλοκοτῆς pro Ὀλοκοτίνην reponendum, et
εἶναι post αὐτῷ addendum putare.

171) κομῆσθαι. Lege κοσμεῖσθαι.

172) Ὀας — ὀησαι — καλῆσαι τῇ Εὐφ.

173) Ὀψάριον· ὄψον.

174) τῷ οἰκεῖν — ἐκάστῳ.

175) Ὀροι (lege Ὀρη) — ὀρᾶσθαι.

176) ἐκ μήκοθεν.

177) νοεῖν, ἡ ὠνητόν.

178) Οἶνος — ὄνω.

179) σημαῖνον. Scribe σημαῖνον.

180) παῖδας.

181) Totus locus deest.

182) Legendum est: Πινάκιν· δια τὸ τῇ πείνῃ ὑπουργεῖν.

Vid. Etymolog. Gud. p. 467, 58.

183) Παίγη — πόνον· ἡ πύσσουσα τὴν γονὴν. Cui glossae
opem ferant alii, nisi quod ἡ πύσσουσα corrigendum esse dico.
Sed statim Codex habet hanc glossam: Πονηρία, ad quam pertinet
glossema e Codice 2610. allatum, nisi malis Πενία, pro Παίγη.

184) δια τὸ τόν. recte, nisi τόν delendum est.

185) Haud dubie intelligitur locus Prouerb. Salom. IX. 12.

186) πᾶν ἡθικέει. Hoc verbum videtur non spernendum esse.

187) ποτὸν.

188) πῆσειν.

189) στερεά.

190) εἰρητής· ἡ δια τὸ περιστάτικόν τοῦ αἰρεσθαι τὰ νοσία
εἰρητῆς. Etymologicon Gudianum p. 462, 36. habet τοῦ ἐρᾶσθαι
ἡ αἰρεσθαι.

191) ἔχον satis perspicue scriptum exhibet. Sed in Codice
2610. litera ο est ex rasura. Κοκκ.

192) Lege δια τὸ τόν.

193) Πέτραν.

M 2

Πλήθος¹⁹⁴). πλήθος θείας· πλήθος δὲ, διὰ τὸ πάνυ
 λαίνασθαι λίον¹⁹⁵).
 Πύργος· διὰ τὸ ὑπὲρ γῆν εἶναι· ἡγουν ἐπάνω φαίνεσθαι.
 Πόλεμος· παρὰ τὸ τὰς πόλεις μαιῶν¹⁹⁶).
 Ρῶσις· ὕψος· ἐκ τούτου ἀρωστέα¹⁹⁷) κατὰ στέρησιν
 ὑγείας· ἢ δύναμις καὶ τὸ ῥωμαλεόν¹⁹⁸).
 Ρίζα· διὰ τὸ ῥᾶον ζῆν¹⁹⁹).
 Σελήνη εἴρηται παρὰ τὸ σάλας εἶχειν²⁰⁰). ὅθεν καὶ ἐνι-
 αὐτός ὁ ἐνιαυτός ὁ ἐνὸς ὁ αἰὶ νεάζων²⁰⁰). οὕτως
 Ἡρακλείδης.
 Σωφροσύνη· διὰ τὸ σῶα φρονεῖν.
 Σολοικισμός· σῶ²⁰¹) λόγου αἰκισμός.
 Σωτηρία· τὸ σῶον τηρηθῆναι²⁰²).
 Σῶον· μὴ ὅν²⁰³) ἀλλ' ὑπόμνημα.
 Σῶμα· διὰ τὸ σῶον αἶμα²⁰⁴).
 Σωφία· διὰ τὸ σῶ ἀφ' ²⁰⁵) ἡγουν λαλεῖν.
 Σελήνη· διὰ τὸ ἐν νυκτὶ φαίνειν. σέλας γὰρ οἱ παλαιοὶ
 τὸ Φῶς ἐκάλεσαν.
 Στρουθίον· διὰ τὸ στερεῶς θάειν ἡγουν ὄραν²⁰⁶). ἢ διὰ
 τὸ τρέχειν τὸν αέρα.
 Σχολαστικός· διὰ τὸ σχολάζειν τοῖς ἀστικοῖς ἢ τῷ
 δικαίῳ.
 Σχολίον²⁰⁷). διὰ τὸ σχολάζειν τῇ διδαχῇ.
 Σίκριτον²⁰⁸). διὰ τὸ σείειν τὰς κρίσεις.
 Σπόγγος· διὰ τὸ σποδῇ²⁰⁹) γεμοῦσθαι.
 Σύμβουλον²¹⁰). διὰ τὸ συμβάλλεσθαι.
 Στρατα· διὰ τὸ ἱσταμένην²¹¹) ῥέειν.

Σίνιτι²¹²). παρὰ τὸ²¹³) σίνεσθαι τοὺς ὄπας.
 Τραπεζήτης²¹⁴). διὰ τὸ τὴν τροπὴν ζητεῖν αἰὶ καὶ οὐ
 τῷ ὁρδόν.
 Τρίχας· διὰ τὸ τριχὴν²¹⁵) χέεσθαι· πᾶρες τῆς ὄψεως,
 ἐνθεν κακεῖθεν καὶ ὀπισθεν.
 Τράπεζα· διὰ τὸ αἰὶ τρέπεσθαι· ἡγουν συστέλλεσθαι.
 Τριβίδην²¹⁶). διὰ τὸ τρίβειν βίβλιν.
 Τρυγών· καθ' ἧς τρεῖς τὴν γόνυν²¹⁷).
 Ἰπόδημα²¹⁸). διὰ τὸ ὑποκάτω ὅλον δῆμα.
 10 Ὀτυμωδία· ὕμνος μετ' ᾠδῆς.
 Φίλιμα²¹⁹). τὸ Φιλοῦν καὶ τὸ Φιλούμενον ἄμα.
 Φυτὸν· διὰ τὸ φύειν τὸ ἐν²²⁰) ἡγουν τὸ ὑπάρχον.
 Φάραξ²²¹). διὰ τὸ φέρεσθαι ὀξέως.
 Φιλόσοφος· διὰ τὸ φιλεῖν τὴν σοφίαν.
 Χάρτις²²²). διὰ τὸ τοὺς χαρακτήρας²²³).
 Χειμῶν· διὰ τὸ χέειν μονίμως²²⁴) ἐπὶ μῆνας ἑ ἢ ε'.
 Χρυσόχορος· διὰ τὸ τὸν χρυσὸν χωνεύειν καὶ χέειν.
 Χόρτος· ὅτι ἐν τῇ χέρσῳ²²⁵) τείνεται.
 20 Χωρίον· διὰ τὸ ἐν τόπῳ εἶναι χωρίον²²⁶).
 Χειμαῖρος· διὰ τὸ χέεσθαι εὐμαρῶς ἡγουν εὐκόλως, ἢ
 διὰ τὸ τὸν χειμῶνα ἀρεῖν²²⁷).
 Χεῖρος²²⁸). διὰ τὸ τὴν χύσιν εἶναι καὶ βαφῆν²²⁹).
 Χελιδών· χελίη· ἡδέα²³⁰). ἢ διὰ τὸ τὰ χελίη δονεῖν
 ἡγουν σείειν.
 Ψαλμωδία· ψαλμός μετ' ᾠδῆς λεγόμενος.
 Ψυχῇ· διὰ τὸ ἐμφύχειν καὶ ζωογονεῖν τὸν νεκρόν.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

- 194) Πλήθος.
 195) Neque λίαν neque λίον rescribere ausim.
 196) μοιούν.
 197) ὑγεία· ἐκ τούτου ἀρωστέα.
 198) ὑγείας· ἢ δύναμις καὶ τὸ ῥωμαλεόν.
 199) αἰὶ εἶχειν.
 200) καὶ ἐνιαυτός ὁ ἐνὸς αἰὶ νεάζων. Scribe ἐνιαυτός ὁ ἐνός,
 vel ἐνός.
 201) σῶον. Lege σῶον.
 202) τηρηθῆναι. Deinde habet nouam glossam: Σῶον· τὸ
 σῶον τηρηθῆναι.
 203) ὅν. Tota glossa sic scribenda est: Σημίον· τὸ σῶον
 μὴ ὅν, ἀλλ' ὑπόμν.
 204) αἶμα.
 205) Σοφία· διὰ τὸ σῶ ἀφ' ἡγουν. Immo legendum est
 διὰ τὸ σῶα φῆναι vel φάναι ἡγουν.
 206) Lege ἡγουν τρέχειν cum Etymologico Gudiano p. 513,
 32.
 207) Σχολέιον. recte.
 208) Vix dubito, quin Σίκρητον vel Σίκρητον scribendum sit.
 De quo nomine multa habet Meursius in Glossario Graecobar-
 baro, T. IV. Opp. p. 749 - 751.
 209) σποδῇ. Scribe σποδῇ.
 210) Σύμβουλον. recte.
 211) ἱσταμένη. Pro Στρατα vide an non scribendum sit
 Στρατία. Mallem etiam στερεῶς pro ῥέειν. Vid. Etymolog. M.
 p. 660. extr.

- 212) Scribe Σίνιτι.
 213) παρὰ τοῦ.
 214) Τραπεζήτης — αἰ — τὸ ὁρδόν. Pro τροπὴν, nisi
 versum intelligere velis, τροπὴν malim.
 215) τριχὴ. Scribe τριχὴ.
 216) Τριβίδην. Legendum videtur τριβήδιον, pistillum.
 217) γόνυν.
 218) Ἰπόδημα. male.
 219) Φίλιμα.
 220) ἐν recte, sed deinde male ὑπάρχων.
 221) Fortassis legendum est Φάρας, equus generosus. Vid.
 Meurs. Glossar. Graecobarb. T. IV, Opp. p. 875.
 222) Χάρτης diserit.
 223) χαρακτήρας. Putem autem vel διὰ τοὺς χαρακτήρας lo-
 gendum, vel διὰ τὸ τοὺς χαρακτήρας χαρασσέσθαι.
 224) Etymolog. Gudianum p. 564, 10. διὰ τὸ χέεσθαι ὁμα-
 νέως. Vnde χέεσθαι probandum videtur.
 225) χόνε σω.
 226) χωρίον. male. Sed ne χωρητόν quidem placeret.
 227) χειμῶνα εἶν. Fortasse κατὰ αὐτὸ τὸν χειμῶνα inseren-
 dum est. Etymologicon Gudianum p. 563, 59. habet ἐν τῷ χει-
 μῶνι.
 228) Χεῖρος.
 229) βαφῆν. Ita etiam Etymol. Gud. p. 568, 5. Sed videtur
 βαφῆν legendum.
 230) ἡδέα. Sed paulo post, et supra in Χειμαῖρος, habet
 ἡγουν.

GEORGII HENRICI CAROLI KOESII
EXCERPTA E CODICE REGIO PARISIENSIS. MMDCCXXX.

Αἷμα· παρὰ τὸ ἄμμα καὶ σύνδεσμον τι εἶναι ὅλου τοῦ σώματος· καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς· Αἷμα γὰρ ἀνθρώποισι περικάρδιον νόημα· τοῦ ἀνθρώπου λέγει αὐτό. (Potest hinc emendari Etymologicon M. p. 31, 19. Koes.)

Αἷμα· τὸ θερμώτατον τὸ ἐν σώμασι· διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄναμμα εἶναι κέκληται αἷμα· ἢ παρὰ τὸ ἴσω· καὶ ὁ δὲ ὡς ἄμμα καὶ δασμὸς πάντων δυνατεῦσιν, Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος Φησὶν· Αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιον νόημα.

Αἶρα· ἢ σφαῖρα· Καλλίμαχος· αἰράων ἔργα διδασκῶν· 10 παρὰ τὸ βραῖω τὸ Φθαίρω κατὰ Δωριέας· Φθαίρω, Φθαίρα· κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Φθ, καὶ προσ τοῦ...*) καὶ αἰρῶ (sic) τὸ νικῶ, ἐξ οὗ καὶ οὐχ αἰρήσεις, τὸ οὐ νικῆσεις. (Conf. Etymolog. M. p. 35, 36. Pro σφαῖρα repone σφυρά. St.)

Ἀκόλαστος· κυρίως ὁ ἀπειθεύς, ὁ δίχα διαγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκώς (sic) τις ἐπικαίειαν. οὕτω Φίλων ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.**) . . . τινὲς δὲ καὶ οὕτω Φασὶ τὸν κατωφερῆ πρὸς συνουσίαν· διὰ τὸ μὴ κολά- 20 ζειν τὴν ἐπιθυμίαν ἀκόλαστος ἀκούει τις.

Ἀρδὴν· παρὰ τὸ ἀρδῶ ἀρδὴν· ὡς Φυρὸς Φύρδην, μίγω μίγδην· οὕτω Φιλόξενος. . . . (In his pro ἀρδῶ lege αἶρω. St.)

Ἀρετὴ· αἰρετὴ τις ἐστίν, ἣν αἰροῦνται πάντες· οὕτω Δίδυμος ἐν Ἱπομνήματι· ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ Ἑτυμολογίας Φησὶ· κατὰ μετὰ θάσιν, ἀρετὴ τις¹⁾ οὕσα, ἢ ἐπέραιος κτήσις· ὡς δὲ ἐν Ἱπομνήσεσι εὗρον Θεώνομος, ἀρετὴ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἀρετῇ, ἢ πασὶν ἀρέσκουσα.

Αὔρος· ὁ ξηρός· κατὰ στέρησιν τοῦ ὕω, αὔω ἀτάς²⁾· 30 κατὰ στέρησιν αὔρος, ὁ μὴ ὑγρός· οὕτως Ἀπολλώνιος.

Ἀχαιαί· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς· εἴρηται παρὰ τὸ ἄχος τῆς λύπης· οὕτω Δίδυμος· καὶ ὅτι μετὰ κυμβάλων ἤχουσα τὴν Κόρην ἐζήτει· ἢ, ὡς Φιλῆτας, τὰς ἐρίδους ἀχαιὰς ἐκάλουν· ἐνιοὶ δὲ ἐκτείναντες τὸ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος Γεφυραίοις· καὶ πάλιν Ἀχαιαί ἢ

Δημήτηρ· μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνους· ἀπὸ τοῦ ἔχους τοῦ ἐπιτεργεζῶν³⁾· οἱ δὲ Φασὶν ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· τοῖς Ταναγραίοις μεταστάσιν ἐκ Ταναγρας ἢ Δημήτηρ ὄναρ Φανεῖσα, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθεῖν τῷ γινόμενῳ ἤχῳ· καὶ οὐπερ ἂν παύσεται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι· καὶ διώδουν ἀκούοντες φόφου, καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων· καὶ παυσαμένου, περὶ Ἀττικῶν⁴⁾ ἐκτίσαν πόλιν, καὶ ἰδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιῶν Δημήτερος.

Ἀχλὺς· σκότος· παρὰ τὸ τὰς ὄψεις ἡμῶν λυπεῖν καὶ σκληρύν· ἄχος γὰρ ἡ λύπη· οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν περὶ⁵⁾ Ἑτυμολογιῶν.

Δῖος· τὸ ἐπίθετον κτητικῷ τύπῳ· ἀπὸ τοῦ⁶⁾ Διὸς γενικῆς δῖος ἐστὶ, καὶ συναλοιφῇ εἰς· διὸ καὶ μακρὸν τὸ ἱ· οὕτως Ἡρῶ (Ἡρωδιανός).

Ἐρωδιός· . . . ὁ δὲ Ἡρωδιανός λέγει, ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρμόζω γίνεται ἀρμόδιος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ βοῖζω γίνεται βοῖδιος· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, ἐρωδιός· καὶ μένει τὸ ἱ προσηγορευμένον· Ὁξύνεται· τὰ εἰς ὅς καθαρά τὸ ἱ παραληγόμενα⁷⁾, ὑπὲρ γ' συλλαβὰς, ὁξύνεσθαι θέλουσιν· οἷον αἰγυπιδός, βομβυλιδός⁸⁾, χαρπυριός· οὕτως οὖν καὶ ἐρωδιός.

Ἡρακλείδης· πρότερον Ἀλκαίδης ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου· ὕστερον δὲ ἡ Πυθία αὐτὸν Ἡρακλέα ἐκάλεσαν, παρ' ὅσον ἐξ ὅσον⁹⁾ Ἡρας ἐμελλεν ἔχειν κλέος· Ἀστυάγης δὲ Φησὶν· ὁ δὲ Ἡραν ἀκλεῆς γενόμενος, διὰ τὸ μὴ βασιλεῦσαι, ἀλλ' ἀθητεῖν¹⁰⁾ τῷ Εὐρυσθεῖ· καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ ὀνόματος τοῦτο ἀπαιτεῖ· τὰ γὰρ παρὰ τὴν Ἡραν ὀνόματα σύνθετα διὰ τοῦ ο λέγει· Ἡρόδοτος, Ἡρόδικος¹¹⁾· ἐστὶν οὖν Ἡρακλῆς ὁ δὲ Ἡραν ἀκλεῆς γενόμενος· ἢ ὅτι ἄνα τῶν γιγάντων ἐπερχόμενον ἦρα¹²⁾· Φονεύσας ὀνομάσθη Ἡρακλῆς· παρὰ τὸ ἀλκεῖν τῇ Ἡρᾷ, Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλῆς.

Ἰξός· Ἡρωδιανός παρὰ τὸ ἄξειν¹³⁾ τὰ ὄρνεα ἰξός· ὁ Φθάνων μέχρι ἂν ἰπτάμενα τὰ ζῶα ἤγουν τὰ ὄρνεα τόπων¹⁴⁾.

*) Librarius, ut saepius, quaedam hoc loco omisit. Koes.

**) Vid. Koen. in praefat. ad Gregor. Corinth. p. XX. Koes. In editione Schaeferiana p. XVIII. ubi Koenius emendat: ὁ μὴ διαγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκώς τις, ταυτέστι παιδείας. Istud eis putabam alienum esse. STVaz.

1) ἀρετὴ τις] Patet ἀρετὴ τις legendum esse. St.

2) ἀτάς] Corrige αὔρος, et deinceps sequens στέρησιν muta in συναίρεσιν. St.

3) τοῦ ἐπιτεργεζῶν] Lege τοῦ ἐπὶ Περσεφόνῃ. Conf. Etymolog. Gud. p. 98, 56. St.

4) Melius legas περὶ τὴν Ἀττικὴν. St.

5) Lege ἐν τῷ περὶ Ἑτυμολογιῶν. St.

6) ἀπὸ τοῦ] Quam γενικῆς sequatur, scribe ἀπὸ τῆς. St.

7) αἰγυπιδός et βομβυλιδός scripti pro αἰγυπιδός et βομβυλιδός, quae in Arographo leguntur. St.

8) ἐξ ὅσον] Hoc ὅσον dele. St.

9) ἀλλ' ἀθητεῖν] In promptu est emendatio, ἀλλὰ ἀθητεῖν. St.

10) Arographon habet Ἡρώδοτος, Ἡρόδικος. St.

11) ἐπερχόμενον ἦρα] Lege ἐπερχόμενον ὄρουσιν ex Etymologico Gudiano p. 248, 7. St.

12) ἄξειν] In arographo est αἰζειν. St.

13) ἰξός ὁ Φθάνων — τόπων] Haec facile corriges ex Etymol. M. p. 428, 2. St.

Λαλῶ· λῶ, καὶ κατὰ διπλασιασμὸν λαλῶ. παράγωγον τοῦ λῶ, λᾶσκω· Εὐριπίδης, Τοιαῦτα λᾶσκεῖς τοὺς ἀνγκυαίους Φίλους. τὸ δὲ λῶ, σημαίνει τὸ θᾶλω. ὁ θᾶλει τις, καὶ Φθέγγεται. οὕτω Φιλόξενος.
 Λύπη· παρὰ τὸ λύειν τοὺς ὄπας, ἔχουν τοὺς ὀφθαλμούς· ἢ παρὰ τὸ λύω λύη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ π λύπη. οὕτως Ἡρωδιανός.
 Μασχάλη· παρὰ τὸ εἰς μαστὸν χαλᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ σχῶ σχήσω σχήλη, ὡς στήσω στήλη, καὶ μεταθέσει τοῦ ἡ εἰς α, σχάλη, καὶ πλεονασμῷ τῆς μα συλλα-¹⁰ βης, μασχάλη, ἢ λίαν κατέχουσα ἄτινα ἂν σχῇ· ἢ ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι εἰς μαστὸν· ἢ εἰς ἣν χαλᾶται ὁ μῦς· ἢ ἀπὸ τῆς ἀλάας τῆς διὰ τὴν καμπὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σωφρανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀπὸ τοῦ μα-
 στεύειν τι ὑπ' αὐτὴν, ἐπειδὴ οἱ ὑφαιρούμενοί τι ὑπ' αὐτὴν πρύπτουσιν.
 Μήρός· παρὰ τὸ μαρίζω· ἐνθα μεμέρισται τὸ σῶμα· καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ἡ. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς.
 Νεῖφω· νέφος γὰρ, ἐν ᾧ Φαινόμενος παρακείμενος παρὰ²⁰ Ἀριστοφάνη καὶ τὸ νεφέλη διδάσκει. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, κατὰ τροπὴν ἔλεγε γεγενῆσθαι· κυρίως γὰρ, Φησι, νεῖφειν εἴρηται κατὰ τοῦ ὕδατος προ-
 Φοράν· καὶ νιφάλιαθεν¹⁴ εἴρηται, ὅτ' ἂν οἱ δῶρ σπεύδουσιν¹⁵. εἰ μέντοι ἐκπέπτωκεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ νιφᾶς, καὶ τὸ νιφετός, διὰ τοῦ ι, οὐ θαῦμα· καὶ γὰρ κατὰ τοῦ λείβω λιβάς, καὶ κατὰ τοῦ πείθω πείθεις, καὶ κατὰ τοῦ ἀλείφω συναλιφή¹⁶).
 Νήστης· οὕτως εἴρηται Σιμωνίδης· παρὰ τὸ ἔδω, οὐ πα-³⁰θητικὸν ψεύδομαι, ψεύστης¹⁷. οὕτως καὶ παρὰ τὸ³⁰ ἔδω τὸ ἐσθίω, οὐ ὁ μέλλων ἔσω, ἔστης· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ τοῦ νε, νέστης¹⁸. οὐ παρώνυμον νήστης. οὕτως Ἡρωδιανός ἐν Ἐπιμερισμοῖς.
 Νήχω· νῶ καὶ νέω, ὅ ἐστι κολυμβῶ· ὡς Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσιν, Ἐγὼ ἐν ταῖς ἐκβάσεσι¹⁹. προσθέσει τοῦ εἰς ἡ, νήχω. οὕτω Φιλόξενος.
 Ξέστης· Ῥωμαῖκόν ἐστι τὸ ὄνομα· τὸν γὰρ παρ' ἡμῶν ἔξ ἀριθμὸν, αὐτοὶ σέξ· καὶ μέτρου τινὸς παρ' αὐτοῖς τὸ ἔκτον λέγεται σέξτον. διὰ δὲ εὐφώνιαν τὸ σέξτης ἐλέγτο ξέστης, μεταθέσει τοῦ ξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν⁴⁰ τῷ περὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέξεως²⁰).
 Ξηρόν· παρὰ τὸ ξέω· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων· εἴ τι ἐξήσται, ξηρόν γίνεταί· τροπῇ τοῦ ι²¹)

14) Lege νηφάλια δύνειν. St.

15) Scribe utan ὕδωρ σπένδωσιν. Conf. Bekker. ad Etymol. M. p. 548, 32.

16) κατὰ τοῦ λείβω λιβάς — συναλιφή] Locus valde corruptus. Dedi saltem λιβάς pro λείβας. Pro κατὰ vix dubium est quin ter parā scribendum sit. Sed pro πείθεις non habeo certum quid. Supra tamen in Codice 2610. habes πιστός, in Etymologico M. p. 515, 29. πισθάνες. Quod ad συναλιφή attinet, Eustathius ad Odyss. Z. p. 1561, 5. τὸ δὲ ἀλείφω, inquit, παρὰ τὸ ἀλλέω καὶ τὴν ἔξ αὐτοῦ ἀλλαν, ὅ ἐστι θερμασίαν, ἐπεισθίσει τοῦ ι. ὅπερ ἐστὶν ὅτε μονάζει, ἐκδραμόντος ἐν ταῖς ἐκ τοῦ ἀλείφω παραγωγαῖς τοῦ φασικοῦ ι. γίνεταί δὲ αὐτὸ οὐ μόνον ἐν τῇ συναλιφῇ τῇ δηλοῦσιν πρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων. τὰ γὰρ φασιν ἐκ τοῦ ἀλείφω ὀνόματα, διὰ μὲν τοῦ πτ ὄντα, φυλάττει τὴν διχοτομίαν, — οἷον ἀλεῖπτον, ἀνηλεῖπτον, ἀναπάλεπτον· διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν, οἷον ἀνηλεῖφς ναῦς ἢ μὴ ἀλεῖφια πίσση, καὶ πισσαλιφῆς ἢ πιπιοσσωμένη. St.

17) Repone: ὡς παρὰ τὸ ψεύδω, οὐ παθητικὸν ψεύδομαι, ψεύδω, ψεύστης. St.

εἰς ἡ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων.

Ὀλοφυρόμενος· κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν. Καλλίμαχος, Ὀλόφατο χαίτας· ἀντὶ τοῦ ἐτίλλεν.

Ὀπή· κυρίως τόπος τετρημένος, ἀφ' οὗ τις δύναται ἐπή-
 σασθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις²²).

Οὐρήας· παρὰ τὸ ὄρος ὀρεῦς· ἡνίοχος ἡνιοχέως. λέγε-
 ται γὰρ ἐν ὄρεσι μᾶλλον θύνασθαι ἐργάζεσθαι. κατὰ
 πλεονασμὸν τοῦ υ, οὐρεῦς· καὶ ἡ γενικὴ οὐρήας κατὰ
 Ἰωάννη· ἡ αἰτιατικὴ τῶν πλειῶν²³) οὐρήας. Ἰπαρὰ τὸ οὐ-
 ρώδῃ σπόρον ἔχειν, ἡν²⁴) καὶ Ἀριστοτέλης ἰστορεῖ τεκεῖν.

Ὀχλος· χλῶ ἐστι ῥῆμα, ἐνθεν παρὰ Πινδάρῳ κεχλα-
 δῶς, ὁ πληθὺν· παράγωγον χλαῖω· καὶ ἀναδιπλασια-
 σμός καχλάζω. τὸ οὖν χλῶ ῥηματικὸν χλαῖω· ἐπε-
 τάσει τοῦ ὁ ὄχλος²⁵). ὁ δὲ Ἡρωδιανός παρὰ τὸ
 ὀλῶ²⁶) τὸ συστρέφω· ἐν πλεονασμῷ τοῦ χ ὄχλος.

Παλαιστή· θηλυκῶς· ὅτι συνάγονται οἱ δ' ἀκτύλοι· οἷον
 πελαστή τις οὖσα, ὅτι πέλας συνήγαγε τὰ ὀστέα,
 ἡγουν τοὺς δακτύλους. καὶ δοχμὴ λέγεται, ὅτι πλα-
 τεῖα²⁷) τῇ χειρὶ μετροῦμεν· ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγά-
 λου δακτύλου πρὸς τὸν λιχανὸν ἀεροδακτύλους ι. καὶ
 δοχμῇ τὸ πλάγιον, ὡς λέγει Σωφρανός. ἡ δὲ σπιθαμὴ
 ἔχει δοχμὰς γ', οἷον παλαιστὰς, δακτύλους δὲ ιβ'.
 ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου, διῆσταμένων τῶν δακτύλων
 ἕως τῆς ἀντίχειρος λέγεται σπιθαμὴ, παρὰ τὸ ἀπο-
 σπασμὸν ποιεῖν· ὡς δὲ Χρυσίππος, διὰ τὸ σπᾶσθαι
 τὴν ὅλην χεῖρα. ποιεῖ . . .²⁸) δακτύλους δὲ ιβ'. τὸ
 δὲ ἀπὸ τῆς ὀλεκράνου πρὸς μὲν τὸ τοῦ μέσου δακτύλου
 πήχεως μέτρον· πρὸ δὲ τοῦ μικροῦ μετὰ κόνδυλον, ὅ
 ἐστὶ μετὰ τὸ μέσον κόνδυλον. τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν
 πρῶτος κόνδυλος λέγεται προκόνδυλος καὶ ῥιζοδάκτυ-
 λος· ὁ δὲ μετὰ τούτου, μεσοκόνδυλος· ἀπὸ οὖν τοῦ
 ὀλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ μετακόνδυλον, πυγῶν·
 ἐξ ὧν ὁ πήχυς· σπιθαμαὶ μὲν δύο, δοχμαὶ δὲ ἕξ·
 δακτύλοι δὲ κδ'. πυγῶν δὲ ἴσως ἀπὸ τῆς πυγμῆς· ἐπεὶ
 μὴ ὥσπερ ὁ πήχυς προτεταμένους μετατρέται δακτύλους,
 οὕτω καὶ ὁ πυγῶν, ἀλλὰ συνεστρωμμένη, ὥστε ἐλατ-
 τον εἶναι τοῦτο τὸ μέτρον τοῦ πήχεως. ἴσως δὲ τὸ
 μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός. τὸ δὲ ὄνομα κέχρηται Ὀμηρος·
 Βόθρον ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα. ἐκταθε-
 σῶν δὲ τῶν δύο χειρῶν ἀπ' ἀλλήλων εἰς τὰ πλάγια,
 ὀργιὰ λέγεται, οἷον ὀργυῖα, διὰ τὸ ὀρέγειν ὅ ἐστιν
 ἐκτείνειν τὰ γυῖα, τουτέστι τὰς χεῖρας. ἔχει δὲ ἡ

18) Post νέστης adde νεόστης. St.

19) Lege ἐμβάσιν ex Aristoph. Equitt. 521. Pro sequenti περὶ οὐθίσει repone μεταθίσει. St.

20) διαλέκτον malim, quia sic est in reliquis locis. St.

21) Scribendum est τοῦ ε. St.

22) Σημείους in Codice scriptum est Γγ. Koes.

23) Pro τῶν πλειῶν fortassis τῶν πλειόνων scripserat Grammaticus. In Etymologico M. p. 571, 6. est τῶν πληθυντικῶν, vt in Etymol. Gud. p. 442, 9. St.

24) Pro ἡν puto εἰ legendum, vt εἰ καὶ sit etiamsi. St.

25) Quas hic deprauata sunt, corrigi possunt e Zonarae Lexico p. 1492. Conf. quae ad Orionem dicta sunt. St.

26) ὀλῶ] Lege ἔλλω ex Etymol. M. p. 585, 32. St.

27) Orion habet πλαγία. St.

28) Lacuna facile suppletur ex Orione: ποιεῖ δὲ δοχμὰς τρεῖς. Omnino tota sectio, in qua multa vitiose scripta sunt, vt τῆς ὀλεκράνου, συνεστρωμμένη, ἐκτενέται, Ἰθάσσον, κεκτεῖσθαι, quod in κεκτεῖσθαι mutavi, conferenda est cum Orione et ad eum notis. St.

ὀργυιὰ σὺν πλάτει τοῦ στήθεος πήχαις δ'· τηλικαῦται δὲ κατὰ τὸ μέγεθος αἱ χεῖρες οὖσαι, κάτω ἐκτεθεῖσαι οὐκ ἐφικνεῖται τῶν γονάτων, ἀλλ' ἀποδέουσι σπινθαιμῇ. διὸ καὶ τὸν Μακρόχειρα δόξαντα καλεῖσθαι· εἴτε Δαρεῖος ὁ Ὑδάσπου, εἴτε Εἰρένης, εἴτε Ὀλχος, εἴτε Ἀρταξέρξης· μὴ διὰ τὸ ἐφάπτεσθαι τῶν γονάτων οὕτως ὀνομασθῆναι, διὰ δὲ τὸ μήκιστον ἐκτείνειν τὴν δύναμιν τῆς βασιλείας. οὕτως Σαρανός.

Πελωρίς· παρὰ τὸ πέλωρον· μείζον γὰρ ἐστὶ τῆς χεῖ-
μης²⁹⁾ καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως ὀστρεῶν. οὕτως Ἡρω-10
διανός ἐν τῷ Συμποσίῳ.

Πένθος κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κατοικοιχομένοις πάθος, διὰ τὸ ἐν βαδυστάτῳ εἶναι τὴν λύπην τὴν ἐπ' αὐτοῖς· ἢ διὰ τὸ βαδυστάτῳ εἶναι τοὺς τεθνεῶτας· τὸ δὲ κατώτατον καὶ ἀφανές, βένθος ἐλεγόν, καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς π, πένθος· δέναται δὲ τὸ τοῦ πάθους³⁰⁾ τῆς ψυχῆς ἀπτόμενον. ὁ δὲ Ἡρωδιανός παρὰ τὸ πάθος, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς βάθος βένθος.

Πηλός· ὁ οἶνος παρὰ τοῖς παλαιοῖς· παρὰ τὸ πάλλιν ἡμᾶς πίνοντας ἐν συμποσίῳ. οὕτως Ἡρωδιανός³¹⁾· 20
παρὰ τὸ πηλοῦν τὸν οἶνον ὁ κᾶπηλος· ὅ ἐστι πωλῶν.

Πυραμῖς· ἢ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ὡς ὠσησάμους ἢ ἐκ
σισάμων³²⁾ καὶ μέλιτος. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνον-
τος αὐτῇ σχήματα ποιεῖν, πλάτος κατῶθεν εἰς ὀξὺ
λήγοντα, ὅ ἐστιν ἑαυτοῦ Φλογὶ ἀναφερομένη³³⁾. τοι-
οῦτος δὲ ἐστὶ καὶ ὁ πύραμος³⁴⁾, καὶ ὁ πύργος. οὕτως
Ἡρακλείδης.

Σελήνη· ἢ Ἀρτεμις, σέλας νέον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ
σέλας ἀεναον ἔχειν· ὅθεν καὶ ἐνιαυτός ὁ ἕνος, ὁ αἰ-
νεσάων. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σκότος· ἀπὸ τοῦ σκιαζεῖν ὀνόμασται. οἱ δὲ Φασίν, ὅτι
σκοπός ἐστι· δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸν προσερχόμενον ἐν³⁵⁾
αὐτῷ. οὕτως Ἡρωδιανός. οἱ δὲ, παρὰ τὸ σχέζειν
ἡμᾶς, ὅ ἐστιν ἐπισχεῖν, προῖεναι πολλάκις.

Σπάδων· εὐνοῦχος. παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τι μέρος ἐξ
αὐτοῦ. οὕτως Ἡρακλείδης.

Τάριχος· οὕτως ἢ χρησίς· Ἀλεξίον Φησὶν, ὅτι ἀπὸ
τοῦ ἐν ταριχείᾳ ἰσχυαίνεσθαι³⁶⁾· γαλοῖως. ἢ γὰρ τα-
ριχεία ἀπὸ τοῦ τάριχος γέγονε. ἥστο³⁷⁾ οὖν, ὡς τι-
νος, παρὰ τὸ τηρεῖσθαι καὶ ἰσχυεσθαι³⁸⁾. καὶ γὰρ 40
ἰσχύς λέγεται τὸ ἐπεσχυσμένον³⁹⁾ σῦκον. καὶ ἰσχα-
θέν ἢ⁴⁰⁾ τάριχος.

Τάφος· ὅπου ἀποτίθεται τὰ λείψανα· παρὰ τὸ θῶ-
τιθῶ· παράγωγον θάπτω· ῥηματικὸν δὲ ὄνομα. θά-
πτος⁴¹⁾. τραπῇ τοῦ θ εἰς τ, καὶ τοῦ π εἰς φ. πε-
ριττον γὰρ ἐστὶ τὸ τ ἐν τῷ ῥήματι. οὕτως Φιλόξενος.
Ἵγιος· ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν καὶ ζῶν, ὅλον ὑγρῆς, καὶ ἀπο-
βολῇ τοῦ ρ ὑγίης· ὑγιῶς· ὑγιῶς· ὑγιεινός. ὑγιῆς,
καὶ τὸ εὐκτὶ ὑγιῆ⁴²⁾. ὅθεν διερός ὁ ζῶν· καὶ ἀλίβας
ὁ νεκρός. οὕτως Ἡρωδιανός ἔπεται⁴³⁾. ἢ παρὰ τὸ
εὖ εἶναι· ἢ παρὰ τὸ εὖ λαίνεσθαι, τουτέστι εὐφραί-
νεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ἧς καθαρὰ⁴⁴⁾ ὀξύτονα
τῷ γ παραληγόμενα δύο εἰσὶν, ἃ καὶ εἰς οὐς ἔχει τὴν
γενικὴν· τὸ χαριῆς⁴⁵⁾, ἐξ οὗ καὶ χαριέστερος· καὶ
ὑγιῆς, ἐξ οὗ τὸ ὑγιέστερος συγκριτικῶς.

Ἵμην· ὅφην τις ἐστίν, ἀπὸ τοῦ ὡς ὑφίστατος⁴⁶⁾ εἶναι,
λεπτόν δυνά. ἐστὶ δὲ τὸ δέρμα ἡτζίππα⁴⁷⁾ τον μυε-
λὸν τῆς κεφαλῆς συνέχουσα. οὕτως Ἡρακλείδης.

Ἵπην· αἱ ὑποκάτω τοῦ γενείου τρίχες· παρὰ τὸ ἱμί·
ὁ μέλλων ἦσω· ἦνη καὶ ὑπὴνη· παρὰ τὴν ἔσση⁴⁸⁾
τῶν τριχῶν. οὕτω Φιλόξενος. ἐξ οὗ καὶ ὑπὴν⁴⁹⁾.
Φειδωλός τις ὢν⁵⁰⁾ ὁ Φεύγων τὴν δό⁵¹⁾ καὶ τὸ δοῦναι.
οὕτως Ἡρωδιανός.

Φρύγανα· τὰ εἰς τὸ Φρύγειν καὶ καλεῖν ἐπιτήδεια. οὕτως
Εἰρηναῖος.

Ἀρουρα· Ὀρίωνος⁵²⁾ παρὰ τὸ ἀρουῶσθαι⁵³⁾ τὴν γαστ-
ρουμένην⁵⁴⁾ γῆν. κυρίως δὲ ἢ πρὸς σποράν καὶ ἀρο-
σιν ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ ἐπιτήδεια⁵⁵⁾.

Γλυφῶ· ἀπὸ τοῦ γλυφῶ⁵⁶⁾. ὅθεν καὶ βραχὺ ἔχει τὸ
ὑ, ὡς Φησὶν Ὀλρος ἐν τῷ περὶ διχρόνων.

Γραμματεῖδιον· ἀμφίβολον ἐστὶν εἴτε διὰ τῆς εἰ δι-
φθόγγου, εἴτε διὰ τοῦ ἰ. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ γραμ-
ματίου, τοῦ σημαίνοντος τὸ μικρὸν γράμμα, διὰ τοῦ ἰ
μικροῦ γράφεται, ὥσπερ ὁ ψάριον ὁ ψαρίδιον, λάχανον
λαχανιδιον· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ γραμματεῖδον γέγονε, τοῦ
σημαίνοντος τὴν μικρὰν δέλτον, διὰ τῆς εἰ διφθόγγου
γράφεται, ὥσπερ γραφεῖον γραφεῖδιον. Ἰστέον δὲ ὅτι
τινὲς λέγουσι, γραμματεῖδον τὸ μικρὸν . . .⁵⁷⁾· ὁ δὲ
Ὀλρος τὴν μικρὰν δέλτον.

Ἐριδος· σημαίνει τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐρ-
γαζομένην τὰ ἔρια. καὶ ἡνίκα μὲν σημαίνει τὸν ἐργά-
την, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔρα, ὁ σημαίνει τὴν γῆν. γέγο-

29) Scribe τῆς χήμης. Pro sequente ὁμοίως mallet ὁμοίων. St.
30) Pro πάθος reponere βάθος. St.
31) Interpungendum videtur sic: ἡμᾶς πίνοντας. ἐν Συμπο-
σίῳ οὕτως Ἡρωδιανός. St.
32) Scribe ὡς σισάμους, ἢ ἐκ σισάμων. St.
33) In Apographo est ἀναφερόμενα. St.
34) Lege ὁ πύραμος. St.
35) ἐν deest in Apographo. St.
36) Lege ἰσχυαίνεται. St.
37) Putem ἔστω legendum. St.
38) Lege ἰσχυαίνεσθαι, vel ἰσχυαίνεσθαι. St.
39) Lege ἐπισχυσμένον, vel, vt in Etymologico M. p. 434,
16. est, κατισχυσμένον. St.
40) Legendum videtur ἰσχυαίνεσθαι τὸ τάριχος. St.
41) θάπτος reponendum esse sequentia docent. St.
42) Lege τὸ συγκριτικὸν ὑγιέστερος. St.
43) οὕτως Ἡρωδιανός ἔπεται] Pro ἔπεται videtur ex Etymo-
logico Gudiano p. 539, 37. legendum esse ἐν Ἐπιμερισμοῖς. St.
44) Ita etiam Etymol. Gud. Sed praefendum puto καθαρὸν,
quod est in Etymologico M. p. 701, 29. St.
45) χαριῆς scripsi ex Etymol. M. l. i. pro χάρις. St.

46) ὑφίστατος] Lege ὑφαστά τι. St.
47) Scribe ἡ τζίππα, quo lingua Graecobarbara pelliculam
significat, auctore Donio. Vid. Meursii Glossarium Graecobar-
barum, in eius Opp. T. IV. p. 838. St.
48) ἔσση] Scribe ἔσση. St.
49) Lege ἐξ οὗ καὶ ὑπὴνιος ex Etymol. Gud. p. 543, 36. vel
ὑπὴνιτης. St.
50) Scribe Φειδωλός· φειδωλός τις ὢν, ex Etymol. Gud. p.
549, 56.
51) δό] Fortasse legendum est δόσιν. Nam literae σιν euani-
dae factae sunt. Koss. In Etymologico Gud. l. i. diseris δόσιν
legitur. St.
52) Mallet Ὀρίων. St.
53) Scribe ἀρουῶσθαι. Vid. quae ad Orionem dicta sunt. St.
54) In huius participii literis γουμς Codex rasuram habet.
Koss.
55) Ordo turbatus est. Lege: κυρίως δὲ ἢ πρὸς σποράν καὶ
ἀροσιν ἐπιτήδεια. ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ. St.
56) γλυφῶ] Lege γλάφω. St.
57) Post τὸ μικρὸν addendum est βέβλλον. Vid. Etymol. Gud.
p. 129, 20. St.

γεν ἑρατος, καὶ τροπῇ τοῦ α̅ εἰς ι̅, ἑριτος· ἡνίκα δὲ σημαίνει τὴν γυναῖκα τὴν τὰ ἑρία ἐργαζομένην, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἑριος⁵⁸⁾ ἑριτος. Ἰστέον δὲ ὅτι Φησὶν ὁ Ὀρος ὅμοιον εἶναι κατὰ τὴν γραφὴν καὶ τὸ λέκιδος· σημαίνει δὲ τὸν κρόνον τοῦ ωῶ. τὸ δὲ ἑριτος ὁ τεχνικός· Ἀλεξίων δὲ τῆς εἰ διφθόγγου γράφει· ἡ δὲ παράδοσις διὰ τοῦ ι̅.

Θαμειαί· παρὰ τὸ θαμὰ ἐπίβλημα γίνεται οὖν θαμός· θαμειός καὶ θαμειαί. τὸ δὲ θαμὰ ἐκ τοῦ ἄμα, πλεονασμῷ τοῦ θ̅. σσημειώται κατὰ τὸν τόνον. οὕτως¹⁰⁾ Ὀρίων. καὶ ὁ Χάραξ μᾶλλον τὸ ἄμα ἐκ τοῦ θαμὰ παράγει, ἀποβολῇ τοῦ θ̅. καὶ βαρύνεται. τὸ δὲ θαμὰ ἐκ τοῦ θαμὸς θαμὴ θαμόν· καὶ θαμὰ ἐπίβλημα. γράφεται δὲ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου· σημαίνει δὲ τὸν συνεχῆ θαμειός· καὶ τὸ θηλυκὸν θαμειαί· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὅς διὰ τοῦ εἰα γινόμενα, ἡνίκα προπαροξύνεται. καὶ εἰς τὸ γελοῖος.

Λεῖριον τὸ ἀνδρός· καὶ λειρίων τῶν ἀνδρῶν. λέγει δὲ ὁ Ὀρος· οὐ δεῖ λέγειν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ τῶν ἀνδρῶν· διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀνδ' ὡς ὀνόματος· ἀπὸ γὰρ²⁰⁾ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ ὁ¹⁹⁾ ὑποτακτικοῦ ἄρι⁶⁰⁾.

Λεῖπω διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται· ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ λέλοιπα. λέγει δὲ ὁ Ὀρος, ὅτι πάντα τὰ παρὰ τὸ λείπω διὰ τῆς διφθόγγου γράφεται, οἷον λειποστράτευτος, λειποταξία, λειποστράτιον· ὁ δὲ Ὀριγένης, διὰ τοῦ ι̅· οἷον⁶¹⁾

Λωβήσαιο· παρὰ τὸ λωβῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπόμενων· ἐπεὶ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν τινι ἀποπήματι αἰλόντας⁶²⁾ ἐνυβρίζοντας τὰ ἄκρα τῶν ὥτων ἀπέτεμνον· ὡς καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν Ἴρον. καὶ ταῦτα ὁ Ὀρίων· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ λαβὴ ἐστίν, ὁ σημαίνει τὸ ξίφος· ἐξ αὐτοῦ γίνεται λαβη, καὶ τὸ α̅ τρέπεται εἰς ὦ, ὡς ἐμάθομεν, Φάρος Φαριαμός καὶ Φωριαμός⁶³⁾· καὶ γίνεται λῶβη, καὶ βαρύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς βῆ λήγοντα δισύλλαβα φύσει μακρὰ⁶⁴⁾ παραλήγεται, ὑπεσταλμένης τῆς οἰ διφθόγγου, βαρύνεται· Θῆβη, ἦβη, στίβη· σημαίνει τὸν ἐρθρινὸν παγετόν· λῶβη· τὸ δὲ λαβὴ ὀξύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς βῆ⁴⁰⁾ λήγοντα κύρια⁶⁵⁾ βαρύνεσθαι θέλει· εἰ μέντοι ῥημα-

τικὰ ὑπάρχει, ἡ προσηγορικὰ, ὀξύνεσθαι θέλουσι· τοῦ μὲν προτέρου παραδείγματος, Φοίβη, βλάβη· Βοίβη κύριον ὄνομα⁶⁶⁾ βαρύνεται· τὸ μέντοι λαβὴ καὶ στίβη⁶⁷⁾ καὶ λοιβὴ ὀξύνεται, ῥηματικὰ ὑπάρχοντα καὶ προσηγορικὰ· σσημειώται τὸ λῶβη καὶ βλάβη· λῶβη δὲ, τὸ λῶ μέγα· κανὼν γάρ ἐστίν, ὁ λέγων· τὰ εἰς βῆ λήγοντα δισύλλαβα βαρύτερα φύσει μακρὰ⁶⁸⁾ θέλουσι παραλήγεσθαι· οἷον, ἦβη, Θῆβη, στίβη· μὴδ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔρση⁶⁹⁾· ἡ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω· κατὰ ἀντίφρασιν· ἦν οὐδεὶς θέλει.

Μεῖς σημαίνει τὸν μήνα. διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ ἦ γράφουσιν αὐτὸ⁷⁰⁾· ἔδος δὲ ἔχουσι τὴν εἰ εἰς τὸ ἦ τρέπειν· οἷον, πλείων πλήων· μέλιον μέλων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μεῖς ἦν ὑπῆρχε, καὶ ἔτρεψε τὸ ἦ εἰς τὴν εἰ διφθόγγον· καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς ὦ λήγοντα ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ οὐ θέλουσιν ἔχειν πρὸ τοῦ ὦ διφθόγγον· οἷον σωλήν, Πλάτων· ἔτρεψε τὸ ὦ εἰς εἰ, καὶ ἐγένετο μεῖς· πρόσκειται ἀρσενικὰ καὶ πλη⁷¹⁾ διὰ τὰ οὐδέτερα· οἷον διὰ τὸ διπλοῦν· διὰ τὸ χρυσοῦν. λέγει δὲ ὁ Διονυσίος⁷²⁾, ὅτι μὴν ἦν, καὶ ἔτρεψε τὸ ὦ εἰς εἰ, καὶ ἐγένετο μεῖς⁷³⁾· ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι ἠγνόουν τὰ μακρὰ στοιχεῖα, καὶ ἐτίθεσαν ἀντὶ τοῦ ἦ τὸ ε̅, καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ τὸ ὁ· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἦ ἔθεσαν⁷⁴⁾ τὸ ε̅, καὶ εἶπον μες· εἶτα λοιπὸν⁷⁵⁾ μετὰ τὸ φανῆναι τὰ μακρὰ νομίσαντες ὅτι ἀντὶ τῆς εἰ κεῖται τὸ ε̅, προσέθησαν τὸ ι̅, καὶ ἐγένετο μεῖς διὰ τοῦ εἰ· ὁ δ' ἔβδωμος ἐστῆκε μεῖς^{*}). λέγουσι δὲ τὸ μεῖς ὁ Ὀρος καὶ Ἀρναῖος καὶ ὁ Εὐδαίμων ἀκλίτον εἶναι· ἡ γενικὴ ὡς κτεῖς κτενός.

Ξίρις διὰ τοῦ ι̅, ἐστὶ δὲ εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς μὲν τῶν λεξιγράφων διὰ τοῦ ι̅ γράφουσιν αὐτὸ, τινὲς δὲ διὰ τῆς εἰ. λέγεται δὲ ξίρις· ἐξ οὗ καὶ τὰ ξίρια⁷⁶⁾. ὁ μέντοι Ὀρος ἐν τῇ οἰκίᾳ⁷⁷⁾ Ὀρθογραφίᾳ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφει⁷⁸⁾. οἷον ξίρις, ὄξρις, ἱρίσις, Σίρις· ὄνομα πόλεως Φοινίκης· κίρις· ἐστὶ δὲ εἶδος ὀρνέου· Τίρις, Βούσιρις, Ὀσιρις· οὕτω καὶ ξίρις· πρόσκειται βαρύτερα, διὰ τὸ χειρίς χειρίδος· σημαίνει δὲ τὸ χειρομάνικον.

58) Lege ἑριον. St.

59) Pro ὦ scribe ὦν. St.

60) Scribe ἀρθρον. Seruauī-scripturam Codicis tanquam singularē. St.

61) Caetera desunt. Kozs.

62) Codex dat ἀλὼν τὰς, et pro ἐνυβρίζοντας habet ἐν ὑβρίζοντας. Kozs.

63) φωριαμός edidi pro vitioso φωριμός. St.

64) Apographum habet μακρὰ, quod facile emendatum fuit. Sed mallet etiam παραλήγοντα vel παραληγόμενα pro sequenti παραλήγεται, nisi quis καὶ ponat post παραλήγεται. St.

65) κύρια] In Etymologico Gud. p. 375, 40. quod omnino cum hoc, quem tractamus, loco conferendum est, legitur κυρίως. St.

66) In Apographo est κύρια ὀνόματα, quod ferri non potest. St.

67) Etymol. Gud. p. 375, 44. στίβη habet. Atque id hoc quoque loco reponendum putem, quanquam στίβη vulgo scribi non ignorans. St.

68) μακρὰ habet Apographon. St.

69) Lege μὴ μ' ἄμυδις — ἔρση, ex Homer. Odys. E. 467. St.

70) In Apographo est ἀτέ. St.

71) Non καὶ πληθυντικὰ legendum est, sed ἡ θηλυκὰ, vt recte exhibet Etymologicon Gudianum p. 384, 53. St.

72) Apographon dat Διόνυσος. St.

73) Scribe μέγ. Vid. Etym. Gud. p. 384, 55. St.

74) Debebam ἔθηναν reponere, vt paulo post φανῆναι pro φανείναι edidi. Conf. supra not. 28. St.

75) εἶτα τὸ λοιπὸν praeferrem. St.

*) Scribe ὁ δ' ἔβδωμος ἐστῆκε (vel ἐστῆκε) μεῖς. Vid. Homer. Iliad. T. 117. St.

76) In Apographo scriptum est ξηρία. St.

77) Ita scripsi pro οἰκία. St.

78) Post hoc γράφει non pauca ommissa esse vel in Apographo vel in ipso Codice, facile quisque perspicit ipse. Expleri autem lacuna potest ex Etymologico Gudiano p. 415, 46—50. St.

REMARQUES CRITIQUES

SUR L'ETYMOLOGICUM MAGNUM.

La connoissance des étymologies est beaucoup plus utile qu'on ne le pense communément, dit M. Larcher, auteur de ces remarques. On apprend par ce moyen l'origine d'un mot, sa signification primitive et figurée, comment ce mot s'est peu-à-peu éloigné de sa première acception, et comment ce nouveau sens a donné naissance à d'autres expressions métaphoriques. Avec la filiation des termes d'une langue, on suit celle des idées et des connoissances d'un peuple, les progrès qu'il a faits dans les lettres, les sciences et les arts, et l'on acquiert plus de facilité pour la parfaite intelligence des auteurs anciens. Telles sont, continue M. Larcher, que nous laisserons presque toujours parler lui-même, les principales raisons pour lesquelles on recherche avec empressement les ouvrages qui traitent des étymologies. Le grand Etymologique est de ce nombre. Je sais qu'il s'y rencontre des étymologies fausses, et d'autres qui sont très-futiles, pour ne pas dire, ridicules; mais, comme elles n'y sont pas en grand nombre, elles ne détruisent point l'importance de cet ouvrage et n'en diminuent que très-peu l'utilité.

Lu à l'Académie en 1790 et 1791.

Un grand avantage de cet Etymologique, c'est qu'on y trouve une infinité d'observations grammaticales, propres à donner une parfaite connoissance de la langue Grecque. Ces observations sont d'autant plus intéressantes, qu'elles sont la plupart empruntées des grammairiens les plus célèbres, tels qu'Aristarque, Denys le Thrace son disciple, Hérodien, Ptolémée d'Ascalon, et un grand nombre d'autres dont l'énumération seroit trop longue et deviendrait fastidieuse.

On y trouve aussi une multitude de passages d'auteurs, plus corrects qu'ils ne le sont dans nos éditions, ou avec des variantes précieuses; on y trouve sur-tout des vers d'Homère, qui, étant comparés avec ceux de l'édition de Venise, publiée par M. de Villoison, nous procureront dans la suite une édition plus parfaite de ce poète inimitable, que toutes celles qui ont paru jusqu'à présent. On y voit aussi des fragmens d'ouvrages qui ne sont pas venus jusqu'à nous: ces fragmens sont la plupart d'autant plus importants, qu'ils nous instruisent quelquefois d'usages anciens et de points de géographie ancienne qu'on auroit ignorés. Je n'en rapporte point d'exemples, parce qu'on les trouvera recueillis dans ces remarques.

Enfin, l'Etymologique nous a conservé les dialectes de beaucoup de peuples de la Grèce. Quoiqu'il n'y eût, à proprement parler, que cinq dialectes bien caractérisés, ils se subdivisoient cependant en un grand nombre d'autres. L'ionien, par exemple, avoit quatre principaux idiomes. Hérodote en a fait la remarque. Il en étoit de même des autres dialectes de la Grèce. Le dorien des Lacédémoniens n'étoit pas le même que celui des Corinthiens; celui des Syracusains n'avoit qu'une foible ressemblance avec celui des Corinthiens, quoiqu'ils eussent pour fondateur un Corinthien. Le dorien étoit le fond du langage des villes de Sicile; elles différoient cependant toutes entre elles par leur manière de parler, comme l'attestent encore à présent les inscriptions qui nous restent des temps anciens, et entre autres celles qui ont été recueillies par M. le prince Torremusa. Si les divers peuples de la Grèce avoient des différences sensibles quant aux inflexions de leur langue, ils avoient aussi des termes qui leur étoient particuliers; et l'on en trouve des exemples chez les Alexandrins, les Apolloniates, les Ambraciotes, les Corinthiens, les Crétois, et même chez les différens peuples de la Crète, etc. Il n'y a personne qui ne s'aperçoive de l'utilité dont peut être un ouvrage qui rassemble une grande quantité de ces mots. Aussi fut-il accueilli des savans aussitôt qu'il parut.

Lib. 1.
S. cxiij.

La première édition fut imprimée à Venise en 1499, grand *in-folio*, avec une préface Grecque de Marc Musurus, Crétois. Elle fut revue par Zacharias Calliergi, Crétois. Un Crétois fondit les caractères; un autre Crétois imprima l'ouvrage, et il fut exécuté aux frais de Nicolas Blastus, Crétois d'une naissance illustre, comme on le voit à la fin de l'ouvrage et dans une épigramme Grecque en vingt vers de Marc Musurus, qui est en tête, et dont Fabricius n'a rapporté que quatre vers dans sa Bibliothèque Grecque, tom. X. p. 21.

La seconde édition parut à Venise en 1549. Frédéric Turrisan, qui en fut l'éditeur, y fit des additions, qui ne sont pas tirées des manuscrits: il les emprunta de différens scholiastes; mais il eut l'attention de les distinguer, par une main, du texte de l'auteur original.

La troisième, publiée à Heidelberg en 1594, *in-folio*, par Sylburge, contient les notes de ce savant, avec un index très-étendu, qui donne la facilité de trouver tous les termes de cet ouvrage, qui sont dispersés de côté et d'autre.

Enfin, Panagiota de Sinope en publia une quatrième à Venise, en 1710, *in-folio*. Cette édition a beaucoup de défauts. 1.^o L'éditeur inséra dans le texte la plupart des corrections de Sylburge, sans en avertir. Quand même il n'y auroit que ce défaut, il suffiroit lui seul pour qu'on ne pût faire usage de cette édition, parce qu'on courroit le risque de prendre les conjectures de ce savant pour les propres termes de l'auteur. 2.^o Panagiota ajouta les additions de Turrisan; mais il ne prit pas la sage précaution de distinguer ces additions par un astérisque, comme l'avoit fait Sylburge, ainsi que Turrisan lui-même. 3.^o Il a omis les notes et les index de Sylburge, quoique ces index fussent de la plus grande utilité. Ces défauts firent tomber cette édition presque aussitôt qu'elle parut, et jamais elle n'a pu se relever depuis ce temps-là.

Le grand Etymologique n'est pas plus exempt de fautes que les auteurs que nous avons; et même je crois qu'il y en a un plus grand nombre que dans les écrivains dont le texte est le plus corrompu. Il faut les attribuer en partie à la négligence des copistes, et en partie à l'imperfection des manuscrits qu'ils avoient sous les yeux. Sylburge, qui étoit profondément versé dans la lecture des anciens, et sur-tout dans celle des grammairiens, a corrigé dans ses notes un grand nombre de ces fautes. Il en a cependant laissé subsister un beaucoup plus grand sur lesquelles il n'a rien dit, soit qu'il n'ait pas eu le temps nécessaire pour une si vaste entreprise, soit qu'il ne se fût présenté à son esprit aucun moyen probable de restituer le texte. Souvent l'Etymologique cite vaguement ses autorités; et même il se contente quelquefois de rapporter un vers, sans nous apprendre quel en est l'auteur. Sylburge a corrigé ce défaut en quelques endroits; mais on ose dire qu'il a très-souvent négligé de le faire, dégoûté sans doute par ce qu'un pareil travail a de fastidieux. L'avantage immense qui en seroit résulté pour le public, auroit dû lui faire supporter courageusement cet ennui.

Ces deux défauts essentiels rendent nécessaire une nouvelle édition de l'Etymologique; mais comme cette entreprise est immense, il n'y a pas d'apparence qu'un savant veuille consacrer ses veilles et la plus précieuse partie de sa vie à un tel ouvrage. D'ailleurs, quand même il s'en trouveroit un qui préférât l'utilité publique à son avantage particulier, peut-être seroit-il encore plus difficile de trouver un imprimeur qui voudrît en faire les frais, dans un siècle et dans un pays sur-tout où la littérature Grecque est, non-seulement déchuë de son ancienne splendeur, mais encore presque entièrement anéantie. Ces raisons m'ont fait croire que le peu de personnes qui s'occupent encore de cette partie de la littérature, verroient avec plaisir des remarques critiques sur le texte de cet auteur, non que je pense avoir assez de connoissances pour réussir parfaitement dans cette entreprise; mais, si j'en fais quelques-unes qui attirent l'attention des vrais savans, je me trouverai amplement dédommagé de ma peine. Voici à-peu-près la marche que j'ai suivie. Mes remarques portent toutes sur l'édition de Sylburge, et je la compare avec la première édition, qui est de 1499. 1.^o Quand le texte me paroît altéré, si la première édition ne me présente aucun moyen de le corriger, j'ai recours aux commentaires d'Eustathe sur Homère, aux scholiastes de l'Homère de Venise, à ceux d'Aristophane, de Pindare, etc. à l'Onomasticon de Julius Pollux, à Hésychius, Suidas, Ammonius, Phrynichus, Moeris Atticista, Varinus Phavorinus; enfin à Orion le Thébain, qui n'existe encore qu'en manuscrit, et à un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, très-différent de celui qui est imprimé. Telles sont les autorités sur lesquelles j'appuie mes conjectures: elles posent par conséquent sur un fondement plus solide que la plupart de celles qui n'ont d'autre base que la vraisemblance. 2.^o Quand l'auteur de l'Etymologique cite un vers, je ne manque jamais de rapporter le livre et le quantième du vers; s'il y a une variante, j'ai soin d'en avertir. 3.^o S'il a oublié le nom de l'auteur, je tâche de le découvrir. En un mot, je ne crois pas avoir rien oublié de ce qui pouvoit être utile à un éditeur.

Je commence mes observations par la lettre *upsilon*, et je les continuerai jusqu'à la fin de *Poméga*. Je prendrai ensuite quelques autres lettres, jusqu'à ce que je les aie toutes parcourues. Au moment où j'écris ceci, la lettre *zéta*, jusqu'à la fin de *Poméga*, est achevée; et j'ai recueilli beaucoup de matériaux pour les lettres précédentes. J'avois commencé la lecture de ces remarques dans les séances de l'Académie des belles lettres; sa suppression suspendit mes travaux. Je comptois cependant les reprendre; mais les soins que j'ai été obligé de donner à la seconde édition de la tra-

duction d'Hérodote, et des maladies graves, m'en ont empêché. Mon âge avancé et des infirmités presque continuelles ne me permettent pas de les continuer. Quelque autre, plus habile que moi, y mettra la dernière main, et corrigera les fautes où je puis être tombé.

T.

Page 773. lig. 53. *T τὸ στοιχείον· ὅτι αἱ ὕαδες τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου.*

Il manque à cette phrase un verbe qui régit *τὸ πρόσωπον*: il est facile de le suppléer avec le secours du scholiaste d'Aratus; qui s'exprime ainsi, p. 21, *lignes pénuilième*, de l'édition de Turnèbe, ou p. 24. col. 2. *lignes pénuilième*, de celle d'Oxford: *αἱ γὰρ ὕαδες τοῦτο τὸ στοιχείον ἀπομιμούμεναι, καὶ ταύρειον ἀποτελοῦσι πρόσωπον.* Je conjecture donc qu'on doit lire, *ὅτι αἱ ὕαδες τοῦτο τὸ στοιχείον ἀπομιμούμεναι τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου ἀποτελοῦσι.* Ma conjecture peut encore s'appuyer par l'Etymologique, qui s'exprime ainsi à l'article *Ῥάδες*, p. 774. lig. 3. *ἢ παρὰ τὸ τῷ T στοιχείῳ ἀπεικάζεσθαι.* Il me reste cependant encore un scrupule, parce qu'il ne me paroît pas vraisemblable qu'un copiste ait omis quatre ou cinq mots. L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, cote 2636, présente heureusement la vraie leçon: *Ῥάδες· αἱ ὕαδες τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου ἔχουσιν.* Ce mot *ἔχουσιν* est donc le seul qui soit omis.

Page 774. lig. 5. *Ἐτυμολογείται (ῥαλος) δὲ παρὰ τὸ ὕειν καθ' ὁμοιότητα τῆς γινόμενης συστάσεως μεθέξεως τοῦ ὕδατος.* „Ce mot *ῥαλος*, verre, vient de *ὑειν*, pleuvir, à cause de la ressemblance du verre avec la concrétion et la participation de l'eau.“ Le mot *μεθέξεως* est altéré, puisqu'il forme un sens absurde. Je le change en *πῆξεως*, avec la gelée de l'eau. Orion le Thébain ne permet pas de douter de la certitude de cette correction. *Ῥαλος*, dit-il, *παρὰ τὸ ὕειν ἐσχημάτισται, καθ' ὁμοιότητα τῆς γινόμενης συστάσεως καὶ πῆξεως τοῦ ὕδατος, ῥάλω ὁμοίως.*

Il est bien étonnant que M. Van-Lennep ait laissé subsister cette faute dans son Etymologique de la langue p. 1018.

Ibid. lig. 13. *Αἰκία δὲ, πληγαὶ μόνον. Αὐσίας ἐν τῷ περὶ Αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην, καὶ τοι τίς κ. τ. λ.*

Lysias n'a point fait d'oraison contre Isocrate. M. Taylor avoit bien vu qu'il falloit lire *πρὸς τὸν Ἰπποκράτην*. Je renvoie à sa note, page 636. de son édition de Lysias, in-4. L'abbé Auger n'a pas donné place à ce fragment de Lysias dans la sienne, quoique le titre de son édition annonce toutes les oeuvres de cet orateur.

Ibid. lig. 17. *Ῥβρις εἴρηται παρὰ τὸ ὑφαίρω ὕβρις· καὶ τροπὴ ὕβρις· οἱ δὲ ὑπόβαρις τις οὔσα· ἢ παρὰ τὸ ὑβάλλω τὸ ἐμποδίζω, ὕβαλις· καὶ κατὰ συγκοπήν, καὶ τροπὴ τοῦ ἰ εἰς ρ, ὕβρις.*

Je doute fort de la justesse de ces étymologies. La première me paroît forcée: ces mots *οἱ δὲ ὑπόβαρις τις οὔσα* donnent à penser que c'est une seconde étymologie, tandis que ce n'est qu'une explication de la première. Mais le texte est altéré; et il faut lire avec l'Etymologique manuscrit, *οἷον ὑπόβαρις τις οὔσα.*

La seconde est fautive: *ὑβάλλω*, ou plutôt *ὑββάλλω*, qu'on trouve dans Homère, *Iliad. XIX, 80.* est un terme Aeolien qu'on devroit écrire, pour cette raison, avec un esprit doux, comme l'observe *) Hérodien au vingtième livre de sa Prosodie universelle, *ἐν τῇ π τῆς καθόλου.* Il n'est pas vraisemblable qu'une synaloephe particulière à un petit peuple de la Grèce, ait donné naissance à un mot reçu dans la Grèce entière. Je préfère l'étymologie rapportée par l'Etymologique manuscrit: *Ῥβρις· παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν γέγονεν ὑπερις· καὶ κατὰ συγκοπήν ὕβρις· καὶ τροπὴ τοῦ π εἰς β· ὕβρις γὰρ ἐστὶ κυρία ἢ ὑπερηφανία· καὶ ὑβριστής, ὁ ὑπερήφανος καὶ ὁ ἔχων εἰχερῶς τὰς ὕβρις.* MM. Hemsterhuis et Van-Lennep approuvent cette dernière étymologie, quoiqu'ils n'aient pas eu connoissance de l'Etymologique de la Bibliothèque impériale.

Ibid. lig. 22. *Ῥβάδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος.* Suidas, Harpocraton et Etienne de Byzance s'accordent sur le nom de cette bourgade de l'Attique et sur celui de sa tribu. Ce dernier remarque cependant qu'on la nomme aussi *Ῥβα*. L'habitant de cette bourgade s'appeloit *Ῥβάδης*. Meursius, de *Populis Atticas*, p. 376. avoit bien vu qu'il falloit rendre ce mot à Diogène Laërce, *lib. V. segm. 57.* à la place de *Ῥβαίης*. Ménage approuve cette correction, qui est indubitable. On trouve *Ῥβάδης* dans une inscription rapportée par Spon, dans son Voyage, t. II. p. 392. et même *Ῥβαδείς*, dans une autre inscription, même page.

Ibid. lig. 41. *Ζῆτα τὸ παρὰ Σόφρονι, ἡμιώτερον κολοκύντας, πῶς οὐ λέγει ὑμιώτερον; ῥητέον οὖν ὅτι ἐκοντι ἡμαρτε, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἐμηνείας μιμησάμενος.*

„Cherchez dans cette expression, plus sain qu'une citrouille, pourquoi il a dit *ὑμιώτερον*, au lieu de *ὑμιώτερον*. Il faut dire qu'il a fait une faute de langage, de dessein prémédité, parce qu'il a voulu imiter la simplicité de l'élocution des femmes.“ Voyez, sur cette expression *τὸ ἄκακον*, M. Toup, *Emendat. in Suid. t. III.* p. 77. M. Ruhnken qu'il cite, et sur-tout M. Valckenaer, in *Notis ad decem Idyllia Theocriti*, p. 202. A.

Ioan. Dan.
à Lennep
Etym. lig.
guae Grae-
eas, pag.
1018.

*) Scholiast. Venet. Il y auroit beaucoup de choses à dire sur ce mot; mais cela doit être réservé à un éditeur d'Homère.

Sophron étoit de Syracuses et contemporain d'Euripide. Il a écrit des mimes masculins et féminins. Ces mimes ne ressembloient pas à ceux des Romains: c'étoit une représentation des mœurs, des caractères et du langage même vicieux des personnages qu'il introduisoit sur la scène. De là l'expression *ὕμνωτον*, dont nous venons de faire mention; expression qu'il met dans la bouche d'une femme. Platon faisoit ses délices de ces mimes; et l'on prétend qu'après sa mort on en trouva un exemplaire sous le chevet de son lit. *Sophron mimorum quidem scriptor; sed quem Plato adeo probavit, ut suppositos capiti libros eius, quum moreretur, habuisse credatur.* Duris raconte que Platon les avoit toujours entre les mains. Si l'on veut connoître plus particulièrement cet écrivain, on n'a qu'à consulter la nouvelle édition de la Bibliothèque Grecque de Fabricius, *tom. II. p. 493.* Ibid. lig. 44. *Ὁν τρόπον κἄνκει ἐσολοῖναι, τατώμενα τοῦ κῆτωνος, ἀγὰρ τοῦ, ἐνέχοντα θείας ὁ τόκος ἦν ἀλφθερώκει. Φιλόξερος.*

C'est la suite de l'article précédent concernant les mimes de Sophron. Voici la note de Sylburge: *Si legatus τατώμενος τοῦ κῆτωνος, sensus erit, spoliatus tunica, seu exuta tunica et pignori posita, ut noster exponit: ἀλφθερώκει sequenti versu quid velit nescio; nec ἡλευθερώκει multo fortasse melius huc quadrat.*

Ces conjectures ne sont pas heureuses. 1.^o Ce sont deux fragments des mimes de Sophron. Ce terme *κἄνκει*, qui se rapporte manifestement à ces mimes, dont il avoit été fait mention quelques lignes plus haut, l'indique clairement.

2.^o M. Koen prétend (*in Notis ad Gregorium de Dialectis*, p. 158.) qu'il faut séparer *τατώμενα* en deux mots *τὰ τώμενα*, et que le participe *τώμενα* vient du verbe inusité *τάω*, *τῶ*, ainsi que *τῇ* qui se trouve dans Homère, *Iliad. lib. XIV, v. 219.* Mais M. Valckenaer, *in Notis ad decem Idyllia Theocriti*, p. 201. prouve très-bien qu'il faut laisser subsister *τατώμενα* en un seul mot; que c'est un dorisme pour *τητώμενα*, et que ce mot signifie *privée*. *Τοῦ κῆτωνος* ne devoit pas être changé en *τοῦ χῆτωνος*. Les Siciliens changeoient le *chi* en *kappa*: ils disoient *κῆτραν* et *κῆτωνα* pour *χῆτραν* et *χῆτωνα*. Voyez l'ouvrage de Jean le Grammairien, intitulé *Τεχνικά*, dans le *Theaurus Cornuopias* d'Alde p. 243. ligne avant-dernière. Cet ouvrage est un peu différent du Traité des Dialectes du même auteur.

3. Ce que Sylburge a proposé sur le second fragment *ὁ τόκος ἦν ἀλφθερώκει*, n'est nullement recevable. Il falloit corriger *ἀλφθερώκει*: *l'usure*, en la privant de sa tunique, l'a ruinée. Hésychius dit *ἀλφθερώσαι, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι*. Voyez aussi les notes de M. Koen sur les Dialectes de Grégoire de Corinthe, p. 158. et sur-tout M. Valckenaer à l'endroit ci-dessus cité.

Ibid. lig. 26. *Ἀλίβας, ὁ νεκρός οὕτως Ἡρακλῆος*. Orion le Thébain ajoute *ἐν Ἐπιμερισμοῖς*, dans les *Partitions*: c'est le nom de l'ouvrage d'où cette remarque est tirée. Cet ouvrage est quelquefois cité par l'Étymologique; et il paroît que le même écrivain en avoit fait un autre sur le même sujet, qu'il avoit intitulé *Μεγάλοι Ἐπιμερισμοί*, les *Grandes Partitions*. Le grand Étymologique cite celui-ci, au mot *Ἀβακίως*.

Pag. 775. lig. 2. *Ἦης, ἐπίθετον Διονύσου κ. τ. λ.* La même chose se trouve dans Suidas. On lit ensuite dans l'Étymologique, l. 4. *κῆς τοῦ Διονύσου τροφὸς ὕδας*: il faut lire, avec Suidas, *ὕδας*. Voyez aussi *Pherecydis Fragmenta*, par Sturz, p. 114. et 115.

Ibid. lig. 5. *Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ἦην.*

C'est peut-être dans une pièce perdue, que ce poète met Hyès ou Bacchus au nombre des dieux étrangers. Peut-être aussi l'Étymologique fait-il allusion à l'étymologie de *Sabazios*, dans la comédie des Oiseaux, vers 874. sur lequel le scholiaste s'exprime ainsi: *Σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους τῷ Διονύσῳ τόπους καὶ τοὺς Βάκχους τοῦ θεοῦ ὁ αὐτὸς δὲ Ἦης καὶ Ἐνβαῖος καλεῖται*, où il faut lire *Ἦης καὶ Σαβάσιος*. . . . Le poète Euphoriion avoit donné ce surnom à ce dieu; témoin ce vers que nous a conservé Théon, commentateur d'Aratus, p. 22. ligne 6. de l'édition de Turnèbe:

Ἦη ταυροκέρῳτι Διόνυσῳ κοτέσσα.

Plutarch. Plutarque observe, dans son Traité sur Isis et Osiris, que les Grecs donnoient ce nom à Bacchus: *Ἕλληνες καλοῦσι τὸν Διόνυσον Ἦην.*

364. D. Ce mot revenoit souvent dans les hymnes ou chansons en l'honneur de Bacchus. On en voit un exemple dans l'oraison de Démosthène pro *corona*, à l'endroit où cet orateur, reprochant à

Demosth. Aeschine la bassesse des personnages qu'il représentoit, ajoute ces mots: *βοῶν εὐοῖ, σαβοῖ, καὶ ἐπορ- πτοCoronā, χούμενος ἦης ἄττης, ἄττης ἦης*, où il faut lire *ἦης ἄττης, ἄττης ἦης*. Voyez l'Étymologique, au mot *ἄττης*, p. 163. et Henri de Valois, *in notis ad Harpocrat.* p. 101.

Phérécyde appelloit Sémélé, mère de Bacchus, *Ἦη, Hyé*, suivant Suidas.

Pag. 776. lig. 38. *Ἰλλῶν, γενικὴ πλῆθυντικῶν, παρὰ Ἀπολλωνίου. Ἰλλεῖς, ἔθνος Κελτικόν: ἀπὸ Ἰλλου βασιλέως αὐτῶν, υἱοῦ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους.*

Corrigez, avec la première édition, *Ἰλλῶν*. Si Sylburge avoit examiné avec soin cette édition, il auroit omis sa note. Le vers d'Apollonius de Rhodes, qu'avoit en vue l'Étymologique, est le 525 du iv.^e livre des Argonautiques. Le reste de cet article est emprunté du scholiaste de ce poète sur ce vers, qui dit *ἔθνος περὶ τὴν Ἰλλυρίαν, ἀπὸ Ἰλλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Μελίτης ἀνομασμένον*. Ce témoignage du scholiaste est confirmé par Apollonius lui-même, qui s'exprime ainsi, lib. IV. vers. 538.:

Οὐ μὲν ἐτι ζῶντα κατ' αὐτόθι τέτμον ἄνακτα Ἰλλῶν, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆϊ.

Macris, plus anciennement appelée Schérie, est une île attenant l'Illyrie; elle fut, selon la fable, ainsi nommée de la nourrice de Bacehus. Ce fut dans cette île qu'Hercule, étant venu pour se purifier du meurtre de ses enfants, épousa Mélite, fille de la mer Aégée, et qu'il en eut Hyllus. Voyez le scholiaste d'Apollonius, sur le vers 542. du IV.^e livre des Argonautiques. Cet Hyllus n'est pas le même que le fils d'Hercule et de Déjanire, qui fut tué par Echémus, roi de Tégée, en tentant de rentrer dans le Péloponnèse. Les arrière-petits-fils de ce dernier Hyllus revinrent dans le Péloponnèse et le subjuguèrent.

Pag. 777. lig. 1. et 2. Ὕμνος . . . κεχώρισται δὲ ἐγκωμίων καὶ προσοδίων καὶ ἐπαινῶν, οὐχ ὡς κακείνων μὴ ὄντων ὕμνων· γράφεται δὲ ὕμνος προσοδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια.

Ce passage est altéré, et il manque quelque chose au sens: 1.^o ἐπαινῶν ne peut être le terme dont s'est servi l'auteur de l'Etymologique, puisque ce terme ne diffère pas de ἐγκωμίων, et que cet auteur veut parler de trois sortes d'hymnes. Il les distingue en effet très-bien, une ligne plus bas: ὕμνος προσοδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος. Il est évident, par conséquent, qu'il faut lire παιᾶνων à la place de ἐπαινῶν. Cette correction est certaine, puisqu'elle a pour garant l'auteur même de l'Etymologique. Mais, s'il pouvoit rester quelque doute, Orion le Thebain, où se trouve la même expression, suffiroit pour le lever.

2.^o On sent qu'il manque quelque chose après ces mots οὐχ ὡς κακείνων μὴ ὄντων ὕμνων. Mais, quand même on parviendrait à rétablir ce texte, on ne pourroit avoir la certitude d'avoir retrouvé les propres paroles de l'auteur. Heureusement Orion vient encore à notre secours. On lit dans cet écrivain, οὐχ ὡς κακείνων μὴ ὄντων ὕμνων, ἀλλ' ὡς γένος ἀπὸ εἶδους. Le sens est alors complet. „L'hymne dit-il, diffère des éloges, des prosodies et des paeans, non que ceux-ci ne soient pas des hymnes, mais parce qu'ils en diffèrent, comme l'espèce diffère du genre.“ Ainsi l'hymne est un terme générique, dont l'encomion, la prosodie et le paeon sont les espèces. Voyez aussi la Chrestomathie de Proclus, apud Photium, p. 983.

Ibid. lig. 11. Ὑμνηπολείτω, ἀντὶ τοῦ ὑμνεῖται· καὶ ὑμνοῦντων ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ λεγόντων· Πλάτων, Νόμων ἕκτω.

Voici le passage de Platon: Καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται, τὸ, χαλκῆ καὶ σιδηρῇ δεῖν εἶναι τὰ τεῖχη μύλλον ἢ γῆα. „On cite fort à propos ce passage d'un poète: il vaut mieux avoir des remparts de fer et d'airain, que d'en avoir de terre.“ Cela est à la louange de la ville de Sparte, qui n'avoit pas de murs, et dont la meilleure défense consistoit dans le courage de ses citoyens.

Ibid. lig. 12. Καὶ ὑμνεῖν, ὀδυρεσθαι, μέμψεσθαι, λοιδορεῖν, κατ' εὐφημισμόν, ὡς ἐν πρώτῳ Πολιτικῶν.

Le passage de Platon est du premier livre de la République, tome II. p. 329. A. de l'édition de Henri Etienne: „Ἐτιοὶ δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προσηλακίσαις τοῦ γήρους ὀδυροῦνται· καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γήρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον.“ Quelques-uns se lamentent à cause des mauvais traitements de leurs proches, occasionnés par la vieillesse; et, par cette raison, ils l'accusent comme si elle étoit la cause des plus grands maux.“

Le Lexique de Timée rapporte en partie ce passage, au mot ὑμνοῦσι; et M. Ruhnken le cite en entier dans une note savante qu'on fera bien de consulter.

Les poètes ne se piquoient pas de philosophie; aussi exagéroient-ils les maux de la vieillesse. Stob. Serm. Mimnermus de Colophon s'exprime ainsi dans des vers que nous a conservés Stobée; les voici de la LXI. pag. 387.

Vita quid est, quid dulce, nisi juvat aurea Cyprus!
Tum peream, Veneris cum mihi cura perit.
Flos celer aetatis sexu donatus utrique,
Lectus, amatorum munera, tectus amor,
Omnia diffugiunt, mox cum venit atra senectus,
Quas facit et pulchros turpibus esse pares.
Torpida sollicitas lacerant praecordia curas:
Lumina nec solis, nec juvat alma dies,
Invisum pueris, inhonoratumque puellis.
Tam dedit, heu! senio tristitia fata Deus.

Ces vers ont été heureusement traduits dans les Mémoires de l'Académie des Belles-Lettres, tom. X. p. 294.:

Que seroient, sans l'amour, le plaisir et la vie?
 Puisse-t-elle m'être ravie,
 Quand je perdrai le goût d'un mystère amoureux,
 Des faveurs, des larcins pour les amans heureux!
 Cueillons la fleur de l'âge, elle est bientôt passée:
 Le sexe n'y fait rien; la vieillesse glacée

Vient avec la laideur confondre la beauté.
 L'homme alors est en proie aux soins, à la tristesse;
 Hai des jeunes gens, des belles maltraité,
 Du soleil à regret il souffre la clarté.
 Voilà le sort de la vieillesse!

Il seroit très-facile d'accumuler des exemples de ce genre: je me borne à celui-là; et je me contente d'observer que, si les poètes efféminés tenoient un pareil langage, il y en avoit qui pen-
 Plat. de rep. soient plus sagement. Quelqu'un ayant demandé à Sophocle s'il usoit encore des plaisirs de l'amour:
 l. I. t. II. p. *Dii meliora, inquit, libenter verò istinc, tanquam à domino agresti ac furioso, profugit.* J'ai préféré
 329. C. la traduction de Cicéron à celle que j'aurois pu faire. Les philosophes pensoient de même des autres
 Cicero, de reproches que l'on faisoit à la vieillesse. *At sunt morosi, disoit Cicéron, et anxii, et iracundi, et*
 sen. §. 14. *difficiles senes; si quaerimus, etiam avari: sed haec morum vitia sunt, non senectutis.*
 Idem, ibid. §. 18. Ibid. lig. 43. *Ἕπαιθα λίσσθη, Ἰλιάδος ο, ἀντι τοῦ εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, ἢ εἰς τοῦ ἔμπροσθεν.*

Il ne paroît pas vraisemblable que Ἕπαιθα puisse signifier *de côté* et *en avant*. Ces deux sens sont tellement contraires, qu'il semble impossible de supposer que le même mot en soit susceptible, Eustath. ad sans embrouiller toutes les idées. Aussi Eustathe remarque-t-il que Ἕπαιθα signifie *directement*, à
 Homeri II. *Opposite, en avant*, et que la signification *de côté* n'a point été reçue des anciens. Le Lexique
 xv. p. 1030. d'Apollonius explique Ἕπαιθα par ἔμπροσθεν. M. de Villoison nous renvoie dans sa note au xviii.
 l. 20. livre de l'Iliade, vers 421. où cependant la signification de ἔμπροσθεν ne peut avoir lieu. Voici le vers en question:

Αἱ μὲν Ἕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνον.

Ἕπαιθα signifie, dans ce vers, *sub, subter: puellas Vulcanum sub axillis sustinebant.* C'est ce que l'on voit clairement exprimé quatre vers plus haut:

Ἐπὶ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι.

Le passage d'Homère qu'avoit en vue l'Etymologique et qu'Eustathe explique, est du livre xv. de l'Iliade, vers 520. Les savantes scholies de Venise s'accordent avec Eustathe. „Peut-être, ajoutent-elles, Mégès ayant attaqué Polydamas de côté, celui-ci rendit le coup inutile en se précipitant en avant.“

Je me contente de faire remarquer, sur cette explication, que Mégès n'attaque pas Polydamas de côté, mais de front. Celui-ci évita le coup en inclinant le corps, quoiqu'il restât toujours en avant. C'est le véritable sens de ce passage.

Pour bien entendre les grammairiens et les scholiastes, il faut toujours se rappeler qu'ils interprètent rarement un mot pris en lui-même, mais qu'ils l'expliquent relativement au passage qu'ils ont en vue. L'explication de l'Etymologique, envisagée sous ce point de vue, est bonne; et Eustathe ne l'a pas saisie.

Ibid. lig. 46. *Ἐπεμνήμυκε. Πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν. Ἰλιάδος χ. ἔστιν ἡμῶν, τὸ ἐπικλῖνω καὶ καταπίπτω· ὁ παρακείμενος ἡμυκα· ὁ Ἀττικὸς, ὠφεῖλεν ἡμῆμυκα εἶναι. Ἀλλ' ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἔρχεται, συνεστάλῃ τῷ ἢ εἰς ἔ, καὶ ἐγένετο δμῆμυκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὕ διὰ χρείαν ποιητικὴν, γίνεταῖ ἐμνήμυκε καὶ ὑπεμνήμυκε.*

Le vers d'Homère est le 491. du xxii.^e livre de l'Iliade. Cet article sur ἡμῶν est plus intéressant que celui des scholiastes, et même que celui d'Eustathe, quoique dans ce dernier, qui se trouve pag. 1282. depuis la ligne 24. jusqu'à la 32.^e, il y ait des choses curieuses qui ne se rencontrent pas dans l'Etymologique. Tout, dans cet article, est de la plus grande exactitude jusqu'à ces mots exclusivement *καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὕ*; car, supposer que la nécessité de la mesure a forcé Homère d'insérer la lettre *ὑ*, c'est-à-dire, de pervertir la langue, cela me paroît absurde. M. Toup en a jugé de même; et, d'après les principes de l'Etymologique, il corrige ce vers:

Ἄντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,

coram autem vultu est delecto; et lacrymis oblecto.

Cette correction est heureuse; et l'on peut consulter à ce sujet le *tome II.* p. 489. le *tome III.* p. 425. et note, et le *tome IV.* p. 323. de la seconde édition de ses oeuvres. Quant au scholiaste de Venise, il est instructif, en ce qu'il distingue la signification qu'Aristarque donnoit à ce mot, d'avec celle des autres grammairiens. L'explication de ce savant critique, *καταμῆμυκε, κατεστύγγακε, κάτω βλέπει· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἐπὶ τοῦ κατανέμυκε, que rapporte aussi le pseudo-Didyme, favorise la conjecture de M. Toup. Je saisis cette occasion pour observer une négligence du copiste de ce scholiaste, qui a mis, p. 495. col. 1. ligne 7. οὐδετέρως τὰ παρεία, mots qui n'ont aucun rapport ni avec ce qui précède, ni avec ce qui suit: ils appartiennent à ceux-ci, trois lignes plus bas, *δεδάκρυνται δὲ παρειαί*, où ils sont répétés avec le mot *Ἀρίσταρχος*, qui indique qu'Aristarque vouloit qu'on lût *παρεία* au neutre. Je conclus à les effacer, comme étant inutiles et troublant le sens.*

Pag. 778. lig. 37. *Ἐπερδεῖ δῆμον ἔχοντα· ὑπερβαλλόντως ἰνδεῖ, οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν.*

Cela fait partie du vers 330. du livre XVIII^e de l'Illiade. Mais je crois devoir copier les trois vers qui précèdent, afin que l'on sente mieux mon observation :

Δινεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσασθε
 Ἴλιον αἰπεινήν; ὥς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἡγορέη τε;
 πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερθεῦ δῆμον ἔχοντας;

On traduit communément ces vers: „Enée, comment sauveriez-vous votre ville contre la volonté de Jupiter, comme ont sauvé la leur d'autres généraux se fiant à leur force, à leur courage, et en la multitude de leurs troupes aguerries?“ Quelle merveille qu'une multitude de troupes aguerries et conduites par des chefs courageux et expérimentés empêchent leur ville de devenir la proie des ennemis! Aussi n'est-ce pas ce qu'a dit Homère: Enée, dit-il, comment sauveriez-vous votre ville, comme ont sauvé la leur des généraux pleins de force et de courage, quoique leurs troupes fussent en très-petit nombre?“ Tel est le sens que donne l'Étymologique, sens qui me paroît excellent. Il faut corriger seulement ἔχοντας avec le texte d'Homère. Le Lexique d'Apollonius donne la même explication; et le changement que propose M. de Villosion me paroît inutile. Voyez l'*Excurs.* xi. de M. Follius. J'ajoute que πλήθος s'emploie aussi quand il s'agit du petit nombre, comme on le voit dans Thucydide, lib. iv. §. 10.: τὰς τούτων ἀπορίας ἀντιπάλους ἡγοῦμαι τῷ ἡμετέρῳ πλήθει. Là-dessus, le scholiaste dit: ἔξεστι λέγειν πλήθος καὶ ἐπὶ ὀλίγων; et, pour le prouver, il cite ce vers d'Homère.

Pag. 782. lig. 47. Τὴν γὰρ ἀπόκρισιν οἱ παλαιοὶ ὑπόκρισιν κεκλήκασιν. Ἰλιάδος η̄. *Illiade*, livre vii, 406.:

Ἰδαί, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὥς τοι ὑποκρίνονται.

Le premier scholiaste de Venise remarque que ὑποκρίνονται est un changement de préposition pour ἀποκρίνονται. Ce scholiaste ignoroit sans doute que ce terme est ionien, ou, pour parler plus juste, de l'ancien attique, et qu'on le trouve fréquemment dans Hérodote, ainsi que ὑπόκρισις, *réponse*. Consultez le Lexique ionien d'Aemylus Portus.

Ibid. lig. 51. Καὶ ὑποκρίνεσθαι, τὸ ἀποκρίνεσθαι καὶ ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. Θουκυδίδης ἐβδόμη. „ὑποκρίνεσθαι signifie *répondre*; de là vient que ὑποκριτὴς est celui qui répond au choeur (l'acteur). Thucydide, au vii.^e livre.“

Thucydide ne parle pas des acteurs des pièces de théâtre. Voici le passage en question, livre VII. §. 44.: εἰ δ' αὐτοὶ μὴ ὑποκρίνοιντο, διεφθείροντο. „s'ils ne répondoient pas, on les tuoit.“ Il s'agit ici de ces Athéniens à qui les Syracusains demandoient le mot du guet, et qui, faute de le savoir, ne pouvoient répondre. Ainsi la citation de Thucydide n'a aucun rapport avec le mot ὑποκριτὴς, *acteur*; mais elle regarde ce qui précède. Il faut par conséquent mettre Θουκυδίδης ἐβδόμη tout de suite après ἀποκρίνεσθαι. Quant à la signification de ὑποκριτὴς, *acteur*, elle se trouve par-tout.

On peut aussi consulter le Lexique d'Apollonius, sur le mot ὑποκρίναιτο, avec la note de M. de Villosion, qui restitue, d'après Hésychius, deux mots sans lesquels il n'y a pas de sens dans la phrase de cet auteur. L'Étymologique auroit pu lui servir de même à les rétablir.

Pag. 783. lig. 57. Ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν συττοματάων πλέων, ἵνα καταλάβῃ τὸν διοικόμενον· οὕτω Ξενοφῶν.

On trouve la même chose dans Suidas. Le passage de Xénophon est de l'Histoire Hellénique, lib. I. cap. 6. §. 10. Κατιδὼν δ' αὐτὸν ἀναγόμενον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἐδίωκον ἀποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκείσε φύγῃ. L'explication de l'Étymologique et de Suidas me paroît juste. Couper le chemin à quelqu'un pour l'empêcher de parvenir à un certain endroit, c'est prendre le plus court, afin de lui barrer le passage, de l'intercepter. Ainsi je ne vois pas ce qui a pu faire penser à M. Morus que Suidas et l'auteur de l'Étymologique s'étoient trompés. M. Schneider est aussi de l'avis de ce savant. Kuster a cité, sur ce passage de Suidas, la page de Xénophon où il se trouve; mais il n'a pas fait la même chose sur un autre passage du même historien, que rapporte Suidas un peu plus haut, au mot ὑποτεμέσθαι, parce qu'il ignoroit sans doute de quel ouvrage il étoit tiré: il est de la Cyropédie. lib. I. cap. 4. §. 19.

Pag. 784. lig. 52. Ἦρία, ὄνομα πόλεως, ἀπὸ Ἦριέως. „Hyria, ville qui tire son nom d'Hyrieus.“ Hyrieus, ou Hyriée, étoit fils de Neptune et d'Alcyone; il fut père d'Orion, qui ayant voulu faire violence à Diane, fut puni de cet attentat. Voyez le scholiaste d'Homère, sur le vers 486. du xviii.^e livre de l'Illiade; Strabon, lib. IX. p. 620. A.; Antonini Liberal. *Metamorph.* cap. 25. *initio*.

Cette petite ville étoit peu éloignée de Tanagre. (Strab. *ibid.*) Homère en parle, *Iliad.* lib. II, 496. On trouve dans Eustathe, p. 265. lig. 5. ce vers d'Hésiode:

ἦν δὲ Τριή βοιωτὴς τρέφε κόρυς.

Les uns corrigent ce vers d'une façon; les autres d'une autre. Mais; comme on lit dans le premier scholiaste de Venise,

ἡ οἷα Τρίη Βουωτίης τρέφε κόρυς,

et dans celui de Pindare (*Pyth. IV*, 36.) 'Hoia Τρίη, je soupçonne qu'il faut lire:

ἡ οἷα Τρίη Βουωτίη ἐτρέφε κόρυην.

Ce vers faisoit sans doute partie des 'Hoia megalai.

Φ.

Pag. 787. lig. 55. Φάρμακος, ὄνομα κύριον· ὅτι δὲ ὄνομα κύριον ἐστὶ, Ἀσσίας φησὶν· ὁ Φάρμακος ἱερὰς φιλάς τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, ἀλοῦς . . . ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀγυλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς θαρ- γηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομνήματα ἐστὶν, ὡς Ἰστρος ἱστορεῖ. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὕτως οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσας ὁ Φάρμακος.

Ce passage est corrompu. La seconde partie n'a aucun rapport avec la première; et la troisième ne paroît pas en avoir plus avec la seconde qu'avec la première. Dans celle-ci, on pourroit croire que le passage de Lysias est tiré de l'une des oraisons de cet orateur, qui n'est pas venue jusqu'à nous. Harpocraton, qui cite ce passage, l'attribue à Lysias dans sa harangue contre Andocide, où il l'accuse d'impiété, ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδην Ἀσεβείας. Mais comme ce mot ne se trouve pas dans Lysias comme un nom propre, il faut substituer un autre auteur à Lysias dans l'Étymologique et dans Harpocraton. Je pense que le trait cité de Pharmacus pourroit se trouver dans les Oeuvres morales de Plutarque; mais je n'ose l'assurer, et il vaut mieux laisser en blanc le nom de cet auteur.

La seconde partie n'a certainement aucun rapport avec la première; et l'on ne sent pas celui qu'elle peut avoir avec la troisième. Dans cette partie, il n'est plus question d'un nom propre, mais d'un usage qui s'observoit aux fêtes appelées *Thargelies*. Or, dans ces fêtes, on purifioit la ville, en immolant deux hommes, chargés des iniquités de tous les citoyens; c'étoient communément des scélérats dont on purgeoit la société. On peut voir dans Tzetzes les rites qui accompagnoient cette expiation. Ces deux hommes se nommoient par cette raison *Φαρμακοί*, *expiateurs*; on les ap-
 Harpocrat. voc. Φαρμακός.
 Tzet. chil. V. cap. 23.
 Helladii
 Chrestom. apud Photium, pag. 1590. et 1591.

On sent actuellement la liaison qui est entre la seconde partie et la troisième. Il est question, dans l'une et dans l'autre, de ces scélérats dévoués à la mort pour expier les calamités publiques et les détourner de dessus la tête des citoyens. De là on appelloit *φαρμακός* un scélérat quelconque. On a omis dans l'Étymologique le commencement de la seconde partie qu'on peut rétablir, d'après Ammonius, de *Differentiis vocum*: *Φαρμακός, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτομένος*. La citation de Lysias, *Ἀσσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου, Ἀσεβείας* vient bien ensuite; car cet orateur prend ce terme dans ce sens, lorsqu'il dit: *τῶν οὖν κατὰ νόμους τιμωρουμένων, καὶ ἀπαλλαττομένων Ἀνδοκίδου, τὴν πόλιν καθυίρειν, ἂν ἀπάγῃσθαι καὶ ἀποδιοπομπεύσθαι, καὶ φαρμακὸν ἀποπέμπειν, καὶ ἀλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι*. „Vous devez donc penser qu'en punissant Andocide et qu'en vous en délivrant, vous délivrerez la ville, et que, par ce sacrifice expiatoire, vous détournerez de dessus vos têtes la malédiction.“
 Lysias contra Andoc. p. 130. ex edit. Taylor, in 4.

On peut mettre ensuite le passage d'Istros, ou plutôt Later. *Καὶ τοῖς θαργηλίοις ἀγόμενα, τούτων ἀπομνήματα, ὡς Ἰστρος ἱστορεῖ*. Vient après, le passage de Démosthène, qu'il faut réformer d'après les meilleures éditions: *Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὗτος τῶν αὐτὸν ἐξαισθήσεται ὁ φαρμακός*. On lit dans l'Étymologique *οὕτως (sic) et ἐξαιρήσεται*: *οὕτως* est une faute évidente; la leçon *ἐξαιρήσεται* ne vaut pas mieux, quoiqu'elle soit autorisée par un manuscrit de la Bibliothèque de Coislin, p. 485. Le passage de Démosthène se trouve *tom. III. p. 491.* de l'édition de Taylor. Cet article, ainsi réformé avec le secours d'Harpocraton et d'Ammonius, peut servir à rectifier l'article d'Harpocraton.

Pag. 788. lig. 5. *Φαρμάκοντα δὲ Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου ἔφη*: corrigez *φαρμάκωντα*. Ce mot se trouve dans la seconde oraison de Démosthène contre Stephanus, pag. 984. A. de l'édition de Wolf.

Ibid. lig. 16. *Ὁ δὲ Ἰστρος λέγει ὅτι τῇ Καρίᾳ προσπλεύσαντος Ἀλεξάνδρου*.

Pâris fut poussé par les vents vers l'Égypte, et non vers la Carie; et l'on sait par Hérodote qu'il aborda à la bouche Canopique. L'île de Pharos étoit près de cette embouchure. Il faut donc lire *ὅτι τῇ Φάρῳ*, ou, pour se rapprocher davantage de la trace des lettres, *ὅτι τῇ Φαρίᾳ* en sous-entendant *τῇσιν*. La seule objection qu'on pourroit faire, c'est que cette île ne fut appelée de ce nom que postérieurement à l'arrivée de ce prince, à l'occasion de son pilote nommé Pharos, qui y mourut de la morsure d'un serpent. Mais on peut répondre que l'Étymologique la nomme ainsi par anticipation, ou peut-être qu'ignorant le nom qu'elle portoit auparavant, il lui a donné celui qu'elle eut depuis cette aventure.

Ibid. lig. 20. *Ἐνθα, ὑπ' ὅφρως πληγέντα, ἀποθανεῖν*.

Pharos, pilote de Paris, étant mort dans cette île de la piqure d'un serpent, Hélène lui fit faire des funérailles, et nomma cette île Pharos, du nom de son pilote: ce fait, quoique appuyé de l'autorité d'Etienne de Byzance, n'en est pas plus certain. Les Grecs ont débité un pareil conte sur le nom de la bouche Canopique du Nil. On peut voir la réflexion que j'ai faite à ce sujet dans mes notes sur Hérodote, *tom. II. p. 197.*

Pag. 789. lig. 2. Φασίμη κύλιξ· παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἐνδείξιν.

„Φασίμη, un verre, vient de φάσις, délation, dénonciation.“ Φασίμη n'est pas selon l'analogie; il faut corriger φασιανή κύλιξ. Ce sera alors un nom qu'un poète comique aura donné à un verre à boire, pour faire rire le peuple, parce que le vin découvre les secrets les plus cachés du cœur.

Ibid. lig. 3. Φασιανός, συκοφάντης, παρὰ τὴν φάσιν· ἢ παρὰ τὸ φαίρω ὄμμα.

Φασιανός, en sous-entendant ἀνὴρ, signifioit un habitant des bords du Phase; en sous-entendant ὄρνις, un oiseau du Phase, un faisan. Aristophane en parle dans la comédie des Nuées, vers 109. Phidippide y dit à son père: „Non, je n'abandonnerai jamais les exercices du cheval, quand même vous me donneriez les faisans que nourrit Léogoras.“ Quelques personnes entendoient par ce mot des chevaux venant des bords du Phase, ou portant la marque d'un faisan, comme on le voit dans le scholiaste d'Aristophane, dans Suidas, qui a copié ce scholiaste, dans Hérodien et dans Thomas Magister. Athénée avoit très-bien vu qu'il étoit question de faisans dans ce vers, et il a été suivi par les plus habiles d'entre les modernes, tels que MM. Dacier, Kuster, Bergler et Brunck; et l'on peut consulter la note de Nunnésius sur un fragment d'Hérodien, qui se trouve à la suite de Phrynichus, p. 204. *édit. d'Utrecht 1739.* Cette signification est reconnue, comme on le voit, et peut-être n'aurois-je pas dû en parler. Quant à celle de *sycophante*, quoiqu'elle ne soit pas moins reconnue que l'autre, je crois devoir y insister, parce qu'on pourroit croire que c'est la signification propre de ce terme. Aristophane est le seul auteur qui l'ait employé dans ce sens; c'est dans les *Acharnes*, vers 726.: „Qu'aucun sycophante, dit-il, qu'aucun homme du Phase n'entre ici.“ Ce poète, qui vouloit faire rire la multitude, joue perpétuellement sur les mots. De φάσις, qui signifie *délation*, ou de φαίρω, *je dénonce*, il a fait l'adjectif φασιανός qu'il prend pour un *délateur*; car φαίρω est le terme propre. Le sycophante, dans la même pièce, vers 819. s'adressant au Mégarien, lui dit: Τὰ χοιρίδια τοῖνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ πολέμια καὶ σέ. „Je te dénoncerai, toi et ces petits cochons, comme autant d'ennemis.“

Pag. 790. lig. 26. Ἡ ἀπὸ τοῦ φανακίζεν ἐν τῷ ῥίπτειν, καὶ μὴ ῥίπτειν ἐκέλευε, ἀλλ' ἐτέρωσε.

C'est Helladius qui rapporte cette étymologie, selon Orion le Thébain, dont voici les paroles, au mot Φαινίδα· ἀπὸ τοῦ φανακίζεν, ὃ ἐστὶ ἀπατᾶν· οὕτω Βησαρτίος. Helladius vivoit du temps de Licinius et de Maximien, comme le dit Photius. Il étoit de la ville d'Antinoë en Egypte, qu'Adrien avoit fondée dans un lieu qu'on appeloit auparavant Bésa. De là vient le nom de Bésantinoüs qu'on donnoit aux habitans de cette ville.

Athen. Deipnosoph. lib. IX. p. 587. A.

Photii Biblioth. pag. 1595.

Ibid. lig. 27. Ἀπὸ Φαινεστίου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν. Il s'agit d'un jeu de balle ou de ballon, que les Grecs appeloient φαινίς. Il faut écrire Φαινεστίου avec la diphthongue αι, comme le prouve un vers d'Antiphane que je rapporterai dans peu. Ainsi ce mot φαινίς vient, suivant l'Étymologique, de Phaenestius, inventeur de ce jeu. L'abréviateur d'Athénée confirme cette opinion, en nous apprenant, *lib. I. cap. 12. p. 15. A.* que, selon Juba de Mauritanie, Phaenestius étoit l'inventeur de ce jeu; et pour appuyer cette assertion, il rapporte ce vers d'Antiphane:

Φαινίδα παίζων ἦεις ἐν Φαινεστίου,

ou suivant une autre leçon ἦεις ἐν Φαινεστίου, ou ἦεν avec Valckenaer. „Il se rendit au gymnase de Phaenestius pour jouer au *phaeninda*.“

On ne pourra jamais se persuader que φαινίς vienne de φαινεστίος. Il n'est pas même sûr que Phaenestius soit l'inventeur de ce jeu. Le vers d'Antiphane prouve seulement que Phaenestius étoit un maître de gymnase, qui avoit mis sans doute ce jeu en vogue, et chez qui on se rendoit pour y jouer. Peut-être Juba n'a-t-il pas voulu dire autre chose: j'aime mieux m'en rapporter à Julius Pollux, qui fait venir φαινίς de Phennidès, l'inventeur de ce jeu. Je lis par conséquent dans l'Étymologique, ἀπὸ Φεννίδου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν.

Julii Pollucis Onomastic. l. IX. segm. 105.

Ibid. lig. 48. Sur le mot φέρειν, dont les Aeoliens se servoient au lieu de φερνή, l'Étymologique dit: Εὐριπίδης Μηδεία· φερνήν δὲ τὴν προίκα καὶ Αἰσχίνης καὶ Μένανδρος. La particule δὲ indique qu'il y a une opposition entre le sens qu'Euripide donne dans sa Médée au mot φερνή, et celui dans lequel le prennent Aeschine et Ménandre. Celui dans lequel il se trouve chez ces deux derniers auteurs est clairement déterminé par l'Étymologique, qui l'explique τὴν προίκα, la dot. On ignore de quelle pièce de Ménandre ce mot est tiré. Quant au passage d'Aeschine, il est de l'oraison contre les prévarications de Démosthène dans son ambassade: Περί μὲν οὖν τῆς ἐξ ἀρχῆς κτήσεως τῆς χώρης, καὶ τῶν καλουμένων Ἐννεία ὁδῶν, καὶ περὶ τῶν Θησέως παίδων, ὧν Ἀκάμας λέγεται φερνήν ἐπὶ τῇ γυναικὶ λαβεῖν τὴν χώραν ταύτην, τότε μὲν ἤμοττε λέγειν... „Il convenoit alors de parler de l'origine de l'acquisition de ce pays et des Neuf-voies, comme on appeloit en ce temps-là cette ville, qu'Acamas, l'un des enfans de Thésée, reçut, comme on le dit, pour la dot de sa femme.“

Aesch. περί Αἰσχ. περί Παροπρ-σβίας p. 52. lig. 21. ex ed. Steph.

Eurip. Med.
vers 956. ex
ed. Brunck.

Ce mot se prend donc en un sens différent dans la Médée d'Euripide. Cette princesse envoie des présens à la fille du roi de Corinthe, que devoit épouser Jason; elle s'exprime ainsi:

Λύσσεσθε φερνάς τάςδε, παῖδες, ἐς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντις.

„Mes enfans, prenez ces présens, et portez-les à la reine, à cette femme heureuse qui doit épouser Jason.“

Et la preuve que ce mot doit se prendre en ce sens dans ce passage d'Euripide, c'est qu'il l'explique par δῶρα vers 946. πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρα, et par le même terme, vers 972.

τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ
ἐς χεῖρ' ἐκείνῃ δῶρα δέξασθαι τάδε.

Ἔδνα signifie les présens que l'époux fait à son épouse; cependant Pindare donne à ce terme la signification de présens en général, ἔδνα τε δέξαντο. *Pyth. III*, 167. Aussi son scholiaste remarque-t-il que ce terme est impropre, ἀκύρως δὲ τὰ δῶρα εἶπεν ἔδνα. J'observe encore que φέρνῃ vient de φέρειν, comme le remarque l'Etymologique, et que Suidas cite, à l'article φέρειν, ce passage, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν. Kuster, qui ne s'étoit pas douté que ce fût un vers de Sophocle, l'a fait imprimer comme si c'étoit de la prose, et n'a pas même fait de note là-dessus. Il auroit dû le disposer ainsi:

Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
χρὴ φέρειν.

C'est le vers 1768. de l'Oedipe à Colone de l'édition de Johnson; il signifie: „Ce qu'un Dieu nous envoie, il faut le supporter patiemment.“

Pag. 792. lig. 43. Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον· ὁ μὲν Τεχνικός διὰ τοῦ τ' γράφεσθαι λέγει· ὅτι παρὰ τὸ Φθείρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

1. Il faut lire ἀκριτόφυλλον, et c'est le vers 868. du second livre de l'Iliade.

2. Eustathe et l'Etymologique appellent les grammairiens Τεχνικοί; mais ils entendoient, par le mot ὁ Τεχνικός, Hérodien, comme s'il eût été le grammairien par excellence: ὁ δὲ Τεχνικός φησι Τεχνικὸν λέγειν τὸν Ἡρωδιανόν. Eustath. ad *Iliad.* p. 368. lig. 13.

3. Ὁ μὲν Τεχνικός διὰ τοῦ τ' γράφεσθαι λέγει. C'est sans doute d'après cette observation, que l'édition d'Homère d'Alde sans date porte, ainsi que celle de Venise, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον.

4. Παρὰ τὸ Φθείρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ce passage est misérablement altéré. D'après l'observation d'Hérodien, il auroit fallu écrire παρὰ τὸ Φθίρ. Mais que veut dire τοῦ ἐπὶ υἱοῦ?

Je corrige παρὰ τοῦ Φθειρῶνος υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, et j'ai pour garant le scholiaste de Venise. Mais si l'on veut se rapprocher davantage du texte, il faut écrire avec Eustathe, παρὰ τὸ Φθίρ γέγονε κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Tzetzes^b appelle ce fils d'Endymion *Phtheir*: mais son autorité n'est pas d'un assez grand poids pour qu'elle puisse contre-balancer celle d'Hérodien. D'ailleurs, Eustathe dit positivement, à l'endroit ci-dessus cité, qu'il s'appeloit *Phtheir*.

Ibid. lig. 46. Εἰσὶ γὰρ τινες πίτνες φθειρας ποιῶνσαι, ce qui signifie: „Il y a des espèces de pin qui produisent des cônes ou pommes de pin.“ J'ai cru devoir ajouter l'explication, à cause de l'équivoque du terme φθείρ. J'ai pour garant Eustathe, qui s'exprime ainsi: ἡ δὲ διὰ διφθόγγου γραφή, παρὰ τὸ Φθείρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτνην, ἢ τοὺς κώνους τῆς πίτνης. Je joins à cette autorité celle de Tzetzes, qui dit, à l'endroit ci-dessus cité: φθείρες δὲ λέγονται οἱ καρποὶ τῶν πετιών, ἧτοι τὰ λεγόμενα τρούβιλα. On trouve la même chose dans le scholiaste de l'Homère de Venise.

Ibid. lig. 50. Ὅτι φθείρες λέγονται οἱ θῆρες, παρὰ τὸ Φθείρειν τὸ ὄρος τῶν θηρῶν. Λυκόφρων.

Le passage de Lycophron est, vers 1383:

Φθειρῶν ὄρεϊαν στήσεται μοναρχίαν.

Cette montagne étoit en Carie près de Milet. Voyez le scholiaste de l'Homère de Venise, sur le vers 375. du Catalogue. Elle s'appeloit Phthira au pluriel neutre: on lui donna ce nom à cause de la multitude de pins dont elle étoit couverte, ainsi qu'aux peuples qui l'habitoient. Mais comme le fruit de cet arbre a quelque ressemblance avec de la vermine, φθειροῖν, et que les φθείρες, *pediculi*, étoient plus connus que les φθίρες des pins, on a changé le nom de cette montagne en φθειρῶν ὄρος. Il faut donc rétablir dans Homère la leçon d'Hérodien, Φθειρῶν τ' ὄρος, qui paroît être l'ancienne, et qui se trouve dans l'édition d'Alde sans date et dans celle de 1524.

Pag. 793. lig. 5. φθός, φθοῖς, εἶδος πλακοῦντος· οὐ τὴν κατασκευὴν οὕτω τις περιλαλεῖ. Τυρὸν ἐκπίεσας, τρέβει· καὶ ἐμβυλὸν εἰς κόσκιον χάλκεον διηθεῖ· εἴτα ἐπίβυλον μέλι καὶ σιλιγνέως ἡμίσειαν, ὃ ἐστὶ ἡμισυ μέτρου· καὶ συμμίλαζον εἰς ἕν.

Que veulent dire ces mots, une moitié de farine de froment, c'est-à-dire, une moitié d'une mesure! Il est facile de rétablir ce texte avec le secours d'Eustathe. Je lis donc, avec ce savant archevêque, σιλιγνέως ἡμίαν, ὃ ἐστὶ ἡμισυ μέτρου τοῦ ἕν. Une hémine de farine de froment, c'est-à-dire, la moitié de la mesure que nous nommons in. J'ignore quelle sorte de mesure est l'in.

Eustath. ad
Homer. Od.
p. 1753. lig.
5. et 7.

Il paroît cependant que c'est la moitié de la cotyle et le quart du *sextarius*, puisque l'hémine des Latins répond à la cotyle des Athéniens et à la moitié du *sextarius*.

Ibid. lig. 44. Φιλλεΐδαι, γένος Ἀθηνησιν.

Il faut corriger Φιλλεΐδαι. Les Philléides étoient une famille d'Athènes, où l'on prenoit la prêtresse de Cérès et Proserpine: cette prêtresse initioit les Mystes à Eleusis. Voyez Suidas.

Pag. 794. lig. 41. Ὡς τὸ φιλότῃτα τραπέομεν εὐνηθέντες. Il faut lire avec toutes les éditions d'Homère, φιλότῃτα τραπέομεν εὐνηθέντες: c'est le vers 441. du troisième livre de l'Iliade. Le Lexique d'Apollonius veut que τραπέομεν soit une métathèse pour τραπεῖομεν, et il l'explique τραπεῖομεν: mais il faut corriger avec Hésychius τραπεῖομεν. Selon cette explication ce verbe signifiait oblectemur, et alors il faudra rapporter φιλότῃτα à εὐνηθέντες. Si on fait venir ce verbe de τρέπω et non de τέρπω, il faudra rapporter φιλότῃτα à τραπέομεν, et expliquer φιλότῃτα par ἐς φιλότῃτα, in gratiam redeamus. Je préfère la première explication, parce qu'Homère dit, liv. XIV. vers 331.

Εἰ νῦν ἐν φιλότῃτα λιλαίεαι εὐνηθῆναι:

et vers 360. du même livre,

Ἥρη δ' ἐν φιλότῃτα παρήπαρεν εὐνηθῆναι.

Pag. 795. lig. 31. Λέγεται δὲ καὶ τὸ γέννημα, φῖτυ. Εὐπολὶς Αὐτολύκῳ, ἤγαγε καιρὸν φῖτυ.

Eupolis, poète de l'ancienne comédie, dont parle Horace au commencement de la quatrième satire du premier livre:

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanesque, poëtae,
Atque alii quorum comoedia prisca virorum est.

Quintilien fait un grand éloge de ce poète; il avoit fait dix-sept comédies au rapport de Suidas et d'Eudocie, p. 167. Il faut que dans ces deux auteurs il y ait quelque erreur dans les chiffres; car Meursius en compte vingt-neuf dans sa Bibliothèque Attique, et il en rapporte les titres d'après des autorités qu'on ne peut contester. Quintil. Institut. orat. l. X. c. 1. §. 65. p. 498. ex ed. Gesneri.

Quant à l'Autolycus dont il est ici question, et dont l'Étymologique rapporte un fragment, il y avoit deux pièces de ce nom. Pollux parle du premier Autolycus dans son Onomasticon, lib. VII. cap. 30. segm. CCII. p. 840. lib. IX. segm. XXX. p. 996. lib. X. segm. XLV., XLVII. et CLXI. p. 1195. 1200. et 1346. Le scholiaste d'Aristophane en parle aussi sur le vers 252. des Nuées, sur le vers 1020. des Guêpes, et sur le vers 1164. de la Paix, d'où l'Étymologique a emprunté le fragment qu'il rapporte, et que je vais transcrire, parce que, non-seulement il est plus complet, mais encore parce qu'il le rectifie: φῖτυ· σπείσμα· καὶ φῖτύσαι, γενῆσαι· καὶ τὸ γέννημα, φῖτυμα. Εὐπολὶς Αὐτολύκῳ· αὐτὰρ ἤγαγε καιρὸν φῖτυμα βοῶν.

Le scholiaste d'Aristophane fait mention du second Autolycus sur le vers 109. des Nuées; et Galien, dans son commentaire sur le Traité d'Hippocrate, περὶ διαίτης ὑγιαίνης, de la Diète salubre, dit qu'il a été composé d'après le premier. Παράδειγμα δ' εἰ βούλει τούτου σαφηνείας ἔνεκα τὸν δεῦτερον Αὐτολύκον Εὐπόλιδος ἔχεις ἐκ τοῦ προτέρου διασκευασμένον. „Si, pour plus grande clarté, vous en voulez un exemple, vous avez le second Autolycus d'Eupolis, qui a été fait d'après le premier.“ Galen. opera, t. V. p. 38. lig. 47. ex ed. Basileensi.

Cet Autolycus étoit fils de Lycon, et avoit remporté le prix du pancrace. Eupolis le raille au sujet de sa victoire. On ignore l'année où il remporta ce prix, aucun auteur ancien n'en ayant parlé. Quant à la pièce d'Autolycus, Athénée nous apprend, à l'endroit ci-dessus cité, qu'Eupolis la fit représenter sous l'archontat d'Arision. Nous savons que cet archonte est de la LXXXIX. olympiade, c'est-à-dire, de l'an 421. avant notre ère; mais nous ignorons si c'est le premier ou le second Autolycus qui fut représenté cette année.

Pag. 800. lig. 25. Φοῖξ, ἥ ἄνωθεν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἥ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἄγρος, ὅτε ἄνεμος ἄρχεται πνεῖν.

Cet article se trouve mot pour mot dans Suidas et dans le scholiaste d'Homère, sur le vers 63. du livre VII. de l'Iliade. Voyez aussi M. Toup, Curæ novissimæ in Suidam, p. 141. ou le troisième volume de ses œuvres, p. 190. Athen. Deipnosoph. lib. V. cap. XVII. pag. 216. D.

Ptolémée d'Ascalon (scholiast. Venet. ad Iliad. H, 63.) remarque qu'il faut retirer l'accent sur la première syllabe dans ἐπι, afin de faire rapporter cette préposition à πόντον; et il a raison, parce que, si on lisoit ἐπιφοῖξ en un seul mot, ou ce mot ne signifioit rien, ou la préposition seroit superflue. Porphyre (Quæstion. Homeric. VI. ex I. edit.) écrit à tort ἐπιφοῖξ.

Ibid. lig. 55. Φροτιστήριον, Διατριβή, ἡ Μοῖαστήριον· ὅπερ Ἀττικοὶ Σμυνεῖον καλοῦσι.

Dans les bons siècles, le mot φροτιστήριον se disoit des écoles des philosophes, et φροτιστής signifioit un philosophe. Aristophane emploie plusieurs fois ces deux mots dans sa comédie des Nuées. Voyez les vers 96. 148. 142. 262. 414. 456. etc. Lorsque la religion chrétienne devint la religion dominante, on donna ce nom aux monastères; c'étoient les écoles de la sagesse. Voyez Du Cange au mot φροτιστήριον, dans son Lexique de la moyenne et basse græcité. On les appela aussi Σμυρεῖον ou Σμύριον. Voyez le même Du Cange sur ce mot. Mais du temps de Philon juif, on nommoit ainsi les oratoires où les Thérapeutes s'assembloient pour prier Dieu. Il y en avoit un dans

chaque maison : ἐν ἐκάστη δὲ οἰκίᾳ, ἱερὸν δὲ καλεῖται Σεμνεῖον καὶ Μοναστήριον, ἐν ᾧ μονοῦμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται. *Philo de Vita contemplativa*, tom. II. p. 475. edit. Londinens.

Les Grecs actuels appellent φροντιστήριον un collège, et μοναστήριον un monastère.

Pag. 801. lig. 26. Φρουκτωρία ἐστὶ δὲ ἡ παρ' ἡμῶν λεγομένη βίγλα. Φρουκτωρία, c'est la garde de la nuit. On l'appeloit ainsi à cause des feux allumés, et parce qu'elle donnoit le signal en élevant des torches allumées. Βίγλα vient, par corruption, du latin *Vigilia*. L'empereur Léon s'est servi de ce mot dans sa *Tactique*, chap. XI. §. 9. : Ἐχέιν δὲ καὶ βίγλας ἐξωθεῖν. „Il faut aussi placer les gardes en dehors du camp;“ et dans le chap. XIV. §. 34. il a employé le terme βιγλεύειν, *vigilare*. Ἐπεὶ δὲ περὶ βιγλῶν ἐμνημονεύσαμεν δεῖ σε αὐτὰς ὀχυροῦς ποιεῖν, καὶ διαμεῖναι τοὺς βιγλεύοντας, ἵνα οἱ μὲν ὑπνοῦσιν, οἱ δὲ ἐρηγοῶσιν, καὶ οὕτως ἐναλλάσσοντας ἀλλήλους βιγλεύειν. „Puisque nous avons fait mention des gardes, il faut les fortifier en les partageant en deux, de manière que les unes dorment tandis que les autres veillent, et cela alternativement.“ On trouve aussi ce terme dans le philosophe Hiérocles, chap. 29. de ses *Facéties*, qui ne sont guère plaisantes.

Pag. 802. lig. 38. φυλλινάτους ἀγῶνας.

C'étoient des jeux dont les prix ne consistoient ni en or ni en argent, mais en une couronne de branches d'arbre. Ce mot est corrompu; et si l'on s'en rapporte à Hésychius et à Julius Pollux, il faut corriger φυλλίνας ἀγῶνας. Celui-ci dit, liv. III. chap. XXX. segm. 153. : Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἄθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν, καὶ φυλλίνας. Mais Bernard Martin, savant jurisconsulte de Dijon, qui vivoit au commencement du dix-septième siècle, corrigeoit le texte de Pollux dans ses *Variae Lectiones*, lib. I. cap. X. p. 21. et 22. et lisoit φυλλίνας, de même qu'on lit στεφανίτης, ἀργυρίτης; et je crois que c'est ainsi qu'il faut corriger le texte de l'Étymologique.

Ibid. lig. 44. Φύξην ἔοντα· ἄνδρῳ, φυχὸν· παρὰ τὸ φεύγειν τὰς ἴλας.

Cette étymologie est de Porphyre, comme on le voit par les scholies sur Homère, publiées par le savant Valckenaer à la suite d'Ammonius. Cela est encore confirmé par Eustathe sur Homère, p. 1099. *sub finem*. Porphyre ajoute à cette étymologie plusieurs autres choses que le second scholiaste de Venise a rapportées sans en indiquer l'auteur.

Quoi qu'il en soit, cette étymologie me paroît trop recherchée. Il me semble que de φύξις on a fait φύξην, de même que de ἀντί on a fait ἀντήρις, comme l'a prouvé Benj. Heath sur le vers 89. de l'Électre de Sophocle. Eustathe (*loco laudato*) fait venir ce mot de δὲ φεύγων ἄλλος, qui satis fugit. Il est étonnant que Damm ait approuvé cette ridicule étymologie. Cela regarde le vers 143. du XVII. livre de l'Iliade.

Pag. 803. lig. 29. Ὡς τὸ, Ὡς ἀνδρῶν γενεή, ἡμὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.

Il faut corriger, Ὡς ἀνδρῶν γενεή, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. La même faute se trouve dans la première édition de l'Étymologique; c'est le vers 149. du liv. VI. de l'Iliade. Mais il y a ici une petite difficulté que les commentateurs n'ont pas sentie; on traduit: *Sic hominum generatio, haec quidem nascitur, illa verò desinit*. Φύει est un verbe actif qui signifie *generat*, et jamais *nascitur*: c'est donc une ellipse, et c'est comme s'il y avoit ἡ μὲν γενεή φύει ἄνδρας, ἡ δ' ἀπολήγει φύειν ἄνδρας.

Ibid. lig. 32. Φωγνύναι καὶ φρύγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεφρυγμένας.

Φρύγειν est très-bon grec. Je n'en suis pas moins persuadé qu'il s'est glissé ici une faute. Si l'auteur de l'Étymologique eût voulu expliquer φωγνύναι par φρύγειν, il n'auroit pas mis la conjonction καὶ. D'ailleurs φρύγειν n'auroit expliqué ce verbe que d'une manière très-imparfaite; car φρύγειν signifie *frire dans une poêle*, et φωγνύναι, *rôtir au feu*. Eustathe s'est aussi trompé, lorsqu'en expliquant l'un par l'autre, il paroît avoir regardé ces deux mots comme synonymes.

Je crois qu'il faut aussi changer πεφρυγμένας, quoique bon grec, en πεφωσμένας, ou plutôt en πεφωσμένας, et en voici la raison: l'auteur de l'Étymologique, ayant sans doute dessein d'expliquer les verbes φωγνύναι et φώγειν, n'auroit certainement pas apporté un exemple où ce mot ne se seroit pas trouvé. Ma correction est appuyée par ce passage d'Eustathe sur l'Iliade d'Homère, p. 962. ligne 50. : Καὶ φωγνύναι τὸ φώγειν, ὅθεν ἰσχάδες πεφωσμέναι. Cela est confirmé par le Lexique de Phavorin, qui a donné la préférence à cette leçon: on peut le consulter au mot πεφωσθήσεαι.

Il reste une autre difficulté. Le mot προελέτω est corrompu; et j'ai fait en vain plusieurs tentatives pour le corriger. Enfin, lorsque je désespérois presque de ce passage, je l'ai trouvé heureusement dans Athénée, où je me doutois que je devois le trouver, mais où je n'avois pas l'espérance de le rencontrer faute d'un bon index. Cet écrivain, qui a entassé dans sa compilation mille passages curieux des anciens, n'a pas oublié celui-ci; et même il nous apprend, liv. XIV. chap. XVIII. p. 653. A, qu'il est de Phérécrate, poète comique, qui s'exprime ainsi dans la pièce intitulée Corianno:

Ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωσμένων.

„Choisissez-moi des figues rôties.“

Ce passage d'Athénée porte jusqu'à l'évidence le changement que j'ai fait dans l'Étymologique de πεφρυγμένας en πεφωσμένας. Il faut donc lire: φωγνύναι καὶ φώγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωσμένων.

Pag. 804. lig. 26. Φώσσων . . . ἡ προσώπου τι ἐκμαγεῖον· λέγεται δὲ οὕτω καὶ ὁ παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται ὠρύριον· φώσσωσι signifioit une voile de vaisseau, φώσσωνας, τὰ λυίφη, τὰ ὕμενα; (Scholiast. Lycophr. pag. 6. col. 1. lig. 30). On ne doit plus être surpris que ce mot ait ensuite signifié un linge dont on se servoit pour essuyer la sueur du visage. Les Latins appeloient ce linge *sudarium*, et l'ont nommé dans la suite *orarium*, *ab ore tergendō*. Les écrivains Grecs ont emprunté ce mot des Latins. Aurélien fit distribuer de ces linges au peuple Romain, afin qu'il s'en servît en signe d'applaudissement, en l'élevant et en l'agitant en l'air au cirque, ou au théâtre. *Ipsūque primum donasse oraria populo Romano quibus uteretur populus ad favorem*. Vopisc. p. 584. La toga servoit auparavant à cet usage. Ovide dit (*Amor. lib. III. eleg. 2. vers. 73*):

*Favimus ignavo. Sed enim revocate, Quirites;
Et date jactatis undique signa togis.*

Voyez la note de Saumaise sur le passage ci-dessus cité de Vopiscus, et sur-tout celle de Casaubon.

X, Ψ, etc.

Pag. 805. lig. 50. Χαλκίς . . . ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῶν χαλκίδων τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου διαβάντων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ κατασχόντων τὸ χωρίον καὶ μετονομασάντων.

Prétendre que la ville de Chalcis, en Eubée, a tiré son nom des Chalcidiens qui, étant passés en Asie avec Alexandre, s'emparèrent de ce pays et lui donnèrent leur nom, c'est avancer une absurdité; car on sait que Chalcis, en Eubée, est une ville très-ancienne, dont l'origine remonte aux temps héroïques. Il faut savoir que dans la Coelé Syrie il y avoit une ville de ce nom. *Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι*, dit Eustathe sur Homère, pag. 279. lig. 12. *ὦν μία καὶ Συριακή. Ἰάμβλικος γοῦν ὁ μέγας φιλόσοφος, χαλκιδεύς ἦν, ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας*. Il faut corriger dans ce passage d'Eustathe *χαλκιδηνός*; car tel est le nom que l'on donnoit aux habitants de ce pays, selon Etienne de Byzance. C'est de cette ville qu'avoit voulu parler l'Étymologique; je lirois donc dans cet écrivain: *Ἔστι δὲ καὶ πάλις Εὐβοίας, ἔστι δὲ καὶ ἄλλη τῆς Κοίλης Συρίας*. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ κ. τ. λ. Je ne discuterai pas si l'auteur de l'Étymologique a eu raison d'avancer que cette ville de la Coelé Syrie avoit été fondée par des Chalcidiens qui avoient accompagné Alexandre dans son expédition d'Asie. Je me contente de dire qu'Etienne de Byzance attribue sa fondation à un Arabe, nommé Monicus, et que tous deux peuvent avoir raison. Monicus aura fondé le premier la ville; les Chalcidiens l'auront augmentée, et en auront été regardés, par cette raison, comme les fondateurs.

Il faut aussi écrire avec la première édition, *μετονομασάντων*.

Pag. 808. lig. 40. Χέραδος, Ἰλιάδος φ, ὡς Κίναδος· οὐδέτερον γὰρ ἔστι.

Cela regarde le vers 319. du vingt-unième livre de l'Iliade, où on lit: *ἄλις χέραδος περιχέας μυρίον*.

Il paroît que l'auteur de l'Étymologique regarde *χέραδος* comme un nominatif neutre. C'étoit aussi le sentiment d'Eustathe dans son commentaire sur Homère, p. 1238. lig. 7. et celui du scholiaste de Venise, p. 473. col. 2. lig. 1. *Τὸ χέραδος, τοῦ χέραδους· φασὶν οὐδέτερον· ἤπαξ δὲ εἰρηται παρὰ τῷ Ποιητῇ· σημαίνει δὲ τὰς ψηφίδας τῶν ποταμῶν, ἢ τὰς ἀκαταρσίας*. Kuster pense différemment dans ses notes sur Suidas au mot *χέραδος*. Il faut observer qu'on trouve toujours *ἄλις* absolument et sans aucun régime dans Homère, et que *μυρίον* ne s'emploie point adverbialement, et qu'il ne peut se construire avec le génitif. Voyez le savant Dawes dans ses *Miscellanea critica*, p. 45. de la seconde édition publiée par M. Burgess. Dans toutes les éditions d'Homère on a mis *χέραδος* au génitif, comme on le voit par l'accent; et alors il vient de *χέρας*. On est surpris de l'y trouver aussi dans l'édition d'Eustathe; mais celui qui a présidé à cette édition, s'est contenté de corriger le texte d'après la première édition, et il ne lui est point venu en pensée de le rendre conforme aux remarques de ce savant archevêque. On voit aussi par la virgule placée après *ἄλις*, qu'il doit y avoir *χέραδος* avec l'accent sur la première syllabe dans l'édition de Venise. Je conclus delà qu'il faut lire dans Homère, *ἄλις χέραδος περιχέας μυρίον· μυρίον χέραδος, immensam colluviem*.

Ibid. lig. 42. *Καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε, χεράδει σποδείων*.

Barnes prétend, sur le vers ci-dessus cité de de l'Iliade, que c'est le vers 13. de la VI. Pythique, où on lit *παμφόρου χεράδι τυπτόμερος*. M. Dawes s'élève avec force contre cette opinion de Barnes à l'endroit ci-dessus cité; et je pense qu'il a raison, quoique je ne puisse approuver l'explication qu'il en donne. M. Schneider (*Carmin. Pindar. Fragm.* p. 101.) penche au contraire vers le sentiment de Barnes. Ce qu'il en dit, ne m'a pas paru convaincant. Voyez sur-tout le savant Heyne, *ad Pyth. VI, 24*.

Pag. 813. lig. 3. *Χλωρόν δέος, χλωροποιόν· σημαίνει δὲ τὸ νέον*. L'Étymologique dit, *χλωρός* signifie pâle; il signifie aussi jeune, récent, nouveau. L'exemple qu'il apporte *χλωρόν δέος*, la *pâle frayeur*, se trouve en beaucoup d'auteurs, et principalement dans Homère: *τοῖς δὲ χλωρόν δέος ἦρει, ils furent saisis d'une pâle frayeur*. L'Iliade, lib. VII, 479: *Πάντας ὑπὸ χλωρόν δέος εἶλεν, une pâle frayeur les saisit tous*. Ibid. lib. VIII, 77. *χλωρόν δέος* est la même chose que *δέος ὠχρεοποιόν*.

Eustath. ad Il. p. 1001. l. 51. et 52. Quant à l'autre signification, Eustathe observe que ce mot s'emploie à l'égard de ce qui est récent, jeune: par exemple, dit-il, *χλωρός τυρός*, du fromage vert, pour du fromage nouvellement fait. Aristophane s'en est servi en ce sens, οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν ὄν περ σὺν αὐτοῖς ταλάροις. Ran. v. 567. κατ' ἰσθμίου. „Je n'ai point encore parlé de ce fromage nouveau qu'il a dévoré avec les paniers.“ Les Anglois disent de même *green cheese*, du fromage vert, pour du fromage récent. On dit aussi, Eustath. lo. ajoute Eustathe, γόνυ χλωρόν, un genou vert, pour un homme fort et vigoureux. Théocrite s'en est co laudat⁹ servi dans ce sens, *idylle XIV, vers 70.*

Ποιήν τι δεῖ ἄς γόνυ χλωρόν,

In Curis où il faut remarquer que ἄς est un dorisme pour ἕως, dum. M. Toup est le premier qui ait rétabli la vraie leçon d'après un manuscrit de la Bibliothèque des Médicis, et qui ait observé qu' Horace avoit imité ce vers, *epod. XIII, 4.*

Dumque virent genua.

Pag. 816. lig. 24. Κόλον δόρυ.

Cela fait partie du vers 117. du XVI. livre de l'Iliade. Dans l'édition d'Eustathe on place l'accent sur la dernière syllabe dans *κόλον*, et dans les notes sur la première, ainsi qu'on le trouve dans l'édition de Florence et dans celle d'Alde sans date. Turnebe a suivi l'édition d'Eustathe, et il a été imité par les éditeurs suivans. Ptolémée d'Ascalon veut qu'on accentue ce mot comme *λόγον*, et le scholiaste de Venise l'approuve: il faut donc rétablir cette accentuation dans les éditions d'Homère, et lire dorénavant *κόλον δόρυ*.

Pag. 817. lig. 48. Ψαφαρός, αἰχμηρός καὶ κακόχρους, παρὰ Νικάνδρου· ἐνθα καὶ ψαφαρή ὁμοίως, λεπτή καὶ αἰχμηρά.

On trouve ce terme dans les *Theriacae* de Nicandre, vers 172.:

Χροὴ δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαροῖς ἐπιδεδρομε τότοισ.

Le scholiaste de Nicandre explique cette couleur, τὸ δὲ χροῖμα τοῦ γένους τῶν ἀσπίδων, τινῶν μὲν ψαφαρόν, ὃ ἐστὶ λευκὸν ἢ αἰχμηρόν, c'est-à-dire d'un blanc sale; et c'est ainsi qu'on doit entendre le κακόχρους de l'Etymologique, cendré, de couleur de cendre. On trouve aussi ce mot dans ces vers d'Euphorion que nous a conservés Théon dans son commentaire sur les Phénomènes d'Aratus, vers 519. p. 65. col. 2. *edit. d'Oxford*:

Ἡ μὲν πάνθ' ὅσα πού φύει εὐδαιέλος αἶα,
ἢ φύλλον γ', ἢ ποίην, ὅτ' ἐχοίμην, λυθρον
ὡς πυρὶ καρφομενον, ψαφαρῇ ἰνδύλλεται τέφρῃ.

„Toutes les productions de la terre, arbres ou plantes, dès que son venin (celui de l'hydre) les touche, se dessèchent comme si elles eussent passé par le feu, et ressemblent à de la cendre.“

On trouve le composé *ψαφαρόχρους* dans le Rhésus, tragédie faussement attribuée à Euripide vers 716. et *ψαφαρότριχος*, dans le vers 32. de l'hymne en l'honneur de Pan, attribué à Homère:

Ἐνθ' ὅγε, καὶ θεὸς ὢν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμειεν
ἀνδρὶ παρὰ θνητῶν.

„C'est dans ces lieux, que; tout dieu qu'il est, il faisoit paître pour un mortel, les brebis dont il négligeoit la toison.“

M. Ernesti proposoit de lire *ἀπαλότριχα*, parce que *ψαφαρός* se dit plutôt des lieux incultes que des personnes. Le savant et ingénieux Ruhnken vouloit qu'on lût *ταρφύτριχα*. Je ne vois pas la nécessité de ces changemens, qui s'éloignent d'ailleurs un peu trop de la trace des lettres. *Ψαφαρότριχος* convient très-bien à la couleur sale de la toison des brebis. S'il étoit nécessaire de faire quelque changement, j'aimerois mieux lire *ψαθαρότριχα*, qui s'éloigne moins de *ψαφαρότριχα* que *ἀπαλότριχα* et *ταρφύτριχα*. Mais il est inutile de faire aucun changement. Depuis que Pan étoit devenu amoureux, il ne prenoit plus le même soin de ses brebis; leur toison étoit sale et hérissée. D'ailleurs, ce mot s'appliquant à la toison et non aux brebis elles-mêmes, la critique de M. Ernesti tombe absolument.

Pag. 818. lig. 31. Ψήγματα, μικρὰ κομμάτια. Ψῆγμα, τὸ κατὰ μικρὸν στάζον· ἐξ οὗ καὶ λώδιον.

Ce dernier mot est évidemment corrompu. On le trouve de même dans Phavorin; et les autres grammairiens n'indiquent rien qui puisse servir à le corriger: je vais hasarder une conjecture. *Ψῆγμα*, une parcelle, vient de *ψάω*, et par contraction *ψῶ*: *ψῶδιον*, qui signifie une parcelle, un petit morceau de pain, vient aussi du même mot, *ψῶδια*, τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα. Hesych. in voc. — Pollux, lib. IX. *segu.* 83. p. 1061. Je lis donc ἐξ οὗ καὶ ψῶδιον.

Pag. 819. lig. 45. Ψωμός, παρὰ τὸ ψήγεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρῖβεσθαι· καὶ τὰ ψευσιῶ· ὁμοίως· ὃ δὲ Ἡρωδιανὸς· παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω· δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς τὸ ἐλάττωτον.

Il y a dans ce passage deux erreurs très-graves, et une omission. Sylburge s'est aperçu de la première de ces erreurs, et ne s'est pas même douté de l'autre; il corrigeoit *ψαισιῶ*, ὁμοίως· cette correction paroît heureuse au premier coup-d'oeil, 1. parce que le changement de *ψευσιῶ* et *ψαισιῶ* est très-léger, 2. parce que ce mot vient également de *ψῶ*. Mais comme *ψαισιῶ* signifie des gâteaux,

il ne peut convenir à ψωμός, qui signifie une bouchée, une parcelle. L'Etymologique d'Orion nous a conservé le vrai terme au mot ψωμοί. Καὶ τὰ ψυχία, ὁμοίως. Ψυχίον est une petite parcelle de pain, une miette de pain. De là Homère a donné, dans la Batrachomyomachie, vers 27. et ailleurs, à un rat le nom de ψυχάρπαξ.

La seconde faute, sur laquelle Sylburge a gardé le silence, est très-grossière: δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ ἐυτελοῦς τὸ ἐλάχιστον. Je corrige δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον. ἐκτελής ἄρτος est un pain entier. La vérité de cette correction est sensible: le changement de αὐτοῦ en αὐτοῦ est léger; celui d'εὐτελοῦς en ἐκτελοῦς ne l'est pas moins. Dans le premier un ρ prend la place d'un υ, et dans le second un π prend celle d'un υ; mais ce qui met la chose hors de doute, c'est qu'on trouve dans Orion le Thébain, δηλοῖ γὰρ τοῦ ἐκτελοῦς αὐτοῦ τὸ ἐλάχιστον.

Quant à l'omission, il étoit impossible de la deviner; c'est Orion qui m'en a fait apercevoir. On y lit: Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. Ainsi la phrase entière est: Ψωμός παρὰ τὸ ψήγεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τριβεσθαι καὶ τὰ ψυχία ὁμοίως. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ψῆ τὸ λεπτύνει. δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον.

Pag. 824. lig. 32. Ὅμοίως ὅπποτ' ἐκείνων μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.

Ce vers est le 643. du IX. livre de l'Illiade; et c'est ainsi qu'on lit dans Denys d'Halicarnasse (*Ars Rhetor.* §. XV. p. 106.), et dans les éditions de Florence, d'Alde sans date, d'Eustathe et de Venise. Dans celles d'Alde 1524. de Turnebe, d'Henri Etienne, de Crispin, de Strasbourg 1533. d'Amsterdam 1650, de Barnes, de Clarke, d'Oxford 1758, d'Ernesti, et enfin de Glasgow 1746 in-fol., on lit: ὅπποτ' ἐκείνου μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.

1. Eustathe remarque, p. 781. lig. 7. que ἐκείνων est un pluriel par une figure de rhétorique, πληθύνους κατὰ θυμὸν ῥητορικόν; mais dans la suite il l'explique au singulier, ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς λέξεως, οὐ πολλά τινα λέγει, ἀλλ' ἐν, τὸ ἀσύφελον αὐτὸν ἐν Ἀργείοις ῥέξαι.

Le désordre où nous jettent les grandes passions, peut quelquefois autoriser les changemens de nombre et de cas; et Longin en a apporté des exemples: mais ces changemens ne peuvent être permis, que lorsqu'il n'y a pas d'équivoque à craindre. Ce n'est pas ici le cas de ἐκείνων. On pourroit rapporter ce mot aux chefs de l'armée, qui étoient censés avoir participé à l'insulte faite par Agamemnon à Achille, parce qu'ils ne s'y étoient pas opposés. Je conclus de là qu'il faut lire ἐκείνου, afin d'éviter toute ambiguïté.

2. Ὡς se trouve dans toutes les anciennes éditions: Eustathe et les scholiastes de Venise n'en donnent pas d'explication; l'Etymologique le rend par ὁμοίως. De quelque manière qu'on explique cette particule, elle trouble le sens. Je pense donc qu'il faut adopter la leçon des éditions modernes, où on lit: ὥς μ' ἀσύφελον Turnebe et Henri Etienne avoient-ils trouvé cette leçon dans quelques anciens manuscrits? c'est ce qu'ils nous laissent ignorer.

Pag. 825. lig. 6. Ὡτα. Ἀπολλόδομος μὲν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσσαν κ. τ. λ.

L'auteur de l'Etymologique a copié cet article en entier, et mot pour mot, d'Orion le Thébain; mais ce grammairien ajoute après ὄσσαν, ces mots γησί οὕτως ἐν τῷ ἐκτῷ τῆς καθολικῆς Προσωδίας. „Ainsi le dit-il dans le VI. livre de sa Prosodie universelle.“ M. Heyne a donc eu tort de mettre ce passage dans le livre des étymologies, page 1157. de son édition d'Apollodore: au reste, ce savant est bien excusable, puisqu'il n'avoit aucune connoissance d'Orion, qui n'existe encore qu'en manuscrit. Il a pareillement oublié, dans le catalogue des ouvrages de ce grammairien, celui-ci.

Pag. 728. lig. 13. Στολή κ. τ. λ. Cet article est bien; mais je saisis cette occasion pour corriger un vers de Cratinus dans la pièce intitulée Διονυσιαλέξανδρος, citée par Macrobe, *Saturn.* lib. V. cap. XXI. p. 519.

Στολήν δὲ δῆ τινα εἶχον ΤΟΥΤΟΜΟΙΦΡΑΚΟΝ.

C'est ainsi qu'on trouve ce vers dans le manuscrit du président de Thou. Jean-Frédéric Gronovius avoit corrigé en marge de son exemplaire de Macrobe τοῦ δ' ὁμόχροον. Jacques Gronovius, ne trouvant rien de mieux, fit imprimer cette correction dans le texte de son édition; il me semble qu'il étoit facile de corriger, τοῦτό μοι φράσον.

Στολήν δὲ δῆ τινα εἶχον, τοῦτό μοι φράσον.

Pag. 728. lig. 32. Στόνυξ, καλεῖται τὸ εἰς δὲ λήγον· πετρεῶ στόνυγι τρίψε σφυρόν.

Sylburge en sachant d'où ce vers étoit tiré, donne une explication quelconque à πετρεῶ. Il falloit corriger πετράϊα. Ce vers est le 1679. du livre IV. des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes.

Πετράϊα στόνυγι χρίμψε σφυρόν.

Sur quoi le scholiaste dit: Στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν εἰς δὲ λήγον.

La leçon vicieuse de l'Etymologique τρίψε fait soupçonner à M. Ruhnken qu'on lisoit du temps de son auteur χρίμψε au lieu de χρίμψε. Voyez la note de ce savant sur le Lexique de Timée, au

mot *Ἐγχρίμπει*. Scaliger a rétabli *στόνυχα* dans le Cyclope d'Euripide, vers 400. où on lisoit auparavant *ὄξυν γ' ὄνυχα*. Jos. Barnes approuvoit, avec raison, cette correction, et elle plaisoit aussi à Ruhnken: le docteur Musgrave ne la désapprouvoit pas, quoiqu'il fût d'avis de conserver l'ancienne leçon.

Pag. 730. lig. 44. *Στρόμβος, ῥόμβος, ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι· καὶ στροβεῖ, ταραττεῖ, κινεῖ*.
Homère s'est servi de ce mot, livre XIV. vers 413. de l'Iliade.

Στρόμβον δ' ὥς, ἔσσευε βαλὼν.

Le scholiaste entend cela de ce que nous appelons une toupie. *Τροχὸν, ῥόμβον περιφερῆ· λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβηκα (leg. βέμβικα)*. Il se trompe certainement; c'est plutôt un disque. Le scholiaste de Nicandre sur les Alexipharmques, édition d'Alde, α σ in *aversa parte*, col. 2. dit que c'est une espèce de coquillage, dont les anciens se servoient au lieu d'une trompette. *Τὸν δὲ στρομβόν, ὃν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὄστρακον τῶν κογχυλίων, οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ οὐλπιγγος. Καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Ὀμήρου οὕτως εἶπε. Στρόμβον δ' ὥς, ἔσσευε.*

Il ne faut pas s'imaginer qu'Apollodore ait ainsi expliqué le *Στρόμβος* d'Homère; ç'auroit été une absurdité qu'on ne peut lui imputer. Mais, à propos de ce vers, il rapporte une autre signification de ce mot, que le scholiaste de Nicandre a jugé à propos de copier sur le vers 393. des Alexipharmques. M. Heyne rapporte aussi cette scholie parmi les fragmens d'Apollodore, p. 1152. Théocrite parle de ce même coquillage, *idyll. IX, 25.*

Τήνῃ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον.

Dans Nicandre (*Theriac. vers. 883.*), c'est une pomme de pin:

*ἡδ' ὅσα πεῦκαι
ἀγρότεραι στρομβοῖσιν ὑπεδρέψαντο ναπαίαις.*

Voyez Hésychius et le Lexique d'Apollonius.

Quant au mot *στροβεῖ*, il se trouve dans les Chevaliers d'Aristophane, vers 385.:

*Ἄλλ' ἐπιθ', καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποιεῖ.*

dans les Nuées, vers 702.,

*Πάντας τρόπους σεαυτὸν
στρόβει πυκνώσας.*

et dans les Grenouilles, vers 817.,

*Τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.*

Pag. 732. lig. 1. *Στύραξ, τὸ κάτω τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασιν. Καὶ Θουκυδίδης, στυρακίῳ, φησὶν, ἀκοντίῳ ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν· ἡ ὁ σαρρωτήρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ ἐφ' ἣ στήριζεται τὸ δόρυ.*

Il faut lire, avec Sylburge et les éditions de Thucydide, *στυρακίῳ ἀκοντίῳ*. Ce passage est du livre II. §. IV.; le voici en entier: *Τῶν δὲ Πλαταιῶν τις τὰς πύλας, ἡ ἐσπλάθον, καὶ ὥσπερ ἦσαν ἀνεωγμέναι μόλαι, ἔκλειπε, στυρακίῳ ἀκοντίῳ ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.*

Voyez, sur les mots *στύραξ* et *βαλανός*, la note de Casaubon sur Aenée le Tacticien, chap. *XVIII. p. 1742. et suiv.*, à la suite de Polybe, édition d'Amsterdam.

Ἡ ὁ σαρρωτήρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ἣ στήριζεται τὸ δόρυ.

L'auteur de l'Etymologique et Suidas ont emprunté cette partie de leur article du Lexique de Timée. Voyez ce lexique, au mot *σαρρωτήρ*, et la note de M. Ruhnken, Portus changeoit dans Suidas *ἀρχὴ* en *αἰχμή*, et Kuster approuvoit ce changement. Ces savans ignoroient, sans doute, que ce mot signifie ici *l'extrémité*.

On trouve *σαρρωτήρ* dans Homère, *Iliad. X, 153*. Les auteurs postérieurs à ce poète se servent de *στύραξ*. L'usage de planter les piques en terre pendant la nuit existoit dès le temps de la guerre de Troie, et il subsista long-temps après. Mais une pique étant tombée sur une autre, et celle-ci en ayant abattu d'autres, le bruit qu'elles firent en tombant causa une telle frayeur, que l'usage de les planter ainsi fut supprimé chez les Grecs. Voyez Eustathe sur l'Iliade, p. 795, 29. Je crois plus volontiers qu'il le fut, parce que l'éclat du fer faisoit remarquer le lieu où une armée étoit campée pendant la nuit. Quoi qu'il en soit, Aristote observe (*Ars poetic. §. XLVI. al. XXV.*) que les Illyriens conservoient encore cet usage de son temps. Le scholiaste de Venise (*ad Iliad. X, 153.*) rapporte le passage d'Aristote quoiqu'un peu tronqué.

Pag. 733. lig. 19. *Συγκόμει, ἐπὶ τὸ πληγαῖς αἰκίσασθαι· οὕτως οἱ μεταγενέστεροι.* Corrigez, d'après Suidas, *ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι*. Mais il faut aussi corriger Suidas, dans lequel on lit *οὕτω Μεταγένης*, que Kuster a traduit *sic Metagenes*, comme si c'étoit le nom de quelque grammairien: mais il faut lire avec l'Etymologique. *οὕτως οἱ μεταγενέστεροι*. Xénophon, Demosthène et Aristophane ont employé ce mot avec cette signification; ainsi la remarque de l'Etymologique n'est pas juste.

Pag. 734. lig. 17. Σύμβολα, σημεῖα, τέρατα, μαντεύματα, οἰωνίσματα· οἷον σημεῖον τοῦ φθαρτοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων πρὸ θανάτου, οἱ δερμάτινοι χιτῶνες.

Le schollaste de Pindare (*Olympic. XII, 10.*) dit: Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης, ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι ὡς Ἀρχίλοχος· „Μετέρχομαι σε, σύμβολον ποιουμένην ἢ ποιουμένην.“

On pourra enrichir de ce fragment la collection des fragmens de ce poëte.

La dernière partie de cet article fait allusion à ce passage de la Genèse, *chap. III. verset 21.*: Καὶ ἐποίησε κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς. L'auteur rapporte le sentiment de quelques écrivains ecclésiastiques, qui prétendoient que ces vêtements étoient un symbole de la mort à laquelle le premier homme fut condamné à cause de son péché. Voyez le *Thesaurus Ecclesiasticus* de Suicer, *tom. 2. p. 1510. et 1520.*

Pag. 736. lig. 47. Σύους, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον καὶ τοῦ Πανακτίου, καὶ Μένονος εἰς ὑγίαν κομωδοῦντες.

Il faut corriger, Σύς, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Πανακτίου, καὶ Μένονος εἰς ὑγίαν κομωδοῦντες· et c'est ainsi qu'on lit dans le lexique manuscrit de Photius. Cela fait allusion au vers 997. des Nuées d'Aristophane:

Εἰ ταῦτ', ὦ μενιάκιον, πείσει τούτῳ, νῆ τὸν Διόνυσον,
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καὶ σε καλοῦσι βλιτομάμαν.

Le poëte fait ici un misérable jeu de mots sur la ressemblance entre υἱέσιν et ὕσιν. Le premier mot est le datif d' υἱεύς, *filius*, et l'autre de ὕς, *eus*.

Le même poëte fait encore allusion à la malpropreté des enfans d'Hippocrate, lorsqu'il dit dans les *Θεσμοφορίζουσαι*, vers 280.:

ΕΤΡΙΠΙΔΗΣ.

Ὅμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν.

Vers qu'il faut traduire ainsi, si l'on veut en sentir le sel:

EURIPIDE.

„Je jure donc par l'Aether, le palais de Jupiter.

MNESILOCHUS.

Que ne jures-tu plutôt par le domicile (l'étable à cochon) d'Hippocrate?“

Panaetius est peut-être ce cuisinier dont se moque le même Aristophane dans la comédie des Oiseaux, vers 440. et dans le troisième fragment de celle qui porte le nom des *Iles*, pièce perdue du même poëte.

Quant à Memnon, je ne trouve aucune trace de ce personnage dans les auteurs du temps. C'est sans doute l'un de ceux aux dépens desquels les poëtes comiques divertissoient le public.

La malpropreté et la stupidité des Béotiens avoient fait donner à ces peuples le sobriquet de *Συοβιωτοί*. Hésychius: *Συοβιωτοί· οἱ βιωτοὶ σῦες (nempe ἐκαλοῦντο)*. Photius *in lexico manuscripto*: *Συοβιωτοί· σῦες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλοι βιωτοί*.

Je prends de là occasion de corriger un vers de Cratinus, poëte comique, cité par le scholiaste de Pindare, sur le vers 152. de la sixième Olympique:

Οὔτοι δ' εἰσὶν, συοβιωτικὸν πεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Le savant Gataker corrige, dans ses Oeuvres posthumes, p. 552. et 553.

Οὔτοι δ' εἰσὶν ὑοβιωτικοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Cette conjecture est heureuse en partie; mais ce vers manque de mesure. Je lis:

Οὔτοι δ' εἰσὶν συοβιωτοὶ κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Pag. 738. lig. 48. Σφήκεια, ἢ Κύπρος· πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὡς φησι Στέφανος ἐν τῇ περὶ Κύπρου· ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν οἱ ἐκαλοῦντο Σφήκες· ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῇ περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἀνδρας οἱ εἶχον κέρατα· ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῇ περὶ Νήσων, διὰ τὸ εἶχεν πολλὰς ἐνοχὰς, ὡς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ἀνομάσθη.

1. Il est vrai qu'Etienne de Byzance dit, à l'article Κύπρος, que cette île a été nommée Σφήκεια. Je n'en suis pas moins persuadé qu'il faut corriger l'Étymologique, et qu'il faut lire avec le scholiaste de Lycophron, sur le vers 447. de la Cassandre, ὡς φησι Φιλοστέφανος.

2. Ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος . . . ὡς δὲ Ξεναγόρας. La particule δὲ, qui est l'apodiotique de μὲν, suppose nécessairement que cette particule a dû précéder. J'en ai conclu que Μένανδρος devoit être séparé en deux, μὲν ἀνδρος. Ce dernier mot sera le commencement du nom de l'auteur cité par l'Étymologique, mais qu'il est impossible de deviner. Heureusement le même scholiaste nous a conservé son véritable nom, ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς ἐν τῇ περὶ Κύπρου.

3. Il faut lire aussi *ἐξοχὰς* en la place de *ἀνοχὰς*, et ce changement est encore autorisé par le même scholiaste. Sylburge avoit fait la même correction.

Pag. 550. lig. 13. Παρὰ τὸ κῶ τὸ κοινοῦμαι, γίνεται ὄνομα ῥηματικόν, Κῶς. Νικόχαρις Ἀθηναίος, ἐπλέομεν ὡς κόρη ἐπὶ Κῶς.

Nicocharès, fils de Philonide, Athénien, étoit un poète de l'ancienne comédie, dont parlent Athénée, Pollux, Suidas et le scholiaste d'Aristophane. Il avoit composé onze pièces, dont les écrivains que je viens de nommer nous ont conservé les titres. Il faut corriger *Νικόχαρις ἐν Ἀθηναίαις*. *Νικόχαρις* vient de la prononciation vicieuse des Grecs modernes. Suidas, Pollux et Athénée écrivent tous de la sorte, et citent les Lemniens, *Ἀθηναίαι*. Suidas, au mot *Νικόχαρις*, met les Lemniens, *Ἀθηναίαι*, au nombre des comédies de ce poète. Athénée, *lib. VII. cap. XXII. p. 328. E.*, dit: *Νικόχαρις ἐν Ἀθηναίαις*; et *lib. X. cap. VII. pag. 426. F*; *Τὰ παραπλήσια εἶρηκε καὶ ἐν Ἀθηναίαις*. Pollux, *lib. X. segm. 107. p. 1284.*: *Καὶ Νικόχαρις δὲ ἐν Ἀθηναίαις εἶρηκε*. Ces passages prouvent que ces deux corrections sont certaines. Dans le passage rapporté par l'Étymologique, il paroît que Jason adresse la parole à Hypsipyle: „Nous naviguons pour aller chercher la toison d'or.“

Ibid. lig. 15. Τοῦτο γίνεται κατὰ πλεονασμὸν κῶας, ὡς ἀπὸ τοῦ ὡς ὁπότε γίνεται ὡς· κῶας ἄγειν κριοῖο μεμῶστας.

Sylburge met en note: *post κριοῖο, deesse videtur epitheton περιχρῶσον, aut simile quidpiam*. Il ne manque rien à ce vers: et ce savant se seroit épargné cette observation s'il eût eu connaissance de l'ouvrage dont il est tiré. C'est le vers 1202. du second livre des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes:

Οὐ γὰρ ἔσαν τεύξεσθαι ἐν γένος Ἀθήαις
κῶας ἄγειν κριοῖο μεμῶστας.

Ibid. lig. 41. Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Τυρρῆνιόν νικήσαντος Ἀθηναίους, ἐλήφθησαν αἰχμάλωνται· μία γυνὴ τῶν Τυρρῆνιων ἐφίλησεν ἕνα, καὶ ἔλαβεν αὐτόν· καὶ φυγὼν, ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος· ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα· ἢ ἄλλου θύοντος ἤρπασε τὸ ὄρνεον τὸ κῶλον, καὶ ἐκείσε ἀπέθετο· ἐστὶ δὲ καὶ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐξ οὗ τὸ, Κωλιάδος Γενετυλλίδος, Ἀριστοφάνης.

1. Il ne s'agit pas ici de Tyrrhénius, mais des Tyrrhéniens, qui, étant des pirates, infestoient les côtes de l'Attique, et firent dans une rencontre quelques Athéniens prisonniers. Je serois porté à croire qu'il est ici question de ces Pélasges-Tyrrhéniens, qui, ayant été chassés de l'Attique, et s'étant ensuite emparés de l'île de Lemnos, revinrent peu après dans l'Attique, et enlevèrent à Brauron de jeunes filles d'Athènes, tandis qu'elles étoient occupées à célébrer la fête de Diane. Hérodote en parle *livre VI. §. CXXXVI. et suivants*. Je lirois par conséquent, *Τυρρῆνιων νικήσαντων*.

2. Μία γυνὴ τῶν Τυρρῆνιων ἐφίλησεν ἕνα καὶ ἔλαβεν αὐτόν· καὶ φυγὼν ἔκτισεν κ. τ. λ.

Que veulent dire ces mots? „Une femme Tyrrhéniennne devint amoureuse d'un de ces prisonniers, et le prit, et lui fuyant, bâtit un temple de Vénus Colias.“ Cela ne fait aucun sens. Je corrige: *Μία γυνὴ τῶν Τυρρῆνιων ἐφίλησεν ἕνα, καὶ ἔλυσεν αὐτόν· ὃ δὲ φυγὼν ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος*. „Une Tyrrhéniennne étant devenue amoureuse de l'un de ces prisonniers, lui détacha ses liens: celui-ci s'étant sauvé, bâtit un temple en l'honneur de Vénus Colias.“ La preuve que cette correction *ἔλυσεν αὐτόν* est certaine, c'est que l'auteur de l'Étymologique ajoute, ligne suivante, que ce temple fut ainsi nommé ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα, „parce que ce prisonnier eut les membres déliés.“

3. Ἡ ἄλλου θύοντος ἤρπασε τὸ ὄρνεον τὸ κῶλον.

Ἄλλου ne faisant aucun sens, j'ai corrigé, dans mon Mémoire sur Vénus, p. 154. ἢ ἴωνος θύοντος, et je ne m'en repens pas. Voyez Suidas au mot *κωλιάς*, où je corrigerois volontiers *θύοντος ἱερείου κωλήν* en la place de *ἱερείου κωλῆς*, qu'on lit à présent. Ces deux corrections sont confirmées par le passage suivant du scholiaste d'Aristophane sur le vers 52. des Nuées: *Ἐριοὶ δὲ ἴωνος θύοντος, κόρακα ἄρπασαι κωλήν κ. τ. λ.*

4. Ἐστὶ δὲ καὶ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς. Colias est un promontoire, de l'Attique, à vingt stades de Phalère, comme le dit Pausanias, *lib. I. cap. I. p. 4. sub finem*: mais il ne paroît pas qu'il y eût en ces lieux ni rivière, ni fontaine. Je corrige en conséquence, *ἐπὶ δὲ καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς*.

Eustathe, sur Denys le Périégète, vers 392. p. 110. et 111. s'exprime ainsi: *Κωλιάς δὲ ἢ Ἀφροδίτη, ἢ ἀπὸ τόπου Ἀττικοῦ ὅπου τὰ Περσικά συνέπεσον ναυάγια . . . ὃ δὲ τοιοῦτος Ἀττικός τόπος ὁμοίως ἐστὶ, φασὶν, ἀνθρώπου κῶλον, δηλαδὴ τῷ κατὰ τοὺς πόδας*.

5. Ἐξ οὗ τὸ Κωλιάδος Γενετυλλίδος, Ἀριστοφάνης.

Cela regarde le vers 51. des Nuées d'Aristophane. Ce poète met de la différence entre *Κωλιάς* et *Γενετυλλίς*:

Ἡ δ' αὖ (ὄζει) μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.

Le scholiaste explique *Γενετυλλίς*, ἢ τῆς γενέσεως ἑφορος Ἀφροδίτη. Pausanias les différencie encore davantage (*lib. I. cap. p. 5.*): *Κωλιάδος δὲ ἐστὶν ἐταῦθα ἀγάλμα, καὶ Γενετυλλίδος, ὀνομαζόμεναι θεαί*

Pag. 819. lig. 41. *Ψῶα καὶ ψῶξα, ἀμφότερα τῇ θυσσίᾳ σημαίνει.*

Ἀρπύιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν πνέεσκον.

Suidas rapporte, au mot *Ψῶα*, la plus grande partie de ce vers. Je trouve dans un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, au mot *Πληγάδες*, ces deux vers :

*Πληγάδας ἄξεινους, καὶ ὅπου Φινήτια δόρπα
Ἀρπύιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν ἀμπνεύεσκον.*

Le second vers doit être corrigé par Suidas et par l'Etymologique. Tout me porte à croire que ces vers sont tirés d'un poème sur l'expédition de Jason : on ne les trouve, ni dans les Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, ni dans les Argonautiques attribuées à Orphée. Cependant, Tzetzes qui cite, sur le vers 1285. de Lycophron, le premier de ces vers,

Πληγάδας ἄξεινους, καὶ ὅπου φοινῆμα δόρπα,

où il faut lire *Φινῆμα*, assure qu'il est d'Apollonius. Il s'ensuit qu'ils sont tous les deux de ce poète ; mais, comme on ne les trouve plus dans son poème, je conclus qu'ils sont de la première édition. On sait que cette première édition n'eut aucun succès, et que la seconde s'est conservée, ainsi qu'un petit nombre de vers de la première, que le savant Ruhnken a remarqués. Ces deux vers sont de ce nombre ; et même ce savant y en ajoute trois autres d'après un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, différent de celui que j'ai consulté. Voyez *Epistola critica* 11. p. 192.

Pag. 776. lig. 39. *Μελιτών, οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγωδοὶ ἐμελέτων.* *Μελιτών* est certainement corrompu. J'avois d'abord imaginé qu'il falloit lire *Μελετητήριον* ; qu'on trouve dans la vie de Démosthène par Plutarque, p. 839. B : *ἐκ τούτου κατάγειον μὲν οἰκοδομήσαι Μελετητήριον* ; mais il se seroit ensuivi que ce n'auroit pu être un lieu particulier et propre aux acteurs tragiques, un lieu où s'exerçoient les acteurs. Heureusement Hésychius nous a conservé la vraie leçon. Je lis donc avec ce grammairien : *Μελιτέων οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγωδοὶ ἐμελέτων* ; mais comme l'article d'Hésychius, qui me fournit cette correction, est plus instructif, je crois devoir le transcrire : *Μελιτέων οἶκος ἐν τῷ τῶν Μελιτέων δήμῳ οἶκος τις ἦν παμμεγέθης, εἰς ὃν οἱ τραγωδοὶ ἐμελέτων.* Le Lexique manuscrit de Photius, cité par M. Alberti dans sa note, ajoute *φοιτῶντες* : *εἰς ὃν οἱ τραγωδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων.* La maison de Mélite étoit un vaste bâtiment dans la bourgade Mélite, où se rendoient les acteurs tragiques pour s'exercer. Cette bourgade étoit dans l'enceinte même de la ville, au nord de la citadelle.

Pag. 577. lig. 15. *Μέλος, κατὰ σύγκρισιν τοῦ ἔπους, τὸ μεμελισμένον ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος δὲ, τὴν ἐν Λέσβῳ γενομένην παρθένους Μούσας ἐπὶ τα πένθῃ φοιτῶν καὶ θρηνεῖν ὅθεν ἐπικρύπτει τὰ ᾄδόμενα μέλεια κληθῆναι. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγῆρος μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὁμφακος.*

Ce texte est corrompu. Sylburge a bien corrigé, *Μύρσιλος* δὲ, en la place de *Μύσιμβλος* δὲ. Ce Myrsilus étoit de Lesbos ; il avoit écrit l'histoire de sa patrie. Cette correction est appuyée de l'autorité de St. Clément d'Alexandrie (*Cohortat. ad Gentes*, p. 27. lig. 17.), et sur-tout de celle de l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, où on lit, à l'article *Μέλος*, *Μύρσιλος* δὲ. Ce Myrsile donne, sur l'origine de Lesbos, des particularités adoptées par St. Clément d'Alexandrie, mais qui auroient sans doute été rejetées par les anciens, et cela d'autant plus qu'elles ne s'accordent pas avec ce qu'Homère et Hésiode nous ont dit des Muses.

Τὴν ἐν Λέσβῳ παρθένους Μούσας. Il faut lire en un seul mot, avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, *Τὴν ἐν Λέσβῳ Παρθενομούσας*, comme on trouve dans Homère *Παρθενοπίπας*.

Οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς μελιγῆρος μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὁμφακος. Sylburge conjecturoit qu'il falloit lire,

*Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ κρέκει
ἤδύτερα φόρμιγξ καὶ γλυκερώτερ' ὁμφακος.*

Il paroît, par la remarque de M. Schneider sur les fragmens de Pindare, p. 102. que la conjecture de Sylburge étoit fondée sur un Etymologique manuscrit de Gudius ; mais ce savant, qui étoit un excellent critique, ajoute avec raison : *Sed conjectura haec lubrica est.* Il faut lire ce passage entier avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale : *Οἱ δ', ἀπὸ τοῦ μελιγῆρος Πίνδαρος.*

*Μελισσοτεύκτων κηρίων
Ἐμὰ γλυκύτερος ὁμφα.*

Il paroît, par la remarque de M. Schneider, que l'Etymologique manuscrit du D. Askew s'accorde en partie avec l'Etymologique.

Pag. 577. lig. 32. *Μελιτῆδος καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, καὶ ὁ Κόρυβος.*

Il faut lire avec le Lexique manuscrit de Photius : *Μελιτῆδος. εἰς καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, ὃ οὐκ ἦδει πλέον τῶν πέντε ἀριθμῶν. τοιοῦτος δὲ ὁ Κόρυβος, καὶ ὁ Ἀμφιστείδης.*

Aristophane donne aux sots le nom de Mélitides, à cause de ce Mélitides, dont la sottise avoit passé en proverbe: *Grenouilles*, 1202. (991. ex edit. Brunck).

Τέως δ' ἀβελτερότεροι,
Κεχηγότες Μαιμάκνυδοι,
Μελιτίδαι κἀδήνητο.

Le scholiaste dit sur ces vers: Δίδυμος (φησὶ) ὅτι Μαιμάκνουτος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μοῖρᾳ διεβάλλοντο καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος.

Lucien (*in Amorum* §. 53. tom. II. p. 455.): Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶε μὲς, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψήφον;

Le même Lucien (*in Philopseude* §. 3. tom. III. p. 32.) parle de ce Coroebus. Le scholiaste manuscrit, cité en note par Graevius, raconte de ce personnage une histoire qui confirme sa sottise. Le respect qu'on doit aux bonnes moeurs, ne me permet pas de la rapporter.

Pag. 577. lig. 39. Λέγονται δὲ καὶ Μελίσσαι καὶ Ἱερεῖαι παρὰ τῷ Ποιητῇ, παρὰ τὴν μέλισσαν τὸ ζῶον καθαρωτάτον ὄν. Καὶ μελισσοκόμοι, μελιτουργοὶ, οἱ τὰς μελίσσας κομοῦντες, τουτέστιν ἐπιμελείας ἀξιούντες.

Le grand Etymologique se trompe, lorsqu'il attribue ce mot à Homère; il est dans Pindare (Pythiques, od. IV. vers 106.):

Ὡς μάκαρ νῆε Πολυ—
μνίστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
Χρησμός ὤρθωσεν Μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ.

Callimaque a dit de même, *Hymn. in Apollinem*, vers 110.:

Δηοὶ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μελίσσαι.

Le scholiaste d'Euripide, sur le vers 77. de l'Hippolyte, s'exprime ainsi, en parlant de l'abeille: Καθαρόν γάρ τι ζῶον ἡ μέλισσα. ἐνθεν τὰς ἱερείας Διμήτρος Μελίσσας καλοῦσιν οἱ ποιηταί. Voyez aussi le scholiaste de Pindare sur le passage ci-dessus cité.

Καὶ μελισσοκόμοι. Ce mot que rapporte Henri Etienne dans son Trésor de la langue Grecque, sans aucune autorité, se trouve dans Apollonius de Rhodes, livre II. vers 131.:

Ὡς δὲ μελισσῶν σμήνος μέγα μελοβοτῆρες
ἦ ἐ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἐνι καπνιώσιν.

Pag. 577. lig. 43. Ἀπὸ τῶν εἰς αἰ, οἱ Αἰολεῖς, μελισσῶν. οἱ δὲ Δωριεῖς, πυλέων.

On auroit dû faire un article séparé, de ces mots, dont on devine le sens, sans pouvoir assurer que les conjectures qu'on fait soient certaines. Heureusement il est en entier dans l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale; il faut donc lire:

Μελισσῶν, μελισσῶν. ὁ κανὼν οἱ Αἰολεῖς τὰς εἰς ὦν γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αἰ εὐθειῶν γιγνομένας, διὰ τοῦ ὦν προσφέρουσιν (leg. προφέρουσιν) ὅλον μοῦσαι μουσῶν. πύλαι πυλῶν. ἀδινὰ ἀδινῶν. μέλισσαι μελισσῶν. οἱ δὲ Δωριεῖς, διὰ τοῦ ἔων πύλων πυλέων. πυλέων ἐξέσσυτο.

Cet exemple est tiré de l'Iliade, livre VII. vers 1.:

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ.

Malgré l'autorité de ces deux Etymologiques, je crois qu'il faut plutôt attribuer πυλέων aux Ioniens qu'aux Doriens. Voyez *Gregorius Corinthi Metropolitae de Dialectis*, p. 174.

Pag. 577. lig. 45. Μελίχλωρος, ἐπίθετον τοῦ Διός.

C'est ainsi qu'on lit dans la première édition. Sylborge corrige τοῦ δέου, et même il a admis cette correction dans le texte. Cette correction est ingénieuse; je doute fort cependant qu'elle soit vraie. Je corrige τῆς Διούς. Μελίχλωρος est une épithète de Cérès. On sait que cette déesse est appelée par les poètes ξανθή, ξανθοφυής, ξανδόκομος, épithètes qui reviennent à μελίχλωρος. Ce mot μελίχλωρος n'est pas commun; je ne le trouve que dans la X. idylle de Théocrite, vers 27.:

Βόμβυκα χαρίεσσα, Σίσραν καλέοντι τὸ πάντες,
ἰσχνύν, ἁλιοκαυσταν· ἐγὼ δὲ μότος μελίχλωρον.

Pag. 578. lig. 10. Μέλπηθρα, παίγνια· παρὰ τὸ μέλπω τὸ παίζω· δητὼ μέλπεσθαι Ἀρηί. Κυρίως παίζειν· τὴν δὲ κινεῖσθαι εὐχερῶς, ἢ τέρπεσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρους κατὰ τὴν μάχην· ἢ κινεῖσθαι· καθάπερ παίζων καὶ δοχεῖσθαι· γίνεται παρὰ τὸ τὰ μέλη ἤγουν τοὺς ὀρθμούς· ἔπειν ἦτοι λίγειν.

Μέλπηθρα se trouve trois fois dans Homère, Iliad. XIII, 233.; XVII, 255. et XVIII, 179. Le scholiaste de Venise dit, sur le vers 233. du livre XIII. ἐμπαιγνῆματα, παίγνια· μετὰ κόρον γὰρ σφαιρίφονοι τὰς σάρκας καὶ διαβρίπτουσιν οἱ κύνες. Cela est très-juste; on sait que lorsque les chiens se sont rassasiés d'un aliment, ils en déchirent les restes et les jettent en l'air en se jouant.

Ἀρηί μέλπεσθαι Ἀρηί. Cela est de l'Iliade VII, 240.:

Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δητὼ μέλπεσθαι Ἀρηί.

L'édition de Florence et celle d'Alde sans date, portent, ἐν σταδίῳ; celle de Rome, ἐν σταδίῳ. Elle a été suivie par Turnèbe, et toutes celles qui lui sont postérieures.

Le reste de l'explication de l'Etymologique ne regarde plus μέληθη, mais le verbe μέλεσθαι. L'auteur de l'Etymologique a copié le scholiaste sur ce vers, en y ajoutant cependant quelque chose.

Pag. 406. lig. 46. Ζαγρεύς ὁ Διώνυσος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς· δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ· ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διώνυσος. Καλλίμαχος, νῦν Διώνυσον Ζαγρέα γιναιμένη· παρὰ τὸ Ζα, ἵνα ἢ ὁ πάνυ ἀγρευών· τινὲς τὸν αὐτὸν φασὶν εἶναι τῷ Πλούτῳ.

L'Etymologique, manuscrit impérial, rapporte sur ce mot des choses curieuses; voici comment il s'exprime:

Ζαγρεύς, ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὥς·

Πότνια γῆ, Ζαγρεύ τε παννύπερτατε πάντων,

ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράφας ἔφη· τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα νῦν Ἄδου φασὶν· ὥς Ἀσχύλος ἐν Σκύφῳ·

Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυζαίνω χαίρειν,

ἐν δὲ Ἀγύπτῳ· ὃν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλούτον καλεῖ τὸν Ἀγραῖον τὸν πολυζαίνωτατον· διὰ τῶν κεκημῶτων.

Ce passage de l'Etymologique manuscrit est précieux, 1. parce qu'il nous a conservé un vers du poëme intitulé *Alcmaeonis* ou *Alcmaeonide*, où l'on remarquera le mot de *παννύπερτατε*, qui ne se trouve que dans l'Odyssée d'Homère, livre IX, vers 25.

2. Parce qu'il augmente le nombre des fragmens des Femmes de Scyros, pièce perdue d'Aeschyle; car je ne doute pas qu'il ne faille lire ἐν Σκυρίαις, au lieu de ἐν Σκύφῳ.

Le vers rapporté par l'Etymologique manuscrit, a besoin lui-même d'être corrigé. En la place de *πολυζαίνω* avec la diphthongue *αι*, je substitue l'epsilon, parce que ce terme n'est pas grec avec la diphthongue; et je mets le superlatif en la place du positif, parce que l'auteur de cet Etymologique se sert du superlatif en donnant l'explication de ce terme.

Le vers corrigé doit être ainsi conçu:

Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυζαινώτατῳ χαίρειν.

3. Ἐν δὲ Ἀγύπτῳ. Il faut corriger, ἐν δὲ Ἀγυπτίοις. La pièce intitulée *Αγυπτίοι* n'est connue que par le catalogue des pièces de ce poëte, qu'on trouve en tête de ses tragédies. Je soupçonne qu' Hérodote avoit en vue cette tragédie, lorsqu'il dit qu' Aeschyle, fils d'Euphorion, rapporte, d'après les opinions des Egyptiens, que Diane étoit fille de Cérés. Voyez Hérodote, livre II. §. CLVI.

4. Ὅν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλούτον καλεῖ τὸν Ἀγραῖον, τὸν πολυζαίνωτατον· διὰ τῶν κεκημῶτων.

Je corrige: ὃν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλούτωνα καλεῖ τὸν Ἀγρέα,

Τὸν πολυζαινώτατον Ζῆνα τῶν κεκημῶτων.

C'est le vers 163. des Supplantes d'Aeschyle. Henri Etienne (*in Indice Thesauri linguae Graecae*) dit très-bien au mot Ζαγρεύς: *Pluto defunctorum animas venatur et captat; unde et uvari Ditis datum Seneca dixit et avāri Ditis regna.* De là je corrige le vers 166g. de l'Oedipe à Colone de Sophocle, édition de Brunck:

... ὃν ἐν πύλαισι
φασὶ πολυζέτοις
εὐτάσθαι.

On lisoit auparavant *πολυζέτοις*. Depuis la lecture de ce Mémoire à l'Académie, je me suis aperçu que feu M. le Dr. Musgrave avoit ainsi corrigé dans son édition de Sophocle, qui a paru après sa mort, en 1800; et il appuie sa correction du vers ci-dessus cité des Supplantes d'Aeschyle, et du vers 150. de la première Olympique de Pindare.

Le grand Etymologique ajoute de suite que Jupiter ayant eu commerce avec Proserpine, en eut Bacchus *Χθόνιος*, c'est-à-dire, infernal. C'est ce que décrit Nonnus dans ces vers du livre V. des Dionysiaques (page 172. vers dernier, et premiers vers de la page suivante):

Ἦδη γὰρ μενέαινε νέον Διώνυσον ἄξειν
ταυροφύεις μίμημα παλαιγενέος Διονύσου,
αἰνομόρου Ζαγρέος ἔχων πόθον ὑπνιμένῳ Ζεὺς·
ὃν τέκε Περσεφάνεια δρακοντείῃ Διὸς εὐνῇ.
Σύγγαμος οὐδαίσι μελαγχλαῖνον βασιλῆος·
Ζεὺς ὅτε πολυέλκτος ἔχων ψευδήμονα μορφήν
μείλιχος ἱμερόεντι δράκον κυκλούμενος ὀλκῷ,
Περσεφόνης σύλησεν ἀνιμφώτοιον κορμίσιν
κευδομένης.

Pag. 408. lig. 43. et 47. Ζέφυρος, ὁ ἀπὸ δυσημῶν πνέων ἄνεμος, ὁ καὶ λίπ καλούμενος :: : ζωφός-
ρος τις ὢν, ὁ τὰ πρὸς ζωὴν φέρον, ἐπαυθὴ τὰ φυτὰ κυύσκειν ποιεῖ. Ὀμηρος, αὐτὴ ζεφυρίη πνεύουσα τὰ
μὲν φύει, ἄλλα δὲ πύσσει· ἢ παρὰ τὸ ζόφος, ζόφυρος, καὶ ζέφυρος, ὁ ἐκ ζόφου ῥέων, ὁ αὐτὸς καὶ λίπ
καλεῖται.

Le Zephyrus est le vent d'ouest, qui est opposé à l'*Apeliotes* ou vent d'est; il ne peut donc être
le Libe, qui est le sud-ouest, et qui est opposé au Boreas ou nord-est, à moins qu'on ne dise qu'
Homère, ne connoissant que les quatre principaux vents, l'auteur de l'Étymologique a voulu parti-
culariser le vent dont il étoit question en plusieurs endroits d'Homère, tels que livre IV. vers 276.

Ce passage cité d'Homère est de l'Odyssée VII, 119.

..... ἄλλα μάλ' αἰεὶ
ζεφυρίη πνεύουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πύσσει.

Ὁ ἐκ ζόφου ῥέων; je corrige ὁ ἐκ ζόφου πνέων.

Pag. 408. lig. 52. Ζεὺς, ὁ Θεός. Κορνοῦτος ἐν τῇ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογίας, ὅτι ψυχὴ ἔστι
τοῦ παντὸς κόσμου, παρὰ τὸ ζῶν καὶ αἰτία εἶναι τοῖς ζῴσι τοῦ ζῆν, καὶ διατοῦτο (*lege divisim* διὰ τοῦτο)
βασιλεὺς λέγεται τῶν ὄλων, ὡς καὶ ἐν ἡμῖν ἡ ψυχὴ ἢ παρὰ τὸ δεύω, τὸ βρέχω, δεύσι, Δεὺς
καὶ Ζεὺς.

Cornutus étoit un philosophe stoïcien, de la ville de Leptis en Afrique; il vivoit du temps de
Néron. Perse lui adresse sa cinquième satire; il expliquoit, ainsi que Chaerémon le stoïcien, d'une
manière allégorique, la théologie des Grecs. „Origène, (dit Porphyre, cet ennemi de la religion
chrétienne, dans son troisième livre contre les Chrétiens), Origène, dis-je, avoit fait usage des
écrits de Chaerémon le stoïcien et de Cornutus. Ayant puisé dans leurs ouvrages la méthode de l'al-
légorie pour expliquer les mystères des Grecs, il adapta cette méthode aux Ecritures des Juifs.“
Euseb. Hist. ecclesiast. lib. VI. cap. XIX. p. 282. ex edit. Cantabrig.

L'ouvrage de ce philosophe sur la nature des Dieux existe encore actuellement sous le nom de
Phurnutus, Φουρνούτου Θεωρία, περὶ τῆς τῶν Θεῶν φύσεως; mais les manuscrits d'Oxford, de Florence
et du Vatican, portent Κορνοῦτου, et c'est ainsi qu'il faut lire.

Le passage rapporté par l'Étymologique se trouve dans le second chapitre de cet ouvrage, inti-
tulé περὶ τοῦ Διός. Voyez aussi Jean, diacre, dans ses Allégories sur la théogonie d'Hésiode, *fol.*
CXLI. in aversa parte, lig. 32. et fol. CLI., lig. 13. et seq. ex edit. Venet. 1537. in-4.

Page 522. lig. 47. Κνυζήθμος, κλανθμός, ἄσημος φωνὴ ἐπὶ τῶν κνυῶν· ἀπὸ τοῦ κνυζῶ κνυζήσω·
τὸ δὲ κνυζῶ ἔστι πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας· ἔστι καὶ τρίτης, Ὡς τὸ, Κνυζῶσα δὲ τοι ὄσσε.

Ceci est le commencement du vers 401. du XIII. livre de l'Odyssée.

Je crois devoir ajouter à cet article ce que l'on trouve dans l'Étymologique manuscrit de la
Bibliothèque impériale:

Κνυζῶ ἔστι ῥήμα πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον κνυζήσω· ἐξ οὗ καὶ κνυ-
ζήθμος, ὡς καὶ μυκηθμός. Ὀδυσσ.

Κνυζήθμω δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.

Καὶ πάλιν Σοφοκλῆς, Φοῖβη,

κνυηδὸν ἐξέπραξαν κνυζούμενον.

Le vers d'Homère est du livre XVI. de l'Odyssée, vers 163. Celui de Sophocle est du Phrixus,
pièce perdue, dont on ne connoissoit, jusqu'à présent, que deux fragmens. Les éditeurs futurs de ce
poète pourront y joindre celui-ci.

On trouve ce verbe à la première conjugaison dans l'Oedipe à Colone de Sophocle, vers 1568.
édit. de Brunck:

. σῶμά τ' ἀνικίτου
Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
Φασὶ πολυξέστοις (*lege πολυξένοις*)
Εὐνῶσθαι, κνυζῶσθαι τ' ἐξ ἄντρων
Ἀδάματον φύλακ' Αἶδα,
Λόγος αἰὲν ἀνέχει.

Pag. 411. lig. 8. Ζῆθος. Ἀπολλώνιος, ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος νιέε δοῶν, Ἀμφίων καὶ Ζή-
θος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη καί το πέλαις, τῆς οἱ γε νέον βάλλοντο δομαίους ἱέμενοι· εἰρηται παρὰ τὸν
ζῆσω μέλλοντα Ζῆθος, ὡς ἐρίσω, ἐριθός· ἢ ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐζήτηε εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτόν, ὡς φησιν
Εὐριπίδης, τὸν μὲν κίκλησκε Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἢ τεκοῦσά νιν.

Le premier passage est des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, livre I., vers 735. et suiv.

Ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος νιέε δοῶν,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη
Καί το πέλαις, τῆς οἱ γε νέον βάλλοντο δομαίους
ἱέμενοι.

Le passage d'Euripide est de la tragédie d'Antiope, pièce perdue. Ce poète, qui excelloit dans le pathétique, avoit le défaut de donner l'étymologie du nom des héros de ses pièces; ce qui devoit répandre du froid. Ces deux vers en sont un exemple remarquable:

Τὸν μὲν κληῖσκει Ζῆδον· ἐζήτησε γὰρ
τόκοισιν εὐμάρεϊαν ἢ τεκοῦσά νιν.

L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale rapporte mal ces vers: ζητῆσαι γὰρ τόκοισιν εὐμάρεϊαν ἢ τεκοῦσα γυνή.

Le même poète avoit donné aussi, dans la même pièce, l'étymologie d'Amphion. Antiope, surprise par les douleurs de l'enfantement, dans l'endroit où se croisoient deux chemins; y accoucha de Zéthus et d'Amphion. *Cumque partus premeret*, dit Hygin, *fabl. VII. et quaereret ubi pareret, dolor eam in ipso bivio coegit partum edere. Quos pastores pro suis educarunt et adpellarunt Zeton*, ἀπὸ ζητεῖν τόπον: *alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν διώδῳ, ἢ ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν, id est; quoniam in bivio eum edidit.*

L'Etymologique dit, p. 92. lig. 24.: Λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικός ἐτυμολόγος τὸ Ἀμφίων· ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἀμφοδὸν (ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν) γεννηθῆναι. Il faut corriger, Εὐριπίδης ὁ τραγικός ἐτυμολόγος τὸ Ἀμφίων. Il faut lire ensuite, avec un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, παρὰ τὸ παρὰ τὴν ἀμφοδὸν (ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν) γεννηθῆναι.

Aristophane, qui se plaisoit à faire rire le public aux dépens d'Euripide, saisit cette occasion pour tourner ce poète en ridicule dans la seconde édition de ses *Θεσμοφοριάζουσας*, qui n'est pas venue jusqu'à nous:

Ἀμφοδὸν ἐχρήν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοῦτομα.

„Il eût dû lui donner le nom d'Amphodos.“

Pollux nous a conservé ce vers dans son *Onomasticon*, lib. IX. *segm.* 36. Le grand Etymologique s'est contenté de rendre le sens de ce vers, lorsqu'il dit, p. 92. lig. 27. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κομικεύμενος λέγει, ὅτι οὐκοῦν Ἀμφοδὸς ὠφελεν κληθῆναι.

On peut consulter, sur cette pièce d'Euripide, le savant Valckenaer, *Diatrise in Euripidis perditurum dramatum reliquias*, p. 58. et seq. Sophocle ne s'est pas garanti lui-même de ce défaut. Ajax s'exprime ainsi dans la pièce qui porte son nom, vers 430.:

Αἰ, αἰ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ᾧδ' ἐπὶ οὐνοῦ
τοῦμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

M. Brunck, qui n'a pas moins de goût que d'érudition, dit, dans une note sur ces vers: *Ludicrum est et à tragoediis gravitate alienum, malis aliquem oppressum vocum simili sono et tam frigida etymologia conquerendi argumentum sumere. Hujusmodi lusibus mire indulget Euripides, quibus adeo noster temperavit, ut in ejus reliquiis vix aliud praeter hoc exemplum reperiatur.*

Il y avoit deux Antiopes, l'une fille d'Asope, l'autre fille de Nyctée. Apollonius parle de la fille d'Asope; Euripide, de celle de Nyctée: mais puisqu'ils attribuent la même chose à l'une et à l'autre, il est évident qu'il n'y en avoit qu'une, mais que la tradition varioit sur le nom de son père.

Pag. 411. lig. 30. Ζηρυνθία, Ἀφροδίτη ἐν Θράκη· Ζήρυndon γὰρ ἄντρον ἐν Θράκη· οὐ γὰρ μόνον Ἀφροδίτη ἐστὶν ἐν Θράκη, ἀλλὰ καὶ Ἀφροδίτης. Λυκόφρων.

Lycophron en parle, vers 449.:

Μορφῶ παροιήσουσι τὴν Ζηρυνθίαν.

Il y avoit en Thrace, près des frontières des Aeniens et à-peu-près à une journée de l'Hébre, un temple d'Apollon Zérynthien (*Tib. Liv. lib. XXXVII. §. 41.*): mais il n'est dit nulle part que l'autre Zérynthien fût en ces lieux. Ainsi, quoique le scholiaste de Lycophron s'accorde avec l'Etymologique pour l'y placer, je crois qu'il faut lire, dans ces deux auteurs, ἐν Σαμοθράκη, dans l'île de Samothrace. Voyez Suidas au mot Ἄλλ' εἴ τις . . . tom. I. p. 108. On célébroit dans cet antre les mystères des Corybantes et d'Hécate, et l'on y sacrifioit des chiens. Voyez Suidas au mot Ζηρυνθία. C'est de ces mystères que parle Aristophane dans la Paix, vers 277.:

Ἄλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκη τυγχάνει
Μεμνημένος, τῶν ἐστὶν εὐχασθαι καλόν,
Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τῷ πόδε.

Pag. 411. lig. 41. Εὐφραι δὲ (Ζήτρειον) καὶ διὰ τοῦ ἰ συνεσταλμένος, καὶ παρὰ Ἡροδότῳ, Ἄγας αὐτὸν εἰς τὸ Ζήτρειον· ἐστὶ δὲ χορίαμβον τὸ μέτρον.

Il n'est pas question de l'historien de ce nom. Sylburge, dans son index latin, fait de cet Hérodote un grammairien. Je n'en connois pas. M. Wesseling (*in Dissertatione Herodotea*, p. 29.) n'étoit pas éloigné de croire qu'il falloit substituer le mot d'Hérodien, et lire παρὰ Ἡρωδιαν. Il est hors de doute que les noms d'Hérodote, d'Hérodore et d'Herodien sont souvent confondus par

les copistes. Mais il ne s'agit point ici d'un grammairien, mais d'un poète qui avoit écrit en vers choriambes, c'est-à-dire, en vers iambes dont le dernier pied est un spondée; car c'est ainsi qu'il faut lire dans l'Etymologique, ainsi que l'a expliqué Sylburge. Or, on sait qu' Hérode a excellé dans ce genre de poésie. Plin le jeune (*lib. IV. epistol. III.*) écrit à son ami Antonius, qui avoit été deux fois consul: *Ita certe sum refectus ipse cum graeca epigrammata tua, cum iambos proxime legerem, quantum ibi humanitatis, venustatis! quam dulcia illa! quam antiqua! quam arguta! quam recta! Callimachum me, vel Herodem, vel si quid his melius, tenere credebam.*

Zénobius nous a conservé un fragment de ses iambes (*Proverbior. centur. VI, 10. p. 155.*), *ἵνα τὰ Ναρράκου κλαύσω.* Nous en avons plusieurs dans Stobée; je citerai seulement celui-ci, *Serm. LXXII. p. 439.*:

Μὴ δὴ κόρη τὴν γοῆν ἐπὶ ῥίνας
ἔχ' εὐθύς, ἣν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ·
γυναικὸς ἐστὶ κρηγυῆς φέρειν πάντα.

Je crois donc qu'il faut corriger καὶ παρὰ Ἡρώδη.

Pag. 414. lig. 5. Ζώνη, τὸ τοῦ σώματος μέρος· παρὰ τὸ ζῶ· ἐν ᾧ μάλιστα τὸ τοῦ ζῆνός ἐστι ζωτικόν· καὶ τὸ περὶ αὐτὸ ὕψωμα, ζώνη ὁμωνύμως λέγεται, ὡς καὶ θώραξ τὸ μέρος τοῦ σώματος, καὶ τὸ περιτιθέμενον ὄπλον σημαίνει δὲ τρία· τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὡς τὸ, Ἄρει δὲ ζώνην, στήρνον δὲ Ποσειδάωνι, Ἰλιάδος β. παρὰ τὸ ζῶ τὸ ζωογονεῖν, τὸ παρὰ τὴν καρδίαν μέρος κείμενον, ἐν ᾧ μάλιστα ἐστὶ τὸ τοῦ ζῆνός δεκτικόν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον, ὡς τὸ, Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνους ἀραρυῖαν· σημαίνει δὲ καὶ τὸν συνουσιασμόν, ὡς τὸ, Αὔσε δὲ παρθερίην ζώνην.

Le premier passage est de l'Iliade II, 479.:

Ὅμματα καὶ κεφαλὴν ἱέλος Ἀῖ τερπικεράνῃ,
Ἄρει δὲ ζώνην, στήρνον δὲ Ποσειδάωνι.

Le Pseudo-Didyme explique, τὸ κατὰ ζῶμα μέρος, et le Lexique d'Apollonius encore mieux, ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι.

Le second passage se trouve, Iliade XIV, 181.:

Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνους ἀραρυῖαν.

Le troisième est de l'Odyssée XI, 244.:

Αὔσε δὲ παρθερίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.

Et la preuve que ce mot se prend ici dans l'acception que lui assigne le grand Etymologique, c'est qu' Homère ajoute tout de suite:

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα . . .

Pag. 414. lig. 19. Ζωστήρ, θώραξ, ζώνη· καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς. Εὐφορίων, οὗτος μὲν ζωστήρ Φοίβου πέδον· καὶ ζωστήριος Ἀπόλλων, παρὰ Ἀθηναίους τιμώμενος. Καὶ ἡδ' ἐπαπηδήσασα (*lege* ἐπιπηδήσασα) ζωστήριον Ἀπόλλωνι· φασὶ γὰρ τὴν Ἀθηνῶν ὠδίνουσαν, ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι· ζωστήρ, ὃ ἐπάνω τοῦ θώρακος, ᾧ χρῶνται. Αὔσαι δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον· ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ κατὰ Ἀριστάρχον· ἀντίγραφον οὖν φησι, Ἀῖ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο· λέγεται ζῶμα καὶ τὸ περιζῶμα. Ζῶμα δὲ οἱ πρότερον παρακύββαλεν· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἱμάντας εὐδμήτους.

Ζωστήρ . . . τόπος τῆς Ἀττικῆς. Zoster est un promontoire de l'Attique, le premier que l'on rencontre après Aexone, en allant de Phalère au promontoire Sunium. Il est vis-à-vis l'île de Phaura, *Strab. lib. IX. p. 610. B.* Il y avoit aussi en Italie une montagne qui s'appelloit Ζωστήριον, sur laquelle étoit un temple d'Apollon Zosterios. *Scholias. Lycophr. ad vers. 1278.*

Καὶ Ζωστήριος Ἀπόλλων. Il peut se faire que ce soit une synaloephe: cependant j'aime mieux lire Ζωστήριος Ἀπόλλων, comme dans le vers cité tout de suite: "Ἡδ' ἐπιπηδήσασα Ζωστήριον Ἀπόλλωνι. Il y avoit à Thèbes, près de la statue d'Amphitryon, deux statues de pierre de Minerve, surnommées Zostéria, parce-qu' Amphitryon, se disposant au combat contre les Eubéens, commandés par Chalcodon, fils d'Abas, se revêtit en ces lieux de ses armes. *Pausan. Boeotic. sive lib. IX. cap. XVII. p. 743.*

Φασὶ γὰρ τὴν Ἀθηνῶν ὠδίνουσαν, ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι. Voyez *Pausan. Attic. sive lib. I. cap. XXXI. p. 76. Stephan. Byzant. voc. Ζωστήρ.*

Ζωστήρ, ὃ ἐπάνω τοῦ θώρακος, ᾧ χρῶνται.

Il faut corriger avec Suidas, au mot Ζωστήρ: Ζωστήρ, ὃ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται.

Αὔσαι δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον.

Je corrige λῦσε: cette faute vient de la prononciation de la diphthongue αῖ, qui étoit à-peu-près la même que celle de ἄ. Un copiste ignorant, qui écrivoit sous la dictée de quelqu'un, pouvoit aisément se tromper. C'est le vers 215. du IV. livre de l'Iliade:

Αὔσε δὲ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἥδ' ὑπένεοθε
Ζῶμά τε, καὶ μήτηρ, τὴν χαλκήρεος κάμον ἄνδρες.

Ζῶμα καὶ αὐτὸς ὁ Θάραξ κατὰ Ἀρίσταρχον· ἀντίγραφον οὖν φησί. Διὰ μὲν ἄρ M. de Vilboison corrige avec raison ἀντιγράφων. *Apollonii Lexic.* p. 384. Le passage d'Homère est de l'Illiade IV, 135.:

Διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος ἐλήλατο δαυδαλίω,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαυδαίου ἡρήρειστο.

Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἱμάντας εὐδμήτους.
Ces vers sont de l'Illiade XXIII, 683.:

Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
θῆκεν ἱμάντας εὐτμήτους βοός ἀγραύλοιο.

1. Dans l'édition de Florence, il y a παρακάμβαλεν. M. Ernesti a eu tort de mettre cela au nombre des variantes. Les anciens copistes écrivoient tantôt le \bar{B} comme un \bar{M} , et tantôt comme un \bar{K} . Les éditions d'Alde en pourroient fournir des milliers d'exemples. Dans Hérodien, édition d'Alde, in-8. 1524. p. 1. lig. 3. on lit: Κνήμην ἀνανεώσασθαι, pour μνήμην ἀνανεώσασθαι. Je n'approuve pas non plus l'explication que donne ce savant à παρακάββαλεν. Diomède jette aux pieds d'Euryale la ceinture, afin que celui-ci s'en couvre.

2. Εὐδμήτους se trouve dans toutes les éditions qui ont précédé celle d'Eustathe de Rome, où on lit εὐτμήτους, qui est la bonne leçon. Josué Barnes a suivi cette leçon, sans avertir le lecteur où il l'avoit puisée. Sam. Clarke l'a imité, ainsi que les éditeurs postérieurs, sans avoir égard aux éditions de Turnèbe et de Henri Etienne, qui ont admis la mauvaise leçon. L'édition de Venise porte aussi εὐτμήτους.

3. Le scholiaste de Venise met Ὀρίππου pour Ὀροίππου, et la 392^e olympiade pour la 15. il ajoute que cet Orsippus étoit Lacédémonien, quoiqu'il fût Mégarien, selon son épitaphe rapportée par le scholiaste de Thucydide sur le livre I. §. VI. Voyez sur cet Orsippus le savant Corsini. *Fest. Attic.* tom. III. p. 22. et seq.

Pag. 418. lig. 5. Ἠγάλλε, ἐθεράπευε. Δίων ἐν ἐκτοκαίδεκάτῳ λόγῳ ῥωμαϊκῶν, διὰ τε οὖν ταῦτα, καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἠγάλλεν. Κέχρηται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς καὶ αὐτὸς οὕτω πολλῶν.

C'est un de ces fragmens que nous a conservés l'empereur Constantin Porphyrogénète, fils de l'empereur Léon VI., dit le philosophe, et que Henri de Valois a publiés le siècle dernier: il se trouve p. 602. de son édition, et p. 25. de celle de Dio Cassius, donnée par M. Reimar à Hambourg. Il faut corriger dans l'Etymologique et dans Suidas, au mot Ἠγάλλεν διὰ τε οὖν ταῦτα, καὶ διότι καὶ τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἠγάλλεν. Sans Suidas et l'auteur du grand Etymologique, nous ignorérions que ce passage est tiré du livre seizième de Dio Cassius. Un lexique manuscrit de la Bibliothèque de Coislin rapporte aussi le même passage, p. 471. col. 2.; mais il y est plus fautif.

Κέχρηται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς. Il faut corriger avec Suidas λέξει ταύτῃ. Cet Eunomius avoit été secrétaire d'Aétius, anrnommé l'Athée, ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος. *Socrat. Hist. lib. II. cap. XXXV.* p. 134 Eleusius, évêque de Cyzique, ayant été chassé de son siège l'an 360. par les ordres de Julien l'apostat, Eunomius fut sacré en sa place. Les habitans de Cyzique, ne pouvant goûter l'enflure de ses expressions vides de sens, le chassèrent de leur ville. *Idem. lib. IV. cap. VII.* p. 218. et 219. Il devint le chef des Eunomiens, qui avoient d'abord été appelés Aétiens, dont nous venons de parler. Ces Eunomiens ne baptisoient pas au nom de la Sainte-Trinité, mais au nom de la mort de Jésus-Christ. *Socrat. lib. V. cap. V. cap. XXIV.* p. 301. et 302. Nous avons l'exposition de la Foi de cet Eunomius, qu'il présenta à l'empereur Théodose l'an 383. Henri de Valois l'a publiée dans ses notes sur le livre V. de Socrate, p. 274. Cette exposition justifie l'épithète d'impie, δυσσεβής, que lui donne l'auteur du grand Etymologique.

Pag. 419. lig. 10. Ἠδῆ, ἐν τοῦ ἴδεν ὑπερσυντελείου, διαλύουσιν οἱ Ἰωνες τὴν εἰ διὰθογγον· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, εἰς ἔ και ἄ. Καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῥ, γίνεται ἥδεα, ὡς τὸ ἦν, ἔα· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ, εἰς δύο ἔ ε, καὶ γίνεται, ἥδεε· εἴτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ ε καὶ ἄ εἰς ἡ συναιρούουσιν· οἶον, ἦδη ἐγὼ, ἀπὸ τοῦ ἡπιστάμην.

Il y a ici une faute facile à corriger. Je lis, avec la première édition, ἐκ τοῦ ἥδεν ὑπερσυντελείου κ. τ. λ. Cette règle est certaine. Tous les auteurs Attiques ont dit ἦδη au lieu de ἥδεν; ou si l'on trouve cette dernière forme dans quelque auteur Athénien, il faut l'attribuer aux copistes et la corriger. C'est d'après ces principes, que M. Pierson (*ad Moerim Atticistam* p. 174.) a corrigé le vers 18. de l'Antigone de Sophocle:

Ἠδῆ καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
Τοῦ δ' οὐνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνῃ κλύοις.

M. Valckenaer approuve cette correction dans ses notes sur l'Hippolyte d'Euripide, p. 207. et rétablit de même les vers 448. et 460. de la même pièce, où on lisoit auparavant ἥδεν et ἐξήδεν. M. Brunck a mis sagement ces corrections dans le texte; et M. le Dr. Musgrave auroit dû l'imiter
ETYMOLOG. T. III.

en cela dans son édition de Sophocle, qui n'a paru qu'après sa mort en 1800, Oxford, en trois volumes in-8. Cette règle est tellement invariable, qu' Aristophane, dont les comédies sont le modèle du plus pur atticisme, a dit dans la comédie des Oiseaux, vers 511.

τοῦτ' ἐστὶν οὐκ ἤδη ἐγώ.

Il ne faut pas croire qu'il n'y ait que les poètes qui se soient servis de ces formes; les écrivains en prose en ont également fait usage. Platon, *in Euthydemo*, p. 271. C, dit, suivant nos éditions, ὡς ἐγώ γε οὐκ ἤδην προτοῦ ὅτι εἴεν οἱ παγκρατιασταί. Mais Photius dit dans son lexique manuscrit, ἤδη, ἀντὶ τοῦ ἤδην, Εὐθυδήμῳ. Or, comme c'est le seul endroit de ce dialogue où se rencontre ce mot, il s'ensuit qu'il faut corriger ἤδη. Dans le *Phaedon* ou *περὶ ψυχῆς*, p. 63. E, où on lit actuellement Ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τοι ἤδην, ἐφη ὁ Κρίτων, Photius lisoit καὶ τῷ περὶ τῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τε ἤδη ὁ Κρίτων. Panaetius, cité par Eustathe sur l'*Odyssée* d'Homère, p. 1946. lig. 23. observe qu'on trouve ἤδη dans les ouvrages de Platon, et que Thucydide s'est aussi servi de cette forme. Καὶ οὕτω φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι καὶ Θουκυδίδῃ δὲ κέχρηται τῷ τοιούτῳ Ἀττικῷ ἔθει.

Pag. 419. lig. 17. Καὶ λέγουσι τινὲς ὅτι ἰδοὺ εἴρηται ὁμόφωνον, τοῦ Τεχνικοῦ λέγοντος ὅτι οὐκ ἐνδέχεται κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ἢ χρόνον ὁμοφωνεῖν· ἐστὶν οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἐστὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον· ἢ γὰρ κράσις τοῦ πρώτου προσώπου τῆς παλαιᾶς Ἀττικῆς ἐστὶν ἰδίωμα· τοῦ δὲ τρίτου, τῆς νέας. Τεχνικοῦ λέγοντος. Les anciens donnoient à Hérodien le surnom de Technique. Eustathe, sur Homère, dit, p. 368. lig. 12. ὁ δὲ Τεχνικός φησὶ διὰ τοῦ ι, Τεχνικὸν λέγων τὸν Ἡρωδιανόν.

Pag. 419. lig. 23. Ὡς ἤδη τὰ τ' ἐόντα, καὶ οὐδὲ τὰ, ἤδη· Ἀριστάρχῃον ἐστὶν ἀμάχημα· καὶ οὐκ ὥφειλε γὰρ εἶσαι αὐτὸ παρὰ τῷ Ποιητῇ ὃν τῆς παλαιᾶς Ἀττικῆς.

L'auteur de l'*Etymologique* avoit dit que les Ioniens changeoient la diphthongue *ei* en *ē* et *ā*, et que les anciens Athéniens changeoient *ea* en *ē*. Le même écrivain avoit dit que les Ioniens disoient à la troisième personne ἤδεε, et les Athéniens ἤδη. Le premier changement étoit de l'ancien attique ou ionien, et le second du nouveau. Or, cet attique ne pouvant avoir été connu d'Homère, il en conclut que ἤδη n'auroit pas dû être approuvé par Aristarque, puisque cette dernière contraction n'étoit pas de l'ancien attique: il est donc évident qu'on a omis dans le texte une négation, et qu'il faut lire, οὐκ ὃν τῆς παλαιᾶς Ἀττικῆς.

Pag. 422. lig. 34. Ἡθμός, καὶ ἠθένειον, ἐργαλείον διατεταγμένον πολλαῖς τρύπαις, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἰσάγει διακρίνει τῶν παχυτέρων. ὡς φησὶ Μενελάτης ἐν Ἐργωνῇ, Ἡθμῷ δὲ προπύροιθεν ἀφαρπάζει νέον αἰεὶ ἀφρόν· παρὰ τὸ ἠθῶ· καὶ παρὰ Νικάνδρῳ, οὐρον ἀπηθῆσαι. Καὶ Ἀριστοφάνῃ, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν· ἀπὸ γοῦν τὸ ἠθῶ, ἥσω, ἡμός καὶ ἠθμός, δι' οὗ διηγεῖται, καὶ διαβιβάζεται.

Ἡθμός est un terme très-usité, qui signifie une passoire, une coulloire. Le scholiaste d'Apolonius de Rhodes assure (*ad Argonautic. I.*, 1294.) qu'il faut écrire ce mot avec un esprit rude Ἡθμός: τὸ δὲ Ἡθμός δασύνεται, καίτοι τὸ *η* ἔχων πρὸ τοῦ *θ*, τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἥσω μέλλοντος δασυνόμενον. L'observation de ce scholiaste est confirmée par l'inscription rapportée par Chishull (*Antiquit. Asiat. planche de la page 4.*): Καὶ ἡ κρατερὰ κενίστατον καὶ Ἡθμον ἐσπρυτανεῖον κῶμα μῆμα Συγενοσε, ou suivant la manière moderne d'écrire, κήγῳ κρατῆρα, κηπίστατον, καὶ ἠθμόν ἐς πρυτανεῖον ἐδῶκα μῆμα Σιγαιεύσι.

Καὶ ἠθένειον. Je pense qu'il faut corriger ἠθῆνιον, comme on trouve dans Hésychius, ou plutôt ἠθάνιον, dont s'est servi Hellanicus dans son histoire d'Egypte, ainsi qu'on le voit dans un fragment que nous a conservé Athénée, *livre XI. chap. VI.* p. 470. D. Ἑλλάνικος ἐν Αἰγυπτιακοῖς οὕτως γράφει· Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῇ, καὶ κυάθος χαλκοῦς (sic legend. ex edit. Aldi, p. 190.) καὶ ἠθάνιον χάλκεον.

Μενελάτης ἐν Ἐργωνῇ. Il y a eu un Ménécrate de Smyrne, dont il nous reste deux épigrammes dans l'*Anthologie*, p. 21. et 120. de l'édition de Henri Etienne. Suidas parle d'un Ménécrate, poète comique, dont il cite la pièce intitulée *Μανέκτωρ* ou *Ἐμμενεύς*. Je crois que l'auteur de l'*Etymologique* a voulu parler de celui-ci, et que l'ouvrage dont il rapporte le titre, est une comédie. L'*Ergonès* seroit le titre d'une autre pièce de ce poète, dont Fabricius n'a pas eu connoissance, et qui a été aussi oubliée par le nouvel éditeur, M. Harles. Je corrige ἐν Ἐργωνῇ. Ἐργώνης signifie un entrepreneur d'ouvrages, *operum redemptor*.

Καὶ παρὰ Νικάνδρῳ, οὐρον ἀπηθῆσαι. Ce passage est in *Theriacis*, vers 708:

..... ἐκ δὲ πελιδνὸν
οὐρον ἀπηθῆσαι πλωδῶντ' εὐεργεῖ μύκτην,
ἧς ἐπι δὴ τέρσαιο διαδρυφίς αἷμα κεύσας,
δραχμῶν πισύρων μίσγων βύρος.

Le scholiaste explique ἀπηθῆσαι par διυλίσαι, et il dit qu'on trouve dans quelques exemplaires ἐν λαεργεῖ μύκτην au lieu de εὐεργεῖ μύκτην.

Καὶ Ἀριστοφάνης, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν. Ce passage est des Grenouilles, vers 943. de l'édition de M. Brunck. Dans les éditions précédentes on lisoit en deux mots ἀπ' ἡθῶν. M. Brunck a corrigé dans la sienne ἀπηθῶν, d'après le scholiaste et l'Étymologique.

Pag. 422. lig. 51. Ἡῶν, ὁ αἰγιαλός· παρὰ τὸ αἶψιν τὸ ἀκούειν· ἐκ τοῦ αἶω οὖν, γίνεται ἡῶν, ἡ ἑξακουσμένη τοῖς κύμασιν· οἷον ἡῶνες βοῶσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω· ἢ παρὰ τὸ κατανοῖσθαι παρὰ τῶν κυμάτων, τουτέστι κατατλιεῖσθαι καὶ καταβοῆσαι· αἰονήματα δὲ κατατλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί· ἢ παρὰ τὸ εἶναι, ἐφ' ᾧ ἐστὶν ἵνα ἐξ ἁλὸς, ἢ εἰσιέναι· Λυκόφρων, ἵππων φομαγμὸν ἡῶνες δεδεγμένοι· ἢ παρὰ τὸ εἶναι ὄμμα, εἰς ὃν προτρέχει ἡ θάλασσα· ἢ ἡῶνας, τοὺς μὴ πετρώδεις, ἀλλὰ τοὺς διοδευομένους δι' ὧν ἐστὶν εὐχερὲς ἵεσθαι· ἡῶν, τὸ βάσιμον μέρος τῆς θαλάσσης· λέγονται καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τὸ δι' αὐτῶν φέρεσθαι τὰ δακρυα, ὡς καὶ τὰ τῶν αἰγιαλῶν κύματα.

Ce passage est de l'Iliade XVII, 263.:

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προγοῇσι δῖπτερος ποταμοῖο
βέβρυχε μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
ἡῶνες βοῶσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

Remarquez que ἔξω signifie ici *extra mare*, sur le rivage, et que c'est la même chose que ce qu'Homère a dit dans l'Odyssée, livre V, 402.:

Ῥόχθαι γὰρ μέγα κύμα ποτὶ ξηρὸν ἡπείροιο
δεινὸν ἐρευγομενον.

Αἰονήματα δὲ τὰ κατατλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί. L'auteur du grand Etymologique avoit dit plus haut, p. 348. lig. 26. que ce terme étoit particulier aux médecins. Il peut avoir raison; car ceux d'entre eux qui affectoient de se servir de termes attiques en faisoient usage. Galien, cité par Henri Etienne, dans son Trésor de la langue Grecque, tom. I. p. 179. s'est servi plusieurs fois de αἰονάω et de καταιονάω. Moeris Atticista assure, p. 73. que l'on dit attiquement αἰονᾶν, et dans la langue commune κατατλιεῖν. Cette observation confirme la remarque de l'Etymologique, αἰονήματα δὲ τὰ κατατλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί. Καταίονημα, qui ne se trouve dans aucun dictionnaire, est employé comme terme de médecine dans Aélien (*Hist. Animal. l. VIII. cap. XXII. p. 475.*): Οἰκτεῖρε τὸν νεοττὸν καὶ ἀναλαβοῦσα σὺν πολλῇ τῇ φειδῷ κατελεῖ τὴν πληγὴν, καὶ θεραπεύει καταιονήμασι καὶ ἐπιπλάσμασι. Le même auteur s'est servi de καταιονᾶν (*Hist. Animal. lib. XI. cap. XXXI. p. 645.*): Μὴ καταιονᾶν μὲν τὸν ὀφθαλμὸν, πυρρίσσει δὲ αὐτὸν ἀλείπειν. Le même dit (*lib. XII. cap. VII. p. 729.*) καταιονεῖν; et l'on trouve καταιονεῖσθαι dans St. Clément d'Alexandrie. (*Paedagog. lib. III. cap. IX. p. 282.*) Voyez la note de M. Pierson sur Moeris, où ces passages sont indiqués.

Tous ces exemples prouvent que si αἰονάω est un mot attique, il n'en est pas moins un terme de médecine. L'exemple suivant de Dio Cassius le met hors de doute; il est du liv. LV. §. XVII. p. 789. : Ἡ οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ οἱ ἱατροὶ τὰς μὲν τομὰς καὶ τὰς καύσεις σπαινώτατά τισι προσφέρουσι ἵνα μὴ ἐξαγοιάνωσι αὐτῶν τὰ νοσήματα, τοῖς δὲ αἰονήμασι καὶ τοῖς ἡπίοις φαρμάκοις τὰ πλείω μυλθιάσσοντες θεραπεύουσιν. De là je conclus qu'il ne faut faire aucun changement dans les deux passages du grand Etymologique rapporté ci-dessus. Αἰονοῦμαι est aussi dans Lycophron, vers 1425.:

Ἄπας δ' ἀναύρων νασμὸς αὐανθήσεται
Χανδὸν κελαινὴν δῖψαν αἰονομένην.

Λυκόφρων, ἵππων φομαγμὸν ἡῶνες δεδεγμένοι. C'est ainsi qu'on lit dans l'édition de Sylburge, ainsi que dans la première; mais on trouve dans les éditions de Lycophron δεδεγμένοι au féminin, ainsi qu'il doit y avoir.

Pag. 423. lig. 20. Ἡῖα, βρώματα οὐ τὰ ἐν οἴκῳ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλῶ. Ὅμηρος, ἐν δ' ἡῖα κορύκῳ, καὶ δεῦτε, φίλοι ἡῖα φερώμεθα, ἐφόδια, σιτία ἀγαθὰ, χορτάσματα· ἐστὶν εἶω τὸ πορεύομαι δια διαφύγῳ, ὡς φησι Σωφρων ἐν Θυρνοθήρῳ, ἐγκίκα ὡς εἶω· ὁ παρακείμενος, εἶκυ· ὁ μέσος εἶα· καὶ κατὰ διάλυσιν ἡῖα· ἡῖα οὖν κυρίως, τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα, καὶ πρὸς τὸ ἵνα χορήσια, ἢ τοῖς ἰοῦσιν ἐπιτήδεια· λέγονται καὶ τὰ ἄγρια· ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἡῖων θημῶνα τινάξει· παρὰ τὸ εἶω, τουτέστι τὰ εὐκίνητα καὶ εὐχερὲς μετακίνησιμα ὑπὸ τῶν ἀνέμων· γενηθέντος γὰρ ἀνέμου, δεῦρο καίεσε φέρεται· καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῶων, θῶων πορδαλίων τε λυκῶν τ' ἡῖα πέλονται.

Ἐν δ' ἡῖα κορύκῳ. Ce passage est de l'Odyssée, v. 266.:

Ἐν δὲ οἱ ἄσπὸν ἔθηκε θεὰ μέλαρος οἶοιο
τὸν ἔτερον, ἔτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἡῖα
κορύκῳ.

Δεῦτε, φίλοι κ. τ. λ. Ce passage est de l'Odyssée II, 410.

Δεῦτε, φίλοι, ἡῖα φερώμεθα.

Voyez le scholiaste sur le vers 289. du second livre de l'Odyssée:

Ὡς φησι Σωφρων ἐν Θυρνοθήρῳ, ἐγκίκα ὡς εἶω.

Sophron, poëte comique, s'est fait une grande réputation par ses Mimes sur les hommes et sur les femmes. Il ne faut pas confondre les mimes des Grecs avec ceux des Romains. Chez ceux-ci, les acteurs exprimoient sans parler, et seulement par des gestes, une action théâtrale. Chez les Grecs, les mimes étoient une espèce de comédie qui représentait au naturel les caractères et les mœurs des personnages introduits sur la scène: cette imitation étoit si parfaite, que lorsqu'on faisoit parler une femme, c'étoit tantôt avec la négligence de style, et tantôt avec les solecismes que l'on reprochoit aux femmes. Platon faisoit ses dialogues des Mimes de Sophron; il les avoit toujours avec lui: après sa mort, on les trouva sous le chevet de son lit, avec les comédies d'Aristophane, qui ne lui plaisoient pas moins. Il avoit appris de ces deux poëtes à faire parler convenablement à leurs caractères, les interlocuteurs de ses dialogues. *Olympiodor. in vitâ Platonis*, p. 5. *ex edit. Oxon.* 1771. in-8.

Quant à ce passage de Sophron, il faut corriger,

ἐγκίρνα, ὡς εἶω

Il est d'autant plus étonnant que cette correction ait échappé au savant Sylburge, que l'auteur de l'Etymologique avoit cité et expliqué ce passage plus haut, page 121. ligne 30.: *Ἔστιν εἶω διὰ τῆς ἐν διφθόγγῳ, σημαῖνον τὸ πόρεσθαι, ὡς παρὰ Σώφρονι, οἷον, ἐγκίρνα ὡς εἶω; τούτῃστι, κέρασον, ἵνα πορευθῶ.*

Λέγονται καὶ τὰ ἄγυρα ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦν ὀνημῶνα τινάξει.

1. Je crois qu'il faut lire *λέγονται δὲ καὶ τὰ ἄγυρα*. 2. On trouve *τινάξει* dans toutes les éditions. On lit *τινάξει* dans Hésychius au mot *Ἡῖα*; mais c'est une faute. Apollonius a conservé la leçon vicieuse dans son lexique. M. de Villosion s'est contenté de remarquer qu'on lisoit *τινάξει* dans toutes les éditions, ce qui n'est pas exact, sans nous faire part de son sentiment sur ces deux leçons. Le vers d'Homère est de l'Odyssée, livre V, 368.:

Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦν ὀνημῶνα τινάξει.

Ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῶων, θῶων πορδαλίων τε λύκων τ' ἦῖα πέλονται. Sylburge dit en note que, dans l'édition *vulgate*, le mot *ζῶων* est omis, et que cette omission indique une autre leçon: il a sans doute voulu parler de la seconde édition de Venise; car *ζῶων* se trouve dans la première, et il n'y a d'omis que *θῶων*. Cette omission n'indique pas une variante; mais elle annonce que l'auteur de l'Etymologique n'a pas cru ce mot nécessaire. Ce passage est de l'Iliade XIII, 103.

Aristarque (*Scholiast. Venet.*) lisoit *πορδαλίῳ*, ainsi que l'Etymologique au mot *Zeia*, p. 410. lig. 23. édition de Sylburge; mais la première édition omet ce mot en cet endroit.

Pag 425. lig. 26. *Ἡλέκτραι πόλεις Θηβῶν· ἡ ἀπὸ τοῦ Ἡλεκτρῶνος τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης· ἡ ἀπὸ Ἡλέκτρας· ταύτης δὲ μήτηρ κατ' ἐπίου Ἀρμονία· ἡ τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἡ τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων.*

Il n'y a pas de ville de ce nom dans le territoire de Thèbes; mais cette ville avoit sept portes, et l'une de ces sept portes s'appeloit la porte Electres. Aeschyle en fait mention dans la pièce intitulée les Sept devant Thèbes, vers 425.

Καπανεύς δ' ἐπ' Ἡλέκτραισιν εἴληγεν πύλαις.

Et Euripide dans les Phéniciennes, vers 1136.

Καπανεύς προσῆγε λόγον ἐπ' Ἡλέκτραις πύλαις.

Et Pindare, *Isthm. IV*, 104.

*Τῷ μὲν Ἀλεκτῶν ὑπερθεῖν
δαῖτα προσύνοντες ἀστοί.*

Stace les met aussi au nombre des sept portes de la ville de Thèbes, dans la Thébaïde, livre VIII, 355.:

*..... Celsum fudere Dryanta
Electrae.*

Il faut donc corriger *Ἡλέκτραι, πύλαι Θηβῶν· ἡ ἀπὸ Ἡλέκτρας· ταύτης δὲ μήτηρ κατ' ἐπίου Ἀρμονία*. Le scholiaste d'Euripide, sur le vers ci-dessus cité des Phéniciennes, dit, au contraire, qu'Electre étoit mère d'Harmonie. Comme les traditions sur les anciennes généalogies varient beaucoup entre elles, on pourroit ne trouver rien à reprendre ni dans l'article de l'Etymologique, ni dans celui du scholiaste. Mais si l'on fait attention que l'Etymologique n'est presque composé que des passages des anciens scholiastes, et que cet article est en grande partie emprunté de celui d'Euripide, j'espère qu'on ne trouvera pas mauvais que je corrige, *ἡ ἀπὸ Ἡλέκτρας, τῆς Ἀρμονίας κατ' ἐπίου μητρός*. Cette correction me paroît d'autant plus certaine, qu'Arrian, cité par Eustathe sur le vers 391. de Denys le Périégète, dit qu'Harmonie étoit soeur de Dardanus; or, celui-ci étoit fils d'Electre, comme le disent Apollodore dans sa Bibliothèque, livre III. chap. XI. p. 205., et le petit scholiaste d'Homère sur le vers 215. du livre XX. de l'Iliade, ainsi que celui de Venise.

Ἡ τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τῶν ἐν ταῖς κλίταις ποικιλλομένων.

L'une des portes de Thèbes s'appeloit Electres, Ἠλεκτραί, d'Electryon, père d'Alomène, ou d'Electre, mère d'Harmonie: mais peut-on dire que les ornemens d'ambre ou *electre* qu'on mettoit aux pieds des sièges ou des lits eussent la même origine? Je crois plutôt que, dans le manuscrit, le mot Ἠλεκτρα, pluriel d'Ἠλεκτρον, étoit en abrégé, et qu'un copiste inattentif aura changé ce mot abrégé en la particule disjonctive ἢ. De plus, je supprime le point après ὄμματα, et la particule disjonctive ἢ, qui suit; ou si l'on croit devoir la conserver, je lierois ἢ τὰ ἐν ταῖς κλίταις ποικιλλομένα. Ainsi je fais un nouvel article: Ἠλεκτρα, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα τῶν ἐν ταῖς κλίταις ποικιλλομένων· ou, ce que j'aurois mieux: Ἠλεκτρα, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τὰ ἐν ταῖς κλίταις ποικιλλομένα. Les pieds des sièges étoient anciennement ornés d'ambre. L'auteur de l'*Eiresiōnē*, petite pièce de vers attribuée à Homère, en parle. (*Vit. Homeri Herodoto tributa*, p. 33. ex edit. *Ettonensi*.) Suidas, au mot Ἠλεκτρα, tom. II. p. 52. dit: Αἱ ἀρχαῖαι κλίται τοὺς πόδας εἶχον ὠφθαλμισμένους ἀνδραξὶ καὶ ἡλεκτροῖς. Kuster corrige, avec le scholiaste d'Aristophane, ἡσφαλισμένους. Bien loin d'approuver cette correction, je crois, au contraire, devoir corriger le scholiaste d'après Suidas; car l'ambre ou *electre* contribuoit moins à la solidité qu'à l'ornement des pieds des lits.

Pag. 429. lig. 25. Ἡμέρα. Ἡσίοδος σωματοποιῶν λέγει, νυκτὸς δ' αὐτ' Αἰθήρ τε καὶ ἡμέρη ἐξεγένοντο· παρὰ τὸ μείριζω, γίνεται μέρα, ἢ πανταχοῦ μεμερισμένη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἡ, ἡμέρα· ἢ ζήμερα, ἢ τοῦ ζην μέρος ἔχουσα, ἀποβολῇ τοῦ ζ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἡμερος, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς νυκτὸς φοβερῆς οὐσῆς· ἢ παρὰ τὸ ἡμέρους ποιεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ἀπολύω, ἢ καὶ ἔως εἴρηται· ἢ παρὰ τὸ ἡμι τὸ πέμπω, ἢ ἐκπέμπουσα ἡμᾶς πρὸς πάντα. Πλάτων δέ, ὅτι ἡμέροτες αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι διτελοῦν, ἀσχάλλοντες ἐπὶ τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός.

Le passage d'Hésiode est de la Théogonie, vers 124.:

Νυκτὸς δ' αὐτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο.

Pour entendre l'étymologie que donne Platon du mot Ἡμέρα, il faut savoir que dans les temps antérieurs on disoit Ἰμερα et Ἐμερα. C'est dans le Cratylus, tom. I. p. 418. C. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι τῶν Ἰμέρων τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ, ἔμεραν· οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. ἘΡΜΟΓΕΝΗΣ· ἐστὶ ταῦτα. ΣΩΚΡΑΤΗΣ· οἶσθα οὖν ὅτι μόνον τοῦτο δῆλοι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τὴν διάνοιαν τοῦ θεμένου· ὅτι γὰρ ἀσμένους τρεῖς ἀνθρώπους καὶ ἡμέρουσιν ἐκ τοῦ σκοτός τὸ φῶς ἐγγίγνεται, ταύτην ἀνόμασαν ἡμέραν. ἘΡΜΟΓΕΝΗΣ· φαίνεται. ΣΩΚΡΑΤ· νῦν δέ γε τετραγοδημένον, οὐδ' ἂν κατανοήσαις ὅ τι βούλεται ἡ ἡμέρα. Καίτοι τινὲς οἰοῦνται ὡς δὴ ἡμέρα ἡμερα ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὀνομάσθαι αὐτὴν οὕτως.

Pag. 429. lig. 41. Ἡμεροδρόμος, ὁ ἥλιος· λέγονται καὶ οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεις ταχύτατα διακοινοῦμενοι.

Cette glose est mot pour mot dans Suidas. Elle est aussi en partie dans Hésychius, qui ajoute fort à-propos ἀλλεγορικῶς ὁ ἥλιος. Les hémérodromes étoient des courriers, porteurs d'ordres de la part des princes ou des généraux; ils faisoient une extrême diligence. Hérodote, livre VI. §. CV.: Καὶ πρῶτα μὲν, ἔοντας ἐτι ἐν τῷ ἄστει οἱ στρατηγοὶ, ἀποπέμπουσι ἐς τὴν Σπάρτην κήρυκα Φειδιππίδην, Ἀθηναῖον μὲν ἄνδρα, ἄλλως δὲ ἡμεροδρόμον τε καὶ τοῦτο μελετῶντα. Cornélius Népos, parlant de ce même Phidippide, dit (*in Miliade*, cap. IV.): *Phidippidem cursorem ejus generis, qui hemerodromi vocantur, Lacedaemonem miserunt*. Les Perses, dont les Etats étoient fort étendus, avoient établi, de distance en distance, des maisons où l'on entretenoit de ces courriers. Le premier remettoit ses ordres au second, le second au troisième, et ainsi de suite; de sorte qu'en très-peu de temps les ordres du prince parvenaient aux extrémités de l'empire. Les Perses appeloient ces courriers *angari* et *astandae*. Hérodote en parle, lib. VIII. §. XCVIII.; et l'on peut consulter là-dessus Barn. Brissan, de *Regno Persarum*, lib. I. §. CCXXXVIII. et seq. Ces courriers des Perses étoient à cheval. Il n'y en avoit pas encore en Grèce; et Phidippide, dont je viens de parler, n'étoit pas de ce nombre. Les Grecs, ayant senti l'utilité de cette invention, l'empruntèrent des Perses; les Romains n'en firent usage que très-tard. Auguste, en ayant reconnu l'avantage, les établit dans tout l'empire. Sueton, in *Octavio*, §. XLIX.

Pag. 430. lig. 50. Ἡμίφωνα, ὀνόμασται τινὰ τῶν συμφώνων . . . οὔτε κατὰ τὴν ἐπὶ ποσὸν μεταβολὴν, ὡς ἡμίτηρον καὶ ἡμιέφθον κρέας.

Henri Etienne dit dans l'index de son Trésor de la langue Grecque, qu'à Alexandrie le *coracinus* s'appeloit *hemíneros*, et il cite Athénée, livre III. Mais quel rapport peut avoir le *coracinus* avec le passage du grand Etymologique? Il faut faire attention que les Grecs disoient *νήτη* pour *νεύτη*, *νηρόν* pour *νεαρόν*; ainsi, *ἡμίτηρον κρέας* est pour *ἡμιτέαρον κρέας*. Mais qu'est-ce que de la viande à moitié récente? Athénée nous l'apprend, lib. III. cap. XXVIII. p. 120. D: *τάριχος τέλειος καὶ μὴ βρομώδης*. Casaubon dit en note, p. 432. lig. 32. que c'est un poisson qui a bien pris le sel et qui est desséché. Athénée oppose à ces sortes de poissons, ceux qui n'étoient que très-peu salés et qu'il distingue par cette raison de ceux qui l'étoient à demi. Aussi appelle-t-il les premiers *ἡμίτηροι*, et les seconds *ἡμιτάριχοι*; car c'est de la sorte qu'il faut lire dans Athénée, et non *ἡμίτιροι*, ainsi qu'on le voit même dans la première édition. Cette faute vient de la prononciation vicieuse

des Grecs modernes. Le passage d'Athénée est, *lib. III. cap. XXXII. p. 118. et 119. Καὶ ὁ Πλούταρχος, ὁ μὲν ἡμίνηρος, ἔφη, τί διαφέρει τοῦ προκατελεγμένου (legend. προκατελεγμένου) ἡμιταρίου, οὗ ὁ καλὸς ὕμνῳν Ἀρχίστρατος μέμνηται.* Sylburge a copié en partie la remarque de Henri Etienne.

Pag. 434. lig. 6. Ἡπίαλος καὶ Ἡπιόλης καὶ Ἡπιόλος· σημαίνει τὸν ὀγοπύρετον, καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις. ἔρχομενον ὡς Ὀμηρος καὶ οἱ πλείους ἡπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ ἦ· πλὴν διαφορῶς ἐχρήσατο τῇ λέξει· εἴρηται κατὰ ἀντίφρασιν, ἡπιος· ἐπαχθὴς γὰρ ἐστίν. ἢ παρὰ τὸ πέμπεσθαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀπιόλος, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι, ὁ ὀφείλων ἀπιέναι· ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη· Ἀπολλώνιος δὲ φησι τὸν ἐπιόλην, ἡπιόλην καλεῖσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ὁ ἡπιόλην.

Les fièvres mêlées de chaud et de froid sont appelées par les Grecs ἡπίαλος· ἡπιόλης est aussi un démon ou génie qui survient pendant le sommeil, et accable de son poids ceux qui dorment: c'est ce que nous nommons le cauchemar. De là on voit que la correction de Sylburge, qui lit ἐπερχόμενον, est très-juste. Ce savant auroit pu s'appuyer de l'autorité d'Eustathe sur Homère, pag. 1697. lig. 52. ἡπίαλος οὐ μόνον σημαίνει τὸ ὀγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον.

Ὡς Ὀμηρος, καὶ οἱ πλείους ἡπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ ἦ. Ce passage est très-corrompu. Homère n'a parlé ni de cette espèce de fièvre, ni de cette sorte de génie: ὡς dérange le sens de la phrase; enfin il ne faut mettre qu'une virgule après ἐπερχόμενον. En conséquence, je corrige: σημαίνει τὸν ὀγοπύρετον καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃν Ἡρωδιανὸς καὶ οἱ πλείους ἡπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ ἦ. Ces corrections sont autorisées par Eustathe sur Homère, à l'endroit ci-dessus cité, excepté le changement de Ὀμηρος en Ἡρωδιανός. Mais ce changement est appuyé par le même Eustathe, pag. 561. lig. 17.: ἐν δὲ τοῖς Ἡρωδιανοῦ κεῖται καὶ ἡπιόλης ἡπιόλητος, οὗ χρήσις φησι παρὰ Σωφρόνι· οἷον, Ἡρακλῆς ἡπιόλητα πρίγαν. Je soupçonne que c'est le titre d'une pièce de Sophron, dont Fabricius n'a point parlé dans sa Bibliothèque Grecque, et dont il paroît que le nouvel éditeur, M. Harles, n'a pas eu connoissance.

Ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δὲ φησι τὸν ἐπιόλην, ἡπιόλην καλεῖσθαι.

Ce passage est étrangement corrompu. Je corrige avec Eustathe sur Homère, p. 1687. lig. 50.: Ἀλκαῖος ἡπιόλην ἐπιόλην ἔφη· Ἀπολλώνιος δὲ φησι τὸν ἡπίαλον ἡπιόλον καλεῖσθαι, τροπῇ τοῦ αἰ εἰς ὁ.

Pag. 434. lig. 15. Ἡπιος· οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Ἀσκληπίος· ἢ ἀπὸ τῶν τρόπων, ἢ ἀπὸ τῆς πείνης· καὶ τῆς τῶν χειρῶν ἡπιότητος· ἢ καὶ γυναῖκα παραδίδωσιν Ἡπιόνην, ἔξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσονα, Πανάκειαν· Δεκτίων ἐν Ἱπποκράτει Λυκόφρονος· ἡπιος σημαίνει κυρίως τὸν λογισμόν· παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔπιος καὶ ἡπιος, ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν καὶ μὴ πᾶθει· ἐκ μεταλήψεως δὲ καὶ ὁ διὰ λόγου προσηγῆς καὶ πρῶτος. Καὶ ἡπιώτατος, ὁ ἐν λόγοις πρῶτατος καὶ ἡσυχος.

Ἡπιος est une épithète que l'on donne aux dieux, et sur-tout à Bacchus et à Apollon. Dans un hymne en l'honneur du premier, qui se trouve dans l'Anthologie, *lib. I. pag. 58. vers. 8.* on lit,

Ἡπιον, ἡδυπότην, ἡδυθροον, ἡπεροπῆα.

Et dans un autre en l'honneur d'Apollon, *ibid. p. 59. vers. 2.* il y a,

Ἡπιον, ἡδυπέη, ἡδυθροον, ἡπιόχειρα.

Mais dans le passage de l'Etymologique ce n'est pas une épithète, mais le nom propre de ce dieu, et celui que lui donne Lycophron, vers 1054.:

Νόσων τ' ἀκέστης Δαυνίους κληθήσεται,
Ὅταν κατικμαίνοντες Ἀλθαίου ῥοαῖς,
Ἀργὸν ἀδύσωσιν Ἡπίου γόνον.

Dans la suite on lui donna le nom d'Asclépios ou Aesculape, parce qu'il guérit Asclès, roi des Dauniens, c'est-à-dire de doux, de benin envers Asclès; telle est l'étymologie qu'en apporte le scholiaste de Lycophron (p. 113. col. 2. lin. 18.), τὸν ἐπὶ Δαύρου τύραννον. Mais il faut corriger, avec le grand Etymologique, p. 154. lig. 45.), τὸν Ἐπιδάουρου τύραννον, roi d'Epidaure. Cette correction est confirmée par Eustathe sur Homère, p. 463. lig. 35. où on lit Ἀσκλητον Ἐπιδάουρον ὀφθαλμῶντα ἰάσατο, et par l'impératrice Eudocie, p. 16. Mais peut-être faut-il lire dans Lycophron, νόσων τ' Ἀσκλητὸς Ἐπιδάουρος κληθήσεται.

Ὡς καὶ γυναῖκα παραδίδωσιν Ἡπιόνην. Je corrige, παραδιδούσιν. Quant à la femme d'Aesculape, Pausanias la nomme Epione, de même que l'Etymologique: γυναῖκα δὲ εἶναι τὴν Ἡπιόνην Ἀσκληπιοῦ φασί. *Pausan. lib. II. cap. XXIX.* Il est aussi fait mention d'Epione dans deux épigrammes de Crinagoras, *in Analectis veterum Poëtarum Graecor. tom. II. p. 143. XIII.; p. 144. XVI.;* et dans Aristide, *tom. I. p. 46. ex edit. Oxon.*

Ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσονα, Πανάκειαν. Δεκτίων ἐν Ἱπποκράτει Λυκόφρονος.

Ce passage est étrangement corrompu. Ἰασώ, qui fait au génitif Ἰασοῦς et à l'accusatif Ἰασώ, est le nom d'une des filles d'Aesculape et d'Epione. Suidas dit, au mot Ἡπιόνη, γυνὴ Ἀσκληπιοῦ: καὶ θυγατέρες αὐτῆς Τρυσία, Αἰγλή, Ἰασώ, Ἀκισώ, Πανάκεια. *Pausan. lib. I. cap. XXXIV. p. 84.:*

Τετάρτη δὲ ἐστὶ τοῦ βωμοῦ (τοῦ Ἀμφιαράου) μῦθρα Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας, ἔτι δὲ Ἰασοῦς, καὶ Ὑγίαιος καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας, *Minervae medicae*, que le traducteur latin a traduit *Minervae Paeoniae*, et Gédoyne, à Minerve Paeonienne.

Aristophane dit in *Pluto*, vers. 701.:

Ἄλλ' Ἰασὼ μὲν τις ἀκολουθοῦσ' ἔμα,
ὑπερνυθρίασε, χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ' οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.

J'ai dit que Ἰασὼ faisoit à l'accusatif Ἰασώ. J'en trouve la preuve dans le scholiaste d'Aristophane sur ce vers: εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀμφιαράου θυγατέρα, ὥσπερ Ἀσκληπιοῦ, ἄξιον ἀπορεῖν. Il faut donc corriger, d'après ces autorités: ἐξ ἧς αὐτῇ γενέσθαι Ἰασώ, Πανάκειαν.

Mais que faire du mot *Δεκτίων*? Sylburge, qui avoit entrevu qu'il falloit lire Ἰασώ, ne s'est pas douté que le texte fût ici altéré; et dans son index, il fait de *Decition* un commentateur de Lycophron. Fabricius met aussi *Decition* au nombre des commentateurs de ce poète, *tom. II. p. 418. et tom. X. p. 31.* de sa Bibliothèque Grecque: ces savans se sont trompés. Il n'y a jamais eu de grammairien de ce nom. Le grand Etymologique, qui cite cent fois le commentaire sur Lycophron, n'en nomme nulle part l'auteur. Il est hors de doute que c'est ici le nom de l'une des filles d'Aesculape et d'Epione, et qu'il faut substituer à ce nom *Αἴγλην* ou *Ἀκεσώ*. M. Valckenaer, in *Diatriba in Euripidis reliquiis*, p. 291. se détermine pour *Ἀκεσώ*. Le passage entier doit donc être lu: ἐξ ἧς γενέσθαι Ἰασώ, Πανάκειαν, Ἀκεσώ, ἐν Ἱπομνήματι *Λυκόφρονος*.

Pag. 434. lig. 44. "Ἡρα, ἡ θεὸς· ὅτι ἡ αὐτὴ τῷ ἄρῳ ἐστίν. Ὡς γὰρ πατὴρ πάτρα, καὶ μήτηρ μήτρα, οὕτως ἄρῳ, καὶ κατ' ὑπερθεσιν Ἡρα σημαίνει δὲ τὴν σωματοειδῇ θεὸν, ὡς τὸ, "Ἡρη, μὴ δὴ πάντας ἔμοις ἐπιέλλεο εἰδήσειν· σημαίνει καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπικουρίαν.

Ὡς γὰρ πατὴρ πάτρα, καὶ μήτηρ μήτρα, οὕτως ἄρῳ, καὶ κατ' ὑπερθεσιν Ἡρα. Il me paroît évident qu'il faut lire: ὡς γὰρ πατὴρ πάτρα καὶ μήτηρ μήτηρ, οὕτως κ. τ. λ.

Cette étymologie est de Platon, in *Cratylus*, *tom. I. p. 404. C.*: Ἰσως δὲ μετεωρολογῶν ὁ νομοθέτης τὸν ἄερα Ἡραν ὠνόμασεν, ἐπικρουπτόμενος, θείας τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τελευτῇ· γνοίης δ' ἂν, εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἡρας ὄνομα. Je crois qu'il faut lire *ὀνοματοθέτης* au lieu de *ὁ νομοθέτης*. Athénagoras, in *Legatione pro Christianis* §. *XVIII. p. 83.* a emprunté cette étymologie de Platon: "Ἡρα, ὁ ἄρῳ, καὶ τοῦ ὀνόματος, εἰ αὐτῷ αὐτῷ ἐπισυνάπτετο, συνεκφωνουμένοις. Ce passage d'Athénagoras est la meilleure explication que l'on puisse donner de celle de Platon. Orion le Thébain dit de même: "Ἡρα· εἰρηται ὁ ἄρῳ· μετατεθέντος γὰρ τοῦ ἂ εὐρίσκειται τὸ ὄνομα.

"Ἡρη, μὴ δὴ πάντας κ. τ. λ. C'est le vers 545. du premier livre de l'Iliade:

"Ἡρη, μὴ δὴ πάντας ἔμοις ἐπιέλλεο μύθους
εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσοι, ἄλόχῳ περ εὐούσῃ.

sur quoi l'archevêque de Thessalonique donne de sages conseils aux maris sur la conduite qu'ils doivent tenir à l'égard de leurs femmes, conseils que madame Dacier a jugé à propos de supprimer dans ses remarques sur Homère.

Σημαίνει καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπικουρίαν. Cela est vrai; mais alors ce mot doit être accentué avec un esprit doux, surmonté d'un accent circonflexe, ἥρα· il vient d' *ἐράω* en changeant l'épsilon en éta. Homère, dans l'Odyssée, *liv. XVI, 375.*:

Ἄλοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἔφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν.

Enstathe dit sur ce passage (p. 1805. lig. 21.), ἥγουν οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν· οὐ πεχαρισμέοι εἰσὶν ἡμῖν· et plus haut, p. 972. lig. 11.: Τὸ δὲ θυμῷ ἥρα φέροντες, ἀπὸ τοῦ χαρίζομενοι ἑαυτοῖς· ὅτι δὲ ἥρα τὴν χάριν λέγει καὶ τὸ ἐραστὸν δέ.

Ἡρα est, ou paroît être dans tous ces passages, un accusatif pluriel; mais Hérodien prétend que c'est un accusatif singulier du nominatif ἥρ, dont le génitif est ἥρος et l'accusatif ἥρα, qui signifie secours. Ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς φησὶ, dit Eustathe sur Homère (p. 152. lig. 32.) ἥρ, ἡ ἐπικουρία ὀξυτόνως· ἡ γενική ἥρος, αἰτιατική ἥρα. Le scholiaste d'Homère, expliquant le vers 572. du premier livre de l'Iliade, μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, dit, τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν.

M. Brunck observe, dans ses notes sur les *Analectes* des poètes Grecs, *tom. III. p. 112.* que les Grecs disent ἐπιφέρειν ἥρα, et jamais φέρειν ἐπίηρα; et de là il conclut qu'il faut lire dans Homère ἐπὶ ἥρα φέρον, c'est-à-dire, ἥρα ἐπιφέρειν. Cependant on pourroit objecter à ce savant qu'on ne trouve jamais ἐπιφέρειν dans Homère, et que l'on ne dit pas χάριν ἐπιφέρειν, ἐπικουρίαν ἐπιφέρειν, mais χάριν φέρειν, ἐπικουρίαν φέρειν. Ce savant étoit encore du même sentiment, lorsqu'il publia son Apollonius de Rhodes, puisqu'il a fait imprimer, *lib. IV. vers 375.* ὅφρ' ἐπὶ ἥρα φέρωμαι, malgré la réclamation de toutes les éditions, où l'on trouve ὅφρ' ἐπίηρα φέρωμαι. Mais il en a sans doute changé depuis; car dans son édition de Sophocle, il a publié, *Oedip. Tyr. vers. 1094.*:

Ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοιςιν.

Ainsi, quand Homère a dit, *Odyssée III*, 164. ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες, il ne faut pas joindre la préposition ἐπὶ avec φέροντες, comme s'il y avoit ἐπιφέροντες; mais il faut joindre ἐπὶ avec ἦρα, comme s'il y avoit ἐπιῆρα φέροντες. Voyez sur ce passage la note du savant Ernesti.

Pag. 437. lig. 32. Ἡρώες, οἱ πάλαι καὶ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι, οἱ ἡμίθεοι ἄνδρες. Ἡρώας δὲ φασὶ κληθῆναι ἀπὸ τῆς ἑρας τῆς γῆς, ὅτι ἐκ γῆς ἐπλάσθη τὸ γένος τὸ Ἡρώων· ἢ ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ.

Ces mots ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ, étant isolés, il est impossible de les entendre. Platon, dont cette étymologie est empruntée, va y répandre un grand jour. Voici de quelle manière il s'exprime dans son *Cratylus*, tom. I. p. 398. D: Καὶ ἦτοι τοῦτο λέγει τοὺς Ἡρώας, ἢ ὅτε σοφοὶ ἦσαν, καὶ ῥήτορες, καὶ δεινοὶ, καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτῶν ἱκανοὶ ὄντες· τὸ γὰρ εἶρην, λέγειν ἐστίν· ὅπερ οὖν ἄρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ Ἡρώες, ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ ἡρώϊκόν φύλον.

Pag. 437. lig. 35. Ἡ ἀπὸ τοῦ αἰέρος, ὡς φησιν Ἡσίοδος, ἡέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Le grand Etymologique se trompe, lorsqu'il prétend qu' Hésiode fait venir le mot Ἡρώες de αἴρ. Ce poète dit que les hommes de l'âge d'or parcourent après leur mort la terre en tout sens, enveloppés d'air, c'est-à-dire, sans être aperçus.

Le vers cité est le 125. du poème intitulé les Travaux et les Jours; mais il faut reprendre les vers depuis le 108:

Ὡς ὁμόθεν γεγάσι θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
χρύσειον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονες ἄγνοϊ, ἐπιχθόνιοι καλέονται,
ἑσθλοὶ ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
οἳ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἡέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

J'ai rapporté les quatrième, cinquième et sixième vers, tels qu'ils sont cités par Platon in *Cratylus*, tom. I. p. 397. et 398. excepté que dans le quatrième j'ai laissé subsister γαῖα κάλυψεν des éditions, au lieu de μοῖρ' ἐκάλυψεν qui se trouve dans Platon. M. Brunck a admis, dans son édition des poètes Gnomiques, les leçons de Platon, à l'exception de γαῖα κάλυψεν qu'il a conservé des anciennes éditions. Mais il n'a pas jugé à propos de nous apprendre en quelle source il avoit puisé ces variétés; de sorte qu'un lecteur, qui n'auroit que son édition, ou qui ne se donneroit pas la peine de la comparer avec les précédentes, s'imagineroit que telle est la leçon de toutes les éditions. Ce que je trouve encore plus blâmable, c'est que ce savant ait retranché le vers huitième, de son autorité, et sans en avertir le lecteur, quoiqu'il se trouve non-seulement dans toutes les éditions, et même dans la première de toutes, qui est de 1495, mais encore dans le grand Etymologique.

Les Δαίμονες d'Hésiode ne sont pas des héros; et Platon les distingue très-bien aussi in *Cratylus*, tom. I. p. 398. B, C.

Pag. 441. lig. 51. Θαλλοφόρος, ὁ πομπεύων Ἀθήνησι τοῖς Παναθηναίοις, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρον· λέγουσι δὲ καὶ γέροντας θαλλοφόρους, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θαλλὸν φέρειν.

On choissoit à Athènes des vieillards qui avoient encore de la fraîcheur, pour porter à la fête des Panathénées des rameaux d'olivier. C'est ce que nous apprend Xénophon dans son Banquet, cap. IV. §. XVII.: Ἀλλ' οὐδὲ μὲν τοι ταύτη γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον· ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἄνηρ καὶ πρεσβύτες. Τεκμήριον δέ· θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνῇ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαραμαρτυρῶντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους.

Les reste de cet article fait allusion au vers 544. des Guêpes d'Aristophane: mais le passage de Xénophon fait voir combien peu étoit fondé le reproche de ce poète; quoi qu'il en soit, voici ses vers:

Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄγλος
χρήσιμος ἐστ' οὐδ' ἀκαρῆ.
σκοπιτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἀπάσαις
θαλλοφόροι καλοῖμεθ', ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.

Voyez le scholiaste qui ajoute que Philochorus prétend, dans son second livre de l'Histoire d'Athènes, qu' Erichthonius institua cet usage respectable. Il dit aussi que Xénophon en parle dans son Banquet (nous venons d'en citer le passage), Cratinus dans la comédie des Déliades *ἐν Δηλιάσιν*, Phérécrate dans celle des Oublieux *ἐν Ἐπιλήσμοσιν*, et que Dicaearque assure dans son *Panathenæicus* que de vieilles femmes portoient aussi des rameaux d'olivier à la fête des Panathénées.

Page. 442. lig. 30. et 34. Θάνατος . . . ἐτυμολογείται παρὰ τὸ ἄνευ ἕτης τὸν τεθνεῶτα εἶναι. Θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις· παρὰ τὴν ἕτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ Θάνατος· ὁ ἄνευ βλάβης μένων ἀποθανόν· Ἰδι προηία γυναικῶν τὴν ὁδὸν ἦν ἀνία θυμοφθόροι οὐ περῶσι, Καλλίμαχος.

L'auteur du grand Etymologique a rapporté ces deux vers de Callimaque, pour servir de preuve à l'étymologie qu'il donne au mot Θάνατος. Orion les cite d'une manière très-incorrecte. Ils sont aussi dans Suidas au mot Ἐπαύλια, avec une variante, et augmentés de deux autres vers:

Ἰδι, προηία γυναικῶν,
τὴν ὁδὸν, ἦν ἀνία θυμοφθόροι οὐ περῶσι.
πολλάκι σεῖ, ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλῆς
μησόμεθα· ξυδὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκειν ἅπασιν.

Dans Suidas on lit, au second vers, θυμολγές en la place de θυμοφθόροι. Dans le troisième, σεῖ ὦ μαῖα est de la correction de Rich. Bentley. Dans l'original il y a σεῖο μαῖα. Suidas dit qu'il est question, dans ces vers, d'Hécate après sa mort. Il paroît donc certain qu'ils sont du poëme de Callimaque, intitulé Hécate, dont il ne nous reste que des fragmens. Si l'on pouvoit encore en douter, on n'auroit qu'à consulter l'épigramme que Crinagoras adresse à Marcellus, en lui envoyant l'Hécate de Callimaque. Elle se trouve dans l'Anthologie, p. 95. édition de Henri Etienne.

Page. 443. lig. 7. Θάσος, πόλις· ἀπὸ τοῦ θάσος· ὅτι κάροπιός ἐστιν ἡ γῆ. Καὶ τὸν Κικόνιον οἶνον, ὃν καὶ Ὀμηρος συνίστησιν ἡδίστον εἶναι, τοῦτον οἱ Ἕλληγες θάσιον ὠνόμασαν, διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τῇ γῇ θάσῳ.

Thasos est une île près de la Thrace, dont la capitale porte le même nom. Son territoire produit des vins délicieux qui répandent une odeur exquise. Cette odeur donna occasion à Aristophane de faire une plaisanterie sur une vieille femme, *in Pluto*, vers. 1021. Elle racontoit qu'entre autres cajoleries que lui faisoit son amant, il lui faisoit compliment sur l'odeur agréable de sa personne: „Vous teniez donc alors un verre de vin de Thasos,“ lui répond amèrement Chrémyle.

Il n'est parlé nulle part dans Homère, du moins que je sache, du vin Ciconien, mais du vin d'Ismaros; dont Maron fit présent à Ulysse. Le territoire de cette ville produisoit des vins exquis: elle étoit en Thrace et dans le pays des Ciconiens, à une petite distance de l'île de Thasos.

Page. 443. lig. 11. Θάσια, τὰ ἀμύγδαλα· ἀπὸ τοῦ θάσσον τὸν καρπὸν προῖέναι· πρῶμιν γὰρ ὑπὲρ τὰ λοιπὰ δένδρα.

Cette étymologie est ridicule, ainsi que beaucoup d'autres, puisqu'on ne donnoit ce nom qu'aux amandes de Thasos, et que celles de cette île ne sont pas plus précoces que dans les autres pays. Les amandes de Thasos étoient renommées à cause de leur excellence. En disant Θάσια, on sous-entendoit, par une ellipse fort commune, le mot ἀμύγδαλα; de même qu'en disant *Cauneas* on sous-entendoit *ficus*, des figes de Caune. Cette expression, *Cauneas*, parut de mauvaise augure à l'armée de M. Crassus: il partoît pour son expédition contre les Parthes; arrivé à Brindes avec son armée, il entendit crier sur le port, des figes de Canne, *Cauneas*. Ce mot, suivant la prononciation d'alors, ressembloit beaucoup à ceux-ci *cave ne eas*; ce qui parut un présage fâcheux. *Plin. Hist. nat. lib. XV. cap. XIX. tom. I. p. 747. Cicero de Divinatione, lib. II. §. XL.* Quant aux amandes nommées *Thasia*, je ne connois que l'auteur des Géoponiques parmi les Grecs, qui les ait ainsi nommées, et encore seulement dans le titre du chap. LVII. du l. X., *περὶ καιροῦ φυτείας Θασίων, καὶ ἐπιμελείας καὶ ἐγκεντρισμοῦ* et Athénée *lib. II. cap. XIII. pag. 54. A: Τὰ δὲ ἄπαλά (ἀμύγδαλα) καὶ πλήρη καὶ λελευκασμένα γαλακτωδῆ ὄντα, εὐχλύτερά ἐστι· τῶν δὲ ξηρῶν τὰ Θάσια καὶ κύπρια ἄπαλά ὄντα εὐεκριτώτερά ἐστι.* Voyez aussi Macrobe, *Saturnal. lib. II. cap. XIV. p. 261. ex edit. Lond. 1694.*

Page. 443. lig. 52. Θάυμακτρον, παρὰ τὸ θαυμάζω· οὗ τὸν μέλλοντα οἱ Λωρεῖς θαυμάζω λέγουσι. Σώφρον, φέρε τὸ θαύμακτρον, καπιδυσιῶμες. Καὶ τὸ ζυγάστρον, παρὰ τὸ ζυγάζω ἐνέγκεται παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὡς καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ τὸ δειπάζω, δέπαστρον· οἶον, πλήσεν δ' ἄρ' ἐπιστράψας δέπαστρον.

Les Grecs appeloient θαύματα les tours d'adresse que font les charlatans dans les foires; et θαυματοποιοί, ceux qui exécutoient ces tours. Ce terme se trouve dans le Banquet de Xénophon, *chap. II: Ἐρχεται τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητοῖδα ἀγυθὴν, καὶ δογγιστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιῶν.* Θαύμακτρον est l'argent, le prix, la récompense que l'on donnoit pour ces tours; de même que δίδακτρον, *minerval*, est l'honoraire que le disciple donne à son maître. Voyez Casaubon, *in notis ad Theophrast. cap. VI. p. 61. et 62; Duport, Praelection. in Theophrast. p. 309.* C'est ce qu'auroit dû expliquer Sylburge. Henri Etienne, *in indic. Thesauri voc. θαύμακτρον*, rapporte ce passage du grand Etymologique, et paroît se plaindre de ce que ce grammairien ne l'a pas expliqué.

ETYMOLOG. T. III.

R

Kal tò ζυγάστρον, παρὰ τὸ ζυγάξω ἐνέγκεται παρὰ τῷ Ποιητῇ.

Ce mot n'est pas dans Homère. Eustathe remarque dans son commentaire sur ce poète, p. 1604. lig. 13. qu'il est dans Lycophron: *κεῖται ἡ τοῦ ζυγάστρου λήξις, καὶ παρὰ Λυκόφρονι.* Cependant il ne s'y trouve pas; mais il est dans les Trachiniennes de Sophocle, vers 692. (705.):

*Κἄθ' ἡκα συμπτύξας ἄλαμπες ἥλμου
Κόϊλῳ ζυγάστρον δῶρον, ὥσπερ εἶδετε.*

On le lit aussi dans la Cyropaëdie de Xénophon, *lib. VII. cap. III.*: *ἐκέλευσεν . . . ἐπειτα τὰ ἄλλα χρήματα παραδεχομένους, ἐν ζυγάστοις στήσαντας ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι, καὶ διαλαχόντας τὰς ἁμαξὰς κομίζειν, ὅποιον ἂν αὐτοὶ πορεύωνται.*

Ὡς καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ τὸ δευτέρῳ, δέπαστρον· ὅλον, πλήσεν δ' ἄρ' ἐπιστράφας δέπαστρον.

Antimachus de Colophon aimoit à se servir de ce mot. Athénée nous a conservé, *lib. XI. cap. V.* p. 468. trois passages de la Thébàide de ce poète, dans lesquels il se rencontre. Le passage cité par le grand Etymologique, est probablement de ce poème. Le même Athénée dit aussi (*ibid.*) que Silénus et Clitarque observent dans leurs Glossaires que ce terme étoit en usage chez les Clitoriens.

Pag. 444. lig. 16. *Θεατροκρασία, ὀχλοκρασία· θέαν παρ' αἰγείρον, τὴν πόρρωθεν λέγει. Αἰγείρος γὰρ ἦν τῶν ἐκρίων πλησίον.*

Il y a dans Suidas *Θεατροκρασία· ὀχλοκρασία.* De là Sylburge corrige dans l'Etymologique *Θεατρακρασία, ὀχλοκρασία.* Aemilius Portus prétend qu'on doit lire dans Suidas, *Θεατροκρατία, ὀχλοκρατία.* Cette correction n'a pas eu le bonheur de plaire à Kuster: cependant il nous a laissé ignorer les motifs qui la lui ont fait désapprouver: mais elle me paroît très-juste.

Dans les temps anciens, les assemblées du peuple se tenoient à Athènes sur la place publique, *ἄγορά.* Quoiqu'un peu tumultueuses, l'ordre et la décence s'y observoient jusqu'à un certain point, parce que la présence du sénat en imposoit à la multitude, et parce qu'on n'y proposoit aucune loi qu'elle n'eût été auparavant approuvée par le sénat; c'est ce qu'on appeloit *προβούλευμα.* Mais sous les princes Macédoniens et sous les Romains, une vile populace, gagée par ces conquérans, y dominoit: c'étoit le règne de la licence; les honnêtes citoyens n'osoient y paroître, et le gouvernement étoit alors entre les mains des plus audacieux de cette populace. C'est ce qu'on appela l'Ochlocratie ou l'empire de la populace, ou Théatrocrairie du nom du lieu où cette populace tenoit ses assemblées. Polybe parle de cette sorte de gouvernement, *lib. VI. cap. IV.* et l'oppose avec raison à la Démocratie, dont il est une dépravation. Il fait voir ensuite, *cap. LVII.* par quels degrés la Démocratie dégénéra en Ochlocratie, et finit par nous présenter, de ce dernier gouvernement, un tableau hideux et ressemblant, bien propre à nous en inspirer de l'horreur. Que n'auroit pas dit ce judicieux historien, s'il avoit vécu de notre temps, et s'il avoit été témoin de la subversion de toutes les lois civiles et religieuses, du massacre et de la proscription des plus illustres et des plus vertueux personnages! Cependant le nouvel éditeur de Polybe fait (*tom. VI. p. 399.*) l'éloge de ce gouvernement monstrueux, et l'attribue à la Philosophie, qui, prenant, dit-il, en pitié les Français, descend enfin du ciel, fixe sa demeure chez eux, et les gouverne avec des maximes justes et équitables. Si c'est la Philosophie qui a opéré tous les désastres dont nous ressentons les déplorables effets, on ose dire que ce n'est pas celle de Socrate et des sages de l'antiquité, mais plutôt une Furie, sortie du fond de l'abîme, qui a emprunté son masque, et que le ciel nous a envoyée dans sa colère.

Dion Cassius n'avoit pas, de cette sorte de gouvernement, une plus favorable idée que Polybe, lorsqu'il dit, *lib. XLIV. §. II.* p. 381.: *Τὰ τε γὰρ ἀμείνω, πολὺ μείζω καὶ πλείω, καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις, ἐκ βασιλείων, ἢ δημοῶν, αἰεὶ ποτε ἐγένετο· καὶ τὰ δυσχερέστερα ἐν ταῖς μοναρχίαις ἢ ταῖς ὀχλοκρατίαις συμβαίνει.* „Les États et les particuliers ont plus prospéré sous les rois que dans les gouvernements populaires; et les monarchies ont été moins funestes que l'empire de la populace.“ *Livre LIII. §. VIII.* p. 700. le même auteur fait ainsi parler Octavien devant le sénat: *Μὴ μὲν τὸ μῆδ' ὑποπτεύσῃ, ὅτι προέσθαι τε ὑμᾶς, καὶ πονηροῖς τισιν ἀνδράσι ἐπιτρέψαι, ἢ καὶ ὀχλοκρατία τιμὴ (ἐξ ἧς οὐ μόνον οὐδὲν χρηστὸν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ δεινότερα αἰεὶ πῶσιν ἀνθρώποις γίγνεται) ἐκδοῦναι βούλομαι.* „N'allez pas me soupçonner de vouloir vous livrer à des hommes pervers, ou de vous abandonner à l'Ochlocratie, gouvernement dont, bien loin qu'on puisse en espérer quelque chose de bon, l'on ne doit attendre que les maux les plus extrêmes.“

Ce terme se trouve aussi dans Plutarque; et ce judicieux écrivain observe (*de unius in Republica dominatione, populari statu et paucorum imperio*, p. 826. F.) que lorsque la Démocratie se déprave, elle dégénère en Ochlocratie, c'est-à-dire, dans le gouvernement de la canaille.

Lorsque les Républiques étoient florissantes en Grèce, les théâtres ne servoient pas, comme on l'a remarqué plus haut, aux assemblées du peuple; ils n'étoient destinés qu'aux représentations des pièces tragiques et comiques, à la musique et à la danse. „Toutes les espèces de musique, dit Platon (*de Legibus lib. III. tom. II. p. 700. B.*), étant réglées, il n'étoit permis à personne d'en changer

la destination en les transportant à une autre espèce de mélodie. Les sifflets, les bruits confus de la multitude, les battements de mains et les applaudissemens n'étoient pas alors, comme aujourd'hui, la règle qui décidait si cet ordre étoit bien observé, et qui punissoit quiconque s'en écartoit. Mais des hommes consommés dans la connoissance de la musique, écoutoient en silence jusqu'à la fin, et, la baguette à la main, contenoient dans la bienséance et la modestie les enfans, leurs gouverneurs et tout le peuple. Les citoyens se laissoient ainsi gouverner paisiblement, et n'osoient porter leur jugement par une acclamation tumultueuse.

La multitude avoit donc jusqu'alors écouté en silence: mais les poètes et les musiciens qui avoient étudié son goût et ses inclinations, violèrent toutes les règles, et confondirent les hymnes avec les lamentations, les paeans avec les dithyrambes. „Peu-à-peu, dit Platon *ibid.* E, ils engagèrent la multitude à commettre de semblables attentats contre la musique; et bientôt elle porta la témérité jusqu'à se croire en état de prononcer: d'où il est arrivé que les théâtres, muets jusqu'alors, ont élevé la voix comme s'ils s'entendoient en beautés musicales; et le gouvernement de ces théâtres, d'Aristocratique qu'il étoit, est devenu une mauvaise Théatocratie, c'est-à-dire, le mauvais gouvernement de la multitude.“ *Ὅθεν δὲ τὰ θεάτρα ἐξ ἀφώνων φωνήεντα γέγοντο, ὥς ἐπαύοντα ἐν Μούσαις τό τε καλὸν καὶ μὴ καὶ ἀντὶ Θεατοκρατίας ἐν αὐτῇ Θεατοκρατία τις ποικίρα γέγονεν.*

De là il est aisé de voir que la correction de *Θεατοκρατία* est juste, et que Platon entendoit par ce mot le gouvernement de la multitude, quoiqu'il ne l'applique qu'à ce qui étoit du ressort du théâtre, comme les pièces de musique, les choeurs, les danses, les tragédies et les comédies: et peut-être l'auteur du grand Etymologique avoit-il en vue le passage de Platon.

Θεὸν παρ' αἰγείρον, τὴν πόρρωθεν λέγει αἰγείρος γὰρ ἦν τῶν ἱκρίων πλησίον. Voyez Hésychius aux mots *παρ' αἰγείρου θεῶν*, *tom. II. pag. 861.* et *αἰγείρου θεῶν*, *tom. I. pag. 135.* et Suidas au mot *ἱκρία*.

Avant la construction du théâtre à Athènes, on dressoit des échafauds sur la place, près d'un peuplier. Ceux qui ne trouvoient plus de place sur les échafauds, montoient sur le peuplier, d'où ils voyoient le spectacle. De là ces expressions, *θεῶν παρ' αἰγείρον*, *ἀπ' αἰγείρου θεῶν*, *αἰγείρου θεῶν*. Voyez Meursius in *Lectionibus Atticis*, *lib. IV. cap. XXXIII.* et Spanheim sur Callimaque, *Hymn. in Cerer.* vers. 39.

Pag. 446. lig. 51. Θέρως, παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω (ἐξ οὗ καὶ θέρεται, τὸ θερμαίνεται) τὸ ἐν καιρῷ τοιούτῳ ὅν' ἢ παρὰ τὸ θέρειν καὶ θερμαίνειν . . . Θέρως καὶ οἱ συγκομιζόμενοι καρποὶ τῶν σπερμάτων παρὰ τοῖς Ῥήτοσι. Ce mot est, en ce dernier sens, dans le plaidoyer de Démosthène contre Nicostrate, p. 686. *lig. 35. Ὅποτε γὰρ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἢ ὅποιον πρίαυντο, ἢ θέρως μισθοῖντο ἐνδερίσαι.* Henri Etienne cite, dans son Trésor de la langue Grecque, trois exemples, dont l'un est de l'Anthologie, et que je n'ai pu trouver; les deux autres sont de Plutarque. Le premier de ces deux exemples est emprunté de la vie de Fabius, p. 174. E: *Θυροῖς τε γὰρ ἀπ' αὐτῶν αἵματι γενέσθαι διαβρόχους ἐλέγθη, καὶ θέρη σταχίων περὶ Ἀντιον ἄναιμα καίρεσθαι.* Le second est in *Præceptis gerendarum Reipublicarum* p. 798. E: *οὐδὲ γὰρ ἐπ' ἐργασίᾳ καὶ χρηματισμῷ προσκίτεον τοῖς κοινοῖς, ὥς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομονκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσῶν θέρως: οὐ γὰρ αἰμῶνι καίρεσθαι.* Henri Etienne remarque, sur le premier exemple, qu'il faut lire *θέρη σταχίων* en deux mots. Ce savant avoit sans doute en vue l'édition d'Alde, de 1519, où on lit *θερησταχίων* en un seul mot: mais dans la première édition, imprimée à Florence en 1517, on trouve *θέρη σταχίων* en deux mots.

Sophocle tire de cette signification un sens métaphorique, en l'appliquant à la crinière d'une juvénement qu'on avoit coupée. C'est dans la tragédie intitulée *Tyro*, qui n'est pas venue jusqu'à nous. Voyez Aélien de *natura Animal. lib. XI. cap. XVIII.* p. 631.

*Μάνδραϊς ἐν ἱππελαῖσιν ἀγρία χορὴ
Θέρως θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο.*

Pag. 447. lig. 3. Θερεῖται ἴσταται ἀκτὶς, Νικάνδρος: παρὰ τὸ θέρειν: οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ὅς οὐδετέρων σχηματίζεται συγκοιτικόν: παρὰ τὸ θέρως οὖν, γίνεται κτητικὸν θέρως, ὥς τέλος, τέλειος: ὑπερθετικόν, θεριότατος, θεριωτάτη: καὶ συγκοιτῇ θερεῖται: ἥμος ὅτ' ἡλιόιο θερεῖται εἶσι κέλευθοι, Ἄρατος.

Le passage de Nicandre, qu'avoit sans doute en vue l'auteur du grand Etymologique, est le vers 469. des *Theriaca*:

Ἦτοι ὅτ' ἡλιόιο θερεῖται ἴσταται ἀκτὶς.

Le vers d'Aratus se trouve p. 18. de l'édition de Turnèbe, vers 3.; mais on y lit *ἐνθα μὲν* au lieu de *ἥμος ὅτ'*, ainsi que dans l'édition d'Alde et dans celle d'Oxford. Cette leçon du grand Etymologique n'a été remarquée ni par Sylburge, ni par les éditeurs d'Aratus.

*Ποσὶ δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι λῶν ὑπὸ καλὰ φαίνεται,
Ἐνθα μὲν ἡλιόιο θερεῖται εἶσι κέλευθοι . . .*

Pag. 447. lig. 12. *Θερμερῶπις, θερμαίνουσα τὸν ὥπα· ἐπίθετον τῆς αἰδοῦς, παρὰ Ἀσχύλῳ.*
L'auteur du grand Etymologique avoit en vue le vers 134. du Prométhée enchaîné d'Aeschyle, où on lit, dans l'édition d'Alde 1518:

Ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν θερμερῶπιν αἰδοῖ.

Celle de Turnèbe, de 1552, porte:

Ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδοῖ.

Henri Etienne a mis dans la sienne *θεμερῶπιν*; mais en note il approuve l'autre leçon. L'autorité de ce savant en a sans doute imposé à Guill. Canter, qui a rétabli *θερμερῶπιν*. Corneille de Paw décide magistralement que *θεμερῶπιν* pêche contre la mesure du vers, et il s'applaudit de sa découverte. Cependant Rich. Bentley, le plus savant critique de son siècle, n'a pas craint de corriger *θεμερῶπιν* in *Epistola ad Joan. Millium* p. 76.; et il a été suivi par MM. Brunck, Schütz et Porson.

Il faut donc corriger *Θερμερῶπις, θεμερνωμένη τὸν ὥπα*. Voyez Rich. Bentley *ibid.*, Hésychius au mot *θεμερῶπις*, et la note d'Alberti.

Pag. 447. lig. 18. *Θερμοπύλαι· ἐνοιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην, Πύλον καλοῦσι. Φιλέας δὲ, θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηναῖα θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐπρήψε.*

Cet article doit être corrigé et augmenté avec le secours d'Harpocraton. Je lis en conséquence: *Θερμοπύλαι· ἐνοιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλέας δὲ ἐν γῆς περιόδῳ θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, κ. τ. λ.*

Pag. 447. lig. 32. *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἀλία ἐκαλεῖτο. Κασσάνδρου πτίσμα· ἡ ὅτι Φίλιππος ἐκεῖ Θετταλοῦς νικήσας, οὕτως ἐκάλυπεν· ἡ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ, ἔγχε· καὶ τεκοῦσα, τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν· ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον ἔδωκε Νίκη τρέφειν· καὶ ἐκάλυψε Θεσσαλονίκην· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου, Νικασίπολις ἐκέκλητο. Στράβων δὲ Θεσσαλονίκηαν αὐτὴν φησί· τὸ ἐθνικὸν Θεσσαλονικεῖς.*

Cet article, emprunté d'Etienne de Byzance, est un peu plus ample dans ce géographe: il ajoute, après *ἡ ὅτι Φίλιππος*, ce mot τοῦ Ἀμύντου, *φίλς d'Amynthas*; ce qui est nécessaire pour distinguer ce Philippe des autres princes qui ont porté ce nom. De même, au lieu de *ἡ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην*, ce géographe met *Λούκιλλος δὲ ὁ Ταρῶτιος περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὃς φησιν ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κ. τ. λ.* Ce même géographe nous apprend que cette jeune fille, dont Philippe devint amoureux, étoit non-seulement d'une grande beauté, mais encore d'une illustre naissance; car elle étoit nièce de Jason. Il faut donc ajouter, après *εὐπρεπῆ*, ces mots: *καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδή.* Jason est le nom d'une illustre maison de Thessalie. Xénophon parle (*Hellenic. lib. VI. cap. I. §. VII. et cap. IV. §. XX. et XXI.*) d'un Jason tyran de Phères. Le Jason dont il est question dans Etienne de Byzance, étoit sans doute de la même maison.

Après avoir rapporté les différences qui se trouvent dans ces deux écrivains, je vais faire quelques remarques sur le texte même du grand Etymologique.

1. Le grand Etymologique et Etienne de Byzance nous apprennent que Thessalonique s'appeloit auparavant *Halia*. Nous savons par Hérodote, Thucydide etc., qu'elle se nommoit *Therma*; et cela est confirmé par les extraits du VII. livre de Strabon, p. 509. B. Mais ces mêmes extraits nous apprennent que Cassandre fit passer dans la ville de Therme les habitans d'Aenia, de Chalestre et de Cissus. Il peut se faire que les habitans d'Aenia, se trouvant à Therme en plus grand nombre que ceux des autres villes, donnèrent à Therme le nom d'Aenia, quoique celui de Thessalonique, que lui avoit donné Cassandre, ait prévalu dans la suite. Si l'on admet cette conjecture, qui me paroît vraisemblable, il faudra corriger: *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Αἰνεία ἐκαλεῖτο.* 2. Le grand Etymologique s'accorde avec Etienne de Byzance et Strabon sur la fondation de Thessalonique, c'est-à-dire, sur l'agrandissement de la ville de Therme. Mais ces deux premiers écrivains apportent, du nom de Thessalonique, une raison dont Strabon ne convient pas. Voyez cet auteur *lib. VII. p. 510. col. I. A.*, et Diodore de Sicile *lib. XIX. §. LXI. tom. II. p. 365.*

Pag. 448. lig. 15. *Θέσθαι, τὸ θησαυρίζεσθαι, ἐν Ὀδυσσεύς ὕ; καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμόν καλεῖ· εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικόν, ἀπὸ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν ὑπερίδης· ἀπὸ τοῦ προϊσθαι καὶ κυρῶσαι μόνον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν· ἐν μὲν τοῖς τῷ πατρὶ Στεφάνου φησιν, ἐαυτῷ νόμους ἰδίους θέμενον· ἀπὸ τοῦ θέττα.*

Le passage d'Homère est de l'Odyssée XIII, 207.:

*Νῦν δ' οὐτ' ἄρ' πη θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείνω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοις γένται.*

Le scholiaste explique très-bien *θέσθαι* par *ἀποθέσθαι*, et Hésychius par *θησαυρίζεσθαι*. Le grand Etymologique remarque qu'Anacréon s'est servi de *θεσμός* pour *θησαυρός*. Apollonius confirme la même chose dans son Lexique, au mot *θέσθαι*; et même il cite le vers de ce poète où se trouve ce terme:

Ἀπὸ δ' ἐξέλετο θεσμόν μέγα.

Quoique ce fragment ne me paraisse pas plus appartenir à ce poëte, que tant d'autres que les éditeurs ont admis dans leurs éditions, je suis fâché que MM. Fischer, Born et Holst ne l'aient pas admis dans les leurs.

Εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικόν, ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν, Ὑπερίδης. Cela est emprunté du Lexique d'Harpocraton, qui ajoute ἐν τῷ πρὸς Ὑγαίνοντα. J'aimerois mieux lire ἐν τῷ πρὸς Ὑγαίνετον. Aristote de *Rhetoricæ lib. III. cap. X. p. 188. ex edit. Oxoniensi*, cite cette harangue: ὥσπερ Εὐρυπίδης πρὸς Ὑγαίνοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβῆς. L'on ne connoit pas d'orateur qui ait porté le nom d'Euripide. Je lis, ὥσπερ Ὑπερίδης πρὸς Ὑγαίνετον ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβῆ· *ut Hyperides adversus Hygiaenetum in Oratione de bonorum Permutatione.* Ἀντὶ τοῦ προεσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον· τίθημι, à l'actif, se dit de celui qui propose la loi; τίθεμαι, au moyen, se dit du peuple qui la ratifie. Je lis donc, ἀντὶ τοῦ προθέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν, dans l'Oraison sur les Immunités; c'est la même que celle qui est contre Leptine, où θέσθαι νόμον se trouve souvent pour, donner la sanction à une loi. Je n'en rapporterai que cet exemple, p. 274. ligne dernière: Ἀρ' οὖν θεσόμεθα νόμον διὰ ταῦτα, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι τῇ βουλῇ, μηδὲ τῷ δήμῳ, μήτε προβουλεύειν, μήτε χειροτονεῖν μηδέν· ἐγὼ μὲν οὐκ αἶμαι· οὐ γὰρ ἐσμέν ἀφαιρεθῆναι δίκαιοι, περὶ ὧν ἂν ἐξαπατηθῶμεν, ἀλλὰ διδασθῆναι, ὅπως τοῦτο μὴ πεισόμεθα· καὶ θέσθαι νόμον, οὐχ ὡς ἀφαιρήσεται τὸ κυρίους ὑμῶς εἶναι τῆς δωρεᾶς, ἀλλὰ δι' οὗ τὸν ἐξαπατῶντα τιμωρησόμεθα.

Lé second passage de Démosthène est de sa seconde harangue contre Stéphanus; il se trouve p. 636. lig. 38.: Καὶ τότε, εἴπερ τι λέγειν εἴς δίκαιον, πείσαντα ὑμῶν τοὺς λαχόντας, μετὰ τῶν νόμων καὶ τῆς ψήφου κύριον εἶναι· καὶ μὴ αὐτὸν αὐτῷ νόμον ἰδίους θέμενον διαπραξασθαι ἢ ἐβούλετο.

Henri de Valois n'a pas indiqué ce passage, non plus que Kuster sur Suidas, qui le rapporte avec cette variante, ἰδίως pour ἰδίους.

Le grand Etymologique explique θέμενον par θέντα· θέμενον ἀντὶ τοῦ θέντα. Cela est absurde, et contre la règle qui veut que ce verbe, étant à l'actif, se dise de celui qui propose la loi, et qu'au moyen, il se dise du peuple qui ratifie la loi et lui donne la sanction. Ce passage est donc corrompu; et je lis, après θέμενον, ces mots: μήποτε ἀντὶ τοῦ θέντα θέμενον. Cette correction est certaine, et je la trouve mot à mot dans Harpocraton.

Pag. 448. lig. 21. Θετὸς υἱός, προσποιητός· τοὺς γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς ἔλεγον. Καὶ θέτην, τὸν εἰσποιησάμενον παῖδας θετούς· ἢ θέτης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὄσιον.

Il faut lire nécessairement Θετὸς υἱός, εἰσποιητός, un fils adoptif: ce mot se trouve dans plusieurs bons auteurs. Plutarque, dans la vie de Solon, p. 81. E, F: Ἀλλὰ καὶ παῖδα θετὸν ἔσχε ποιησάμενος αὐτὸς τὸν τῆς ἀδελφῆς, ὡς φασί, Κύβιστον. Appien, de *Bellis civilibus, lib. I. p. 603.*: Προϊόντε, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, ὡς ἰδιωτικὸν σφῶν κτήμα διενειμάντο ἐφ' ἐαντῶν τρεῖς οὔδε ἄνδρες, Ἀντωνίος τε, καὶ Λέπιδος, καὶ ὕψι πρότερον μὲν Ὀκταυῖος ὄνομα ἦν, Καίσαρ δὲ πρὸς γένους ὧν, καὶ θετὸς ἐν διαθήκαις ὑπ' αὐτοῦ γενόμενος, Καίσαρ ἐκ τούτου μετονομάζετο.

Θέτης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὄσιον. Ce mot se trouve employé de la sorte dans le plaidoyer d'Isée pour la succession d'Aristarque, p. 82. lig. 17.: Καὶ τοι δίκαιον, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ τῶν ἀμφοσβητησίμων χωρίων δεῖ τὸν ἔχοντα ἢ θέτην, ἢ πρατῆρα παρέχασθαι. Voyez Harpocraton et la note de Henri de Valois. De là θέσις oppigneratio, dont s'est servi Démosthène in *Exceptione adversus Aratum*, p. 935. A: Μόλις εἰσπράξα τὸ ἀργύριον, πραδείσης τῆς νεῶς τετταράκοντα μνῶν, ὅσων περ ἢ θέσις ἦν. *Vix redégi argentum, naxe quadraginta minis vendit, quanti erat oppignerata.*

Pag. 449. lig. 19. Θεῖον, τὸ ἐπιθυμώμενον εἰς κάθαρσιν, καὶ ἀβλαβεῖς ποιοῦν· ἐνθα καὶ τὸ, πάσσε δ' ἁλὸς θεῖοιο· θεῖονος κέκληκε τοὺς ἅλας, διὰ τὸ ἀσσηπτα τηρεῖν τὰ πασθέντα. Καὶ θεῖοιο καιρένου, φησὶν ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ· ὁ δ' Εὐδαιμών, παρὰ τὸ θεός, θεῖον· καὶ ἀποβολή τοῦ ε θεῖον.

1. Quoique ἀβλαβεῖς fasse à la rigueur un sens quelconque, cependant j'aime mieux lire ἀβλαβεῖς ποιοῦν, en sous-entendant ἡμᾶς. Voyez le grand Etymologique, p. 457. lig. 8.

2. Θεῖον, signifie du soufre. Ainsi, l'exemple rapporté par l'Etymologique n'y a aucun rapport. Cet exemple est tiré de l'Iliade IX, 214.:

Πάσσε δ' ἁλὸς θεῖοιο, κρατευτῶν ἐπαιείας.

La raison pour laquelle le poëte appelle le sel sacré, se trouve aussi dans le scholiaste sur ce vers; mais la seule vraie, c'est que le sel s'employoit dans tous les sacrifices, et qu'on en jetoit sur la tête de la victime avec de l'orge en grain. Le sel servoit aux sacrifices de l'ancienne loi. Voyez Josué Barnes sur ce vers.

L'autre exemple convient mieux; il est de l'Iliade VIII, 135.:

Δεινὴ δὲ φλόξ ὤρετο θεῖου καιόμενοιο.

Le scholiaste ajoute, προσληπτέον δὲ κεραυνοῦ, ὅπου γὰρ ἂν κεραυνὸς πέσῃ, ὡς θεῖον ὄξει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ. De là il est facile de corriger le scholiaste de Venise où on lit, ὡς θεῖον ὄξει ἐν καιμένῳ τῷ τόπῳ.

3. Ὁ δὲ Εὐδαιμών, παρὰ τὸ θεὸς, θείον· καὶ ἀποβολὴ τοῦ εἰ θείον. L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale ajoute ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ, ainsi que le grand Etymologique, pag. 457. lig. 12.

Eudaemon, grammairien de Péluse, et contemporain de Libanius, à qui il adresse plusieurs ouvrages, est auteur de différens poèmes, d'une Rhétorique et d'une Orthographe des noms: Ὀνομαστικὴ Ὀρθογραφία. C'est le vrai titre de cet ouvrage; et on le trouve cité de la sorte dans Suidas, qui a copié l'Impératrice Eudocie, p. 168. Le grand Etymologique, l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, et Etienne de Byzance, au mot Ἀλλία, citent ce traité sous le nom d'Orthographe. Berkelius dit, en note, qu'Eudaemon a écrit contre Libanius: ce savant n'a pas saisi le sens de ces mots; πρὸς ὃν καὶ διάφορα γράφει, qui signifient, *il lui adresse plusieurs de ses écrits*.

Pag. 450. lig. 26. Θηλαμὼν, ἡ τροφὸς· παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα. δηλοῖ τὸ θηλάσω· τὸ γὰρ θήσω, δύο σημαίνει, τὸ ποιῶ, καὶ τὸ θηλάζω· ἐστὶ τὸ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ τρέφω· οὐ ὁ μέλλων, θήσω. Ὅμηρος; γυναῖκα τεθήσατο μαζόν· ἀντὶ τοῦ ἐθήλασεν· ἐκ τοῦ θήσω οὖν, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα θηλή· καὶ τροπῇ, θῆλυς, ὡς κάρη κύρης· εἴρηται γὰρ καὶ θηλυκῶς κάρη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἦν τε κάρην ὥμοσά σόν τε βίον.

De là, Θηλαμὼν se dit de la patrie, parce qu'elle nous nourrit, *altris patria*; c'est l'épithète que donne Cassandre à la ville de Troie sa patrie, dans Lycophron, vers 31.:

Αἱ αἶ τάλανα Θηλαμὼν κεκανμένη.

Le passage d'Homère est de l'Iliade XXIV, 58.:

Ἐκτὼρ μὲν θνητὸς, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.

On lit ainsi dans toutes les éditions. Cependant Hésychius reconnoît aussi τεθήσατο en un seul mot, ainsi que Lesbonax περὶ Σχημάτων, p. 182. et Gregorius de *Dialectis*, p. 45. Mais la leçon des éditions est la seule recevable.

Ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἦν τε κάρην ὥμοσα σόν τε βίον. Sylburge avoit bien vu qu'il falloit lire,

Σὴν τε κάρην ὥμοσα σόν τε βίον.

Ce vers de Callimaque est du poème sur la chevelure de Bérénice, que Catulle a traduit ou imité; il signifie mot à mot: *Je jure par votre tête et par votre vie*. Dans le poème de Catulle, c'est le vers 40., et ce poète l'a ainsi rendu:

Adjuro teque, tuumque caput.

Le célèbre Rich. Bentley est le premier qui se soit aperçu de cette imitation dans ses remarques sur les fragmens de Callimaque, p. 582.; et Vulpi a rapporté, dans son commentaire sur Catulle, le vers cité par le grand Etymologique, sans doute d'après Bentley, quoiqu'il ne le nomme pas. Doering a été plus équitable. Voyez le second tome de son édition de Catulle, p. 15.

Le Lexique d'Hédéricus, publié par Ernesti, dit que κάρη est indéclinable et du genre neutre. Il est bien étonnant qu'un éditeur de Callimaque ait commis de pareilles fautes.

Pag. 451. lig. 59. Θήσειον, τέμενός ἐστι τοῦ Θησεῖ· ὁ τοῖς οἰκέταις ἄσυλος ἦν· ἐλέγοντο δὲ δίκαι ἐνταῦθα· ἢ καὶ τοῦ Θησεῖος· ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες δοῦλοι προσέφηνον· Φιλόχορος δὲ, οὐ μόνον τοὺς οἰκέτας τὸ παλαιὸν φησὶ καταφεύγειν εἰς τὸ Θήσειον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁποσοῦν ἰκετευοντας· ὑπὸ τοῦ δὲ καὶ φυτὸν τι ποῖον, καὶ τὸ δεσμωντήριον παρὰ Ἀθηναίους.

Ce temple de Thésée étoit près du Gymnase de Ptolémée. Voyez Pausanias, *lib. I. cap. XVII*. p. 39. Il fut élevé peu après la bataille de Marathon, *ibid.* p. 41.: il existe encore maintenant. *Ruins of Athens by M. Stuart*, p. 15. Philochorus étoit contemporain d'Eratosthène, d'Antigonus et de Ptolémée: il a écrit l'Histoire de l'Attique en dix-sept livres; elle renferme l'histoire des rois et des archontes, jusqu'au dernier Antiochus, surnommé Dieu. C'étoit dans la vie de Thésée que Philochorus avoit fait cette observation. Plutarque le cite plusieurs fois dans la vie de ce prince; et entre autres, p. 16. E, il s'appuie de son autorité pour prouver que Thésée consacra à Hercule tous les temples qu'on lui avoit élevés dans la ville d'Athènes, si l'on en excepte quatre. Il auroit pu s'appuyer d'un témoignage plus ancien, je veux dire, de celui d'Euripide, qui s'exprime ainsi dans la tragédie intitulée Hercule Furieux, vers 1331. et suivans:

..... παταχοῦ δέ μοι χθονὸς
τέμενη δίδουσαι ταῦτ' ἐπωνομασμένα
σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται
Ζῶντος.

Il est étonnant que M. le Dr. Musgrave n'en ait pas fait la remarque.

Quant à l'usage où étoient les esclaves de trouver un asyle dans le temple de Thésée, voyez les Chevaliers, comédie d'Aristophane, vers 1311.:

Ἦν δ' ἀρέσκη ταῦτ' Ἀθηναίους, καθῆσθαι μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλούσας, ἢ πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.

Et dans le second fragment des Saisons, p. 275. de l'édition de Brunck :

..... ἡμῖν
κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησειὸν δραμεῖν,
ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρῶσιν εὐρωμεν, μένειν.

Ἀγλοῖ καὶ φυτὸν τι ποῖον, καὶ τὸ δεσμοτήριον παρὰ Ἀθηναίους. Voyez Hésychius au mot *Θησειον*, et la note des commentateurs. Théophraste parle de cette plante, *Histor. Plantar. lib. VII. cap. XI. p. 854.*

Ἡ δὲ τοῦ Θησειοῦ ῥίζα, τῇ μὲν γεύσει πικρὰ, τριβαμένη δὲ κοιλίαν καθαίρει· ce que Pline traduit, dans son Histoire naturelle (*lib. XXII. cap. XXII. tom. II. p. 276.*) : *Thesium quoque non dissimili amaritudine est ; sed purgat alvum : in quem usum teritur ex aqua.*

Quant à la signification de *prison* que l'Etymologique donne à ce terme, je ne trouve aucun auteur qui s'en soit servi en ce sens. Qu'il me soit permis de hasarder une conjecture : le temple de Thésée servoit d'asyle aux esclaves qui se croyoient maltraités de leurs maîtres ; ils y attendoient que quelque autre maître plus humain vînt les acheter. Comme ils ne pouvoient sortir de ce temple sans s'exposer à être repris par leurs anciens maîtres, c'étoit une sorte de prison ; et peut-être l'usage prévalut-il de donner ce nom aux prisons, ou du moins à celles qui étoient destinées aux esclaves. On sait que les Athéniens avoient coutume d'adoucir par de beaux noms les choses les plus dures et les plus désagréables. Voyez Plutarque in *Solone*, p. 86. C.

Pag. 453. lig. 28. *Θολερός*, παρὰ τὸ *θολόν*, *θολερός*. *θολός* δὲ ἐστὶ τὸ μέλαν τῆς σπητίας· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα *θολᾶ*.

Θολερός se trouve dans la plupart des auteurs pour signifier *troubled*, *triste*, *affligé*. On le lit dans l'*Ajax* de Sophocle, vers 206. :

Νῦν γὰρ ὁ δεινός, ὁ μέγας, ὠμοκρατής,
..... Ἄλῃς *θολερός*
κεῖται χειμῶνι τοσύσσας.

Polémon s'en est servi dans la signification de *trouble* (*apud Macrobius Saturnal. lib. V, 19.*), τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ *θολερόν* αὐτῶν.

Le petit scholiaste de Sophocle explique très-bien ce passage de l'*Ajax*, par *τεθολωμένω*, *troubled*, *triste*, *affligé*.

Le *θολός* est proprement une liqueur noire comme de l'encre, que répand la sèche lorsqu'elle craint d'être prise. L'eau en devient trouble et obscure ; et, à la faveur de cette obscurité, elle s'échappe. C'est ce qu'a très-bien décrit Oppien dans son poëme sur la Pêche, *lib. III. vers 156.* :

Σηπίαὶ αὖ τοῖσι δολοφροσύνησι μέλονται.
ἐστὶ τις ἐν μήκωσι θόλος κύνῃσι πεπηγώς
κύνεος, πίσεως θροφεώτερος, ἀχλὺς ὑγρῆς
φάρμακον ἀπροτίπτειν, ὃ τε σφίσιν ἄλλαρ ὀλέθρου
ἐντρέφεται. τὰς δ' εὖτ' ἂν ἔλη φόβος, αὐτίκα κείνου
ἀφρναίας βαδάμιγγας ἀνήμεσαν, ἀμφὶ δὲ πόπτου
πάντα πέριξ ἐμίγη καὶ ἡμάλδυνε κέλκυθα
ἰχώρ ἀχλὺς, ἀνὰ δ' ἔτραπε πᾶσαν ὀπωπὴν.
αἱ δὲ διὰ θολόεντος ἄφαρ φεύγουσι πόροιο
ῥηϊδίως, καὶ φῶτα, καὶ εἴποδι φέρτερον ἰχθύν.

Les Latins appellent en leur langue *atramentum* cette liqueur noire de la sèche. Cicéron *de naturâ Deorum, lib. II. §. 50.* : *Aliae fugâ se, aliae occultatione tutantur ; atramenti effusione sepiæ, torpore torpedines.*

Phrynichus manuscrit, cité par M. Ruhnken dans ses notes sur le Lexique de Timée p. 143., dit : *Ἀναθολοῦσθαι· ἀναταράττεσθαι· παρὰ τὸν θολόν τῆς σπητίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ' ὅλον λέγουσιν.* Hésychius fait aussi la même remarque sur le mot *θλος*.

Ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα *θολᾶ*.

Ce verbe se trouve dans l'*Alceste* d'Euripide, vers 1070. (1088.), *θολοὶ δὲ καρδίαν*. „Sa vue me trouble le coeur.“ Voyez le scholiaste.

Pag. 454. lig. 21. *Θράξ*, *Θράξ*. ἐξ οὗ τὸ, *Θρηϊκὲς ἀπρόκομοι*· καὶ κατὰ συναίρεσιν, *Θράξ*· καὶ τὰ πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ συγκείμενα δηλῶν διὰ τοῦ ἰ γράφεται, *Θρηῖσσα γυνή*, καὶ *Θραῖσσα*. Ἀθηναῖοι δὲ, *Θράττα* λέγουσιν· καὶ τὸ *Θράκη* δὲ ἔχει τὸ ἰ. *Θρακίας* καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, *Θρασκίας*, ὁ ἄνεμος.

Θρηϊκὲς ἀπρόκομοι est de l'Iliade IV, 533. :

Θρηϊκὲς ἀπρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.

En parlant des femmes de Thrace, on dit *Θρήσσα, Θρησσα*. Hérodote IV, XXXIII. τὰς *Θρήσσας* καὶ τὰς *Παιονίδας γυναίκας*. Les Athéniens disent *Θρηττα* avec l'iotte souscrit et l'accent circonflexe, qu'il faut rendre au grand Etymologique. Aristophane entend par *Θρηττα* une esclave de Thrace, dans les *Acharnes*, vers 828.:

Ἡ Θρηττα προσκαύσασα πρῶτην τὴν χύτραν.

L'auteur du traité de *Mundo* cap. IV. p. 606. B, dit: Καὶ τῶν βορέων ἰδίως, ὃ μὲν ἐξῆς τῷ καινίᾳ καλεῖται βορέας· ἀπαρκίας δὲ, ὃ ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσεμβριτὸν πνέων· Θρασκίας δὲ, ὃ ἐξῆς πνέων τῷ ἀργέστη, ὃν ἐνιοὶ καικίαν καλοῦσι. Aristote, ou l'auteur, quel qu'il soit, du traité de *Mundo*, distingue très-bien le *Θρασκίας* du *Καικίας*, puisqu'il dit qu'il y avoit quelques personnes qui les confondoient. D'ailleurs, il avoit dit un peu plus haut, τῶν γε μὴν εὐρῶν, καικίας μὲν λέγεται, ὃ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος. Pline distingue aussi ces deux vents (*Hist. nat. lib. II. cap. XLVII. p. 96. et 97.*): *Numerosior ratio quatuor his interjecerat, Thrascan, mediâ regione inter Septemtrionem et occasum solstitialem; itemque Cascium, mediâ inter Aquilonem et exortum aequinoctialem, ab ortu solstitiali.*

Pag. 455. lig. 34. *Θρία*, αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, οἷοναί τρία τινὲς οὔσαι· καὶ γὰρ αἱ τρεῖς νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς εὐρηκνύαι τρεῖς ψήφους μαντικᾶς, παρέσχον τῇ Ἀθηνᾷ· ἥτις ἐγκαλουμένη ὡς ἄλλότριον πρᾶγμα μετιούσα, (τοῦτο γὰρ τοῦ Ἀπέλλωνός ἐστιν) ἔβριψεν αὐτὰς εἰς τὸ λεγόμενον Θριάσιον πεδίον· παρὰ τὸ τρία, γέγονε θρία καὶ Θριάσιον· ἐπεὶ γὰρ ἔβριψεν ἡ Ἀθηνᾷ τὰς μαντικὰς ψήφους, αἵτινες θρία λέγονται· ὅθεν καὶ τὸ μαντεύεσθαι, θριαῦσθαι λέγεται· καὶ αὗται τρεῖς εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν· ἡ παρὰ τὸ τρισσαί· ἡ ἀπὸ Θριάσιου τινός, οὕτω καλουμένου.

Ἥτις ἐγκαλουμένη ὡς ἄλλότριον πρᾶγμα μετιούσα. Ce fut Apollon qui accusa Minerve d'avoir usurpé une fonction qui ne lui appartenait pas; cette fonction étoit une des prérogatives de ce dieu:

Κείνου δὲ θεοὶ καὶ μάντιες,

dit Callimaque, *Hymn. in Apollin.* vers. 45. Voyez le scholiaste, et la note d'Ezéchiel Spanheim. Zénobius, *Centur. V. 75.* rapporte, d'après Philochorus, que ces trois nymphes étoient trois nourrices d'Apollon, qui s'appeloient *Thriai*. Le grand Etymologique remarque aussi, lig. 50. que c'étoient les nourrices d'Apollon. La divination par les trois cailloux, cessa lorsqu'on commença à rendre des oracles; et la Pythie dit: *Πολλοὶ θριοβόλοι, παῖροι δὲ μάντιες ἄνδρες*· proverbe, qui revient à celui-ci, qu'on lit dans la même centurie §. 77.: *Πολλοὶ τε ναρθηκοφόροι, παῖροι δὲ τὰ Βάκχοι.*

Thria étoit une bourgade de l'Attique de la tribu Oeneïde, assez près d'Eleusis: elle donnoit son nom à la plaine voisine. Peut-être aussi cette plaine étoit-elle couverte de petits cailloux, d'où la bourgade voisine avoit emprunté son nom. Hérodote parle de la plaine *Thriasienne* en deux endroits, le premier, *liv. VIII. §. LXF.*; le second, *liv. IX. §. VII.* Il y avoit à Athènes une porte qui conduisoit à *Thria*; on l'appeloit la porte *Thriasienne*; mais dans la suite on lui donna le nom de *Dipylon*. Voyez Plutarque *in Pericle*, p. 168. F. M. Barbié-du-Bocage a donc bien fait de mettre dans son plan des environs d'Athènes pour servir au Voyage du jeune Anacharsis, la porte *Dipylon*, celle qui conduit au chemin de *Thria*; et dans la carte n. VI. ou plan de l'Académie et de ses environs, l'on remarque la porte *Thriasienne*, depuis nommée *Dipylon*.

Pag. 457. lig. 32. *Θυηλαί*, παρὰ τὸ θῦον, *θυηλή*· κυρίως μὲν τοὺς θύλακας εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται· καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα θυσία· *θυηλαί* οὖν, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν, ἔχουν αἱ θυσίαι. Φιλόχορος, *Γῆς παιδὰς εἶναι θυηλὰς*, ὡς πρῶτας θυσαι θεοῖς.

Κυρίως μὲν τοὺς θύλακας. Il faut sous-entendre *σημαίνουσι*, et lire dans la phrase suivante, *καταχρηστικῶς δὲ πᾶσαν θυσίαν*; ou il faut corriger: *Κυρίως μὲν οἱ θύλακες, εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται· καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα θυσία*. Je préfère cette dernière correction, parce qu'elle est appuyée par Suidas. Ce dernier auteur est le seul qui, avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, donne à ce mot cette signification.

Dans Homère, *Iliade IX*, 220. ce mot signifie *des prémices*:

..... θεοῖσι δὲ θυσαι ἀνῶγει
Πάτροκλον, ὃν ἐταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλὰς.

Le petit scholiaste explique, ainsi que l'un des scholiastes de Venise, *θυηλὰς* par *ἀπαρχὰς*. Un autre scholiaste de Venise nous apprend que Timothée rend ce terme, τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχὰς. *Θυηλή* se trouve aussi dans l'Electre de Sophocle, vers 1448. (1423.):

..... φοινία δὲ χεῖρ
Στάζει θυηλῆς Ἄρεος.

Où l'on peut prendre ce mot pour les prémices du sacrifice, ou pour le sacrifice même. Dans le premier sens, il faudra traduire: „De sa main sanglante coulent les prémices offertes à Mars.“ Le sang de Clytemnestre ne devoit être regardé que comme des prémices. Le sacrifice ne pouvoit

être consommé que par la mort d'Aegisthe. Ce mot pourroit aussi signifier ici *sacrifice*; et alors le meurtrier de Clytemnestre, pris en lui-même et sans aucun rapport à celui d'Aegisthe, sera regardé comme un sacrifice fait à Mars.

Φιλόχορος, Ἰῆς παῖδας εἶναι θυηλάς, αἷς πρώτας θύσαι θεοῖς. Le scholiaste d'Apollonius de Rhodes, sur le vers 517. du premier livre des Argonautiques, écrit φιλόχορος par un oméga, ainsi que l'Etymologique manuscrit. Philochorus, contemporain d'Eratosthène, florissoit environ deux siècles avant notre ère: il étoit d'Athènes; et il a composé plusieurs ouvrages dont on peut voir les titres dans Suidas, et dans les scholiastes de Sophocle et d'Euripide. Il y en a un entr'autres περὶ Θυσίων, sur les Sacrifices. Le passage du grand Etymologique paroît être de cet ouvrage. Meursius en rapporte un autre dans sa Bibliothèque Attique, *article* Philochorus, qui est tiré du scholiaste d'Apollonius de Rhodes, sur le vers 517. du premier livre des Argonautiques; mais sa manière de la rapporter le rendant inintelligible, le voici tel qu'il se trouve dans ce scholiaste: Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ Θυσίων φησὶν ὅτι τὸ κάλλιστον τοῦ σώματος καὶ πρωτεύον ἐστὶ νῆπτρῳ ἢ γλῶσσαι. „Philochorus dit dans son traité sur les Sacrifices, que de toutes les parties du corps la langue est la plus belle et la plus excellente.“ Cela paroît avoir rapport à la question qu'Amasis, roi d'Egypte, avoit fait faire à Bias de Priène, en lui envoyant une victime. „Envoyez-moi, lui avoit-il fait dire, la plus mauvaise et la meilleure partie de cette victime. Là-dessus, Bias coupa la langue de l'animal, et l'envoya au roi.“ *Plutarch. in septem Sapientum convivio*, p. 146. F. Ce passage de Plutarque invite à corriger, dans celui de Philochorus, ὅτι τὸ πονηρότατον κ. τ. λ.

Pag. 458. lig. 30. Θυμέλη, ἡ τοῦ θεάτρου μέχρι νῦν, ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀνέγματος· παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τὰ θύη μερίζεσθαι, τοιούτοι τὰ θυόμενα ἐρεῖα· τράπεζα δ' ἦν, ἐφ' ἧς ἐστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ἦδον, μήπου τάξιν λαβούσης τραγῳδίας.

Θυμέλη est proprement un autel sur le théâtre. De là, chez les poètes, c'est un autel quelconque. Dans les Supplantes d'Aeschyle, vers 677. (662.):

Καὶ γεραροῖσι πρεσβυ-
τοδόχοι γεμόντων
θυμέλαι·

Et dans l'Electre d'Euripide, vers 713. (717.):

Θυμέλαι δ' ἐπίττατο χρυσήλατοι.

Voyez sur ce vers la note de M. le Dr. Musgrave. De là, en prenant la partie pour le tout, les poètes ont fait signifier à Θυμέλη le temple même. Euripide dans la tragédie d'Ion, vers 46.:

Ἐπεὶ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν·

Et dans la même pièce, vers 114.:

Ἄ τὰν Φοίβου θυμέλαν
σαίρει.

De la première signification vient celle de *théâtre*. Dans une épigramme ou inscription de Simmias de Thèbes, sur Sophocle et son monument, *Antholog. lib. III. cap. XXV. p. 275.* on lit ce distique:

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηναῖσι τεθληλὸς,
βλυσσὸς Ἀχαρνέτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

Pag. 459. lig. 25. Θύσθλα, θυρσοὶ ἢ κλάδοι οὓς βάκχαι κατέχουσιν· ἢ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου· ἢ τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν φερόμενα· παρὰ τὸ θύω τὸ ὀρμῶ· ὁ μέλλον, θύσω· γίνεται θύσθλον· Ἰλμίδος Ἐ, θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν· οἱ μὲν, τοὺς κλάδους, οἱ δὲ τοὺς θύρσους, τοιούτοι, τὰς βακχικὰς δράκας· ἢ ἐστὶ Διονυσιακὰ μυστήρια· ἐνιοὶ δὲ κοινῶς τὰ πρὸς τὴν τελετήν.

Le passage d'Homère est de l'Illiade VI, 134.:

..... αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκοῖργου
θαιόμεναι βουπλήγι.

Οἱ μὲν τοὺς κλάδους· οἱ δὲ κ. τ. λ. Le reste de cet article est copié du petit scholiaste, et de celui de Venise. Mais il s'est glissé une faute dans l'Etymologique, où il faut lire, τὰς βακχικὰς κράδας, en la place de τὰς βακχικὰς δράκας. Suidas dit au mot Θύσθλα· αἱ κράδαι αἱ βακχικαί. Kuster m'a prévenu sur cette correction. Voyez aussi la note des commentateurs sur Hésychius, au mot Θύσθλα.

L'Etymologique manuscrit dit: Θύσθλα, αἱ λαμπάδες. Cette signification ne se trouve, je crois, nulle part ailleurs, et il est permis d'en douter. Cependant, comme ce terme a beaucoup d'affinité avec Θύρσοι, et qu' Hésychius explique celui-ci par λαμπάδες, λύγροι, je crois qu'on doit suspendre son jugement.

ETYMOLOG. T. III.

S

Pag. 456. lig. 32. Θρυαλλίς, ἄνθος λυχνίδος; ἀκτίς ἤγουν τὸ περικαυόμενον τοῦ ἑλλυγίνου· ἔστι δὲ καὶ βοτάνη πρὸς λύχρον ἀρμόζουσα· παρὰ τὸ θέρω καὶ τὸ ἄλλω τὸ περῶν, γίνεται θρυαλλίς· καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ὤ, καὶ ὑπερθέσει, θρυαλλίς.

Ἀκτίς. Sylburge dit sur cet endroit: ἀκτίς quid eibi velit equidem non intelligo. Aristophane auroit pu le lui apprendre, ainsi que son scholiaste. Ce mot sert à expliquer le terme θρυαλλίς, dont Aristophane s'est servi dans les Nuées, vers 585.:

..... ὁδ' Ἥλιος
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὕμιν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.

Aristophane représente le soleil comme un Dieu qui éclaire le monde de sa lampe. „Le soleil, dit-il, retirant à lui la mèche de sa lampe, menace de ne plus vous éclairer, si Cléon vient à commander les troupes.“ Le scholiaste explique cela très-bien: τὴν ἀκτίνα εἰς ἑαυτὸν συστειλάς· ἀπὸ λύχρου δὲ ἡ μεταφορά. L'auteur du grand Etymologique a emprunté de ce scholiaste son explication.

Ἔστι δὲ καὶ βοτάνη πρὸς λύχρον ἀρμόζουσα. Cette plante est celle qu'on appelle φλόμος ou φλομῖς. C'est une espèce de *verbascum*; on la nomme aussi *Lychnitis* ou *Thryallis*: elle a trois ou quatre feuilles ou même davantage; ces feuilles sont épaisses, grasses et velues. Καὶ τρίτῃ φλομῖς ἡ καλουμένη λυχνίτις, ὑπὸ δὲ τινὼν θρυαλλίς, φύλλα γ, ἡ δ, ἡ καὶ πλείονα ἔχουσα πᾶγια, λιπαρά, δασέα. *Dioscorid. lib. IV. cap. CIV. p. 284. B.* — *Bodaeus à Stapel, ad Theophr. Hist. Plant. lib. VII. p. 850. col. 2. sub finem et p. 851.*

Pag. 460. lig. 38. Καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρώτῳ.

Ἀλόχοι πότε θωρηχθεῖς ἐπ' ἄλλοτρίᾳ.

Fabricius, dans sa Bibliothèque Grecque, *lib. II. cap. XV. §. VII. tom. I. p. 538.* conclut de ce passage que Pindare avoit composé plusieurs livres de Dithyrambes. Il auroit encore pu appuyer son opinion, du scholiaste de Pindare, qui s'exprime ainsi, p. 145. col. 1. lig. 6.: Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν, ἐν Νύξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον Διθυράμβον· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων, ἐν Θήβαις κ. τ. λ. Mais comme le même scholiaste p. 69. col. II. lig. 13. *Suidas voc. Πίνδαρος*, Aristide *tom. II. p. 85.* Strabon *lib. IX. p. 620. A.* citent au pluriel les Dithyrambes, ἐν Διθυράμβοις, il est très-vraisemblable que ce poète n'avoit pas écrit des Dithyrambes en plusieurs livres, et qu'il faut entendre par Διθυράμβων πρώτῳ, son premier Dithyrambe. C'est aussi l'opinion de M. Schneider, in *Fragmentis Pindari*, p. 46. et de M. Harles dans la nouvelle édition de la Bibliothèque Grecque de Fabricius, *tom. II. p. 39.*

Pag. 497. lig. 24. Κατουλάς, καλεῖται ἡ σκοτεινὴ νύξ, διὰ τὸ ὅλοῦν αὐτὴν εἶναι οἷον, νύξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κυκλήσκουσιν.

Ce vers est du poème des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, *lib. IV, 1695.*:

Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖμα θέοντας
Νύξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κυκλήσκουσιν
Νυκτ' ὅλοῦν.

Le scholiaste nous apprend, sur ce vers, que Sophocle avoit fait usage de ce mot dans la pièce intitulée *Naupacte*: *Σοφοκλῆς ἐν Ναυπάκτῳ· Νυκτὶ κατουλάδι.*

Le Lexique manuscrit de Photius, qui nous a conservé le vers entier de Sophocle, ajoute qu'il est de la pièce intitulée *Nauplius*. Il est certain que Sophocle a fait une pièce de Nauplius, et peut-être même deux; mais on n'en connoît pas qui ait porté le nom de Naupacte: ainsi il faut corriger dans le scholiaste d'Apollonius de Rhodes, *Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ*. Le vers de Sophocle convient parfaitement au desir ardent que Nauplius avoit de se venger des Grecs en les faisant périr dans un naufrage sur les côtes de l'Eubée, par le moyen de torches allumées qui leur faisoient croire que ce lieu couvert d'écueils, étoit un port commode, ou un endroit de la plage facile à aborder: mais il ne peut convenir avec le mot *Naupacte*, qui ne présente pas une idée claire et distincte. Voici le vers en question, afin qu'on en puisse mieux juger:

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

Voyez la note de Kuster *voc. Κατουλάς*, et Brunck in *Lexico Sophoclis*.

Pag. 497. lig. 28. Κατωμαδὸν, κατὰ τοὺς ὤμους τῶν ἵππων.

Ce mot se trouve dans l'Iliade, XV, 352.:

Ὡς εἰπὼν, μάλιστα κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους.

Le scholiaste explique κατωμαδὸν· κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἵππων· et c'est ainsi qu'il faut lire dans le grand Etymologique.

Il est évident que κατωμαδὸν ne peut signifier par lui-même *super humeros equorum*, mais seulement *super humeros*, et que l'Etymologique ne l'a expliqué que relativement au vers d'Homère où il se trouve. De κατωμαδὸν vient κατωμαδῖος, qui ex humeris pendet (Callimaque, *Hymn. in Ceresem*, vers. 45.):

Κατωμαδῖον δ' ἔχει κλαῖδα.

„La clef étoit suspendue à ses épaules.“ Tel étoit l'usage des portiers en Grèce, et ils l'avoient emprunté des Orientaux. Ils avoient les clefs suspendues aux épaules, comme un baudrier. Isaïe, *cap. XXII.* vers. 22. Δώσω τὴν κλεῖδα οἴκου Δαυὶδ ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ. „Je mettrai sur son épaule la clef de la maison de David.“ C'étoit aussi la marque d'une dignité qui donnoit une très-grande autorité dans la maison d'un prince. Voyez le célèbre Vitringa sur ce passage.

Pag. 554. lig. 11. Λαγαρόν, ὡς λαγαρόν· ἐκκεκένωται γὰρ αὐτοῦ τὸ πάχος εἰς πλάτος· καὶ λιάνθεν, ἑσθενέστερον γίνεται· παρὰ τὸ πλῆγω.

J'ignore comment l'auteur du grand Etymologique a pu faire venir λαγαρός de πλῆγω. Je sais qu'en retranchant, en ajoutant et en changeant quelques lettres, tout devient possible à ce grammairien; je n'en suis pas moins persuadé que c'est une faute des copistes, et qu'il faut corriger παρὰ τὸ λαγών. On sait que cette partie du corps s'appelle *ilia*, id est, *lateris cavitas laxior et exossis inter costas et exendicem*.

Pag. 554. lig. 33. Λαδρέοντι παρὰ τὸ λὰ καὶ τὸ δέω, λαρέοντι, μεγάλως δέοντι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ.

Ceci est un exemple sensible de l'ignorance de ce grammairien: il copioit un Lexique d'Homère, dans lequel il y avoit Ἄλα δὲ δέοντι. La première lettre ayant été effacée, ou omise dans son exemplaire, il a fait de cette phrase le mot λαδρέοντι, qu'il a expliqué par le moyen de la particule épithétique λὰ et du verbe δέω; cela regarde le vers 598. du V. livre de l'Iliade:

Ὡς δ' ὅτ' ἄνῃρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
στήῃ ἐπ' ἀκυρόω ποταμῷ.

Voyez M. Ruhnken, *Epistol. critic.* I. p. 86.

Pag. 555. lig. 18. Λάκτιν, σημαίνει ἢ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλιμάχος, αὐθις ἀπατιζουσάν ἔκτων εὐεργέα λάκτιν.

Σκυτάλην est corrompu; je corrige κώταλιν. Eustathe sur l'Odyssée, p. 1675. lig. 55.: Ἀθηροβρωτός· οἱ μὲν παλαιότεροι, οὕτως· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀθηρολογόν τοιοῦτοι τὴν κώταλιν, ἦγον τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον.

Le vers de Callimaque est de l'Hécale. M. Ruhnken le corrige ainsi:

Αὐθις ἀπατιζουσάν ἔκτων εὐεργέα λάκτιν.

Voyez la note d'Ernesti sur Callimaque, p. 508. M. Toup corrige ἔκτους. *Emendat. in Suid.* tom. III. p. 182. Je préfère la correction de M. Ruhnken, parce qu'elle s'éloigne moins de la leçon vicieuse. Εὐεργεῇ λάκτιν se trouve dans Nicandre, *Theriac.* 109.

Pag. 555. lig. 24. Λακιδάμων ἄνῃρ, ἀπὸ τῆς πόλεως. Καὶ ἡ Λακεδαίμων πόλις, λακεδαίμων τις οὔσα· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ θεοὶ πρῶτοι ἔλαχον καὶ ἐκληροῦσαντο τὰς πόλεις.

Les dieux n'ont jamais tiré au sort les villes de la Laconie. On sait que les Héraclides tirèrent au sort les villes du Péloponnèse. Eustathe sur le second livre d'Homère, p. 293. lig. 26. s'exprime ainsi: Συνθήμενοι κλήρῳ διανείμασθαι τὴν χώραν Ἡρακλεΐδαι, ἐποίησαν οὕτω. Καὶ ὁ λαγών πρῶτος, λαβὼν ταύτην, ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ πράγματος· ὅθεν Λαβεδαίμων, ἢ Λακεδαίμων, διότι ἀγαθὸν δαίμονα, τουτέστι, τύχη, ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβών, ἢ ἔλαχεν ὁ λαγών. Καὶ τροπῇ τοῦ β, ἢ τοῦ χ εἰς π Λακεδαίμων. Il suit de là qu'il faut corriger Ἡρακλεΐδαι dans le texte de l'Etymologique, et substituer ce mot à οἱ θεοί.

Ce qui favorise un peu cette étymologie, c'est que, si la ville portoit le nom de Sparte avant le partage des Héraclides, la Laconie étoit alors connue sous le nom de Lacédémone.

IN THEODOSII ALEXANDRINI TRACTATVM DE PROSODIA
C O M M E N T A T I O
A M E D E I P E Y R O N
LINGVARVM ORIENTALIVM PROFESSORIS.

Exhibita die 23. Martii 1817.

Quamvis nostra aetas operosa anecdotorum indagatrix amet e bibliothecarum forulis integros libros excitare literis, ut hoc aevi sunt, amplificandis parum opis conferentes; non is sum, qui Theodosii Alexandrini magni nominis grammatici elucubrationem multa illam quidem, omnia dixerim, verissime disputantem, sed quae maximam partem in aliis vulgatis libris diversis conclusa verbis leguntur, edere velim. Animus est germanum huiusce tractatus institutum aperire, Dionysii Thracis *Τέχνην* multis mendis et lacunis vel in nupera Harlesii editione scatentem veritati et integritati restituere; opusculum, cui Koënius in Appendice ad Gregorium Corinthium de dialectis titulum fecit *Grammaticus Leidensis*, auctori suo adiudicare, simul etiam sinceram textus lectionem proponere, tandem nonnulla dialectorum linguae graecae praecepta a vulgatis auctoribus vel secus tradita, vel ignorata publicare; quae omnia cum nova, tum academica commentatione digna mihi visa sunt. Cum primum animum ad haec scribenda appuli utebar codice Taurinensi B. II. 17. ¹⁾, qui a fol. 1. ad 23. Theodosium de Prosodia sistit, alter subinde accessit Taurinensi bibliothecae dono cl. Abatis Thomae Valbergae-Caluso datus, quem, utpote integriorem, licet recentioris aetatis, potissimum ducem sequar; primo Taurinensis, altero Calusiani nomen feci. Sed ad maiora contendens augurabar multum praesidii et lucis commentationi meae allaturos esse codices duos, Laurentianum XVII. plutei LV. ²⁾, et Baroccianum bibliothecae Bodleianae LXXII. ³⁾; nec votis meis defuit propensissima in bonas literas clarorum duumvirorum voluntas. Franciscus enim Del-Furia Laurentianae bibliothecae praefectus diligentiorum codicis notitiam, et scripturae varietatem mecum communicavit; Alexander Nicoll Oxoniensis bibliothecae custos codicem Baroccianum propria manu exscriptum mittere haud est gravatus. Superest ut tot subsidiis, et tantorum Virorum in meos conatus studio pro dignitate respondeam.

Villoisonius haud bene sibi constans in Prolegomenis ad Iliadem ⁴⁾ Opusculum Theodosii de Prosodia suspicatur ex ejusdem *τῆς τοῦ Ἡρωδιανοῦ προσωδίας καθολικῆς ἐπιτομῇ* esse decerptum; idem vero in *Anecdosis Graecis* ⁵⁾ Theodosii Erotemata de prosodia, de pedibus, carminum generibus, et dialectis ab ejusdem in Dionysium Thracem scholiis non differre autumat. Verum Erotemata de prosodia ab opusculo de prosodia distinguenda non esse suadet uterque codex Calusianus et Taurinensis. Ille enim inscribitur *Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τῶν ἐρωτημάτων Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ Προσωδιῶν*, iste breviori titulo *Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ Προσωδιῶν*, maxime vero secum invicem consentiunt; tum si quis est dissensus, illum ab amanuensium interpolatione profectum videbimus. Quare consulto generali appellatione *Tractatus de Prosodia* donandam censui hanc Theodosii elucubrationem.

Illa vero facile duas in partes distinguitur, quarum prima a fol. 1. ad 29. codicis Calusiani exhibet commentarium in Dionysii Thracis *Τέχνην*, altera a fol. 29. ad finem complectitur additamenta de pedibus, carminum generibus, atque dialectis. Iam utramque persequar.

¹⁾ Codices manuscripti bibliothecae R. Taurin. Athenaei. Tom. I. p. 246.

²⁾ Bandini catalog. codd. graec. bibl. Laurentianae tom. II. col. 280.

³⁾ Catalogi librorum manus. Angliae. Classis 1. a biblioth. Bodleianae, p. 8.

⁴⁾ Pag. 12. in nota.

⁵⁾ Tom. II. p. 102.

Tractatus incipit: Προσῳδία εἰσι δέκα ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βραχεία, δισεία, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑπὲρ, καὶ ὑποδιαστολή. Hisce verbis, quae veluti textus loco exponenda sibi proponit, subiicitur commentarius incipiens: Ἡ ὀξεῖα δίδεται ἐπάνω τῶν βραχέων κ. τ. λ. Quod κείμενον, dixerim prolegomenon, Dionysii foetum non esse suadent verba Porphyrii⁶⁾: ὁ Διονύσιος . . . οὐκ ἀπὸ προσῳδιῶν ᾤχετο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. Τὰ δὲ περὶ προσῳδίας ἕτερός τις τούτου μεταγενέστερος . . . ἐδίδαξε, nec non similia Anonymi in codici Matritensi LXXXIII. 7): ὁ Διονύσιος . . . οὐκ ἐκ προσῳδίας ἀρχάμενος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. Θεοδόσιος δὲ ὁ Ἀλεξάνδρεως μεταγενέστερος ἐφάνη, inde ut appareat anonymum declarasse quis ille fuerit μεταγενέστερος auctor a Porphyrio adumbratus. Quem Theodosium Alexandrinum fuisse itidem colligo ex auctore anonymo codicis Taurinensis C. I. 25. fol. 69. haec scribente: ὁ Θράξ Διονύσιος οὐκ ἀπὸ τῶν γραμμάτων ἢ τῆς προσῳδίας ᾤχετο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. Θεοδόσιος ὁ Ἀλεξάνδρεως ἀπὸ Θεοῦ ᾤχετο, εἰτὰ περὶ προσῳδιῶν. Revera textus Dionysii a Fabricio⁸⁾ editus a definitione grammatices exorditur: quare Theodosium tale κείμενον Dionysiano textui praeposuisse affirmaverim⁹⁾. Spurious item erit caput περὶ Τέχνης Dionysii operi praemisum in codice Marciano 652. 10).

Decem prosodias brevi commentatio illustratis, iam incipit fol. 2. b. Περὶ Γραμματικῆς. Γραμματικὴ ἐστὶν ἡ ἐμπειρία τῶν παρὰ κ. τ. λ., quae genuina sunt primi capituli Τέχνης prima verba; haec consequitur ἐρμηνεία Θεοδοσίου modo fusiis, modo contractius textum illustrans¹¹⁾. Dionysii Thracis Τέχνην edidit Fabricius¹²⁾ ex apographo Holsteniano in bibliotheca Iohannea Hamburgensi asservato; Fabriciani textus nonnulla loca emendavit Villosionius varietates lectionis codicis Venetiarum D. Marci colligens¹³⁾, quibus subinde usus est Christophorus Harles in nova Fabricii editione; alter ad Τέχνην expurgandam accedam fidem secutus codicis Calusiani et Taurinensis, uterque enim Theodosii commentario textum praeposit. Utor editione Harlesii, cuius paginae, et lineae citantur.

Cap. II. lin. 3. ἐκ δὲ τῆς ὑποδιαστολῆς, sic etiam in commentario. Male; namque Dionysius, consentiente utroque codice, superius dixit κατὰ διαστολήν.

Ib. lin. 4. βιωτικῶς. Recte.

Ib. lin. 5. εὐτόνως. Melius; huic in commentario respondent voces ἰσχυρῶς καὶ κραταιῶς.

Caput secundum continuo excipit caput octavum περὶ συλλαβῆς.

Cap. VIII. lin. 1. συλλήψεις συμφώνων, cui lectioni patrocinantur exempla κατὰ (sic enim pro edito πᾶς legit uterque codex) βους.

Cap. IX. lin. 1. Ἡ μακρὰ συλλαβή. Deerat in Fabricio articulus.

Ib. lin. 4. Ita textum supple ex utroque codice: λήγει (rectius Fabricius λήγη), οἷον ἄλς. ἢ ὅταν βραχὺ (lege βραχεῖ) ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρεται δύο σύμφωνι, οἷον ἀργός (Taurinensis rectius ἀργός). ἢ ὅταν εἰς ἀπλοῦν σύμφωνον λήγη, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, οἷον ἔργον. ἢ ὅταν ἐπιφέρεται διπλοῦν σύμφωνον, οἷον ἔξω.

Cap. X. lin. 2. ἐν τι τῶν διχ. rectius.

Cap. XI. lin. 3. ἢ ὅταν βραχὺ (lege βραχεῖ) ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρεται δύο σύμφωνι, ὧν τὸ μὲν δεύτερον. Recte.

Caput XI. consequitur caput XIV. de Nomine.

Cap. XIV. lin. 1. σῶμα, ἢ πρᾶγμα.

Ib. lin. 5. προστιθέασι τούτοις ἄλλα δύο, κοινόν τε καὶ ἐπίκοινον. κοινόν μὲν οἷον ἀνθρώπος, ἵππος. ἐπίκοινον δέ. Sic textus melius cohaeret.

Ib. lin. 9. συγκριτικόν, ὑπερθετικόν, ὑποκορ. Necessario.

Cap. XIV. lin. 11. καὶ τὸ ἀπὸ προγόνων. Melius.

Ib. lin. 12. καὶ ὁ εἰς ἀδίας. Melius.

Ib. lin. 18. ἔχον ἐνός πρὸς ἓνα. Rectius. Paullo infra pro edito ἰσχυρότερος utrobique codices legunt ἀνδριότερος.

Ib. lin. 20. τερος, οἷον δεξιότερος, βραδυότερος. Bene.

Ib. lin. 21. οἷον κρείσσον, ἥσσων.

Ib. lin. 29. ἂ μὲν γὰρ αὐτῶν. Quo enim spectat femininum αἱ?

Ib. ἂ δὲ ἐκ δύο ἀπολειπόντων. Verissima lectio.

Ib. lin. 30. ἂ δὲ ἐξ ἀπολ. . . . Φιλόδημος . . . ἂ δὲ ἐκ τελείων. Optima lectio.

Ib. lin. ult. Novum incipit caput Περὶ Ἀριθμῶν. Ἀριθμοὶ δὲ εἰσι τρεῖς κ. τ. λ.

Ib. pag. 315. lin. 2. καὶ πληθυντικά καὶ τὰ ἐνικῶν τε καὶ δυϊκῶν. Uterque male; lege κατὰ ἐνικῶν.

Ib. lin. 3. ὡς ἀμφοτέρω. Male.

Ib. πτώσεις ὀνόματων εἰσι πέντε. Recte.

Ib. lin. 5. κτητικὴ pro edito κλητικῇ. Recte.

Ib. ἀποσταλτικῇ. Sic iubet commentarium exponens οἷον τῷ Πέτρῳ ἀποστέλλω ἢ δίδωμι.

Ib. lin. 7. τι ἔχον, ὡς πρὸς τι ἔχον, ὁμων. Necessario.

Ib. lin. 9. περιληπτικὸν pro sphalmate operatum περιληπτικόν.

Ib. lin. 10. ἰδικόν.

Ib. lin. 12. Κύριον . . . ἐστὶ τὸ τὴν ἰδίαν οὐσίαν, ἥτοι ὑπᾶστασιν σημαῖνον. Optime; quorsum enim τὴν ἰδίαν?

Ib. lin. 13. τὸ τὴν κοινήν καὶ καθόλου οὐσίαν σημαῖνον τοῦ εἶδους. Rectius.

6) Fabricius bibl. graeca ed. Harles tom. VI. p. 319.

7) Iriarte catal. codd. gr. Matrit. p. 314.

8) Bibl. graeca ed. Harles tom. 6. p. 311.

9) In codice Bavarico CLXI. fol. 160. habetur Τοῦ αὐτοῦ Θεοδοσίου Ἀλεξάνδρου γραμματικοῦ περὶ προσῳδίας opusculum; incipit vero προσῳδία δέκα εἰσὶν, ὀξεῖα, κ. τ. λ. Ergo emenda Θεοδοσίου Ἀλεξανδρίως; lege Aretin. catalog. codd. mss. bibl. reg. Monachii.

10) Villosion anecd. graeca. Tom. II. p. 99.

11) In codice Bavarico CLXI. habetur Ἐρμηνεία Θεοδοσίου τῆς γραμματικῆς, incipit γραμματικὴ ἐστὶν ἐμπειρία, scilicet praemittitur definitio Dionysii, sequuntur quaestiones ποσούλλας, quarum prima ἐστὶ γραμματικῇ; exponitur γραμματικὴ μὲν λέγεται διὰ τὸ τηρεῖν καὶ καθάριεν τὰ γράμματα κ. τ. λ. Haec concinunt cum codice Calusiano fol. 2. verso; vocabulum καθάριεν, quod in eo desideratur, exhibet Taurinensis. Lege ergo Ἐρμηνεία Θεοδοσίου.

12) Bibl. graeca ed. Harles tom. VI. p. 311. seqq.

13) Anecdota graeca tom. II. p. 99. sqq.

Cap. XIV. lin. 17. ὡς πρὸς τι ἔχον δέ ἐστι. Recte.
Ib. lin. 22. οἷον τισάμενος, καὶ μεγαπένθη. Hoc additamentum suadet commentarius, in quo origo nominis filio ab Orete impositi fuse declaratur.

Ib. lin. 27. καὶ πειστικὸν καλεῖται.

Ib. lin. 30. τοιοῦτος. Περιληπτικὸν δέ ἐστι τὸ τῷ ἐνικῷ ἀρίθμῳ πλήθος σημαίνει, οἷον δῆμος, χορὸς, ὄχλος. Ἐπιμεριζόμενον δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ἢ καὶ πλείονων ἐπὶ ἐν ἔχον τὴν ἀναφορὰν, οἷον ἐκότερος, ἕκαστος. Περιεκτικὸν κ. τ. λ. Necessario.

Ib. lin. 31. τὸ περὶ τὰς τῶν. Recte.

Ib. lin. 33. Ἰδικόν.

Ib. lin. ult. τακτικὸν δέ ἐστι τὸ τάξιν κ. τ. λ. uti in codice Veneto.

Cap. XV. lin. 4. σῦντικῇ pro sphalmate operarum ἐκτικῇ.

Ib. lin. 5. μεσότης δέ.

Cap. XVI. lin. 4. ἡ γ, ἡ τ ἀντιω. Recte.

Ib. lin. 7. συζυγίαν εἰσάγουσι διὰ τοῦ ζ. Recte.

Cap. XVII. lin. 2. διὰ τῆς αἰ διφθ. Pro errore typothetarum α.

Ib. lin. 3. συνεκφαννουμένου δέ. Recte.

Cap. XVIII. lin. 1. ληγόντων.

Miror tantam emendationum messim effugisse diligentiam Fabricii qui Theodosii Alexandrini scholia inedita in Dionysium Thracem tractaverat; ea enim citat in Biblioth. Graeca ¹⁴), qui locus in Calusiano codice extat fol. 6.

Theodosius christianum hominem saepe se prodit; namque inter poëtas numerat Christum Iesum, inter συγγραφεῖς Evangelistas, inter opera spuria, praeter scutum Hesiodi et theriacam Nicandri, recenset Apocalypsin D. Pauli et Evangelium secundum Thomam. Post Georgium Choerobostum vixit, quem laudat fol. 4. inquit: ποιητικοὶ τρόποι εἰσὶν κζ. ζῆται δὲ αὐτοὺς ἐν τῷ περὶ τρόπων Γεωργίου Χοιροβόσκου: extabat ergo opusculum de Tropis sincerus antiquioris Choerobosci foetus. Item fol. 21. post illustratum caput περὶ ῥήματος ait: καὶ ταῦτα μὲν ἐν συντόμῳ διεξέμεν, καθόλου δὲ ἐν τῷ ῥηματικῷ Γεωργίου, καὶ Ἀπολλωνίου, εἰ θεῶ φίλον, ἰσόμεθα ¹⁵). Choerobosci ῥηματικὸν ab etymologico magno ad voc. θράνας laudatur: de Apollonii ῥηματικῷ vide Fabricium Biblioth. Graeca tom. VI. pag. 275.; utrum Theodosius haec commentaria confecerit nec ne, haud constat. Iohannis Philoponi aetatem antecessisse poene colligerem ex Fabricio ¹⁶), in grammaticorum enim recensu Theodosius Philopono praeponitur; at vereor ne huiusmodi argumenta certam fidem facere possint.

Iam alteram codicis partem recenseam, quam supra additamenta nominavi. Absoluto commentario in caput. XXV. Artis Dionysianae, sequuntur in codice Taurinensi capitula περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ, περὶ λέξεως, πύθη λέξεων κζ. At in Calusiano

περὶ ποδῶν	fol. 29.	περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου	fol. 30. b
ἐπὶ περὶ ἰάμβων	— 32. b	ἐπὶ περὶ ἡρωϊκοῦ	— 33.
περὶ τομῶν	— 33. b	περὶ ἐλεγείου	— 33. b
περὶ ἀνακρεοντίων	— 34. b	περὶ βαρβαρισμοῦ	— 34. b
περὶ σολοικισμοῦ	— 35.	περὶ λέξεως	— 35.
Tractatus de dialectis absque titulo incipit	— 35. b	περὶ ἀτθίδος	— 36.
περὶ δωρίδος	— 37.	περὶ αἰολίδος	— 37. b
περὶ κοινῆς διαλέκτου	— 38.	περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου ἐρηνηεῖα ἀναγκαῖα	— 38. b
περὶ ποδῶν	— 39.	περὶ ποδῶν	— 39.
περὶ παθῶν τῶν ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ εὗρισκομένων	— 41.	περὶ συνιζήσεως	— 42. b
ἐπὶ περὶ συνιζήσεως	— 43.	περὶ τῶν ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ κοινῶν συλλαβῶν εὐρεθειῶν	— 43. b
ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου διαφοραὶ εἰσιν ἑπτὰ	— 44.	τί ἐστι στίχος	— 44. b
περὶ ἀνακρεοντίων	— 45. b	περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου	— 46.
περὶ ἰαμβικοῦ μέτρου τραγικοῦ	— 47.	περὶ ἀνακρεοντίων	— 47.
περὶ ἐλεγείου	— 47. b	περὶ χωλιαμβικοῦ	— 47. h
περὶ βαρυτόνων ὀνομάτων	— 48.		

¹⁴) Tom. I. p. 576.

¹⁵) Sic uterque codex; Laurentianus exhibet ἰσόμεθα. Legenda μαθησόμεθα, quae vox sollemnis est hisce in phrasibus;

Cap. XXII. a praecedenti non distinguitur, nec eius textus ita facile a commentario secernitur.

Cap. XXIII. lin. 1. ἐν τῇ συνθέσει, καὶ τῇ συντ. Textus capituli XXIV. vix priora verba proponuntur.

Cap. XXV. lin. 2. δηλοῦσα pro edito πληροῦσα. Uterque male.

Ib. συμπλεκτικοί, οἱ δὲ διασκευτικοί παραπληροματικοί, οἱ δὲ ἀπορηματικοί, οἱ δὲ συλλογιστικοί. Καὶ συμπλεκτικοί μὲν οὖν. Optima lectio.

Ib. ἡδὲ, ἰδὲ ἦτοι, πεν, ἄν.

Ib. lin. 6. διῶσάων pro sphalmate διῶσάων.

Ib. lin. 7. ὑπαρξιν μὲν οὐ δηλ. Recte.

Ib. deest ἐπεὶ, uti in Veneto. Recte.

Ib. lin. 10. αἰτίας δυνεκν παραλαμβ. Recte.

Ib. ὅπως, ἐάν, ἄν, ἐνεκα.

Ib. lin. 11. Ἀπορηματικοί δὲ εἰσιν ὅσοι ἐπαποροῦντες εἰσάγουσι συνθεῖν. εἰσι δὲ οἷδε ἄρα, κῆρα, μῶν. Quibus hoc subiicitur commentarium: ἀπορίαν δὲ σημαίνουν ἐν τῇ ἡμετέρα διανοίᾳ οὗτοι. ἄρα καλέσει με τοῦ λοιποῦ μαθητῆν; iterum succedit textus: Συλλογιστικοί δὲ εἰσιν ὅσοι πρὸς τὰς ἐπιφοράς; ad hunc modum supplet mutilum textum.

Ib. lin. ult. τοίνυν, τοιγάρτοι.

Ib. pag. 319. lin. 3. γε, πῦν,

sic Choeroboscus in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 54. ἐν τῷ ῥηματικῷ Ἀπολλωνίου, εἰ θεῶ φίλον, μαθησόμεθα.

¹⁶) Biblioth. Graec. tom. VI. p. 310. nota α.

In hisce additamentis nullum textus vestigium apparet, immo opusculum continenter scriptum, vel scholia varia recte quis dixerit. Fol. 31. b. haec leguntur.

ἄξιός αἰνεῖσθαι Διονύσιος, ὃς τὰδ' ἔγραψεν
ἀνδράποισ ἀρετὴν δεικνύμετος πᾶσαν σοφίαν

si legeris

ἀνδράσι δεικνύμετος σοφίαν πᾶσαν ἀρετὴν τε

versum hexametrum habebis. Similiter fol. 47. legitur τοῦτο δὲ τὸ μέτρον (scil. Iambicum) οὐκ εἶπε Διονύσιος, ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τὴν τῶν νεῶν φθέλειαν προσεθήκαμεν. Indé liquet haec additamenta Dionysium quidem non habere auctorem, eius tamen opusculum aliquod de metris respicere, veluti scholia, quae illud illustrant et supplent. At cum, teste Porphyrio ¹⁷⁾, plura de prosodia iunior grammaticus, seu Theodosius Τέχνη addiderit, quae Dionysio Thraci immerito tribuerunt posteriora saecula, hoc potius apocryphum opus spectasse anonymum crediderim.

Verum, antequam de universa hac appendice quidpiam statuamus, praestat afferre recensionem paris codicis Laurentiani XVIII. Plutei LV. cuiusmodi officiosa cura cl. Franc. Del-Furia Bibliothecae Praefecti accuratissimam ad me transmisit; descriptio enim a Bandinio vulgata paullo est turbatior. Inscribitur ille Ἀρχὴ τῶν Θεῶν τῶν ἐρωτημάτων Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρείας περὶ προσοδιῶν: Theodosiani textus initium par est ac in Calusiano et Taurinensi, cum iisque consentiunt caetera, quae commentarium in Τέχνην exhibent. Capite περὶ συνδισμού, quod postremum est artis Dionysii, illustrato, sequuntur capita περὶ ποδῶν, iterumque περὶ ποδῶν, περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρον, περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρον, περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ, περὶ λέξεως, cui subnectitur tractatus de dialectis absque titulo, prorsus uti in Calusiano fol. 35. b. sqq., atque desinit hisce verbis ὡς πρὸς ἀνάληψιν ἀρκεσθῆσόμεθα. Omnia opusculum unius eiusdemque auctoris continenter scriptum referunt; nulla enim apparet in codice distinctio, qua seu commentarium a tractatu de metris, seu iste ab illo de dialectis discernatur. Post vocem ἀρκεσθῆσόμεθα sequuntur in codice fol. 19. Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρείας εἰσαγωγικοὶ κανόνες περὶ κλίσεως ὀνομάτων.

Discrepant ergo codices in appendice, quam commentario Theodosii in Dionysium Thracem attexunt; Taurinensis parcius est in additamentis, fusiior Calusianus, medius inter utrumque Laurentianus; capitula tamen eodem titulo insignita, quae vel in omnibus, vel in uno et altero codice leguntur, adeo parem eandemque lectionem praeferunt, sibi que apprime concinunt, ut certum, ratumque habeam unicum fuisse fundum, a quo Amanuenses maximam appendicis partem desumserint. Eum vero Theodosium praesertim fuisse mihi fit probabile. Adeo enim fama Τέχνης Dionysii percrebuerat, ut illam, veluti supremum scientiae archetypum, suspicerent omnes, atque grammatici tum explanarent, tum amplificarent. Scholiis commentariisque exposuerunt Porphyrius, Diomedes scholasticus, Melampus, Stephanus, Georgius Choeroboscus; interdum et scholia, quae in tractatus excrescerant, librarii a commentario excerpebant, atque seorsim descripta vulgabant, sic Porphyrii tractatus de Prosodia fragmentum est commentarii eiusdem auctoris in Dionysium ¹⁸⁾. Additamentorum, quibus scholiastae textum amplificaverunt, exempla suppeditant codex Taurinensis, Calusianus, Laurentianus, Iohannaeus Fabricii ¹⁹⁾, Venetus D. Marci ²⁰⁾. Verbo dicam, grammatici, cum Dionysianam Τέχνην veluti textum, quem sequerentur, sibi proposuissent, in eius expositione vel ingenio suo indulgentes digrediebantur, atque hoc potius disciplinae caput prae aliis illustrantes, peculiare tractatus arrepta scholiorum occasione conscribebant; vel rati artem aliqua sui parte mancā esse, per additamenta eam supplere satagebant. Quae cum ita sint, mirum non est Theodosium, cui maxime ardebat prosodia, ut illam Herodiani brevaret, atque huic disciplinae primum in grammatica locum tribueret, eiusque compendiosam expositionem commentario suo, uti superius animadvertimus, praemitteret, mirum inquam, non est brevissimo itidem de pedibus et metris tractatu artem Dionysii locupletasse; saltem eiusmodi additamentum neque a grammaticorum more, neque ab ingenio Theodosii abhorret. Iste vero semel ac aliqua appendicis loco commentario suo assuere coepit, amanuenses librorum a se descriptorum praestantiae prospicientes coeperunt etiam seu ex ceteris Theodosii operibus, seu ex aliis auctoribus corraderet quidquid cum appendicis natura facere videretur, eamque novis additamentis infarcire. Hinc in solis capitibus περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ, et περὶ λέξεως repraesentandis consentiunt codices, quos vidi, Taurinensis, Calusianus, et Laurentianus; capitula de pedibus, de metro iambico et heroico, nec non tractatum de dialectis solus Laurentianus et Calusianus exhibet; hinc Calusianus variis discretisque capitibus de uno eodemque disciplinae capite agens, puta de metro heroico fol. 30. b, 33. 38. b, 44. et de anacreontico fol. 34. b, 45. b, 47. non unicum librum et auctorem secutus videtur, sed ex pluribus varia citra ordinem consarcinasse. Quamobrem, cum bonam appendicis partem Theodosio acceptam esse referendam existimo, tum quae demum illa sit ab omni interpolatione immunis certo designare nec audeo, nec possum.

17) Fabricius Biblioth. Graec. tom. VI. p. 319.

18) Villosion Anec. Graeca tom. II. p. 103.

19) Biblioth. Graeca tom. VI. p. 521.

20) Villosion cit. loc. p. 102.

Sane, nisi codicibus fidem abneges, Erotemata de prosodia, de pedibus, carminum generibus, et dialectis scripsit Theodosius, atque asservantur in bibliotheca Vindobonensi²¹⁾. Quae Ducange in Glossario M. et L. graecitatis ex anonymi Mssto de metris laudavit ad vocem Κουκούλλιον tom. I. pag. 727. paria iisdemque verbis expressa leguntur in Calusiano fol. 34. b, et 45. b, ubi de metro anacreontico praecepta tradit²²⁾.

Monueram superius codicem Calusianum fol. 35. capiti περὶ λέξεως tractatum de dialectis attexere; huius geminum esse Laurentianum me docuit Cl. Fr. Del-Furia. Perlegens vero facile vidi seu caput περὶ λέξεως, seu ipsum de dialectis opusculum iisdem contineri verbis, quibus etiam Grammaticus Leidensis a Koënio vulgatus²³⁾, et par caput opusculo proxime praecedens in eodem Leidensi codice²⁴⁾. At cum Koënius ad fidem unius libri, qui solus adhuc innotuerat, Grammaticum Leidensem ediderit, operae pretium me facturum existimavi, si variantes lectiones ex utroque codice Calusiano et Laurentiano²⁵⁾ enotarem. Utor autem editione Gregorii Corinthii a Schaefero, Bastio, Boissonadio curata, atque Lipsiae anno 1811 edita.

Pag. 627. lin. 1. αἰολίς καὶ κοινή. Uterque.

— lin. 5. ὑπὸ ἀνθίδος. Laur.

— lin. 9. αἰολίς παιδός desunt haec in utroque.

— lin. 11. ἢ πάντες. Laur. Verbum χρῆσθαι saepe in Laurentiano cum accusativo iungitur; de qua sequiorum graecorum constructione vide Schaeferum ad Gregor. Corinthium p. 691.

— lin. 12. Desunt haec in Calusiano, eorumque loco sequentia, leguntur: Ἰάς, ἀνθίς, δωρίς, αἰολίς, καὶ κοινή. Ὀμηρος, Ἀριστοφάνης, Θεόκριτος, Ἀλκαῖος, Πίνδαρος, διάλεκτος παλαιὰ πέντε, καὶ οἱ ταύταις χρησάμενοι.

Pag. 628. Περί διαλέκτων Laur. pro edita inscript. Περί ἰάδος.

— lin. 3. ἐστὶν αὐτοῖς Laur.

— lin. 5. διαιρεῖ, λαμβάνει Laur.; Calusianus emendationem Koëonii διαιρεῖν λαμβάνειν confirmat.

— lin. 7. λέξεων ὑπεξαίρειν Cal. - λέξεων τῶν (sic) ὑπεξαίρειν Laur.

— lin. 8. οὐν ἀντὶ τοῦ ἢ τὸ ᾧ. Uterque.

— lin. 12. ποιεῖν λέγουσι. Uterque; saepe ὅταν in Laurentiano cum indicativo construitur, parcius in Calusiano; quod semel monuisse sufficiat.

Pag. 629. lin. 2. ἐπ' ὁρῶν . . . ἐφ' ὁρῶν. Ambo.

— lin. 3. τὸ ὑπεξαίρεισθαι. Uterque. Subintellige ἰδίῳ ἐστι: quae verba totidem litteris fortasse expressa erant in praecedenti articulo libri, qui huiusce compendii fundus fuit.

— lin. 4. verba καὶ ὀνέσθαι desunt in utroque.

— lin. 6. δὲ αὐτοῖς Laur.

Pag. 630. lin. 1. ἢν κέρηται Laur.

— lin. 6. τὸ ἔ λαμβάνειν Calus.

— lin. 7. ἀπαλοιφαῖς Laur. - Calus. συναλοιφαῖς cum Koënio.

— lin. 8. οὐμάτων ἀντὶ τοῦ ἰμάτων. Uterque.

— lin. 9. φρούμιον. Uterque.

21) Nessel catal. codd. par. IV. cod. CCXVI. no. 1.

22) Vocem κουκούλιον illustrare satagit Pauw in animad. ad Hephaestionis Enchiridion p. 184. at mendoso textu usus nihil nisi coniecturas proposuit. Ab re non erit emendatiora proferre ex Isaaco Monaco de metris in codice Taurinensi C. I. 25. qui fol. 18. haec habet. Τὸ Ἀνακρέοντειον μέτρον . . . διαιρεῖται εἰς β, τοὺς τε καλουμένους οἶκους, καὶ τὸ κουκούλιον. καὶ οἱ μὲν οἶκοι ἐπιδέχονται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ ἀνάπαιστον, ἐν δὲ τῇ β καὶ γ ἰαμβον. καὶ μίαν περιττὴν συλλαβὴν ἀδιάφορον, εἴτε μακρὰν εἴτε βραχεῖαν. μακρὰν μὲν, οἷον - ἀπὸ μουσικῶν μελάδρων - βραχεῖαν δὲ, οἷον - ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ρεῖθρον. Τὸ δὲ τούτων κουκούλιον τρίμετρον ἐστὶ κατὰ διπεδίαν, καὶ δέχεται ἐν μὲν ταῖς περιτταῖς χώραις πυρρίχιον, ἐν δὲ ταῖς ἀρτιαῖς σπονδαῖον. πλὴν τῆς τελευταίας. ἐν ταύτῃ γὰρ ἐπιδέχεται μὲν καὶ σπονδαῖον, ἐπιδέχεται δὲ καὶ τροχαῖον διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς

τελευταίας συλλαβῆς. παράδειγμα τοῦ πρώτου - ἀρετῆς εὐστεφάνου ἀνδρα δρέψας - τοῦ δὲ ἑτέρου - ζαχαρίου μεγάλου παγκλήτους ποῦρος - δεῖ δὲ οὕτω μὲν τοὺς οἶκους ἐκτίθεσθαι, διὰ δὲ χρῆσθαι τοῖς κουκούλοις τοῖς καὶ ἀνακλωμένοις. Iam omnia hinc patent. Fusiora et clariora haec sunt, quam illa Eliae Monachi de metris edita a Franc. Del-Furia in appendice ad Draconem Stratonicensem. Lipsiae, Weigel. 1814. 8. p. 80. Lege etiam Draconem ibid. p. 167.

23) In appendice ad Gregorium Corinthium de Dialectis pag. 627. edit. Lips. ann. 1811.

24) Ibid. nota 1.).

25) Huiusce varietates summa diligentia et fide collectas debeo viro doctissimo, atque ad omne humanitatis genus facili Fr. Del-Furia.

C. I. 25. fol. 57. ubi auctor demonstraturus literam $\bar{\rho}$ vocalibus accensendam esse, inquit: *ἔτι καὶ ἀπὸ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου δείκνυται τὸ $\bar{\rho}$ φωνῆεν, οἱ προστιθέναι εἰσθᾶσι τὸ $\bar{\upsilon}$, φωνήεντος ἐπιφερομένου. εὐδεν εὐαδεν, καὶ ἤως αὖως. συμφώνου δὲ ἐπιφερομένου οὐδέποτε τὸ $\bar{\upsilon}$ τιθέασιν Αἰολεῖς. τὸ γὰρ νοῦσος καὶ οἰλυμπος ποιητικὰ εἰσι, καὶ οὐκ Αἰολικά. τοῦ δὲ $\bar{\rho}$ ἐπιφερομένου πολλάκις προστιθέασιν τὸ $\bar{\upsilon}$ οἱ Αἰολεῖς, οἷον αὐρητος ἀρητος. φωνῆεν οὖν δοκεῖ τὸ $\bar{\rho}$.*

Τὸ ἦ εἰς τὴν *εἰ* διὰθογγον τρέπουσιν οἱ Αἰολεῖς. εἴρωες λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἥρωες. Lege grammaticos laudatos a Maithairio de Dialectis p. 216. ed. Sturz.

Τὰς τῶν εἰς *εὐς* ληγόντων ὀνομάτων γενικᾶς διὰ τοῦ *ῖο* προφέρουσι, βασιλῖος λέγοντες ἀντὶ τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀχιλλῖος ἀντὶ τοῦ Ἀχιλλέως. ὅθεν καὶ τὸ Ζεὺς διὸς κλίνουσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν, ὅπερ ἐπεκράτησε καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς. Etymologicum M. p. 189. lin. 29. Aeolibus assignat genitivum βασιλῖος, Ἀχιλλῖος. Urbanus pag. 88. Boeoticam esse formam Ὀδύσσιος contendit; huic concinit Theodosius Alexandrinus ineditus in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 47. verso inquit: βασιλέως, καὶ παρὰ Βοιωτοῖς βασιλῖος διὰ τοῦ *ῖ* καὶ *ο*, ὡς τὸ Ζεὺς διὸς, et iterum fol. 48. οὐδὲ ταχίος φημὲν Βοιωτικῶς, ὡς Ἀχιλλῖος, εἰ καὶ οὕτω οὐκ εὐρίσκεται ἡ παραληγουσα τῆς γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τότε ποιοῦσι τοῦτο ἥνικα οἱ Ἀττικοὶ εἰς *εως*, καὶ Ἰωνες εἰς *ηος*.

Ἐπὶ τῶν μὴ ἔχόντων ῥημάτων (lege τῶν ῥημάτων μὴ ἔχόντων) τὴν μετοχὴν εἰς *σ* λήγουσαν μετ' ὀξείας, ἰσοσύλλαβον ποιοῦσι τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τῶ πρώτῳ, οἷον ἐμάθομεν ἐμάθοσαν, εἶδομεν εἶδοσαν. ὅθεν τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ εἰρημένον — εἶδοσαν πάντα τὰ πέρατα τὸ σωτήριον τοῦ θεοῦ — Αἰολικὸν ἰδιωμὰ ἐστίν. Boeotis hanc formam tribuit Etymologus pag. 282. lin. 35. Chalcidensibus assignat Maximus Planudes ineditus in Dialogo de Grammatica in codice Taurinensi B. I. 25. fol. 21. lege Maithaire de Dialectis pag. 299. ed. Sturz.

Ἀντὶ θηλυκῶν ὀνομάτων ἀρσενικά λαμβάνει. Ἐσπέρως λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐσπέρα. Similia Ionibus adiudicat Phavorinus ad v. Ἐσπερος; lege Bastium ad Gregorium pag. 425. sq.

Τὸ τύπτε τύπτεσκε λέγουσι, καὶ τὸ βόα βόασκε, καὶ τὸ εἰστήκειν εἰστήκεα, καὶ τὸ ἐτετύφειν ἐτετύφεα. τὰ δὲ πληθυντικὰ εἰστήκεμεν, καὶ ἐτετυφέμεν, καὶ εἰστήκεσαν, καὶ ἐτετύφεσαν. Ionibus tribuitur epenthesis literarum *σκ* ab Etymologo pag. 624. lin. 31. et Maithairio de Dialectis pag. 163. nec non terminatio *εα* plusquam perfecti lege Etymologum 386. 15. et Maithaire pag. 164.

Τὸ δύνασαι, καὶ ἐπίστασαι κατὰ ἀπακοπὴν τοῦ *σ* ἐκφέρουσι δύνααι, καὶ ἐπίστααι, κατὰ δὲ συναίρεσιν τῶν δύο *αα* δύνῃ καὶ ἐπίστῃ, προσγραφόμενον καὶ τοῦ *ῖ*. Formas δύνῃ, ἐπίστῃ Atticorum esse tradunt omnes. At Theocritus X. 2. δύνῃ habet. Purior tamen Atticismus ἢ secundae passivorum personae in *εἰ* mutat, quod in solis modi indicativi temporibus obtinere monuit Hermannus in praef. ad Euripidis Hecubam pag. XXVI. Hanc terminationem saepe revocavit Brunckius in Aristophane, et Sophocle; equidem in Platonis Phaedro sub initio scripserim cum codice Taurinensi C. V. 23. πεύσει, εἰ σοι σχολή pro edito πεύσῃ, atque in Luciani Dialogo mortuorum X. tom. II. pag. 160. ed. Bipont. καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει converterem armis haud indigebis pro eo quod est in versione vulgata *nihilque armis opus erit*.

De Dialecto Attica omnia sunt ex editis libris perspecta. Nisi quod moneam codices Corinthii pag. 172. et grammaticum Meermannianum pag. 644. emendari a Barocciano inquit: Τούτων ἐστὶ καὶ τὸ λέγειν ἐπὶ τρίτων προσώπων τῶν ῥημάτων τοῦ προστακτικοῦ λεγέσθων καὶ νοεέσθων ἀντὶ λεγέσθωσαν καὶ νοεέσθωσαν.

Quae cum ita sint, tantumque Baroccianus abscedat a Calusiano, et Laurentiano codice, iure videor affirmare perperam illum Theodosii nomen in fronte praeferre; hoc vero a caeteris librariorum seu fraudibus, seu incuriis non abhorret. Primo enim vidimus amanuenses in alteram Theodosiani tractatus partem ita esse grassatos, ut alia Taurinensis omitteret, alia a Calusiano et Laurentiano seu exscriberentur seu inter genuina Theodosii capitula insererentur, alia vero Loidensis codex ab universo opere exciperet veluti peculiarem tractatum. Tum norunt philologi codicibus evolvendis assueti eam fuisse doctorum grammaticorum fortunam, ut *vix quidquam de scriptis eorum ad nos perduraverit, nisi quod discipulorum ac tironum manibus quotidie tereretur*²⁶⁾; equidem adderem, nisi quae grammaticorum sequioris aetatis grammaticam praelegentium ingenium, aut excerpta suis in libris servavit, aut propriis contaminavit accessionibus, scholiis, interpolationibus, aliisve id genus. Apposite Hermannus in praefatione ad Draconem Stratonicensem²⁷⁾: *dolendum est autem omnino, quod ex his, quae a veterrimis doctissimisque grammaticis scripta sunt, perpauca integra, et ab alienis accessionibus vacua ad nos pervenerunt*. Quare Theodosii Isagogicos Canones de nominum declinatione expositos habes ἀπὸ φωνῆς Georgii Diaconi et oecumenici Magistri in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 45.; Georgius Choeroboscus in Theodosii

²⁶⁾ Haec de Thyrphonis grammatici Opusculis scribebat Anonymus in *Museo critico, or Cambridge classical Researches* v. I. May 1813. p. 32.

²⁷⁾ Draconis Stratonicensis liber de Metris Poëticis etc. Lipsiae. Weigel. 1812. p. XIX.

Canones verborum scholia conscripsit, quae eodem in codice fol. 52. observantur; Theodorus Prodrōmus brevi enarratione marginali Theodosii Erotēmata illustravit, ut plane dicas Theodosium eandem, quam caeteri grammatici, fortunam esse passum. Dolendum hoc institutum multa ex variis corradendi, nulloque habito discrimine consarcinandi mansit vel ad saeculum, quo bonae literae in Italia excitabantur, praefuitque collectaneis Adonidos Hortorum, Etymologici Magni, Grammaticae Lascaris, Lexici Phavorini, aliorumque, quibus in libris multa antiqua, nullo commemorato auctore, recentioribus miscentur. Verum quaecumque demum sors postremae Theodosii parti, quae circa metra versatur, obtigerit, videor hucusque demonstrasse Erotēmata et Opusculum de Prosodia diversis nominibus eundem tractatum complecti, cuius prima pars *Τέχνη* Dionysii tum illustrat, tum emendat; sub Grammatici Leidensis nomine Theodosium latere, quem nonnullis in locis emaculasse iure mihi blandior; codicem Baroccianum perperam Theodosio inscribi, aliqua tamen monita digna, quae adnotentur, continere. Haec vero commentari potissimum proposueram.

INDEX VERBORVM

DE QVIBVS EXPONITVR IN ORIONIS ETYMOLOGICO.

- Α.**
α ἐπιτακτικόν p. 5, 16. 6, 11.
 et 19. 7, 3. 12, 9. 13, 30.
 20, 30. et 31. 22, 16. 23,
 7. 27, 16. 30, 3. 11. et
 12. 119, 14.
α σημαίνει καὶ τὸ κακόν 70, 15.
α πλεονάζει 13, 21. 28, 29.
 75, 23. 146, 17.
Α δικάζον p. 3. Vid. not. 16.
αβαξ 18, 18.
αβλεμέως 14, 21.
αβληχρόν 7, 3.
αβρος 3, 11.
αβροτάζει 19, 28.
αβροτάζομεν 13, 9.
αβρωτος 37, 13. Vid. not. 100.
αγαθίζω 165, 20.
αγαθόν 1, 1. 173, 6.
αγαθός 29, 1.
αγαθώτατος 1, 3.
αγαθώτερος 1, 2. 29, 8.
αγάλλομαι 173, 8.
αγαμαι 29, 2.
αγαν, ἐπιτακτικόν μόριον 1, 4.
αγανός 3, 8. 14, 1. 30, 9.
αγανρος 3, 2. Vid. not. 14.
αγγεῖλαι 31, 9.
αγγεῖον 19, 12.
αγγελος 173, 10.
αγγος 14, 17.
αγίρωχος 5, 16. 175, 19.
αγη 11, 13. 14, 2.
αγκη 19, 13.
αγκοίνη 170, 18.
αγκος 20, 27.
αγκών 17, 8.
αγλαά 173, 8.
αγνεία 175, 32.
αγνεία 176, 1.
αγνοά 25, 29.
αγορεῖ 27, 5.
αγοστός 17, 6.
αγρεῖν 40, 20. et 22.
αγρωίτης 30, 7.
αγρωίτης p. 30. not. 18.
αγρός 14, 19. 176, 11.
αγρυπνία 18, 20.
αγυιά 22, 17.
αγύρειν 100, 7.
αγυρεῖ 27, 4.
αγχειν 15, 3.
αγχοῦ 143, 30.
αγοῦ 22, 17.
αγῶ 29, 1.
αγώγιμος 89, 11.
αγωνία 176, 1.
αδάματος 42, 23.
αδεν 23, 1.
αδελφεός 67, 5.
αδευκής 24, 20.
αδην 25, 20.
Αδης 26, 26.
αδολοχεῖν 23, 1.
αδρός 26, 16.
αεἰδηλον 23, 5.
αεἶδω 30, 3.
αεικέλιος 29, 17.
αειν 19, 8. Conf. αῶ.
αειν 19, 17.
αεῖλλα 5, 13. 73, 22.
αελλής 29, 22.
αζαίνω 28, 4.
αζή 13, 24.
αζηχίς 8, 5.
αζηχης 13, 24.
αζομαι 27, 8.
αζω 27, 11.
αηδών 28, 1. 176, 15.
αημι 5, 14.
αηρ 19, 7. 176, 13.
αητης 19, 17.
αθερίζειν 9, 8.
αθέσφατον 5, 11.
αθηρή λογόν 9, 18.
αθρῖν 16, 11. 89, 5. 174, 1.
 Vid. ibi not. 7.
αθρώς 28, 19.
αθῶς 22, 31.
αια 27, 9.
αιγερός 17, 14.
αιγιαλός 6, 8. 174, 12.
αιγίς 5, 5.
Αίγισθος 24, 14.
αίγλη 20, 23. 68, 4.
αιγυπός 186, 21.
αιδνός 21, 7.
αιδούα 15, 22.
αίμα 16, 7. 185, 1. et 5.
αίμασι 8, 19.
αιμύλος 12, 17.
αίμων 12, 18. 48, 17.
αινός 46, 14.
αινός 15, 11. Vid. not. 53.
αίνουσαι 8, 7.
αίξ 24, 1.
αιδάλλω 88, 16.
αιπα έίεθρα 9, 5.
αίπη 5, 22. 175, 21. 176, 19.
αιπόλος 5, 22. 175, 20. 176,
 19.
αίπος 9, 3. et 7.
αίπυς 9, 3.
αίρα 18, 1. 185, 10.
αίρειν 19, 10. 21, 18.
αιρώ 185, 14.
αίσα 8, 26. 63, 19.
αίσυλος 21, 10.
αίψα 5, 19.
αίψα 14, 8.
ακαιρον 174, 13.
ακαλαρείτα 24, 9.
ακανθα 176, 16.
ακατος 24, 12.
ακέραιος 21, 14.
ακροτής 12, 4.
ακροτόν 175, 8.
ακροτρια 12, 16.
ακίων 3, 15.
ακή 151, 21.
ακην 8, 3. 11, 13. 24, 9. 69,
 15.
ακιδνοί 8, 12.
ακμή 14, 23. 20, 12. 22, 24.
ακνηστίς 17, 11. vbi vid. not.
 72.
ακολασία 19, 31.
ακόλαστος 21, 24. 185, 17.
ακόνη 22, 24.
ακος, 12, 3.
ακραφνός 31, 8. Vid. not. 27.
ακρατος 26, 8.
ακρέμων 28, 27.
ακρεφνός 31, 8.
ακρια 122, 6.
ακριβής 18, 8.
ακρις 15, 6.
ακριτον 175, 22.
ακροῦ 22, 22.
ακτη 10, 9. 175, 31.
ακτίς 22, 28.
ακτωρ 45, 6.
ακῶ 22, 30. 26, 21.
ακωκή 22, 10.
αλ πλεονάζει 21, 23. 24, 10.
 25, 3. 43, 12. 49, 9. 62,
 16. 21. 26. 30. 63, 5. 80,
 2. 88, 10. 123, 12. et 20.
 149, 16. 27. 28. 154, 5.
αλα 19, 26.
αλαάσαι 10, 5.
αλαλάζειν 23, 21.
αλάλη 6, 10.
αλαλητές 6, 10.
αλάλκω 27, 28.
αλαός 21, 16. 105, 26. Vid.
 not. 83.
αλαπαδνός 134, 14.
αλδαίνειν 7, 11. 8, 11.
αλία 67, 8.
αλεις 65, 3.
αλίσσον 8, 21. 23, 11.
αλέκτωρ 22, 18.
αλες 144, 4.
αλη 6, 13.
αληθής 23, 13.
αληθω 149, 10.
αληται 65, 2.
αλητης 70, 10.
αλθετο 7, 11.
αλίσστος 26, 11.
αλλίβας 27, 13. 30, 14. 158,
 15. 190, 7.
αλμυρηέντων 106. not. 86.
αλνόμενον 26, 14.
αλιν 7, 16. 70, 9. 71, 3.
αλις 27, 1.
αλιτήμων 32, 9.
αλιτηρ 32, 11.
αλιτήριος 32, 3.
αλίτης 32, 10.
αλιτω 32, 3. et 6.
Αλκιδης 69, 7. 186, 23.
αλκή 27, 26.
αλκί 27, 28. et 29.
αλκίτηρ 27, 26.
αλκύνω 13, 5.
αλλότριος 18, 4.
αλμυρός 147, 14. 153, 5.
αλογον 175, 12.
αλός 174, 12.
αλοις 10, 7.
αλσος 10, 8.
αλίειν 6, 15. 176, 4.
αλνσκάζειν 6, 13.
αλω et αλωμαι 64, 34. 65, 4.
 69, 25. 70, 10. 149, 10.
αλωη 10, 7.
αλωναι 13, 15.
αμαθος 13, 3.
αμαλδίναι 15, 16. 24, 22.
Αμαλδεια αἰξ 5, 5.
αμάν 175, 29.
αμαξα 20, 20. 50, 4.
αμαρα vid. p. 4. not. 20. et
 11, 22.
αμαραντον 175, 13.
αμαρύσσειν 23, 14.
αμαυρόν 10, 12.
αμβλος 14, 9.
αμβροσία 19, 11. 30, 26.
αμίσγαντον 22, 12.
αμίσσων 18, 12.
αμνητός 28, 26.
αμίσθω 13, 19. 20, 8.

ἄμῃ 9, 11. Conf. p. 4. not. 20.
 ἀμύσσο 9, 12.
 ἀμύσος 19, 19.
 ἀμύστος p. 20. not. 14.
 ἀμύστος 10, 18. 30, 16. 176, 2.
 ἀμύσδαλα 30, 21.
 ἀμύδης 11, 18. 31, 10. 79, 4.
 ἀμύμων 28, 12.
 ἀμύμων 25, 3.
 ἀμύστος 8, 23.
 ἀμύχῃ 30, 22. vbi vid. not. 24.
 ἀμύβλητρον 175, 2.
 ἀμύκτινες 25, 13.
 ἀμύκτιλλον 81, 18.
 ἀμύκτιλη 7, 23.
 ἀμύκτιλιν 5, 3.
 ἀμύκτιλιν 18, 9.
 ἀμύκτιλιν 31, 12.
 ἀμύκτιλιν 20, 29.
 ἀν cum Indicativo 7, 12.
 ἀνά 174, 4.
 ἀνάβλινος 175, 1.
 ἀνάβλινος 156, 30.
 ἀνάγκη 14, 16.
 ἀνάγκη 174, 4.
 ἀνάγκη 174, 5.
 ἀνάγκη p. 26. not. 71.
 ἀνάγκη 64, 21.
 ἀνάγκη et ἀνάγκη, pro στερεῖν et στερεῖν 7, 7. et 9.
 ἀνάγκη 144, 8.
 ἀνάγκη 31, 1.
 ἀνάγκη 16, 17.
 ἀνάγκη 31, 3.
 ἀνάγκη 31, 6.
 ἀνάγκη 26, 1.
 ἀνάγκη 174, 3.
 ἀνάγκη 20, 4.
 ἀνάγκη 3, 2.
 ἀνάγκη 15, 20.
 ἀνάγκη 25, 27.
 ἀνάγκη 12, 22. 176, 8. et 12.
 ἀνάγκη 175, 5.
 ἀνάγκη 28, 22.
 ἀνάγκη 19, 33.
 ἀνάγκη 175, 23.
 ἀνάγκη 26, 21. 175, 8. not. 20.
 ἀνάγκη 16, 18.
 ἀνάγκη 16, 20.
 ἀνάγκη Genitivus pluralis 191, 19.
 ἀνάγκη 3, 4.
 ἀνάγκη 16, 11. 174, 1.
 ἀνάγκη 18, 6.
 ἀνάγκη 58, 33.
 ἀνάγκη 129, 19.
 ἀνάγκη 7, 19.
 ἀνάγκη mutatio 155, 19.
 ἀνάγκη 27, 23.
 ἀνάγκη 11, 20.
 ἀνάγκη 150, 1.
 ἀνάγκη, τὸ ἀνάγκη 16, 18. 150, 1.
 ἀνάγκη, τὸ ἀνάγκη 108, 18.
 ἀνάγκη 6, 8.
 ἀνάγκη 24, 6.
 ἀνάγκη 169, 4.
 ἀνάγκη 17, 25. Conf. ibidem not. 79.
 ἀνάγκη 25, 24.
 ἀνάγκη 29, 20.
 ἀνάγκη 8, 7.
 ἀνάγκη 3, 1.
 ἀνάγκη 13, 1.

ἀπινύσσειν 26, 27.
 ἀπινύσσειν 11, 10. 113, 35.
 ἀπινύσσειν 25, 4. ἀπινύσσειν 10, 1.
 ἀπινύσσειν 10, 1.
 ἀπινύσσειν 21, 4.
 ἀπινύσσειν 25, 24.
 ἀπινύσσειν 23, 18.
 ἀπινύσσειν 28, 3.
 ἀπινύσσειν 4, 16.
 ἀπινύσσειν 25, 5.
 ἀπινύσσειν 25, 7. et 9.
 ἀπινύσσειν 11, 1.
 ἀπινύσσειν 22, 26.
 ἀπινύσσειν 11, 6. 19, 6.
 ἀπινύσσειν 11, 25.
 ἀπινύσσειν 176, 3.
 ἀπινύσσειν 9, 1.
 ἀπινύσσειν 14, 7.
 ἀπινύσσειν 17, 11.
 ἀπινύσσειν 175, 27.
 ἀπινύσσειν 8, 29.
 ἀπινύσσειν 20, 21. 185, 22.
 ἀπινύσσειν 18, 14.
 ἀπινύσσειν τοὺς θεοὺς 73, 28.
 ἀπινύσσειν 1, 7. 175, 6. 185, 25.
 ἀπινύσσειν 97, 18.
 ἀπινύσσειν 148, 22. not. 80.
 ἀπινύσσειν 14, 4. not. 38.
 ἀπινύσσειν 60, 1.
 ἀπινύσσειν 19, 6. 61, 28.
 ἀπινύσσειν ἐπίτασιν δηλοῦν 96, 4.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 24, 18.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 26, 19.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 58, 18.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 44, 15.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 25, 17.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 176, 6.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 32, 1.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 21, 10.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 186, 17.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 8, 27. 175, 26.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 4, 7.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 32, 11.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 5, 8. 175, 15. 190, 26.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 161, 25.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 24, 3.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 28, 17.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 14, 4.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 121, 27.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 183, 5.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 21, 29. 176, 22.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 17, 3.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 175, 4.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 21, 18.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 121, 19.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 175, 3.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 26, 19. 122, 1. et 3. τὸ ἀριδείκτος 139, 22.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 190, 28.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 6, 6.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 6, 4.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 10, 16.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 174, 8.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 176, 23.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 26, 18.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 9, 14. 20, 15.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 6, 22.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 174, 6.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 9, 15. 15, 8. 30, 12.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 6, 21.
 ἀπινύσσειν ἀριδείκτος 19, 22.

ἀσπαλῶς 27, 14.
 ἀσπαλῶς 13, 29.
 ἀσπῆς 29, 11.
 ἀσπῆς 99, 9.
 ἀσπῆς 150, 18.
 ἀσπῆς 13, 21. 17, 23. 146, 17.
 ἀσπῆς 176, 14.
 ἀσπῆς 16, 1.
 ἀσπῆς 176, 17.
 ἀσπῆς 15, 15.
 ἀσπῆς 163, 10.
 ἀσπῆς 28, 9.
 ἀσπῆς 13, 6.
 ἀσπῆς 12, 8.
 ἀσπῆς 143, 3.
 ἀσπῆς et ἀσπῆς 2, 4. et 5.
 ἀσπῆς 7, 27. 20, 34.
 ἀσπῆς Futurum 21, 11.
 ἀσπῆς 174, 9.
 ἀσπῆς 20, 17.
 ἀσπῆς 154, 6.
 ἀσπῆς 174, 11.
 ἀσπῆς 4, 14.
 ἀσπῆς 18, 16.
 ἀσπῆς 175, 25.
 ἀσπῆς 6, 3.
 ἀσπῆς 19, 30.
 ἀσπῆς 17, 17.
 ἀσπῆς 5, 1.
 ἀσπῆς 30, 5.
 ἀσπῆς 5, 1.
 ἀσπῆς 29, 26.
 ἀσπῆς 11, 17.
 ἀσπῆς 7, 29.
 ἀσπῆς 28, 24.
 ἀσπῆς 11, 5.
 ἀσπῆς 20, 25.
 ἀσπῆς 13, 19. 45, 4.
 ἀσπῆς 11, 5.
 ἀσπῆς 2, 9. 186, 30.
 ἀσπῆς 14, 12.
 ἀσπῆς 14, 24.
 ἀσπῆς 13, 19.
 ἀσπῆς 30, 23.
 ἀσπῆς Doricum 137, 15.
 ἀσπῆς 17, 1.
 ἀσπῆς Aeolice pro ἡώ 14, 24 sq.
 ἀσπῆς καὶ 19, 7. 32, 8. 83, 22. τὸ φωνῆς 69, 3.
 ἀσπῆς 154, 3.
 ἀσπῆς et ἀσπῆς 12, 14. et 15. 30, 1.
 ἀσπῆς 12, 14.
 ἀσπῆς 2, 6.
 ἀσπῆς 2, 1.
 ἀσπῆς 2, 3.
 ἀσπῆς 11, 12.
 ἀσπῆς 2, 8.
 ἀσπῆς 17, 19. 25, 15.
 ἀσπῆς 14, 29.
 ἀσπῆς 21, 13.
 ἀσπῆς 13, 11.
 ἀσπῆς 15, 1.
 ἀσπῆς 15, 1. 149, 2.
 ἀσπῆς 18, 22. 185, 32.
 ἀσπῆς 157, 30.
 ἀσπῆς 20, 31.
 ἀσπῆς 15, 5.
 ἀσπῆς 20, 6.
 ἀσπῆς 80, 13. Conf. ἄγω.
 ἀσπῆς 11, 8. 19, 15. 176, 7. 186, 9.
 ἀσπῆς 12, 23, 12.
 ἀσπῆς 25, 30.

ἄχος 4, 5. 175, 10. 186, 10.
 ἄχος 24, 7. 154, 4.
 ἄχος 22, 3.
 ἄχος 7, 14.
 ἄχος 20, 34. 25, 30.
 ἄχος 8, 17.
 ἄχος 158, 9. τὸ πνέω 5, 13. 13, 20. 20, 25. not. 11. 26, 18. 67, 19. 73, 22. 131, 13. τὸ βλέπω 6, 5.
 B.
 βλεπῶν 14, 11. et 21. 35, 2. 6, 8. 10. 38, 11. et 15. 90, 13. 140, 17. et 18. 143, 6. et 7.
 βλεπῶν 37, 4.
 βλεπῶν 38, 11.
 βλεπῶν 37, 1. 160, 28.
 βλεπῶν 27, 15. 38, 5.
 βλεπῶν 38, 11. Vid. not. 6.
 βλεπῶν 36, 3.
 βλεπῶν 37, 7.
 βλεπῶν 177, 1.
 βλεπῶν 136, 20.
 βλεπῶν 68, 1. et 2.
 βλεπῶν 33, 14.
 βλεπῶν 33, 8.
 βλεπῶν 36, 18.
 βλεπῶν 32, 8.
 βλεπῶν 37, 3.
 βλεπῶν 176, 32.
 βλεπῶν 33, 17.
 βλεπῶν 31, 8.
 βλεπῶν 31, 7.
 βλεπῶν p. 35. not. 81.
 βλεπῶν 33, 11. 159, 8.
 βλεπῶν 31, 7.
 βλεπῶν 34, 23.
 βλεπῶν 38, 14. 90, 12.
 βλεπῶν p. 35. not. 80.
 βλεπῶν 35, 24.
 βλεπῶν 103, 16. 115, 24.
 βλεπῶν 36, 9.
 βλεπῶν et βλεπῶν 36, 11. et 12.
 βλεπῶν 127, 12. 189, 15.
 βλεπῶν 38, 5.
 βλεπῶν 33, 8. 164, 29.
 βλεπῶν 32, 10.
 βλεπῶν 33, 6.
 βλεπῶν 176, 26.
 βλεπῶν 34, 25.
 βλεπῶν 31, 1.
 βλεπῶν 31, 10. 176, 24. παρὰ τὸ βλεπῶν 169, 29. vbi vid. not. 78.
 βλεπῶν 33, 19.
 βλεπῶν 35, 21.
 βλεπῶν 35, 5.
 βλεπῶν 35, 24.
 βλεπῶν 31, 12.
 βλεπῶν 34, 15.
 βλεπῶν 156, 30.
 βλεπῶν 156, 29.
 βλεπῶν 7, 4 — 6.
 βλεπῶν 156, 29.
 βλεπῶν 35, 15.
 βλεπῶν 35, 19.
 βλεπῶν 35, 6. 37, 10.
 βλεπῶν 86, 6. 135, 16.
 βλεπῶν 36, 13.
 βλεπῶν 31, 5.
 βλεπῶν 34, 13. 37, 16.

- βόλος 177, 6.
 βομβηλός 186, 21.
 βομα 37, 4.
 βορδαν 177, 7.
 βορέας 35, 1.
 βορός 37, 15.
 βορῶς 177, 3.
 βόσις 87, 13. Vid. not. 18.
 95, 10.
 βοστροχοί 34, 11.
 βοτάνη 176, 31.
 βοτήρη 37, 15.
 βοτρύς 32, 7.
 βου ἐπιτακτικὸν μόριον 33, 23.
 et 24.
 βουβών 33, 22.
 βουγάιος 33, 24.
 βουκόλιον 32, 5.
 βουλή 38, 3.
 βούλιμος 33, 24.
 βουνός 177, 2.
 βούπαις 33, 24.
 βούς 177, 5.
 βραβευταί 32, 12.
 βράγχος 35, 10. 37, 16.
 βραδύς 34, 21.
 βράσαν p. 32. not. 46. 135, 17.
 βράσων 32, 3.
 βραχίονες 34, 17.
 βρέγμα 34, 8.
 βρενθείον 36, 5.
 βρενθύνεται 36, 4.
 βρέφος 35, 8.
 βρεγμός 34, 19.
 βρι ἐπιτακτικὸν μόριον 118, 3.
 121, 17.
 βρίζω p. 10. not. 93.
 βρύγχος 35, 11. 38, 1.
 βρυδον 33, 3. 140, 18.
 βρύμαις 35, 4.
 βρυοντή 35, 3. 177, 4.
 βρυός 33, 26. 37, 12.
 βρύτος 34, 7.
 βρυχή 176, 30.
 βρύχος 36, 14.
 βρύειν 56, 6.
 βρω τὸ ἐσθίω 35, 19. et 21.
 37, 12.
 βρώμα 37, 12.
 βρώμη 35, 23.
 βρώσις 37, 13.
 βρωτός 37, 12. not. 100.
 βρώτος 58, 17.
 βυσοδομεῖν 33, 4.
 βῶ 37, 1. 71, 20. 160, 28.
 τὸ τρέφω 35, 13. 37, 14.
 τὸ ὀλίγον βῆναι 67, 24.
 βῶλος 35, 13.
 βωμός 176, 29.
 βωρδαν 177, 7.
 βως 166, 25.
- Γ.
 γ πλεονάζει 14, 16. 17. 20.
 37, 3. 38, 1. 41, 9. et 11.
 42, 13. 18. 20. 43, 5. 63.
 6. 80, 10. 85, 7. 87, 18.
 90, 2. 95, 3. 128, 8. 143,
 8. 156, 21.
 γαγαλίζεσθαι 41, 10.
 γάγγας 44, 4.
 γαγγείον 44, 2.
- Γάδιρα 40, 26.
 Γαίηχος 40, 27.
 γαίω 30, 9. 41, 5.
 γαίων 14, 2.
 γάλα 39, 17.
 γαλαθηνός 41, 16.
 γαλήνη 41, 1.
 γαμβρός 39, 9.
 γάμος 42, 21. 177, 8.
 γαμφολί vel γαμφηλή 42, 1.
 γαμφός 41, 14.
 γαμφώνητος 41, 15.
 γανός 42, 4.
 γαργαριών 82, 4.
 γαστήρη 39, 11. 42, 9.
 γάστρα 14, 13.
 γαυλός 44, 1.
 γαυρός 41, 5. 85, 25.
 γεν ν. i. a p. 39. not. 19.
 γεγωνεῖν 40, 13.
 γείτων 40, 24.
 γένειον 40, 9.
 γέντο 42, 11.
 γένος 40, 6.
 γέρας 41, 3.
 γέρας 41, 22.
 γέρον 42, 24.
 γέφυρα 37, 1.
 γή 43, 11. 177, 9.
 γήρας 40, 28. 41, 22.
 γηροκομείον 177, 11.
 γίνωσκω 42, 16.
 γλαυκός 40, 3.
 γλαύσσειν 40, 2.
 γλαφόν 42, 27.
 γλαίφω 42, 27.
 γλήνη 39, 28.
 γλίχασθαι 40, 19.
 γλυτοί 39, 12.
 γλύφω 190, 29.
 γλύψαι 38, 1.
 γλῶχιν 38, 1.
 γνάθος 40, 4.
 γνάμψις 40, 4. vbi vid. not.
 21.
 γνόφος 37, 3. 43, 7. 44, 12.
 79, 4.
 γνοῦ 25, 29.
 γνῦξ 37, 6.
 γνώμη 42, 19.
 γνώσις 38, 2. Vid. ibi not.
 13.
 γομφίος 41, 24.
 γονός 39, 6. et 20.
 γόνυ 39, 15. Conf. 38, 7.
 γονός αἰλῆς 38, 6. Conf. 39,
 5 seq.
 γραμματεῖδιον 190, 31.
 γραμματεῖον 190, 35.
 γραμμός 159, 33.
 γράστις 40, 17.
 γραῦς 14, 15. 43, 4.
 γραφεῖδιον 190, 37.
 γραφεῖον 177, 10. 190, 37.
 γραῶ 40, 17.
 γρίπος 40, 20.
 γρυδόν 41, 7.
 γρυπός 41, 7.
 γρώνη 44, 10.
 γυαλον 43, 7.
 γύη 39, 26.
 γύα 39, 25. 51, 3. 116, 17.
 et 18. 188, 43.
 γυμναζω 120, 25.
 γυμνάσια 38, 4.
 γυνή 39, 19.
- γυνῶν 44, 11.
 γυρόν 44, 11.
 γω, τὸ δέχομαι καὶ λαμβάνω
 39, 21. 42, 5. 43, 11. 51, 5
 62, 7.
 γωνία 39, 24.
 γωνία 42, 14.
 γωρητός 42, 5. 62, 7.
 γωρητός 39, 22. 51, 6. Vid.
 not. 45.
- Δ.
 δ πλεονάζει 15, 18. 25, 4.
 34, 22. 45, 8. 91, 32. 153.
 35. 156, 19.
 δα ἐπιτακτικὸν 43, 2. 49, 4. et
 13.
 δαιμόνιος 43, 10.
 δαίμων 12, 17. 48, 16.
 δαίς 50, 15.
 δαιταλὺς 49, 8.
 δαιτρός 48, 22.
 δαίω, τὸ καίω 45, 3. τὸ μαν-
 θάνω 48, 15. τὸ μερίζω καὶ
 κόπτω 48 21. 50, 13.
 δάκνω 49, 14.
 δάκνον 45, 24. 177, 15.
 δακτύλιος 45, 12.
 δακτύλιος 46, 1.
 δαλός 45, 3.
 δαός 164, 25.
 δαπάνη 49, 13. 177, 21.
 δάπτειν 49, 4.
 δαρδάπτουσι 44, 11. Conf.
 49, 5.
 δᾶς 48, 8.
 δαίω 50, 18.
 δαφονός 43, 1.
 δεδυήμεθα 44, 7.
 δαίλη 46, 15.
 δειλία 177, 17.
 δειλός 43, 12.
 δειμάματος 177, 14.
 δειν, τὸ δέον 48, 18. 135, 29.
 τὸ δεσμεῖν 67, 8.
 δεινός 46, 12.
 δειός 50, 5.
 δειπνόν 44, 15.
 δέλεαρ 4, 7.
 δελφίνιος 46, 22.
 δέλφις 46, 24.
 δελφί 46, 25.
 δελφύς 45, 17.
 δέμναι 44, 7.
 δειῶ 74, 4.
 δεινδρον 177, 24.
 δεξία 46, 4.
 δέος 50, 5.
 δέπας 43, 5.
 δέργματα 45, 20. Vid. not. 93.
 δερκὺς 25, 8.
 δέρεα 157, 6.
 δέριμα 45, 20.
 δέριον 47, 23.
 δέριον 47, 23. Vid. not. 16.
 101, 26.
 δέρεσθαι 45, 22.
 δεσμός 50, 9.
 δέσποινα 49, 22.
 δεσπότης 47, 17.
 δεύειν 47, 5.
 δείτατος 44, 4.
 δέω 50, 20. Vid. not. 41.
- δέχνομαι et δέχνω 49, 17, et
 18.
 δηλοεῖν (δηλεῖν) 23, 8.
 Δημήτηρ 46, 18.
 δημιουργός 177, 14.
 Δημοκράτης 177, 19.
 δημός 45, 10.
 δημός 50, 10.
 Δημοσθένης 177, 12.
 δηνα) 48, 15. Vid. not. 22.
 δηνα)
 δηνῶ 46, 19.
 δηρὺς 50, 13.
 διαίνω 45, 19.
 διάκονος 39, 1. 48, 11.
 διακτοίον 45, 6. 50, 1.
 διαμπερές 48, 2.
 διανησθῆναι 107, 32.
 διαρρήδην 49, 24.
 διάττω 154, 11.
 διαχεῖν 15, 12.
 διδασκαλός 177, 23.
 διερός 27, 12. 47, 5. 48, 1.
 158, 15. 190, 7.
 δίκαιος 177, 18.
 δικαιοσύνη 47, 9.
 δικανικός 177, 20.
 δικεῖν 44, 5. 46, 17. Vid.
 not. 100.
 δική 47, 24.
 δίκταμνος, 3, 5.
 δίκτυον 46, 17.
 δινάτη 44, 1.
 δίνος 44, 2.
 δινωτή 44, 1. not. 75.
 διος 49, 27. 50, 21. 186, 13.
 δίσκος 44, 5.
 διασᾶν 46, 10.
 δίφρος 44, 3.
 διχομήνη 27, 30.
 διωκή 153, 35.
 δισύνη 46, 21.
 διηγεῖται 44, 9.
 δινοφρον 43, 7.
 δινόφρος 134, 25.
 δοιδυξ 48, 21.
 δόλος 177, 25.
 δομεύειν 33, 4.
 δόμος 50, 8.
 δονεῖν 184, 24.
 δόξα 50, 2.
 δορκάς 25, 9. 48, 10.
 δόρυ 44, 14.
 δούλος 49, 7.
 δοῦπος 43, 11.
 δοχμή 129, 27. 130, 3. 188,
 19. et 22.
 δραχμῆν 46, 6.
 δρακον 177, 22.
 δρᾶξ 118, 23.
 δραπέτης 47, 18.
 δραχμή 118, 24. 145, 18.
 δρόμος 151, 24.
 δρύσος 47, 11.
 δρῶ τὸ ἐκπρεπῶ 21, 4. τὸ
 ἐνεργῶ 46, 7. τὸ ὀρῶ 47, 20.
 Vid. not. 15. 157, 7.
 δυνάειν 47, 16.
 δυνάς 47, 14.
 δύναται 1) elliptice ponitur
 7. 3. 8. 13. 15. 12.
 17. 4. 20. 1. 22. 1. 32.
 3. 49. 15. 54. 3. 60. 14.
 64. 18. 73. 27. 92. 27. 94.
 5. 97. 13. 101. 9. 151. 15.
 138. 30. 161. 27. 162. 19.

Suppletur ellipsis 58, 8. 64, 8.
2) est i. q. σημαίνει
127, 13. 161, 28.
δύσκολος 48, 12. 86, 24.
δύστηνος 49, 3.
δύρον 43, 3.
δύς 158, 15.
δύς αγαθή 48, 4.

E.

ε πλεονάζει 67, 17. 59, 22. et
30. 64, 6. 84, 25. 92, 33.
146, 10. 160, 20.
εάλη 64, 33.
εάλω 64, 16. 65, 10.
εάνον 54, 14.
εαρ 56, 15.
εάφθη 64, 15.
εγγυαλίξαι 51, 2.
εγγυαλον 51, 2.
εγγύη 62, 7.
εγγυτήτω 61, 21.
εγκάλατος 57, 1.
εγκλαν 115, 1.
εγκονεῖν 60, 27.
εγκώμιον 155, 24. et 28.
εγνήης 54, 21.
εγχευς 64, 14.
εδανόν 54, 13. 62, 1.
εδαρ 156, 26. not. 57.
εδη 60, 29.
εδον 57, 2.
εδρύφθη 52, 13.
εδω 124, 27. 156, 27. not. 57.
το εδθίω 53, 19. 98, 15.
105, 23. 106, 18. 110, 27.
115, 20. 117, 11. 187, 31.
εδωθή 60, 25.
εδώλια 60, 32.
εδίδω 51, 1.
εδίρσαι 54, 17.
εδθιν 53, 21.
εδθιραι 53, 21.
ει πλεονάζει 119, 17.
ειαμενή 55, 17. Vid. not. 94.
είβα 27, 9.
ειδάλλμας 62, 15.
είδαρ 656, 27. not. 57.
είδατα 53, 19.
είδος 56, 21. 63, 25.
είδω 21, 7. 80, 4. 124, 27.
Vid. not. 56.
είκλος 61, 31.
είκω 54, 25. 61, 31. 63, 1.
είλαρ 54, 11.
Ειλείθια 61, 29. not. 60.
είλειν 54, 11. 114, 20.
ειλείσθη 61, 29. Vid. not. 60.
ειληθαρές 66, 7. Vid. not. 95.
είλησις 75, 22.
είλικρινής 58, 5.
είλυφαίει 66, 9.
είλυω 11, 8.
είμα 64, 3.
είμαρμένη 55, 12. 99, 17.
είρα 59, 1.
είρα 67, 8.
είρεος) 52, 4. Vid. not. 58.
είρεος
είρηνη 61, 27. 90, 19.
είρηνη 63, 11.
είρος 60, 34.
είρω 59, 1. 77, 9. 120, 1.

είρων 58, 3.
εισιτήρια 78, 8. Vid. not. 15.
εισμερνή 55, 17.
εισρω 160, 38.
εκαπυσσεν 63, 8.
εκδικος 61, 20.
εκείθεν 57, 8.
εκαχειρία 65, 11.
εκθίω 64, 27. not. 84.
εκακνόφθαι 82, 11.
εκακλῆσαι 177, 26.
εκακνῶς 63, 21.
εκαπαγλος 61, 16.
εκαπλαγον 57, 19.
εκτον 187, 59.
ελ πλεονάζει 29, 18.
ελάπη) 64, 12.
ελάτη
ελαύνω 66, 5.
ελαφρός 58, 1.
ελεγος 58, 7.
ελεγχος 54, 27.
ελεῖν 66, 18.
ελεόν 53, 25.
ελεφαίρω) 64, 5.
ελεφάτω
ελη 54, 28. 58, 5.
εληθαρένς 66, 7.
ελεδανός 66, 18.
ελισσα 26, 2.
ελλεδανός 66, 18. not. 100.
ελλίς 58, 25.
ελύσθη 63, 28.
ελυτρον 63, 31.
εμβρυνον 56, 6.
εμπατίως 51, 14.
εμπέραμος 55, 10.
εμπλην 65, 14.
έν p. 47. not. 13.
εναγχος 63, 23.
εναλγίσις 63, 1.
εναρα 60, 1.
εναρίζειν 60, 2.
ενδεῖν 60, 6.
ενδῖνα 52, 16.
ενδῖος 60, 4.
ενέδραι 60, 31.
ενεροι 52, 12.
ενηής 54, 21. not. 83.
ενιαυτός 51, 18.
ενίπτω 55, 2.
ένος 69, 20. 147, 4. 183, 9.
189, 29.
έντα 52, 21.
ένταρα 56, 3.
έντο 42, 11.
έντροπαλιζόμενος 62, 23.
ένυάλιος 62, 19.
ένυπνιον 178, 2.
έξ 187, 37.
έξάσιον 63, 18.
έξανθίζω 165, 20.
έξανσθησκω (έξανσθησκω)
65, 17.
έξισία) 52, 7. Vid. not. 60.
έξισία
έξετάζω 55, 6.
έξίτρω 59, 5.
έξόδων 177, 29.
έξοχος 124, 1.
έξορη 66, 13.
έπαινος 15, 11.
έπαλξίς 54, 5.
έπαρκεῖν 111, 16. 124, 7.

έπασσώτερος) 51, 8.
έπασσώτερος
έπεισσοδος συμφορών 55, 3. 67, 4.
έπη pro αἶπη 5, 22.
έπηγευκίδες 53, 3.
έπηρθαι 68, 8.
έπητής 61, 6.
έπητος 64, 29.
έπι 63, 12.
έπιγονατίς 56, 11.
έπιγυννίς 56, 12.
έπισκῆς 61, 26.
έπίθημα 64, 21.
έπικουρῖν 63, 12.
έπιμῖξ 59, 33. 64, 24.
έπιουρῖν 63, 15.
έπιουρος 66, 11.
έπιπλους 56, 9.
έπίρρησις 55, 22.
έπίρρητος 55, 23. 56, 1.
έπίρρηθες 51, 11.
έπίουρα 51, 12.
έπισκύναι 53, 15.
έπίσσωτρα 51, 12. not. 47.
έπίσσωτρον 59, 24.
έπιστάτης 58, 15.
έπισχερω (έπισχερω) 53, 27.
114, 30.
έπιτάξ 59, 32.
έπιτίμιον 177, 27.
έπωγαί 53, 11. not. 71.
έπος 60, 17.
έπράπτιον 65, 18.
έπωγαί 53, 11.
έπωγαι 53, 11.
έρα 51, 17. 62, 13. 70, 24.
80, 15. 140, 5. not. 100.
155, 11. 190, 42.
εργάτης 146, 22.
ερδω 64, 10.
ερεβος 62, 12.
ερείμιν 54, 6. Vid. not. 80.
ερείν 58, 3.
ερέκται 54, 8.
ερεμνή 52, 9.
ερεπόμενος) 51, 16. Vid.
ερεπόμενος
not. 49.
ερέτης 59, 11.
ερεμῖος 61, 4.
ερέφω 122, 15. 144, 27.
Ερεχθύνς, ὁ καὶ Ερεχθόνιος
51, 20.
ερημος 177, 30.
ερεῖ επιτακτικόν 64, 1. 96, 4.
ερειδμαῖνοι 28, 10.
ερίηρες 53, 17.
ερίθος 66, 15. 190, 40.
ερίκιν 54, 6. not. 80.
ερίντος 61, 24.
Ερινύες 57, 12.
ερίον 60, 34.
ερωένιος 63, 35.
Εριχθόνιος 51, 20.
έρκος 55, 1.
έρμα 114, 8.
Ερμαίος 63, 22.
Ερμαῖον 170, 24. et 26.
έρματα 63, 26.
Ερμαίος 63, 32. not. 75. et 76.
Ερμῆς 52, 2. 54, 19.
έρμινες) 51, 23. Vid. not. 55.
έρμινες
έρμυνες 89, 35.
έρπετον 61, 10. 178, 4.

ερωπλος 58, 28.
ερώειν 52, 4.
ερώωμαι 121, 21.
ερσαι 54, 17.
ερμνή 54, 23.
ερωδῖος 57, 13. 186, 16.
ερωή 59, 20. 155, 9.
ερωτώ 59, 13.
εσθῆς 60, 21. 64, 4.
εσθῆς 47, 15. 55, 18. 56, 17.
60, 8. 78, 15. 113, 27.
155, 18.
εσκληκίμαι 9, 16.
εσμός 60, 8.
εσπέρα 58, 23. 178, 5.
εσσην 61, 12.
εταῖρος 66, 3.
ετάν 170, 24. et 26.
ετάν 55, 6. 59, 29.
εταρόγναθος ἵππος 59, 27.
ετῆς 170, 22. et 25.
ετῆρον 51, 22.
ετῆρυμον 57, 10.
ετυμολογία 173, 1.
ευαγγελιστής 173, 12.
εὐδία 58, 20.
εὐθυμοσύνη 59, 16.
εὐκλῆος 54, 25.
εὐκλῆριον 177, 31.
εὐλαί 52, 11.
εὐληρά 52, 14.
εὐμαρής 62, 3. 98, 11.
εὐμαρῶς 184, 21.
εὐνή 51, 9.
εὐνίς 57, 31.
εὐνοῦχος 58, 29.
εὐράξ 54, 1.
εὐρος 53, 10. 64, 31. 177, 28.
εὐρύς 60, 13.
εὐς 60, 11.
εὐκαρδῆμος 110, 19. not. 5a.
εὐκράπελος 60, 19.
εὐφραίνω 162, 3.
εὐφρόνη 58, 21.
εὐχη 53, 14. 178, 1.
εὐώνυμος 58, 18.
εφεμένη 54, 15.
εχιν 58, 30.
εχθῆς 64, 27.
εχθρός 57, 26.
έω το κορέσω 59, 2. το εκ-
πέμπω 124, 3.
έω το υπάχω 60, 11. 77, 12.
το πληρω 105, 17.
έωλον 59, 2.
έως 52, 23.

Z.

ζα επιτακτικόν μόριον 44, 1a.
66, 25. 67, 4. 96, 4.
συγκοπή του ζα 49, 23.
ζαθή 68, 8.
ζαχορος) 66, 25.
ζακλῆτος
ζακλῆτος 66, 23.
ζακλῆς 65, 20.
ζαχρηῆς 67, 1.
ζαῖρα 67, 8. not. 8.
ζαῖρη 68, 3.
Ζαῖς 65, 23. 68, 22.
Ζαῖρος 66, 20.
ζωγράφος 178, 5.
ζών 65, 22. 178, 6.

ζωών 68, 6.
ζωρότερον 68, 5.

H.

ἡ πλεονάζει 61, 7. 67, 12.
68, 1. et 20.
ἡβαιόν 67, 21.
ἡγῆλαξει 70, 18.
ἡδος 118, 13.
ἡερέθονται 67, 12.
ἡερία 67, 3.
ἡεθεῖ 68, 19.
ἡία 69, 13.
ἡιόνες 67, 15.
ἡκα 69, 15.
ἡκειν 151, 22.
ἡκίστα 70, 25.
ἡλακότη 67, 15. 68, 12.
ἡλασπάζω 70, 1.
ἡλασπασσαι 69, 25.
ἡλεμάτως 67, 5.
ἡλεός 67, 9.
ἡλεος 71, 3.
ἡλίβατος 67, 10.
ἡλίθα 27, 2. 70, 7.
ἡλίθιος 70, 8.
ἡλιος 71, 3. not. 43. 178, 7.
ἡλος 69, 12.
Ἡμαδόους 70, 6.
ἡμφορτες 67, 17.
ἡμισυ 72, 3.
ἡμονες 72, 1.
ἡνθεν 42, 13.
ἡνίαι 67, 1.
ἡνίοχος 67, 4.
ἡνι 69, 20.
ἡπαρ 68, 3.
ἡπειδανός 69, 19.
ἡπεροπία 70, 13.
ἡπιος 70, 22. 180, 26.
ἡπτι 68, 18.
Ἡρα 68, 21.
Ἡρακλειδαί 157, 30.
Ἡρακλειδης 69, 7. 186, 23.
Ἡρακλής 186, 30.
Ἡρίμα 157, 8.
Ἡρι 68, 9.
Ἡριον 70, 24.
Ἡτοι saepe est explicantis, vt
32, 5. 164, 7. vbi vid. not.
18.
Ἡτορ 67, 18. 69, 23. 131, 13.
Ἡραιστος 69, 5.
Ἡως 69, 1.

Θ.

θ πλεονάζει 26, 18. 71, 17.
72, 5. et 23. 124, 2. 128,
10. 148, 37. 162, 13. 163,
36. 191, 10.
Θάλασσα 71, 15.
Θάλλω 73, 14. et θάλλοντα
13, 25.
Θαμά 72, 23. 191, 9.
Θαμναι 191, 8.
Θανατος 72, 1.
Θάπτω 71, 20. 152, 1. 190, 2.
Θάσσαν 73, 23.
Θάσσαν 32, 3. 73, 24.
Θάτερον 74, 15.
Θαῦμα 74, 23.
Θία 74, 26.

Θελημύς 73, 19.
Θημίλη 74, 4.
Θέναρ 156, 26.
Θεός 173, 3.
Θεοδής 74, 3.
Θεράπων 71, 1.
Θερίζω, 165, 19.
Θερμόν 74, 7.
Θέρων 152, 30.
Θέρω 74, 6. et 12.
Θεσπεσία 71, 7.
Θήγω 71, 18.
Θηλή 73, 10.
Θημύν 73, 15.
Θηπω 151, 30.
Θηρασίμος 89, 13. not. 39.
Θήσω 41, 17. 152, 24.
Θίς 73, 2. et 3.
Θητός 71, 22.
Θαίνη 41, 19. 73, 6. 170, 19.
e. 20.
Θολός 74, 21. Vid. not. 79.
et 80.
Θόλος 74, 28.
Θολώ 74, 21.
Θορεῖν 108, 34.
Θορός 72, 21.
Θουρής 71, 2.
Θούρος 72, 20.
Θυανίται 71, 9.
Θεαυός 74, 12.
Θηγνός 71, 9.
Θηγευέειν 73, 26.
Θρία 72, 18.
Θρία 72, 12.
Θριγκός 71, 14.
Θρυλλίχθη 71, 11.
Θρώσκω 74, 9.
Θυάδες 73, 18.
Θύελλα 73, 21.
Θυέτης 69, 20.
Θυμήλη 72, 8.
Θυματηριον 178, 10.
Θύνω 74, 1.
Θυόεις 74, 2.
Θύον 71, 4.
Θυοσκόος 73, 16. 102, 21.
Θύρα 74, 20.
Θυρωρός 118, 30.
Θύσανος 74, 1.
Θυσιαστήριον 178, 9.
Θύω 73, 18. et 21. 74, 20.
Θώ 73, 12. 154, 10. το τ.
Θώ 71, 20. 73, 3. 151, 35.
190, 1. το τρέφω 73, 14.
170, 19. το θηλάζω 24, 14.
το εὐχαῖμαι 73, 4. et 6.
Vid. not. 64.
Θωή 22, 31.
Θώκος 71, 5. 73, 12.
Θώραξ 72, 6. 73, 4.
Θώσθαι 73, 5.

I.

ι πλεονάζει 30, 7. 120, 20.
122, 8. 131, 12. 135, 33.
162, 5.
ιά 19, 33. 93, 10. Conf. p.
33. not. 52.
ιάλλω 77, 20.
ιατρίον 160, 35. 178, 11.
ιατρική 76, 8.
ιαχος 33, 13.
ιάψαι 75, 23.

ιγνός p. 38. not. 11. 73, 8.
ιδάμιος 80, 1.
ιδίω 60, 5. 11, 29.
ιδνωθείς 75, 10.
ιδρις 78, 19.
ιδρύς 79, 4.
ιδραξ 178, 12.
ιδρύς 178, 13.
ιδρύς ἡμαρ 75, 1.
ιδρύον οὐτοῦν 76, 14.
ιδρύται 178, 7. et 12.
ἰξιν 10, 1.
ἰξίος 75, 24. 78, 14.
ἰημι 52, 7.
ἰκνός 77, 7.
ἰκνέσθαι 75, 9. et 14.
ἰκρία 75, 14.
ἰλη 77, 6.
ἰλλός 167, 3.
ἰλλίξιν 75, 20.
ἰλνός 76, 19. 78, 10.
ἰμερος 76, 26.
ἰμονία 76, 23.
— ἰμος 89, 9.
ἰνός 76, 5. 77, 12.
ἰνίον 76, 3.
ἰνός 76, 20.
ἰνῶ 157, 11.
ἰεῖλον αἰγός 79, 1.
ἰξός 77, 16. 186, 35.
ἰξός 75, 16.
ἰοδνεγίς 60, 34.
ἰομυοί 75, 12.
ἰον 77, 11.
ἰός 124, 4.
ἰουλος 76, 11.
ἰπος 77, 3. Vid. not. 6.
ἰππάζω 120, 25.
ἰππος 77, 3.
ἰππύς 14, 10.
ἰρις 77, 9. 132, 9.
ἰς 33, 6.
ἰσθιον) 75, 80. vbi conf.
ἰσθμιον)
not. 90. 76, 17.
ἰσθμός 76, 16. 128, 11.
ἰσις 76, 21.
ἰσμων 125, 1.
ἰσος 80, 4.
ἰστία 78, 3.
ἰστός 78, 4.
ἰσχαδός 77, 21. 189, 41.
ἰσχανῶν 95, 9.
ἰσχνός 76, 1.
ἰτία 76, 25.
ἰτης 78, 7.
ἰρια μῆλα 76, 18.
ἰχθός 78, 9.
ἰωή 19, 33. 75, 6. 80, 5.
ἰωπή 78, 12. 153, 36.
ἰωχμός 75, 4. 78, 13.

K.

κ πλεονάζει 33, 12. 85, 23.
87, 28. 89, 34. 111, 24.
124, 9.
καγκανα 87, 15.
καγκαλῶν 80, 10.
καγκαλῶ 90, 1.
κάδος 89, 23.
κάδαρμα 85, 31.
καθεδούμαι 60, 33.
καί pro τεντέται p. 10. not.
96.

καίρειν 8, 8. 23, 19. 33, 11.
83, 25. vbi vid. not. 78.
κακκάβη 87, 26.
κάκκαβος 88, 1.
κακός 89, 16. et 18.
καλαμάριον 178, 19. not. 101.
καλός 82, 19. vbi vid. not. *
καλλογύναινα 88, 19.
καλλίμος 89, 9.
καλλος 179, 3.
καλόν 84, 12.
καλός 83, 2. 84, 3.
καλίβη 83, 1.
καλύπτω 160, 22.
καλχαίνων 79, 1.
Κάλχας 79, 1.
καλχη 79, 2.
κάμνηλος 83, 19. 178, 27. 179,
11.
κάμνος 87, 9.
κανδήλυ 178, 16.
κανον 83, 25.
κάπη 79, 20.
καπηλῶν [scribe κάπηλον] 86,
29.
κάπηλος 178, 13.
καπνός 87, 19.
κάπτω 87, 26.
κάτω 63, 8. 87, 19. 88, 5.
κάρα 81, 19.
κάραβος 89, 2.
καρδία 80, 17. 179, 1.
καρίς 85, 18.
καρκίνος 85, 17.
καρκός 79, 6. 179, 6.
καρφεσθαι 81, 10.
καρχαρόδων 87, 22.
Καστάλιος 46, 22.
κατά τοῦτο 156, 4.
καταιγίδες 5, 7.
καταίτης 11, 21.
καταπροῖξασθαι 82, 21.
κατάσπερμα 91, 25.
καταστρέφει εἰς 13, 26. 86,
15.
καταχήνη 85, 3.
κατεσκλημέναι 145, 30.
κατήφεια 79, 13.
κάτωθεν 29, 23. Vid. ibi not.
15.
καῦρος 85, 23.
καχλάζω 122, 32. 188, 14.
κάτω 83, 14.
καδνός 85, 15.
καιναιδός 178, 29.
καίρειν 80, 24.
καίρμα 83, 8.
καίω 136, 10.
κακάρφαι 79, 6.
καλασφής 83, 12.
καλαμύζω 85, 4.
καλενθος 83, 18.
κάλης 83, 17. vbi vid. not. 74.
109, 2.
κίλλειν 83, 17. Vid. not. 75.
109, 2. 164, 13.
κίλος 83, 17.
κίλυφη 81, 15.
κίλυφος 50, 21.
κινών 79, 17.
κίντο 90, 35.
κιντρηνεῖας 80, 9.
κίραμος 80, 15.
κίρας 80, 24. 81, 22. 83, 8.
κίρανός 83, 21.
κίρδινεν 79, 22.

καρλίη 81, 10.
καχάδης 89, 25. vbi vid. not.
καχάνδω 121, 23.
κίω 20, 27. 85, 55.
κηδεστής 89, 20.
κηλη και θαλη 84, 29.
κηλον 84, 24.
κηλώνειον 83, 10. Vid. not. 71.
κηπος 179, 5.
κηπωρός 118, 29.
κηρ 83, 16. 102, 24.
κηρύσσω 111, 22.
κηρώεις 85, 35.
κήρυξ 87, 12.
κίλιν 79, 12. 83, 6. 87, 10.
et 12.
κίλιν 87, 10, 109, 4.
κίλισσα 26, 3.
κιναιδός 178, 29. not. 108.
κινός 82, 4.
κίρις 192, 38.
κισσάν 89, 27.
κίτων 83, 6.
κλαγγή 85, 5.
κλάδος 179, 8.
κλαίω 84, 22. 86, 17.
κλείω 84, 17.
κλίσος 84, 1.
κλήιδες 90, 15.
κληρονόμος 179, 2.
κλήρος 84, 9.
κλίμακα 179, 10.
κλίω 86, 20.
κλοιός 82, 19.
κλύω 85, 10.
κλώ 85, 10. et 11. 86, 17. et
20. 123, 29.
κλωστήρ 87, 24.
κλώψ 86, 4.
κμω 20, 12.
κναφεύς 84, 6.
κνήθω 149, 10.
κνισμός 88, 28.
κνίσσα 83, 4. 88, 28.
κνύζων 90, 21.
κνώ 84, 6. 90, 22. 149, 10.
κνυδαλα 80, 3.
κνύσσω 85, 19.
κνύσσω 88, 9.
κνύς 102, 20.
κοινωνία 178, 17.
κοίρανος 89, 4.
κολάζεσθαι 19, 32.
κόλαξ 48, 13. 86, 23.
κόλεον) 83, 11. Vid. not. 73.
κόλεος
κολλάομαι 48, 12.
κόλλω 80, 5. vbi vid. not. 41.
κόλος 83, 31. 164, 4. et 5.
κόλω 80, 5.
κόλοι 80, 18.
κόλυμβαν 83, 30.
κόλυνον 83, 10.
κόλωδες 85, 11.
κόλω 85, 13.
κόμην 178, 21.
κομιδή 88, 22. 120, 30.
κομμός 159, 33.
κομψός 90, 29.
κονείν 39, 1. 48, 11.
κονία 88, 23.
κονιοτύς 86, 8.
κόνις 89, 29.
κονίσσαλος 79, 11.
κοντός 86, 12.

κονώ 39, 29.
κόπανον 91, 23.
κόπος 77, 3. 84, 20.
κόπος 178, 20.
κόραξ 179, 9.
κορείν 81, 3. 180, 50.
κόρη 80, 25. 81, 2. et 4. vbi
vid. not. 48. et 49. 179, 4.
ibique not. 112.
κορμος 84, 21.
κόρη 86, 35.
Κορυβατες 85, 29. 90, 5.
κορυθαίολος 88, 16.
κόρυς 86, 32.
κορυφή 82, 1.
κόρυς 83, 23. 87, 1. 132,
18. 178, 15.
κοτυλήθρον 80, 19.
κοτρά 89, 14.
κοτράλια 87, 7.
κόχλος 88, 2.
κοχώναι 80, 21.
κοώ 85, 15. 88, 9. κοώ
73, 16. 102, 22.
κραγμός 91, 22.
κραδία 179, 1. not. 109.
κράζω 123, 31.
κραίνειν 81, 21.
κραιπνός 88, 5.
κρανίον 81, 22.
κράτα 81, 20.
κρατερός 89, 1.
κραυγή 85, 6.
κραμάθρα 29, 6.
κρηγνον 79, 4.
κρηνη 90, 18.
κρηπίς 89, 33.
κρησφύγετα 85, 32.
Κρήτες 79, 8.
κρίβανος 82, 17. 90, 11.
κριθή 82, 13.
κρίος 82, 15.
κροσσι 86, 34.
κροσσοί 134, 32. et 34.
κρούειν 90, 8.
κρούω 85, 8.
κρύος 83, 28.
κρυφα 139, 8.
κρω 85, 5. et 8. το επιχείω
84, 14. 90, 18.
κρωσσόν 84, 14.
κτάσθαι 107, 2. not. 95.
κτείς 192, 32.
κτήνος 178, 25.
κτίλος 79, 12. 86, 14.
κτυπος 85, 21.
κτώ 23, 18.
κυβόν 38, 6.
κυδμός 89, 11.
κυδρός 105, 2.
Κυθέρεια 79, 23.
κυνώ 88, 14. et 27. Conf. not.
32.
κῦμα 88, 26.
κῦμβαλα 86, 27.
κῦμβαχον 90, 16.
κῦμβη 90, 27.
κῦμβια 86, 26.
κῦμβιον 81, 17.
κῦπλλον 79, 15.
κῦρίτιν 90, 8. Vid. not. 44.
κῦρικήν 88, 13.
κῦρίδιον 81, 17.
κῦρόν 81, 16.
Κῦρλή 81, 6.
Κυρελίτης 81, 8.

κῦων 178, 26.
κῶ, τὸ κοιμῶμαι 85, 1. 119,
19. τὸ καίω 136, 9.
κῶδια et κῶδιον 81, 24. et 25.
κῶλυσος 178, 31.
κῶμα 84, 18.
κῶμη 85, 1.
κῶπα) Vid. not. 46. ad 80, 23.
κῶπη
κῶς 142, 33.
κωτίλος 86, 14.
κωφός 82, 11. 85, 27.

A.
ἄπλοιάζει 5, 15. 81, 14. 95,
19. 106, 2. 159, 11.
ἄπερτεύει 70, 20.
ἄπεριτακτὸν μόριον 92, 33.
vbi vid. not. 68. 94, 6. et
9. 95, 7. et 29. 96, 3.
λάβραξ 96, 14.
λάβρος 94, 5.
λαγνία 95, 7.
λαγνία 96, 17.
λάγνος 96, 16.
λαγνίον 108, 27.
λαγός 91, 5. 94, 9.
λαίον τὸ ἀπολαύειν 93, 22.
179, 14. τὸ βλέπειν 10, 6.
21, 16. 91, 5. 105, 24 sq.
not. 83.
λαϊά 92, 23.
λαϊγξ 149, 14.
λαίλαψ 96, 10.
λαίμος 93, 22. 179, 14.
λαϊσθία 91, 6.
λακείν 96, 27.
λακίον 92, 32.
λακίδες 96, 27.
λάλλαι 95, 18.
λαλῶ 95, 12. 187, 1.
λαμπάς 48, 10. 167, 5.
λαμπτήρ 87, 25.
λάνα τα μέν 92, 18. Vid. ibi
not. 62.
λάξ 96, 18.
λαπαξαι et λαπάρα 79, 18.
λαπτω 96, 3.
λαρηνξ) 94, 18. Vid. not. 82.
λαρυνξ
λάσκω 95, 13. 187, 2.
Λαυκανία 92, 19. Vid. not.
63.
λαύρα 91, 27.
λαχανίδιον 190, 35.
λαχανον 93, 8. 179, 23.
λαχνη 94, 29.
λαίνεσθαι 100, 26.
λέγω 152, 23. et 27. 170, 28.
λέτα 91, 3.
λείβειν 92, 5. 94, 3.
λείων 93, 3.
λείπει 179, 20.
λείπω 191, 23.
λείρια 95, 6.
λείριον 191, 18.
λεχην 93, 1. Vid. not. 69.
λείφανον 160, 29.
λέκτρον 91, 14. 152, 23.
λείσασθαι 92, 23.
λέξασθαι 92, 1.
Λεοκανία 92, 19.
λεπαθνα 91, 32.

λεπίς 137, 1.
λεπρός 94, 15. 147, 21.
λεπτός 95, 23.
λευκάναι 126, 13. Vid. not.
70.
λευρόν 91, 13.
λευσσω) 95, 25.
λευσω
λεχην 93, 1. vbi vid. not. 69.
λέγω 152, 23. et 27. Vid. not.
18.
λή 93, 18.
λήιον 91, 2.
ληκίδος) 93, 13. Vid. not. 73.
ληκίδος
λημάν 93, 23.
ληνός 91, 31.
ληρος 93, 25.
λητώ 93, 14.
λιαζω 26, 11. 119, 4.
λιαρός 92, 26.
λίβανος 94, 5. 96, 22.
λίβας 25, 8. 132, 9. 181, 18.
187, 27.
λίθος 179, 18.
λικριγίς 94, 12.
λικαίωμα 91, 29. 92, 28.
λιμβός 95, 10.
λιμην 179, 16.
λιμνη 92, 3.
λιμός 159, 29. et 34.
λιπαρείν 93, 6.
λίπτω) 94, 21. Vid. not. 83.
λίπω
λίρος 93, 4.
λίς 91, 28.
λίσσεσθαι 91, 1.
λίχανος 95, 9.
λοβός 92, 15.
λογάδες
λογοθέτης 179, 21.
λογχη 94, 25. 96, 21.
λοιδόρον 179, 15.
λοιμός 96, 25.
λοξίας 93, 9.
λουτρόν 179, 22.
λόφοι 91, 16.
λοχη 91, 19.
Λυαίος 93, 19.
λυγαίον 7. 23. 11, 15. 91, 8.
λύγη 7, 25.
λύθρος 91, 11.
λύπος 94, 1. 179, 17.
λύσθαι 11, 14.
λύπη 92, 10. 187, 5.
λύρα 96, 7.
λυσαίνειν p. 6. not. 53.
λύσσα 91, 24.
λύστος 94, 16. 179, 19.
λῶ, τὸ δέλω 65, 5. 91, 29.
92, 28. 94, 21. 95, 14.
187, 3. 192, 10. τὸ λαλῶ
95, 12. 187, 1. et 2.
λῶβησαιο 191, 29.
λωποδύτης 93, 7.
λώπος 93, 7.

M.

μῦ πλεονάζει 7, 15. 14, 23. 52,
14. 63, 33. 86, 28. 94, 23.
97, 12. 100, 6. 101, 19.
104, 1. 105, 16. et 18.
115, 34. 139, 1. 151, 6.
154, 27. 166, 19.

μα πλεονάζει 102, 25. 184,
17. et 19.
μάγειρος 100, 4.
μάζα 101, 9.
μαθῆναι 104, 26.
μακρύνωσα 97, 12.
Μαίρα 98, 8.
μαίρω 10, 13. 23, 14. 62, 3.
98, 5. et 8. 104, 3. 180, 23.
μακάρ 101, 16. 105, 20.
μακάριος 102, 24.
Μακαδνός 103, 31.
μακροῦν 102, 20.
μακρός 105, 1.
μακρόχρῳ 130, 27.
μάντρα 102, 28.
μάντρον 107, 27.
μαντρός 160, 11.
μαλακός 180, 18.
μαλερόν 98, 5.
μάλιστρον 102, 26.
μαλλός 100, 12. 106, 1.
μαντική 106, 24.
μαργαδός 104, 5.
μάραθρον 105, 21.
μαρμαίνεσθαι 97, 7.
μαργαίνειν 97, 18.
μάργος 97, 18.
μάση 98, 10.
μαρίλη 99, 19.
μαρμαίρω 98, 6. 104, 8. 180,
12.
μάραρον 180, 12. et 25.
μάραρος 98, 9. 180, 10.
μαρμαρυγή 104, 8.
μαρμασθαι 97, 7.
μαρπτω 97, 1.
μαρτυς 97, 1. 180, 23.
μάρψαι 98, 10.
μάσσαν 99, 9.
μάσσαν 101, 24.
μάσταξ 98, 20.
μαστοί 101, 3.
μαστορόπος 101, 30.
μάστυξ 100, 9.
μαστέλη 100, 28. 104, 15.
187, 8.
μασώμαι 104, 18.
μαυρούσι 104, 3.
μάχαιρα 180, 5. et 11.
μάχη 104, 1.
μάχος 104, 23.
μεγαίρω 105, 4.
μεγαλόκτος 93, 14. Vid. not.
74.
μέγθος 103, 15. 105, 3.
μείδειν 99, 24. 103, 28.
μέζα 99, 26. 180, 17. not.
141.
μειδιᾶν 104, 2.
μεῖος 166, 8.
μείρω 33, 27. 55, 12. 101,
25. 102, 11. 105, 13.
μείς 103, 19. not. 64. 192,
12.
μείων 166, 8.
μείων 105, 24. 180, 19.
μελδόμενος 98, 14. Vid. not.
28. 106, 18.
Μελίκαρος 101, 32.
μελεδήματα 105, 23.
μελίτη 180, 3.
μέλισσα 102, 29.
μελπόμενος 98, 14. Vid. not.
28.

ETYMOLOG. T. III.

μεμαυῖς καὶ μεμαυῖα 106, 5.
μεμονν 106, 4.
μενθῆναι 101, 27.
μενοεικίς 98, 3.
μένος 101, 28. 103, 1.
μένω 106, 4.
μέριμνα 105, 10.
μέριμνα 105, 13.
μερμηρίζων 105, 7. not. 79.
μέριμις 105, 15.
μέρος 99, 21. 105, 7.
μῆς 192, 26.
μεσοκόνδυλος 130, 14. 188,
3.
μεστός 105, 17.
μετάθεσις mutatio 15, 17. 19,
35. 22, 19. 32, 1. 33, 19.
35, 19. et 22. 37, 10. 38,
5. 39, 17. 43, 13. 45, 20.
48, 1. 69, 17. 71, 15. 74,
10. 85, 6. 86, 34. 87, 3.
89, 4. 19. 34. 90, 6. 94,
12. 95, 2. 103, 11. 15.
27. 104, 15. et 32. 107, 4.
109, 22. 111, 17. et 21.
112, 14. 114, 11. et 28.
117, 25. 121, 22. et 25. 124,
7. 20. 24. 127, 12. et 15.
136, 34. 140, 8. 142, 52.
151, 8. 158, 31. 159, 5. et
39. 160, 33. et 36. 161, 17.
166, 31. 170, 23. et 25.
μετακόνδυλον 188, 29. et 33.
μετακόνδυλος 130, 15.
μεταλαμβάνεσθαι εἰς ἄλλα
35, 5. 121, 1.
μέταλλον 101, 33.
μετάφρενον 101, 13.
μετέωρος 99, 5.
μέτρον 101, 25.
μέτωπον 98, 1.
μηδεα 99, 24. 180, 16.
μηδομαι 102, 14.
μηκεδανός 140, 23.
μηκίων 101, 22.
μήλα 180, 20.
μήλη 102, 13.
μήλον 102, 32. 106, 1.
μηλωτή 180, 20.
μήν 103, 24.
μήνη 102, 6. 103, 25. 179,
25.
μήνιν γὰρ 100, 14. 179, 30.
μηνιθμός 140, 29.
μήνις 50, 12.
μηνυνθα 102, 8.
μήρινθος 98, 17.
μηρός 99, 23. 180, 14. 187,
17.
μήσις 103, 27.
μήτηρ 101, 11.
μήτις 103, 26.
μήτρα 99, 27.
μήτος p. 20. not. 14.
μήχος 145, 15.
μήων 192, 15.
μία 101, 19. 104, 1.
μιάρος 103, 17.
μίδα 157, 8.
μίδην 20, 21. 185, 23.
μικτή 99, 15.
μικρός 99, 14.
μίνυνθα 102, 8. not. 54.
μῆς 103, 19.
μῆτος 98, 16.
μιστούλειν 98, 4.

μνοῖς 19, 20.
μόθος 97, 10. 106, 20.
μοῖρα 99, 17.
μοιχός 104, 28.
μολλακα 35, 7. 37, 10.
μολοβρός 103, 33.
μοναῖω 120, 26.
μοναχός 179, 28.
μονογενής 180, 2.
μόρος 84, 6. 75, 13. Vid.
not. 87. 102, 11. 179, 27.
μόρσιμος 98, 16.
μόρφος 103, 9.
μοιθηρός 102, 1. 133, 2.
μοχλός 103, 3.
μινδω 121, 22.
μυελός 100, 16.
Μυκαλασσός 99, 11.
Μυκάλη 97, 9.
Μυκήνη 104, 13.
μύκης 104, 13.
μυκτηρ 100, 20.
μυκτηρίζειν 100, 23.
μύλαι 100, 26.
μύλη 99, 7. et 29.
μυληφατος 98, 19.
μυλωδρός 102, 4.
μύξα 100, 3. et 21.
μύρσος 98, 13. et 17. 106,
14.
μυρδίνη 134, 13.
μύς 102, 10.
μύσταξ 100, 9. not. 39. 180,
1. not. 150.
μυστήριον 180, 7.
μυχός 97, 19. 104, 28. not. 72.
μύων 100, 19.
μω 97, 14. 101, 7. 102, 16.
μύλος 106, 21.
μυλός 14, 10.
μύμος 102, 16.
μυρός 179, 27. not. 126.

N.

ν πλεονάζει 115, 35. 121, 24.
127, 16. 189, 18.
ν additur ε priuatio 26, 23.
31, 6.
νάειν 107, 34. 111, 4.
νάειν 181, 25.
νάμα 109, 33. 181, 2.
νάμος 108, 18.
νάπυ 108, 21.
ναρθηξ 108, 32.
ναρόν 110, 1.
ναστός 107, 16.
ναύς 14, 15. 107, 11. not. 96.
109, 27.
νε στερητικόν 109, 31. 110,
28. 187, 32.
νέαιρα 107, 26.
νεαρός 108, 28.
νεβρός 109, 31.
νέεσθαι 112, 1.
νέικος 108, 22.
Νεῖλος 108, 23.
νείος 110, 10.
νείρω 108, 5. et 6. 110, 12.
181, 10. 187, 20.
νεκρός 107, 28. Vid. not. 100.
νέκταρ 106, 3.
νένος 107, 28. not. 100. 109, 4.
νεογνός 110, 8.

V

νέος 109, 11.
νεούν 109, 13.
νεοφύτος 20, 4.
νέρον 110, 5. 181, 1.
νευρον 109, 15.
νεφέλη 180, 28.
νέφος 50, 5. 108, 9.
νεφροί 108, 5.
νέω το πολυμῶν 109, 27. 110,
24. 187, 34. το πορεύομαι
131, 19.
νεωκόρος 180, 30.
νη πλεονάζει 28, 26.
νη στερητικόν 107, 29. 108,
34. 109, 31. 110, 22.
νηδύς 107, 32.
νηῖς 110, 21. et 33.
νηῖς 110, 34.
νημα 125, 11.
νηπιος 108, 11. 180, 26.
νησαι 107, 11. Vid. not. 97.
νησος 109, 23.
νησσα 107, 11. 110, 24.
νηστῆς 110, 27. 187, 29.
νηστῆς 108, 1.
νηφάλια θῆιν 108, 30. 181,
14. 187, 24. Vid. not. 14.
νήφα 108, 29.
νηχω 109, 21. 187, 34.
νίκη 107, 25.
νίτρον 107, 26.
νιφάς 25, 8. 48, 10. 132, 9.
181, 16. et 18. 187, 26.
νιφάτος 181, 17. 187, 26.
νο στερητικόν 109, 17.
νοήμων 52, 8.
νόθαι 107, 7. et 9.
νόμισμα 181, 7.
νομιστάς 118, 18. Vid. not. 5.
νόμος 110, 6.
νόσος 105, 1. Conf. 104, 33.
νόσιος 109, 17.
νοταριος 181, 8.
νότος 107, 7. 109, 6. 180,
25.
νούς 107, 11. p. 109. not. 20.
νυῖς 110, 31.
νύμφη 107, 17. 112, 3.
νυμφίος 181, 4. et 6.
νύξ 109, 8.
νύος 107, 17. 110, 31. not. 33.
νύσσα 26, 2. 107, 22.
νύσσα 109, 9.
νυστάζειν 107, 13.
νύχος 94, 16.
νω στερητικόν 104, 32. 105,
1. 108, 34. 110, 17.
νω το νήχομαι 109, 23. το
πολυμῶν 187, 187. 34. το
δῖω 109, 33. το πορεύομαι
131, 19.
νωθείς) 110, 14. Vid. not. 27.
νωθῆς)
νωθρός 108, 34.
νωκαρ 110, 15.
νωλεμῶς 107, 4.
νωροφ 103, 3.
νώτος 108, 13.
νωχελῆς 109, 1.

Ξ.

ξίστης 112, 11. 181, 21. 187,
37.

ἔτω 162, 9. 181, 23.
 ἔτηρον 111, 15. 181, 22. not.
 165. 187, 42.
 ἔτιος 192, 33.
 ἔϊφος 111, 9.
 ἔϊσανον 112, 9.
 ἔϊλον 111, 12. 181, 22
 ἔϊντειν 111, 7.
 ἔϊνιον 111, 6.
 ἔϊρον 112, 8.
 ἔϊσιλος 144, 16.
 ἔϊστρα 14, 13.
 ἔϊω 162, 9.

O.

ὁ πλεονάζει 85, 12. et 29. 89,
 30. 90, 7. 115, 5. et 24.
 110, 11. 117, 28. 118, 4.
 119, 14. 120, 3. et 5. 121,
 18. 124, 4. 125, 5. 165, 2.
 ὁ δαίνα 116, 14. 122, 27.
 ὁαρ 169, 3.
 ὁσροι 114, 24.
 ὁσρων 17, 26. Vid. not. 79.
 ὁβελίος 115, 25.
 ὁβελός 115, 24.
 ὁβολός 118, 17.
 ὁβολοστάτης 118, 26.
 ὁβριμος 118, 3. 121, 17.
 ὁγμος 114, 28.
 ὁδηή 115, 33.
 ὁδόντες 117, 11.
 ὁδός 124, 3.
 ὁδόντες 115, 20.
 ὁζος 124, 18.
 ὁδόντων 117, 30.
 ὁδόνη 124, 11.
 ὁθος 97, 10.
 ὁθρος 89, 6. 111, 19.
 οἶαξ 115, 13.
 οἶδα 124, 27.
 οἶδμα 119, 16.
 οἰετίας 120, 19.
 οἰζών 119, 4.
 οἰήιον 115, 11.
 οἰκονόμος 182, 2.
 οἶκος 118, 1. 181, 29.
 οἶμα 117, 26.
 οἶμη 114, 1. 127, 21.
 οἶμοι 171, 4.
 οἶμος 114, 1. et 3. 170, 16.
 οἶμώζειν 119, 11.
 οἶνος 182, 6.
 οἶος 124, 4.
 οἶσα 123, 14.
 οἶθα 124, 31.
 οἶσαν 123, 14.
 οἶστος 120, 5.
 οἶτος 113, 8.
 οἶω 123, 14.
 οἶωνός 111, 26.
 οἶλαδίας καὶ οἶλάζειν 115, 7.
 οἶλῆξ 115, 1.
 οἶλασας 120, 3.
 ὀκνος 113, 16.
 ὀκρίσιος 111, 18. vbi vid. not.
 45. 113, 17. 122, 5.
 ὀκως 142, 34.
 ὀλίγον 119, 23.
 ὀλίγωρος 119, 23.
 ὀληή 27, 27. 120, 121.
 ὀλκός 120, 21. et 23.
 ὀλοποτίνιν 181, 27.
 ὀλοσθαι 169, 24.

ὀλοφυρόμενος 113, 19. 188, 3.
 ὀλοφύων 114, 13.
 ὀλόφατο 187, 4.
 ὀλώ 123, 4. 188, 16.
 ὀμαδος 113, 5.
 ὀμαρτείν 121, 31.
 ὀμαρτω 117, 21.
 ὀμβρος 117, 32.
 ὀμμενύσαι 122, 1.
 ὀμμοί 122, 3.
 ὀμιλεῖν 114, 33.
 ὀμιλος 118, 9.
 ὀμιχτείν 122, 9.
 ὀμιχλή 112, 25.
 ὀμματα 117, 3.
 ὀμοκλή 123, 29.
 ὀμος 114, 18.
 ὀμνη 115, 15.
 ὀμπαλός 115, 14. 116, 24.
 ὀμπαξ 118, 5.
 ὀνειαρ 119, 17.
 ὀνειδος 122, 24.
 ὀνειρος 113, 1. 120, 1.
 ὄνος 118, 7. 182, 5.
 ὄνομα 13, 8. 66, 21. 134,
 23.
 ὄνυξ 116, 11.
 ὄνω 182, 6.
 ὄξος 118, 11.
 ὄπα 16, 16. not. 65. 120, 11.
 143, 24. 170, 6.
 ὀπαδός 120, 22.
 ὀπάω 120, 25.
 ὀπαν 85, 87. Vid. not. 100.
 ὀπή 119, 26. 120, 16. 188, 5.
 ὀπησασθαι 119, 26.
 ὀπητιον 118, 6.
 ὀπιπτεύω) 122, 19. Vid. not.
 40.
 ὀπις 120, 27.
 ὀπλα 113, 23.
 ὀπλή 124, 20. 166, 27.
 ὀπνεῖν 115, 15.
 ὀπός 120, 24.
 ὀππα 117, 4.
 ὀπτω 158, 7.
 ὀπύειν 114, 10.
 ὀπωπα 16, 12.
 ὀπωπή 120, 16.
 ὀπώρα 119, 3.
 ὀρσας 117, 1.
 ὀργυιά 116, 16. 130, 24. 188,
 42. 189, 1.
 ὀργυιν 114, 5. 116, 17. 188,
 42.
 ὀρεκτῆσι μελήσαι 120, 9.
 ὀρεσκω 119, 19.
 ὀρεστης 89, 20.
 ὀρεύς 112, 20. 188, 7.
 ὀρη 182, 3.
 ὀρυθός 115, 21. 117, 24.
 ὀρμος 111, 16. 124, 7.
 ὀρμήσαι (ὀρμῆ) 114, 8.
 ὀρμος statio nauium 114, 8.
 ὀρμος monile 114, 18. Vid.
 not. 69.
 ὀρνια 181, 25.
 ὀρνις 115, 35.
 ὀρσδαμνος 120, 7.
 ὀραδύνω 117, 27.
 ὀροι 181, 26.
 ὀρος 118, 33.
 ὀρος 122, 11.
 ὀρουω 85, 9. 122, 13.
 ὀροφή 122, 15.

ὀρηξ 113, 15. 120, 7.
 ὀρηκας 126, 5.
 ὀρρωδῶ 121, 21.
 ὀρταλίζειν 123, 17.
 ὀρτάλιος 116, 9.
 ὀρρυμαδός 124, 22.
 ὀρρανός 182, 8.
 ὀρρη 122, 15. 182, 8.
 ὀρχαμος 89, 7. 113, 18. 121,
 19.
 ὀρχατος 113, 29.
 ὀρχηθμός 140, 30.
 ὀρχησασθαι 114, 5.
 ὀρχις 116, 5.
 ὀρχός 113, 31.
 ὀρω 85, 9. 86, 8. 116, 13.
 123, 17. τὸ ὀρω 115, 28.
 et 35. 122, 12.
 ὀσις 122, 18.
 ὀσπερον 122, 22.
 ὀσος 113, 27. 114, 15.
 ὀσσοτο θυμός 114, 15.
 ὀσσω 95, 26.
 ὀστειον 125, 5.
 ὀστυγγες 116, 29.
 ὀσφύς 116, 21.
 ὀσχος 116, 1.
 ὀταν cum Indicatio 135, 3. 155,
 33.
 ὀτλος 119, 13.
 ὀτραλίως 123, 6.
 ὀτρηρός 113, 22. 121, 9.
 ὀτρηας 120, 19.
 ὀτρυνω 116, 13.
 ὀτας 115, 23.
 ὀυδαμή 123, 23.
 ὀυδαμω 123, 21.
 ὀυλαί 113, 14. 114, 26.
 ὀυλαμός 113, 13.
 ὀυλή 114, 20.
 ὀυλον 117, 13.
 ὀυλος 115, 27.
 ὀυλοχύται 115, 31.
 ὀυρα 115, 28.
 ὀυρανόμος 117, 18.
 ὀυρανός 118, 29. 181, 28.
 ὀυρεῖν 118, 29. 127, 19.
 ὀυρηας 126, 3. 188, 7.
 ὀυρος 116, 8.
 ὀυρος 115, 6. et 9. 118, 32.
 ὀυρούς 113, 4.
 ὀυσία 119, 7.
 ὀυσον 123, 15.
 ὀφείλημα 113, 6.
 ὀφέλλω 66, 23.
 ὀφθαλμοί 116, 34.
 ὄφις 181, 30.
 ὄφλω 123, 28.
 ὄφρυνες 117, 6.
 ὄχανον) 125, 3. Vid. not. 58.
 ὄχας
 ὄχηα 103, 7.
 ὄχθαι 123, 34.
 ὄχθῆσας 121, 4.
 ὄχλειν 19, 15.
 ὄχλος 122, 29. 188, 12.
 ὄχνη 113, 31.
 ὄχος 120, 21.
 ὄχω 103, 7.
 ὄχαριδιον 199, 34.
 ὄχαριον 182, 1. 190, 34.
 ὄψι 119, 29.
 ὄψια 126, 1.
 ὄψον 181, 26.
 ὄψωνον 181, 26.

Π.

π πλεονάζει 128, 14. 187, 6.
 παγίς 155, 21.
 πάγοι 127, 20.
 πάγος et παγός 151, 29.
 πάγουροι 127, 19.
 πάγην 138, 1.
 παθῆν 138, 22.
 παῖαν 155, 24. et 29.
 παιδίον 182, 10.
 παιδνός 134, 14.
 παῖω 138, 12.
 παῖνη 182, 14.
 παιπάλη 126, 14. not. 71.
 παιπαλόντα 126, 18.
 παῖς 133, 13. 138, 16.
 παφράσκιν 125, 9.
 παφράσκιν 136, 30.
 παῖων 153, 32.
 παλαιόν 182, 24.
 παλαιστή 129, 25. 188, 17.
 παλαῖω 134, 3.
 παλάμη 129, 23.
 παλή 126, 14.
 παλλανίς 126, 12.
 παλλας 126, 13.
 παλλειν 30, 17. 158, 5. 178,
 23.
 πάλος 135, 18.
 παλύναι 126, 13. not. 70.
 πάμπαν 138, 19.
 παμφαλῶ 128, 12.
 πάμων 125, 14.
 πανήγυρις 27, 7. 137, 28.
 παππα φίλε 156, 15.
 πάππος 113, 11.
 παπταίνω 125, 18. 156, 18.
 παρὰ τὸ ἔραν 62, 13. τὸ ζε-
 σιν 65, 23. τὸ ἔλην 66, 7.
 τὸ τὴν ἀραιότητα 8, 29. vbi
 vid. not. 81. τὴν ἀφῆν 29,
 20. ἀκτὴν 29, 26. ἔλην 46,
 15. τὸ τὰς ὥρας 169, 9.
 παραβλάψω 86, 6. 135, 14.
 παρασταται 128, 19.
 παρθνός 134, 10.
 παρίθμια 129, 18.
 παρισθμια 75, 19. 129, 18.
 not. 1.
 παροιμία 135, 31.
 παρόρησια 131, 15.
 πᾶς pater 136, 16.
 πάσασθαι 135, 32.
 πάσσαλος 134, 16.
 πάσσειν 125, 7.
 πασανδία 158, 28.
 πασανδῆ 138, 28. not. 83.
 πάσων 73, 24. 155, 17.
 παστός 125, 7.
 πατήρ 132, 1. 182, 11.
 πάτος 137, 8.
 πατώ 162, 20.
 παῦρος 93, 25.
 Παφίη 128, 16.
 παφλαζων 136, 21.
 πάγην 132, 12.
 πιδίλα 132, 5.
 πιδον 135, 23.
 πιδεῖν 135, 28.
 πινώ 136, 6.
 Πιραιεύς 135, 33.
 πιδνόντα 126, 29.
 πιδσται 138, 22.
 πιδας 134, 26. 157, 32.
 πιδμα 129, 1.

πῖλον 65, 14.
 πῖλον 137, 30, 189, 9.
 πέντης 152, 20, 182, 25.
 πένθος 182, 25.
 πένθος 127, 10, 189, 12.
 πένια 182, 14, not. 183.
 πῖλον 134, 4.
 πῖος 141, 31.
 πεπάλη 126, 14, 135, 35.
 πεπιδωκ 153, 21.
 πέπλος 125, 22.
 πεπνυμένος 26, 28.
 πεπρωμένη 126, 24.
 περ πλεονάζει 70, 15.
 περικύβητος 84, 27.
 περικυφον ἔκτωμα 81, 18.
 περιπάτος 137, 6.
 περισσότερά 182, 21.
 περιττωμα 129, 4.
 περόνη 128, 4.
 πεσείν 132, 23.
 πῖσος 129, 8.
 πεσοῦ et πεσοῦ 126, 31.
 πεσοῦ 132, 24.
 πέτεσθαι 137, 10.
 πέτρα 182, 30.
 πέττα 127, 1.
 πέτω 127, 5, 137, 10.
 πευκαλίμος 126, 8.
 πευκαδανός) 136, 25. Conf.
 πευκαδμός)
 not. 66.
 πεφάσθαι et πέφαται 148, 23.
 πῆγανον 182, 19.
 πῆγη 138, 17, 182, 18.
 πῆλις 126, 7.
 πῆλος 30, 17, 86, 29, 126, 7.
 not. 68, 138, 3, 178, 23.
 183, 1, 189, 19.
 πῆμα 125, 10.
 πῆος 125, 12.
 πῆρα 128, 1.
 πῆρος 31, 3.
 πῆχυν 132, 19, 188, 34. Conf.
 p. 130, not. 9.
 πῆ πλεονάζει 122, 19.
 πῆδα 132, 10. Vid. not. 33.
 πῆδανός 145, 33.
 πῆδης 134, 1, 182, 17.
 πῆδος 136, 2.
 πῆδων 153, 21.
 πῆλος 136, 4.
 πῆμελῆ 129, 6, 136, 3.
 πῆμπελῆμι 149, 11.
 πῆναιον 182, 13.
 πῆνυτός 131, 10.
 πῆον 136, 3, 138, 26.
 πῆπω 131, 24.
 πῆτος 181, 19.
 πῆνυός 131, 9.
 πῆνυός 127, 17.
 πῆνυός 134, 20. Vid. not. 50.
 πῆνυός 131, 22.
 πῆνυός) 135, 7. Conf. not. 56.
 πῆνυός)
 πῆ πλεονάζει 54, 1.
 πῆλῶν 128, 7.
 πῆλῶν 48, 19, 135, 29.
 πῆλῶς et πῆλῶν 166, 7.
 πῆλῶν 132, 13.
 πῆλῶν p. 126, not. 74.
 πῆλῶν 131, 6.
 πῆλῶν 49, 19.

πῆλῶν 150, 1.
 πῆλῶν 149, 12, 150, 1.
 πῆλῶν 107, 27.
 πῆλῶν 128, 5.
 πῆλῶν 138, 20.
 πῆλῶν 137, 24.
 πῆλῶν 192, 15.
 πῆλῶν 183, 1.
 πῆλῶν 121, 20.
 πῆλῶν 132, 22.
 πῆλῶν 151, 17.
 πῆλῶν 149, 12.
 πῆλῶν 129, 3.
 πῆλῶν 129, 21.
 πῆλῶν 137, 19.
 πῆλῶν pro "Ομηρος 155, 32.
 πῆλῶν 135, 22.
 πῆλῶν 126, 24, not. 73.
 πῆλῶν 129, 11.
 πῆλῶν 125, 32, 183, 4.
 πῆλῶν 129, 12.
 πῆλῶν 182, 29.
 πῆλῶν 132, 17.
 πῆλῶν 136, 9.
 πῆλῶν 102, 32.
 πῆλῶν 14, 6.
 πῆλῶν 153, 10.
 πῆλῶν 135, 25.
 πῆλῶν 182, 14, not. 183.
 πῆλῶν 133, 1.
 πῆλῶν 125, 126.
 πῆλῶν 154, 4.
 πῆλῶν 133, 12.
 πῆλῶν 128, 10.
 πῆλῶν 125, 51.
 πῆλῶν 126, 27.
 πῆλῶν 182, 12.
 πῆλῶν 128, 13.
 πῆλῶν 134, 11.
 πῆλῶν 182, 28.
 πῆλῶν 125, 20.
 πῆλῶν 79, 3.
 πῆλῶν 133, 16.
 πῆλῶν 134, 8, 182, 26.
 πῆλῶν 125, 27, 137, 22.
 πῆλῶν 155, 3.
 πῆλῶν 128, 23.
 πῆλῶν 136, 33.
 πῆλῶν 127, 22.
 πῆλῶν 133, 5.
 πῆλῶν 133, 7.
 πῆλῶν 125, 27.
 πῆλῶν 125, 19.
 πῆλῶν 126, 11, 133, 27.
 πῆλῶν 135, 27.
 πῆλῶν 126, 20.
 πῆλῶν 151, 22.
 πῆλῶν, πῆλῶν 82, 25.
 Vid. not. 69, 133, 24.
 πῆλῶν, πῆλῶν 82, 21 sq. 133, 20.
 πῆλῶν 155, 25.
 πῆλῶν 130, 13, 188, 31.
 πῆλῶν 154, 29.
 πῆλῶν 138, 30.
 πῆλῶν 131, 18.
 πῆλῶν 133, 27.
 πῆλῶν 127, 21.
 πῆλῶν 133, 28.
 πῆλῶν 21, 19.
 πῆλῶν 89, 12.
 πῆλῶν 101, 3.
 πῆλῶν 135, 11.
 πῆλῶν 155, 24, et 28, 156, 4, et 5.
 πῆλῶν 129, 16.

πῆλῶν) 126, 16.
 πῆλῶν)
 πῆλῶν 134, 17.
 πῆλῶν 126, 10.
 πῆλῶν 125, 21.
 πῆλῶν 136, 7.
 πῆλῶν 133, 15.
 πῆλῶν 128, 21.
 πῆλῶν 131, 24.
 πῆλῶν 126, 26.
 πῆλῶν 133, 21.
 πῆλῶν 138, 9.
 πῆλῶν 128, 14.
 πῆλῶν 135, 1.
 πῆλῶν et πῆλῶν 135, 19.
 πῆλῶν 144, 5.
 πῆλῶν 136, 13.
 πῆλῶν 131, 24, et 25, 136, 19.
 πῆλῶν 133, 34.
 πῆλῶν 136, 1, 182, 22.
 πῆλῶν 130, 16, 188, 33.
 πῆλῶν 134, 22.
 πῆλῶν 127, 8.
 πῆλῶν 125, 16.
 πῆλῶν 132, 3.
 πῆλῶν 138, 8.
 πῆλῶν 128, 18, 131, 27.
 πῆλῶν 133, 29.
 πῆλῶν 125, 16.
 πῆλῶν 126, 22.
 πῆλῶν 133, 9.
 πῆλῶν 136, 1, not. 93.
 πῆλῶν 132, 25, 189, 22.
 πῆλῶν 183, 3.
 πῆλῶν 138, 5.
 πῆλῶν 121, 20. Vid. not. 28.
 πῆλῶν 131, 20.
 πῆλῶν et πῆλῶν 137, 13. Vid. not. 73.
 πῆλῶν 129, 13.
 πῆλῶν 132, 15.
 πῆλῶν 125, 13.
 πῆλῶν 137, 13.

P.

πῆ πλεονάζει 14, 24, 28, 29, 16, 2, 22, 25, 6, 44, 13, 50, 14, 52, 5, 66, 3, 68, 5, 74, 7, 76, 8, 78, 21, 88, 6, 91, 14, 98, 6, 102, 4, 131, 20, 140, 25, 141, 2, 143, 8, 11, 13, 144, 29, 146, 9, 148, 15, 150, 32.
 πῆλῶν 139, 10.
 πῆλῶν 18, 2, 185, 11.
 πῆλῶν 189, 25.
 πῆλῶν 140, 1.
 πῆλῶν et πῆλῶν 166, 8.
 πῆλῶν 139, 1.
 πῆλῶν 162, 8.
 πῆλῶν 139, 3.
 πῆλῶν 139, 1.
 πῆλῶν 14, 5, 139, 22.
 πῆλῶν 139, 6.
 πῆλῶν 49, 25, 140, 10.
 πῆλῶν 49, 25.
 πῆλῶν 140, 23.
 πῆλῶν 139, 28.
 πῆλῶν 140, 3, 183, 7.
 πῆλῶν 188, 31.
 πῆλῶν 139, 7.
 πῆλῶν 139, 21.

V 2

πῆλῶν 159, 19, not. 94.
 πῆλῶν 136, 23.
 πῆλῶν 139, 19. Vid. not. 94.
 πῆλῶν 140, 24.
 πῆλῶν 139, 17.
 πῆλῶν 139, 13.
 πῆλῶν 186, 18.
 πῆλῶν 139, 13.
 πῆλῶν 41, 8.
 πῆλῶν 140, 27.
 πῆλῶν vel πῆλῶν 140, 15.
 πῆλῶν 140, 21.
 πῆλῶν 140, 13.
 πῆλῶν 41, 8.
 πῆλῶν 139, 26.
 πῆλῶν p. 39, not. 18, 42, 7, 51, 6, 140, 22.
 πῆλῶν 162, 8.
 πῆλῶν τοῦ υγμῖνου 21, 29, 121, 21, τοῦ βλέπου 47, 20, τοῦ λέγου 140, 10.
 πῆλῶν 140, 11.
 πῆλῶν 183, 5.
 πῆλῶν 140, 7.
 πῆλῶν 139, 15.
 πῆλῶν 22, 1.

J.

πῆ πλεονάζει 13, 11, 21, 1, 24, 15, 44, 6, 50, 9, 98, 16, 107, 23, 116, 1, 129, 9, 145, 14, 16, 18, 145, 29, 146, 20, 148, 24, 153, 33, 155, 14, 16, 17.
 πῆλῶν 88, 17.
 πῆλῶν 148, 3.
 πῆλῶν 148, 1.
 πῆλῶν 141, 24.
 πῆλῶν 147, 21.
 πῆλῶν 143, 12.
 πῆλῶν 147, 12.
 πῆλῶν 147, 14.
 πῆλῶν 141, 26.
 πῆλῶν 143, 18.
 πῆλῶν 146, 36.
 πῆλῶν 149, 18.
 πῆλῶν 142, 4, 183, 17.
 πῆλῶν 147, 3, 183, 8, et 17, 189, 28.
 πῆλῶν 141, 8.
 πῆλῶν 147, 32.
 πῆλῶν 144, 26.
 πῆλῶν 104, 19, 149, 7, 154, 8.
 πῆλῶν 150, 27, not. 97.
 πῆλῶν 183, 24, not. 208.
 πῆλῶν 154, 9.
 πῆλῶν 45, 16.
 πῆλῶν 145, 3.
 πῆλῶν 177, 12.
 πῆλῶν 145, 4.
 πῆλῶν 144, 3, et 11.
 πῆλῶν 143, 7.
 πῆλῶν 141, 10.
 πῆλῶν 183, 24.
 πῆλῶν 148, 11.
 πῆλῶν 146, 25.
 πῆλῶν 184, 1.
 πῆλῶν 192, 38.
 πῆλῶν 146, 25.
 πῆλῶν 143, 51.
 πῆλῶν 146, 21.
 πῆλῶν 150, 14.
 πῆλῶν 148, 35.
 πῆλῶν 143, 23.

σκάειν 141, 13.
 σκαίη 141, 13.
 σκαίως 141, 15.
 σκαίρω 110, 18. 142, 33.
 140, 2.
 σκαρδαμύτειν 149, 1.
 σκαρθμός 148, 36.
 σκάφος 149, 4.
 σκαδίζω 29, 3.
 σκαλατός 146, 32.
 σκίλη 145, 28.
 σκίλος 20, 16.
 σκίλω 20, 15.
 σκῆνος 145, 1.
 σκῆπτρον 141, 1.
 σκῆψις 150, 8.
 σκία 147, 10.
 σκίπων 146, 23.
 σκλῖναι 146, 32.
 σκληρός 147, 22.
 σκνιπός) 148, 32.
 σκνιφός
 σκνίψ 148, 33.
 σκουρακισμός 143, 21.
 σκότος 147, 5. 189, 31.
 σκύβαλον 144, 13.
 σκυδμαίνεин 28, 9. 142, 16.
 σκύδος 28, 4.
 σκυδικός 148, 16.
 σκυθρωπάσαι 148, 15.
 σκύλον 150, 10.
 σκύλος 150, 11.
 σμερδαλέον 143, 25.
 σμερδόν 141, 11.
 σμῦδε 141, 6.
 σμῦσαι 141, 6.
 σοβαρός 143, 5. not. 33.
 σολοικισμός 183, 12.
 σόλος 147, 34.
 σορός 142, 14.
 σοφία 183, 16.
 σπαδων 147, 1. 189, 35.
 σπάζω 27, 15.
 σπάσαι 145, 20.
 σπάθη 146, 38.
 σπαίρειν 142, 33.
 σπάργανον 146, 4.
 σπαρτός 86, 10.
 σπείρα 142, 25.
 σπείρω 147, 27.
 σπείσαι 142, 5.
 σπῆς 141, 31. not. 16.
 σπέρμα 142, 23. not. 27.
 σπίζω 29, 11.
 σπιθαμή 130, 4. et 7. 145, 17. 188, 22. et 25.
 σπινθήρ 142, 25.
 σπλάγχνα 145, 26.
 σπλάγχνον 143, 29.
 σπλήν 143, 27.
 σπύγγος 150, 21. 183, 25.
 σπυδός 150, 5.
 σπόνδυλος 146, 29.
 σπόριμος 89, 10.
 σπυρίς 143, 14.
 σταγών 148, 27.
 στάζω 148, 27.
 σταθερός 146, 8.
 σταθμός 143, 4.
 σταλαγμός 149, 26.
 σταλάσσω 149, 29.
 σταμίνας 142, 21.
 στατήρ 148, 25.
 σταύραξ 141, 28.
 στέαρ 146, 31.
 στείρα 147, 21.

στεῖραν 141, 3.
 στέρονον 145, 22.
 στεροπή 146, 16.
 στερός 146, 6.
 στέφος 144, 26. not. 49.
 στείται 141, 17.
 στίβειν 144, 28.
 στήθος 145, 23.
 στήκος 150, 27.
 στήλη 104, 15. 148, 30. 187, 9.
 στήμων 149, 19.
 στίβη 191, 39. 192, 8.
 στυγή 149, 25.
 στίλβω 149, 21.
 στίλβνός 87, 20. 147, 31.
 στολή 150, 7.
 στόμα 145, 9.
 στόμαχος 145, 10.
 στραβός 149, 5. 159, 26.
 στραγγίς 143, 8.
 στρατα 150, 29. 183, 27.
 στρεβλός 147, 18.
 στρηνός 146, 13.
 στρηνίαν 146, 11.
 στρόβιλος 146, 26.
 στρουθίον 183, 19.
 στροφάλιγξ 149, 13.
 στρυγνός 143, 10.
 στρυγνότης 144, 26.
 στυγνός 145, 33.
 στυγνός 145, 33.
 στύλος 150, 1. not. 88.
 στυπός 142, 12.
 στυπλόν 143, 16.
 στύραξ 141, 28. not. 14.
 στυφελίζω 142, 10.
 στυφελόν 142, 11.
 στω 147, 24. 148, 27. et 30.
 149, 21. et 26.
 συβαρός 143, 5.
 σύγχυμον 163, 9.
 συλλήβδην 147, 19.
 σύλος 147, 34. not. 71. 150, 1.
 σύμβολον 183, 26.
 συναλίσκη 181, 20. 187, 28.
 sed saepius
 συναλοισή, vi 69, 21. 153, 17.
 160, 39. 162, 4. 164, 20.
 169, 4. 170, 9. et 26. 171, 6. 186, 14.
 συνάροτος 142, 29.
 συνεκτός 34, 20. Vid. not. 69.
 συνήθεια 110, 4. vbi vid. not. 23. 159, 26. Sic συνήθως 134, 32.
 συνημοσύνας 150, 24.
 συνωρίς 169, 3.
 Συρία 150, 17.
 σύριγξ 146, 34.
 σύρκες 11, 19. 147, 12.
 συρφετός 143, 19.
 σῦς 146, 18.
 συστήσαι 148, 8.
 σύψαρ 144, 15. 21. 22.
 σφάζω 148, 21.
 σφαῖρα 142, 31.
 σφαραγῖν 12, 8.
 σφαραγῖντο 12, 9. 143, 1. not. 29.
 σφαραγῖντο 143, 1.
 σφειδαῖον 142, 1.
 σφίλλας 148, 18.
 σφῆν 142, 1.
 σφυρὸν 144, 1.
 σφεδόν 141, 30.
 σχολαστικός 183, 21.

σχολεῖον 183, 23.
 σω 85, 12. το ὄρω 59, 24.
 το σῖω καὶ κινῶ 104, 18.
 147, 34. 149, 7. 154, 7.
 σωκῖν) 142, 7.
 σωκος
 σωλὴν 192, 18.
 σῶμα 144, 24. 183, 15.
 σῶον 183, 14.
 σῶος 85, 12.
 σωρός 148, 13.
 σῶς 138, 16.
 σωτήρ 174, 9.
 σωτηρία 183, 13.
 σωφροσύνη 183, 11.

T.

τ πλεονάζει 40, 18. 55, 2.
 116, 13. 152, 2. 161, 28.
 et 29. 190, 4.
 τα 168, 24.
 τὰν γὰρ 74, 18.
 τάζω 153, 19.
 ταινία 154, 13.
 ταίνω 154, 2. et 15.
 τακερός 121, 11.
 τάλαντον 154, 2.
 τάλας 152, 7.
 τανηλεγής 152, 27.
 τανυκός 151, 20.
 τάρικος 151, 16. 189, 37.
 ταυτή 123, 26.
 τάφας 151, 30. et 35. 190, 1.
 τάφος 150, 32.
 τήγω 150, 30.
 τείρεα) 151, 28.
 τείρειν
 τέκνω 154, 26.
 τέκνον 87, 17. 151, 5.
 τέλαμιν 154, 15.
 τέναγος 150, 30.
 τέρας 151, 26.
 τέρεν 154, 17. et 19.
 τέρεν κατὰ δάκτυλον εἶρει 154, 17.
 τερενός 85, 16. 147, 31.
 τέρεσθαι 152, 30.
 τέτρον 152, 21.
 τεταναί τρέχει 114, 27.
 τη πλεονάζει 57, 10.
 τηγανον 151, 8.
 τηθύς 151, 28.
 τηλία 154, 7.
 τηλοῦ 152, 4.
 τιθήνη 152, 32.
 τίλλειν 148, 11.
 τιταίνω 154, 3. et 13.
 τλήμων 152, 8.
 τλήναι 19, 30.
 τλώ 119, 13. 152, 7. et 8.
 τόξον 153, 19.
 τούλαιον 74, 16.
 τραπέζα 149, 30. 184, 6.
 τραπέζιτης 184, 2.
 τραπέζοι 153, 25.
 τρέω 30, 5. 121, 9. 153, 16.
 τρερός 121, 12. 153, 17. not. 25.
 τρήρων 121, 12. 153, 16.
 τρέβακος 153, 11.
 τριβί 151, 22.
 τριβίδην 184, 7. Vid. not. 216.
 τριβον 151, 14.

τρέχω 152, 24.
 Τριτογενέα 151, 10. 153, 5.
 τρέχει 184, 4.
 Τροία 154, 23.
 τρόμος 50, 8.
 τροπός 153, 9.
 τροφός 86, 12.
 τροχός 151, 24.
 τρυγίτες 154, 25.
 τρυγών 184, 8.
 τρυόμενος 32, 7.
 τρυφή 154, 1.
 τρύχειν 152, 9.
 τρύω 152, 21.
 τρώ 152, 21. 24. το κόπτω 59, 5. το βλάπτειν καὶ κακοῦν 152, 9. 11. το κατεργάζεσθαι 152, 13.
 τρώγλη 153, 26.
 τρώω 152, 13. not. 15.
 τρώται 152, 16.
 τρώσαι 59, 6.
 τρώσαι 152, 13. et 19.
 τρώω 152, 10. et 18.
 τυμπανον 151, 6.
 τυρός 153, 1.

T.

τ πλεονάζει Διολικῶς 3, 9. 13, 20. 14, 14. 30, 24. 38, 3. 44, 1. 57, 33. 64, 1. 66, 11. 85, 6. et 10. 89, 14. 95, 28. 115, 29. 135, 8. 188, 9.
 τῆδες 156, 23.
 τῆλος 156, 8.
 τῆον 38, 6. 154, 32.
 τῆγής 158, 13. 190, 5.
 τῆρον 156, 20.
 τῆρια 156, 15.
 τῆωρ 156, 18.
 τῆσαι 146, 19.
 τῆσός 143, 19.
 τῆλ 156, 16.
 τῆν 156, 11. 190, 15.
 τῆνος 155, 22. 156, 2. et 6.
 τῆνωδία 184, 10.
 τῆς 158, 11.
 τῆρα 156, 28.
 τῆραι 158, 9.
 τῆραι 154, 30.
 τῆρβασία 157, 15.
 τῆρβανός 151, 1. et 17.
 τῆρβον 157, 11.
 τῆρβανός 158, 16.
 τῆρβασία 153, 28.
 τῆρβίαλος 154, 28. 156, 32.
 τῆρβία 155, 7.
 τῆρβων 155, 10. et 12.
 τῆρβίσιος 155, 21.
 τῆρβη 155, 1. 190, 18.
 τῆρβία 157, 4.
 τῆρβ 157, 18. 158, 3.
 τῆρβίδην 156, 29.
 τῆρβία 184, 9.
 τῆρβία 157, 6.
 τῆρβίμενος 157, 7.
 τῆρβίτης 158, 3.
 τῆρβίτης 158, 1.
 τῆρβίτης 157, 18.
 τῆρβίτης 156, 13.
 τῆρβίτης 155, 5. 169, 30.
 τῆρβίτης 153, 33.
 τῆρβίτης 155, 17.

ἰστέρα 154, 34.
ἴσπερος 155, 13.
ὑψηλότες ἵπποι 153, 50.
ὑψος 158, 7.
ὕψω 156, 18.

Φ.

φ̄ πλεονάζει 143, 20. 150, 14.
φάξω 135, 8. 160, 27.
φάη 159, 22. 160, 1.
φάινω 156, 32. 160, 24.
φασή 160, 1.
φάλαγγες 157, 32.
φασλακρός 159, 19.
φάλιον 158, 22. 159, 19.
φάλος 158, 22. 159, 19.
φανερός 121, 10.
φάνος 162, 34.
φαντός 154, 3.
φάος 160, 24.
φάραγξ 36, 15.
φάρας 184, 13. Vid. not. 221.
φαστέρα 160, 19.
φασισμός 191, 25.
φάρμακον 158, 33. not. 71.
φάρμας 158, 33.
φάρως 158, 19. 160, 23. 161, 21.
φάρυγξ 36, 15. Vid. not. 89. 161, 20.
φάσανον 160, 27.
φάσκω 38, 8. 135, 8.
φάτη 162, 18.
φασός 148, 22.
φάγγος 162, 14.
φαιδωλός 160, 6. 190, 22.
φανακίζω 161, 14.
φενίνδα 161, 12.
φέρειλος 157, 34.
φερνή 160, 11.
φέρτερος 157, 22.
φέρτρον 107, 26. 152, 23.
φηλῶσαι 13, 6.
φθαίρω 139, 10.
φθιγγεσθαι 162, 13.
φθαίρ 160, 8.
φθειρω 74, 8.
φθόνος 159, 7.
φιάλη 158, 31.
φισμός 160, 4.
φίλημα 184, 11.
φίλημων 32, 8. 149, 20.
φιλότης 159, 27.
φιλόσοφος 184, 14.
φίμος 160, 4. not. 84.
φίτροι 159, 5. not. 74.
φλάσθαι 148, 18.
φλέγμα 159, 15.
φλίω 136, 21. 162, 8.
φλιάι 160, 32.
φλίταρος 158, 27.
φλίω 136, 21. 158, 28. 162, 8.
φούβος 157, 19.
φούβικος 161, 9.
φούτιξ 149, 14. 161, 18.
φούτισσα 26, 3.
φούτιος 161, 18. not. 92. 162, 24.
φολίς 159, 39.
φολκός 159, 24.
φόνος 160, 15.

φοδός 159, 12.
φούριγξ 159, 3.
φούριος 162, 1.
φούριος 161, 21.
φούριος 162, 11.
φουδῆ 120, 29.
φουάξω 25, 6. 37, 2. 161, 3.
φουαρία 157, 27.
φουάρι 160, 38.
φούρις 101, 13.
φουήν 136, 35. 161, 1. 162, 4. et 5.
φουήρη 157, 27.
φουήριος 139, 28.
φουήρη και φουήρι 161, 23.
φουήριος 158, 24.
φουήριος 162, 3.
φουήριος 160, 10.
φουήριος 162, 2.
φουήριος 160, 34.
φουήριος 158, 26.
φουήριος 161, 7. 190, 24.
φουήριος 161, 7.
φουήριος 160, 38. 161, 1. et 3. 162, 2. et 4.
φούριος 158, 20.
φούριος (Nominativus) 94, 2. 153, 13.
φουλή 160, 18.
φούλλον 159, 10.
φούλοπις 157, 24.
φούρην 20, 21. 185, 22.
φούριος 160, 17.
φούριος 161, 5.
φούριος 184, 12.
φούριος 159, 5.
φού 37, 2. τὸ λέγω 25, 5. 38, 8. 135, 7. 157, 1. 160, 14. τὸ φαίνω 107, 18. 112, 4. not. 37. 136, 30. 156, 32. 160, 23. τὸ λέγω 159, 20. τὸ φονεύω 135, 12. 148, 21. 160, 27.
φωλεά 11, 1.
φωλεός 11, 3. 148, 14. 159, 1.
φωλεός 11, 2.
φωνή 160, 12.
φώρ 161, 16.
φωρισμός 162, 16. 191, 36.
φώς 160, 13.

Χ.

χ̄ πλεονάζει 103, 6. 138, 1. 139, 13. 188, 16.
χάδω 121, 23.
χάξω 89, 16. 164, 23.
χάρις 4, 4. 164, 7. 175, 10.
χάρις 164, 20. 165, 10.
χάρις 161, 36.
χάρις 164, 10.
χάρις 162, 31.
χάρις 163, 15.
χάρις 40, 4.
χάρις 162, 30.
χάρις 162, 30.
χάρις 90, 1.
χάρις 163, 35.
χάρις 164, 25.
χάρις 166, 14.
χάρις 161, 34.

χαράριος 166, 28. 186, 22.
χαρμη 162, 26.
χαρτης 165, 9. 184, 15.
Χαρον 165, 15.
χάσμα 164, 23.
χατίξω 165, 19.
χάστος 162, 33.
χά και χείρ 164, 34.
χέδρον 163, 33.
χείρ 164, 34.
χείλη 163, 18.
χέμαρτος 184, 21.
χέμαρτος 166, 24.
χέμαρτος 184, 17.
χέμαρτος 163, 1.
χέμαρτος 163, 23.
χέμαρτος 192, 40.
χέμαρτος 162, 28.
χέμαρτος 161, 31.
χέμαρτος 161, 32.
χέμαρτος 184, 24.
χέμαρτος 28, 16.
χέμαρτος 164, 13.
χέμαρτος 162, 28.
χέμαρτος 166, 6.
χέμαρτος 166, 5.
χέμαρτος 162, 28. not. 2.
χέμαρτος 166, 10.
χέμαρτος 166, 19.
χέμαρτος 162, 29.
χέμαρτος 164, 17.
χέμαρτος 166, 26.
χέμαρτος 164, 28.
χέμαρτος 163, 28. 164, 31.
χέμαρτος 164, 32.
χέμαρτος 165, 28.
χέμαρτος 165, 17.
χέμαρτος 64, 27. 162, 35.
χέμαρτος 163, 36. 164, 11.
χέμαρτος 163, 20.
χέμαρτος 166, 17.
Χίος et Χίος differunt 50, 24. et 25.
χίτων 163, 11.
χίτων 166, 21.
χίτων 122, 29. 188, 12.
χίτων 164, 16.
χίτων 184, 23.
χίτων 163, 29.
χίτων 163, 12.
χίτων 163, 31.
χίτων 114, 6. 161, 27. et 30. 165, 3.
χόρτασι 165, 21.
χόρτος, 161, 26. 184, 19.
χόρτος 154, 4.
χόρτος 67, 2. 94, 24.
χόρτος 164, 18.
χόρτος 164, 18.
χόρτος 164, 3.
χόρτος 94, 23.
χόρτος 184, 18.
χόρτος 22, 3. 67, 1. 94, 23.
χόρτος 166, 23.
χόρτος 150, 3. 163, 3.
χόρτος 163, 3.
χόρτος 150, 2.
χόρτος 150, 2. 164, 20. 23. 25. 28. 165, 9. τὸ χόρτος 163. 36. 164, 12. et 31. 165, 4. 5. 11. τὸ διαχόρτος 165, 10.
χόρτος 164, 4.
χόρτος 164, 15.

χώρα 164, 12.
χώρημα 161, 28.
χωρίον 184, 20.
χωρίς 134, 28. 165, 26.
χωρίς 161, 28. 165, 4.
χωρῶ 165, 11.
χώρασθαι 162, 27.

Ψ.

ψάλλειν 168, 17.
ψαλμωδία 184, 26.
ψάμμος 165, 29.
ψάω 167, 1. 168, 2. 18. 23.
ψα p. 8. not. 72.
ψαδός 168, 4.
ψεύστης 187, 30.
ψηνός, 168, 9.
ψηφίς 33, 9.
ψιάδες 165, 31.
ψιάς 167, 2. 168, 21.
ψιάς 167, 22.
ψιχία 167, 19.
ψίω 167, 2. 168, 22.
ψύη 168, 11.
ψύχος 168, 14. et 15. Vid. not. 62.
ψυχή 167, 10. 184, 27.
ψυχος 167, 7.
ψυχρός 105, 2. 167, 16.
ψω 167, 1. 22. 25. 168, 4. 9. 17.
ψωλός 167, 12.
ψωμοί 167, 18.
ψώρα 167, 25.

Ω.

ω̄ πλεονάζει 19, 33. 86, 14. 119, 21.
ω̄, τὸ ἐπάρχω 156, 25. 169, 22. 170, 14.
ωδύσσατο 169, 12.
ωλάναι 169, 24.
ώλκα 120, 15. 171, 1.
ώμωστής 172, 1.
ώμοι 171, 4.
ώμω 169, 19.
ώμω 170, 14.
ώπες 155, 5. 169, 28. 170, 1. 187, 5.
ώπεν 169, 5.
ώρ 169, 4.
ώρ 169, 9. et 15. 170, 11. 172, 3.
ώρ 119, 23. not. 13.
ώρακίω 169, 15.
ώρεν 170, 11.
ώρες 169, 1.
ώρεν 142, 14.
ωρολογεῖον 170, 28.
ώρος 99, 5. 169, 9.
ὡς ἀγαθῇ 48, 4. vbi vid. not. 19.
ὡς 94, 10.
ὡς περ quasi veluti postpositum 86, 20.
ὡτα 168, 24. not. 66. 170, 3.
ὡ ταν 170, 22.
ὡχρος 170, 8.

INDEX SCRIPTORVM

QVOS ORION IN ETYMOLOGICO LAVDAVIT

NEQVE MINVS EORVM

QVI IN ANNOTATIONIBVS EMENDATI SVNT.

- AESCHYLVS** 26, 5.
Emendatur p. 77. not. 6.
- ALEXION** 189, 37. 191, 6. Conf. p. 34.
not. 71.
- ANACREON** 62, 30. 148, 5. et 12.
- APOLLODORVS** 80, 15. 81, 12. 116,
22. 129, 13. 163, 16. 170, 3.
ἐν Ἑτυμολογίαις 79, 9.
ἐν τῷ ε' τῆς καθολικῆς Προσώδιας
168, 24.
- APOLLONIVS** Grammaticus 63, 17. 119,
12. 185, 31.
ὁ τοῦ Ἀρχιῆλου 181, 12. 187, 21.
ἐν Γλώσσαις Ἡροδότου 170, 29.
ἐν Ἐξηγήσει γλωσσῶν 134, 34.
ἐν τῷ περὶ Ἐπιθέματων 20, 4. 47,
21. 119, 6. 123, 27. 151, 33,
152, 6. 164, 19.
ἐν τῇ Μετοχῇ 89, 8.
ἐν τῷ Ῥηματικῷ 2, 11.
- APOLLONIVS RHODIVS**
omisso Apollonii nomine 12, 20.
Conf. infra POETA.
- ARATVS** 23, 5.
- ARCADIVS** 192, 31.
- ARCHILOCHVS** 37, 4. 58, 9.
ἐν Ἐλεγχοῖς 55, 23.
Nomen eius excidit 82, 23.
- ARISTARCHVS** 52, 17. 93, 17.
ἐν τοῖς Σημείοις Ἡσιόδου 96, 29.
- ARISTONICVS** 43, 12.
ἐν τοῖς Σημείοις 188, 6.
ἐν τῷ περὶ Σημείων τοῦ Ὀμήρου 94,
17. 119, 27.
ἐν τῷ περὶ Σημείων Ὀδυσσεύς 94, 19.
- ARISTOPHANES** 18, 22. 21, 19. 58,
33. 63, 21. 181, 11. 186, 1. 187,
21.
Δαιταλεῖς 49, 10.
Ἰπνεύει 187, 34.
- ARISTOTELES** 112, 23. 116, 21. 188,
11.
- ASTYAGES** 69, 9. 186, 26.
- BESANTINVS** Vid. HELLADIVS.
- CALLIMACHVS** 18, 1. 32, 12. 33, 26.
59, 32. 61, 12. 72, 4. 113, 20. 162,
21. 165, 2. 185, 10. 188, 4.
ἐν δ' Ἀντίων 116, 29.
- CALLINVS** 58, 9.
- CHARAX** 191, 11.
- CHRYSIPPVS** 17, 9. 130, 7. 188, 26.
- COMMENTARII** quorum auctores non
nominati sunt 54, 8. 55, 20. 111, 9.
- IN ANACREONTEM** 3, 12.
- IN ARISTOPHANEM** 19, 5. Conf.
8, 24. ibique not. 76.
- IN HOMERVM** 157, 35.
- IN ILIADA** 52, 19. 98, 12. 166,
29. not. 43.
- IN ODYSSEAM** 8, 22. 9, 2.
- IN SAPPHONEM** 3, 13.
- DEMOCRITVS** 153, 5.
- DIDYMVS** 185, 33.
ἐν Ἰσοκρηματι 1, 8. 185, 26.
ἐν τῷ περὶ Ποιητῶν 58, 14.
ἐν τῷ περὶ Ἀντικῶν ποιητῶν 156, 7.
- DIONYSIVS** 192, 21.
- EMPEDOCLES** 16, 8. 185, 2. et 7.
- EPAPHRODITVS** 125, 24.
- EPICHARMVS**
Ὀδυσσεῖ 139, 4.
Etymologicon Gudianum p. 33. not. 53. 37.
n. 1. 41. n. 40. 98. n. 20. 150. n. 98.
et 99. 179. n. 115.
- Etymologicon Magnum** p. 1. not. 1. et 3.
3. n. 13. extr. et 16. 4. n. 22. et 29.
7. n. 62. 16. n. 62. 63. 64. 17.
n. 80. 20. n. 4. 22. n. 33. 24. n. 57.
35. n. 71. et 75. 37. n. 97. 39. n. 20.
et 30. 43. n. 67. 45. n. 88. 47. n.
98. et 6. 48. n. 26. 51. n. 53. 53. n.
72. 54. n. 75. 55. n. 99. 57. n. 10.
60. n. 44. 62. n. 61. et 66. 65. n. 88.
67. n. 6. et 9. 71. n. 46 b. 73. n. 65.
77. n. 6. 82. n. 62. et*. 83. n. 75.
85. n. 93. 88. n. 31. 91. n. 52. et
59. 93. n. 78. 94. n. 88. 97. n. 9.
103. n. 61. 108. n. 4. 111. n. 44. et
46. 113. n. 57. 115. n. 76. 116. n.
87. 117. n. 91. 119. n. 13. 120. n.
24. 121. n. 32. et 34. 122. n. 36.
126. n. 67. 128. n. 91. 131. n. 19.
et 20. 132. n. 37. 133. n. 42. et 43.
[ubi tamen *τινα* recte accipi potest in
neutro plurali, ita vt *τ* substituere non
sit opus] 134. n. 49. 137. n. 74. 139.
n. 94. 140. n. 2. 141. n. 9. et 11.
142. n. 20. et 22. et 26. 143. n. 30.
31. 32. 144. n. 41. 147. n. 67. et 68.
148. n. 82. 149. n. 91. 151. n. 8.
152. n. 9. 153. n. 28. 155. n. 44. 156.
n. 51. 157. n. 60. 159. n. 75. 160.
n. 52. et 83. 166. n. 32. 40. 42. 167.
n. 52. et 54. 169. n. 70.
- Etymologicon MS.** p. 15. not. 50. 71. n.
45. 72. n. 55. et 61.
- EVDAEMON** 23, 4. 61, 25. 147, 25.
192, 31.
ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ 122, 26.
- EVRIPIDES** 26, 6. 187, 2.
omisso nomine 95, 13.
- HELLADIVS** 155, 6. 161, 15.
ἐν τῷ περὶ Χρηστομαθίας 36, 4.
153, 3.
- HERACLIDES** 1, 8. 47, 10. 83, 32.
93, 22. 96, 2. 100, 30. 109, 7. 119.
3. 132, 28. 133, 4. 146, 35. 147,
2. 4. 7. 11. 13. 156, 10. et 12. 170, 7.
183, 10. 187, 14. 189, 27. 30. 36.
190, 17.
ὁ Ποντικὸς 19, 16. 49, 23. 118, 28.
119, 1. 186, 10.
ἐν τῷ περὶ δυσκλίτων ῥημάτων 54, 2.
ἐν τῷ περὶ Ἑτυμολογίας 185, 26.
186, 10.
- HERACLITVS** 179, 13. vbi tamen Hera-
clidis nomen reponendum est.
- HERODIANVS** 18, 21. 28, 18. et 30.
29, 6. et 25. 30, 9. 49, 29. 61, 25.
63, 27. 64, 2. et 8. 65, 21. 77, 1. 4.
8. 18. 89, 8. 32. 56. 92, 12. 103, 6.
110, 29. 111, 23. 114, 20. 124, 8. et
29. 127, 14. 147, 7. 150, 16. et 23.
156, 19. et 20. 168, 21. 180, 15. 186,
15. 16. 35. 187, 7. 188, 15. 189, 17.
20. 33. 190, 8. et 23. 191, 33.
ἐν τοῖς Ἐλέγχοις 41, 9.
ἐν Ἐπιμαρτυρίαις 8, 12. 30. 16. 34,
5. 63, 33. 84, 11. 88, 24. 105,
11. 110, 32. 111, 4. 113, 9. 123,
4. 124, 2. et 5. 138, 17. et 32.
140, 25. et 30. 150, 13. 151, 2.
154, 21. 156, 14. et 18. 166, 21.
187, 18. et 33.
ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ 17, 16. 40, 21.
57, 29. 76, 23. 82, 15. 100, 5.
108, 27. 118, 2. 160, 6. 167, 17.
περὶ Παθῶν 7, 10. 14, 3. 17. 24.
57, 17. et 34. 115, 25. 117, 29.
166, 30.
ἐν τῇ Ὀμηρικῇ Προσώδιᾳ 150, 26.
ἐν Σημειώσιν 68, 4. 89, 3. 124, 15.
137, 31. 138, 4. 151, 18. 162,
19. 167, 19. 168, 6. et 18. 189,
10. Adde p. 37. not. 2.
- HERODOTVS** 149, 8.
ἐν τῇ πρώτῃ 121, 27.

HESIODVS 19, 18. 79, 25. 97, 17.
118, 30.
omisso nomine 122, 1. Vid. not. 34.
HIPPOCRATES 21, 19. 82, 4.
HIPPOXAX 30, 15.
HOMERVS 2, 1. et 6, 4, 9, 12, 18, 17,
12, et 15, 19, 24, 21, 5, et 17, 27,
19, 28, 6, 30, 27, 31, 10, not. * 34,
1, 36, 20, 41, 15, 44, 9, 45, 1, 48,
17, 52, 6, et 16, 56, 13, 58, 30, 59,
7, 60, 5, 6, 9, 78, 14, 84, 25, et 26,
85, 11, 90, 26, 92, 19, et 29, 98,
20, 99, 5, 103, 7, 9, 31, 106, 22,
108, 16, 114, 19, 116, 19, 120, 9, et
15, 121, 2, 123, 32, 130, 22, 133,
11, 136, 15, 140, 7, 141, 8, et 18,
150, 11, 152, 10, et 16, 155, 7, 158,
28, 164, 36, 165, 5, 167, 7, 169, 1,
188, 39.
ἐν Ἰλιάδι 167, 9.
ἐν τῇ Ὀδυσσεΐ 90, 21.
omisso nomine 4, 1. et 2, 5, 17, 6,
18, 9, 5, 12, 9, 13, 19, 20, 1, et
55, 21, 30, 22, 4, 7, 8, 13, 14, 20,
25, 21, et 23, 26, 32, 27, 2, et 29,
28, 20, 32, 4, 6, 9, 10, 37, 7, 38,
6, 41, 18, 43, 1, 50, 6, et 11, 53,
4, et 12, 57, 20, 59, 2, 60, 23, et
54, 62, 1, et 28, 63, 3, et 28, 65,
1 et 12, 67, 2, et 18, 68, 13, 70,
26, 75, 26, 76, 6, 18, 26, 84, 1,
85, 13, 86, 6, 87, 21. Vid. not.
20, 88, 21, 93, 2, 95, 26, 97, 16,
99, 2, 105, 17, 110, 19, et 33, 114,
15, 119, 24, 120, 19, 122, 14, 124,
5, et 12, bis, 125, 8, 136, 9, et 10,
137, 18, bis, 138, 13, et 26, 141,
34, 146, 2, et 14, 152, 25, 154,
17, 159, 4, et 15, 159, 21, 161,
26, et 29, 163, 35, 166, 7, 13, 23,
167, 3, 171, 1, 192, 9, et 29.
dubium an recte additum sit nomen p.
13, not. 19, et 20.
HORVS 130, 39, 191, 4, 24, 29.
ἐν τῇ περὶ διχομένων 190, 30.
HYSICRATES 68, 3,
ION
ἐν Χίου κτίσει 94, 25. Conf. not. 87.

IRENAEVS 190, 25.
ὁ Ἀττικιστὴς 90, 34, 157, 5, 161, 7.
περὶ τῆς Ἀλεξανδρίων διαλέκτου
168, 13.
MENANDER 23, 2.
MIMNERMVS 58, 9.
NICANDER 23, 5. Vid. not. 43.
ORIGENES 191, 27.
ORION 190, 26, 191, 11, et 32.
Orionis Excerpta Etymologico Gudiano
adiecta p. 24, not. 49, 35, n. * 82,
n. * 83, n. 80, 87, n. 16, 109,
n. 20.
ORPHEVS 163, 25.
ORVS
ἐν τῇ οἰσίᾳ Ὁρθογραφίᾳ 192, 36.
Phaenonius p. 55, not. 97, 89, n. 40,
149, n. 91.
PHILETAS 185, 34.
PHILO 21, 25.
ἐν τῇ περὶ Ἑλληνισμοῦ 185, 18.
PHILONIDES
ἐν τῇ περὶ Ἑλληνισμοῦ 90, 9.
PHILOXENVS 10, 13, 20, 16, 22, 24,
21, 1, 2, 6, 22, 23, 29, 6, 48, 5,
59, 14, et 18, 67, 6, 73, 13, 80, 2,
81, 8, 88, 15, 91, 20, 94, 4, et 5,
97, 3, 108, 10, 109, 22, et 30, 111,
13, 112, 7, 114, 3, 118, 16, 119,
21, 121, 3, et 9, 134, 7, 135, 9, et
30, 137, 5, 141, 19, 147, 25, 29, 37,
152, 14, et 20, 155, 4, 156, 31, 160,
22, 164, 36, 165, 4, 16, 20, 31, 168,
6, 169, 21, 185, 23, 187, 4, et 36,
190, 4, et 21.
ἐν τῇ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ 36, 24,
39, 20, 41, 12, 62, 18, 63, 7,
79, 5, 100, 5, 104, 12, et 21,
122, 16, 123, 3.
ἐν τῇ περὶ Διπλασιασμῶν p. 24, not.
56.
ἐν τῇ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου 78,
5, 87, 5, 95, 16, et 21, 103, 22,
et 24, 121, 7, et 28, 153, 14, et
23.
ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου 103,
4, 112, 15, 120, 17, 146, 3,
157, 13, 187, 40.

ἐν τῇ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων
59, 22, 67, 6, 84, 31, 86, 2,
110, 3, 120, 11, 147, 32, 149, 22,
152, 3, et 33, 156, 27, 157, 9,
160, 25, 165, 14, 167, 6, 188, 1.
PINDARVS 188, 12.
ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις 122, 29.
omisso nomine p. 33, not. 54.
emendatur p. 77, not. 6.
PLATO 16, 11, 93, 14, 144, 24, 192,
19,
Plutarchus p. 47, not. 8.
POETA (h. e.) Homerus 122, 6, 191, 32.
(h. e. Apollonius Rhodius) 9, 12.
PROVERBIA SALOMONIS 182, 15. Vid.
not. 185.
PYTHAGORICI 93, 9.
SAPPHO 28, 15, 140, 18.
Scholia in Aristophanem p. 55, not. 71,
82, n. 68, 102, n. 56.
Veneta ad Homeri Iliada p. 54, not. 75.
SIMONIDES 168, 9. Conf. 187, 29.
SOPHOCLES 126, 32.
Oιδίποδι 78, 16.
Τρωϊλῷ 110, 1.
emendatur p. 78, not. 19, et 20.
SOPHRON 28, 5, 62, 31, 144, 16.
ἐν τοῖς Μίμοις 137, 15.
SORANVS 40, 12, 53, 22, 56, 5, 8, 10,
81, 23, 82, 10, 92, 12, et 15, 93, 23,
100, 15, 18, 25, 30, 117, 2, 10, 17,
129, 15, 130, 3, 145, 7, 25, 32, 163,
17, et 30, 167, 13, 169, 25, 187, 14,
188, 22, 189, 8.
ἐν ταῖς Ἑτυμολογίαις τοῦ σώματος
τοῦ ἀνθρώπου 54, 9.
ἐν τῇ περὶ Ἑτυμολογιῶν τοῦ ἀνθρώ-
που 131, 4.
ἐτυμολογῶν τὸν ἀνθρώπον ὅλον 159,
18.
Stephanus Byzantinus p. 97, not. 11.
THEOCRITVS 31, 13, 147, 16.
omisso nomine 61, 1.
THEON
ἐν ὑπομνήματι εἰς Θεόκριτον p. 40,
not. 35.
ἐν ὑπομνήματι 185, 28.
Zonarae Lexicon p. 126, not. 67.

D I A L E C T I

A B O R I O N E C O M M E M O R A T A E.

Aeolica 3, 8. 11, 18. et 19. 13, 7. 14, 25. 25, 29. 27, 6. 31, 11. 33, 2. 35, 24. 41, 7. 66, 21. 69, 3.
et 5. 74, 12. 95, 26. 106, 8. 117, 4. et 24. 124, 29. 134, 23. 140, 17. 147, 12. 152, 30.
Alexandrina 12, 13. 54, 8.
Attica 12, 6. 20, 1. et 3. 25, 10. 36, 16. 52, 23. 55, 16. 60, 33. 69, 1. 126, 14. 134, 12. 137, 17.
et 21. 154, 10. 185, 32.
Boeotica 132, 11.
Cyrenaeorum 118, 13.
Dorica 5, 1. 17, 21. 18, 2. 42, 13. 49, 18. 73, 5. 74, 15. et 17. 83, 30. 90, 26. 93, 18. 94, 10.
115, 4. 126, 13. 137, 15. 139, 10. 166, 25. 170, 2. 185, 11. 192, 13.
Epirotarum 42, 17.
Ionica 28, 6. 40, 14. 48, 1. 70, 4. 11. 21. 82, 21. 86, 29. 94, 25. 118, 19. 141, 6. 142, 34. 151, 32.
178, 23. 187, 10.
Latina 90, 35.
Phrygia 12, 4.
Syracusanorum 136, 16.

ÖNB



+Z119520701

